ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΟΓΙΑΣ

ΑΡΘΡΟΓΡΑΦΙΑ

Τόμος Δέκατος

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΕΡΟΙΑΣ

ΒΕΡΟΙΑ 2015

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΩΣ ΠΑΡΟΝ
ΕΝΑ ΕΚ ΒΑΘΕΩΝ ΘΕΡΜΟ ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟ

Ήδη οδεύω προς τα Ενενήντα τέσσερα μου χρόνια και έχοντας πίσω μου, μια μεστή από γεγονότα ζωή, αν και νοιώθω ακόμα τον εαυτό μου και τις δυνάμεις υπό διανοητικό έλεγχο. Θεωρώ όμως πως ήρθε η ώρα να ευχαριστήσω, από καρδιάς όλους τους Εκδότες του Τοπικού Τύπου, για την προθυμία με την οποία φιλοξένησαν επί δεκαετίες τα όποια κείμενά μου.

Το ίδιο ευχαριστώ από καρδιάς όλους τους Αναγνώστες του Τοπικού Τύπου, που με τίμησαν με αγάπη και καρτερία διάβασαν επί χρόνια τα γραπτά μου..

Ένα μεγάλο, παμμέγιστο ευχαριστώ στη Σύζυγό μου, που με καρτερία και υπομονή βίωσε τη βάσανο του χρόνου για να γραφούν τα κείμενα. Τον Διευθυντή και το Διοικητικό Συμβούλιο της Κεντρικής Βιβλιοθήκης Βεροίας, για την αναγραφή, καταγραφή και ένταξη που συνόλου των κειμένων στην Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας, καθώς και το προσωπικό, για την όποια συμβολή του στην υλοποίηση της προσπάθειας δεν θα καρποφορούσε και τον κ Γιάννη Γρηγοριάδη για την τεχνική και συμβουλευτική του βοήθεια.

Μ' Αγάπη και Εκτίμηση στους Εκδότες που φιλοξένησαν τα 678 άρθρα μου και μεστός από συγκίνηση, από τους Αναγνώστες του τοπικού τύπου και ειδικά σε όσους μου έκαναν κριτική και όσου διαβάσουν τα κείμενά μου που είναι ήδη αναρτημένα στα ράφια της Κεντρικής Βιβλιοθήκης Βεροίας

Κόγιας Νίκος, Φεβρουάριος 2014

ΤΑ ΚΕΙΜΕΝΑ ΑΥΤΆ ΓΡΑΦΤΗΚΑΝ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΔΕΚΑΕΞΑΧΡΟΝΗ ΚΑΙ ΠΛΕΟΝ ΑΠΟΦΥΛΑΚΙΣΗ ΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΠΟΛΥΣΗ ΜΟΥ ΑΠΟ ΤΡΙΑ ΚΑΙ ΚΑΤΙ ΕΞΟΡΙΑ ΣΤΟ ΠΑΡΘΕΝΙ ΤΗΣ ΛΕΡΟΥ ΟΠΟΥ ΝΕ ΕΚΤΟΠΙΣΕ Η ΧΟΥΝΤΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΏΝ ΤΗΝ ΑΥΓΗ Της 21^{ΗΣ} ΑΠΡΙΛΙΟΥ ΤΟΥ 1967

Η καλύτερη αξιοποίηση αυτής της μικρής, μοναδικής και ανεπανάληπτη ζωής, είναι να την αφιερώσεις σε κάτι που θα διαρκέσει περισσότερο από αυτήν. Και τα γραφτά όσο λίγα και ανούσια και αν είναι διαρκούν, περισσότερο από την Ζωή του γράφοντα

Ασφαλώς, όποιος αποφασίσει να διαβάσει κάποιο από τα κείμενά μου, θα αναρωτηθεί ποιος είναι ο γράφων:

Γεννήθηκα στη Βέροια στις 23 Ιουνίου το 1923 ΣΤΙΣ **23 ΤΟΥ ΙΟΥΝΗ 2013 ΜΠΗΚΑ ΣΤΑ ΕΝΝΕΝΙΝΤΑ ΤΡΙΑ ΜΟΥ ΧΡΟΝΙΑ.**

Πριν συμπληρώσω τα δεκατρία μου χρόνια. Οι γονείς μου, Γεώργιος Κόγιας και Μαρία Γκόγια το γένος παλικάρια. Δυο αξιοθαύμαστοι ανθρωποι, αφού τα τρία μου αδέρφια: Αντώνης, Στέφος και Στέργιος μαζί

με τον Πατέρα μου κάλυπτα την γεωργό-κτηνοτροφική δουλειά. Μετά την διαπίστωσαν ότι η χώρα άρχισε να αστικοποιείται με έστειλαν να μάθω την τέχνη του Τσαγκάρη. Εκεί γνωρίστηκα με τις αριστερές ΙΔΕΕΣ και του τρόπου σκέπτεστε ανθρώπινα και κοινωνικά.

Εντάχθηκα στο Αριστερο-κομμουνιστικό κίνημα πριν από τη Βασιλο-Μεταξική δικτατορία. Και το Μάρτη του 1938 πήρα μέρος στην Απεργία που έκαναν οι τσαγκάρηδες στη Βέροια.

Και σε συνέχεια μαζί με τον Βασίλη και τον Μαργατίτη Ζιώγα παιδιά της αδερφής του Θωμά Λιόλιου (Αργότερα Καπετάν Μπαρούτα), αποτελούσαμε την τριάδα, που διακινούσε τα κοπόνια της Εργατικής Αλληλεγγύης. Επικεφαλής στους τσαγκάρηδες στην εργατική αλληλεγγύη ήταν ο Τσαγγάρης Λεωνίδας Παπαδόπουλος

Έτσι, πριν καν προλάβει να διαμορφωθεί το «εγώ» μου. Ο εαυτό μου είχε ήδη ταυτιστεί με το συλλογικό, αριστερό υποκείμενο.

Η ψυχολογία της Γενιά μου και ειδικά στην κατοχή, όσοι συμμετείχαμε σημαδεύτηκε, ανεξίτηλα από τις αξίες της ισότητας, της συντροφικότητας και τη ρήξη με τις κατεστημένες νοοτροπίες.

Τον Σεπτέμβρη του 40 η τριάδα μας: κριθήκαμε και θα είχαμε ενταχθεί στην Οργάνωση: Κομμουνιστική Νεολαία Ελλάδας (ΟΚΝΕ). Με την κήρυξη πολέμου όμως δεν επέτρεψε την ολοκλήρωση της ένταξης, αφού ο εντεταλμένος να κάνει την ένταξη επιστρατεύτηκε.

Το σπίτι μας ήταν στη Βερμίου 22. Τα κεντρικά γραφεία της ΕΟΝΝ ήταν στο Ηγουμενιό απέναντι από την Εκκλησία του Αγίου Αντωνίου Κάποιο πρωί πηγαίνοντας για τη δουλεία, με σταμάτησε ο Βαθμοφόρος Φαλαγγίτης κ Κατσάνος. Δεν θυμάμαι του μικρό του όνομα και μου είπε: «ο Πατέρα σου ήταν ένας από τους βασικούς συνδέσμου του Μακεδονικού αγώνα για αυτό πρέπει να έρθεις και εσύ στην ΕΟΝ για να διατηρηθεί η παράδοση». Και σε συνέχεια: Μου είπε να πάω την Κυριακή στη συγκέντρωση να γνωρίσω και άλλους βαθμοφόρους ΕΟΝΙτες. Παρά την προσπάθεια και το χώσιμο στη μασχάλη μου του δέματος με τα ρούχα της ΕΟΝ. Και την πίεση που άσκησαν, δεν εντάθηκα στην ΕΟΝ. Όσο για το είδαν και από είδα που λέει ο λαός ήρθαν και το πήραν το δέμα.

Την Αυγή της 28ης επιστρατεύτηκαν τα τρία μου Αδέρφια και τα όποια ζώα είχε ο Πατέρας μου και τα αδέρφια μου. Και εγώ εντάχθηκα στην Αεράμυνα.

Η Βέροια κατακτήθηκε στις 11 Απριλίου 1941 Στις αρχές του Ιούνη του 1941 εντάχθηκα στην Εθνική Αλληλεγγύη και σε συνέχεια στο ΕΑΜ-ΝΕΩΝ, Το Φλεβάρη του 1943 στην ΕΠΟΝ και ένα χρόνο μετά στον ΕΛΑΣ.

Στις αρχές του 1948 με συνέλαβαν για δεύτερη φορά. Καταδικάστηκα σε 20 χρόνια από το έκτακτο στρατοδικείο- το ποινικό μου Μητρώο είναι Λευκό. Ύστερα από 16,5 και αποφυλακίστηκα τον Μάρτη του 1963. Μετά την αποφυλάκιση εκλέχθηκε μέλος της Νομαρχιακής Επιτροπής της ΕΔΑ και σε συνέχεια επαγγελματικό στέλεχος της ΕΔΑ και μέλος της Περιφερειακής της Επιτροπής Μακεδονίας- Θράκης. Διατέλεσε και Ανταποκριτής της «ΑΥΓΗΣ» Έγραψα όπως γράφω και πιο πάνω 676 άρθρα στις τοπικές εφημερίδες στην ΑΥΓΗ και το περιοδικό ΕΑΜ

Στις 16 Αυγούστου του 1964 με ειδική Άδεια της Ασφάλειας που την είχα σε απόσταση αναπνοής, παντρεύτηκα την Πασχαλίνα Τόσου του Κωσταντίνου και της Καλλιόπης το Γένος Θεοδώρου και στις 22/2/66 νεννήθηκε η Κόρη μας καλλιόπη. της δώσαμε το όνομα της Πεθεράς μου.

Την Αυγή της 21ης Απριλίου του 1967 με ξανά συνέλαβαν και με έστειλαν πρώτα για τρίτη φορά μαζί 8000 και πλέον στη Γυούρα και μετά στο Παρθένι της Λέρου, από όπου απολύθηκα σαν άρρωστος τον Μάρτιο του 1970 Τον Απρίλη του1971 γεννήθηκε το δεύτερο παιδί αγόρι και πήρε το όνομα του πατέρα μου Γεώργος. Εργάστηκα επί 18 χρόνια Ιατρικός επισκέπτης, στη Φαρμακευτική Εταιρεία ΦΑΡΑΝ-ΧΕΜΙΚΑ, και σε συνέχεια Λογιστής και προδιαλογιτής φρούτων στην Εταιρεία ΒΕΝΟΥΣ

Τον Αύγουστο του 1968 το ενιαίο ΚΚΕ διασπάστηκε σε ΚΚΕ και σε ΚΚΕ ες. Μετά την απόλυσή μου εντάχθηκα στο Αντιδικτατορικό Μέτωπο.

Την άνοιξη του 1975, μαζί με τον Δημήτρη Τασινόπουλο και τον Σωτήρη Μπίσμπα εκλέχθηκα από την Ν Επιτροπή, αντιπρόσωπος για το Ιδρυτικό Συνέδριο του ΚΚΕ ες που έγινε στην Αθήνα στο Θέατρο Αλίκης και με συγκρότηση του ΚΚες η Νομαρχιακή Επιτροπή του Νομού Ημαθίας με εξέλεξε Γραμματέας του ΚΚΕ ες και σε συνέχεια της Ελληνικής Αριστεράς (ΕΡΑ) και αργότερα του Συνασπισμού.

Το 1977 διατέλεσα Υποψήφιος Βουλευτής του Νομού Ημαθίας με το ΚΚΕ ες και το 1981 υποψήφιος στο συνδυασμό ΣΥΜΜΑΧΙΑ.

Διατέλεσε για πολλά χρόνια μέλος της Διοίκησης της Στέγης Γραμμάτων και Τεχνών του Δήμου Βεροίας. Μέλος του Εθνικού Συμβουλίου για τις Γερμανικές επανορθώσεις, αποζημιώσεις που πρόεδρος της ήταν ο Μανώλης Γλέζος και την επιστροφή του Δανείου 3,5 δις. Αρθρογράφησα επί δεκαετίες στον τοπικό τύπο και κατά καιρούς περιοδικό «ΕΑΜ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ» και Την Εφημερίδα «ΑΥΓΗ»

Κόγιας Νίκος του Γεωργίου

Η **ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ**

Ο ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟΣ ΑΓΩΝΑΣ ΚΑΙ Η ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΗΣ ΒΕΡΟΙΑΣ.

Οπώς κάθε χρόνο, ετσι και φέτο στις 16 Οκτωβρίου, ο λαό της Βέροιας ύστερα από 98 χρόνια μετά το 21, γιόρτασε τα 98 χρόνια την απελευθέρωσή της Πόλης από τον τουρκικό ζυγό. Εγινε σημαιοστολισμός, φωταγωγήθηκαν τα δημόσια καταστήματα και οι τράπεζες. Σήμαιναν χαρμόσυνα οι καμπάνες και η φιλαρμονική του Δήμου παιάνησε στους δρόμους της πόλης θούρια και εμβατήρια. Εγινε Δοξολογία στον Ιερό Ναό του Αγίου Αντωνίου χοροστατούντος του Σεβασμιωτάτου Μητροπολήτη Βεροίας, Ναούσης και Καμπανία κ Παντελεήμονα. Η εκφώνηση του πανηγυρικού της ημέρας έγινε στην Εκκλησία, αφού δεν υπάρχει κάποιο Ηρώο στην Πόλη που να συμβολίζει και να τιμά τους Μακεδονομάχους. Εγινε δεξίωση στη λέσχη αξιωματικών, επιμνημόσυνη δέηση στον Μνημείο του άγνωστου στρατιώτη. Ακολούθησε η παρέλαση, δεξίωση Δημάρχου στο Δημαρχείο.

Σαν Μακεδόνας και Βεροιώτης, εχω παρακολουθήσει πολλούς πανηγυρικούς για την απελευθέρωση της Μακεδονία γενικά και τη Βέροιας ειδικά. Ο φετινός πανηγυρικός προσπάθησε να προσεγγίσει το θέμα: «Μακεδονικός αγώνας» και απελευθέρωση της Βέροιας, από μια πιο ιστορική σκοπιά αυτόν τον αξιοθαύμαστο τον Μακεδονικό αγώνα.

Αρκετούς από τους πανηγυρικούς που εχουν εκφωνηθεί την ημέρα της απελευθέρωσης της Βέροιας, αδίκησαν τον αγωνιζόμενο λαό της Πόλης και ειδικά το κομητάτο της πόλης. Κατά αρκετούς ομιλητές ολα, μα όλα τα έκαναν οι σταλμένοι από την Αθήνα αγωνιστές και ο στρατός. Οι Μακεδόνες απλώς μάζεβαν λουλούδια για να στεφανώσουν τους απελευθερωτές. Αδίκησαν αυτόν τον ξεχωριστό, ιδιόμορφο και πιο μακρόχρονο αγώνα σε διάρκεια και προσφορά και σε πολλές περιπτώσεις, ο πιο αιματηρός αγώνας στην προσπάθεια να κάνει εκείνες τις κοινωνικό-οργανωτικές υποδομές πάνω στις οποίες στηρίχθηκε η προσπάθεια των σταλμένων και του στρατού και σε συνέχεια αυτή η ένθερμη υποδοχή τους στη Βέροια και τις αλλες Μακεδονικές πόλεις. Και το λέω αυτό, γιατί η ιστορία διδάσκει και η ζωή επιβεβαιώνει οτι : Απελευθερωτικός αγώνας δεν γίνεται χωρίς τη θέληση και τη συμμετοχή του ίδιου του λαού. Χωρίς τη θέληση και κυρίως τη συμμετοχή του λαού στον αγώνα σημαίνει κατάκτηση και η Μακεδονία απελευθερώθηκε και δεν κατακτήθηκε.

Διαβεβαιώ τούς ομιλητες, τους οποίους βέβαια δεν γνωρίζω, οτι δεν πάσχω από Μακεδονίτιδα ή βοριολλαδίτιδα, πολύ περισσότερο ποτέ δεν επέτρεψα στον εαυτό μου να σκεφτεί τοπικά ή επιλεκτικά τα θέματα του αγώνα των προγόνων. Δυστυχώς ομως υπάρχουν πράγματα που γράφτηκαν, οπως γράφτηκαν και λέγονται που πειράζουν, που πονούν αν δεν πληγώνουν. Και πειράζουν γιατί:

Στην Μακεδονία σε όλες σχεδόν τις πλατείες των Πόλεων υπάρχει και κάποια προτομή ή άγαλμα από τους στρατιωτικούς ή τους εθελοντές που ήρθαν από την παλιά Ελλάδα, να συμβάλουν στην απελευθέρωση της Μακεδονίας. Το ιδιο συμβαίνει και με πολλούς κεντρικούς δρόμους να φέρνουν ονόματα αυτών των αγωνιστών. Αν εξαιρέσει κανείς τους πολύ γνωστούς τοπικούς: Οπως Καρατάσος, Κασομούλης, Ζαφειράκης, Γκόνος, Γάτσιος κλπ από το 21 και το 1912, αυτούς που δεν μπορούσαν να αποφύγουν, όλοι οι αλλοι αγωνιστές και ήρωες ειναι σχεδόν από την παλιά Ελλάδα και την Κρήτη.

Ενώ είμαστε ενας λαός, με ενα πεπρωμένο, εύλογα αναρωτιέται κανείς για οποιούς ακριβώς ιστορικούς λόγους έγινε αυτή η διάκριση στο τρόπο που γράφτηκε η αγωνιστική ιστορία. Και πως δικαιολογείται εκείνο το «παλιά» Ελλάδα και «νέες χώρες» και κυρίως οι τόσοι... Ακόμα αναρωτιέται και εύλογα ο καθένας. Μα επιτέλους γίνεται λυτρωτικός-απελευθερωτικός αγώνας, μόνο με τους ανθρώπους που γράφει η Πινελόπη Δέλτα, που ειναι το βασικό ιστορικό βιβλίο του Μακεδονικού αγώνα και του κυρίου Γεωργίου Μόδη;

Δεν υπήρχαν στη Μακεδονία αγωνιστές, που ποθούσαν τη λύτρωση και την ένωση της Μακεδονίας με την Ελλάδα; Οι Μακεδόνες δεν ειχαν κάνει καθόλου πριν από αυτούς

κάποια οργανωτική υποδομή πάνω στην οποία στηρίχθηκαν αυτοί οι αγωνιστές, που φιγουράρουν στις πλατείες και τους κεντρικούς δρόμους των Μακεδονικών Πόλεων ; Το ίδιο συνέβει και με την επάνδρωση του κρατικού μηχανισμού, τα Ν.Π.Δ.Δ και Ν.Π.Ι.Δ, τράπεζες κλπ, τον Κλήρο και τους αγροφύλακες ακόμα. Αν σε αυτά προστεθεί και εκείνο το «Νές χώρες» και το Βούλγαροι, και πιο τραγικό οταν συμβεί να κερδίσει στο ποδόσφαιρο μια βορειολλλαδίτικη ομάδα στην Αθήνα.

Ε! τότε, δεν μένει παρά να πεί κανείς, οτι η Νεοελληνική ιστορία εχει γραφεί υποκειμενικά, χωροταξικά, επιλεκτικά, ταξικά, τοπικά και ατομικά ακόμα. Η ιστορία αυτή στο παρελθόν ηταν η επίσημη ιδεολογία του κράτους γενικά και του Μακεδονικού αγώνα ειδικά. Την εχουν κατασκευάσει με διάφορα ιδεολογήματα και μυθοπλασίες. Και αυτό γιατί, ενώ ο Εθνικό-απελευθερωτικός αγώνας, ειναι η λαϊκή ζώσα δύναμη που περνάει από τους κλασικούς χρόνους στους νεότερους μέσω του μεσαίωνα, σε ολη την ιστορική διαδρομή, αυτή η λαϊκή ζώσα δύναμη, δεν εχει την αντίστοιχη με την προσφορά του θέση γενικά και στο κεφάλαιο ελληνική-ιστορία ειδικά.

Για τους Μακεδόνες αγωνιστές η ιστορία δεν περιλαμβάνει προσωπικές μαρτυρίες και αφηγήσεις των πρωταγωνιστών, δεν εχει γράψει κάτι αξιόλογο ή ό.τι εχει γραφεί γράφτηκε κατά τέτοιον τρόπο που να μην τραβά την προσοχή ή να κινεί το ενδιαφέρον να ασχοληθεί κάποιος μαζί της. Και με τον Μακεδονικό αγώνα συναίβει ο,τι συμβαίνει και την ΕΑΜική Αντίσταση.

Το ίδιο και σε χειρότερη σχέση και θέση συμβαίνει και με το 21. Ο Μακεδονικός αγώνας του 1821, για τον οποίο δεν βρήκαν μερικές εστω λέξεις για να εξάρουν τη συμμετοχή και την προσφορά τους, στην απελευθέρωση του Μοριά και της Ρούμελης, ειχε μια ξεχωριστή και ιδιόμορφη θέση στον αγώνα του 21. Αυτή η ξεχωριστή και ιδιόμορφη θέση του οφείλεται στο γεγονός, οτι οι μέν Μοραϊτες και οι Ρουμελιώτες αγωνιζόμενοι, οχι μόνο ελπίζανε, αλλά και πίστευαν στην απελευθέρωση. Πίστευαν στη νίκη. Οι Μακεδόνες αγωνιστές αντίθετα, έχοντας επίγνωση τη γεωστρατηγικής και νευραργική θέση που κατείχε η Μακεδονίας για την Οθωμανική Αυτοκρατορία, σε σχέση με το Μοριά και τη Ρούμελη, οχι μόνο δεν πιστεύανε, αλλα ούτε και καν ελπίζανε σε ταυτόχρονη απελευθέρωση.

Και δεν ελπίζανε, γιατί μια ματιά και μόνο στο χάρτη της τότε Οθωμανικής Αυτοκρατορίας και της σημερινής οπως διαμορφώθηκε Ελλάδα, θα διαπιστώσει κανείς δυο βασικά πράγματα.α) την τεράστια γεωστρατηγική θέση και σημασία της Μακεδονίας για την Οθωμανική Αυτοκρατορία σε σχέση με αυτήν της Ρούμελης και τον Μοριά. και β) Οτι πρώτα η Τουρκία θα έχανε την υπόλοιπη βορειοδυτική Βαλκανική Χερσόνησο και μετά τη Μακεδονία. Βεβαια σε μια Αυτοκρατορική κατακτητική δύναμη, οπως ηταν η Οθωμανική στον ελλαδικό χώρο, ειναι απαραίτητη και πολύτιμη κάθε πιθαμή κατακτημένης γής.

Για να γίνει κατανοητή η θέση και η σχέση της Μακεδονίας με την υπόλοιπη απελευθερωμένη Ελλάδα το 21, μόνο με ενα αφαιρημένο και άσχετο με την πραγματικότητα παράδειγμα θα μας βοηθούσε να αντιληφθούμε τη διαφορά. Μιά σύγκριση που θα μπορούσε να δώσει την ακριβή σχέση και θέση της Μακεδονίας με αυτήν της παλιάς Ελλάδας και ειδικά του Μοριά, θα γινόταν πιό εύκολα κατανοητή, αν παρομοιάζαμε την Οθωμανική Αυτοκρατορία με τον ανθρώπινο οργανισμό. Ο ανθρώπινος οργανισμός ανάμεσα στα άλλα όργανα, έχει και την σκωλικοειδή απόφυση. Αν λοιπόν, τοποθετήσουμε το Μοριά από γεωστρατηγική άποψη στη θέση της απόφυσης και τη Μακεδονία στη θέση της αορτής, θα έχουμε μεταφορικά μέν, αλλα μια πραγματική εικόνα για το ποια ηταν η θέση, η σχέση και η αξία για την αυτοκρατορία, αυτών των δυό γεωγραφικών περιοχών.

Ενα αλλο γεγονός καθοριστική σημασίας, που καθιστά την Μακεδονία ακόμα πιό πολύτιμη για την Αυτοκρατορία, άρα και την σκληρότητα και το αξιοθαύμαστο του αγώνα. Ενός αγώνα χωρίς προοπτική και μέλλον, ειναι η γειτνίασή της με την Κωσταντινούπολη. Μέσω της Μακεδονίας η Οθωμανική Αυτοκρατορία, έλεγχε μέχρι την Τεργέστη και τη

Βουδαπέστη και γενικότερα τους υποτακτικούς λαούς των Βαλκανίων. Από την Μακεδονία περνούσαν και οι δυο βασικές σιδηροδρομικές γραμμές και όλες οι οδικές αρτηρίες, που συνέδεαν την πόλη με τα Βαλκάνια και της υπό τουρκική κατοχή χώρες της Ανατολικής Ευρώπης.

Αλλο ενα πλεονέκτημα που ειχε η Μακεδονία σε σχέση με αυτήν του Μοριά και της Ρούμελης, για την Αυτοκρατορία ηταν οι εκτεταμένες πεδιάδες της. Οι πεδιάδες ηταν αυτές, που τροφοδοτούσαν με σιτάρι, δημητρικά και ζωοτροφές τις στρατιωτικές μονάδες που στάθμεβαν βορειοδυτικά της Κωσταντινούπολης. Το γεγονός αυτό απάλλαζε την πύλη από την υποχρέωση να μεταφέρει τα προϊόντα αυτά από άλλες περιοχές.

Από το Μοριά μέχρι και τη Θεσσαλία ο αγώνας της απελευθέρωσης από τον τουρκικό ζυγό ηταν δύσκολος, σκληρός και αιματηρός. Το γεγονός αυτό κανένας δεν το αμφισβητεί, αφού η Λευτεριά δεν χαρίζεται αλλα κατακτιέται. Ο Μακεδονικός αγώνας ομως, εκτός από τη γεωστρατηγική θέση που ειχε για την Οθωμανική αυτοκρατορία ειχε και μια ακόμα ξεχωριστή και ιδιόμορφη θέση και σχέση από αυτόν του Μοριά, της Ρούμελης και της Θεσσαλία ακόμα. Η ιδιομορφία αυτή συνίσταται στο γεγονός ο Μακεδονικός αγώνας εκτός από δύσκολος, σκληρός και αιματηρός ήταν μοναχικός μακρόχρονος και πολύεπίπεδος.

Ενώ ο αγώνας του 21 σε Μοριά και Ρούμελη και αργότερα στη Θεσσαλία, μα και στην Κρήτη ακόμα, ο αγώνας ένοπλος και πολιτικός διαδραματίζονταν σε τρία μέτωπα και με δεδηλωμένους αντιπάλους-εχθρούς. Ενοπλα τον Τούρκο κατακτητή και τους Ελληνες Νενέκους-συνεργάτες του και στο πολιτικό-κοινωνικό γίγνεσθαι της Ελλάδας την Αγγλία. Η Αγγλία σαν αυτοκρατορική δύναμη τα γεωστρατηγικά της σχέδια στο χώρο των Βαλκανίων και την Μεσόγειο τα στήριζε σε τρις βασικούς άξονες: α) Να διατηρηθεί η οθωμανική αυτοκρατορία άθικτη για ενδεχόμενη απειλή κατά της Ρωσίας β) να αποτρέψει με ολα τα μέσα την ελληνική παλιγγενεσία, αφου η ελληνική αναγέννηση θα σήμαινε απόσπαση εδαφών απ την οθωμανική αυτοκρατορία και γ) για κανένα, μα κανένα λόγω να μην μεγαλώσει η Ρωσία εδαφικά εις βάρος της Οθωμανικής αυτοκρατορίας της οποίας φύλακας άγγελος και εγγυητής της εδαφική της ακεραιότητας ηταν η Μεγάλη τότε Βρετανία.

Για να διατηρηθεί το statoys της οθωμανικής αυτοκρατορίας η Αγγλία σε όλα τα ανακτοβούλια, τα Συνέδρια και Συναντήσεις από το Λάϊμπαχ, τη Βερόνα κλπ ως το 1827 πάντα κατέληγαν σε εχθρότητα κατά του ελληνικού και κάθε άλλου κινήματος. Τον πιό σκληρό και απαίσιο ρόλο, και απ αυτόν ακόμα τον Μέττερνιχ, τον διαδραμάτιζε η Αγγλία. Αυτή ηταν ο βασικός μυστικοσύμβουλος του Σουλτάνου και χορηγός του και σαν αντάλλαγμα ενα μόνο ήθελε: το πνίξιμο της ελληνικής Επανάστασης. Και οταν διαπίστωσε οτι αυτό δε μπόρεσε να το πετύχει η Πύλη άλλαξε τακτική.

Η Αγγλία με τον διαβόητο Μαυροκορδάτο, το διώκτη του Καραϊσκάκη και πολλών αλλων αγωνιστών με αποτέλεσμα τις στρατιωτικές πανωλεθρίες από το «στρατιωτικό» του δαιμόνιο, που έκανε στρατηγό σε πόλεμο ξηράς τον ναυτικό Σκούρτη και λίγο έλλειψε να χαθεί η επανάσταση από τους βαλτούς-πράκτορες της Αγγλίας. Ο κίνδυνος να χαθεί κράτησε μέχρι το 1826 και συγκεκριμένα, μέχρι το ολοκαύτωμα και την έξοδο του Μεσολογγιού.

Οι Ελληνες το 21 από ενα σημείο και μετά δεν συνεργάζονταν με φίλους και εταίρους, αλλα με σαφείς αντιπάλους και συγκεκριμένους αντιπάλους. Αντιδικούσαμε μεταξύ μας ενω είχαμε εχθρικά κοινό αντίδικο-αντίπαλο την Αγγλία. Η οποία Αγγλία και στο άκουσμα ακόμα της λέξης Παλιγγενεσία γέμιζε σπυριά. Το ίδιο και μετά το 21, η λέξη ενθικό-απελευθερωτικός αγώνας για την απελεύθερωση των κατακτημένων ελληνικών εδαφών από τους Τούρκους πολλαπλασίαζε και αφόρμιζε τα σπυριά. Εκείνο ομως που τους τάραζε τον ύπνο ηταν η λέξη μέγάλη ΙΔΕΑ και ειδικά μετά τη Ναυμαχία του Ναυρίνου το 1927 και την ήττα της Τουρκικής αρμάδας.

Η Τουρκία μετά την μάχη του Ναυαρίνου κατάλαβε οτι για να διατηρηθεί η αυτοκρατορία εδαφικά δεν έφταναν πια τα όποια δάνεια, χορηγίες, αρωγές και οι μυστικοσύμβουλοι.

Μετά την αφύπνιση των Ελλήνων για να μή οδηγηθεί στα βάθη της Ασίας, έπρεπε οχι μόνο να υποταχθεί αλλά να προσδεθεί απόλυτα στο γεωστρατηγικό άρμα της Αγγλίας την μόνη τότε ικανή χώρα που μπορούσε να την προστατεύσει από τους Ρώσους που την απειλούσαν και τους Ελληνες που διεκδικούσαν τα πατρογονικά από τους Τούρκους κατακτημένα εδάφη.

Εδαφικά για το Μοριά και τη Ρούμελη εκτός από τους Τούρκους και τους Αγγλους, που για λόγους στρατηγικής και ειδικών συμφερόντων ήθελε και εγγυόταν την εδαφική ακεραιότητα της Οθωμανικής αυτοκρατορίας, η αστική τάξη της Ευρώπης και η Ευρωπαϊκή διανόηση σε αντίθεση με τους Αγγλους, που προσδιόρισαν σωστά την ξεχωριστή ιδιομορφία που παρουσίαζε η ελληνική Επανάσταση σαν ο φορέας του Εθνους-οντότητα ξεχωριστή και γεωγραφικά ανεξάρτητη, οχι μόνο ευνοούσε αλλα και συμπαραστάθηκε.

Ετσι δίπλα στους μεγάλους μας Ελληνες, Ρήγα, Σολωμό, Κάλβο, συμπαραστέκονται ο Φιλόσοφος Μπινιόν, ο Βίκτωρ Ουγκώ, ο Πούσκιν, ο Σέλλευ, Μύλλερ, ο Βεραντζέρος, ο Λαμαρτίνος κλπ και ο Λόδρος Βύρων που πέθανε στο Μεσολόγγι.

Ενώ το Μοριά και τη Ρούμελη δεν τα διεκδικούσε και κάποιος αλλος εκτός από τους Ελληνες, την Μακεδονία ομως εκτός απ τους Τούρκους, τους διάφορους Νενέκους-συνεργάτες των κατακτητών τους υποστηρικτές Αγγλούς, την διεκδικούσαν εδαφικά, οι Σέρβοι, οι Βούλγαροι και ενέργαφαν υποθήκες και οι Ρουμάνοι. Στο Μοριά και τη Ρούμελη κάθε πιθαμή γής που απελευθέρωναν οι αγωνιστές, εκτός απ τον κατακτητή δεν το αμφισβητούσε κανείς.

Στον μακεδονικό αγώνα εκτός από τους πιο πάνω ερωτευμένοι με την Μακεδονία μνηστήρες, ηταν που και της Αγγλίας που πονούσε-σπάραζε η ψυχή της για τα νέα εδάφη που θα έχανε η Τουρκία υπέρ της Ελλάδας, αφού πάγια στρατηγική της ηταν να μην μεγαλώσει η Ελλάδα και Ρωσία εδαφικά εις βάρος της Οθωνανικής αυτοκρατορίας. Γι αυτό οταν και τη φορά αυτή οπως το 21, δεν μπορούσε να κάνει διαφορετικά και στη Μακεδονία του 1912 ειδικά κρατούσε το υποδεκάμετρο στα χέρια και μετρούσε πόντο τον πόντο τα νέα σύνορα της Ελλάδας, μην τύχη και χάσει μερικούς πόντους εδάφους η Τουρκία. Παράδειγμα η ιδιόμορφη κλίση που έδωσαν στο Νομό Εβρου για να μην θιγεί η Ανατολική Θράκη και πλησιάσουν οι Ελληνες τα Στενά.

Δυστυχώς στο όνομα να διατηρηθεί η εδαφική ακεραιότητα της οθωμανικής αυτοκρατορίας, η μεγάλη «φίλη και πολλαπλά σύμμαχος» Αγγλία, και με την συγκατάθεση βέβαια του κατεστημένου έκαψαν και την Μεγάλη ΙΔΕΑ στην Μικρά Ασία το 1922. Την ΙΔΕΑ που θεωρούσε τους Οθωμανούς κατακτητές στο χώρο της Βυζαντινής αυτοκρατορίας.

Δυστυχώς και πάλι στο όνομα να μην θιγούν τα ερήμην του λαού επικυριαρχικά παραχωρημένα απ το κατεστημένο αγγλικά δικιαώματα στην Ελλάδα, μόλις που πρόλαβε η γενιά αυτή και άγγιξε το όραμα της Λευτεριάς, της Αυτοτέλειας και της Εθνικής Ανεξαρτησίας, Να την και πάλι η Αγγλία με τα πολυάριθμη στρατιά της το Δεκέμβρη του 1944, να απελευθερώσει μια απελευθερωμένη σύμμαχο χώρα. Να σώσει την Ελλάδα από τους Ελληνες. Βέβαια η Αγγλία εχει επέμβει πολλές φορές και για ποικίλους λόγους στην Ελλαδίτσα μας. Η επέμβαση ομως του Δεκέμβρη ηταν η πιο ωμή, η πιό ξετσίπωτη και η πιο βάρβαρη ιμπεριαλιστική επέμβαση και ενώ συνεχίζονταν ο συμμαχικός αγώνας εναντίον του Χίτλερ.

Οι Μακεδόνες αγωνιστές εκτός απ αυτούς τους συγκερκιμένους αντιπάλους ειχαν και το 21 και ειδικά μετά το 1908 να αντιμετωπίσουν αρκετούς διεκδικητές της Μακεδονίας, με τα οργανωμένα κομιτάτα καθώς και την σκληρότητα των Τούρκων που ήθελαν μετά το 1908 να μεταμορφώσουν την Οθωμανική αυτοκρατορία σε Τουρκικό έθνος.

Βέβαια κάθε οργανισμός για να ζήσει χωρίς προβλήματα τα θέλει όλα του τα όργανα. Αποδείχθηκε όμως οτι ο ανθρώπινος οργανισμός, μπορεί να συνεχίσει να ζεί, έξ ίσου καλά και όταν ακόμα του αφαιρεθεί η σκωλικοειδής απόφυση, που αντιστοιχούσε γεωστρατηγικά με το Μοριά. Σαν δύναμη κατοχής η Οθωμανική Αυτοκρατορία για τίποτε δεν θα δεχόταν να της αφαιρέσουν, έστω και τη σκωλικοειδή απόφυση που αντιστοιχούσε γεωστρατηγικά με το Μοριά.

Τα ιστορικά όμως γεγονότα και η δυναμική της ελληνικής Επανάστασης την υποχρέωσαν να δεχθεί, οχι μόνο να της αφαιρέσουν την σκωλικοειδή απόφυση και αρκετά ψαχνά όπως τη Ρούμελη, αλλα αργότερα την Εύβοια, τη Θεσσαλία και αρκετά Νησιά. Σε καμιά ομως περίπτωση την εποχή εκείνη, με οικονομική ακόμα ευρωστεία και τις πολυάριθμες στρατιωτικές δυνάμεις που διέθεται και την αμέριστη συμπαράσταση της Αγγλίας, θα δεχόταν να της αφαιρέσουν την Αορτή. Ακόμα και το 1897 απέτυχε η προσπάθεια για απελευθέρωση της Μακεδονίας. Χρειάστηκαν να περάσουν εννενήντα (90) και πλέον χρόνια από το 21 για να απελευθερωθεί η Μακεδονία.

Αυτά ακριβώς, τα γεωγραφικά, στρατηγικά, οικονομικά κλπ, δεδομένα ζωτικής σημασίας για την Τουρκία τα γνώριζαν οι Μακεδόνες αγωνιστές, γι αυτό και δεν πίστευαν στην ταυτόρχονη ή σύντομη μετά το 21 απελευθέρωση της Μακεδονίας. Και όμως συμμετείχαν ολόψυχα στον αγώνα με το σκεπτικό, οτι ο αγώνας ειναι κοινός και ενιαίος. Ηταν αγώνας για την Ελλάδα. Και σαν ενιαίος ειχε την ανάγκη της όποιας βοήθειας, που θα μπορούσε να συμβάλει έστω και κατ' ελάχιστο στη νίκη, έστω και μόνο να απελευθερωθεί ο Μοριάς. Να γίνει η αρχή για να αναγεννηθεί η σύγχρονη Ελλάδα. Για να υπάρχει σίγορη η νίκη, έπρεπε να κινητοποιηθούν όλες οι δυνάμεις όπου Γής των Ελλήνων και αυτό ακριβώς έκαναν οι Μακεδόνες αγωνιστές το 1821, με τις πολυάρθμες οργανώσεις και επαναναστάσεις στον Μακεδονικό χώρο.

Οταν Ιων Δραγούμης ήρθε υπάλληλος στο Προξενείο του Μοναστηρίου το 1902, βρήκε το έδαφος έτοιμο απ τα άτομα της «Νέας Φιλικής» που έγινε στο χωριό Νέβεσκα της Φλώρινας, το σημερινό Νιμφαίο. Η οργάνωση αυτή ειχε συγκροτήσει ήδη στις Πόλεις και στα καφαλοχώρια επιτροπές-κομιτάτα Μακεδονικού αγώνα. Για την οργάνωση αυτή που οργάνωσε την επανάσταση του 1878 που αγκάλιασε σχεδόν ολόκληρη τη Μακεδονία. Η επανάσταση αυτή που ειχε τόσο μεγάλη επιτυχία έγινε με αφορμή τη συνθήκη του Αγίου Στεφάνου τον ίδιο χρόνο μεταξύ Ρωσία και Τουρκίας με την οποία συνθήκη δημιουργήθηκε η Μεγάλη Βουλγαρία δεν αναφέρεται κάν στην Ελληνική Ιστορία.

Οι Μακεδόνες αγωνιστές μέχρι το 1912, δεν ειχαν ανοιχτό μέτωπο μόνο με τους Τούρκους στο αγώνα για τη λευτεριά της πανάρχαιας ελληνικής Μακεδονίας, που τους φλόγιζε το Νού και την καρδιά, αλλά και τους Βουλγάρους που διατηρούσαν άσβεστο το όραμα να κατέβουν στο Αιγαίο. Οραμα, που και με τις ευλογίες της Αυστρίας, έσφαζαν και αποδεκάτιζαν τον ντόπιο πλυθησμό, δημιουργώντας και οι Βούλγαροι την εντύπωση στην διεθνή κοινή γνώμη και ιδιαίτερα της Ευρώπης, οτι εχουν και αυτοί δικαιώματα στη Μακεδονία. Δίπλα στους Σέρβους και τους Βουλγάρους κομιτατζίδες, ηταν και μια δράκα δίγλωσσων Ελλήνων, που προπαγάνδηζαν, οτι και η Ρουμανιά εχει αντίστοιχες διεκδικήσεις στη Μακεδονία. Ολες αυτές τις διεκδικήσεις οχι μόνο τις ευνοούσε η Πύλη, αλλα τις παρότρυνε και οπου δεν υπήρχαν τις δημιουργούσε.

Επειδή και στο κεφάλαιο δίγλωσσοι Ελληνες γενικά και στον Μακεδονικά αγώνα ειδικά, η Νεοελληνική ιστορία, θέλοντα να καλύψει τους τα φαύλα πράξαντες (Ελευθέριο Βενιζέλο κλπ, για να πάρει λέει την ψήφο του Ρουμάνου Πρωθυπουργού), δέχθηκε να χαρακτηριστούν στο σύνολό τους οι δίγλωσσοι Ελληνες Ρουμανική μειονότητα. Αντί η ελληνική ιστορία να καταδικάσει σαν εθνικό έγκλημα αυτήν την συναλλαγή, για να αποσείσει την ιστορική εθύνη από τους τα φαύλα πράξαντες εκμεταλλεύτηκε ορισμένες αστόχαστες και άσχετες με την ιστορική πραγματικότητα εκδηλώσεις αυτής της Δράκας των δίγλωσσων Ελλήνων για τους απαλλάξει απ την ευθύνη

Αυτή ακριβώς η αποδοχή, εκτός του οτι αύξησε τον αριθμό της δράκας (το είδαμε στην κατοχή), αν δεν βάλουμε τα πράγματα στις πραγματικές ιστορικές τους διαστάσεις, και αν δεν προσέξουμε, το έγκλημα αυτό θα το βρούμε κάποτε μπροστά μας. Και θα το βρούμε γιατί το πολιτισμικό τμήμα του Στέιντ Ντιπάρτμεν, που στηρίζει την πολιτική του στο «διαίρει και βασίλευε», θέλει παρακάπτοντας την Ευρωπαϊκή Ενωση να ρυθμίζουν οι ΗΠΑ και τα θέματα των Βαλκανίων, θα το φέρει στην κατάλληλη στιγμή στην επιφάνεια αυτό το φασούλι.

Και τότε καμιά ιστορική αλήθεια δεν θα εκφράζει ο πρόλογος του κυρίου Κωσταντίκου Στεφανόπουλο πρωην Προέδρο της δημοκρατίας στο βιβλίο «Ποιοί ειναι οι Βάχοι» του κυρίου Αστέρη Κουκούδης:«...οτι οι Βλάχοι δεν πρέπει να θεωρούνται ως μια εξελληνισμένη ομάδα ή μια ομάδα διχασμένη ανάμεσα στις εθνικές προπαγάνδες των αρχών του 20ου αιώνα, αλλα ως μια γνήσια έκφραση της Ρωμιοσύνης...Και συνεχίζει «...για ό,τι σοβαρό μπορεί να περηφανευθεί ο Ελληνισμός, εκπαίδευση, οικονομική ή επαναστατική δραστηριότητα, τουλάχιστον από τα τέλη του 18ου αιώνα και ως τον διαμελισμό της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, οικοδομήθηκε σε ενα ιδιαίτερα καθοριστικό βαθμό με την ουσιαστική αρωγή των Βλάχων...

Ο αγώνας των Μακεδόνων απέβλεπε σε 4 βασικούς και καθοριστικής σημασίας στόχους α) Να κάνουν γνωστό στην παγκόσμια κοινή γνώμη, έντονα και αισθητά, οτι η Μακεδονία ανήκει στην Ελλάδα: Η ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ ΕΙΝΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΗ. β) Να κρατήσει στην Μακεδονία οσο το δυνατόν περισσότερες στρατιωτικές δυνάμεις μπορούσε, που αν δεν υπήρχε επαναστατική εξέγερση στην Μακεδονία, θα ενισχύονταν και με αυτές οι τουρκικές δυνάμεις. Δυνάμεις που θα αντιπαρατάσσονταν στους αγωνιστές του Μοριά και της Ρούμελης. γ) Να διαμορφώσει ενιαία ελληνική εθνική συνείδηση και να την εμβαθύνει σε βαθμό ανεξίτηλο και δ) Να κρατήσει άσβεστη τη φλόγα του αγώνα, τους πόθους και τα οράματα για την επελευθέρωση και της Μακεδονίας, οταν μέσω του αγώνα έρθει το πλήρωμα του χρόνου.

Και οταν ο Μακεδονικός αγώνας έπαιξε με τις τόσες τοπικές εξεγέρσεις και ολοκαυτώματα, τον ρόλο που του αναλογούσε: Η Βέροια, η Νάουσα, Ελευθεροχώρι, Χαλκιδική, Σέρρας Σιάτσιστα κλπ, τον ρόλο για τον οποίο ξεκίνησε και η κάθε παραπέρα στρατιωτική δράση, που απέβλεπε στην αποσχόληση δυνάμεων του εχθρού, έπαψε να παίζει το ρόλο που έπαιζε αρχικά.

Το Αίμα λένε, Είναι η Μελάνη που Γράφει Ανεξίτηλα την Ιστορία. Τότε λοιπόν, αφού έδωσαν και το αίμα που χρειάστηκε για την εθνική αφύπνιση και σφράγισαν τις εθνικό-πατριωτικές υποθήκες με το Αίμα, που αποτελούσε οχι μόνο πιστοποίηση αλλά και επιβεβαίωση, οτι η Μακεδονία ειναι Ελληνική και συνέβαλαν στην εδραιώσει της ενιαίας εθνικής συνείδησης, αρκετοί απ τους επιζώντες οπλαρχηγούς: Καρατάσιος, Κασομούλης κλπ, κατέβηκαν στη Ρούμελη και τον Μοριά και πολέμησαν στο πλευρό τους και πολλοί έδωσαν και την ίδια τη ζωή τους για την αναγέννηση από τις στάχτες την Νεοσύστατη Ελλάδας. Γι' αυτό το σταυροδρόμι του κόσμου. Το βράχο που συνδέει αμφίδρομα την Ανατολή με τη Δύση και τους πολιτισμούς του κόσμου.

Στο Μοριά ο Κολοκοτρώνης, έκαιγε τα χωριά των προσκηνυμένων και έστηνε «φούρκα και παλούκι» για τους Νενέκους του Μοριά. Στην Μακεδονία έγινε ακριβώς το αντίθετο. Οι Μακεδόνες Νενέκοι εκτός του οτι συνεργάστηκαν με τους Τούρκους, τους υπόδειξαν ενα καταχθόνιο σχέδιο για σύντομη και οριστική εξόντωση των αγωνιστών. Το σχέδιο που πρότειναν πρόβλεπε: την συγκέντρωση των χωρικών στις πόλεις και το κάψιμο ολων των ορεινών χωριών. Η εφαρμογή αυτού του σχεδίου απομόνωσε τους αγωνιστές απ την επικοινωνία, την πληροφορία, τη διατροφή και τη στέγη. Δεκάδες ειναι τα χωριά που κάηκαν στις πλαγές του ορεινού Βερμίου οπως : Ο Αγιος Γιάννης, το Ντορμάνι, η Αγια Παρασκευή, το Αυγότσι, το Λοζίτσι, η Μαρούσια, το Ντιχαλεύρι κλπ.

Τη Μακεδονία που για την οποία ο Παύλος Μελάς, άφησε την τελευταία του πνοή στη Σιάτσιστα, σε ενα απ τα γράμματα προς τη γυναίκα του έγραφε : «Η Μακεδονία ειναι οι

πνεύμονες της Ελλάδας, και χωρίς αυτούς η υπόλοιπη Ελλάδα ειναι καταδικασμένη». Ο Μακεδονικός αγώνας ηταν μακρόχρονος, σκληρός και αδίσταχτος και οσο πλησίαζε η απελευθέρωση κάθε μέρα γίνονταν πιό σκληρός και απάνθρωπος.

Λόγω της γεωστρατηγικής θέσης που ειχε η Μακεδινία για την Οθωμανική Αυτοκρατορία, και η γειτνείαση με την Κωσταντινούπολη, οι στρατιωτικές δυνάμεις που κινητοποίησαν για τον τερματισμό του εξεσηκωμού και το τσάκισμα των αγωνιστών ηταν χωρίς προηγούμενο. Το ίδιο οι σφαγές και οι καταστροφές. Στη Νάουσα πλημμύρισε η μεγαλύτερη πλατεία της πόλης από αίμα, το Μοναστήρι του Πρόδρομου της Βεροίας και σε πολλές άλλες περιοχές, οι Γυναίκες και τα κορίτσια πηδούσαν από τους γκρεμούς για να μην ατιμαστούν από τους Τούρκους.

Μια ιστορία, που δεν στηρίζεται σε κοινωνικά και οικονομικά στοιχεία και κυρίως στις μεταβολές των ιδεολογικών ρευμάτων και των σύγχρονων δεδομένων, δεν μπορεί να λέγεται αντικειμενική. Η έλλειψη αυτών των στοιχείων οδηγεί αναπόφευκτα οχι μόνο σε ιστορικές κατασκευές, αλλα και στην κυριαρχία της εξατομίκευσης και την αποθέωση του ιδιωτικού. Η Νεοελληνική ιστορία ειναι σε πολλά σημεία υποκειμενική, επιλεκτική και ταξική γιατί, στερούμενη τις κοινωνικό-οικονομικές και ιδεολογικές αναλύσεις, που αποτελούν τα βασικά δεδομένο της πολιτικής, δεν μπόρεσε να προσδιορίσει σωστά και με σαφήνεια την προοπτική και κυρίως ποιόν εχει βασικό και κύριο **ΑΝΤΙΠΑΛΟ** στο αγώνα του για τη Λευτεριά και το κοινωνικό της οικονομικό γίγνεσθαι.

Ετσι ενώ ο βασικός εχθρός, ο κύριος πολέμιος του ελληνισμού ηταν η μεγάλη Αγγλία, οι Νεοέλληνες δυστυχώς θεωρούσαμε και πολλοί θεωρούμε ακόμα μόνο τους Τούρκους. Μα οι Τούρκοι ηταν θέσει κατακτητές και φύσει εχθροί. Αυτό ηταν σαφή και αναμφισβήτητο και στους ίδιους τους Τούρκους. Αυτή ακριβώς η συνειδητοποίηση οτι ειναι κατακτητές στον ελλαδικό χώρο, τους υποχρέωνε να εξαγοράζουν προστασία υποτασσόμενοι αδιαμαρτύρητα στους σκοπούς και τις προσταγές των Αγγλων, που την πρόσφεραν αφειδώς.

Ειναι χαρακτηριστίκη μια επιστολή του Υψηλάντη το 21, προς τους Ελληνες αγωνιστές για το πώς σκέπτονταν, έβλεπαν, εκτιμούσαν και αντιδρούσαν οι Αγγλοι στην προσπάθεια των Ελλήνων να απελευθερωθούν καθώς και τις μεθόδους και τα μέσα που χρησιμοποίησε προκειμένου να εμποδίσει πρώτα την έναρξη του αγώνα, να τον δυσκολέψει μετά και να τον πολεμήσει αργότερα. Να πως εκτιμά τη θέση και την συμπεριφορά των Αγγλων ο Υψηλάντης στην επιστολή του προς τους Ελληνες Πλοιάρχους, μα και προς αυτούς που θεωρούσαν σύμμαχο και συμπαραστάτη την Αγγλία.

ΓΕΝΝΑΙΟΙ ΠΛΟΙΑΡΧΟΙ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ

Συμπατριώται! Προς σας αποτείνει η Ελλάς, η δυστυχής ημων μήτηρ και πατρίς τη φωνή της. Περικυκλωμένη πανταχόθεν από πάντοια δεινά, εις σας στηρίζει την άγκυρα των ελπίδων της και από σας μόνον προσμένει μικράν ελάφρινσιν των δυστυχιών της...»

«...Αλλ' ενώ της Ευρώπης ολης αι φιλάνθρωποι διοικήσεις θεωρούσιν την άθικτον ιερότητα των εθνικών μας δικαιωμάτων ως την μόνην βάσιν της ευδαιμονίας παντός εθνους, μας δίδουσι καθημερινώς σημεία προφανέστατα της μεγάλης χαράς δια τας προόδους της πατρίδος μας, η Αγγλία φιλοδέσποτος εκείνη και μισάνθρωπος, εις τον ανώτατον βαθμόν φίλαυτος Δύναμις αγωνίζεται με παντοίους τρόπους, οχι μόνον εις τους ευροούντα δρόμο τω επιτυχιών μας να βάλη εμπόδια, αλλα και εντελή εξολοθρευμόν να μας επιφέρη. Οι σκοποί της αξιομίσητου ταύτης δυνάμεως ειναι να αποκτήση τελείαν θαλασσοκράτηραν, να αρπάξη της Ευρώπης το εμπόριον ολον και επομένως καταπτωχύνουσα την οικουμένην άπασαν να λάβη αυτήν υπεροχή, και ως από θρόνου υψηλού να διατάσση τας τύχας των εθνών. Προς τούτο δε το τέλος δεν ησχύνθη, μέχρι σημείου να μεταχειριστή και αυτάς τας αισχθότατας αδικίας, καταπάτησε συνθήκας, διέρρηξε φιλικούς δεσμούς, και, δια να μην μακρολογώ εις τα παρελθόντα, ρίψτε τινα βλέματα εις την γειτονεύουσαν Επτάνησον, και θέλετε ιδεί εκεί συσσωρευμένα, οσα εις αλλα μέρη μοναδικώς έπραξαν κακά...Αυτή (η Αυτή της Λόντρας)

Η Αγγλία που δέσποζε στα κύματα, προκειμένου να υποτάξει την Οθωμανική αυτοκρατορία στα οικονομικά και γεωστρατηγικά της συμφέροντα, εκμεταλλεύτηκε την ενδόμυχη πεποίθηση των Τούρκων, **οτι ειναι κατακτητές στον ελλαδικό χώρο**. Κάθε φορά που οι Τούρκοι έδειχναν σημεία απειθαρχίας στους Αγγλους το Φόρεϊ Οφφίς, τους θύμιζαν οτι ειναι κατακτητές καθώς και τον **διαγραφόμενο κίνδυνο Ανάστασης του ελληνισμού**. Και τους εφιστούσαν την προσοχή, οτι Ανάσταση του ελληνισμού, χωρίς τη δική τους στήριξει και συμπαράσταση, δεν σημαίνει μόνο Κωσταντινούπολη και Μικρά Ασία, το γεγραφικό ευρωϊπαικό κομμάτι της οθωμανικής αυτοτοκρατορίας που αντιπροσωπεύει το 5 η 6% το εδάφους της, αλλα οτι Ανάσταση του ελληνισμού σημαίνει εγκατάλειψει όλων των κατεχόμενων από τους Τούρκους ελληνικών εδαφών του Βυζαντίου.

Μάλιστα για να τους θέσει υπό κηδαιμονία τους απαρρυθμούσαν τα Εκκλησιαστικά, τα κοινοτικά, τα κοινωνικά και τα οικονομικά προνόμια που παραχώρησε ο Σουλτάνος, προς τις Ορθόδοξες υπηρεσίες. Προνόμια και υπηρεσίες που επιβιώνουν και διατηρούν την ισχύ τους 400 και πλέον χρόνια. Τα προνόμια αυτά και οι υπηρεσίες που δεν αμφισβητήθηκαν ποτέ από τον Πατισάχ, γεγονός που σημαίνει οτι τα προνόμοια αυτά ειναι παραχώρηση της Οθωμανικής εξουσίας προς το κατακτημένο έθνος. Και οτι οι Ελληνες ειναι ΕΝΑ ΕΘΝΟΣ, που παρά την μακραίωνη κατοχή δεν εχει χάσει την υπόστασή του. Ενα εθνος που υπάρχει και ζεί στον φυσιολογικό του χώρο. Στο χώρο που του ανήκει και οτι χωρίς τη στήριξει της αγγλικής συμπαράστασης, δεν ειναι μακρυά η μέρα, που θα βρεθούν ξανά στα βάθη της Ασιας.

Μια αλλη χώρα, που πάντα επιβουλεύονταν την εδαφική της επέκταση εις βάρος της Οθωμανικής εδαφικής κυριαρχίας ηταν η Ρωσία. Η Ελλάδα λοιπόν, και η Ρωσία ηταν οι δυό χώρες που επιβουλεύονταν την εδαφική ακεραιότητα της αυτοκρατορίας. Η Ελλάδα διακαιωματικά, απελευθερωτικά και η Ρωσία επεκτατικά με σκοπό και στόχο να μετατρέψει την Κωσταντινούπολη σε Νέα Ρώμη. Η γεωγραφική έκταση και η γεωστρατιγική θέση της αυτοκρατορία που εκτός των άλλων πλεονεκτημάτων, έλεγχε τα στενά του Βοσπόρου και του Γιβλαρτάρ ταυτίζονταν απόλυτα με αυτά της Βρεττανίας.

Αυτά ακριβώς τα πολλαπλά και πολύμορφα συμφέροντα καθιστούσαν την Αγγλία ένθερμο υποστηρικτή, φύλακα, άγγελο προστάτη και στηλοβάτη της Τουρκίας, αλλα και άσπονδο, ανελέητο και θανάσιμο εχθρό των Ελλήνων και της Νέας να ανασταθεί Ελλάδα, πριν την Επανάσταση, κατά τη διάρκεια της και κυρίως μετά την Επανάσταση. Και επειδή με βάση την ιστορία που έγραψαν οι άνθρωποι και οχι ο Θεός, η ανάσταση και τα εδαφικά δικαιώματα της Ελλάδα, αν πράγματι είμαστε απόγονοι άρα και νόμιμοι κληρονόμοι του Βυζαντίου ηταν και παραμένουν ιστορικά απαράγραπτα.

Κάθε κατακτητής για να ειναι βιώσιμη στο χρόνο η κατάτκηση αναζητεί συνεργάτες και στηρίγματα στο εσωτερικό της κατακτημένης χώρας και εξωτερικές συμμαχίες. Η ταύτιση συμφερόντων ομως προϋπέθεται εγγυήσεις και απ τα δύο μέρη. Στη συγκεκριμένη περίπτωση, ομως, οι εγγυήσεις δεν μπορούσαν να ειναι ισομερή και αυτό γιατί δεν ειχε κάτι δικό της να υποθηκεύσει. Η Τουρκία σαν κατακτητής που ηταν, ειχε δυό βασικούς εχθρούς: την Ελλάδα και την Ρωσία.

Η Τουρκία λοιπόν, ηταν αυτή που εκτός των όποιων αλλων εχθρών ειχε και δυό δεδηλωμένους εχθρούς : Την επαναστατημένη διακιωματικά Ελλάδα και αργότερα διεκδηκήτρια εδαφών τη Ρωσία. Τα συμφέρονταν αυτών των δύο λαών την εποχή εκείνη για την απόσπαση εδαφών απ την Τουρκία συνέπεπταν. Συνεπώς η Τουρκία ηταν αυτή που δεν έννοιωθε ασφαλής και ζητούσε εγγυήσεις απ τη Βρεττανία για να εξασφαλίσει την εδαφικής ακεραιότητα και την αδιατάρακτη υπαρξιακή της συνέχειας. Και οπως ειναι γνωστό στις περιπτώσεις αυτές το τίμημα-αντάλλαγμα μιας τέτοιας ιδιόμορφης συμμαχίας, ηταν και ειναι η πλήρης υποθήκη και υποταγή στη θέληση και τους σκοπούς του εγγυητή.

Και ενώ λοιπόν, η Αγγλία πρόσφερε παντώς είδους εγγυήσεις και κοινωνικό-οικονομικές αρωγές στην Τουρκία, οι μεταπελευθερωτικές κυβερνήσεις, χωρίς όραμα και τόλμη προκειμένου να μην δυσαρεστήσουν στους Αγγλους, θυμίζοντάς τους πως ενα μεγάλο, το μεγαλύτερο κομμάτι των εδαφών της Οθωμανικής επικράτειας ειναι εδάφη ελληνικά και κατοικούνται σε μεγάλο ποσοστό από Ελληνες. Για διατηρηθούν λοιπόν αυτές οι «καλές» διπλωματικές σχέσεις, με την Αγγλία, έπρεπε οι ελληνικές κυβερνήσεις να μην ενοχλούν με διεκδικήσεις τους Τούρκους. Με την αποδοχή αυτής της αρχής-απαίτηση των Αγγλων, άφηναν τους υπο κατοχή Ελληνες και ειδικά τον λαό της Μακεδονίας στην τύχη τους.

Ετσι λοιπόν, ενω θεωρούμε τον εαυτό μας απογόνους και κληρονόμους του Βυζαντίου και οτι σαν απόγονοι και κληρονόμοι του Βυζαντίου άρα ανήκουμε στον ελληνοχριστιανικό πολιτισμό. Ο τρόπος που οι ηγεσίες των Νεοελλήνων χειρίστηκαν αυτή την κληρονομιά πείθει οτι τέτοιος πολιτισμός δεν υπήρχε ποτέ. Γιατί οι απόγονοι μιας τέτοιας κληρονομιά κάνουν ανά πάσα στιγμή οχι μόνο με λόγα αλλα και με συγκεκριμένες πράξεις την ύπαρξη αυτής της κληρονομιάς, την διεκδικούν και αγωνίζονται για την επανάκτηση των όποιων δικαιωμάτων και δεν μπαίνουν υπό κηδαιμονία στον φύσει εχθρό αυτών των δικαιωμάτων. Δεν υποτάσσονται ψυχή τε και σώματι στους Αγγλους αποικιοκράτες και ούτε τους αναθέτουν εν λευκώ να χειρίζονται αυτοί κατά βούληση την δική μας κληρονομιά που ηταν ο φύσει εχθρός της μεγάλης Ιδέας. Ιδέα την οποία δολοφόνησαν παρασυρμένοι οι ίδιοι διά του «εθνάρχου» Βενιζέλου στη Μικρά Ασία απ το 1918 μέχρι το 1922.

Η ηττα ή μάλλον το μετά φανών και λαμπάδων θάψιμο της «Μεγάλης Ιδέας» οδήγησε αργά αλλά σταθερά και οπως τα είχαν υπολογήσει εκείνοι που υπέγραψαν χωρίς καμιά επιφύλαξη τη Συνθήκη της Λωζάνης στο «Δεν διεκδικούμε τίποτε, αλλά και δεν παραχωρούμε τίποτε». Ο κύριος Σ. Μαρκεζίνης στην «ιστορία» του αξιολογώντας την μικρασιατική καταστροφή την κατατάσει σαν την μεγαλύτερη συμφορά που εχει υποστεί ο ελληνισμός και από αυτήν ακόμα της άλωσης της Κωσταντινούπολης.

Ετσι η περίοδος που άρχισε με την Επανάσταση του 21 έκλεισε. Το ονειρο της «Μεγάλης Ιδέας» και η δημιουργία μιας μεγάλης Ελλάδας. Μιας Ελλάδας που να περιλαμβάνει ενα σημαντικό μέρος της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας και ολους τους ελληνικούς πληθυσμούς, που βρήσκονταν υπό κατοχή στις τουρκικές επαρχίες που περιβρέχονταν απ το Αιγαίο και την Προποντίδα έσβησε. Οι Ελληνες της Μικράς Ασίας, προκειμένου να σωθούν απ την εκδικητική μανία των Τούρκων, που αφού τους έσωσαν οι Αγγλοι μέσω της πολιτικής του Βενιζέλου οι Τούρκοι, πρόβαλαν υπερφίαλες αξιώσεις στο θέμα της ανταλλαγής των πληθυσμών

Και το ερώτημα που μπαίνει ειναι πώς: εξηγούνται ολα αυτά τα οξύμωρα επιχειρήματα που επικαλείται ο Βενιζέλος, προκειμένου να δικαιολογήσει τα αδικαιολόγητα;

Η Ελλάδα εκτός απ την εποχή του Γιάννη Κωλέτη, ποτέ δεν κυβερνήθηκε ελληνικά και απ τους Ελληνες. Ο Κωλέτης αν και γαλλόφιλος δεν τάχθηκε εναντίον του Καποδίστρια, η βασική του αντίθεση ηταν με την πολιτική χαμηλών τόνων, που ακολουθούσε ο Μαυροκορδάτος σαν αρχηγός του κόμματος που στηρίζονταν και εκπροσωπούσε τα Αγγλικά συμφέροντα στη Ελλάδα. Το γεγονός αυτό ειχε σαν αποτέλεσμα η ελληνική κοινωνία να ειναι απ την γέννησή της ακόμα συγκρουσιακή. Αυτό το επικίνδυνο χαρακτηριστικό της, που ξεκινά απ τα πρώτα ακόμα χρόνια της Παλιγγενεσίας, έβλαψε πολύ το λαό και τη χώρα. Αναδείθχηκε σε πρωταγωνιστικό στοιχείο τόσο στη διάρκεια του αγώνα για την παλιγγενεσία, αλλο τόσο στον Μακεδονικό αγώνα αλλλο τόσο και σε ολη τη διάρκεια του 20ου αιώνα και ειδικά στη διάρκεια της κατοχής. Δεδομένα που κάνουν συγκρουσιακή μια κοινωνία ειναι:

α) Η εξάρτηση που περνά παραμορφωτικά στην ιστορία. β) Λόγω εξάτρησης υποκειμενικός τρόπος καταγραφής της ιστορίας γ) η επιλεκτική μνήμη και χρήση της ιστορίας και γ) Η ιδεολογική χρήση της ιστορίας σε τρέχοντα πολιτικά θέματα, που την μεταβάλουν από επιστημονικό-ερευνητικό εργαλείο σε ιδεολογικό-πολιτικό όργανο και

όργανο μισαλοδοξίας, επικάλυψη και συγκάληψη σκοτεινών πράξεων διαπλοκής, που πολλές από αυτές δεν απέχουν πολύ από την προδοσιά.

Χαρακτηριστικό γνώρισμα αυτού του τρόπου χρήσης της ιστορίας ειναι οι επιθέσεις εναντίων προσώπων μάλλον παρά των ιδεών, αξιών, αρχών και πεποιθήσεων. Υπολλείμματα αυτού του τρόπου καταγραφής και ιδεολογικής χρήσης της ιστορίας, ειναι ορατά μέχρι σήμερα, και ασκούν σημαντικές υπόγειες πιέσεις στην πολιτική, προκειμένου κάθε επόμενη γενιά να αναπαράγεται καθ' εικόνα και ομοίωση με την προηγούμενη. Μια κοινωνία ομως στην οποία οι Νέες γενιές δεν αμφισβητούν τις παλιότερες. Και οταν οι Νέοι παπαγαλίζουν τις απόψεις, τις ιδέες και τα πιστεύω των μεσηλίκων η κοινωνία αυτή εχει ήδη γεράσει. Η κοινωνία αυτή δεν ανανεώνεται ιδεολογικά, πολιτικά και πολιτισμικά, αφου η κάθε γενιά της δεν ειναι φορέας των δικών της φρέσκων ιδεών, αρχών και αξιών με τις οποίες θα λύσει τα παλιά και νέα χρονίζοντα προβλήματα.

Σε μια κοινωνία που οι Νέοι ζητούν θεϊκή, πατερναλίστικη και αστυνομικού χαρακτήρα προστασία και μέτρα για να λύσει παλιά και νέα υπαρκά κοινωνικά προβλήματα, ειναι μια κοινωνία φοβική. Μια κοινωνία στατική χωρίς προοπτική και μέλλον.

Δεν ειναι τυχαίο που τρία απ τα αριστουργήματα της Παγκόσμιας λογοτεχνίας : Ο Ειδίπους τύραννος του Σοφοκλή, ο Αμπλετ του Σέσπηρ και οι Αδερφοί Καραμαζόφ του Ντολστογιεφσκη εχουν ολα σαν κεντρικό θέμα τους την πατροκτονία. Και στα τρία αυτά αριστουργήματα κυριαεχεί το Μοτίβο της γεννετήσιας αντιζηλίας που διακατέχει τον καταπιεσμένο Γιό απ τον πατέρα αφέντη.

Το άτομο και η βούλησή του δεν δεμεύεται από κανενός είδους δογματικές επιταγές. Από τη στιγμή που κάποιος κοιτάξει το μύθο, με τα μάτια του πολίτη η διαδρομή απ το μύθο στο λόγο και απ το λόγο στην πράξη ειναι πλέον εύκολη.

Αφού λοιπόν, η Ελλάδα και η Ρωσία ηταν οι δυό βασικοί εχθροί της αυτοκρατορίας, η Αγγλία πλέον σαν εγγυήτρια δύναμη και φύλακας άγγελος προστάτης της οθωμανικής αυτοκρατορίας και των δικών της συμφερόντων, διαμόρφωσε την οικονομική και γεωστρατηγική της πολιτική στο χώρο αυτό με βασικό άξονα α) να μήν αφυπνιστούν οι Ελληνες το 21. Την ίδια προσπάθεια έκανε και στην κατοχή με το σύνθημα «κάθε αγώνας ειναι άκαρπος» και «υλικές καταστροφές τεράστιες» Ομως η ζωή επιβεβαιώνει πως αν δεν σπάσεις αυγά δεν τρώς ομελέτα και β) να μήν επεκταθεί η Ελλάδα και η Ρωσία εδαφικά εις βάρος της αυτοκρατορίας.

Και το κυριότερο, οταν ποτέ αφυπνιστούν οι Ελληνες, να μην μεγαλώσει πολύ εδαφικά η Ελλάδα μετά το 21 και μεταπελευθερωτικά το 1944, και αυτό γιατί η εδαφική επέκταση της Ελλάδας, θα σήμαινε συρρίκνωση της εδαφικής ακεραιότητας της Τουρκίας. Και αυτό δεν θα το ήθελε ποτέ και για κανένα λόγο η Αγγλία. Τρανή απόδειξη η χωροταξική διαμόρφωση της σημερινής Ελλάδας. Με ένα Νόμο κατά μήκος των βόρειων συνόρων να φυλάγουμε θερμοπύλες για να μην κατάβουν οι Σλάβοι στο Αιγαίο.

Μπορεί και αλλα κράτη οπως η Ισπανία, η Γαλλία και η Γερμανία προκειμένου να απαλλαγούν απ την αγγλική απειλή, να στήριξαν τις φιλοδοξίες της οθωμανικής αυτοκρατορίας να υποτάξει μέρη της Γηραιάς Ηπείρου. Ομως η Αγγλία ηταν εκείνη που οφελήθηκε απ την επέκταση της οθωμανικής αυτοκρατορίας στον ευρωπαϊκό χώρο, αφού κατά τη διάρκεια της επέκτασης προς την Ευρώπη, αυτή ηταν που τους αφαιρούσε στις Αφρικανικές και Αραβικές τους περιοχές.

Με την Τουρκία, που ηταν κατακτητής στον ελληδικό χώρο, τα πράγματα για την Αγγλία ηταν εύκολα. Ηταν εύκολα μέχρις ότου οι Ελληνες συνειδητοποιήσουν οτι ειναι οι νόμιμοι κληρονόμοι του Βυζαντίου και κυρίως μέχρις ότου δεν ειχαν δημιουργήσει τις θεωρητικές και οργανωτικές εκείνες δομές μέσα απ στις οποίες θα διακδικούσαν οχι μόνο την απελευθέρωση, αλλα και να περάσουν απ το γένος στο έθνος και σε συνέχεια να θεμελιώσουν το Νεοελληνικό κράτος.

Οταν ομως οι Ελληνες, άρχισαν να αφυπνίζονται απ την νάρκη της μακραίωνης σκλαβιάς, πρώτα με λόγια «Στοχά σου και αρκεί...», μετά με το «ως πότε παλικάρια θα ζούμε στη σκλαβιά...» και σε συνέχεια με το «Ελευθερία ή Θάνατος», μετά τα όπλα πλέο να διεκδικούν την εθνική τους απελευθέρωση τα πράγματα για την Αγγλία άρχισαν να δυσκόλεψαν.

Και δυσκόλεψαν γιατί απελευθέρωση σημαίνει πρώτα απελευθέρωση εδαφικών υπό κατοχή εκτάσεων. Το γεγονός αυτό οχι μόνο δυσκόλευε τα πράγματα για την Αγγλία που ηταν φύλακας άγγελος προστάτης των Τούρκων αλλα και θα αποκάλυπτε και τον επαίσχυντο ρόλο που οι Αγγλοι έπαιζαν θα δυσκολεύουν ακόμα περισσότερο οταν πλέον παρά τις φιλότιμες και άοκνες προαπάθειες που έκανε στα ανακτοβούλια να μή δημιουργηθεί ελεύθερο ελληνικό κράτος. Το κράτος έγινε. Τώρα επρεπε να βρεί τρόπο, αν οχι να σταματήσει τελείως την Επαναστατική ορμή των Ελλήνων, αλλα να περιορίσει εστω τις εδαφικές διεκδικήσεις που ηταν και το βασικό ζητούμενο του εταιρικού με την Τουρκία.

Και δυσκόλεψαν ακόμα περισσότερο, γιατί ειχε μετά την απελευθέρωση του Μοριά και της Ρούμελης και τη συγκρότηση της μικρής εστω κρατικής οντότητας, ο Γιάννης Κωλέτης, που ηταν ο πρώτος Πρωθυπουργός του Νεοσύστατου ελληνικού κράτους, μετά τον Καποδίστρια έριξε το σύνθημα της μεγάλης ΙΔΕΑΣ.

Και ο πιό αποτελεσματικός τρόπος να επιτευχθεί αυτός ο στόχος ειναι να βρεθούν τα εσωτερικά στηρίγματα. Να βρεθεί εκείνη η αντίστοιχη κλίκα, που θα αναλάμβανε να παίξουν στην εντέλεια το Παιγνίδι των Αγγλων. Να βρεθούν αυτοί που οχι μόνο θα αποδέχονταν την Ελλάδα της Μελούνας αλλα και θα έκαναν τα πάντα να χάσει τη δυναμική της η Μεγάλη ΙΔΕΑ.

Την εποχή που ο Κωλέτης έριξε το σύνθημα της μεγάλης ιδέας, η παλιά οθωμανική αυτοκρατορία είχε εξαντληθεί απ τις διαδοχικές στρατιωτικές εκστρατείες και έχοντας χάσει τις θέσεις της στο Αραβικό κόσμο θεωρούνταν «ο ασθενής της Ευρώπης». Και μεγάλη ΙΔΕΑ για τον εμπνευστή και τους υποστηρικτές της, σήμαινε τα απαράγραπτα δικαιώματα στην κάθ' ημάς Ανατολή. Η πολιτική της μεγάλη ΙΔΕΑΣ ηταν συναφής και συνώνημη με την Επανάσταση του 1821.

Η μεγάλη ΙΔΕΑ ειχε δυό βασικούς και κυρίαρχους στόχους : α) την επανάκτηση των κατακτημένων απ τους Τούρκους κατακτητές εδαφών και β) την λύτρωση των υπό κατοχή Ελλήνων. Οι Αγγλοι και μόνο στο άκουσμα της λέξης «Μεγάλη Ιδέα», ανύσηχησαν-έβγαλαν σπυριά, αλλα προκειμένου να διασφαλίσουν τα γεωπολιτικά και γεωστρατηγικά τους συμφέροντα δεν δύστασαν να την καταδικάσουν και σαν σκέψη ακόμα. Τα αγγλικά συμφέροντα που ηταν άρρηκτα δεμένα στον Βαλκανικό και Μικρασιατικό χώρο με αυτά της Οθωμανικής αυτοκρατορίας, γι αυτό και δεν ακρέστηκαν στο να καταδικάσουν μόνο στα λόγια αλλα πήραν τα αντίστοιχα πρακτικά μέτρα.

Ενώ η μεγάλη ιδέα ειχε εύρος και ορίζοντα, οι Αγγλοι για να την υποτιμήσουν ή και για να την μηδενίσουν ακόμα για μελλοντική χρήση, το πρώτο μέτρο που πήρα ηταν η μεζούρα με την οποία θα μετρούσαν αυτοί κάθε φορά πόσους πόντους θα μεγαλώνει χωροταξικά η Ελλάδα.

Με βάση λοιπόν, την Αγγλό-Τουρκική ιερή συμμαχία, να μήν μεγαλώσει η Ελλάδα εις βάρος της Τουρκίας, κάθε κομμάτι εδάφους που απευθέρωναν τα Επαναστατικά και Απελευθερωτικά Κινήματα απ την οθωμανική αυτοκρατορία, σε καμιά περίπτωση δεν το αναγνώριζε, αν πρώτα δεν εύρισκε συνεργάτες και συμμάχους-Την Ελίτ-που οχι μόνο θα δεχόταν να εντάξουν πρώτα λαό και χώρα στο δικό της γεωστρατηγικό και πολιτικό Αρμά, αλλα και να υποθηκεύσει την εθνική κυριαρχία της απελευθερωμένης χώρας στα δικά της οικονομικά συμφέροντα.

Και δεν έλλειψαν αυτοί οι έλληνες, που ασπάστηκαν το διάχυτο τότε σύνθημα των μεγάλων δυνάμεων και ειδικά της Αγγλίας «οτι κάνενας σκλαβωμένος λαός δεν μπορεί να απελευθερωθεί μόνος του», που ευθυγραμμίστηκαν, συνομολόγησαν, αποδέχθηκαν και

από λόγους συμφέροντος κινούμενοι, οχι μόνο αποδέχθηκαν αυτό και όποια αλλα παρόμοια συνθήματα, αλλά και συνέπραξαν στο να ατονίσει πρώτα, να χάσει το περιεχόμενο της μετά και να δολοφονηθεί ακομά στη Μικρασιατική εκστρατεία.

Φαίνεται πως Αλέξανδρος Υψηλάντης, οταν απευθύνθηκε στις 8 Οκτωβρίου του 1920, προς τους σκλαβωμένους Ελληννες ειχε υπόψη του το γεγονός, οτι εν όψη του ξεσηκωμού κυκλοφορούσε ευρύτατα η άποψη οτι «κανένας σκλαβωμένος λαός δεν μπορεί να απελευθερωθεί μόνος του» στην έκκληση του με τίτλο:

ΑΝΔΡΕΣ ΦΟΠΑΤΡΙΔΕΣ. Στοιχ Ι. Λ αριθ.55.

Πανιερότατοι και Σεβασμιότατοι Αρχιερείς, Ευγενέστατοι Αρχοντες και Προεστοί, και πάντες οι Προύχοντες του Γένους, οι απανταχού εις την Στερεάν της Ελλάδος και εις τας Νήσους Αρχιπελάγους διατριβόντες.

«Εις τας παρούσας κρισίμους περιστάσεις, ότε τα έθνη ττης Ευρώπης αγωνίζοντανα αποκτήσωσι τα εθνικά αυτών δικαιώματα, και να περιορίσωσι την δύναμιν των τυράννων άρχισε να ανατέλη και το λαμπρότατον άστρον της ευδιαμονίας της Ελλάδος. Η ταχεία και ευτυχής διάδοσις των φώτων εις ολας τας κλάσεις του γένους μας, διέλυσε το σκοτεινόν νέφος, το οποίον μέρχι τούδε κατασκότιζε τα πνευματα των ομογενών μας...» Και αφού εξάρει την «φιλοπατρία» των Ελλήνων, τις συνέπειες της «σκλαβιάς» και τον «έρωτα για λευτεριά» και θέλοντας να αντικρούσει τη διάχυτη αντίληψη που επικρατούσε έντεχνα οτι κανένας σκλαβωμένος λαός δεν μπορεί να απελευθερωθεί μόνος του στέλνει την έκκληση αυτή με τον εκπρόσωπό του Δημήτριον Θέμελην, τον οποίο προτρέπει να του εχουν εμπιστοσύνη «...Ακούσατε τους λόγους του και βάλετε τας οδηγίας του εις πράξιν, διότι εξ αυτών κρεμάται και η κοινή του γένους ημών ευδαιμονία και ενός εκάστου η μερική ευτυχία ας μή δειλιάση τις από τα προβλήματά του»

«Ηξεύρω, οτι εις ολων τας καρδίας ειναι ριζωμένη η μετρία εκείνη πρόβλεψις οτι ποτέ μόνοι μας δεν ημπορούμεν να ελευθερωθώμεν, αλλα πρέπει να προσμένομεν από τους ξένους την σωτηρίαν μας. Εκαστος νουνεχής ημπορεί να γνωρίση πόσον ψευδής ειναι η πρόληψις αυτή, αρκεί μόνον να βαθύδη εις τα πράγματα της Πατρίδος μας. Ρίψατε τα βλεματά σας εις τας θάλασσας, και θελετε τας ιδεί κατασκευασμένας από θαλασσοπόρους ομογενείς, ετοιμους να ακολουθήσωσι το παράδειγμα της Σαλαμίνας. Κοι΄ταξετε εις την ξηράν, και απανταχού βλέπετε Λεωνίδας, οδηγούντας φιλοπάτριδας Σπαρτιάτες...Ναι Αδελφοί ομογενείς! Εχετε πάντοτε προ οφθαλμών, οτι ποτέ ξένος δεν βοηθάει ξένον χωρίς μεγαλότατα κέρδη. Το αίμα, το οποίον θέλουσι χυσει οι ξένοι δι' ημάς, θέλομεν το πληρώνει ακριβώτατα και ουαί εις την Ελλάδα! Οταν συστηματική δεσποτεία ενθρονισθή εις τα σπλάχνα της. Οταν ομως μόνοι μας αποσεισωμεν τον ζυγόν της τυραννίας τότε της Ευρώπης η πολιτική θέλει βιάσει ολας τας ισχυράς Δυνάμεις να κλήσωσι ημάς συμμαχίας και επιμαχίας αδιάλυτους». Το Παρόν μου εσφραγίσθη και εδόθη.

Οπως ηταν ίσως φυσικό στη διάρκεια του εθνικοαπελευθερωτικου αγώνα διαμορφώθηκαν τρείς πόλοι δύναμης και εξουσίας. Ο κάθε πόλος δημιούργησε και το πολτικό του υποκείμενο-κόμμα-βάση του οποίου θα χειριζόταν οχι μόνο τα προβλήματα του αγώνα, αλλα και τα προβλήματα μετά την απελευθέρωση. Το Ρωσικό κόμμα, που το εκπροσωπούσε ο Κολοκοτρώνης, Το Αγγλικό κόμμα, που το εκπροσωπούσε ο Μαυροκορδάτος και το Γαλλικό κόμμα, που το εκπροσωπούσε ο Κώλέτης. Αυτός ηταν ο βασικός καμβά πάνω στον οποίο θα στηρίζονταν η πορεία οχι μόνο του απελευθερωτικού αγώνα αλλά και η μεταπελευθερωτική πορεία της απελευθερωμένης πιά χώρας.

Και μόνο η ονομασία των κομμάτων πείθει, οτι όποιο κόμμα και αν επικρατούσε η χώρα της οποία το κόμμα έφερε το ονομά της, θα έπαιζε πρωταρχικό ρόλο στη διαμόρφωση της πολιτικής. Αν υπήρχε κάποια διαφορά αυτή θα οφείλονταν στο τρόπο που το κάθε κόμμα αντιλαμβάνονταν τα συμφέροντα της χώρας και κυρίως το θέμα της Εθνικής Ανεξαρτησίας. Ενα αλλο δεδομένο που θα καθόριζε τη θέση και τη σχέση του κάθε κόμματος ηταν α) πιανού πολιτικό-κοινωνικού οικονομικού στρώματος τα συμφέροντα εξυπηρετούσε το κάθε κόμμα.

Το κόμμα του Μαυκορδάτου στηρίζονταν και αντιπροσώπευε τα συμφέροντα των μεγαλοεφοπλιστών, που συνεργάζονταν με τους Αγγλους, ενώ ο Κωλέτης και ο Κολοκοτρώνης τους καπεταναίους και τα μικροαστικά στοιχεία, αυτούς που θα αποτελούσαν την ραχοκκοκαλιά της Αστικής Επανάστασης και την οριζόντια βάση της ανάπτυξης, του εκσυγχρονισμού και της Εθνικής Ανεξαρτησία. Και β) Η άποψη και η θέση του κάθε κόμματος στο θέμα των σχέσεων με τις υπό επιρροή χώρες, οσον αφορά το θέμα της Εθνική Ανεξαρτησίας.

Του Κολοκοτρώνη ειναι σε ολους γνωστός ο τόπος της καταγωγής η δράση και οι απόψεις του, καθώς και τον κυρίαρχο ρόλο που έπαιξε στη διάρκεια του αγώνα. Ηταν Ρωσόφιλος για τρείς βασικούς λόγους. α) σαν ομόθρησκος εμπιστεύονταν περισσότερο τους Ρώσους, β) πίστευε οτι το ξανθό γένος, οπως τους αποκαλούσαν τότε τους Ρώσους, θα βοηθούσαν οχι μόνο λόγο πίστης αλλα και απ το γεγονός οτι και οι Ρώσοι, για δικούς τους λόγους βρίσκονταν σε διαρκή πόλεμο με τους Τούρκους και γ) οτι οι Ρωσότουρκικοί πόλεμοι οχι μόνο έμμεσα αλλα και άμεσα βοηθούσαν τον Εθνικόαπελευθερωτικό αγώνα. Και δεν ειχε άδικο αφου και η Ρωσία, σε αντίθεση με την Αγγλία που ηταν σύμμαχός της Τουρκίας οι Ρωσοτουρκικοί πόλεμοι αδυνατούσαν στρατιωτικό-οικονομικά την Τουρκία.

Αν και οι προσπάθειες του μεγάλου Πέτρου, τσάρου της Ρωσίας απέτυχαν το 1711 (αυτή τη χρονιά οι Ναουσαίοι προύχοντες αρνήθηκαν να παραδώσουν στους Τούρκους κατακτητές τον συγκεκριμένο αριθμό παιδιών για το σώμα των γενιτσάρων).να κατέβει στα Βαλκάνια, οι Λαοί της Βαλκανικής δεν έπαψαν να πιστεύουν πως οι Ρώσοι ειναι αυτοί που θα τους ελευθερώσουν κάποια μέρα απ τον Οθωμανικό ζυγό. Και οταν στο θρόνο της Ρωσίας το 1725 ανέβηκε η Αικατερίνη Α', ακολουθώντας την πολιτική του μέγα Πέτρου, κήρυξε τον πόλεμο αναντίον της Τουρκίας, το 1770-1774 και το 1787-1792 και το1807, δεν τους ξέχασε τους Ελληνες και ειδικά τους Κληρικούς, που πήγαν στην Πετρούπολη και την παρακάλεσαν να ενδιαφερθεί για τους λαού της βαλκανικής και ειδικά τους Ελληνες λέγοντάς της πως «Ολοι οι Ελληνες σας θεωρούν σα νόμιμη κυριαρχό τους. Σ αυτούς ασκούσε μεγάλη γοητεία η ρωσική δύναμη, γι αυτό πρέπει οι Ρώσοι να εκμεταλλευτούν τον ενθουσιασμό τους και τις ελπίδες που εχουν οι Ελληνες στη Ρωσία...». Επειτα η επίκληση της Ρωσία άφηνε να νοηθεί οτι πίσω απ την «Αρχή» και εννοούσαν τη «Φιλική» ηταν η Ρωσία.

Ο Γιάννης Κωλέτης γεννήθηκε στο Σιράκο το 1774. Σπούδασε γιατρός στην Ιταλία. Το 1819 μέσω του Θ. Καϊρη μυήθηκε στη Φιλική. Η Φιλική τον έστειλε σαν Γιατρό στον Αλή Πασά με στόχο να αποσχολήσει δυνάμεις του. Διατέλεσε υπουργός των εσωτερικώ, στρατιωτικών, Γερουσιαστής και Ηταν ο Πρώτος Πρωθυπουργός της Νέας Ελλάδας. Ο Κωλέτης διαποτισμένος απ τα Νάματα της Γαλλικής Επανάστασης έγινε αρχηγός του γαλλικού κόματος. Παρ' ολο που ηταν γαλλόφιλος δεν τάχθηκε εναντίον του Καποδίστρια. Πολέμησε με ολες του τις δυνάμεις τις διακρίσεις που χώριζαν τους Ελληνες σε «αυτόχθωνες» και «εταιρόχθωνες». Μια διάκριση που οι συνέπειες της παρά την καταπολέμησή της απ τον Κωλέτη και τα χρόνια που πέρασαν έκτοτε εξακολουθεί να έρπει και να πικραίνει τη ζωή...

Ο Αλεξανδρος Μαυροκορδάτος και το από αγγλοσωξωνικές ιδέες εμφορούμενο κόμμα του, ηταν αυτός που ανέλαβε να παίξει αυτόν τον επαίσχυντο ρόλο να προσδέσει την νεοσυσταθήσσα ελληνική κρατική οντότητα στο γεωπολικό και γεωστρατηγικό άρμα της τότε μεγάλης Βρετανία. Στη χώρα που τα συμφέροντά της ηταν διαμετρικά αντίθετα με αυτά της Ελλάδας. Να συνδέσει τη Νέα κρατική οντότητα με τον βασικό πολέμιο και τον υπαρ ενα εχθρό της Ελλάδας.

Ενας αλλος πόλος εξουσία στην Ελλάδα, που ειχε εξουσίες πριν, κατά τη διάρκεια του Αγώνα και μεταπελευθερωτικά ηταν ο Κλήρος. Οταν μαθεύτηκε η σύληψη του Ρήγα και έγινε γνωστό οτι η «Φιλική Εταιρεία» ειναι ο οργάνωση του εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα, οι Πατριαρχικοί και οι Φαναριώτες, οχι μόνο διαχώρησαν την θέση τους απ το Ρήγα, αλλα και καταδίκασαν τις δημοκρατικές και εθνοαπελευθερωτικές ιδέες του Ρήγα και των ομοφρόνων του. Και αφού συσκεύτηκαν οι συνοδικοί στην οποία σύσκεψη πήραν

μέρος ο Πατριάρχης Γρηγόριος ο Ε! και Πατριάρχης Ιεροσολύμων Ανθιμος και ενώ το αίμα του Ρήγα άχνιζε ακόμα εξέδωσαν και κυκλοφόρησαν ενα φιλλάδιο με τον τίτλο «Πατριαρχική Διδασκαλία», στο οποίο φιλλάδιο εκτός του οτι κατακεραύνωνε το Ρήγα, στιγμάτιζε τους ομοϊδεάτες του και σε συνέχεια χαρακτήριζε τις δημοκρατικές ιδέες έργο του Σατανά.

Η ιστορία του Κλήρου και κυρίως η δράση των Δεσποτάδων και των καλογέρων στα χρόνια της τουρκοκρτίας, δε γράφτηκε ακόμα. Ειναι γεγονός οτι ο Παπαρηγόπουλος αναγκάστηκε να πεί μερικές αλήθειες, για τη δράση των ανωτέρων κληρικών. Το ράσο άνοιγε τις πότρες τω φτωχών και των πλουσίων και δεν τραβούσε τις υποψίες των Τούρκων, αφού οι ίδιοι οι Τούρκοι ηταν αυτοί που... Με βάση αυτό το σκεπτικό η «Φιλική» έστηλε τον Παπαφλέσα να ξεσηκώσει τον Μοριά. Η αστική ομως ιστοριογραφία μετά τον ιστορικό συμβιβασμό αρκετές φορές παραποιώνττας την ιστορική αλήθεια εκθειάζει τον...εθνικό της ρόλο στα χρόνια της τουρκοκρατίας.

Το ίδιο ισχύει και για τους Κοτζαμπάσηδες τους «χριστιανούς Πασάδες οπως τους έλεγαν οι αγωνιστές και τα λαϊκά στρώματα» και τους Προεστούς, για τους οποίους ο συνπατριώτης μας Δ. Βικέλας, με μεγάλη αμεροληψία που σπάνια τη βρίσκει κανείς στα γραπτά των αστών μας ιστορικών, καυτηριάζει με στουχτερά λόγια γράφοντας για τους πιο πάνω που με τον ενα ή τον άλλο τρόπο οχι μόνο συνεργάζονταν με τους Τούρκους κατακτητές αλλά και χτυπούσαν και τον κώδονα του κινδύνου λέγοντάς τους «Αγάδες! Ανοίξτε τα μάτια σας καλά, γιατί οι Ραγιάδες σας θα κάνουν Επανάσταση και θα σας σκοτώσουν» και πολλά αλλα παρόμοια. Φωτάκου και Σπηλιάδης Απομν Σ 40-41.

«...Αλλωστε τα ολέθρια επακόλουθα της μετά των Τούρκων προστριβής δεν εξασκούντο μόνο επι των του κλήρου μόνων. Το κακόν στη ρίζα του ολου οικοδομήματος ενυπήρχε. Είτε κληρικός, ειτε λαϊκός...πάς ο παρά των Τούρκου παραλαμβάνον την εξουσίαν και επί ονόματι του Τούρκου εξασκών αυτήν εις τα αυτά μέσα προσέφυγεν. Ουδ' αποτελούν πάντοτε εξέρεσιν και οι προεστώτες αυτοί των κοινοτήτων. Ικανόν τούτου τεκμήριον η επικόλληθείσα εις την λέξην «Κοτζαμπάσης» σημασία αγερώχου τυραννίας».

Ετσι η πλειοδοσία σε εθνικοφροσύνη αποδείχθηκε πάντα αρχής γενομένεις απ το 21 επιζήμια ως καταστροφική. Το τί ανακρίβειες ακούστηκαν και το τί γράφτηκε από διάφορους ιστορικούς και λογοτέχνες δεν περιγράφεται. Οσο κοντή μνήμη και αν εχει κανείς δεν μπορεί να ξεχάσει τα ιδεολογήματα που χρειάστηκε να επιστρατευθούν προκειμένου να δικαιολογηθούν τα αδικαιολογητα δεν περιγράφονται.

Οταν οι αγώνες των Ελλήνων, με τα εθνικά πολεμικά συνθήματα :«Ελευθερία η Θάνατος» και «Εκείθε με τους Αδερφούς, Εδώθε με το Χάρο» διαμόρφωναν τις προϋποθέσεις εκείνες που δεν επιδέχονταν αναβολή ή αναχέτιση. Τότε με βαριά και ασήκωτη καρδιά, έβαζαν οι επικυρίαρχοι κάτω τη μεζούρα και έκοβαν ενα μίκρο-ελάχιστο κάθε φορά κομμάτι (οπως την Εύβοια το 1833, Κρήτη κλπ), απ την αχανή της καθ' ημάς Ανατολής βυζαντινή αυτοκρατορία.

Βεβαιά, η Αγγλία σαν αυτοκρατορική δύναμη, ηταν υποχρεωμένη να υπερασπιστεί τα γεωστρατηγικά της συμφέροντα, μέσα στα οποία συμφέροντα συμπεριελαμβάνονταν και η υπεράσπιση της εδαφικής ακεραιότητας της υπό την κηδεμονία της Οθωμανική αυτοκρατορία. Το τραγελαφικό ομως στην περίπτωση μας ειναι οτι, ενώ η μεγάλη Ιδέα ειχε αντικείμενο επανάκτησης των κατακτημένων απ τους Τούρκους εδαφών και την απελευθέρωση των υπόδουλων Ελλήνων, η ελληνική ηγεσία υπό την ηγεσία τον διαβόητου Μαυροκορδάτου, τον διώκτη των μεγάλων αγωνιστών Καραϊσκάκη κλπ και των ανθρώπων της μεγάλης ιδέας, πρόσδεσε το Νεοσύστατο ελληνικό κράτος στο πολιτικό και γεωστρατηγικό άρμα της τότε μεγάλης Βρεττανίας. Της Βρεττανίας που ηταν φύσει εχθρός της Ελλάδας και θέσει σύμμαχος των Οθωμανών.

Αμέσως μετά το Βατερλώ του Ναπολέοντα ολοι οι τύραννοι της Ευρώπης ενώνονται εναντίον των εξεγερμένων λαών με σκοπό να εξαφανίσουν κάθε τι που ενένπευσε η Γαλλική επανάσταση και ό,τι ειχε απομείνει απ τα χτυπήματα του Ναπολέοντα, τη

δημιουργημένη και επικρατούσα αστική τάξη στη Γαλλία. Στις 26 Σεπτεμβρίου το 1815 ιδρύεται η βάρβαρη Ιερή Συμμαχία με επικεφαλής τον Μέττερνιχ, με σκοπό να στραφούν εναντίον της ελληνικής επανάστασης οχι μόνο με λόγια και συμβουλές στους Τούρκους αλλα με έργα να την πνίξουν και να διατηρήσουν την Οθωμανική αυτοκρατορία άθικτη.

Τον πιό σκληρό και απαίσιο ρόλο ξεπερνώντας και αυτόν τον Μέττερνιχ σε ολα τα Συνέδρια και τις Συναντήσεις, απ το Λάϊμπαχ, τη Βερόνα και οπου αλλου συνέρχονταν τα ανακτοβούλια της Ευρώπης απ το 1821, το 1897, το 1912, το 1922 μέχρι το 1947 που μας μεταβίβασε στους Αμερικάνους τον πιό σκληρό, τον πιό απαίσιο και κατασταλτικό ρόλο εις βάρος της ελληνικής Επανάστασης και γενικότερα τον διαδραμάτιζε η «σύμμαχος» Αγγλία.

Το Μεσολόγγι κράτησε δύο πολιορκίες και άντεξε στον Κιουταχή. Δεν υπέκυψε στον Ιμπραήμ,, αλλα εγκαταλείφθηκε απ την τότε ελληνική κυβέρνηση. Επεσε απ την πείνα που το δίκασαν ανόητα οι ελληνικές κυβερνήσεις. Οι κυβερνήσεις που αντεθνικά μηχανοραφούσαν με τους Αγγλους και ειδικά ο Μαυροκορδάτος, τον διώκτη του μεγάλου Καραϊσκάκη και πολλών αλλων αξιόλογων αγωνιστών.

Το Μεσολόγγι και ο Δαυλός του Καψάλη, που φώτισε πλαίρια και ολόπλευρα το δίκαιο του ελληνικού αγώνα τους έπεισε όλους και ιδιαίτερα την «σύμμαχο» παμπόνηρη Αγγλία, οτι η Ελλάδα θα Ελευθερώσει το πρώτο της κομμάτι ελληνικής γής και θα δημιουργήσει την κρατική της οντότητα. Ετσι θέλοντας και μή, άλλαξε τακτική και διπρόσωπα με τον Σουλτάνο μεθόδευσε την δική της επικυριαρχία που την πληρώσαμε πανάκριβα μέχρι το «Δόγμα Τρούμαν» τυπικά και μέχρι σήμερα με τους Αμερικανούς που μας κρατούν υπό την τουρτική απειλή.

Στον αγώνα για τη λευτερία, οταν δεν γνωρίζεις ποιόν έχεις απέναντί σου (ποιός ειναι ο πραγματικός σου εχθρός), δεν μπορείς να λειτουργήσεις και να ενεργήσεις σωστά. Και ο Ρήγας έλεγε: «Στοχάσου και Αρκεί». Και το ακόμα χειρότερο, οταν τον πραγματικό σου εχθρό, τον θερωρείς «φίλο», «σύμμαχο» και «συμπαραστάτη», τότε εισαι καμμένος απ το ξεκίνημα. Διστυχώς αυτό συνέβει με τις Ελληνικές μεταπελευθερωτικες ηγεσίες και τη «σύμμαχο» και «συμπαραστάτη» Αγγλία. Λόγο της γεωστρατηγικής θέσης που κατείχε η Τουρκία μετά την κατοχή της Βυζαντινής αυτοκρατορίας, ο έρωτας των δυτικών ηγεσιών και ειδικά της Αγγλίας με την Οθωμανική αυτοκρατορία παλιά και με τους Τούρκικη ηγεσία τώρα, ειναι φλογερός και μακρόχρονος.

Παλιά λοιπόν η Αγγλία, για να ελέγχει τα κοινωνκό-πολιτικά πράγματα στην Ελλάδα, ηταν αυτή που διόριζε τους αρχηγούς των κομμάτων, τους Πρωθυπουργούς και Υπουργούς, και με τις ένοπλες ακόμα επεμβάσεις (οπως Δεκέμβη του 44), τους αποκλυσμούς των λιμανιών, τον καλοστημένο διχασμό το 1916 κλπ. Και μετά η Αμερική με το «Σχέδιο Μάρσαλ» και το «δόγματα Τρούμα» και το ΝΑΤΟ. Το «σωρήριο» ΝΑΤΟ, που θα μας «προστάτευε» απ τους Ρώσους και μας άφηνε έρμαιο στη διάθεση του κάθε Τούρκου Πασσά, στα γεωστρατηγικά της σχέδια και σε περίπτωση σύγκρουσης την περίοδο του ψυχρού πολέμου, άφηνε ανυπεράσπιστη τη Μακεδονία.

Δεν ειναι λίγοι οι συγγραφείς που το γεγονός αυτό το χρησιμοποίησαν σαν τεκμήριο της έναρξης του εμφυλίου πολέμου απ την πλευρά του ΚΚΕ-ΑΕΜ ενώ ειναι γνωστό οτι Στις 31 Μαρτίου1946 την ημέρα που γινόταν οι πρώτες μεταπελευθερωτικές εκλογές. Εκλογές στις οποίες τα κόμματα του ΕΑΜ δεν πήραν μέρος, οι καταδιοκόμενοι που συγκρότησαν ομάδες αυτοάμυνας θέλοντας να κάνουν γνωστή την υπαρξή τους, χτύπησαν τον σταθμό χωροφυλακής στο χωριό Λιτόχωρο που βρίσκεται στους πρόποδες του Ολύμπου. γεγονός της εγκατάληψεις της Μακεδονίας

Μα και τώρα η Ευρωπαϊκή Ενωση, που θεωρεί πως «με τις μεγάλες στρατιωτικές δαπάνες και τις αριθμητικά μεγάλες στρατιωτικές δυνάμεις, η Τουρκία εχει τη δυνατότητα να συμβάλλει σημαντικά στην πολιτική ασφάλειας και άμυνας της Ευρωπαϊκής Ενωσης. Να αναλάβει το ρόλο του χωροφύλακα της περιοχής».

Ειναι γεγονός οτι η ιστορία δεν μας παραδείνει πάντοτε τα γεγονότα αδιάθλαστα. Τα φίλτρα του χρόνου και του χώρου, που συντάχθηκαν αρκετά αργότερα έπαιξαν το ρόλο τους, με αποτέλεσμα να εχουν προσαρμοστεί σε ανάγκες και αξίες του χρόνου και του χώρου ακόμα που μεσολάβησαν τα εθνικής σημασίας γεγονότα, οπως αυτά του Μακεδονικού αγώνα. Η τέτοια συγγραφή της ιστορίας, δεν μας βοηθά πάντοτε, να βρούμε το κλίμα της εποχής για να αξιολογήσουμε τα γεγονότα με το μέτρο του παρελθόντος. Απόδειξη ο Μακεδονικός αγώνας.

Στη χώρα μας παρά τον τεράστιο ιστορικό πλούτο που εχουμε, οι Ελληνες για λόγους ταξικούς και συμφέροντος δεν επικοινωνούμε με την ιστορία, που ειναι ο ιμάντας μεταφοράς γνώσεων. Η άγνοια της πραγματικής ιστορίας, η οποία άγνοια αντί να μειώνεται χάρις στον τρόπο σύγγραφής της μοιάζει να γίνεται ολοένα μεγαλύτερη και βαθύτερη

Οπως σε ολη την Ελλάδα, ετσι και στη Μακεδονία υπήρχαν Φιλικοί, που προπαγάνδηζαν την ιδέα της εθνικής παλιγγενεσίας στη Μακεδονίας. Απ την εποχή του Ρήγα ακόμα, πολλοί Μακεδόνες που ηταν αγκατεστημένοι στην Ευρώπη και σε ολα τα Βαλκάνια κλπ : Ιδεολόγοι, Οραματιστές και Διανοούμενοι. Εκπρόσωποι του ελληνικού Διαφωτισμού, του Ουμανισμού και της Αναγέννησης. Απλοί ανθρωποι, αρματωλοί και κλέφτες, διπλωμάτες και αστοί φυσικά και η Εκκλησία, (οχι βέβαια, οι ανόητες θεολογικές έριδες των λογίων και των δογματικών), αλλα η Οσιογραφία (από όπου αντλεί στοιχεία ο αγαπητός φίλος Γέωργος Χιονίδης), που στηρίζεται, περιγράφει και αναγάγει το λαό στη θέση του ιστορικού **υποκειμένου,** συνέβαλαν ο καθένας απ τη θέση του να δημιουργηθούν οι προϋποθέσεις για τη μεγάλη στιγμή της αποτίναξης του Οθουμανικού ζυγού ύστερα από 400 χρόνια σκλαβιάς.

Σε όλους τους εθνικούς και κοινωνικούς αγώνες, ο λαός ηταν και παραμένει εκείνη η συνεχής ζώσα δύναμη, η οποία περνά απ τους κλασικούς χρόνους στους Νεότερους, με την έννοια και τη ροή μιας ακατάλυτης ιστορικής συνέχειας και συνέπεια. Ο λαός συνεπώς που τον αγνοούν πολλοί ιστορικοί, ειναι η πηγή της ιστορίας, η απαρχή της **Δημώδους Γλώσσας.** Τη γλώσσα που ο λαός συνενώσει το λόγο, το ρυθμό και το μέλος. Τη γλώσσα που τόσο περιφρόνησαν και πολέμησαν οι καθαρευουσίανοι, ειναι η ζωή της κοινωνίας των Ελλήνων και η απαρχή του **Νέου ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ.** Του Νέου Ελληνισμού που ξεκίνησε εκατό και πλέον χρόνια πριν απ το 1821, απ τη Μακεδονία, τη Γή της Ημαθίας και συγκεκριμένα απ τη Νάουσα, Οπου οι κάτοικοι της Νάουσας, ύψωσαν πρώτοι το λάβαρο της Επανάστασης κατά του Οθωμανικού ζυγού, αρνούμενοι το 1711 (κατά το πως είθεσθαι) να παραδώσουν πενήντα νέους της πόλης στο σώμα των Γενιτσάρων...

Αν αναλογιστεί κανείς το βάρος αυτής της μακρόχρονης διάρκειας σε βάθος χρόνου, τον τρόπο που ο λαός κράτησε άσβεστη τη φλόγα και τον πόθο για λευτεριά. Και η Μακεδονία οπως και ο άλλος ελλαδικός χώρος, ειχε προετοιμαστεί εθνικά, ψυχολογικά και ως ενα μεγάλο βαθμό και οργανωτικά, για την επικείμενη εθνεγερσίας ήδη απ την Αυγή του 19ου αιώνα και εν μέρει και πολύ πριν...

Οι διάφοροι ιστορικοί και απομνημονευματογράφοι (πλην ελαχίστων Κασομούλης κλπ) το κεφάλαιο αυτό της Νεοελληνικής ιστορίας, που εχει σχέση με τον Μακεδονικό αγώνα και τα όποια ιστορικά γεγονότα που διαδραματίστηκαν στη Μακεδονία κατά τη διάρκεια της εθνογερσίας, οχι μόνο δεν συμπεριελαμβάνονται στην Νεοελληνική ιστορία, αλλα και οσα εχουν καταγραφεί, δεν εχουν τη φλόγο και την αμεσότητα του γίνγεσθαι. Ειναι κατά τέτοιον τρόπο γραμμένα, ετσι ωστε να μην παρουσιάζουν κανένα ενδιαφέρον. Τα αναφερόμενα στη Μακεδονία γεγονότα, δεν εχουν κάποια αντίστοιχη θέση, δεν εντυπωσιάζουν οπως των αλλων περιοχών της Ελλάδας και ειδικά του Μοριά και της Ρούμελης.

Ακόμα και οι εκτιμήσεις για αξιόλογα και καθοριστικής σημασίας γεγονότα. Γεγονότα σημαντικά και ανεπανάληπτα: οπως αυτά της Χαλκιδικής, του Ολύμπου, του Βερμίου, της Νάουσας (13ών κοριτσιών και 7 στον Πρόδρομο βεροίας), όπου είχαμε επανάληψη της θυσία του Ζαλόγγου. Το Μοναστήρι της Δοβράς οπου στις 19/2/21 κηρύχθηκε η

Επανάσταση. Τις αιματηρές μάχες στη Βέροια, το Ελευθεροχώρι, των Σερρών, της Καστοριάς, της Σιάτσιστας και πολλών αλλων περιοχών με εξ ίσου αξιόλογη δράση, δεν εχουν την αντίστοιχη αναφορά. Μα ούτε και φιλολογικά και καλλιτεχνικά έργα απ τους Ελληνες ιστορικούς και δυτικόευρωπαίων εμπνευσμένα απ τον ηρωίσμό και τις θυσίες των Μακεδόνων αγωνιστών υπάρχουν. Μοναδική σχεδόν ζωντανή εικόνα απ τον απελπισμένο αγώνα των Μακεδόνων, η τραγική μορφή του Εμμανουήλ Παπά, η Αραπίτσα στη Νάουσα και ο Πρόδρομος στη Βέροια, ο οποίος αν δεν αγνοείται δεν αναφέρεται.

Η ιστορία λένε διδάσκει οτι ο λαός που δεν εχει μνήμη, δεν εχει παρελθόν άρα δεν εχει και μέλλον.Το αντικείμενο της μνήμης δεν ειναι αυθύπαρκτο και κατά συνέπεια δεν μπορούμε να ελπίζουμε στην εκκόλαψή του. Η μνήμη δεν μπορεί να διασώσει το παρελθόν μέσω αναστοχασμού, εφ οσον δεν υπάρχει ιστορικό παρελθόν αφ' εαυτού για να διασωθεί. Δεν υπάρχει περελθόν αναξάρτητο από το παρόν, οπως δεν υπάρχει παρόν ανεξάρτητο από το παρελθόν. Για να αποτελέσει ομως ενας αγώνας μνήμη και μέλλον η καταγραφή της ιστορίας πρέπει να ειναι πραγματική-αληθινή, ετσι ωστε να αποτελέσει την ανεξάντλητη πηγή στην οποία κάθε Νέα γενιά να επιστρέφει, να εντρυφήσει και να καθοδηγείται απ τη μνήμη του παρελθόντος για το μέλλον.

Μέσα σε αυτό το πλαίσιο, θα λέγαμε πόσο σημαντικός ηταν ο Μακεδονικός αγώνας. Στο ερώτημα αυτό δεν μπορεί να δοθεί σαφής απάντηση εφόσον η όποια αποτίμηση αναπόφευκτα υπερβαίνει κάθε παρουσία αφ' εαυτής της ιστορικής μνήμης.

Βέροια Κόγιας Νίκος

ΑΛΗΘΕΙΑ ΓΙΑΤΙ ΠΕΡΑ ΑΠΟ ΤΑ ΟΠΛΑ ΚΑΙ ΤΗ ΔΥΝΑΜΗ ΧΡΕΙΑΣΤΗΚΕ Ο ΛΟΓΟΣ ΚΑΙ Η ΠΕΝΝΑ ΟΧΙ ΜΟΝΟ ΓΙΑ ΝΑ ΕΠΙΒΛΗΘΟΥΝ ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΝΑ «ΔΙΚΑΙΩΘΟΥΝ» ΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ ΚΑΙ ΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ ΜΕ ΑΥΤΟΥΣ ΝΙΚΗΤΕΣ;

Αλήθεια ποίες υπέρτατες, σκοτεινές δυνάμεις υποχρεώνουν εναν άνθρωπο στην εφ' όρου ζωής, αναζήτηση της βαθύτερης ουσίας των πραγμάτων; Τί ειναι αυτό που τον εντάσσουν στη χορεία αυτών που βάλθηκαν να γίνουν κοινωνοί και μύστες της γλώσσας; Τί ειναι αυτό που τον αναγκάζει να σπάσει και διαπερνώντας το σκληρό κέλεφος που σχηματίστηκε απ την κοινόκτητη καθημερινή της χρήση; Προς τί αυτός ο ακατανόητος, ψυχοθρόρος και χρονοβόρος μόχθος για την ακρίβεια της έκφρασης και την αναζήτηση της αλήθειας; Πώς, και κάτω από ποιές προϋποθέσεις, μπορεί να δημιουργηθεί σε κάποιον η ταπεινόφρων έπαρση, η μεταφυσική βεβαιότητα οτι, σαν διαλεγμένος, αγγιγμένος απ το κάποιο αόρατο χέρι της μοίρας, «καλείται» να διαδραματίσει τον επώδυνο διαμεσολαβητικό ρόλο του ερμηνευτή του άρρητου, που ειναι, κατά κύριο λόγο ο Ποιητής;

Αν ειναι σωστό πως η επικοινωνία μας με τους «άλλους» ειναι μια απ τις βασικές προϋποθέσεις για κατανόηση και αποκάλυψη μιας προσωπικής μας αλήθειας, τότε η επικοινωνία με την ποίηση και την ιστορία που μας βοηθά να φτάσουμε σε καθολικότερες αρχές, αξίες και ιδανικά και να νοιώσουμε καλύτερα πως πρέπει να ζούμε και να πεθάνουμε σωστότερα, το μόνο υπόδειγμα που υπάρχει αυτό ειναι η υπεύθυνη ποίηση και η ιστορία απ την αποία αντλούμε γνώση και δύναμη, σαν λαός κα άτομα.

Αυτά ειναι μερικά από τα ερωτήματα, στα οποία, χωρίς να του εχουν τεθεί άμεσα διασπαρμένα, διάχυτα στη σκέψη και στα συναισθήματά του, προσπαθεί ο κάθε συγγραφέας να δώσει απαντήσεις, άλλοτε με την όποια σαφήνεια του επιτρέπουν οι γνώσεις και οι περιστάσεις και άλλοτε αποφεύγοντάς τα. Πάντοτε, ομως, υποτίθεται ενα σεβόμενος τον εαυτό του και τον τίτλο του συγγραφέας, θα ειναι εντικειμενικός και θα

αντλεί τα «επιχειρήματα» και τις «αποδείξεις» του από ολα οσα τον σημάδεψαν αδιάλειπτα: από σκληρές και τραυματικές μνήμες της νεοτητάς του (Μεσοπόλεμος, Δικτατορία, Κατοχή, Αντίσταση, Εμφύλιος, μεταπελευθερωτική), από απολύτως προσωπικά βιώματα που καθόρισαν τη ζωή του μέρχι τη μέρα που από εκλάμψεις του πνεύματος και της ψυχής, από κλυδωνισμούς του σώματος του πιάση την πένα στο χέρι.

Και τότε ξετυλίγοντας το κουβάρι της λύπης του, για τα δυσάρεστα και τη χαρά για τις όποιες επιτυχίες-μιας λύπης και μιας χαράς ιδιότυπων υπαρξιακών αποχρώσεων-θα σκηνοθετήσει θα μπορούσε να πεί κανείς, εκδοχές της, οδηγείται, φυσικά αβίαστα, στους ατραπούς της λογοτεχνίας, της ιστορίας και της ποίησης ακόμα. Και πιο συγκεκριμένα, στο σκοτεινό εργαστήρι της ζωής, εκεί που οι λέξεις έχοντας αποκτήσει τη θερμοκρασία των αισθημάτων του γράφοντος υποκειμένου, συναρμολογούνται άμεσα με τα συμβάντα, τις καταστάσεις και τα αληθινά βιώματα και γεγονότα.

Οπως ο ποιητής, ετσι και ο λογοτέχνης, μα και ο ιστορικός που πρέπει και θέλει να ειναι αντικειμενικός ζεί πολιορκημένος, ασταμάτητα από τις μνήμες της ζωής και του σώματός του, διατηρημένες μέσα του με το σφρίγος της αλήθειας και την ένταση της στιγμής που τις γέννησε.

Γιατί ο πόλεμος εκείνος μπορεί να τελείωσε, ποτέ δεν έπαψε, όμως σαν αίσθηση να ειναι πάντα παρών, και ο τραυματικός απόηχος του να επιπλέει και να απλώνεται παντού με τη μορφή ενος υπόκωφου πανικού να αποκτήσει τις διαστάσεις μιας «μεγάλης μαύρης ακρίδας», να «χώνεται γρήγορα στην καρδιά του ήλιου και η γή να σκοτεινιάσει» ξανά που λέει ο ποιητής. Και οι μνήμες εκείνης της μαύρης εποχής οταν δεν καταγράγονται σωστά, αλληθινά και δίκαια δεν χάνουν τη δυναμική της αντιπαράθεσης και του διχασμού.

Σε αυτόν τον αιώνα που τόσες δυστυχίες βαρύνουν το ανθρώπινο είδος, θα μπορούσαμε άραγε να εχουμε ικανούς συγγραφείς απαλλαγμένους από υποκειμενισμό, προκαταλήψεις, προθέσεις και σκοπιμότητες και κυρίως απερίσπαστους από πάντως είδους συμφέροντα. Συγγραφείς που να μαζέψουν με ταλέντο τις μελαγχονικές, τις πονεμένες και καταστραμένες σκέψεις, τις έλλογες προσπάθειες που κάποτε βοήθησαν τους αγωνιστές στο δρόμο τους. Ετσι τουλάχιστον, οι νεκροί, οι τραυματίες, οι φυλακισμένοι, διωγμένοι και οι παραμελημένοι από την πολιτεία αγωνιστές, ο πόνος και τα δάκρυα τους θα ηταν γόνημο λίπασμα για τις επόμανες γενιές.

Η ιστορία, είτε στην προνομιακή μορφή της είτε στη «ηγεμονική», εκείνη δηλαδή που αναφερόταν στις πράξεις των ηγεμόνων, είτε στην σύγχρονή, επιστημονική εκδοχή της, βρίσκονταν πάντοτε στη σκιά της πολιτικής. Αρκούνταν να περιγράφει ανθρώπινες περιπέτειες και δρώμενα, καταστάσεις κοινωνικές, μηχανισμούς και συστήματα. Κατά κύριο λόγο αποσχολούνταν με τις αποφάσεις των ηγετών, με την πορεία και την τύχη των πολτικών θεωριών και των αποφάσεων που εκπορεύονταν από αυτούς.

Περιέγραφε την εξουσία και την κοινωνία μαζί με τα υλικά τους θεμέλια, με αλλα λογια την οικονομία. Κατά συνέπεια τρέφονταν απ την πολιτική και, σε κάποιο βαθμό, με τη σειρά της την έτρεφε, την τροφοδοτούσε με ιδέες, με νομιμοποιητικά σχήματα, με άλοθι για συγκάλυψη και με προσχήματα κατά κύριο λόγο, οσες φορές αυτά χρειαζόταν.

Τι θα μπορούσε να ειναι η ιστορία χωρίς το πολιτικό της υπόστρωμα; Το ερώτημα αυτό που κινδυνεύει να ξεχαστεί στους δύο πολυτάραχους τελευταίους αιώνες, δείχνει να επανέρχεται με την ορμή που της αρμόζει στο προσκήνιο. Οι ιστορικοι στη συγγραφή των δεδομένων ξεχνούσαν σε τελευταία ανάλυση οτι η επιστήμη της ιστορίας, όπως μορφοποιήθηκε μέχρι την εποχή μας, εχει ενα σχετικά βραχύβιο παρελθόν, καθώς ανήκει στα δημιουργήματα του μεγάλου πολιτικό-κοινωνικού γεγονότος: της αστική επανάστασης και κυρίως της Γαλλικής, παρ' όλο που δεν έθιξε την υποδομή, αλλα μόνο το επικοδόμημα.

Η προφορική ιστορία από βοηθητικό εργαλείο να γίνεται ειδική «επιστήμη», κινούμενη και αυτή στον κόσμο και στον περίκλειστο χώρο της. Είδαμε και τι δεν είδαμε...Επιγραμματικά, αυτό που είδαμε μάλλον ηταν το τέλος της επιστήμης της ιστορίας, οπως ειχαμε αρχίσει να

τη συνηθίζουμε τους τελευταίους αιώνες. Απ αυτόν τον κανόνα δεν μπορούσε να ξεφήγει και η νεοελληνική ιστορία.

Τα υπόλοιπα ηταν αναμενόμενα. Το κενό έπρεπε να καλυφθεί. Εκεί λοιπόν, οπου χρειαζόταν ο λόγος για το παρελθόν των ανθρώπων και των κοινωνιών τους, εκκολάφθηκαν ή ενισχύθηκαν νέα φαινόμενα. Ανάμεσα στη λογοτεχνία και την ιστορία καθιερώθηκε ενα είδος που, αν και προϋπήρχε στο παρελθόν, απέκτησε, στις νέες συνθήκες καθοριστηκής σημασίας γεγονός. Ιστορική συγγραφή με λογοτεχνικές αποχρώσεις, το είδος αυτό θυμίζει μυθιστηματικές εξιστορήσεις ιστορικών γεγονότων, αφηγήσεις, βιογραφίες, με μορφή την παλιά «λαϊκή» ιστορία. Ιστορία που συγκινούσε και συνάρπαζε με την περιγραφή της πολλούς και ειδικά τους νικητές.

Σε αυτό το υβρίδικό είδος ανήκουν και τα δικά μας τα πιό πρόσφατα βιβλία για την επανάσταση του 21 και ειδικά της κατοχής και του εμφυλίου. Στα έργα αυτά με την μυθιστορηματική πλοκή η επανάσταση του 21, παρουσιάζεται σαν άθροισμα ιδιοτελών συμφερόντων, απύθμενων φιλοδοξιών, παθών και σκοτεινών προθέσεων, σαν διαδοχή ατυχημάτων, εκμηδενίζοντας ιδεολογίες, οράματα και αξίες, καταστάσεις, συγκυρίες και πραγματικότητες.

Εκεί ομως που πολλοί οι συγγραφείς και λογοτέχνες ακόμα κατασκεύαζουν την ιστορία και τα μυθιστορήματα στα ιδεολογικά και πολιτικά μέτρα που ταιριάζουν στο μεταπολεμικό γίγνεσθαι ποτέ δεν αναζήτησαν την πραγματική πηγή και ειδικά την αλήθεια του κάθε περιγραφόμενου γεγονότος.

Αλλωστε γιατί να διακινδυνεύσουν αναζητώντας ή γράφοντας κάτι που απαιτεί μεγαλύτερο κόπο, μάλιστα με τον κίνδυνο να πέσουν εξω απ τον ορίζοντα δεκτικότητας του κοινού. Οι περισσότεροι εχουν βρεί τη χρυσή τόμη, που τους οδηγεί απ τη μια πλευρά στη συναίνεση του ειδικού εθνικόφρονα κοινού και τα ταξικά συμφέροντα του κατεστημένου και απ την αλλη στη στήριξη της πολιτείας-δεν αναφέρομαι μονάχα στους συγγραφείς εκείνους που έγραψαν με βάση τα ιδεολογικά τους πιστεύω την κατοχική και την μετακατοχική ιστορία αλλα και σε αυτούς που με διάφορους τρόπους βράβευσης, αλλα και σε αυτούς που έτυχαν ολων των ειδών τις επαγγελματικές και κοινωνικές διευκολύνσεις.

Στο παρελθόν φαινόμενα σαν αυτά ηταν ανυπόληπτα, μπορούσαν να κινούνται ελεύθερα σε ενα χώρο καθαρά λογοτεχνικής φαντασίας. Τα έργα αυτά δεν μετείχαν της επιστήμης της ιστορίας. Σήμερα δεν ειναι ετσι και από αύριο που θα ανοίξουν τα αρχεία των χωρών : Αγγλιά, Γερμανία, ΗΠΑ, Ρωσία, που εμπλέκονται με την κατοχή και τον εμφύλιο, τα δικά μας της Κύπρου και τον διαμελισμό της που πολλά, τα βασικότερα μένουν εφτασφράγιστα ή για να μην έρθουν στο φώς μέχρις ότου βρίσκονται στη ζωή οι πραγματικοί συντελεστές του αγώνα και κυρίως να μήν αποδεχθεί στο σύνολο του το μέγεθος του εγκλήματος που εχει διαπράξει η «ηγεσία» που εγκατάλειψε λαό και χώρα και που συνεργαζόμενη με τους κατακτητές στην κατοχή και τον δοσιλογισμό μετά την απελευθέρωση υποθήκευσε την ελεύθερη πλέον Ελλάδα στους Νεοαποικιοκράτες Αγγλους πρώτα και Αμερικανούς μετά.

Ενώ τα δημόσια και ειδικά τα εθνικά γεγονότα αποτελούν μέρος του ιστού της ζωής μας. Γεγονότα που δεν αποτελούν απλώς ορόσημα, αλλά διαμορφώνουν την ίδια μας τη ζωή, ιδιωτική και δημόσια. Και ομως υπάρχουν πτυχές απ το παρελθόν, τα χνάρια των οποίων μάταια θα αναζητήσει κανείς στην κατασκευασμένη απ τους με ιδεολογήματα και συμφέροντα ιστορικούς συγγραφείς της κατοχικής και μετακατοχικής ιστορίας. Ειναι οι στιγμές εκείνες που μοιάζουν να εχουν σκόπιμα ενταφιαστεί απ την ιστορική μνήμη του αγωνιστή λαό, ειναι οι στιγμές, που λόγο της τεράστιας ιστορικής σημασίας που περιέχουν καλύφτηκαν με ενα παχή μαύρο πέπλο σιωπής. Και το πιό τραγικό για την ιστορία προσπερνάμε πράξεις αυτοθυσίας, πράξεις δοσιλογισμού και εγκλήματα εθνικά ακόμα με μιά απλή αναφορά «την εποχή εκείνη σκοτώθηκαν αρκετοί άνθρωποι η πέθαναν από την πείνα κλπ».

Ενα αδιαπέραστο πέπλο σιωπή καλύπτει ακόμα την κοινή μοίρα που ακολούθησαν δεκάδες χιλιάδες ανθρώπων στην κατοχή και τον εμφύλιο. Από αυτά τα θύματα, δεν

επιτρέπεται «να τους στερήσουμε από το ελάχιστο εκείνο που μπορούμε, μέσα ατην αδυναμία μας, να τους προσφέρουμε: την ιστορική δικαίωση και τη μνημοσύνη»

Οταν έρθουν στο φώς τα αληθινά ντοκουμέντα θα ανακαλύψουμε με αδικαιολόγητη έκπληξη την παρακμή δεδομένων και σταθερών, που πριν λίγο καιρό θεωρούσαμε αναμφισβήτητες ιστορικές αλήθειες. Αλήθειες που τις διδάσκαμε και στην εκπαίδευση σαν την πραγματική, την αληθινή και αναμφισβήτητη ιστορία. Είδαμε πολλά και μάλλον θα δούμε περισσότερα, οταν η ταπεινωμένη μέχρι σήμερα επιστήμη της ιστορίας, συνδιαλλαγεί με την μεταφυσική θεώρηση του παρελθόντος.

Θα καταλάβουμε, αν θυμιθούμε τους συγγραφείς που έδειναν τον τόνο στις αμέσως προηγούμενες δεκαετίες. Συγγραφείς που κατασκεύαζαν κόσμους παράλληλους προς τον «συμβατικό» και σχολίαζαν μάλλον τις εσωτερικές λειτουργίες του κινήματος παρά την ίδια την πραγματικότητα του Αντιστασιακού κινήματος και ειδικά του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου.

Η ιστορία, οπως και οι φιλοσοφικές, πολιτικές ή όποιες αλλες ιδέες, αρχές και αξίες, τους ενδιέφερε μόνο σαν μυθολογικό υλικό, χωρίς μεγάλύτερη σημασία από αλλο μυθολογικό υλικό. Ειναι εύκολο να διαπιστώσει κανείς οτι απ τη μιά η πολιτικό-ιδεολογικά πολωμένη λογοτεχνία του μεσοπολέμου και απ την αλλη η συνειδητά κατασκευασμένη απολίτικη εγωϊστική, εγκωμιαστική και κάπως αυτάρεσκα διατυπωμένη λογοτεχνία της δεκαετίας του 50, παρά την «επιβραβευση» απ την Ακαδημία Αθηνών, εχουν πάψει πιά κυριαρχούν εδώ και καιρό και ενα μεγάλο μέρος της εχει ήδη πολτοποιηθεί και ενα ακόμα μεγαλύτερο θα εχει την ίδια τύχη.

Ετσι βλέπουμε ολο και περισσότερους νέους πεζογράφους, αλλα και αρκετούς απ τους παλιότερους, να προβληματίζονται για τον κόσμο που μας περιβάλει και την πορεία που ακολούθησε στο διάβα των αιώνων αλλα και των νεώτερων χρόνων με πιό προσωπικά αντανακλαστικά και με περισσότερη διερευνητική διάθεση για το γνήσιο. Το ιστορικό γεγονός ειναι πάντα βιωμένο με προσωπικό τρόπο και δοσμένο σε σχέση με την καθημερινή ζωή του πρωταγωνιστή. Και στη συγκεκριμένη περίπτωση του αγωνιστή λαό.

Δεν ειναι μικρό ή λίγο πράγμα, οταν σκεφθεί κανείς οτι μεταπελευθερωτικά δεν μας έλειψαν οι λογοτέχνες και οι ιστορικοί που μεταχειρίζονταν τη λέξη «αλήθεια» ή τη Λέξη «ελευθερία» με την ίδια ευκολία που λέμε σε εναν άγνωστο άνθρωπο «χάρικα πολύ που σας γνώρισα». Ματώνει και πεθαίνει και πονάει οτι δεν εχει δύναμη στο φώς της μέρας να σταθεί.

Οπως η αλήθεια ετσι και η ουσία των πραγμάτων μοιάζει με τον πρωτέα. Ποτέ δεν πιάνεται, γιατί μεταμορφώνεται και χάνεται καθώς την προσεγγίζεις. Μοιάζει με τον αέρα που ενώ ειναι πανταχού παρών αλλα δεν κλείνεται σε ενα καλούπι ή σε ενα χώρο, γιατί θα έπαιρνε μορφή που ειναι κάτι σταθερό και πάγιο' μοιάζει με το νερό που πάιρνει τη μορφή του χώρου ή του δοχείου που τα βάζουμε αλλα το ίδιο το νερό μορφή δεν εχει.

Η μορφή ειναι ενας θάνατος που καθηλώνει την ουσία σαν τα βαλσαμωμένα έντομα που καρφιστώνονται σε ενα ταμπλώ μουσείου, που ενώ δίνουν ωραίο θέαμα, αλλα δεν ειναι ποιά τα έντομα που ξέραμε. Η ουσία των πραγματων μορφή δεν εχει, γιατί αν έπαιρνε μορφή θα νέκρωνε. Και ομως ο άνθρωπος τίποτε δεν μπορεί να καταλάβει χωρίς μορφή, χωρίς να μπορεί να το σκοτώνει και να το καθηλώνει σαν το έντομο που βαλσαμώθηκε.

Πρόκετο, δηλαδή, πραγματικά για μιά κατάσταση που άφηνε να νοηθεί οτι οι ιδεολογικές, κοινωνικές, πολιτικές και πολιτισμικές παράμετροι που σφάγισαν την νεωτερικότητα, ενυπάρχουν πιά με ενα ευρύ αναστοχασμό, με λιγότερες βεβαιότητες και περισσότερες αμφιβολίες. Βέβαια κάποιοι βιάστηκαν να προαναγγείλουν το τέλος της ιστορίας, το τέλος της τέχνης, την κρίση των «μεγάλων αφηγήσεων» και ιδιαίτερα της ιδεολογίας. Μια καινούργια ευαισθησία άρχισε να διαμορφώνεται στους νεότερους συγγραφείς, η οποία αποκαθιστά κατά κάποιον τρόπο τη σημασία της ιστορίας, της κοινωνικής πραγματικότητας και της πολιτικής

Ειναι χαρακτηριστική η σχεδόν παγκόσμια αναβίωση του ιστορικού μυθιστορήματος αυτήν την περίοδο. Τα καινούρια ιστορικά μυθιστορήματα δεν χρησιμοποιούν πιά το ιστορικό παρελθόν αλληγορικά, σαν παραστατικό μέσο για την πραγμάτευση επίκαιρων φιλισοφικών, πολιτικών ή ηθικών ζητημάτων, οπως σε περιόδους που οι συγγρφείς θεωρούν καθοριστικές στην πορεία προς τον σύγχρονο κόσμο. Αντί δηλαδή, να παραπέμπουν σε ιστορικές αναλογίες, οπως συνέβαινε μέχρι τη δεκαετία του 1980, προσπαθούν να καταλάβουν πως και για ποιόν ακριβώς λόγο φτάσαμε εδώ που φτάσαμε και γιατί. Ετσι, η ηλικιακά σύγχρονη ιστορία μα και η λογοτεχνίας και ειδικά της δεκαετίας του 50, βρέθηκε σε δυσμενή θέση.

Η ελευθερία στην αγορά βιβλίου κατάργησε τον ενιαίο επίσημο αναγνώστη, αυτό το άυλο απρόσωπο Ον, οι εκδότες και οι δημιουργοί αυτών των έργων για να μην βρεθούν σε αυτήν τη δυσάρεστη θέση να πολτοποιηθούν πολλά απ τα έργα τους έπρεπε να συνειδητοποιήσουν πως υπάρχουν πολλών ειδών αναγνώστες, με τα δικά τους γούστα, με διαφορετικά μορφωτικά επίπεδα και ιδεολογικό-πολιτικές αντιλήψεις λόγου, διαφορετικά βιώματα και αναζητήσεις.

Ετσι προς μεγάλη απαγοήτευση των μεν και συγγρατημένη χαρά των δε, αυτή η ιστορία και ιστορική λογοτεχνία, που προσπαθούσε να καταχωνιάσει πρώτα τα πάντα, με στόχο για να μπορεί μετά άνετα να αμφισβητήσει την προσφορά ενός ολόκληρους λαού και προκειμένου να μεταλλάξει τους συνεργάτες σε «αγωνιστές» και τους αγωνιστές σε «προδότες».

Αυτή η ιστορική λογοτεχνία που στήριξε, πρόβαλε με επίταση την μετακύληση ευθυνών αντί για καθοδηγήτρια της ζωής, έγινε ενα περιτό αν οχι άχρηστο αξεσουάρ. Και έγινε περηττό, γιατί στην μιά περίπτωση έχουμε την πραγματική ιστορία του Β! Παγκοσμίου Πολέμου και της τετράχρονης Εθνικής Αντίστασης στην οποία συμμετείχαν εκατομμύρια άνθρωποι στον πόλεμο και εκατοντάδες χιλιάδες στην Αντίσταση. Στην αλλη μια υπόθεση εργασίας η οποία βέβαια στην προέκτασή της, δεν οδηγεί πουθενά αλλου παρά στη θεωρία της συνομωσίας.

Στα περισσότερα από αυτά τα έργα κυρίως τα ιστορικά, οταν το τελειώσει, οταν ο αναγνώστης φτάσει στο τέλος, μένει με την εντύπωση οτι τελικά, ο Θεός και οχι ο λαός με τις όποιες πράξεις του γράφει την ιστορία. Μα και οταν οι άνθρωποί την γράφουν, οι συγγραφείς αυτοί αφήνουν να εννοηθεί οτι την γράφουν κατ' εντολή του Θεού.

Τις τελευταίες δεκαετίες του 20ου αιώνα παρά τον αυξημένο όγκο των σχετικών δημοσιευμάτων, η ιστορία της δεκαετίας του 40 παραμένει ημιτελής, καθώς η «νέα» τάση ειναι τα αφαιρετικά. Ετσι ο λαϊκός παράγοντας, σαν μυθική, κοινωνιολογική και πολιτική αναφορά, αποσυντίθενται σταδιακά μαζί με κάθε ισχυρό βολονταρισμό που θα αναζητούσε να μετασχηματίσει δραστικά τους όρουςτου παιχνιδού της «κοινωνικής εξέλιξης». Μια εξέλιξη καθοδηγούμενη απ την βουλησιαρχία που θα συμφωνούσε ακόμα και με τη μοιρολατρική θεωρία του πεπρωμένου και της θεϊκής βούληση

Ο Ιμπεριαλισμός σαν το καθαρό απόστασμα του φασισμού και μετά το τέλος του Α! Παγκασμίου Πολέμου και την δημιουργία της Κοινωνίας των Εθνών, λόγω της φύσης και του τρόπου λειτουργίας οχι μόνο δεν μπορούσε να αμβλύνει τις συγκρούσεις αλλα και διαμόρφωσε τις προυποθέσεις εκείνες για την νέα αλληλοσφαγή.

Η Κοινωνία των Εθνών διαμόρφωσε τη θεωρία του «ζωτικού χώρου» και τον μιλιταρισμό στον τρόπο διακυβέρνησης, την «τελείωση» της εκτελεστικήη εξουσίας και σε συνέχεια τη δημιουργία του γνωστού φασιστικού άξονα. Εναν άξονα για τη δημιουργία του οποίου σαν αντίβαρο στα Σοβιέτ ηθελαν και συνέβαλαν πολλοί, και που με την ολόθερμη στήριξη και συμπαράσταση της παραδοσιακής γερμανικής Ελίτ επιδίωξε να εγκαθιδρύσει μια αιώνια «Γερμανική ειρήνη» στην Ευρώπη.

Μια «ειρήνη» που οδήγησε εκατομμύρια ανθρώπους στα πεδία των μαχών με στους φρικιαστικούς απολογισμούς των 55,000,000 νεκρούς και τις τεράστιες υλικές

καταστροφές του Β! Παγκασμίου Πολέμου. Και ειναι αυτούς ακριβώς τους νεκρούς και τις καταστροφές που θέλουν να αποσιωπηθούν πρώτα, να αποθηθούν μετά, και να τους συσχετιστούν με κάποια αλλα και σε συνέχεια να «ξεχαστούν». Αυτές ακριβώς τις αλήθειες πρέπει να μήν θυμούνται οι λαοί της Ευρώπης αλλα και του κόσμου. Κατά τους ισχυρισμούς των Νεο-Δεξιών Γερμανων περί «αυτογνωσίας του έθνους», το μόνο πράγμα που πρέπει να θυμούνται σαν αντιστάθμισμα των εγκληματιών του ναζισμού και τα «δεινά του γερμανικού λαού» ειναι οι βομβαρδισμοί της Βρέστης, και η παραμονή για ενα διάστημα των Σοβιετικών στρατευμέτων στην Ανατολική Γερμανία.

Η Ελίτ του γερμανικού συντηρητικού χώρου, διατηρώντας ζωντανό το πνεύμα του Μεσοπολέμου, επιδιώκει μέσω και του γενικότερου αναθεωρητικού ρεύματος με τις ιδεολογικές αναπαραστάσεις των Δυτικών, απ αφορμή των θεωριών του ολοκληρωτισμού και την ταύτιση του «κόκκινου-μαύρου φασισμού» ταύτισαν τους κομμουνιστές με του Γερμανούς, Ιταλούς και Ιάπωνες μιλιταριστές φασίστες και των εξ επαγγέλματος ιστορικών Γερμανών και πολλών αλλων, την επανεγγραφή της Ιστορίας.

Οι Γερμανοί και οσοι συμφωνούν μαζί τους προσπαθούν να πείσουν οτι: Ο Χίτλερ και μια ομάδα παρανοϊκων ναζί ευθύνονται για όλα!...Επιδίωξη που αξιοποιεί απόψεις συναισθηματικές αλλα επιφανιακές, χωρίς να κάνουν τον κόπο να μπούν στη ουσία του πολέμου, τους λόγους που οδήγησαν σε αυτήν την αλληλοσφαγή όπως αυτή του Σπίλμπεργκ στην ταινία «λίστα του Σίντλερ».

Οι Γερμανοί και όποιοι αλλοι συγγραφείς που σαν «παντογράφοι» σε μια ενορχηστρωμένη προσπάθεια διαμόρφωσαν ενα ιδεολογικό ρεύμα, που αναπτύχθηκε αμέσως μετά την κατοχή και τη λήξη του Β! Παγκοσμίου Πολέμου, διευρύνθηκε μετά τον εμφύλιο και επεκτείνεται ιδιαίτερα μετά την κατάρευση του «υπαρκτού», να αναθεωρήσουν οχι μόνο την εικόνα αλλα και την ιστορία. Στην προσπάθεια αυτή αλλα με ενα διαφορετικό σκεπτικό και Ευρωπαίοι συγγραφείς επιχειρούν να αναθεωρηθεί η εικόνα του Β! Παγκοσμίου Πολέμου που από αντιφαστικός, συμμαχικός που ηταν να τον μετατρέψουν σε ενα επεισόδιο της διαπάλης δύο ολοκληρωτισμών: του κομμουνισμού και του ναζισμού!

Από κοντά και οι δικοί μας να αποκαθηλώσουν την έννοια απελευθερωτικού και αντιφασιστικού αγώνα του λαού μας και γενικότερα, σαν μια παράμετρο για την μελέτη και τα συμπεράσματα του πολέμου και της Αντίστασης. Μια Αντίσταση χωρίς αγωνίες και αναζητήσεις, χωρίς διαθέσεις και το νόημα του αγώνα, χωρίς ευαισθησία και ειλικρίνεια.

Δεν θέλουν να θυμούνται οι λαοί του κόσμου τις αιτίες και τις συνέπειες του πολέμου και της κατοχής και κυρίως να μνημονεύεται η ηττα του φασισμού. Προσπαθούν να πείσουν οτι η συνεργασία με τις αρχές κατοχής και η εγκληματική δράση των «Ταγμάτων ασφαλείας», οι πολυάριθμοι εθνοϊσμοί και το παρακράτος επαινούνται στα έργα αυτά σαν μια εξ ίσου ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΚΗ, το ίδιο ΘΕΜΙΤΗ και ΕΛΛΗΝΟΠΡΕΠΗ στάση με την αντίσοιχη συμμετοχή στην Εθνική Αντίσταση. Και επικαλούμενοι την «κόκκινη βία» προσπαθούν να απενοχοποιήσουν και σε συνέχεια να εξαγνήσουν τη συνεργασία, το δοσιλογισμό, το κατοχικό και μετακατοχικό παρακράτος, που ειχα ήδη καταλάβει απ τις πρώτες ακόμα μέρες της απελευθέρωσης, βασικές θέσεις κλειδιά στον κρατικό μηχανισμό, ενσωματωθεί στο στρατό και τα σώματα ασφαλείας.

Η Ελληνική ιστορία απ την επομένη της Παλιγγενεσίας, βρίσκετε μπροστά σε φαινόμενα διαστρεύλωσης και εκφυλιστικής αλλοίωσης του ιστορικού-κοινωνικού της γίγνεσθαι. Ζητείται συνεπώς διέξοδος από αυτόν τον φαύλο κύκλο της ιστορικής διαπλοκής με τα όποια ταξικά, τοπικά και προσωπικά ακόμα συμφέροντα.

Γι αυτούς και πολλούς αλλους λόγους η απολογητική ιστοριογραφία που προσπερνά πράξεις δοσιλογισμού και εγκλήματα εθνικά ακόμα με μιά αναφορά «την εποχή εκείνη σκοτώθηκαν αρκετοί άνθρωποι ή πέθαναν απ την πείνα» βραβεύεται γενικά και αυτή της συνεργασίας και του δοσιλογισμού ειδικά επιβραβεύτηκε απ την Ακαδημία Αθηνών, ενώ η μελέτη της συνεργασίας, του δοσιλογισμού και του παρακράτους: την έκταση και τις μορφές που πήραν αυτοί οι μαχανισμοί, πως πρακτικά εκφράστηκαν και τις

καταστρεπτικές συνέπειες που προκάλεσαν, αποτελεί μέχρι σήμερα ενα θέμα ταμπού για την ελληνική ιστοριογραφία. Λές και οι εμφύλιες συγκρούσεις της κατοχής, διεξάγονταν ανάμεσα σε δυο χωριά ή χώρες που διεκδικούσαν την εξουσία για μια ανύπαρτη χώρα και κυρίως χωρίς καμιά απολύτως σύνδεδη και σχέση με την κοσμογονία του Β! Παγκόσμιου Πολέμου.

Βέροια Κόγιας Νίκος.

Οι Αγγλοι και στην κατοχή ακόμα (ύστερα από 120 χρόνια απ το 21 με εξαίρεση τα λίγα χρόνια του Κωσταντίνου) θεωρούσαν την Ελλάδα σημαντική βάση για την διατήρηση της αυτοκρατορίας τους. Η Μεσόγειος ηταν η βασική της αρτηρία. Γι αυτόν ακριβώς το λόγο η ασφάλεια της Μεσογείου ειχε πρωταρχική σημασία για την Αγγλική πολιτική. Μετά την πρόσδεση της οθωμανικής αυτοκρατορίας στο Αγγλικό γεωστρατηγικό άρμα, η Τουρκία στο χώρο της Μεσογείου σε ανταπόδωση της Αγγλικής προστασίας έγινε ο άμισθος τοποτηρητής των αγγλικών συμφερόντων.

Σε όλη τη διάρκεια της κατοχής ο Τσιώρτσιλ και τα στηρίγματα-όργανα της αγγλικής πολιτικής ειναι γατζωμένα σφιχτά στην ιδέα της Βρετανικής αυτοκρατορίας και δεν εννοούν να κάνουν ούτε βήμα πίσω, παρ' όλες τις διακηρύξεις που υπέγραφαν στις διασυμμαχικές διασκέψεις για την αυτοδιάθεση των λαών.

Η Ελλάδα κατέχει θέση κλειδί στην Ανατολική Μεσόγειο και γι αυτό οι Αγγλοι πολιτικοί την θέλουν ελεγχόμενη από αυτούς. Με την επιβολή της Αγγλό-Βασιλό-μεταξικής δικτατορίας την 4η Αυγούστο του 1936, συμπεριφέρονταν σαν αφεντικά στη χώρα μας με πρώτη απαίτηση την επομένη της επιβολής να αυξηθούν κατά 40% τα επιτότια των αγγλικών δανείων.

Η Αγγλία ειχε πολλά λαμπρά και λαμπερά εσωτερικά στηρίγματα και αφοσιωμένους συνεργάτες. Για την υλοποίηση του πιό πάνω σκοπού, πριν απ την αναχώρησή τους πριν συμπληρώσουν ενα μήνα απ την Ελλάδα τέλη Μάρτη του 1941 απ την Ελλάδα, αξιοποιώντας το κεφάλαιο συνεργάτες άφησαν πίσω τους καλά οργανωμένες και εξοπλισμένες μονάδες κατασκοπείας για τη συγκέντρωση πληροφοριών και για σαμποτάζ ετσι ωστε να ειναι αν και μακριά παρούσα στην Ελλάδα. Να μην τυχόν και τις ξεφύγει το αγκιστρωμένο ψάρι. Βασική-κεντρική τους υπηρεσία ηταν η οργάνωση Προμηθέας και μερικά αλλα παρακλάδια. Γι αυτό και ολα σχεδόν τα αντιστασιακά κινηματογραφικά έργα τουλάχιστον μέχρι σήμερα, εχουν σαν πηρύνα τον Προμηθέα. Οσο για την ΕΑΜική βάζουν τον Αρη να τρέχει με τα άλογα χωρίς περιεχόμενο Αντίστασης ή το πολύ καμιά επιτειακή αφήγηση. Στη αρχή Επικεφαλής του Προμηθέα ηταν ο Συνταγματάρχης Μπακιρτζής, οποίος οταν πείστηκε για τον ρόλο που παίζει η Αγγλία και τους σκοπούς που εξυπηρετούσε με τις οργανώσεις αυτές εντάχθηκε στον ΕΛΑΣ.

Ομως ο έλεγχος της Ελλάδας δεν μπορούσε να εξασφαλιστεί αν εστω το ΕΑΜ κατείχε μεταπολεμικά τη θέση της Αξιοματικής αντιπολίτευσης πόσο μάλλον αν περνούσε η εξουσία στη Αριστερά. Οι Αγγλοι σαν κοσμοκράτηρα τότε δύναμη ειχαν συνείδηση αυτού του κινδύνου και γι αυτό θα έκαναν τα πάντα για να εμποδίσουν ενα τέτοιο ενδεχόμενο.

Φυσικά τα πράγματα δεν ακολούθησαν τις επιδιώξεις και τη λογική των Αγγλων, Η κατοχή με ολη τη συμφορά που έφερε στο λαό και τη χώρα, υποχρέωσε το λαό οχι μόνο να συνειδητοποιήσει τις συνέπειες της εξάρτησης αλλα και την ανάγκη δημιουργίας ενός ευρύτατου λαϊκού κινήματος ικανού να αντιπαραταχθεί με την μακραίωνη εξάρτηση και τους συντελεστές της εξάρτησης όποιοι και αν ειναι αυτοί.

Η συνειδητοποίηση αυτού του γεγονότος έσπρωξε το λαό σε μια σκληρή αντιπαράθεση με τους κατακτητές και στη δημιουργία ενος λαμπρού κινήματος Αντίστασης, που αντικειμενικά στρέφονταν και ενάντια στα Αγγλικά συμφέροντα, που οπως αποδείχθηκε οι βλέψεις και κυρίως ολες τους οι πράξεις προϋπόθεταν και απόβλεπαν στο να ειναι οι μεταπελευθερωτικοί νεοκατακτητές. Το κίνημα Εθνικής Αντίστασης, ετσι οπως εκφράστηκε

απ το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, η κύρια Αντιστασιακή οργάνωση της χώρας, έβαζε το θέμα της πλήρους εθνικής Ανεξαρτησίας και αυτοτέλειας.

Οι Αγγλοι, οπως και οι Γερμανοί προσπαθούσαν να μην δημιουργηθεί κίνημα Εθνικής Αντίστασης. Οταν ομως δημιουργήθηκε προσπαθούσαν να το υπονομεύσουν. Αρχικά προσπάθησαν να προσεταιριστούν ιδεολογικό-πολιτικά οταν δεν το κατόρθωσαν παρά την ένταξη του ΕΛΑΣ στο Συμμαχικό Στρατηγείο οργάνωσαν διαμετρικά αντίθετα του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ κινήματα τα οποία χρυσοπλήρωνε και ενίσχυε με ολα τα μέσα.

Ετσι στις αρχές του 1943, οι Αγγλοι με τους εδώ ανθρώπους τους έκαναν μια συνδιασμένη προσπάθεια να δημιουργήσουν εντιεαμικές ένοπλες ομάδες: Στην Ανατολική Θεσσαλία με τον Σπαή, στη Δυτική Θεσσαλία με τον Σαράφη και τον Κωστόπουλο, στη Φωκίδα με τον Ψαρρό, στην Αιτολοακαρνανία με τον Παπαϊωάννου και στην Πελοπόννησο που την θεωρούσαν ελεγχόμενη με τους Συνταγματάρχες Γιαννακόπουλο και Παπαδόγκωνα. Στη Μακεδονία με την ΠΑΟ και την πλειάδα των εθνοϊσμών Μιχάλ Αγά, Τσιαούς Αντών, Παπαδόπουλο κλπ. Ολες οι προσπάθειες απότυχαν, εκτός από εκείνη του Ψαρρού στη Φωκίδα και του Ζέρβα σε ενα κομμάτι της Ηπείρου. Ολες οι ομάδες που βγήκαν δεδηλωμένα και προκλητικά εναντια στο ΕΑΜ διαλύθηκαν. Και διαλύθηκαν γιατί ηταν αντίθετα με τα συμφέροντα του λαού και της Χώρας.

Ειναι γεγονός οτι η αντιπαράθεση με τους Νενέκους ηταν σκληρή, οπως σκληρές και επιθετικές ηταν και οι δυνάμεις που ήθελαν να στραγγαλίσουν εν τή γεννέσει του τον αφυπνισμένο, τον για πρώτη φορά μετά το 21 επαναστατημένο και αποφασισμένο για όλες τις θυσίες λαό.

Το καλοκαίρι του 1943 ειχε ναυαγήσει ολόκληρο το σχέδιο των Αγγλων να «κονιορτοποιήσουν το ΕΑΜ». Υστερα από την εμπειρία αυτής της αποτυχίας η παλιά, αδύσταχτη και ξεσχολισμένη αποικιοκρατία που ήθελε με κάθε θυσία να κρατήσει τούτον τον τόπο-κλείδι για τον εαυτό της αποφάσισαν να αντιμετωπίσουν το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ δυναμικά. Ετσι εκτός από ολες τις αλλες προσπάθειες που έκαναν στις αρχές Αυγούστου του 1943, το Αγγλικό Υπουργείο εξωτερικών στέλνει μια επείγουσα εμπιστευτική διαταγή στην εδώ αγγλική αποστολή για το πώς πρέπει να δράσουν στο εξής κατά του ΕΑΜ.

Ο χρυσός οδηγός της «παγκόσμιας Ιστορίας», για το Βυζάντιο γράφει: «Μετά την πτώση της Δυτικής ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας, η ίδεα μια παγκόσμιας αυτοκρατορίας επιζεί στο Βυζάντιο. Ενα ανακάτεμα της παράδοσης του ελληνικού πολιτισμού και της χριστιανικής Θρησκείας. Απόλυτη εξουσία του Αυτοκράτορα, που εννοεί να κυβερνά κράτος και Εκκλησία (Καισαροπαπισμός). Το Βυζάντιο ειναι ενα Κράτος συγκεντρωτικό και γραφειοκρατικό. Δαπανηρές αυλικές τελετές, εξάπλωση της βυζαντινής αυτοκρατορίας: Βαλκανική Χερσόνησος, Αιγυπτος, Συρία Μ. Ασία, Β. Μεσοποταμία. Μερικοί ιστορικοί δεν συμφωνούν σε ό,τι αφορά την ύπαρξη και τον τρόπο λειτουργία της βυζαντινής Αυτοκρατορίας. Ενώ αλλοι λένε οτι μέχρι το 661 υπήρχε ιστορικά.

Ακολούθησε τον 10ο-11ο αιώνα η ανόρθωση της βασιλικής Μακεδονικής δυνατείας. Οτι επανέκτησε τη Σιλεσία τη βόρεια Συρία και τα δικαιώματα επί της Ιταλίας. Οτι σημείωσε επιτυχίες εναντίον των Βουλγάρων και Ρώσων. Οτι το 989 κατέστηλε τη μεγάλη εξέγερση των Φεουδαρχών και το 1016 προσάρτησε και τη Βουλγαρία στο βυζάντιο. Αυτά διάβαζαν οι Τούρκοι και τους θύμιζαν αδιαλείπτα οι Αγγλοι για να τους υποτάξουν στα δικά τους γεωστρατηγικά και οποια αλλα αγγλική συμφέροντα.

Οτι το Βυζάντιο ηταν ισχυρό στρατιωτικό κράτος. Κράτος συγκεντρωτικό καλοδιοικημένο με αναπτυγμένο το εμπόριο. Οτι υπήρχαν ομως και δυσκολίες με βασικότερη την αλματώδη εξέλιξη της συγκέντρωση της γής στα χέρια των ολίγων και η αγροτική κρίση, απόρροια της οποίας ηταν η κρίση στη στρατολογία αντρών και η προσφυγή στους μισθόρους. Το 1054 οριστικοποιείται η ρήξη μεταξύ της Ανατολικής και της Δυτικής Εκκλησίας. Ακολουθεί η σοβαρή ήτταν των βυζαντινών απ τους Τούρκους στην Αρμενία, η απώλεια της Μ. Ασίας και σε συνέχεια η ήττα στο Μυρικέφαλο (Φρυγία) απ τους Τούρκους.

Η νίκη των Τούρκων σε ενα στρατό των σταυροφόρων στη Βάρνα. Αποτυχία της δεύτερης προσπάθεια της Δύσης να σώσει το Βυζάντιο. Ακολουθεί η Αλωση της Κωσταντινούπολης το 1453 απ το σουλτάνο Μουάμεθ. Η κωσταντινούπολη πρωτεύουσα της τούρκικης αυτοκρατορία με το όνομα Ισταμπούλ και τρία χρόνια αργότερα κυριεύουν την Αθήνα. Με την κατάλειψη και της Αθήνας ολοκληρώνεται το τέλος της Βυζαντινής αυτοκρατορία. Η οθωμανική αυτοκρατορία, που διαδέχθηκε τη βυζαντινή, δεν περιόρισε τις φιλοδοξίες να κυριαρχήσει στη Μεσόγειο και την Ευρώπη. Μια προσπάθεια να ολοκληρώσει τις φιλοδοξίες απέτυχε επανειλημένα ιδιαίτερα στο Λεπάντε το 1571. Ομως παρά την αποτυχία αυτή δεν παρετήθηκε απ την προσπάθεια να τις ολοκληρώσει και το 1683 πολιόρκησαν τη Βιένη.

Και προκειμένου να αποδείξουμε οτι ήματε απόγονοι, άρα και νόμιμοι κληρονόμοι του Βυζαντίου, ιστορικά λέμε οτι ανήκουμε στον ελληνοχριστιανικό πολιτισμό. Ομως για χίλια χρόνια στο Βυζάντιο η λέξη Ελληνας ηταν συνώνυμο του ειδωλολάτρη και του εθνικού και κανένας δεν διανοήθηκε να την χρησιμοποιήσει. Γι αυτόν ακριβώς το λόγο και επικράτησε μέχρι τις μέρες μας το Ρωμιός, που προέρχεται απ το Ρωμαίος. Βέβαια υπάρχει και μια άποψη που αμφισβητεί την ύπαρξη της Βυζαντινής αυτοκρατορίας και οτι αυτό μας το κόλλησαν οι Φράγκοι, που ήθελαν να βγάλουν από επάνω τους την ονομασία «Ρωμαίοι» και «Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία», που ηταν και το επίσημο όνομα. Μα και ο Αυτοκράτωρ γράφονταν στα λατινικά imperator romanorym. Συνεπώς τέτοιος πολιτισμός δεν υπήρξε ποτέ και οτι ο ελληνοχριστιανικός πολιτισμό που επικαλούμαστε δεν ειναι τίποτε αλλο παρά ο τρίτος ελληνικό πολιτισμός, που τον επέβαλε η δικτατορίας του Μεταξά τον Αύγουστο του 1936, και που τον Απρίλιο του 1967 τον επανέφερε η Χούντας των συνταγματαρχών αναβαπρισμένο σε «Ελλάς Ελλήνων Χριστιανών».

Ακόμα και στην επίσημη θρησκεία μας δεν υπάρχει στο όνομά της η λέξη Ελληνας (το greek ortodox προέρχεται απ τη Δύση, και ειναι μάλλον επιτιμητικό για μια οικουμενική θρησκεία). Το επίσημο όνομα ειναι Ανατολική Ορθόδοξη Εκκλησία του Χριστού, για αυτό και η Ορθόδοξη Εκκλησία της Ελλάδος, πρέπει, ειναι υποχρεωμένη να τηρεί τις διατάξεις του Πατριαρχικού Τόμου (1850) και της Συνοδικής πράξης (1928) συνεπώς, δεν ειναι και τόσο αυτόνομη και «ελληνική» οπως παρουσιάζεται, γιατί αν δεν εφαρμόσει τις διατάξεις εμπίπτει στην αίρεση του εθνοφυλετισμού.

Στην πολιτική οπως και στη φύση, το κενό ειναι σχεδόν απαγορευμένη έννοια και κάθε ανατροπή προκαλεί μια διάδοχη κατάσταση. Η νέα κατασταση χτίζεται σύμφωνα με τις δυνατότητες και τις επιθυμίες του πιό ισχυρού. Εκείνου που στην κατάλληλη στιγμή διαθέτει την οικονομική, ιδεολογική και πολιτική δυνατότητα να επιβληθεί διπλωματικά και σε περίπτωση αντίστασης κατέχει και την ένοπλη δύναμη να επιβληθεί στη θέση του παλιού και να εντάξει το παλιό σύστημα στο νέο.

Ο Βενιζέλος λένε πως οταν προκήρυξε στις εκλογές της 1ης Νοεμβρίου 1920 ειχε πιστέψει οτι θα τις κέδριζε πανηγυρικά και αυτές τις εκλογές, «διότι ο λαός με την ψήφο του θα επιβραύβευε το έργο του», που δυο μήνες πριν ειχε υπογράψει τη Συνθήκη των **Σεβρών** 28/8/1920. Συνθήκη με την οποία η Ελλάδα πήρε την Αν Θράκη (εκτος της Κωσταντινούπολης που παρένενε υπό τη συμμαχική διοίκηση), τα νησιά **Ιμβο** και **Τένεδο** ενώ επικυρωνόταν η κυριαρχία της και στα αλλα νησιά του Αιγαίου και της παραχωρείτο η διοίκηση της Σμήρνης. Η Ελλάδα των δυό ηπείρων και των πέντε θαλασσών ηταν ενα γεγονός...Και ξεχνώντας ή παραγνωρίζοντας τα αγγλικό-τουρκικά ταυτόσημα συμφέροντα.

Η Αγγλία, λόγω της ταύτισης των γεωστρατηγικών και μεγάλων οικονομικών συμφερόντων με την Τουρκία, αναζητούσε τρόπους και μέσα να θάψουν οριστικά την ενοχλητική και ασύμφορη αν οχι καταστροφική γι αυτούς ελληνική πολιτική της «Μεγάλης Ιδέας» και ο Βενιζέλος, με την πολιτική που ακολούθησε στην Μ Ασία, ηταν αυτός που τους έδωσε οχι μόνο τη δυνατότητα, αλλα και τα μέσα να τελειώσουν οριστικά με την ελληνική πολιτική της Μεγάλης Ιδέας.

Δυό δεδομένα συνειγορούν και επιβεβαιώνουν την ευθύνη του Βενιζέλου για την Μικρασιατική καταστροφή και το θάψιμο της Μεγάλης Ιδέας. α) Ενω η χώρα βρίσκονταν σε

πόλεμο με την Τουρκία, αυτός ενώ κυβερνούσε τη χώρα και μπορούσε και αν ακόμα ειχε λήξει η θητεία της βουλής, επικαλούμενος τον εμπόλεμη κατάσταση στην οποία βρίσκονταν η χώρα, να τις παρατείνει τουλάχιστο μέχρι τη λήξει του πολέμου τις προκήρυξε δύο μήνες μετά την υπογραφή της Συνθήκης των Σερβών. β) ενώ ειχε «λέει εκτιμήσει μάλλον σωστά τις διαθέσεις του εκλογικού σώματος, δεν πρόβλεψε ομως, οτι το εκλογικό σύστημα της ευρείας εκλογικής περιφέρειας και ο ακραίος φανατισμός θα του στερούσε οχι μόνο τη νίκη αλλά και δεν θα εκλέγονταν ούτε και ο ιδιος βουλευτής. Μα επιτέλους που ζούσε ο κ. Βενιζέλος; Δεν ζούσε στην Ελλάδα; Δεν ανέθεσε σε αυτόν ο λαός να κυβερνήσει τη χώρα;

Σαν πολιτικός και κυβερνήτης της χώρας, δεν γνώριζε τον «ακραίο φανατισμό» που επικρατούσε και κυρίως δεν γνώριζε οτι αν έχανε τις εκλογές η ενωμένη αντιπολίτευση που φώναζε «Ελιά, Ελιά και Κώτσο Βασιλιά, οτι μετά τη νίκη θα έφερναν το βασιλιά; και οτι ο βασιλιάς θα διέλυε τη σύμμαχία; Και αφου με το εκλογικό σύστημα της ευρείας περιφέριεας, μπορούσε εστω και σαν σκέψη να χάσει τις εκλογές με όλα τα επακόλουθα α) Αφού λοιπόν τα γνώριζε όλα αυτά γιατί τις έκανα; και β) αφού τόσο πολύ αποζητούσε την «επιβράβευση του λαού για το τεράστιο εργο» γιατί δεν ψήφιζε ενα νέο εκλογικό νόμο με τον οποίο οχι μόνο δεν θα έβαζε σε κίνδυνο τις «υποτιθέμενες κατακτήσεις» και λέω υποτιθέμενες γιατί η Ιταλία που πάντα επιβουλεύεται τα εδαφικά συμφέροντα της Ελλάδα με το ζόρι υπέργαψε τη συνθήκη των Σεβρών.

Δύο μέρες μετά τις εκλογές του Νοέμβρη, η Πινελόπη Δέλτα και σύζυγός της Στέφανος, επισκέφθηκαν τον Βενιζέλο ο οποίος τους ανακοίνωνσε, οτι θα «αποσυρθεί απ τον πολιτικό βίο και θα φύγει για το Παρίσι», και σε συνέχεια τους είπε: «Επλανήθηκα. Ενόμιζα πως αλήθεια ειχα το λαό μαζί μου, πως το μεγάλο αυτό έργο που γίνηκε, με ακολουθούσε ο λαός. Επλανήθηκα, ο λαός κουράστηκε, βαρέθηκε. Δεν κακίζω το λαό, του ζήτησα θυσίες μεγαλύτερες από τι δυνάμεις του. Εγώ δεν υπολόγησα καλά, τον παρέσυρα σε έργο πολύ βαρύ (...). Και ξέρετε: Εχω ταραγμένη τη συνείδησή μου' φέρω βαρειά ευθύνη απέναντι της ιστορίας, γιατί το μεγάλο αυτό εργο που επιδίωξα, χρειάζονταν μεγάλες θυσίες, περισσότερες, βαρύτερες από οσες μπορούσε να σηκώσει ο ελληνικός λαός».

Και όπως ηταν φυσικό, ο Βενιζέλος πρόβλεψε και τη συμφορά που ερχόταν για την πατρίδα: «Θα φέρουν πίσω τούτοι τον Κωσταντίνο. Και ο Κωσταντίνος δεν θα εχει την φιλοπατρία να αρνηθεί. Η συνθήκη των Σεβρών δεν θα μας σώσει. Η Ιταλία με το ζόρι υπέγραψε. Η Γαλλία δεν θα μας υποστηρίξει αν φέρουν το βασιλιά Κωσταντίνο». Μόνο η Αγγλία δεν θα επιμείνει ή θα βάλει ορους. Εγώ δεν υπολόγησα ποτέ στις δυνατότητες του στρατού μας για να κρατήσουμε τα σύνορά μας, αλλα στις συμμαχίες και τα γενικά ευρωπαϊκά συμφέροντα. Η επιστροφή του Κωσταντίνου θα διαλύσει τη συμμαχία». Και οπως ειχε προβλέψει οι αντιβενιζελικοί με ενα νόθο δημοψήφιασμα στις 22 του Νοέμβρη έφεραν πίσω τον Κωσταντίνο. Αυτή τη συζήτηση τη σημείωσε στο ημερολόγιό της η κ Δέλτα, απ το οποίο ημερολόγιο ειναι παρμένο το κείμενο».

Δύο μέρες πριν το δημοψήφισμα οι πρεσβευτές της Αγγλίας, της Γαλλίας και της Ιταλίας επέδωσαν προς τον Πρωθυπουργό την εξής διακοίνωνση: «Αι κυβερνήσεις της Μεγάλης Βρεταννίας, της Γαλλίας ακι της Ιταλίας απέδειξαν σταθερώς το ενδιαφέρον των προς τον Ελληνικόν λαό και ηυνόησαν την πραγματοποίσιν των προαιώνιων πόθων του. Εντεύθεν, κατα μείζονα λόγον, εσθάνθησαν θλιβεράν έκπληξιν εκ των εν Ελλάδι επελθόντων γεγονότων.

Δεν επιθυμούσι να αναμιχθώσι εις τας εσωτερικάς υποθέσεις της Ελλάδος, αλλα ειναι υποχρεωμέναι να δηλώδωσι δημοσία οτι η επί του θρόνου της Ελλάδος η επαναφορά βασιλέως, του οποίου η ανελικρινής στάσις και συμπεριφορά έναντι των Συμμάχων και τη διάρκεια του πολέμου επήγαγεν αυταίς μεγάλας δυσχερείας και ζημίας. Δεν δύναται η να θεωρηθή παρ αυτών ως προς επικύρωσις παρά της Ελλάδος των εχθρικών αυτού πράξεων.

Το γεγονός τούτο ήθελε δημιουργήσει δυσμενή κατάστασιν εν ταις σχέσιν μεταξύ Ελλάδος και Συμμάχων, και εντεύθεν αι τρείς κυβερνήσεις δηλούσιν, οτι επιφυλάσσουσιν ευαταίς τελείαν ελευθερίαν ενεργείας εν τω κανονισμώ της ούτω προκυψάσης καταστάσεως».

Η κυβέρνηση αγνόησε τη διακοίνωση των συμμάχων, οι οποίοι απέσυραν την υποστήριξη τους και άνοιξε ο δρόμος για την μικρασιατική καταστροφή. Οι αντιβενιζελικοί, αντίθετα με οσα προεκλογικά υποσχέθηκαν, συνέχισαν τον πόλεμο και μάλιστα με προέλεση στα βάθη της Τουρκίας, που απέβει μοιραία για τον ελληνισμό. Και ηταν μοιραία γιατί εκτός από την καταστροφή του στρατού προκειμένου να κλείσει οριστικά το θέμα της μεγάλης ιδέας, που τόσο πολύ ενοχλούσε τους Αγγλους, μπήκε και το πρόβλημα της απόσυρσης των Ελλήνων από τα πατρογονικά τους εδάφη. Τότε άρχισε το δράμα και η τραγωδία προσφύγων Ελλήνων, μέρος του οποίου σε μικρογραφία μα έδωσε ο κινηματογράφος με την ταινία «**Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΞΑΝΑ ΣΤΑΥΡΩΝΕΤΕ**»

ΒΕΡΟΙΑ Κόγιας Νίκος

Ο ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟΣ ΑΓΩΝΑΣ ΚΑΙ Η ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΗΣ ΒΕΡΟΙΑΣ.

Οπώς κάθε χρόνο, ετσι και φέτο στις 16 Οκτωβρίου, ο λαό της Βέροιας ύστερα από 91 χρόνια μετά το 21, γιόρτασε τα 98 χρόνα την απελευθέρωσή της απ τον τουρκικό ζυγό. Εγινε σημαιοστολισμός, φωταγωγήθηκαν τα δημόσια καταστήματα και οι τράπεζες. Σήμαιναν χαρμόσυνα οι καμπάνες και η φιλαρμονική του Δήμου παιάνισε στους δρόμους της πόλης θούρια και εμβατήρια. Εγινε Δοξολογία στον Ιερό Ναό του Αγίου Αντωνίου χοροστατούντος του Σεβασμιωτάτου Μητροπολήτη Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ Παντελεήμονα και εκφώνηση του πανηγυρικού της ημέρας. Εγινε δεξίωση στη λέσχη αξιωματικών, επιμνημόσυνη δέηση στον Μνημείο του άγνωστου στρατιώτη. Ακολούθησε η παρέλαση, δεξίωση Δημάρχου στο Δημαρχείο.

Σαν Μακεδόνας και Βεροιώτης, εχω παρακολουθήσει πολλούς πανηγυρικούς για την απελευθέρωση των Ελλήνων από τον φρικώδη Τουρκικό ζυγό και τη δημιουργία της κρατικής Ελληνικής οντότητας απελευθέρωση, που με πόνο, δάκρια, σάρκα και κόκαλα κάθε κομμάτι απελευθέρωσης ελληνικού εδάφους και υπό κατοχή Ελλήνων ανάμεσά στα κομμάτια αυτά και της Μακεδονίας γενικά και τη Βέροιας ειδικά. Ο φετινός πανηγυρικός προσπάθησε να προσεγγίσει το θέμα: «Μακεδονικός αγώνας» και απελευθέρωση της Βέροιας, από μια πιο ιστορική σκοπιά αυτόν τον αξιοθαύμαστο τον Μακεδονικό αγώνα.

Πολλοί από τους πανηγυρικούς που εχουν εκφωνηθεί την ημέρα της απελευθέρωσης της Βέροιας, αδίκησαν τον αγωνιζόμενο λαό του Νομού και της πόλης και ειδικά το κομιτάτο της πόλης. Κατά αρκετούς ολα, μα όλα τα έκαναν οι σταλμένοι από ην Αθήνα αγωνιστές και ο στρατός. Οι Μακεδόνες απλώς μάζεβαν λουλούδια για να στεφανώσουν τους απελευθερωτές.

Αδίκησαν αυτόν τον ξεχωριστό, ιδιόμορφο και πιο μακρόχρονο αγώνα σε διάρκεια και προσφορά και σε πολλές περιπτώσεις, ο πιο μακρόχρονος και ο πιο αιματηρός αγώνας στην προσπάθεια να κάνει εκείνες τις κοινωνικό-οργανωτικές υποδομές, πάνω στις οποίες στηρίχθηκε η προσπάθεια των σταλμένων και του στρατού και σε συνέχεια αυτή η ένθερμη υποδοχή τους στη Βέροια και τις αλλες Μακεδονικές πόλεις. Και το λέω αυτό, γιατί η ιστορία διδάσκει και η ζωή επιβεβαιώνει οτι : Απελευθερωτικός αγώνας δεν γίνεται χωρίς τη θέληση και τη συμμετοχή του ίδιου του λαού. Χωρίς τη θέληση και κυρίως τη συμμετοχή του λαού στον αγώνα σημαίνει κατάκτηση και η Μακεδονία απελευθερώθηκε και δεν κατακτήθηκε.

Διαβεβαιώ τούς ομιλητές, τους οποίους βέβαια δεν γνωρίζω, οτι δεν πάσχω από Μακεδονίτιδα ή βόρειο-Ελλαδίτιδα, πολύ περισσότερο ποτέ δεν επέτρεψα στον εαυτό μου να σκεφτεί τοπικά ή επιλεκτικά τα θέματα του αγώνα των προγόνων και των σύγχρονων

Αγωνιστών. Υπάρχουν ομως πράγματα που γράφτηκαν, οπως γράφτηκαν και λέγονται που πειράζουν, που πονούν αν δεν πληγώνουν. Και πειράζουν γιατί:

Στην Μακεδονία σε όλες σχεδόν τις πλατείες των πόλεων υπάρχει και κάποια προτομή ή άγαλμα απ τους στρατιωτικούς ή τους εθελοντές που ήρθαν απ την παλιά Ελλάδα, να συμβάλουν στην απελευθέρωση της Μακεδονίας. Το ίδιο συμβαίνει και με πολλούς κεντρικούς δρόμους να φέρνουν ονόματα αυτών των αγωνιστών. Αν εξαιρέσει κανείς τους πολύ γνωστούς τοπικούς: Οπως Καρατάσος, Κασομούλης, Ζαφειράκης, Γκόνος, Γάτσιος κλπ απ το 21 και το 1912, αυτούς που δεν μπορούσαν να αποφύγουν, όλοι οι αλλοι αγωνιστές και ήρωες ειναι σχεδόν από την παλιά Ελλάδα και την Κρήτη.

Και αναρωτιέται ο καθένας. Μα επιτέλους γίνεται λυτρωτικός-απελευθερωτικός αγώνας, μόνο με τους ανθρώπους που γράφει η Πινελόπη Δέλτα, που ειναι το βασικό ιστορικό βιβλίο του Μακεδονικού αγώνα και του κυρίου Γεωργίου Μόδη; Δεν υπήρχαν στη Μακεδονία αγωνιστές, που ποθούσαν τη λύτρωση και την ένωσή της με την υπόλοιπη Ελλάδα; Οι Μακεδόνες δεν ειχαν κάνει καθόλου πριν από αυτούς κάποια οργανωτική υποδομή πάνω στην οποία στηρίχθηκαν αυτοί οι αγωνιστές, που φιγουράρουν στις πλατείες και τους κεντρικούς δρόμους των Μακεδονικών πόλεων; Ο Μακεδονικός αγώνας δεν ξεκίνησε μαζί με αυτόν του 21 για την παλιγγενεσία; Γιατί τελικά δεν έχουμε γράψει και την αντίστοιχη ιστορία του;

Το ίδιο συναίβει και με την επάνδρωση του κρατικού μηχανισμού, τα Ν.Π.Δ.Δ και Ν.Π.Ι.Δ, τράπεζες κλπ, τον Κλήρο και τους αγροφύλακες ακόμα. Αν σε αυτά προστεθεί και εκείνο το «Νέες χώρες» το Βούλγαροι και Σλάβοι οταν συμβεί να κερδίσει στο ποδόσφαιρο μια βόρειο Ελλαδίτικη ομάδα στην Αθήνα, χωρίς στο μεταξύ να βρεθεί κάποιος από το κουβέρνο να τους ανακαλέσει στην ΤΑΞΗ;

Ε! τότε, δεν μένει παρά να πει κανείς, οτι η Νεοελληνική ιστορία εχει γραφεί υποκειμενικά, επιλεκτικά, χωροταξικά, ταξικά, τοπικά και ατομικά ακόμα. Η ιστορία αυτή στο παρελθόν ηταν η επίσημη ιδεολογία του κράτους γενικά και του Μακεδονικού αγώνα ειδικά. Την εχουν κατασκευάσει με διάφορα ιδεολογήματα και μυθοπλασίες. Και αυτό γιατί, ενώ ο Εθνικό-απελευθερωτικός αγώνας, ειναι η λαϊκή ζώσα δύναμη που περνάει από τους κλασικούς χρόνους στους νεότερους μέσω του μεσαίωνα, σε ολη την ιστορική διαδρομή. Αυτή η λαϊκή ζώσα δύναμη, δεν εχει την αντίστοιχη με την προσφορά του θέση γενικά και στο κεφάλαιο ελληνική-ιστορία ειδικά.

Για τους Μακεδόνες αγωνιστές η ιστορία δεν περιλαμβάνει προσωπικές μαρτυρίες και αφηγήσεις των πρωταγωνιστών, δεν εχει γράψει κάτι αξιόλογο ή ό,τι εχει γραφεί γράφτηκε κατά τέτοιον τρόπο που να μην τραβά την προσοχή ή να κινεί το ενδιαφέρον να ασχοληθεί κάποιος μαζί της. Και με τον Μακεδονικό αγώνα συνέβει ο,τι συμβαίνει και την ΕΑΜική Αντίσταση.

Το ίδιο και σε χειρότερη σχέση και θέση συμβαίνει και με το 21. Ο Μακεδονικός αγώνας του 1821, για τον οποίο οι ιστορικοί και λογοτέχνες δεν βρήκαν μερικές εστω λέξεις για να προβάλουν, να εξάρουν τη συμμετοχή και την προσφορά του Μακεδονικού αγώνα στην απελευθέρωση του Μοριά και της Ρούμελης. Η συμμετοχή των Μακεδόνων αγωνιστών ειχε μια ξεχωριστή και ιδιόμορφη θέση στον αγώνα του 21. Αυτή η ξεχωριστή και ιδιόμορφη θέση του οφείλεται στο γεγονός, οτι οι μεν Μοραϊτες και οι Ρουμελιώτες αγωνιζόμενοι, οχι μόνο ελπίζανε, αλλά και πίστευαν στην απελευθέρωση. Πίστευαν στη νίκη. Οι Μακεδόνες αγωνιστές αντίθετα, έχοντας επίγνωση της γεωστρατηγικής και νευραργική θέση που κατείχε η Μακεδονίας για την Οθωμανική Αυτοκρατορία, σε σχέση με το Μοριά και τη Ρούμελη, οχι μόνο δεν πιστεύανε, αλλα ούτε και ελπίζανε σε ταυτόχρονη απελευθέρωση.

Και δεν ελπίζανε, γιατί, μια ματιά και μόνο να ρίξει κανείς στο χάρτη της τότε Οθωμανικής Αυτοκρατορίας και της σημερινής οπως διαμορφώθηκε Ελλάδα, θα διαπιστώσει δυο βασικά και καθοριστικής σημασίας γεωστρατηγικής δεδομένα που καθιστούσαν αδύνατη την ταυτόχρονη την απελευθέρωση της Μακεδονίας με τον Μοριά και τη Ρούμελη. α) την

τεράστια γεωστρατηγική θέση και σημασία της Μακεδονίας για την Οθωμανική Αυτοκρατορία σε σχέση με αυτήν της Ρούμελης και τον Μοριά. και β) Ήταν βέβαιο οτι η Τουρκία πρώτα θα έχανε την υπόλοιπη βορειοδυτική Βαλκανική Χερσόνησο και μετά τη Μακεδονία. Βέβαια σε μια Αυτοκρατορική κατακτητική δύναμη, οπως ηταν η Οθωμανική στον ελλαδικό χώρο, ειναι απαραίτητη και πολύτιμη κάθε πιθαμή κατακτημένης γης.

Για να γίνει κατανοητή η θέση και η σχέση της Μακεδονίας με την υπόλοιπη απελευθερωμένη Ελλάδα το 21 και όποιο αλλλο κομμάτι, μόνο με ενα αφηρημένο και άσχετο με την πραγματικότητα παράδειγμα θα μας βοηθούσε να αντιληφθούμε αυτή την τεράστια διαφορά. Μια σύγκριση που θα μπορούσε να δώσει την ακριβή σχέση και θέση της Μακεδονίας με αυτήν της παλιάς Ελλάδας και ειδικά του Μοριά, θα γινόταν πιο εύκολα κατανοητή, αν παρομοιάζαμε την Οθωμανική Αυτοκρατορία με τον ανθρώπινο οργανισμό.

Ο ανθρώπινος οργανισμός ανάμεσα στα άλλα όργανα, έχει και την σκωληκοειδής απόφυση. Αν λοιπόν, τοποθετήσουμε το Μοριά από γεωστρατηγική άποψη στη θέση της απόφυσης και τη Μακεδονία στη θέση της αορτής, θα έχουμε μεταφορικά μέν, αλλα μια πραγματική εικόνα για το πια ηταν η θέση, η σχέση και η αξία για την αυτοκρατορία, αυτών των δυο γεωγραφικών περιοχών.

Ενα αλλο γεγονός καθοριστική σημασίας, που καθιστά την Μακεδονία ακόμα πιό πολύτιμη για την Αυτοκρατορία, άρα και την σκληρότητα και το αξιοθαύμαστο του αγώνα των Μακεδόνων. Ενός αγώνα χωρίς προοπτική και μέλλον, ειναι η γειτνίασή της με την Κωσταντινούπολη. Μέσω της Μακεδονίας η Οθωμανική Αυτοκρατορία, έλεγχε μέχρι την Τεργέστη και τη Βουδαπέστη και γενικότερα τους υποτακτικούς λαούς των Βαλκανίων. Από την Μακεδονία περνούσαν και οι δυό βασικές σιδηροδρομικές γραμμές και όλες οι οδικές αρτηρίες, που συνέδεαν την πόλη με τα Βαλκάνια και της υπό τουρκική κατοχή χώρες της Ανατολικής Ευρώπης.

Αλλο ενα πλεονέκτημα που ειχε η Μακεδονία σε σχέση με αυτήν του Μοριά και της Ρούμελης, για την Αυτοκρατορία ηταν οι εκτεταμένες πεδιάδες της. Οι πεδιάδες ηταν αυτές, που τροφοδοτούσαν με σιτάρι, δημητριακά και ζωοτροφές τις στρατιωτικές μονάδες που στάθμευαν βορειοδυτικά της Κωσταντινούπολης. Το γεγονός αυτό απάλλαζε την πύλη από την υποχρέωση να μεταφέρει τα προϊόντα αυτά από άλλες περιοχές.

Από το Μοριά μέχρι και τη Θεσσαλία, εκτός από τη γεωστρατηγική θέση και σχέση ο Μακεδονικός αγώνας ειχε και μια ακόμα ξεχωριστή και ιδιόμορφη θέση και σχέση από τους άλλους χωροταξικά απελευθερωτικό αγώνα ειναι το γεγονός οτι από το Μοριά μέχρι και τη Θεσσαλία ύπάρχει μια απόσταση που προϋπόθεση πρόσθετες δυνάμεις και χρόνο για τη μεταφορά τους.

Βέβαια κάθε οργανισμός για να ζήσει χωρίς προβλήματα τα θέλει όλα του τα όργανα. Αποδείχθηκε όμως οτι ο ανθρώπινος οργανισμός, μπορεί να συνεχίσει να ζεί, εξ ίσου καλά και όταν ακόμα του αφαιρεθεί η σκωληκοειδής απόφυση, Σαν δύναμη κατοχής η Οθωμανική Αυτοκρατορία για τίποτε δεν θα δεχόταν να της αφαιρέσουν, έστω και τη σκωληκοειδή απόφυση που αντιστοιχούσε γεωστρατηγικά με το Μοριά.

Τα ιστορικά όμως γεγονότα και η δυναμική της ελληνικής Επανάστασης την υποχρέωσαν να δεχθεί, οχι μόνο να της αφαιρέσουν την σκωλησκοειδή απόφυση και αρκετά ψαχνά όπως τη Ρούμελη, αλλα αργότερα την Εύβοια, τη Θεσσαλία και αρκετά Νησιά. Σε καμιά ομως περίπτωση την εποχή εκείνη, με οικονομική ακόμα ευρωστία και τις πολυάριθμες στρατιωτικές δυνάμεις που διέθετε, θα δεχόταν να της αφαιρέσουν την Αορτή. Ακόμα και το 1897 απέτυχε η προσπάθεια για απελευθέρωση της Μακεδονίας παρά τα ποτάμια αίμα που χύθηκε. Χρειάστηκαν να περάσουν (90) και πλέον χρόνια από το 21 για να απελευθερωθεί η Μακεδονία.

Αυτά ακριβώς, τα γεωγραφικά, στρατηγικά, οικονομικά κλπ, δεδομένα ζωτικής σημασίας για την Τουρκία τα γνώριζαν οι Μακεδόνες αγωνιστές, γι' αυτό και δεν πίστευαν στην ταυτόχρονη ή σύντομη απελευθέρωση της Μακεδονίας. Και όμως συμμετείχαν ολόψυχα

στον αγώνα με το σκεπτικό, οτι ο αγώνας ειναι κοινός και ενιαίος. Ηταν αγώνας για την Ελλάδα. Και σαν ενιαίος ειχε την ανάγκη της όποιας βοήθειας, που θα μπορούσε να συμβάλει έστω και κατ' ελάχιστο στη νίκη, έστω και μόνο να απελευθερωθεί ο Μοριάς. Να γίνει η αρχή για να αναγεννηθεί η σύγχρονη Ελλάδα. Για να υπάρχει σίγουρη η νίκη, έπρεπε να κινητοποιηθούν όλες οι δυνάμεις όπου Γης των Ελλήνων και αυτό ακριβώς έκαναν οι Μακεδόνες αγωνιστές το 1821.

Για να διατηρηθεί το statoys της οθωμανικής αυτοκρατορίας η Αγγλία σε όλα τα ανακτοβούλια, τα Συνέδρια και Συναντήσεις απ το Λάϊμπαχ, τη Βερόνα κλπ ως το 1827 πάντα κατάληγαν σε εχθρότητα κατά του ελληνικού και κάθε άλλου κινήματος. Τον πιο σκληρό και απαίσιο ρόλο, και απ αυτόν ακόμα τον Μέττερνιχ, τον διαδραμάτιζε η Αγγλία. Αυτή ηταν ο βασικός μυστικοσύμβουλος του Σουλτάνου και χορηγός του και σαν αντάλλαγμα ενα μόνο ήθελε: το πνίξιμο της ελληνικής Επανάστασης. Και οταν διαπίστωσε οτι αυτό δε μπόρεσε να το πετύχει η Πύλη άλλαξε τακτική.

??

Με τον διαβόητο Μαυροκορδάτο, το διώκτη του Καραϊσκάκη και πολλών αλλων αγωνιστών με αποτέλεσμα τις στρατιωτικές πανωλεθρίες απ το «στρατιωτικό» του δαιμόνιο, που έκανε στρατηγό σε πόλεμο ξηράς τον ναυτικό Σκούρτη και λίγο έλλειψε να χαθεί η επανάσταση απ τους βαλτούς-πράκτορες της Αγγλίας. Ο κίνδυνος να χαθεί κράτησε μέχρι το 1826 και συγκεκριμένα, μέχρι το ολοκαύτωμα και την έξοδο του Μεσολογγιού.Το Μεσολόγγι κράτησε και ο δαυλός του Καψάλη φώτησε όχι μόνο το δίκαιο του Αγώνα αλλα και ξύπνησε τις συνειδήσεις των λαών στους εθνικό-λαϊκό-Απελευθερωτικούς αγώνες ολων των γενεών και παλεύουν.

Οι Ελληνες το 21 από ενα σημείο και μετά δεν συνεργάζονταν με φίλους και εταίρους, αλλα με σαφείς και συγκεκριμένους αντιπάλους. Αντιδικούσαμε μεταξύ μας και κάναμε εμφυλίους πολέμους, ενω είχαμε εχθρό και κοινό αντίδικο-αντίπαλο την Αγγλία. Η οποία Αγγλία και στο άκουσμα ακόμα της λέξης Παλιγγενεσία γέμιζε σπυριά. Το ίδιο και μετά το 21, η λέξη ενθικό-απελευθερωτικός αγώνας και απελευθέρωση των κατακτημένων ελληνικών εδαφών από τους Τούρκους πολλαπλασίαζε και αφόρμιζε τα σπυριά. Εκείνο ομως που τους τάραζε τον ύπνο ηταν η λέξη μεγάλη ΙΔΕΑ και ειδικά μετά τη Ναυμαχία του Ναυρίνου το 1927 και την ήττα της Τουρκικής αρμάδας.

Η Τουρκία μετά την μάχη του Ναυαρίνου κατάλαβε, οτι για να διατηρηθεί η αυτοκρατορία εδαφικά δεν έφταναν πια τα όποια δάνεια, χορηγίες, αρωγές και οι μυστικοσύμβουλοι. Οι Τούρκοι σαν κατακτητές γνώριζαν, ότι μετά την αφύπνιση των Ελλήνων για να μην οδηγηθεί στα βάθη της Ασίας, έπρεπε οχι μόνο να υποταχθεί αλλά να προσδεθεί απόλυτα στο γεωστρατηγικό άρμα της Αγγλίας την μόνη τότε ικανή χώρα που μπορούσε να την προστατεύσει από τους Ρώσους που την απειλούσαν και τους Ελληνες που διεκδικούσαν τα πατρογονικά από τους Τούρκους κατακτημένα εδάφη.

Τα εδάφη του Μοριά και της Ρούμελης εκτός από τους Τούρκους και τους Αγγλους, που για λόγους στρατηγικής και συμφερόντων στήριζαν την εδαφική ακεραιότητα της Οθωμανικής αυτοκρατορίας, δεν τα διεκδικούσε και κάποιος άλλος. Ετσι κάθε πιθαμή γης που απελευθέρωναν οι αγωνιστές, δεν το αμφισβητούσε κανείς, ενώ αντίθετα στη Μακεδονία το ένα κομμάτι την μια μέρα το ειχαν οι Ελληνομακεδόνες και την άλλη το ειχαν οι Βούλγαροι κομιτατζήδες. Και την επομένη νέες μάχες για την επανάκτησή του. Τα εδάφη της Μακεδονία εκτός από τους Τούρκους και τους διάφορους Νενέκους-συνεργάτες των κατακτητών τα διεκδικούσε ο καθένας.

Οι Μακεδόνες αγωνιστές μέχρι το 1912, δεν ειχαν ανοιχτό μέτωπο μόνο με τους Τούρκους στο αγώνα για τη λευτεριά της πανάρχαιας ελληνικής Μακεδονίας, που τους φλόγιζε το Νου και την καρδιά, αλλά και με τους Σέρβους και κυρίως Βουλγάρους κομιτατζήδες που διατηρούσαν άσβεστο το όραμα να κατέβουν στο Αιγαίο. Ένα όραμα,

που και με τις ευλογίες κυρίως της Αυστρίας, έσφαζαν και αποδεκάτιζαν τον ντόπιο πληθυσμό, δημιουργώντας και στους Βουλγάρους την εντύπωση στην διεθνή κοινή γνώμη και ιδιαίτερα της Ευρώπης, οτι εχουν και αυτοί δικαιώματα στη Μακεδονία. Δίπλα στους Βουλγάρους κομιτατζήδες, ηταν και μια δράκα δίγλωσσων Ελλήνων, που προπαγάνδιζαν, οτι και η Ρουμανία εχει αντίστοιχες διεκδικήσεις στη Μακεδονία.

Στον μακεδονικό αγώνα εκτός από τους πιο πάνω ερωτευμένους μνηστήρες με την Μακεδονία και η Αγγλία που πονούσε-σπάραζε η ψυχή της για τα νέα εδάφη που θα έχανε η Τουρκία υπέρ της Ελλάδας, αφού πάγια στρατηγική της ηταν να μην μεγαλώσει η Ελλάδα και Ρωσία εδαφικά εις βάρος της Οθωμανικής αυτοκρατορίας. Γι' αυτό οταν και τη φορά αυτή οπως το 21, δεν μπορούσε να κάνει διαφορετικά και στη Μακεδονία του 1912 ειδικά, κρατούσε το υποδεκάμετρο στα χέρια και μετρούσε πόντο τον πόντο τα νέα σύνορα της Ελλάδας, μην τύχη και χάσει μερικούς πόντους εδάφους η Τουρκία. Παράδειγμα η ιδιόμορφη κλίση που έδωσαν στο Νομό Εβρου για να μην θιγεί η Ανατολική Θράκη και πλησιάσουν οι Ελληνες τα Στενά.

Για την Απελευθέρωση του Μοριά και της Ρούμελης η αστική τάξη της Ευρώπης και η Ευρωπαϊκή διανόηση αφού προσδιόρισαν σωστά την ξεχωριστή ιδιομορφία που παρουσίαζε η ελληνική Επανάσταση σαν ο φορέας του Εθνους-Οντότητα και γεωγραφικά ανεξάρτητη, οχι μόνο αντιτάχθηκαν στα αγγλικά σχέδια, αλλα ευνοούσε και συμπαραστάθηκε. Για την απελευθέρωση και της Μακεδονίας από το 21 μέχρι που έγιναν οι αντίστοιχες υποθήκες ότι η Μακεδονία είναι Ελληνική οι Μακεδόνες αγωνιζόταν μόνοι κατάμονοι αντιμέτωποι με ολες τις βαλκανικές δυνάμεις και τα ανακτοβούλια της Ευρώπης που ήθελαν το πνίξιμο της Επανάστασης.

Ετσι δίπλα στους μεγάλους μας Ελληνες, Ρήγα, Σολωμό, Κάλβο, συμπαραστέκονται ο Φιλόσοφος Μπινιόν, ο Βίκτωρ Ουγκώ, ο Πούσκιν, ο Σέλλευ, Μύλλερ, ο Βεραντζέρος, ο Λαμαρτίνος και ο Λόδρος Βύρων που πέθανε στο Μεσολόγγι.

Δυστυχώς στο όνομα να διατηρηθεί η εδαφική ακεραιότητα της οθωμανικής αυτοκρατορίας, η μεγάλη «φίλη και πολλαπλά σύμμαχος» Αλβιώνα, και με την συγκατάθεση βέβαια του κατεστημένου έκαψαν και την Μεγάλη ΙΔΕΑ στην Μικρά Ασία το 1922. Την ΙΔΕΑ που θεωρούσε τους Οθωμανούς κατακτητές στο χώρο της Βυζαντινής αυτοκρατορίας.

Επειδή στο κεφάλαιο δίγλωσσοι Ελληνες γενικά και στον Μακεδονικά αγώνα ειδικά, η Νεοελληνική ιστορία, θέλοντας να καλύψει τους τα φαύλα πράξαντες (Ελευθέριο Βενιζέλο κλπ για να πάρει λέει την ψήφο του Ρουμάνου Πρωθυπουργού), δέχθηκε να χαρακτηριστούν στο σύνολό τους οι δίγλωσσοι Ελληνες Ρουμανική μειονότητα. Αντί η ελληνική ιστορία να καταδικάσει σαν εθνικό έγκλημα αυτήν την συναλλαγή, για να αποσείσει την ιστορική ευθύνη από τους τα φαύλα πράξαντες εκμεταλλεύτηκε ορισμένες αστόχαστες και άσχετες με την ιστορική πραγματικότητα εκδηλώσεις αυτής της Δράκας των δίγλωσσων Ελλήνων για τους απαλλάξει και αυτούς από την ευθύνη.

Αυτή ακριβώς η αποδοχή, εκτός του οτι αύξησε τον αριθμό της δράκας (το είδαμε στην κατοχή), αν δεν βάλουμε τα πράγματα στις πραγματικές ιστορικές τους διαστάσεις και αν δεν εξάρουμε στο βαθμό που του αναλογεί τον Μακεδονικό αγώνα και κυρίως αν δεν προσέξουμε, το έγκλημα αυτό θα το βρούμε κάποτε μπροστά μας. Και θα το βρούμε γιατί το γεωπολιτικό και πολιτισμικό τμήμα του Στέιντ Ντιπάρτμεν, που στηρίζει την πολιτική του στο «διαίρει και βασίλευε», θέλει παρακάπτωντας την Ευρωπαϊκή Ενωση, (και εκεί υπάρχουν «πρόθυμοι και συνοδοιπόροι) να ρυθμίζουν οι ΗΠΑ και τα θέματα των Βαλκανίων, θα το φέρει στην κατάλληλη στιγμή στην επιφάνεια αυτό το φασούλι των μειονοτήτων.

Και τότε καμιά ιστορική αλήθεια δεν θα εκφράζει ο πρόλογος του κυρίου Κώστα Στεφανόπουλο Προέδρο της δημοκρατίας στο βιβλίο «Ποιοί ειναι οι Βάχοι» του κυρίου Αστέρη Κουκούδη:«...οτι οι Βλάχοι δεν πρέπει να θεωρούνται ως μια εξελληνισμένη ομάδα ή μια ομάδα διχασμένη ανάμεσα στις εθνικές προπαγάνδες των αρχών του 20ου αιώνα,

αλλα ως μια γνήσια έκφραση της Ρωμιοσύνης...Και συνεχίζει «...για ό,τι σοβαρό μπορεί να περηφανευθεί ο Ελληνισμός, εκπαίδευση, οικονομική ή επαναστατική δραστηριότητα, τουλάχιστον από τα τέλη του 18ου αιώνα και ως τον διαμελισμό της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, οικοδομήθηκε σε ενα ιδιαίτερα καθοριστικό βαθμό με την ουσιαστική αρωγή των Βλάχων...
Ετσι οι βλάχοι προβάλουν στο νεότερο ιστορικό προσκήνιο ως μια τάξη ευπόρων κτηνοτρόφων και πραματευτάδων, αλλα και ως κλεφό αρματωλοί... Από τις τάξεις αυτές προήλθε μεγάλο μέρος των δασκάλων, Μητροπολιτών και των πολεμιστών του γένους στη Θεσσαλία, την Ηπειρο και τη Μακεδονία, αλλα και ενα μεγάλο πλήθος από εμποροβιοτέχνες που στελέχωσαν τις ελληνορθόδοξες κοινότητες των αστικών κέντρων σε ολόκληρη τη βαλκανική... Ειναι κατ' εξοχήν αστοί σε ολόκληρη σχεδόν την ηπειρωτική Ελλάδα με τεράστια συνεισφορά στην οικοδόμηση της ελληνικής πατρίδας. Οι μαρτυρίες υπάρχουν από τα επιβλητικά νεοκλασικά κτίσματα των Αθηνών εως τα εκπαιδευτήρια των Μακεδονικών κωμοπόλεων, από τον πρώτο Πρωθυπουργό της Ελλάδας Ιωάννη Κωλέτη και τους εθνικούς ευεργέτες...».

Εγώ δίπλα στα οσα λέει ο πρώην Πρόεδρος κύριος Στεφανόπουλος, για τη συνεισφορά των Βλάχων, στο κοινωνικό-οικονομικό γίγνεσθαι της σύγχρονής Ελλάδας, θα πρόσθετα και ενα τεράστιο δίκτυο εμπορικών επιχειρήσεων στην Αίγυπτο, στις Ευρωπαϊκές χώρες και ειδικά στις Βαλκανικές, με δεκάδες υποκαταστήματα και αντίστοιχους πράκτορες η καθεμιά. Και ειναι αυτοί ακριβώς, οι εμπορικοί οίκοι και οι άνθρωποι που τους διεύθυναν, που ηρθαν πρώτοι σε επικοινωνία και επαφή με τις σύγχρονες και επαναστατικές ιδέες της Ευρώπης και του κόσμου και ειδικά με αυτές της Γαλλική Επανάστασης. Και ηταν αυτές ακριβώς οι ιδέες που ανταποκρίνονταν κοινωνικό-οικονομικά τους συμφέροντα γι αυτό και συμμετείχαν, αν δεν πρωτοστάτησαν στην ίδρυση της «Φιλικής Εταιρείας», ηταν αυτοί που τις μεταλαμπαδεύσουν και αποτελέσουν το εγερτήριο σάλπισμα για την αποτίναξη του Οθωμανικού ζυγού.

Απόδειξη αποτελεί το γεγονός οτι η «Φιλική Εταιρεία» ιδρύθηκε στην Οδυσσό και η Επανάσταση του 1821 κηρύχθηκε στο Ιάσι της Ρουμανίας στις 22 του Φλεβάρη του 1821 και οχι στις 25 Μαρτίου οπως την καταγράφει η Νεοελληνική ιστορία.

Αγώνας των Μακεδόνων απέβλεπε σε 4 βασικούς και καθοριστικής σημασίας στόχους α) Να κάνουν γνωστό στην παγκόσμια κοινή γνώμη, έντονα και αισθητά, οτι η Μακεδονία ανήκει στην Ελλάδα: ΕΙΝΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΗ. β) Να κρατήσει στην Μακεδονία οσο περισσότερες στρατιωτικές δυνάμεις μπορούσαν, που αν δεν υπήρχε επαναστατική εξέγερση στην Μακεδονία, θα ενισχύονταν και με αυτές οι τουρκικές δυνάμεις. Δυνάμεις που θα αντιπαρατάσσονταν στους αγωνιστές του Μοριά και της Ρούμελης. γ) Να διαμορφώσει ενιαία ελληνική εθνική συνείδηση και να την εμβαθύνει σε βαθμό ανεξίτηλο αυτή τη συνείδηση ώστε να αντέξει στο χρόνο και δ) Να κρατήσει άσβεστη τη φλόγα του αγώνα, τους πόθους και τα οράματα για την απελευθέρωση και της Μακεδονίας, οταν μέσω του αγώνα έρθει το πλήρωμα του χρόνου.

Και οταν ο Μακεδονικός αγώνας έπαιξε με τις τόσες τοπικές εξεγέρσεις και ολοκαυτώματα, τον ρόλο που του αναλογούσε: Η Βέροια, η Νάουσα, το Ελευθεροχώρι, η Χαλκιδική, τα Σέρρας η Σιάτσιστα κλπ, τον ρόλο για τον οποίο ξεκίνησε και η κάθε παραπέρα στρατιωτική δράση, που απέβλεπε στην αποσχόλησει οσο τον δυνατόν περισσοτέρων δυνάμεων του εχθρού, έπαψε να παίζει το ρόλο που έπαιζε αρχικά. Το Αίμα λένε Είναι η Μελάνη που γράφει ανεξίτηλα την ιστορία. Τότε λοιπόν, αφού έδωσαν και το αίμα που χρειάστηκε για την εθνική αφύπνιση και σφράγισαν τις εθνικό-πατριωτικές υποθήκες με το Αίμα, που αποτελούσε οχι μόνο πιστοποίηση αλλά και επιβεβαίωση, οτι η Μακεδονία ειναι Ελληνική και συνέβαλαν στην εδραιώσει της ενιαίας εθνικής συνείδησης, αρκετοί απ τους επιζώντες οπλαρχηγούς: Καρατάσιος, Κασομούλης κλπ, κατέβηκαν στη Ρούμελη και τον Μοριά και πολέμησαν στο πλευρό τους και πολλοί έδωσαν και την ίδια τη ζωή τους για την απελευθέρωση της πολύπαθης Ελλάδας. Γι αυτό το σταυροδρόμι του κόσμου. Το βράχο που συνδέει αμφίδρομα την Ανατολή με τη Δύση και τους πολιτισμούς του κόσμου.

Όπως στο Μοριά, ετσι και στη Μακεδονία δεν έλλειψαν οι Νενέκοι συνεργάτες, καταδότες και αυτοί που υπέδειχναν στους κατακτητές τι πρέπει να κάνουν προκειμένου να εξοντώσει τους αγωνιστές. ο Κολοκοτρώνης, έκαιγε τα χωριά των προσκηνημένων και έστηνε «φούρκα και παλούκι» για τους Νενέκους του Μοριά. Στην Μακεδονία οι Μακεδόνες Νενέκοι εκτός του οτι συνεργάστηκαν με τους Τούρκους, τους υπόδειξαν ενα καταχθόνιο σχέδιο για σύντομη και οριστική εξόντωση των αγωνιστών. Το σχέδιο που πρότειναν πρόβλεπε: την συγκέντρωση των χωρικών στις πόλεις και το κάψιμο ολων των ορεινών χωριών. Η εφαρμογή αυτού του σχεδίου απομόνωσε τους αγωνιστές από την επικοινωνία, την πληροφορία, τη διατροφή και τη στέγη. Δεκάδες ειναι τα χωριά που κάηκαν στις πλαγές του ορεινού Βερμίου οπως : Ο Αγιος Γιάννης, το Ντορμάνι, η Αγια Παρασκευή, το Αυγότσι, το Λοζίτσι, η Μαρούσια, το Ντιχαλεύρι κλπ.

Τη Μακεδονία για την οποία ο Παύλος Μελάς, που άφησε την τελευταία του πνοή στη Σιάτσιστα, σε ενα από τα γράμματα προς τη γυναίκα του έγραφε : «Η Μακεδονία ειναι οι πνεύμονες της Ελλάδας, και χωρίς αυτούς η υπόλοιπη Ελλάδα ειναι καταδικασμένη». Ο Μακεδονικός αγώνας ηταν μακρόχρονος, σκληρός και αδυσώπητος και οσο πλησίαζε η απελευθέρωση κάθε μέρα γίνονταν πιό σκληρός και απάνθρωπος.

Λόγω της γεωστρατηγικής θέσης που ειχε η Μακεδινία για την Οθωμανική Αυτοκρατορία, και η γειτνίαση με την Κωσταντινούπολη, οι στρατιωτικές δυνάμεις που κινητοποιήθηκαν για τον τερματισμό του εξεσηκωμού και το τσάκισμα των αγωνιστών ηταν χωρίς προηγούμενο. Το ίδιο οι σφαγές και οι καταστροφές. Στη Νάουσα, το Μοναστήρι του Πρόδρομου της Βεροίας και σε πολλές άλλες περιοχές, οι Γυναίκες και τα κορίτσα χορεύοντας πηδούσαν στους γκρεμούς για να μην ατιμαστούν απ τους Τούρκους.

Μια ιστορία, που δεν στηρίζεται σε κοινωνικά και οικονομικά στοιχεία και κυρίως στις μεταβολές των ιδεολογικών ρευμάτων και των σύγχρονων δεδομένων, δεν μπορεί να λέγεται αντικειμενική. Η έλλειψη αυτών των στοιχείων οδηγεί αναπόφεχτα, οχι μόνο σε ιστορικές κατασκευές, αλλα και στην κυριαρχία της εξατομίκευσης και την αποθέωση του ιδιωτικού. Η Νεοελληνική ιστορία ειναι σε πολλά σημεία υποκειμενική, επιλεκτική και ταξική γιατί, στερούμενη τις κοινωνικό-οικονομικές και ιδεολογικές αναλύσεις, που αποτελούν τα βασικά δεδομένο-εργαλεία της πολιτικής, δεν μπόρεσε να προσδιορίσει σωστά και με σαφήνεια την προοπτική και κυρίως ποιόν εχει βασικό και κύριο αντίπαλο στο αγώνα του για τη Λευτεριά.

Ετσι ενώ ο βασικός εχθρός, ο κύριος πολέμιος του ελληνισμού ηταν η μεγάλη Βρετανία, οι Νεοέλληνες δυστυχώς θεωρούσαμε και πολλοί θεωρούμε ακόμα μόνο τους Τούρκους. Μα οι Τούρκοι ηταν θέσει κατακτητές και φύσει εχθροί. Αυτό ηταν σαφή και αναμφισβήτητο και στους ίδιους τους Τούρκους. Αυτή ακριβώς η συνειδητοποίηση οτι ειναι κατακτητές στον ελλαδικό χώρο, τους υποχρέωνε να εξαγοράζουν προστασία υποτασσόμενοι αδιαμαρτύρητα στους σκοπούς και τις προσταγές των Αγγλων, που την πρόσφεραν για δικούς λόγους αφειδώς.

Οι Αγγλοι και στην κατοχή ακόμα (ύστερα από 120 χρόνια από το 21 με εξαίρεση τα λίγα χρόνια του Κωσταντίνου) θεωρούσαν την Ελλάδα σημαντική βάση για την διατήρηση της αυτοκρατορίας τους. Η Λεκάνη της Μεσογείου ηταν η βασική της αρτηρία προς την Ινδία και τις άλλες αποικιακές χώρες της Από Ανατολής και της Ασίας. Γι αυτόν ακριβώς το λόγο η ασφάλεια της Μεσογείου ειχε πρωταρχική σημασία για την Αγγλική πολιτική και η Μακεδονία αποτελούσε υπό βορά στους Σλάβουν να μην κατεβούν στο Αιγαίο.

Σε όλη τη διάρκεια της κατοχής ο Τσιώρτσιλ και τα όργανα της αγγλικής πολιτικής ειναι γαντζωμένα σφιχτά στην ιδέα της Βρετανικής αυτοκρατορίας και δεν εννοούν να κάνουν ούτε βήμα πίσω, παρ' όλες τις διακηρύξεις που υπέγραφαν στις διασυμμαχικές διασκέψεις για την αυτοδιάθεση των λαών.

Η Ελλάδα κατέχει θέση κλειδί στην Ανατολική Μεσόγειο και γι' αυτό οι Αγγλοι πολιτικοί την θέλαν ελεγχόμενη από αυτούς. Με την επιβολή της Αγγλό-Βασιλό-μεταξικής δικτατορίας την 4η Αυγούστο του 1936, συμπεριφέρονταν σαν αφεντικά στη χώρα μας με πρώτη απαίτηση την επομένη της επιβολής να αυξηθούν κατά 40% τα επιτόπια των αγγλικών δανείων.

Η Αγγλία ειχε πολλά λαμπρά εσωτερικά στηρίγματα και αφοσιωμένους συνεργάτες. Για την υλοποίηση του πιο πάνω σκοπού, πριν από την αναχώρησή τους από την Ελλάδα τέλη Μάρτη του 1941 από την Ελλάδα, αξιοποιώντας το κεφάλαιο συνεργάτες άφησαν πίσω τους καλά οργανωμένες και εξοπλισμένες μονάδες κατασκοπείας για τη συγκέντρωση πληροφοριών και για σαμποτάζ ετσι ωστε να ειναι αν και μακριά παρούσα στην Ελλάδα. Να μην τυχόν και τις ξεφύγει το αγκιστρωμένο ψάρι. Βασική-κεντρική τους υπηρεσία ηταν η οργάνωση Προμηθέας και μερικά αλλα παρακλάδια. Γι αυτό και ολα σχεδόν τα αντιστασιακά κινηματογραφικά έργα τουλάχιστον μέχρι σήμερα, εχουν σαν πυρήνα τον Προμηθέα. Οσο για την ΕΑΜική βάζουν τον Αρη να τρέχει με τα άλογα χωρίς περιεχόμενο Αντίστασης ή το πολύ καμιά επιτειακή αφήγηση. Στη αρχή Επικεφαλής του Προμηθέα ηταν ο Συνταγματάρχης Μπακιρτζής, οποίος οταν πείστηκε για τον ρόλο που παίζει η Αγγλία και τους σκοπούς που εξυπηρετούσε με τις οργανώσεις αυτές εντάχθηκε στο ΕΑΜ.

Ομως ο έλεγχος της Ελλάδας δεν μπορούσε να εξασφαλιστεί, αν εστω το ΕΑΜ κατείχε μεταπολεμικά τη θέση της Αξιωματικής αντιπολίτευσης, πόσο μάλλον αν περνούσε η εξουσία στη Αριστερά. Οι Αγγλοι σαν κοσμοκράτηρα τότε δύναμη ειχαν συνείδηση αυτού του κινδύνου και γι αυτό θα έκαναν τα πάντα για να εμποδίσουν ενα τέτοιο ενδεχόμενο, έκτος πια και αν το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ παραβίαζε αυτό .

Φυσικά τα πράγματα δεν ακολούθησαν τις επιδιώξεις και τη λογική των Αγγλων, Η κατοχή με ολη τη συμφορά που έφερε στο λαό και τη χώρα, υποχρέωσε το λαό οχι μόνο να συνειδητοποιήσει τις συνέπειες της εξάρτησης αλλα και την ανάγκη δημιουργίας ενός ευρύτατου λαϊκού κινήματος ικανού να αντιπαραταχθεί με την μακραίωνη εξάρτηση και τους συντελεστές της εξάρτησης όποιοι και αν ειναι αυτοί.

Η συνειδητοποίηση αυτού του γεγονότος έσπρωξε το λαό σε μια σκληρή αντιπαράθεση με τους κατακτητές και στη δημιουργία ενος λαμπρού κινήματος Αντίστασης, που αντικειμενικά στρέφονταν και ενάντια στα Αγγλικά συμφέροντα, που οπως αποδείχθηκε οι βλέψεις και κυρίως ολες τους οι πράξεις προϋπέθεταν και απόβλεπαν στο να ειναι οι μεταπελευθερωτικοί νέο κατακτητές. Το κίνημα Εθνικής Αντίστασης, ετσι οπως εκφράστηκε από το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, η κύρια Αντιστασιακή οργάνωση της χώρας, έβαζε το θέμα της πλήρους εθνικής Ανεξαρτησίας και αυτέλειας.

Οι Αγγλοι, οπως και οι Γερμανοί προσπαθούσαν να μην δημιουργηθεί κίνημα Εθνικής Αντίστασης. Οταν ομως δημιουργήθηκε προσπαθούσαν να το υπονομεύσουν. Αρχικά προσπάθησαν να προσεταιριστούν ιδεολογικό-πολιτικά οταν δεν το κατόρθωσαν παρά την ένταξη του ΕΛΑΣ στο Συμμαχικό Στρατηγείο οργάνωσαν διαμετρικά αντίθετα του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ κινήματα, τα οποία και ενίσχυε με ολα τα μέσα.

Ετσι στις αρχές του 1943, οι Αγγλοι με τους εδώ ανθρώπους τους έκαναν μια συνδιασμένη προσπάθεια να δημιουργήσουν εντιεαμικές ένοπλες ομάδες: Στην Ανατολική Θεσσαλία με τον Σπαή, στη Δυτική Θεσσαλία με τον Σαράφη και τον Κωστόπουλο, στη Φωκίδα με τον Ψαρρό, στην Αιτολοακαρνανία με τον Παπαϊωάννου και στην Πελοπόννησο που την θεωρούσαν ελεγχόμενη με τους Συνταγματάρχες Γιαννακόπουλο και Παπαδόγκωνα. Στη Μακεδονία με την ΠΑΟ και την πλειάδα των εθνοϊσμών Μιχάλ Αγά, Τσιαούς Αντών, Παπαδόπουλο κλπ. Ολες οι προσπάθειες απέτυχαν, εκτός από εκείνη του Ψαρρού στη Φωκίδα και του Ζέρβα σε ενα κομμάτι της Ηπείρου. Ολες οι ομάδες που βγήκαν δεδηλωμένα και προκλητικά εναντια στο ΕΑΜ διαλύθηκαν. Και διαλύθηκαν γιατί ηταν αντίθετα με τα συμφέροντα του λαού και της Χώρας.

Ειναι γεγονός οτι η αντιπαράθεση με τους Νενέκους ηταν σκληρή, οπως σκληρές και επιθετικές ηταν και οι δυνάμεις που ήθελαν να στραγγαλίσουν εν τή γεννέσει του τον αφυπνισμένο, τον για πρώτη φορά μετά το 21 επαναστατημένο και αποφασισμένο για όλες τις θυσίες λαό.

Το καλοκαίρι του 1943 ειχε ναυαγήσει ολόκληρο το σχέδιο των Αγγλων να «κονιορτοποιήσει το ΕΑΜ». Υστερα από την εμπειρία αυτής της αποτυχίας η παλιά, αδύσταχτη και ξεσχολισμένη αποικιοκρατία που ήθελε με κάθε θυσία να κρατήσει τούτον τον τόπο-κλείδι αποφάσισαν να αντιμετωπίσουν το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ δυναμικά. Ετσι εκτός από ολες τις άλλες προσπάθειες στις αρχές Αυγούστου του 1943, το Αγγλικό Υπουργείο εξωτερικών στέλνει μια επείγουσα εμπιστευτική διαταγή στην εδώ αγγλική αποστολή.

ΓΕΝΝΑΙΟΙ ΠΛΟΙΑΡΧΟΙ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ

Συμπατριώται! Προς σας αποτείνει η Ελλάς, η δυστυχής ημων μήτηρ και πατρίς τη φωνή της. Περικυκλωμένη πανταχώθεν από πάντοια δεινά, εις σας στηρίζει την άγκυρα των ελπίδων της και από σας μόνον προσμένει μικράν ελάφρινσιν των δυστυχιών της...»

«...Αλλ' ενώ της Ευρώπης ολης αι φιλάνθρωπαι διοικήσεις θεωρούσιν την άθικτον ιερότητα των εθνικών μας δικαιωμάτων ως την μόνην βάσιν της ευδαιμονίας παντός έθνους, μας δίδουσι καθημερινώς σημεία προφανέστατα της μεγάλης χαράς δια τας προόδους της πατρίδος μας, η Αγγλία φιλοδέσποτος εκείνη και μισάνθρωπος, εις τον ανώτατον βαθμόν φίλαυτος Δύναμις αγωνίζεται με παντοίους τρόπους, οχι μόνον εις τον ευροούντα δρόμο τω επιτυχιών μας να βάλη εμπόδια, αλλα και εντελή εξολοθρευμόν να μας επιφέρη. Οι σκοποί της αξιομίσητου ταύτης δυνάμεως ειναι να αποκτήση τελείαν θαλασσοκράτηραν, να αρπάξη της Ευρώπης το εμπόριον ολον και επομένως καταπτωχύνουσα την οικουμένην άπασαν να λάβη αυτήν υπεροχή, και ως από θρόνου υψηλού να διατάσση τας τύχας των εθνών. Προς τούτο δε το τέλος δεν ησχύνθη, μέχρι σημείου να μεταχειριστή και αυτάς τας αισχθότατας αδικίας, καταπάτησε συνθήκας, διέρρηξε φιλικούς δεσμούς, και, δια να μην μακρολογώ εις τα παρελθόντα, ρίψτε τινά βλέματα εις την γειτονεύουσαν Επτάνησον, και θέλετε ιδεί εκεί συσσωρευμένα, οσα εις αλλα μέρη μοναδικώς έπραξαν κακά...Αυτή (η Αυτή της Λόντρας)

??

Η Βρεττανία που δέσποζε τότε στα κύματα, προκειμένου να υποτάξει την Οθωμανική αυτοκρατορία στα οικονομικά και γεωστρατηγικά της συμφέροντα, εκμεταλλεύτηκε την ενδόμυχη πεποίθεση των Τούρκων, **οτι ειναι κατακτητές στον ελλαδικό χώρο**. Κάθε φορά που οι Τούρκοι έδειχναν σημεία απειθαρχίας στους Αγγλους το Φόρεϊ Οφφίς, τους θύμιζαν οτι ειναι κατακτητές καθώς και τον **διαγραφόμενο κίνδυνο Ανάστασης του ελληνισμού**. Και τους επιστούσαν την προσοχή, οτι Ανάσταση του ελληνισμού, χωρίς τη δική τους στήριξη και συμπαράσταση, δεν σημαίνει μόνο Κωσταντινούπολη και Μικρά Ασία, το γεγραφικό ευρωϊπαικό κομμάτι της οθωμανικής αυτοκρατορίας που αντιπροσωπεύει το 5 η 6% το εδάφους της, αλλα οτι Ανάσταση του ελληνισμού σημαίνει εγκατάλειψει όλων των κατεχόμενων από τους Τούρκους ελληνικών εδαφών.

Μάλιστα για να τους θέσει υπό κηδαιμονία τους απαριθμούσαν τα Εκκλησιαστικά, τα κοινοτικά, τα κοινωνικά και τα οικονομικά προνόμια που παραχώρησε ο Σουλτάνος, προς τις Ορθόδοξες υπηρεσίες. Προνόμια, χρυσόβουλα και υπηρεσίες που επιβιώνουν και

διατηρούν την ισχύ τους 400 και πλέον χρόνια. Τα προνόμια αυτά και οι υπηρεσίες που δεν αμφισβητήθηκαν ποτέ από τον Πατισάχ, γεγονός που σημαίνει οτι τα προνόμια αυτά ειναι παραχώρηση της Οθωμανικής εξουσίας προς το κατακτημένο έθνος. Και οτι οι Ελληνες ειναι ΕΝΑ ΕΘΝΟΣ, που παρά την μακραίωνη κατοχή δεν εχει χάσει την υπόστασή του. Ενα έθνος που υπάρχει και ζεί στον φυσιολογικό του χώρο. Στο χώρο που του ανήκει και οτι χωρίς τη δική τους στήριξη και συμπαράστασης, δεν ειναι μακριά η μέρα, που θα βρεθούν ξανά στα βάθη της Ασιας.

Μια αλλη χώρα, που πάντα επιβουλεύονταν την εδαφική της επέκταση εις βάρος της Οθωμανικής εδαφικής κυριαρχίας ηταν η Ρωσία. Η Ελλάδα λοιπόν, και η Ρωσία ηταν οι δυο χώρες που επιβουλεύονταν την εδαφική ακεραιότητα της αυτοκρατορίας. Η Ελλάδα δικαιωματικά, απελευθερωτικά και η Ρωσία επεκτατικά με σκοπό και στόχο να μετατρέψει την Κωσταντινούπολη σε Νέα Ρώμη. Η γεωγραφική έκταση και η γεωστρατιγική θέση της αυτοκρατορία που εκτός των άλλων πλεονεκτημάτων, έλεγχε τα στενά του Βοσπόρου και του Γιβλαρτάρ ταυτίζονταν απόλυτα με αυτά της Βρεττανίας.

Αυτά ακριβώς τα πολλαπλά και πολύμορφα συμφέροντα καθιστούσαν την Αγγλία ένθερμο υποστηρικτή, φύλακα, άγγελο προστάτη και στυλοβάτη της Τουρκίας, αλλα και άσπονδο, ανελέητο και θανάσιμο εχθρό των Ελλήνων και της Νέας να αναστηθεί Ελλάδα, πριν την Επανάσταση, κατά τη διάρκεια της και κυρίως μετά την Επανάσταση. Και επειδή με βάση την ιστορία που έγραψαν οι άνθρωποι και οχι ο Θεός, η ανάσταση και τα εδαφικά δικαιώματα της Ελλάδα, αφου είμαστε απόγονοι άρα και νόμιμοι κληρονόμοι του Βυζαντίου ηταν και παραμένουν ιστορικά απαράγραπτα.

Ο χρυσός οδηγός της «παγκόσμιας Ιστορίας», για το Βυζάντιο γράφει: «Μετά την πτώση της Δυτικής ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας, η ιδέα μια παγκόσμιας αυτοκρατορίας επιζεί στο Βυζάντιο. Ενα ανακάτεμα της παράδοσης του ελληνικού πολιτισμού και της χριστιανικής Θρησκείας. Απόλυτη εξουσία του Αυτοκράτορα, που εννοεί και ταυτίζε κράτος και Εκκλησία (Καισαροπαπισμός). Το Βυζάντιο ειναι ενα Κράτος συγκεντρωτικό και γραφειοκρατικό. Δαπανηρές αυλικές τελετές, εξάπλωση της βυζαντινής αυτοκρατορίας: Βαλκανική Χερσόνησος, Αίγυπτος, Συρία Μ. Ασία, Β. Μεσοποταμία. Μερικοί ιστορικοί δεν συμφωνούν σε ό,τι αφορά την ύπαρξη και τον τρόπο λειτουργία της βυζαντινής Αυτοκρατορίας.

Ενώ αλλοι λένε οτι μέχρι το 661 υπήρχε ιστορικά. Ακολούθησε τον 10ο-11ο αιώνα η ανόρθωση της βασιλική Μακεδονικής δυναστείας. Οτι επανέκτησε τη Σιλεσία τη βόρεια Συρία και τα δικαιώματα επί της Ιταλίας. Οτι σημείωσε επιτυχίες εναντίον των Βουλγάρων και Ρώσων. Οτι το 989 κατέστειλε τη μεγάλη εξέγερση των Φεουδαρχών και το 1016 προσάρτησε και τη Βουλγαρία στο βυζαντινό.

Οτι το Βυζάντιο ηταν ισχυρό στρατιωτικό κράτος. Κράτος συγκεντρωτικό καλό διοικημένο με αναπτυγμένο το εμπόριο. Οτι υπήρχαν ομως και δυσκολίες με βασικότερη την αλματώδη εξέλιξη της συγκέντρωση της γής στα χέρια των ολίγων και η αγροτική κρίση, απόρροια της οποίας ηταν η κρίση στη στρατολογία αντρών και η προσφυγή στους μισθοφόρους. Το 1054 οριστικοποιείται η ρήξη μεταξύ της Ανατολικής και της Δυτικής Εκκλησίας. Ακολουθεί η σοβαρή ήτταν των βυζαντινών απά τους Τούρκους στην Αρμενία και η απώλεια της Μ. Ασίας και σε συνέχεια η ήττα στο Μυρικέφαλο (Φρυγία) από του Τούρκους.

Η νίκη των Τούρκων επί των σταυροφόρων στη Βάρνα. Αποτυχία της δεύτερης προσπάθεια της Δύσης να σώσει το Βυζάντιο. Ακολουθεί η Αλωση της Κωσταντινούπολης το 1453 από το σουλτάνο Μουάμεθ. Η Κωσταντινούπολη πρωτεύουσα της τούρκικης αυτοκρατορία με το όνομα Ισταμπούλ και τρία χρόνια αργότερα κυριεύουν την Αθήνα. Με την κατάληψη και της Αθήνας ολοκληρώνεται το τέλος της Βυζαντινής αυτοκρατορία. Η οθωμανική αυτοκρατορία, που διαδέχθηκε τη βυζαντινή, δεν περιόρισε τις φιλοδοξίες και φιλοδοξούσε να κυριαρχήσει στη Μεσόγειο και την Ευρώπη. Μια προσπάθεια να ολοκληρώσει τις φιλοδοξίες απέτυχε επανελημένα ιδιαίτερα στο Λεπάντε το 1571. Ομως

παρά την αποτυχία αυτή δεν παρατήθηκε από την προσπάθεια να τις ολοκληρώσει και το 1683 πολιόρκησαν τη Βιένη.

Και προκειμένου να αποδείξουμε οτι ήματε απόγονοι, άρα και νόμιμοι κληρονόμοι του Βυζαντίου, ιστορικά λέμε οτι ανήκουμε στον ελληνοχριστιανικό πολιτισμό. Ομως για χίλια χρόνια στο Βυζάντιο η λέξη Ελληνας ηταν συνώνυμο του ειδωλολάτρη και του εθνικού και κανένας δεν διανοήθηκε να την χρησιμοποιήσει. Γι αυτόν ακριβώς το λόγο και επικράτησε μέχρι τις μέρες μας το Ρωμιός, που προέρχεται από το Ρωμαίος. Βέβαια υπάρχει και μια άποψη που αμφισβητεί την ύπαρξη της Βυζαντινής αυτοκρατορίας και οτι αυτό μας το κόλλησαν οι Φράγκοι, που ήθελαν να βγάλουν από επάνω τους την ονομασία «Ρωμαίοι» και «Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία», που ηταν και το επίσημο όνομα.

Μα και ο Αυτοκράτωρ γράφονταν στα λατινικά imperator romanorym. Συνεπώς τέτοιος πολιτισμός δεν υπήρξε ποτέ και οτι ο ελληνοχριστιανικός πολιτισμό που επικαλούμαστε δεν ειναι τίποτε αλλο παρά ο τρίτος ελληνικό πολιτισμός, που τον επέβαλε η δικτατορίας του Μεταξά τον Αύγουστο του 1936, και που τον Απρίλιο του 1967 τον επανέφερε η Χούντας των συνταγματαρχών αναβαπτισμένο σε «Ελλάς Ελλήνων Χριστιανών».

Ακόμα και στην επίσημη θρησκεία μας δεν υπάρχει στο όνομά της η λέξη Ελληνας (το greek ortodox προέρχεται από τη Δύση, και ειναι μάλλον επιτιμητικό για μια οικουμενική θρησκεία). Το επίσημο όνομα ειναι Ανατολική Ορθόδοξη Εκκλησία του Χριστού, για αυτό και η Ορθόδοξη Εκκλησία της Ελλάδος, πρέπει είναι, υποχρεωμένη να τηρεί τις διατάξεις του Πατριαρχικού Τόμου (1850) και της Συνοδικής πράξης (1928) συνεπώς, δεν ειναι και τόσο αυτόνομη και «ελληνική» οπως παρουσιάζεται, γιατί αν δεν τηρήσει τις διατάξεις εμπίπτει στην αίρεση του εθνοφυλετισμού.

??

Στην πολιτική οπως και στη φύση, το κενό ειναι σχεδόν απαγορευμένη έννοια και κάθε ανατροπή προκαλεί μια διάδοχη κατάσταση. Η νέα κατάσταση χτίζεται σύμφωνα με τις δυνατότητες και τις επιθυμίες του πιό ισχυρού. Εκείνου που στην κατάλληλη στιγμή διαθέτει την οικονομική, ιδεολογική και πολιτική δυνατότητα να επιβληθεί διπλωματικά και σε περίπτωση αντίστασης κατέχει και την ένοπλη δύναμη να επιβληθεί στη θέση του παλιού και να εντάξει το Νέο στο σύστημα του.

Κάθε κατακτηση για να ειναι βιώσιμη στο χρόνο ο κατακτητής αναζητεί συνεργάτες και στηρίγματα στο εσωτερικό της κατακτημένης χώρας και εξωτερικές συμμαχίες. Η ταύτιση συμφερόντων, όμως, προϋποθέτει εγγυήσεις και από τα δύο μέρη. Στη συγκεκριμένη περίπτωση, ομως, οι εγγυήσεις δεν μπορούσαν να ειναι ισομερή. Η Τουρκία σαν κατακτητής που ηταν, ειχε δυό βασικούς εχθρούς: την Ελλάδα και την Ρωσία. Η Τουρκία λοιπόν, ηταν αυτή που εκτός των όποιων αλλων εχθρών ειχε και δυο δεδηλωμένους εχθρούς:

Την επαναστατημένη δικαιωματικά Ελλάδα και αργότερα διεκδικήτρια εδαφών και τη Ρωσία. Τα συμφέρονταν αυτών των δύο λαών την εποχή εκείνη για την απόσπαση εδαφών από την Τουρκία συνέπεπταν. Συνεπώς η Τουρκία ηταν αυτή που δεν έννοιωθε ασφαλής και ζητούσε εγγυήσεις από τη Βρετανία για να εξασφαλίσει την εδαφικής ακεραιότητα και την αδιατάρακτη υπαρξιακή της συνέχεια.

Και οπως ειναι γνωστό στις περιπτώσεις αυτές το τίμημα-αντάλλαγμα μιας τέτοιας ιδιόμορφης συμμαχίας, ηταν και ειναι η πλήρης υποθήκη και υποταγή στη θέληση και τους σκοπούς του εγγυητή.

Και ενώ λοιπόν, η Αγγλία πρόσφερε παντός είδους εγγυήσεις και κοινωνικό-οικονομικές αρωγές στην Τουρκία, οι μετά απελευθερωτικές κυβερνήσεις, χωρίς όραμα και τόλμη

προκειμένου να μην δυσαρεστήσουν στους Αγγλους δέχονταν θυμίζοντάς τους πως ενα μεγάλο, το μεγαλύτερο κομμάτι των εδαφών της Οθωμανικής επικράτειας ειναι εδάφη ελληνικά και κατοικούνται σε μεγάλο ποσοστό από Ελληνες. Για διατηρηθούν λοιπόν αυτές οι «καλές» διπλωματικές σχέσεις, με την Αγγλία, έπρεπε οι ελληνικές κυβερνήσεις να μην ενοχλούν με διεκδικήσεις τους Τούρκους. Με την αποδοχή αυτής της αρχής-απαίτηση των Αγγλων, άφηναν τους υπο κατοχή Ελληνες και ειδικά τον λαό της Μακεδονίας στην τύχη τους.

Ετσι λοιπόν, ενω θεωρούμε τον εαυτό μας απογόνους και κληρονόμους του Βυζαντίου και οτι σαν απόγονοι και κληρονόμοι του Βυζαντίου άρα ανήκουμε στον ελληνοχριστιανικό πολιτισμό. Ο τρόπος που οι ηγεσίες των Νεοελλήνων χειρίστηκαν αυτή την κληρονομιά πείθει οτι τέτοιος πολιτισμός δεν υπήρχε ποτέ. Γιατί οι απόγονοι μιας τέτοιας κληρονομιά κάνουν ανά πάσα στιγμή οχι μόνο με λόγια αλλα και με συγκεκριμένες πράξεις την ύπαρξη αυτής της κληρονομιάς, την διεκδικούν και αγωνίζονται για την επανάκτηση των όποιων δικαιωμάτων και δεν μπαίνουν υπό κηδαιμονία στον φύσει εχθρό αυτών των δικαιωμάτων.

Δεν υποτάσσονται ψυχή τε και σώματι στους Αγγλους αποικιοκράτες και ούτε τους αναθέτουν εν λευκώ να χειρίζονται αυτοί κατά βούληση την δική μας κληρονομιά που ηταν ο φύσει εχθρός της μεγάλης Ιδέας. Ιδέα την οποία δολοφόνησαν παρασυρμένοι οι ίδιοι διά του «εθνάρχου» Βενιζέλου στη Μικρά Ασία από το 1918 μέχρι το 1922. Η ηττα ή μάλλον το μετά φανών και λαμπάδων θάψιμο της «Μεγάλης Ιδέας» οδήγησε αργά αλλά σταθερά και οπως τα είχαν υπολογίσει εκείνοι που υπέγραψαν χωρίς καμιά επιφύλαξη τη Συνθήκη της Λωζάνης στο «Δεν διεκδικούμε τίποτε, αλλά και δνε παραχωρούμε τίποτε»!

Ο κύριος Σ. Μαρκεζίνης στην «ιστορία» του αξιολογώντας την μικρασιατική καταστροφή την κατατάσσει σαν την μεγαλύτερη συμφορά που εχει υποστεί ο ελληνισμός και από αυτήν ακόμα της άλωσης της Κωσταντινούπολης.

Ο Βενιζέλος λένε οταν προκήρυξε στις εκλογές της 1ης Νοεμβρίου 1920 ειχε πιστέψει οτι θα τις κέδριζε πανηγυρικά τις εκλογές, «διότι ο λαός με την ψήφο του θα επιβράβευε το έργο του», που δυο μήνες πριν ειχε υπογράψει τη Συνθήκη των **Σεβρών** 28/8/1920, συνθήκη με την οποία η Ελλάδα πήρε μέρος της Ανατολικής Θράκης (εκτος της Κωσταντινούπολης που παρέμινε υπό τη συμμαχική διοίκηση), τα νησιά **Ιμβο** και **Τενεδο** ενώ επικυρονόταν η κυριαρχία της και στα αλλα νησιά του Αιγαίου και της παραχωρείτο η διοίκηση της Σμήρνης. Η Ελλάδα των δυό ηπείρων και των πέντε θαλασσών ηταν ενα γεγονός...

Η Αγγλία, λόγω της ταύτισης των γεωστρατηγικών και μεγάλων οικονομικών συμφερόντων με την Τουρκία, αναζητούσε τρόπους και μέσα να θάψουν οριστικά την ενοχλητική και ασύμφορη αν οχι καταστροφική γι αυτούς ελληνική πολιτική της «Μεγάλης Ιδέας» και ο Βενιζέλος, με την πολιτική που ακολούθησε στην Μ Ασία, ηταν αυτός που τους έδωσε οχι μόνο τη δυνατότητα, αλλα και τα μέσα να τελειώσουν οριστικά με την ελληνική πολιτική της Μεγάλης Ιδέας.

Δυο δεδομένα συνηγορούν και επιβεβαιώνουν την ευθύνη του Βενιζέλου για την Μικρασιατική καταστροφή και το θάψιμο της Μεγάλης Ιδέας. α) Ενω η χώρα βρίσκονταν σε πόλεμο με την Τουρκία, αυτός ενώ κυβερνούσε τη χώρα και μπορούσε και αν ακόμα ειχε λήξει η θητεία της βουλής, επικαλούμενος την εμπόλεμη κατάσταση στην οποία βρίσκονταν η χώρα, να τις παρατείνει τουλάχιστο μέχρι τη λήξει του πολέμου προκήρυξε τις εκλογές δύο μήνες μετά την υπογραφή της Συνθήκης των Σερβών. β) ενώ ειχε «λέει εκτιμήσει μάλλον σωστά τις διαθέσεις του εκλογικού σώματος, δεν πρόβλεψε ομως, οτι το εκλογικό σύστημα της ευρείας εκλογικής περιφέρειας και ο ακραίος φανατισμός θα του στερούσε οχι μόνο τη νίκη αλλά και δεν θα εκλέγονταν ούτε και ο ίδιος βουλευτής. Μα επιτέλους που ζούσε ο κ. Βενιζέλος; Δεν ζούσε στην Ελλάδα; Δεν ανέθεσε σε αυτόν ο λαός να κυβερνήσει τη χώρα;

Σαν πολιτικός και κυβερνήτης της χώρας, δεν γνώριζε τον «ακραίο φανατισμό» που επικρατούσε και κυρίως δεν γνώριζε οτι αν έχανε τις εκλογές η ενωμένη αντιπολίτευση που φώναζε «Ελιά, Ελιά και Κώτσο Βασιλιά, οτι μετά τη νίκη θα έφερναν το βασιλιά; και οτι ο βασιλιάς θα διέλυε τη συμμαχία; Και αφου με το εκλογικό σύστημα της ευρείας περιφέρειας, μπορούσε εστω και σαν σκέψη να χάσει τις εκλογές με όλα τα επακόλουθα α) Αφού λοιπόν τα γνώριζε όλα αυτά γιατί τις έκανα; και β) αφού τόσο πολύ αποζητούσε την «επιβράβευση του λαού για το τεράστιο εργο» γιατί δεν ψήφιζε ενα νέο εκλογικό νόμο με τον οποίο οχι μόνο δεν θα έβαζε σε κίνδυνο τις «υποτιθέμενες κατακτήσεις» και λέω υποτιθέμενες γιατί η Ιταλία που πάντα επιβουλεύεται τα εδαφικά συμφέροντα της Ελλάδα με το ζόρι υπέγραψε τη συνθήκη των Σεβρών.

Δύο μέρες μετά τις εκλογές του Νοέμβρη, η Πινελόπη Δέλτα και σύζυγός της Στέφανος, επισκέφθηκαν τον Βενιζέλο ο οποίος τους ανακοίνωσε, οτι θα «αποσυρθεί απ τον πολιτικό βίο και θα φύγει για το Παρίσι», και σε συνέχεια τους είπε: «Επλανήθηκα. Ενόμιζα πως αλήθεια ειχα το λαό μαζί μου, πως στο μεγάλο αυτό έργο που γίνηκε, με ακολουθούσε ο λαός. Επλανήθηκα, ο λαός κουράστηκε, βαρέθηκε. Δεν κακίζω το λαό, του ζήτησα θυσίες μεγαλύτερες από τι δυνάμεις του. Εγώ δεν υπολόγησα καλά, τον παρέσυρα σε έργο πολύ βαρύ (...). Και ξέρετε: Εχω ταραγμένη τη συνείδησή μου' φέρω βαρειά ευθύνη απέναντι της ιστορίας, γιατί το μεγάλο αυτό εργο που επιδίωξα, χρειάζονταν μεγάλες θυσίες, περισσότερες, βαρύτερες από οσες μπορούσε να σηκώσει ο ελληνικός λαός».Να που πάλι φταίει ο λαός και όχι ο καθ' ύλην υπεύθυνος

Και όπως ηταν φυσικό, ο Βενιζέλος πρόβλεψε και τη συμφορά που ερχόταν για την πατρίδα: «Θα φέρουν πίσω τούτοι τον Κωσταντίνο. Και ο Κωσταντίνος δεν θα εχει την φιλοπατρία να αρνηθεί. Η συνθήκη των Σεβρών δεν θα μας σώσει. Η Ιταλία με το ζόρι υπέγραψε. Η Γαλλία δεν θα μας υποστηρίξει αν φέρουν το βασιλιά Κωσταντίνο». Μόνο η Αγγλία δεν θα επιμείνει ή θα βάλει ορους. Εγώ δεν υπολόγισα ποτέ στις δυνατότητες του στρατού μας για να κρατήσουμε τα σύνορά μας, αλλα στις συμμαχίες και τα γενικά ευρωπαϊκά συμφέροντα. Η επιστροφή του Κωσταντίνου θα διαλύσει τη συμμαχία». Και οπως ειχε προβλέψει οι αντιβενιζελικοί με ενα νόθο δημοψήφισμα στις 22 του Νοέμβρη έφεραν πίσω τον Κωσταντίνο. Αυτή τη συζήτηση τη σημείωσε στο ημερολόγιό της η κ Δέλτα, από το οποίο ημερολόγιο ειναι παρμένο το κείμενο.

Δύο μέρες πριν το δημοψήφισμα οι πρεσβευτές της Αγγλίας, της Γαλλίας και της Ιταλίας επέδωσαν προς τον Πρωθυπουργό την εξής διακοίνωση: «Αι κυβερνήσεις της Μεγάλης Βρετανίας, της Γαλλίας και της Ιταλίας απέδειξαν σταθερώς το ενδιαφέρον των προς τον Ελληνικόν λαό και ηυνόησαν την πραγματοποίσιν των προαιώνιων πόθων του. Εντεύθεν, κατά μείζονα λόγον, εσθάνθησαν θλιβεράν έκπληξιν εκ των εν Ελλάδι επελθόντων γεγονότων.

»Δεν επιθυμούσι να αναμιχθώσι εις τας εσωτερικάς υποθέσεις της Ελλάδος, αλλα ειναι υποχρεωμέναι να δηλώδωσι δημοσία οτι η επί του θρόνου της Ελλάδος η επαναφορά βασιλέως, του οποίου η ανελικρινής στάσις και συμπεριφορά έναντι των Συμμάχων κατά τη διάρκεια του πολέμου επήγαγεν αυταίς μεγάλας δυσχερείας και ζημίας. Δεν δύναται η να θεωρηθή παρ αυτών ως προς επικύρωσις παρά της Ελλάδος των εχθρικών αυτού πράξεων.

»Το γεγονός τούτο ήθελε δημιουργήσει δυσμενή κατάστασιν εν ταις σχέσιν μεταξύ Ελλάδος και Συμμάχων, και εντεύθεν αι τρείς κυβερνήσεις δηλούσιν, οτι επιφυλάσουσιν ευαταίς τελείαν ελευθερίαν ενεργείας εν τω κανονισμώ της ούτω προκυψάσης καταστάσεως».

Η κυβέρνηση αγνόησε τη διακοίνωση των συμμάχων, οι οποίοι απέσυραν την υποστήριξή τους και άνοιξε ο δρόμος για την μικρασιατική καταστροφή. Οι αντιβενιζελικοί, αντίθετα με οσα προεκλογικά υποσχέθηκαν, συνέχισαν τον πόλεμο και μάλιστα με προέλαση αντί για τη Σμύρνη στα βάθη της Τουρκίας, (Σαγγάριο και τα πετρέλαια της Μουσούλης που τόσο ήθελαν οι Αγγλοι) που απέβει μοιραία για τον ελληνισμό. Και ηταν μοιραία γιατί εκτός από

την καταστροφή του στρατού προκειμένου να κλείσει οριστικά το θέμα της μεγάλης ΙΔΕΑΣ, που τόσο πολύ ενοχλούσε τους Αγγλους, μπήκε και το πρόβλημα της απόσυρσης των Ελλήνων από τα πατρογονικά τους εδάφη.

Ετσι η περίοδος που άρχισε με την Επανάσταση του 21 έκλεισε. Το όνειρο της «Μεγάλης Ιδέας» και η δημιουργία μιας μεγάλης Ελλάδας. Μιας Ελλάδας που να περιλαμβάνει ενα σημαντικό μέρος της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας και ολους τους ελληνικούς πληθυσμούς, που βρήσκονταν υπό κατοχή στις τουρκικές επαρχίες, που περιβρέχονταν από το Αιγαίο και την Προποντίδα έσβησε. Οι Ελληνες της Μικράς Ασίας, προκειμένου να σωθούν από την εκδικητική μανία των Τούρκων, που αφού τους έσωσαν μέσω του Βενιζέλου οι Αγγλοι, πρόβαλαν υπερφίαλες αξιώσεις στο θέμα της ανταλλαγής των πληθυσμών

Και το ερώτημα που μπαίνει ειναι πώς: εξηγούνται ολα αυτά τα οξύμωρα επιχειρήματα που επικαλείται ο Βενιζέλος, προκειμένου να δικαιολογήσει τα αδικαιολόγητα;

??

Η Ελλάδα μετά τη σφαγή του Καποδίστρια και την εποχή του Γιάννη Κωλέτη, ποτέ δεν κυβερνήθηκε ελληνικά και από τους Ελληνες. Ο Κωλέτης αν και γαλλόφιλος δεν τάχθηκε εναντίον του Καποδίστρια, η βασική του αντίθεση ηταν με την πολιτική χαμηλών τόνων, που ακολουθούσε ο Μαυροκορδάτος σαν αρχηγός του κόμματος που στηρίζονταν και εκπροσωπούσε τα Αγγλικά συμφέροντα στη Ελλάδα. Το γεγονός αυτό ειχε σαν αποτέλεσμα η ελληνική κοινωνία να ειναι από την γέννησή της ακόμα συγκρουσιακή. Αυτό το επικίνδυνο χαρακτηριστικό της, που ξεκινά απ τα πρώτα ακόμα χρόνια της Παλιγγενεσίας, έβλαψε πολύ το λαό και τη χώρα. Αναδείχθηκε σε πρωταγωνιστικό στοιχείο τόσο στη διάρκεια του αγώνα για την παλιγγενεσία, αλλο τόσο και σε ολη τη διάρκεια του 20ου αιώνα και ειδικά στη διάρκεια της κατοχής. Δεδομένα που κάνουν συγκρουσιακή μια κοινωνία ειναι:

α) Η εξάρτηση που περνά παραμορφωτικά στην ιστορία. β) Λόγω εξάρτησης υποκειμενικός τρόπος καταγραφής της ιστορίας γ) η επιλεκτική μνήμη χρήση της ιστορίας και γ) Η ιδεολογική χρήση της ιστορίας σε τρέχοντα πολιτικά θέματα, που την μεταβάλουν από επιστημονικό-ερευνητικό εργαλείο σε όργανο μισαλοδοξίας, με σκοπό την επικάλυψη και συγκάληψη σκοτεινών πράξεων διαπλοκής, που πολλές από αυτές δεν απέχουν πολύ από την προδοσία.

Χαρακτηριστικό γνώρισμα αυτού του τρόπου χρήσης της ιστορίας ειναι οι επιθέσεις εναντίων προσώπων μάλλον παρά των ιδεών, αξιών, αρχών και πεποιθήσεων. Υπολείμματα αυτού του τρόπου καταγραφής και ιδεολογικής χρήσης της ιστορίας, ειναι ορατά μέχρι σήμερα, και ασκούν σημαντικές υπόγειες πιέσεις στην πολιτική, προκειμένου κάθε επόμενη γενιά να αναπαράγεται καθ' εικόνα και ομοίωση με την προηγούμενη.

Μια κοινωνία ομως στην οποία οι Νέες γενιές δεν αμφισβητούν τις παλιότερες. Και οταν οι Νέοι παπαγαλίζουν τις απόψεις, τις ιδέες και τα πιστεύω των μεσηλίκων, η κοινωνία αυτή εχει ήδη γεράσει. Η κοινωνία αυτή δεν ανανεώνεται ιδεολογικά, πολιτικά και πολιτισμικά, αφου η κάθε γενιά της δεν ειναι φορέας των δικών της φρέσκων ιδεών, αρχών και αξιών να λύσει τα παλιά και νέα χρονίζοντα προβλήματα. Σε μια κοινωνία που οι Νέοι ζητούν με αστυνομικού χαρακτήρα προστασία και μέτρα για να λύσει παλιά και νέα υπαρκά καινωνικά προβλήματα, ειναι μια κοινωνία φοβική. Μια κοινωνία στατική χωρίς προοπτική και μέλλον.

Δεν ειναι τυχαίο που τρία από τα αριστουργήματα της Παγκόσμιας λογοτεχνίας : Ο Ειδίπους τύραννος του Σοφοκλή, ο Αμπλετ του Σέσπηρ και οι Αδερφοί Καραμαζόφ του Ντολστογιεφσκη, εχουν ολα σαν κεντρικό θέμα τους την πατροκτονία. Και στα τρία αυτά αριστουργήματα κυριαρχεί το Μοτίβο της γεννετήσιας αντιζηλίας, που δια κατέχει τον

καταπιεσμένο Γιό από τον πατέρα αφέντη. Το άτομο και η βούλησή του δεν δεσμεύεται από κανενός είδους δογματικές επιταγές. Από τη στιγμή που κάποιος κοιτάξει το μύθο, με τα μάτια του πολίτη η διαδρομή από το μύθο στο λόγο ειναι πλέον εύκολη.

Αφού λοιπόν, η Ελλάδα και η Ρωσία ηταν οι δυο βασικοί εχθροί της αυτοκρατορίας, η Αγγλία πλέον σαν εγγυήτρια δύναμη και φύλακας άγγελος προστάτης της αυτοκρατορίας και των δικών της συμφερόντων, διαμόρφωσε την οικονομική και γεωστρατηγική της πολιτική στο χώρο αυτό με βασικό άξονα α) να μήν αφυπνιστούν οι Ελληνες. Την ίδια προσπάθεια έκανε και στην κατοχή με το σύνθημα «κάθε αγώνας ειναι άκαρπος» και «υλικές καταστροφές τεράστιες» Ομως η ζωή επιβεβαιώνει πως αν δεν σπάσεις αυγά δεν τρώς ομελέτα και β) να μήν αφυπνιστούν οι Ελληνες επεκταθεί η Ρωσία εδαφικά εις βάρος της αυτοκρατορίας δεν δίστασε να θυσιάζουν λαούς και ειδικά την Ελλάδα.

Και το κυριότερο προσπαθούσε οταν ποτέ αφυπνιστούν οι Ελληνες, να εξασφαλίσει «προθύμους» που συνεργαζόμενοι μαζί τους θα υποτάξουν τη Νεοσύστατη Ελλάδα στο δική της γεωπολιτικό Αρμα, ετσι ώστε και μετά την αφύπνιση να μην μεγαλώσει πολύ εδαφικά η Ελλάδα, και αυτό γιατί η εδαφική επέκταση της Ελλάδας θα σήμαινε συρρίκνωση της εδαφικής ακεραιότητας της Τουρκίας. Και αυτό δεν θα το ήθελε ποτέ και για κανένα λόγω η Αγγλία. Τρανή απόδειξη η χωροταξική διαμόρφωση της σημερινής Ελλάδας. Με ένα Νόμο κατά μήκος των βόρειων συνόρων να φυλάγουμε θερμοπύλες για να μην κατέβουν οι Σλάβοι στο Αιγαίο.

Μπορεί και αλλα κράτη οπως η Ισπανία, η Γαλλία και η Γερμανία προκειμένου να απαλλαγούν απ την αγγλική απειλή, να στήριξαν τις φιλοδοξίες της οθωμανικής αυτοκρατορίας να υποτάξει μέρη της Γηραιάς Ηπείρου. Ομως η Αγγλία ηταν εκείνη που ωφελήθηκε περισσότερο από την επέκταση της οθωμανικής αυτοκρατορίας στον ευρωπαϊκό χώρο, αφού κατά τη διάρκεια της επέκτασης προς την Ευρώπη αυτή ηταν που της αφαιρούσε στις Αφρικανικές και Αραβικές της περιοχές.

Με την Τουρκία, που ηταν κατακτητής στον ελλαδικό χώρο, τα πράγματα για την Αγγλία ηταν εύκολα. Ηταν εύκολα μέχρις ότου οι Ελληνες συνειδητοποιήσουν οτι ειναι οι νόμιμοι κληρονόμοι του Βυζαντίου και κυρίως μέχρις ότου, δεν ειχαν δημιουργήσει τις θεωρητικές και οργανωτικές εκείνες δομές μέσα από τις οποίες θα διεκδικούσαν οχι μόνο την απελευθέρωση, αλλα και να περάσουν από το γένος στο έθνος και σε συνέχεια να θεμελιώσουν το Νεοελληνικό κράτος. Οταν ομως οι Ελληνες, άρχισαν να αφυπνίζονται από την νάρκη της μακραίωνης σκλαβιάς, πρώτα με λόγια το «ως πότε παλικάρια θα ζούμε στη σκλαβιά...» και το «Ελευθερία ή Θάνατος», και μετά με τα όπλα να διεκδικούν την εθνική τους απελευθέρωση τα πράγματα για την Αγγλία δυσκόλεψαν.

Και δυσκόλεψαν γιατί απελευθέρωση σημαίνει πρώτα απελευθέρωση εδαφικών υπό κατοχή εκτάσεων, τα πράγματα για την Αγγλία που ηταν φύλακας άγγελος προστάτης των Τούρκων, άρχισαν να δυσκολεύουν ακόμα περισσότερο οταν πλέον παρά τις φιλότιμες και άοκνες προσπάθειες που έκανε στα ανακτοβούλια να μη δημιουργηθεί ελεύθερο ελληνικό κράτος. Το κράτος έγινε. Τώρα έπρεπε να βρεί τρόπο, αν οχι να σταματήσει τελείως την Επαναστατική ορμή των Ελλήνων, αλλα να περιορίσει εστω τις εδαφικές διεκδικήσεις.

Οι Βρετανοί σαν αποικιακή δύναμη για κυβερνήσουν με άνεση τους υπόδουλους λαούς ακολουθούσαν την γνωστή κυριαρχούσα άποψη: «Το διαίρει και βασίλευε».Και ο πιό αποτελεσματικός τρόπος να επιτευχθεί αυτός ο στόχος ειναι να βρεθούν τα εσωτερικά στηρίγματα. Να βρεθούν εκείνες οι αντίστοιχες κλίκες, που θα αναλάμβαναν να παίξουν στην εντέλεια το Παιγνίδι των Αγγλων. Αντιδικούσαν μεταξύ τους οι κλίκες ενώ ειχαν κοινό αντίδικο. Ετσι οι Ελληνες από ενα σημείο και μετά, δεν ενεργούσαν με φίλους και εταίρους, αλλα με σαφείς και συγκεκριμένους αντιπάλους.

Και δυσκόλεψαν ακόμα περισσότερο, γιατί ειχε μετά την απελευθέρωση του Μοριά και της Ρούμελης και τη συγκρότηση της μικρής εστω κρατικής οντότητας, ο Γιάννης Κωλέτης, που ηταν ο πρώτος Πρωθυπουργός του Νεοσύστατου ελληνικού κράτους, μετά τον Καποδίστρια έριξε το σύνθημα της μεγάλης ΙΔΕΑΣ.

Την εποχή που ο Κωλέτης έριξε το σύνθημα της μεγάλης ιδέας, η παλιά οθωμανική αυτοκρατορία άρχισε να εξαντλείται απ τις διαδοχικές στρατιωτικές εκστρατείες και έχοντας χάσει τις θέσεις της στο Αραβικό κόσμο που τις απόσπούσε την μια ύστερα από την άλλη η Αγγλία, θεωρούνταν «ο ασθενής της Ευρώπης». Και η μεγάλη ΙΔΕΑ για τον εμπνευστή και τους υποστηρικτές της σήμαινε τα απαράγραπτα δικαιώματα στην κάθ' ημάς Ανατολή. Η πολιτική της μεγάλη ΙΔΕΑΣ ηταν συναφής και συνώνυμη με την Επανάσταση του 1821.

Η μεγάλη ΙΔΕΑ ειχε δυό βασικούς και κυρίαρχους στόχους : α) την επανάκτηση των κατακτημένων από τους Τούρκους κατακτητές εδαφών και β) την λύτρωση των υπό κατοχή Ελλήνων. Οι Αγγλοι και μόνο στο άκουσμα της λέξης «Μεγάλη Ιδέα», ανύσηχησαν-έβγαλαν σπυριά, αλλα προκειμένου να διασφαλίσουν τα γεωπολιτικά και γεωστρατηγικά τους συμφέροντα. Συμφέροντα που ηταν άρρηκτα δεμένα στον Βαλκανικό και Μικρασιατικό χώρο με αυτά της Οθωμανικής αυτοκρατορίας, πήραν τα αντίστοιχα πρακτικά μέτρα. Ενώ η μεγάλη ιδέα ειχε εύρος και ορίζοντα, οι Αγγλοι για να την υποτιμήσουν ή και για να την μηδενίσουν ακόμα για μελλοντική χρήση, το πρώτο μέτρο που πήρα ηταν η μεζούρα με την οποία θα μετρούσαν αυτοί κάθε φορά πόσους πόντους θα μεγαλώνει χωροταξικά η Ελλάδα.

Με βάση λοιπόν, την Αγγλό-Τουρκική ιερή συμμαχία, να μην μεγαλώσει η Ελλάδα εις βάρος της Τουρκίας, κάθε κομμάτι εδάφους που απευθέρωναν τα Επαναστατικά και Απελευθερωτικά Κινήματα από την οθωμανική αυτοκρατορία, σε καμιά περίπτωση δεν το αναγνώριζε, αν πρώτα δεν εύρισκε συνεργάτες και συμμάχους-Την Ελίτ-που οχι μόνο θα δεχόταν να εντάξουν πρώτα λαό και χώρα στο δικό της γεωστρατηγικό και πολιτικό Αρμά, αλλα και να υποθηκεύσει την εθνική κυριαρχία της απελευθερωμένης χώρας στα δικά της οικονομικά συμφέροντα.

Φαίνεται πως Αλέξανδρος Υψηλάντης, οταν απευθύνθηκε στις 8 Οκτωβρίου του 1820, προς τους σκλαβωμένους Ελληννες ειχε υπόψη του το γεγονός, οτι εν όψη του ξεσηκωμού κυκλοφορούσε ευρύτατα η άποψη οτι κανένας σκλαβωμένος λαός δεν μπορεί να απελευθερωθεί μόνος τους στην έκκληση του με τίτλο:

ΑΝΔΡΕΣ ΦΙΠΑΤΡΙΔΕΣ. Στοιχ Ι. Λ αριθ.55.

Πανιερότατοι και Σεβασμιότατοι Αρχιερείς, Ευγενέστατοι Αρχοντες και Προεστοί, και πάντες οι Προύχοντες του Γένους, οι απανταχού εις την Στερεάν της Ελλάδος και εις τας Νήσους Αρχιπελάγους διατριβώντες.

«Εις τας παρούσας κρισίμους περιστάσεις, ότε τα έθνη ττης Ευρώπης αγωνίζοντα να αποκτήσωσι τα εθνικά αυτών δικαιώματα, και να περιορίσωσι την δύναμιν των τυράννων άρχισε να ανατέλη και το λαμπρότατον άστρον της ευδιαμονίας της Ελλάδος. Η ταχεία και ευτυχής διάδοσις των φώτων εις ολας τας κλάσεις του γένους μας, διέλυσε το σκοτεινόν νέφος, το οποίον μέρχι τούδε κατασκότιζε τα πνευματα των ομογενών μας...» Και αφού ειχε εξάρει την «φιλοπατρία» των Ελλήνων, τις συνέπειες της «σκλαβιάς» και τον «έρωτα για λευτεριά» και θέλοντας να αντικρούσει τη διάχυτη αντίληψη που επικρατούσε έντεχνα οτι κανένας σκλαβωμένος λαός δεν μπορεί να απελευθερωθεί μόνος του, στέλνει την έκκληση αυτή με τον εκπρόσωπό του Δημήτριον Θέμελην τον οποίο προτρέπει να του εχουν εμπιστοσύνη «...Ακούσατε τους λόγους του και βάλετε τας οδηγίας του εις πράξιν, διότι εξ αυτών κρεμάται και η κοινή του γένους ημών ευδαιμονία και ενός εκάστου η μερική ευτυχία ας μή δειλιάσει τις από τα προβλήματά του»

«Ηξεύρω, οτι εις ολων τας καρδίας ειναι ριζωμένη η μετρία εκείνη πρόβλεψις οτι ποτέ μόνοι μας δεν ημπορούμεν να ελευθερωθώμεν, αλλα πρέπει να προσμένομεν από τους ξένους την σωτηρίαν μας. Εκαστος νουνεχής ημπορεί να γνωρίση πόσον ψευδής ειναι η πρόληψις αυτή, αρκεί μόνον να βαθύσει εις τα πράγματα της Πατρίδος μας. Ρίψατε τα βλεματά σας εις τας θάλασσας, και θελετε τας ιδεί κατασκευασμένας από θαλασσοπόρους ομογενείς, έτοιμους να ακολουθήσωσι το παράδειγμα της Σαλαμίνας. Κοιτάξετε εις την ξηράν, και απανταχού βλέπετε Λεωνίδας, οδηγούντας φιλοπάτριδας Σπαρτιάτες...Ναι Αδελφοί ομογενείς! Εχετε πάντοτε προ οφθαλμών, οτι ποτέ ξένος δεν βοηθάει ξένον χωρίς

μεγαλότατα κέρδη. Το αίμα, το οποίον θέλουσι χύσει οι ξένοι δι' ημάς, θέλομεν το πληρώνει ακριβώτατα και ουαί εις την Ελλάδα! Οταν συστηματική δεσποτεία ενθρονισθη εις τα σπλάχνα της. Οταν ομως μόνοι μας αποσεισωμεν τον ζυγόν της τυραννίας τότε της Ευρώπης η πολιτική θέλει βιάσει ολας τας ισχυράς Δυνάμεις να κλήσωσι ημάς συμμαχίας και επιμαχίας αδιάλυτους». Το Παρών μου εσφραγίσθη και εδόθη.

Οπως ηταν ίσως φυσικό στη διάρκεια του εθνικοαπελευθερωτικου αγώνα διαμορφώθηκαν τρείς πόλοι δύναμης και εξουσίας. Ο κάθε πόλος δημιούργησε και το πολτικό του υποκείμενο-κόμμα-βάση του οποίου θα χειριζόταν οχι μόνο τα προβλήματα του αγώνα, αλλα και τα προβλήματα μετά την απελευθέρωση. Το Ρωσικό κόμμα, που το εκπροσωπούσε ο Κολοκοτρώνης, Το Αγγλικό κόμμα, που το εκπροσωπούσε ο Μαυροκορδάτος και το Γαλλικό κόμμα, που το εκπροσωπούσε ο Κωλέτης. Αυτός ηταν ο βασικός καμβά πάνω στον οποίο θα στηρίζονταν η πορεία οχι μόνο του απελευθερωτικού αγώνα αλλά και μεταπελευθερωτική πορεία της απελευθερωμένης πια χώρας.

Και μόνο η ονομασία των κομμάτων πείθει, οτι όποιο κόμμα και αν επικρατούσε η χώρα της οποία το κόμμα έφερε το ονομά της, θα έπαιζε πρωταρχικό ρόλο στη διαμόρφωση της πολιτικής. Αν υπήρχε κάποια διαφορά αυτή θα οφείλονταν στο τρόπο που το κάθε κόμμα αντιλαμβάνονταν τα συμφέροντα της χώρας και κυρίως το θέμα της Εθνικής Ανεξαρτησίας. Ενα αλλο δεδομένο που θα καθόριζε τη θέση και τη σχέση του κάθε κόμματος ηταν α) πιανού πολιτικό-κοινωνικού οικονομικού στρώματος τα συμφέροντα εξυπηρετούσε το κάθε κόμμα. Το κόμμα του Μαυκορδάτου στηρίζονταν και αντιπροσώπευε τα συμφέροντα των μεγαλοεφοπλιστών, ενώ ο Κωλέτης και ο Κολοκοτρώνης τους καπεταναίους και τα μικροαστικά στοιχεία, αυτούς που θα αποτελούσαν την ραχοκκοκαλιά της Αστικής Επανάστασης και την οριζόντια βάση της ανάπτυξης, του εκσυγχρονισμού και της Εθνικής Ανεξαρτησία. Και β) Η άποψη και η θέση του κάθε κόμματος στο θέμα των σχέσεων με τις υπό επιρροή χώρες, οσον αφορά το θέμα της Εθνική Ανεξαρτησίας.

Του Κολοκοτρώνη ειναι σε ολους γνωστός ο τόπος της καταγωγής, η δράση και οι απόψεις του, καθώς και τον κυρίαρχο ρόλο που έπαιξε στη διάρκεια του αγώνα. Ηταν Ρωσόφιλος για τρις βασικούς λόγους. α) σαν ομόθρησκος εμπιστεύονταν περισσότερο τους Ρώσους, β) πίστευε οτι το ξανθό γένος, οπως τους αποκαλούσαν τότε τους Ρώσους, θα βοηθούσαν οχι μόνο λόγω πίστης αλλα και από το γεγονός οτι και οι Ρώσοι, για δικούς τους λόγους βρίσκονταν σε διαρκή πόλεμο με τους Τούρκους και γ) οτι οι Ρωσότουρκικοί πόλεμοι οχι μόνο έμμεσα αλλα και άμεσα βοηθούσαν τον Εθνικό απελευθερωτικό αγώνα. Και δεν ειχε άδικο αφου και η Ρωσία, σε αντίθεση με την Αγγλία που ηταν σύμμαχός της ο πόλεμος αδυνατούσε στρατιωτικό-οικονομικά την Τουρκία.

Αν και οι προσπάθειες του μεγάλου Πέτρου, τσάρου της Ρωσίας απέτυχαν το 1711 να κατέβει στα Βαλκάνια, οι Λαοί της Βαλκανικής δεν έπαψαν να πιστεύουν πως οι Ρώσοι ειναι αυτοί που θα τους ελευθερώσουν κάποια μέρα από τον Οθωμανικό ζυγό. Και οταν στο θρόνο της Ρωσίας το 1725 ανέβηκε η Αικατερίνη Α! ακολουθώντας την πολιτική του μέγα Πέτρου, κήρυξε τον πόλεμο εναντίον της Τουρκίας, το 1770-1774 και το 1787-1792 και το1807, δεν τους ξέχασε τους Ελληνες και ειδικά τους Κληρικούς, που πήγαν στην Πετρούπολη και την παρακάλεσαν να ενδιαφερθεί για τους λαού της βαλκανικής και ειδικά τους Ελληνες λέγοντάς της πως «Ολοι οι Ελληνες σας θεωρούν σα νόμιμη κυριαρχό τους. Σ αυτούς ασκεί μεγάλη γοητεία η ρωσική δύναμη, γι αυτό πρέπει οι Ρώσοι να εκμεταλλευτούν τον ενθουσιασμό τους και τις ελπίδες που εχουν οι Ελληνες στη Ρωσία...». Επειτα η επίκληση της Ρωσία άφηνε να νοηθεί οτι πίσω απ την «Αρχή» και εννοούσαν τη «Φιλική» ηταν η Ρωσία.

Ο Γιάννης Κωλέτης γεννήθηκε στο Σιράκο το 1774. Σπούδασε γιατρός στην Ιταλία. Το 1819 μέσω του Θ. Καίρη μυήθηκε στη Φιλική. Η Φιλική τον έστειλε σαν Γιατρό στον Αλή Πασά με στόχο να απασχολήσει δυνάμεις του. Διατέλεσε υπουργός των εσωτερικών, στρατιωτικών, Γερουσιαστής και Ηταν ο Πρώτος Πρωθυπουργός της Νέας Ελλάδας. Ο Κωλέτης διαποτισμένος απ τα Νάματα της Γαλλικής Επανάστασης έγινε αρχηγός του γαλλικού κόματος. Παρ' ολο που ηταν γαλλόφιλος δεν τάχθηκε εναντίον του Καποδίστρια.

Πολέμησε με ολες του τις δυνάμεις τις διακρίσεις που χώριζαν τους Ελληνες σε «αυτόχθωνες» και «εταιρόχθωνες». Μια διάκριση που οι συνέπειες της παρά την καταπολέμησή της από τον Κωλέτη και τα χρόνια που πέρασαν έκτοτε εξακολουθεί να έρπει και να πικραίνει τη ζωή...

Ο Αλεξανδρος Μαυροκορδάτος και το από αγγλοσωξωνικές ιδέες εμφορούμενο κόμμα του ηταν αυτός που ανέλαβε να παίξει αυτόν το ρόλο. Ενας αλλος πόλος εξουσία στην Ελλάδα, που ειχε εξουσίες πριν, κατά τη διάρκεια του Αγώνα και μεταπελευθερωτικά ηταν ο Κλήρος. Οταν μαθεύτηκε η σύληψη του Ρήγα και έγινε γνωστή η «Φιλική Εταιρεία» και ο οργάνωση του εθνικό απελευθερωτικού αγώνα, οι Πατριαρχικοί και οι Φαναριώτες, οχι μόνο διαχώρησαν την θέση τους από το Ρήγα, αλλα και καταδίκασαν τις δημοκρατικές και εθνό απελευθερωτικές απόψεις του Ρήγα και των ομοφρόνων του. Και αφού συσκεύφτηκαν οι συνοδικοί στην οποία σύσκεψη πήραν μέρος ο Πατριάρχης Γρηγόριος ο Ε! και Πατριάρχης Ιεροσολύμων Ανθιμος και ενώ το αίμα του Ρήγα άχνιζε ακόμα εξέδωσαν και κυκλοφόρησαν ενα φιλλάδιο με τον τίτλο «Πατριαρχική Διδασκαλία», στο οποίο φιλλάδιο εκτός του οτι κατακεραύνωνε τον Ρήγα, στιγμάτιζε τους ομοϊδεάτες του και σε συνέχεια χαρακτήριζε τις δημοκρατικές ιδέες έργο του Σατανά.

Η ιστορία του Κλήρου και κυρίως η δράση των Δεσποτάδων και των καλογέρων στα χρόνια της τουρκοκρατίας, δε γράφτηκε ακόμα. Ειναι γεγονός οτι ο Παπαρηγόπουλος αναγκάστηκε να πεί μερικές αλήθειες, για τη δράση των ανωτέρων κληρικών. Το ράσο άνοιγε τις πότρες των φτωχών και των πλουσίων και δεν τραβούσε τις υποψίες των Τούρκων, αφού οι ίδιοι οι Τούρκοι ηταν αυτοί που... Με βάση αυτό το σκεπτικό η «Φιλική» έστειλε τον Παπαφλέσσα να ξεσηκώσει τον Μοριά. Η αστική ομως ιστοριογραφία μετά τον ιστορικό συμβιβασμό αρκετές φορές παραποιώντας την ιστορική αλήθεια εκθειάζει τον...εθνικό ρόλο της Θρησκεία στα χρόνια της τουρκοκρατίας. Το ίδιο ισχύει και για τους Κοτζαμπάσηδες τους«χριστιανούς Πασάδες οπως τους έλεγαν οι αγωνιστές από τα λαϊκά στρώματα» και τους Προεστούς, για τους οποίους ο συνπατριώτης μας Δ. Βικέλας, με μεγάλη αμεροληψία που σπάνια τη βρίσκει κανείς στα γραπτά των αστών μας ιστορικών, καυτηριάζει με τσουχτερά λόγια γράφοντας για τους πιο πάνω που με τον ενα ή τον άλλο τρόπο οχι μόνο συνεργάζονταν με τους Τούρκους κατακτητές αλλά και χτυπούσαν και τον κώδονα του κινδύνου λέγοντάς τους: «Αγάδες! Και Παπάδες Ανοίξτε τα μάτια σας καλά, γιατί οι Ραγιάδες σας θα κάνουν Επανάσταση και θα σας σκοτώσουν» και πολλά αλλα παρόμοια. Φωτάκου και Σπηλιάδης Απομ Σ 40-41.

«...Αλλωστε τα ολέθρια επακόλουθα της μετά των Τούρκων προστριβής δεν εξασκούντο μόνο επι των του κλήρου μόνων. Το κακόν στη ρίζα του ολου οικοδομήματος ενυπήρχε. Είτε κληρικός, ειτε λαϊκός...πάς ο παρά των Τούρκου παραλαμβάνον την εξουσίαν και επί ονόματι του Τούρκου εξασκών αυτήν εις τα αυτά μέσα προσέφυγεν. Ουδ' αποτελούν πάντοτε εξέρεσιν και οι προεστώτες αυτοί των κοινοτήτων. Ικανόν τούτου τεκμήριον η επικολληθείσα εις την λέξην «Κοτζαμπάσης» σημασία αγερώχου τυραννίας».

Ετσι η πλειοδοσία σε εθνικοφροσύνη αποδείχθηκε πάντα αρχής γενομένης από το 21 επιζήμια ως καταστροφική. Το τί ανακρίβειες ακούστηκαν και το τί γράφτηκε από διάφορους ιστορικούς και λοογοτέχνες δεν περιγράφεται. Οσο κοντή μνήμη και αν εχει κανείς, δεν μπορεί να ξεχάσει τα ιδεολογήματα που χρειάστηκε να επιστρατευθούν προκειμένου να δικαιολογηθούν τα αδικαιολόγητα δεν περιγράφονται.

Οταν οι αγώνες των Ελλήνων, με τα εθνικά πολεμικά συνθήματα :«Ελευθερία η Θάνατος» και «Εκείθε με τους Αδερφούς, Εδώθε με το Χάρο» διαμόρφωναν τις προϋποθέσεις εκείνες που δεν επιδέχονταν αναβολή ή αναχαίτιση. Τότε με βαριά και ασήκωτη καρδιά, έβαζαν οι επικυρίαρχοι Αγγλοι, κάτω τη μεζούρα και έκοβαν ενα μίκρο-ελάχιστο κάθε φορά κομμάτι (οπως την Εύβοια το 1833, Κρήτη κλπ), από την αχανή της καθ' ημάς Ανατολής βυζαντινή αυτοκρατορία.

Βεβαιά, η Αγγλία σαν αυτοκρατορική δύναμη, ηταν υποχρεωμένη να υπερασπιστεί τα γεωστρατηγικά της συμφέροντα, μέσα στα οποία συμφέροντα συμπεριελαμβάνονταν και η

υπεράσπιση της εδαφικής ακεραιότητας της υπό την κηδεμονία της Οθωμανική αυτοκρατορία. Το τραγελαφικό ομως στην περίπτωση μας ειναι οτι, ενώ η μεγάλη ΙΔΕΑ ειχε αντικείμενο επανάκτησης των κατακτημένων από τους Τούρκους εδαφών και την απελευθέρωση των υπόδουλων Ελλήνων, η ελληνική ηγεσία υπό την ηγεσία τον διαβόητου Μαυροκορδάτου, τον διώκτη των μεγάλων αγωνιστών Καραϊσκάκη κλπ και των ανθρώπων της μεγάλης ιδέας, πρόσδεσε το Νεοσύστατο ελληνικό κράτος στο πολιτικό και γεωστρατηγικό άρμα της τότε μεγάλης Βρετανίας. Της Βρετανίας που ηταν φύσει εχθρός της Ελλάδας και θέσει σύμμαχος των Οθωμανών.

Αμέσως μετά το Βατερλώ του Ναπολέοντα ολοι οι τύραννοι της Ευρώπης ενώνονται εναντίον των εξεγερμένων λαών με σκοπό να εξαφανίσουν κάθε τι που ενένπευσε η Γαλλική επανάσταση και ό,τι ειχε απομείνει από τα χτυπήματα του Ναπολέοντα, τη δημιουργημένη και επικρατούσα αστική τάξη στη Γαλλία. Στις 26 Σεπτεμβρίου το 1815 ιδρύεται η βάρβαρη Ιερή Συμμαχία με επικεφαλής τον Μέττερνιχ, με σκοπό να στραφούν εναντίον της ελληνικής επανάστασης οχι μόνο με λόγια και συμβουλές στους Τούρκους, αλλα με έργα να την πνίξουν και να διατηρήσουν την Οθωμανική αυτοκρατορία άθικτη.

Τον πιό σκληρό και απαίσιο ρόλο ξεπερνώντας και αυτόν τον Μέττερνιχ σε ολα τα Συνέδρια και τις Συναντήσεις, από το Λάϊμπαχ, τη Βερόνα και οπου αλλου συνέρχονταν τα ανακτοβούλια της Ευρώπης από το 1821, το 1897, το 1912, το 1922 μέχρι το 1947 που μας μεταβίασε στους Αμερικάνους τον πιό σκληρό, τον πιό απαίσιο και κατασταλτικό ρόλο εις βάρος της ελληνικής Επανάστασης και γενικότερα τον διαδραμάτιζε η «σύμμαχος» Αγγλία.

Το Μεσολόγγι κράτησε δύο πολιορκίες και άντεξε στον Κιουταχή. Δεν υπέκυψε στον Ιμπραήμ, αλλα εγκαταλείφθηκε από την τότε ελληνική κυβέρνηση, έπεσε από την πείνα που το δίκασαν ανόητα οι ελληνικές κυβερνήσεις. Οι κυβερνήσεις που αντεθνικά μηχανοραφούσαν με τους Αγγλους και ειδικά ο Μαυροκορδάτος, τον διώκτη του μεγάλου Καραϊσκάκη και πολλών αλλων αξιόλογων αγωνιστών.

Το Μεσολόγγι και ο Δαυλός του Καψάλη, που φώτισε πλαίρια και ολόπλευρα το δίκαιο του ελληνικού αγώνα, τους έπεισε όλους και ιδιαίτερα την «σύμμαχο» παμπόνηρη Αγγλία, οτι η Ελλάδα θα Ελευθερώσει το πρώτο της κομμάτι ελληνικής γής και θα δημιουργήσει την κρατική της οντότητα. Ετσι θέλοντας και μή, άλλαξε τακτική και διπρόσωπα με τον Σουλτάνο μεθόδευσε την δική της επικυριαρχία που την πληρώσαμε πανάκριβα μέχρι το «Δόγμα Τρούμαν» τυπικά και μέχρι σήμερα με τους Αμερικανούς που μας κρατούν υπό την τουρκική απειλή.

Στον αγώνα για τη λευτερία, οταν δεν γνωρίζεις ποιόν έχεις απέναντί σου (ποιός ειναι ο πραγματικός σου εχθρός), δεν μπορείς να λειτουργήσεις και να ενεργήσεις σωστά. Και ο Ρήγας έλεγε: «Στοχάσου και Αρκεί». Και το ακόμα χειρότερο, οταν τον πραγματικό σου εχθρό, τον θεωρείς «φίλο», «σύμμαχο» και «συμπαραστάτη», τότε εισαι καμένος από το ξεκίνημα. Διστυχώς αυτό συνέβει με την Ελληνική μετά απελευθερωτική ηγεσία και τη «σύμμαχο» και «συμπαραστάτη» Αγγλία. Λόγο της γεωστρατηγικής θέσης που κατείχε η Τουρκία μετά την κατοχή της Βυζαντινής αυτοκρατορίας, ο έρωτας των δυτικών ηγεσιών και ειδικά της Αγγλίας με την Οθωμανική αυτοκρατορία παλιά και με τους Τούρκικη ηγεσία τώρα, ειναι φλογερός και μακρόχρονος. Το ίδιο και των Αμερικανών σήμερα που διαδέχθηκαν τους Αγγλους στην Τουρκία, μα και την Ελλάδα που το 1947 φεύγοντας ηττημένοι από την Ελλάδα μας μεταβίβασαν στους Αμερικάνους.

Παλιά λοιπόν η Αγγλία, για να ελέγχει τα κοινωνικό-πολιτικά πράγματα στην Ελλάδα, ηταν αυτή που διόριζε τους αρχηγούς των κομμάτων, τους Πρωθυπουργούς και Υπουργούς, και με τους κατά καιρούς αποκλεισμούς λιμανιών, τον καλοστημένο διχασμό το 1916 τον έλεγχο του στρατού και τις ένοπλες ακόμα επεμβάσεις (οπως Δεκέμβη του 44), κλπ. Και μετά η Αμερική με το «Σχέδιο Μάρσαλ» και το «δόγματα Τρούμα» και το ΝΑΤΟ. Το «σωτήριο» ΝΑΤΟ, που θα μας «προστάτευε» από τους Ρώσους και μας άφηνε έρμαιο στη

διάθεση του κάθε Τούρκου Πασσά, στα γεωστρατηγικά της σχέδια και σε περίπτωση σύγκρουσης την περίοδο του ψυχρού πολέμου, άφηνε ανυπεράσπιστη τη Μακεδονία.

Δεν ειναι λίγοι οι συγγραφείς που το γεγονός αυτό το χρησιμοποίησαν σαν τεκμήριο της έναρξης του εμφυλίου πολέμου από την πλευρά του ΚΚΕ-ΑΕΜ ενώ ειναι γνωστό οτι Στις 31 Μαρτίου1946 την ημέρα που γινόταν οι πρώτες μετά απελευθερωτικές εκλογές. Εκλογές στις οποίες τα κόμματα του ΕΑΜ δεν πήραν μέρος, οι καταδιωκόμενοι που συγκρότησαν ομάδες αυτοάμυνας θέλοντας να κάνουν γνωστή την ύπαρξή τους, χτύπησαν τον σταθμό χωροφυλακής στο χωριό Λιτόχωρο που βρίσκεται στους πρόποδες του Ολύμπου.

Το γεγονός αυτό όλοι οι δεξιοί συγγραφείς και δημοκράτες ακόμα τα θεώρησαν-καταλόγισαν σαν έναρξη από την πλευρά του ΕΑΜ-ΚΚΕ του εμφυλίου πολέμου, ενώ γνωρίζουν πολύ καλά ότι ιστορικά τον εμφύλιο ιδεολογικά τον άρχισε η αγγλικής κοπής Βασιλό-Μεταξική δικτατορία, τον συνέχισαν οι Αγγλοι σε συνεργασία με την άρχουσα τάξη που έδωσε την πρώτη ύλη (τους διάφορους εθνό-Ισμούς), που συνεργαζόμενοι με τους Γερμανούς που ήταν η ατμομηχανή της κατοχής τον έκαναν ένοπλο, τον συνέχισαν οι Αγγλοι, με τις ευλογίες, τη συναίνεση και τη συμμετοχή της άρχουσας τάξης και τον τελείωσαν οι Αμερικανοί, με τη χρήση των Βομβών Ναπάλμ τον Αυγουστο του 1949.

Μα και τώρα η Ευρωπαϊκή Ενωση, που θεωρεί πως «με τις μεγάλες στρατιωτικές δαπάνες και τις αριθμητικά μεγάλες στρατιωτικές δυνάμεις, η Τουρκία εχει τη δυνατότητα να συμβάλλει σημαντικά στην πολιτική ασφάλειας και άμυνας της Ευρωπαϊκής Ενωσης. Να αναλάβει το ρόλο του χωροφύλακα της περιοχής».

Ειναι γεγονός οτι η άρχουσα τάξη την ιστορία δεν μας δίνει ποτέ τα γεγονότα αδιάθλαστα. Τα φίλτρα του χρόνου και του χώρου, που συντάχθηκαν αρκετά αργότερα έπαιξαν το ρόλο τους, με αποτέλεσμα να εχουν προσαρμοστεί σε ανάγκες και αξίες του χρόνου και του χώρου ακόμα που μεσολάβησαν τα εθνικής σημασίας γεγονότα, οπως αυτά του Μακεδονικού αγώνα. Η τέτοια συγγραφή της ιστορίας, δεν μας βοηθά πάντοτε, να βρούμε το κλίμα της εποχής για να αξιολογήσουμε τα γεγονότα με το μέτρο του παρελθόντος. Απόδειξη ο Μακεδονικός αγώνας. Στη χώρα μας παρά τον τεράστιο ιστορικό πλούτο που έχουμε, οι Ελληνες για λόγους ταξικούς και συμφέροντος δεν επικοινωνούμε με την ιστορία, που ειναι ο ιμάντας μεταφοράς γνώσεων. Η άγνοια της πραγματικής ιστορίας, η οποία άγνοια αντί να μειώνεται χάρις στον τρόπο συγγραφής της μοιάζει να γίνεται ολοένα μεγαλύτερη και βαθύτερη και ειδικά για τον Μακεδονικό Αγώνα και γενικότερα.

Δείγματα διαστρέβλωση και παραποίηση της ιστορίας και προσαρμογής της για ταξικούς, πολιτικούς, τοπικής και προσωπικής ακόμα και προσαρμογής της, στα εκάστοτε δεδομένα υπάρχουν πολλά και από αυτή ακόμα την επίσημη πολιτεία. Ενδεικτικό παράδειγμα αυτό που αναφέρει ο Αντιστράτηγος Ι Αλεξάκης με γράμμα του στο «ΒΗΜΑ» (29-2-1978): Ήταν τότε διορισμένος στο Γραφείο Πολεμικής εκθέσεως του ΓΕΣ, που έβγαζε σε τόμους την ιστορία τους στρατού. «Εξεδόθη διαταγή να επιστραφώσι προς εξαφάνισιν. Νέοι τόμοι συνετάχθησαν κκαι εξεδόθησαν. Τα γεγονότα εγράφησαν μ ε ρ ο λ η π τα ι κ ά υπέρ του Αρχιστρατήγου Κωσταντίνου και του γενικού Επιτελειίου του κατά τους πολέμους μας του 1912 και 1913 και απεκρύβησαν τα σφάλματάτων, δηλαδή απεκρύβη η αλήθεια»…Κατά τα άλλα δεν παραποιείται και δεν διαστρευλώνεται και προσαρμόζεται η ιστορία…

Με τον ίδιο τρόπο καλύφθηκαν οι αδυναμίες και τα λάθη της στρατιωτικής ηγεσία στον πόλεμο του 1940 λέει ο στρατηγός Δημήτριος Καθενιώτης, τέως αρχηγός του Γενικού Επιτελείου Στρατου, του οποίου μετά την κατάρρευση του Αλβανικού μετώπου??????????????????????????????????????

Οπως σε ολη την Ελλάδα, ετσι και στη Μακεδονία υπήρχαν Φιλικοί, που προπαγάνδιζαν την ιδέα της εθνικής παλιγγενεσίας στη Μακεδονίας. Από την εποχή του Ρήγα ακόμα, πολλοί Μακεδόνες που ηταν αγκατεστημένοι στην Ευρώπη και σε ολα τα Βαλκάνια κλπ : Ιδεολόγοι, Οραματιστές και Διανοούμενοι. Εκπρόσωποι του ελληνικού Διαφωτισμού, του Ουμανισμού και της Αναγέννησης. Απλοί ανθρωποι, αρματωλοί και κλέφτες, διπλωμάτες

και αστοί και φυσικά η Εκκλησία, (οχι βέβαια, οι ανόητες θεολογικές έριδες των λογίων και των δογματικών), αλλα η Οσιογραφία (από όπου αντλεί στοιχεία ο αγαπητός φίλος Γέωργος Χιονίδης), που στηρίζεται, περιγράφει και αναγάγει το λαό στη θέση του ιστορικού **υποκειμένου,** συνέβαλαν ο καθένας απ τη θέση του να δημιουργηθούν οι προϋποθέσεις για τη μεγάλη στιγμή της αποτίναξης του Οθουμανικού ζυγού ύστερα από 400 χρόνια σκλαβιάς.

Σε όλους τους εθνικούς και κοινωνικούς αγώνες, ο λαός ηταν και παραμένει εκείνη η συνεχής ζώσα δύναμη, η οποία περνά απ τους κλασικούς χρόνους στους Νεότερους, με την έννοια και τη ροή μιας ακατάλυτης ιστορικής συνέχειας και συνέπεια. Ο λαός συνεπώς που τον αγνοούν πολλοί ιστορικοί, ειναι η πηγή της ιστορίας, η απαρχή της **Δημώδους Γλώσσας.** Τη γλώσσα που ο λαός συνενώσει το λόγο, το ρυθμό και το μέλος. Τη γλώσσα που τόσο περιφρόνησαν και πολέμησαν οι καθαρευουσίανοι, ειναι η ζωή της κοινωνίας των Ελλήνων και η απαρχή του **Νέου ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ.** Του Νέου Ελληνισμού που ξεκίνησε εκατό και πλέον χρόνια πριν από το 1821, από τη Μακεδονία, τη Γή της Ημαθίας και συγκεκριμένα από τη Νάουσα, Οπου οι κάτοικοι της Νάουσας, ύψωσαν πρώτοι το λάβαρο της Επανάστασης κατά του Οθωμανικού ζυγού, αρνούμενοι (κατά το πως είθεσθαι) να παραδώσουν πενήντα νέους της πόλης στο σώμα των Γενιτσάρων...

Αν αναλογιστεί κανείς το βάρος αυτής της μακρόχρονης διάρκειας σε βάθος χρόνου, τον τρόπο που ο λαός κράτησε άσβεστη τη φλόγα και τον πόθο για λευτεριά. Και η Μακεδονία οπως και ο άλλος ελλαδικός χώρος, ειχε προετοιμαστεί εθνικά, ψυχολογικά και ως ενα μεγάλο βαθμό και οργανωτικά, για την επικείμενη εθνεγερσίας ήδη από την Αυγή του 19ου αιώνα και εν μέρει και πολύ πριν...

Οι διάφοροι ιστορικοί και απομνημονευματογράφοι (πλην ελαχίστων Κασομούλης κλπ) το κεφάλαιο αυτό της Νεοελληνικής ιστορίας, που εχει σχέση με τον Μακεδονικό αγώνα και τα όποια ιστορικά γεγονότα που διαδραματίστηκαν στη Μακεδονία κατά τη διάρκεια της εθνογερσίας, οχι μόνο δεν συμπεριελαμβάνονται στην Νεοελληνική ιστορία, αλλα και οσα εχουν καταγραφεί, δεν εχουν τη φλόγο και την αμεσότητα του γίνγεσθαι. Ειναι κατά τέτοιον τρόπο γραμμένα, ετσι ωστε να μην παρουσιάζουν κανένα ενδιαφέρον. Τα αναφερόμενα στη Μακεδονία γεγονότα, δεν εχουν κάποια αντίστοιχη θέση, δεν εντυπωσιάζουν οπως των αλλων περιοχών της Ελλάδας και ειδικά του Μοριά.

Ακόμα και οι εκτιμήσεις για αξιόλογα και καθοριστικής σημασίας γεγονότα. Γεγονότα σημαντικά και ανεπανάληπτα: οπως αυτά της Χαλκιδικής, του Ολύμπου, του Βερμίου, της Νάουσας (13ών κοριτσιών και 7 στον Πρόδρομο βεροίας), όπου είχαμε επανάληψη της θυσία του Ζαλόγγου. Το Μοναστήρι της Δοβράς οπου στις 19/2/21 κηρύχθηκε η Επανάσταση. Τις αιματηρές μάχες στη Βέροια, το Ελευθεροχώρι, των Σερρών, της Καστοριάς, της Σιάτσιστας και πολλών αλλων περιοχών με εξ ίσου αξιόλογη δράση, δεν εχουν την αντίστοιχη αναφορά. Μα ούτε και φιλολογικά και καλλιτεχνικά έργα από τους Ελληνες ιστορικούς και δυτικό-Ευρωπαίων εμπνευσμένα από τον ηρωίσμό και τις θυσίες των Μακεδόνων αγωνιστών υπάρχουν. Μοναδική σχεδόν ζωντανή εικόνα από τον απελπισμένο αγώνα των Μακεδόνων, η τραγική μορφή του Εμμανουήλ Παπά, η Αραπίτσα στη Νάουσα και ο Πρόδρομος στη Βέροια, ο οποίος αν δεν αγνοείται δεν αναφέρεται.

Η ιστορία που προσπαθεί να πείσει τον οτι ο λαός που δεν εχει μνήμη, δεν εχει παρελθόν άρα δεν εχει και μέλλον.Το αντικείμενο της μνήμης δεν ειναι αυθύπαρκτο και κατά συνέπεια δεν μπορούμε να ελπίζουμε στην εκκάλυψή του. Η μνήμη δεν μπορεί να διασώσει το παρελθόν μέσω αναστοχασμού, εφ οσον δεν υπάρχει ιστορικό παρελθόν αφ' εαυτού για να διασωθεί. Δεν υπάρχει περελθόν αναξάρτητο από το παρόν, οπως δεν υπάρχει παρόν ανεξάρτητο από το παρελθόν. Για να αποτελέσει ομως ενας αγώνας μνήμη και μέλλον η καταγραφή της ιστορίας πρέπει να ειναι πραγματική-αληθινή, ετσι ωστε να αποτελέσει την ανεξάντλητη πηγή στην οποία κάθε Νέα γενιά να επιστρέφει, να εντρυφήσει και να καθοδηγείται από τα γεγονότα και τη μνήμη του παρελθόντος για το μέλλον.

Μέσα σε αυτό πλαίσιο, θα λέγαμε πόσο σημαντικός ηταν ο Μακεδονικός αγώνας. Στο ερώτημα αυτό δεν μπορεί να δοθεί σαφής απάντηση εφόσον η όποια αποτίμηση αναπόφευκτα υπερβαίνει κάθε παρουσία αφ' εαυτής της ιστορικής μνήμης.

ΒΕΡΟΙΑ 22-10-2010 ΚΟΓΙΑΣ ΝΙΚΟΣ

ΑΛΗΘΕΙΑ ΓΙΑΤΙ ΠΕΡΑ ΑΠΟ ΤΑ ΟΠΛΑ ΚΑΙ ΤΗ ΔΥΝΑΜΗ ΧΡΕΙΑΣΤΗΚΕ Ο ΛΟΓΟΣ ΚΑΙ Η ΠΕΝΝΑ ΟΧΙ ΜΟΝΟ ΓΙΑ ΝΑ ΕΠΙΒΛΗΘΟΥΝ ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΝΑ «ΔΙΚΑΙΩΘΟΥΝ» ΟΙ ΝΙΚΗΤΕΣ.

Αλήθεια ποίες υπέρτατες, σκοτεινές δυνάμεις υποχρεώνουν εναν άνθρωπο στην εφ' όρου ζωής του, αναζήτηση της βαθύτερης ουσίας των πραγμάτων; Τί ειναι αυτό που τον εντάσσουν στη χορεία αυτών που βάλθηκαν να γίνουν κοινωνοί των μυστικών της γλώσσας; Τί ειναι αυτό που τον αναγκάζει να σπάσει και διαπερνώντας το σκληρό κέλεφος που σχηματίστηκε από την κοινόκτητη καθημερινή της χρήση; Προς τί αυτός ο ακατανόητος, ψυχοθρόρος και χρονοβόρος μόχθος για την ακρίβεια της έκφρασης; Πώς, και κάτω από ποιές προϋποθέσεις, μπορεί να δημιουργηθεί σε κάποιον η ταπεινόφρων έπαρση, η μεταφυσική βεβαιότητα οτι, σαν διαλεγμένος, αγγιγμένος από το κάποιο αόρατο χέρι της μοίρας, «καλείται» να διαδραματίσει τον επόδυνο διαμεσολαβητικό ρόλο του ερμηνευτή του άρρητου, που ειναι, κατά κύριο λόγο ο Ποιητής.

Αυτά ειναι μερικά από τα ερωτήματα, στα οποία, χωρίς να του εχουν τεθεί άμεσα διασπαρμένα, διάχυτα στη σκέψη και στα συναισθήματά του, προσπαθεί ο κάθε συγγραφέας να δώσει απαντήσεις, άλλοτε με την όποια σαφήνεια τους επιτρέπουν οι γνώσεις και οι περιστάσεις και άλλοτε αποφεύγοντάς τα. Πάντοτε, ομως, υποτίθεται ότι ενας συγραφέας σεβόμενος τον εαυτό του και τον τίτλο του συγγραφέα, θα ειναι εντικειμενικός και θα αντλεί τα «επιχειρήματα» και τις «αποδείξεις» του από ολα οσα τον σημάδεψαν αδιάλειπτα: από σκληρές και τραυματικές μνήμες της νεοτητάς του (Μεσοπόλεμος, Δικτατορία, Κατοχή, Αντίσταση, Εμφύλιος), από απολύτος προσωπικά διώματα που καθόρισαν τη ζωή του μέρχι τη μέρα που από εκλάμψεις του πνεύματος και της ψυχής, από κλυδωνισμούς του σώματος του πιάσει την πένα στο χέρι.

Και τότε ξετυλίγοντας το κουβάρι της λύπης του, για τα δυσάρεστα και χαρά για τις όποιες επιτυχίες-μιας λύπης και μιας χαρά ιδιότυπων υπαρξιακών αποχρώσεων-θα σκηνοθετήσει θα μπορούσε να πεί κανείς, εκδοχές της, οδηγείται, φυσικά αβίαστα, στους ατραπούς της λογοτεχνίας, της ιστορίας και της ποίησης ακόμα. Και πιο συγκεκριμένα, στο σκοτεινό εργαστήρι της ζωής, εκεί που οι λέξεις έχοντας αποκτήσει τη θερμοκρασία των αισθημάτων του γράφοντος υποκειμένου, συναρμολογούνται άμεσα με συμβάντα, καταστάσεις και γεγονότα. Οπως ο ποιητής, ετσι και ο λογοτέχνης και ο ιστορικός που πρέπει και θέλει να ειναι αντικειμενικός ζεί πολιορκημένος, ασταμάτητα από τις μνήμες της ζωής και του σώματός του, διατηρημένες μέσα του με το σφρίγος της αλήθειας κα την ένταση της στιγμής που τις γέννησε.

Γιατί ο πόλεμος εκείνος μπορεί να τελείωσε, ποτέ δεν έπαψε, όμως, σαν αίσθηση πάντα παρών, και ο τραυματικός απόηχος του να επιπλέει και να απλώνεται παντού με τη μορφή ενος υπόκωφου πανικού να αποκτήσει τις διαστάσεις μιας «μεγάλης μαύρης ακρίδας», να «χώνεται γρήγορα στην καρδιά τους ήλιου και η γή να σκοτεινιάσει» ξανά που λέει ο ποιητής. Και οι μνήμες εκείνης της μαύρης εποχής οταν δεν καταγράγονται σωστά, αλληθινά και δίκαια δεν χάνουν τη δυναμική της αντιπαράθεσης και του διχασμού.

Σε αυτόν τον αιώνα που τόσες δυστυχίες βάρυναν το ανθρώπινο είδος, θα μπορούσαμε άραγε να έχουμε ικανούς συγγραφείς απαλλαγμένους από υποκειμενισμό, προκαταλήψεις, προθέσεις και σκοπιμότητες και κυρίως απερίσπαστοι από πάντως είδους συμφέροντα. Συγγραφείς που να μαζέψουν με ταλέντο τις μελαγχολικές, τις πονεμένες και κατεστριμένες σκέψεις, τι έλλογες προσπάθειες που κάποτε βοήθησαν τους αγωνιστές στο

δρόμο τους. Ετσι τουλάχιστον, οι νεκροί, οι τραυματίες, διωγμένοι και οι παραμελημένοι από την πολιτεία αγωνιστές, ο πόνος και τα δάκρυα τους θα ηταν γόνημα!

Η ιστορία, είτε στην προνομιακή μορφή της είτε στη «ηγεμονική», εκείνη δηλαδή που αναφερόταν στις πράξεις των ηγεμόνων, είτε στην σύγχρονή, επιστημονική εκδοχή της, βρίσκονταν πάντοτε στη σκιά της πολιτικής. Αρκούνται να περιγράφει ανθρώπινες περιπέτειες και δρώμενα, καταστάσεις κοινωνικές, μηχανισμούς και συστήματα. Κατά κύριο λόγο αποσχολούνταν με τις αποφάσεις των ηγετών, με την πορεία και την τύχη των πολτικών θεωριών και των αποφάσεων που εκπορεύονταν από αυτούς. Περιέγραφε την εξουσία και την κοινωνία μαζί με τα υλικά τους θεμέλια, με αλλα λόγια την οικονομία και τα καπρίτσια της άρχουσας τάξης. Κατά συνέπεια τρέφονταν από την πολιτική και, σε κάποιο βαθμό, με τη σειρά της την έτρεφε, την τροφοδοτούσε με ιδέες, με παράνομα «νομιμοποιητικά» σχήματα, με άλλοθι για συγκάλυψη και με προσχήματα κατά κύριο λόγο, οσες φορές αυτά χρειαζόταν.

Τι θα μπορούσε να ειναι η ιστορία χωρίς το πολιτικό της υπόστρωμα; Το ερώτημα αυτό που κινδυνεύει να ξεχαστεί στους δύο πολυτάραχους τελευταίους αιώνες, δείχνει να επανέρχεται με την ορμή που της αρμόζει στο προσκήνιο. Οι ιστορικοί στη συγγραφή των δεδομένων ξεχνούσαν σε τελευταία ανάλυση οτι η επιστήμη της ιστορίας, όπως μορφοποιήθηκε μέχρι την εποχή μας, εχει ενα σχετικά βραχύβιο παρελθόν, καθώς ανήκει στα δημιουργήματα του μεγάλου πολιτικό-κοινωνικού γεγονότος: της Γαλλικής Επανάστασης.

Η προφορική ιστορία από βοηθητικό εργαλείο να γίνεται ειδική «επιστήμη», κινούμενη και αυτή στον κόσμο και στον περίκλειστο χώρο της. Είδαμε και τι δεν είδαμε...Επιγραμματικά, αυτό που είδαμε μάλλον ηταν το τέλος της επιστήμης της ιστορίας, οπως είχαμε αρχίσει να τη συνηθίζουμε τους τελευταίους αιώνες. Από αυτόν τον κανόνα δεν μπορούσε να ξεφύγει και η νεοελληνική ιστορία.

Τα υπόλοιπα ηταν αναμενόμενα. Το κενό έπρεπε να καλυφθεί. Εκεί λοιπόν, οπου χρειαζόταν ο λόγος για το παρελθόν των ανθρώπων και των κοινωνιών τους, εκκολάφθηκαν ή ενισχύθηκαν νέα φαινόμενα. Ανάμεσα στη λογοτεχνία και την ιστορία καθιερώθηκε ενα είδος που, αν και προϋπήρχε στο παρελθόν, απέκτησε, τις νέες συνθήκες καθοριστικής σημασίας γεγονός. Ιστορική συγγραφή με λογοτεχνικές αποχρώσεις, το είδος αυτό θυμίζει μυθιστορηματικές εξιστορήσεις ιστορικών γεγονότων, αφηγήσεις, βιογραφίες, με μορφή την παλιά «λαϊκή» ιστορία. Ιστορία που συγκινούσε και συνάρπαζε με την περιγραφή τους πολλούς και ειδικά τους νικητές.

Σε αυτό το υβριδιακό είδος ανήκουν και τα δικά μας τα πιο πρόσφατα βιβλία για την επανάσταση του 21 και ειδικά της κατοχής και του εμφυλίου. Στα έργα αυτά με την μυθιστορηματική πλοκή η επανάσταση του 21, παρουσιάζεται σαν άθροισμα ιδιοτελών συμφερόντων, απύθμενων φιλοδοξιών, παθών και σκοτεινών προθέσεων, σαν διαδοχή ατυχημάτων, εκμηδενίζοντας ιδεολογίες, οράματα και αξίες, καταστάσεις, συγκυρίες και πραγματικότητες. Εκεί ομως που πολλοί οι συγγραφείς και λογοτέχνες ακόμα κατασκευάζουν την ιστορία και τα μυθιστορήματα στα ιδεολογικά και πολιτικά μέτρα που ταιριάζουν στο μεταπολεμικό γίγνεσθαι ποτέ δεν αναζήτησαν την πραγματική πηγή και ειδικά την αλήθεια του κάθε περιγραφόμενου γεγονότος.

Αλλωστε γιατί να διακινδυνεύσουν αναζητώντας ή γράφοντας κάτι που απαιτεί μεγαλύτερο κόπο, μάλιστα με τον κίνδυνο να πέσουν έξω από τον ορίζοντα δεκτικότητας του κοινού. Οι περισσότεροι εχουν βρει τη χρυσή τομή, που τους οδηγεί από τη μια πλευρά στη συναίνεση του ειδικού εθνικόφρονα κοινού και τα ταξικά συμφέροντα του κατεστημένου και από την αλλη στη στήριξη της πολιτείας- δεν αναφέρομαι μονάχα στους συγγραφείς εκείνους που έγραψαν με βάση τα ιδεολογικά τους πιστεύω την κατοχική και την μετά κατοχική ιστορία αλλα και σε αυτούς που με διάφορους τρόπους βράβευσης, αλλα και τις όποιες αλλες τις επαγγελματικές διευκολύνσεις.

Στο παρελθόν φαινόμενα σαν αυτά ηταν ανυπόληπτα, μπορούσαν να κινούνται ελεύθερα σε ενα χώρο καθαρά λογοτεχνικής φαντασίας. Τα έργα αυτά δεν μετείχαν της επιστήμης την ιστορία. Σήμερα δεν ειναι ετσι και από αύριο που θα ανοίξουν τα αρχεία των χωρών : Αγγλία, Γαλλία, Γερμανία, ΗΠΑ, Ρωσία, που εμπλέκονται με την κατοχή και τον εμφύλιο, τα δικά μας της Κύπρου και τον διαμελισμό της που πολλά τα βασικότερα μένουν εφτασφράγιστα ή για να μην έρθουν στο φώς μέχρις ότου βρίσκονται στη ζωή οι πραγματικοί συντελεστές του αγώνα και κυρίως να μήν αποδεχθεί στο σύνολο μέγεθος του εγκλήματος που εχει διαπράξει η «ηγεσία» που εγκατάλειψε λαό και χώρα και που συνεργαζόμενη με τους κατακτητές στην κατοχή και τον δοσιλογισμό μετά την απελευθέρωση υποθήκευσε την ελεύθερη πλέον Ελλάδα στους Νεοαποικιοκράτες Αγγλους πρώτα και Αμερικανούς μετά.

Οσο για την συγγραφή της ιστορίας του Μακεδονικού αγώνα Κάηκαν??

Ενώ τα δημόσια και ειδικά τα εθνικά γεγονότα αποτελούν μέρος του ιστού της ζωής μας. Γεγονότα που δεν αποτελούν απλώς ορόσημα, αλλά διαμορφώνουν την ίδια μας τη ζωή, ιδιωτική και δημόσια. Και ομως υπάρχουν πτυχές απ το παρελθόν, τα χνάρια των οποίων μάταια θα αναζητήσει κανείς στην κατασκευασμένη απ τους με ιδεολογήματα και συμφέροντα ιστορικούς συγγραφείς της κατοχικής και μετά κατοχικής ιστορίας. Ειναι οι στιγμές εκείνες που μοιάζουν να εχουν σκόπιμα ενταφιαστεί απ την ιστορική μνήμη του αγωνιστή λαό, ειναι οι στιγμές, που λόγω της τεράστιας ιστορικής σημασίας που περιέχουν καλύφτηκαν με ενα παχή πέπλο σιωπής. Ενα αδιαπέραστο πέπλο σιωπή καλύπτει ακόμα την κοινή μοίρα που ακολούθησαν χιλιάδες ολόκληρες ανθρώπων στην κατοχή και τον εμφύλιο. Από αυτά τα θύματα, δεν επιτρέπεται «να τους στερήσουμε από το ελάχιστο εκείνο που μπορούμε, μέσα από την αδυναμία μας, να τους προσφέρουμε :τη μνημοσύνη»

Οταν έρθουν στο φως τα αληθινά ντοκουμέντα θα ανακαλύψουμε με αδικαιολόγητη έκπληξη την παρακμή δεδομένων και σταθερών, που πριν λίγο καιρό θεωρούσαμε αναμφισβήτητες ιστορικές αλήθειες. Αλήθειες που τις διδάσκαμε και στην εκπαίδευση σαν την πραγματική, την αληθινή και αναμφισβήτητη ιστορία. Είδαμε πολλά και μάλλον θα δούμε περισσότερα, οταν η ταπεινωμένη μέχρι σήμερα επιστήμη της ιστορίας, συνδιαλλαγεί με την μεταφυσική θεώρηση του παρελθόντος. Θα καταλάβουμε, αν θυμιθούμε τους συγγραφείς που έδιναν τον τόνο στις αμέσως προηγούμενες δεκαετίες. Συγγραφείς που κατασκεύαζαν κόσμους παράλληλους προς τον «συμβατικό» και σχολίαζαν μάλλον τις εσωτερικές λειτουργίες του κινήματος παρά την ίδια την πραγματικότητα του Αντιστασιακού κινήματος και ειδικά του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπού.

Η ιστορία, οπως και οι φιλοσοφικές, πολιτικές ή όποιες αλλες ιδέες και αξίες, τους ενδιέφερε μόνο σαν μυθολογικό υλικό, χωρίς μεγαλύτερη σημασία από αλλο μυθολογικό υλικό. Ειναι εύκολο να διαπιστώσει κανείς οτι απ τη μια η πολιτικό-ιδεολογικά πολωμένη λογοτεχνία του μεσοπολέμου και απ την αλλη η συνειδητά κατασκευασμένη απολίτικη εγωϊστική, εγκωμιαστική και κάπως αυτάρεσκα διατυπωμένη λογοτεχνία της δεκαετίας του 50,. Λογοτέχνες αυτοί εχουν πάψει εδώ και καιρό πια κυριαρχούν και ενα μεγάλο μέρος της εχει ήδη πολτοποιηθεί. Ετσι βλέπουμε ολο και περισσότερους νέους πεζογράφους, αλλα και αρκετούς απ τους παλιότερους, να προβληματίζονται για τον κόσμο που μας περιβάλει και την πορεία που ακολούθησε στο διάβα των αιώνων αλλα και των νεότερων χρόνων με πιο προσωπικά αντανακλαστικά και με περισσότερη διερευνητική διάθεση.

Επρόκετο, δηλαδή, πραγματικά για μιά κατάσταση που άφηνε να νοηθεί οτι οι ιδεολογικές, κοινωνικές, πολιτικές και πολιτισμικές παράμετροι που σφράγισαν την νεοτερικότητα, ενυπάρχουν πια με εναν ευρύ αναστοχασμό, με λιγότερες βεβαιότητες και περισσότερες αμφιβολίες. Κάποιοι βιάστηκαν να προαναγγείλουν το τέλος της ιστορίας, το τέλος της τέχνης, την κρίση των «μεγάλων αφηγήσεων» και ιδιαίτερα της ιδεολογίας. Μια καινούργια ευαισθησία άρχισε να διαμορφώνεται στους νεότερους συγγραφείς, η οποία αποκαθιστά

κατά κάποιον τρόπο τη σημασία της ιστορίας, της κοινωνικής πραγματικότητας και της πολιτικής

Ειναι χαρακτηριστική η σχεδόν παγκόσμια αναβίωση του ιστορικού μυθιστορήματος αυτήν την περίοδο. Τα καινούρια ιστορικά μυθιστορήματα δεν χρησιμοποιούν πια το ιστορικό παρελθόν αλληγορικά, σαν παραστατικό μέσο για την διαπραγμάτευση επίκαιρων φιλισοφικών, πολιτικών ή ηθικών ζητημάτων, οπως σε περιόδους που οι συγγραφείς θεωρούν καθοριστικές στην πορεία προς τον σύγχρονο κόσμο. Αντί δηλαδή, να παραπέμπουν σε ιστορικές αναλογίες, οπως συναίβενε μέχρι τη δεκαετία του 1980, προσπαθούν να καταλάβουν πως και για ποιόν ακριβώς λόγω φτάσαμε εδώ που φτάσαμε και γιατί. Ετσι, η ηλικιακά σύγχρονη μας λογοτεχνίας και ειδικά της δεκαετίας του 50, βρέθηκε σε δυσμενή θέση.

Η ελευθερία στην αγορά βιβλίου κατάργησε τον ενιαίο επίσημο αναγνώστη, αυτό το άυλο απρόσωπο Ον, οι εκδότες και οι δημιουργοί αυτών των έργων για να μην βρεθούν σε αυτήν τη δυσάρεστη θέση να πολτοποιηθούν πολλά απ τα έργα τους έπρεπε να συνειδητοποιήσουν πως υπάρχουν πολλών ειδών αναγνώστες, με τα δικά τους γούστα, με διαφορετικά μορφωτικά επίπεδα και ιδεολογικό-πολιτικές αντιλήψεις λόγου, διαφορετικά βιώματα και αναζητήσεις. Ετσι προς μεγάλη απαγοήτευση των μεν και συγγρατημένη χαρά των δε, αυτή η ιστορία και ιστορική λογοτεχνία, που προσπαθούσε να καταχωνιάσει πρώτα τα πάντα, με στόχο για να μπορεί μετά άνετα να αμφισβητήσει την προσφορά ενός ολόκληρους λαού και προκειμένου να μεταλλάξει τους συνεργάτες σε «αγωνιστές» και τους αγωνιστές σε «προδότες», η ιστορική λογοτεχνία που στήριξε, πρόβαλε με επίταση την μετακύληση ευθυνών αντί για καθοδηγήτρια της ζωής, έγινε ενα περιτό αν οχι άχρηστο αξεσουάρ.

Στα περισσότερα από αυτά τα έργα κυρίως τα ιστορικά, οταν ο αναγνώστης φτάσει στο τέλος, μένει με την εντύπωση οτι τελικά, ο Θεός και οχι ο λαός με τις όποιες πράξεις του γράφει την ιστορία. Μα και οταν οι άνθρωποί την γράφουν, την γράφουν κατ' εντολή του Θεού.

Ενα αλλο χαρακτηριστικό γνώρισμα των νέων συγγραφέων ειναι να μη θεωρούν πιά την Ελλάδα μια ξεχωριστή ήπειρο, που την πλήττουν κατά καιρούς οι θύελλες του έξου κόσμου, αλλα σαν ενα ορανικό τμήμα αυτού του κόσμου, που μπορεί να εχει ειδική σχέση με το σύνολο, οπως εχουν και τα αλλα τμήματα, συνεπώς υπόκειται και η Ελλάδα στους ίδους νόμους και ανταποκρίνεται στα ίδια ερεθίσματα.

ΜΑΝΑ ΜΗΤΕΡΑ ΜΑΝΑ

Ασε Μάνα τη μορφή του, Ασε Μάνα την ψυχή Σου.
Ασε Μάνα την Ευή Σου να Πλανάτε νύχτα μέρα στις
ψωχές και στις καρδιές των παιδιών Σου.
Χρονια πολλά Μανούλα, Μητέρα Γιαγιά.
Με πολύ, μα πάρα πολύ Αγάπη και αμέτρητα φιλιά.

Η ΣΥΝΧΡΟΝΗ ΖΩΗ ΠΟΥ ΑΝΑΖΗΤΕΙ ΚΑΙ ΘΈΛΕΙ ΤΟ ΚΆΡΞ

Φαίνεται πως στην μεταμοντέρνα της εκδοχή η ιστορία μπορεί, να μετατραπεί σε μια σειρά αλληλοανερούμενων αφηγήσεων, οπου προδότες γίνονται θύματα και οι κυνηγημένοι διώκτες. Και επειδή κανείς δεν κατέχει την απόλυτη αλήθεια, ολες οι αφηγήσεις γίνονται αποδεκτές,με μια αυστηρή ομως προϊπόθεση:οτι θα στηρίζονται ή πάντως δεν θα αρνούνται τα πραγματικά ιστορικά γεγονότα και κυρίως δεν θα διαστρευλόνονται και ειδικά τα σχέσει έχοντα οπως προσπάθησαν δυστυχώς να παραποιήσουν το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ) 1941-1944.
Οπως λένε χαρακτηριστικά πολλοί ιστορικοί καμιά ιστορία που αναφέρεται στο ολοκαύτωμα δεν μπορεί να γραφεί και να γίνει αποδεκτή, αν δεν αναγνωρίζει την ύπαρξη

θαλάμων Αερίων, το ίδιο ισχύει βέβαια και για την Εθνική Αντίσταση και αυτό γιατί η Εθνική Αντίσταση του 1941-44 ηταν ανθρώπινη, Εθελοντική, συνειδητή και πατριωτική. Ηταν αυτισμένη με την Λευτεριά.
Οπως έλεγε και ο Μάρξ, άλλωστε, οι άνθρωποι διαμορφώνουν την ιστορία τους, δρώντας με βάση τις ιδέες και τις επιθυμίες τους, στόχους, πάθη και όνειρα που κινούν τον καθένα με διαφορετικό τρόπο, μα το τελικό αποτέλεσμα, η τελικά έκβαση ειναι κάτι που κανείς δεν θέλησε, ονειρεύτηκε και σχεδίασε. Ειναι αυτό που λέμε: Οταν οι άνθρωποι δεν αποδέχονται την κατοχή και τη βαρβαρότητα, νοιώθουν έντονη την ανάγκη για λευτεριά νοιώθουν το ίδιο την ανάγκη να την αναστρέψουν: τότε αυτό επιστρατεύονται να απαλλαγούν από τους κατακτητές, να αλλάξουν τα πράγματα, τότε ακριβώς επικαλούνται με αγωνία τις ιστορικές τους καταβολές και παρακαταθήκες του παρελθόντος (οπως το ΕΑΜ) επικαλέστηκε την αρχαιότητα και κυρίως το 21, δανείστηκε τα ονόματά τους και τα πολεμικά τους συνθήματα, μιλούσαν την Δημόδη γλώσσα και λειτουργούσε-με σεβασμό προς το χρόνο, τα μεταμφίεση και τα προσάρμοσε στον δικό τους αγώνα.
Εκαναν μια προσπάθεια σε μια εποχή που πίστευε ακόμα στο μέλλον, μια εποχή που ηταν αισιόδοξη, σίγουρη πως το αύριο θα ειναι καλύτερο απότ ο χθές, σίγουρη ια τη δυνατότητα μας να αναπλάσσουμε, να αλλάξουμε την ζωή και τον κόσμο. Μια προσπάθεια που έγινε με σημαία την απαγγίσρτωση από τη μέγκενη της εξάρτησης προτού ο κόσμος χάσει την πίστη του στις φωτεινές Ουτοπίες, και ερθούν να καλύψουν το κενό σκοτεινές προφητείες μισαλόδοξες, ξενοφοβικές, εθνικιστικές ή φανατικά θρησκόληπτες.
Η ιστορία διδάσκει και η ζωή επιβεβαιώνει πως ετσι αρχίζουν οι αγώνες και διεκδικούν οι άνθρωποι το δικαίωμα να ονειρεύονται οτι θα αλλάξουν τον κόσμο. Πάνε ακριβώς 77 χρόνια από την ίδρυση του ΕΑΜ και 73 από την απελευθέρωση της χώρας 21/10/1944 και το μεγαλείο και η προσφορά της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης μόλις πριν από λίγα χρόνια άρχισε να απασχολεί τους ιστορικούς και τους ειδικού το έργο και την προσφορά της. Το ίδιο και τον Μάρξ.
ΒΕΡΟΙΑ Κόγιας Νίκος

Νέο σχεδιο μαρσαλ

ΠΟΙΟ ΗΤΑΝ ΤΟ ΠΑΛΙΟ ΣΧΕΔΙΟ ΜΑΡΣΑΛ ΚΑΙ ΠΟΙΟΣ Ο ΡΟΛΟΣ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΚΑΙ ΑΡΓΟΤΕΡΑ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

Στην εφημερίδα «Ελευθεροτυπία» στις 21/3/02 και με τίτλο «Πως χτίσθηκε η πολιτική και οικονομική Ελλάδα από το σχέδιο Μάρσαλ» η Δημοσιογράφος Χριστίνα Κοραή, με αφορμή την παρουσίασης της τρίτομης έκδοσης του ΥΠ. ΕΞ παρουσία του Προέδρου της Δημοκρατίας Κ Στεφανόπουλου, πρεσβευτών, ανάμεσα τους και ο πρέσβης των ΗΠΑ κ Τόμας Μίλερ, βουλευτών και ιστορικών με τίτλο «Η Ελλάδα στο μετέχμιο ενός νέου κόσμου, Ψυχρός Πόλεμος, Δόγμα Τρούμαν- Σχέδιο Μάρσαλ, μέσα από διπλωματικά και ιστορικά έγγραφα, 1943-1951»
Για τις «Νέες σχέσεις Ελλάδα και ΗΠΑ» ο Υπουργός των εξωτερικών Γ Παπανδρέου, αφού αναφέρθηκε εκτεταμένα στο φαινόμενο της «διεθνούς τρομοκρατίας» και τις επιπτώσεις που αυτή εχει στους «δημοκρατικούς θεσμούς» είπε: «Σε όλα αυτά τα πεδία, έχουμε διαμορφώσει μια νέα συνεργασία με τις ΗΠΑ και γι αυτό είμαστε ιδιαίτερα ευγνώμονες για την προσφορά (ποια;) και τη δουλειά που κάνει ο σημερινός πρέσβης κ. Μίλερ».
Και με υπότιτλο «Μεταξύ ισων» πήρε το λόγο ο κ.Μίλερ, ο οποίος ανάμεσα στα αλλα είπε : «Μετά τα γεγονότα της 11ης Σεπτεμβρίου του 2001, ζητήσαμε από τους συμμάχους να σταθούν στο πλευρό μας, σε εναν αγώνα ο οποίος για άλλη μια φορά απειλεί τον τρόπο της ζωής μας» και σε συνέχεια «Ειμαι περήφανος για το γεγονός οτι η Ελλάδα και πολλές αλλες Ευρωπαϊκές χώρες στάθηκαν στο πλευρό μας τώρα που προσπαθούμε ν αντιμετωπίσουμε από κοινού αυτό το τεράστιο κακό. Το κακό της τρομοκρατίας».
Ο καθένας μπορεί να Φανταστεί τι γίνεται!», συνέχισε «πριν από 50 χρόνια ζήσαμε εμείς οι Αμερικανοί την (στην) Ελλάδα με το σχέδιο Μάρσαλ και το δόγμα Τρούμαν και τώρα έχουμε Ελληνες πιλότους, οι οποίοι πετούν αεροπλάνα awacs παρέχοντας ασπίδα προστασίας στις ΗΠΑ. Μιλάμε για συμμαχία μεταξύ ίσων».

Σε συνέχεια η Δημοσιογράφος έδωσε το λόγω στον Καθηγητή και γενικό διευθυντή του ΕΛΙΑΜΕΠ, Θ Κουλουμπή, ο οποίος αναφέρθηκε στις αρνητικές (ποιές και από ποιούς) αντιδράσεις που υπήρξαν κατά καιρούς για την εμπλοκή των Αμερικανών στην εσωτερική πολιτική της Ελλάδας. Από την αλλη, ομως, τόνισε οτι δεν πρέπει να παραγνωρίζεται η καθοριστική συμβολή των ΗΠΑ σε τρις κρίσιμες περιόδους του 20ού αιώνα στην Ελλάδα (αναφέρει δύο μόνο) : «οταν με ρωτούν τι θα γινόταν αν δεν υπήρχε παρέμβαση των Αμερικανών στον Α! Παγκόσμιο Πόλεμο απαντώ οτι τα σύνορα της Ελλάδας θα έφταναν κάπου στη Λαμία» είπε. «Το ίδιο θα συνέβαινε και αν δεν παρενέβαιναν και στο Β! Παγκόσμιο Πόλεμο».

Ακόμα οι παρεστάμενοι μίλησαν για «Λιμένες, αεροδρόμια, εξηλεκτρισμό της χώρας, οδικοί άξονες, τηλεπικοινωνίες και προγράμματα πρόληψης της ελονοσίας και σισίτια ηταν μόνο ενα μέρος του σχεδίου Μάρσαλ». Και ο κ Στ Παραδόπουλος είπε: «Μόνον όσοι έζησαν εκείνες τις αναστάσιμες στιγμές μπορούν να φανταστούν τι σήμαινε για τον Ελληνα το σχέδιο Μάρσαλ, που τον έκανε να σηκώσει τα μανίκια του, να ανυψώσει το κουρασμένο του κορμί και να πέσει στη δουλειά» και πολλά αλλα που δεν ειναι του παρόντος.

Βέβαια, η ζωή δεν δέχεται υποθέσεις, πολύ περισσότερο υπερβολές. Υπάρχει ομως και η ιστορία που για να διασφαλίσει την αντικειμενικότητά της, μελετά τις πράξεις και όχι τα συναισθήματα των ανθρώπων. Και η ιστορία επιβεβαιώνει οτι το μεγαλύτερο μέρος (το γράφουν οι ίδιοι), του σχεδίου Μάρσαλ το απορρόφησε η ΣΙΑ, το οποίο φυσικά το χρησιμοποιούσε για να εξαγοράζει συνειδήσεις πολιτικών, συνδικαλιστών και δημοσίων λειτουργών στο όνομα πάντα του «κομμουνιστικού κινδύνου» της «ανόρθωσης» των καταστροφών και την «ενότητα» της Ευρώπης, για την οποία ενότητα και ανόρθωση «οι λαοί της Δυτικής Ευρώπης δεν νοιάζονταν καθόλου».

Ενώ το «Σχέδιο Μάρσαλ» ηταν μέρος της υποδομής της μελλοντικής αμερικάνικης αυτοκρατορίας. Κατά τους εμπνευστές σκοπός του «Σχεδίου Μάρσαλ» ηταν να βοηθήσει την κατεστραμένη από τον πόλεμο Ευρώπη να ανασυγκροτηθεί. Για τους Αμερικανούς το «Σχέδιο Μάρσαλ», ηταν σχεδιασμός, ηταν προπομπός και πράξη μελλοντικών να μεσολαβήσουν γεγονότα.

Τρις ηταν οι βασικοί στόχοι του σχεδίου Μάρσαλ, για να αρκεστούμε σε αυτό, γιατί το δόγμα Τρούμαν ειχε καθαρά πολεμικό ρόλο να παίξει και αυτό φάνηκε σε λίγο με τη δημιουργία του ΝΑΤΟ. α) Ο Σοβιετικός κίνδυνος, β) η ενότητα της Δυτικής Ευρώπης υπό την αιγίδα της γ) η ανόρθωση των καταστροφών, πολλές από τις οποίες ηταν και αδικαιολόγητες (βομβάρδιζαν για να δημιουργήσουν δυστυχία υποταγής και δουλειά για τις δικές τους εταιρείες). Με τον τρόπο ομως που εφαρμόστηκε έπεσαν σαν ώριμα φρούτα ολοι και όποιοι οι μύθοι ειπώθηκαν για να συγκαλείψουν τους βαθύτερους στόχους της Αμερικής. .

Οσον αφορά ότι χωρίς της Αμερικής η Ελλάδα μετά τον πόλεμο θα ήταν το πολύ μέχρι τη Λάρισα, ξεχνούν ή κάνουν πως δεν θυμούνται ότι η συμφωνία του Λιβάνου με τον σχηματισμό της κυβέρνησης Εθνικής Ενότητας ενέταξε την Εμική Αντίσταση στο κορμό του Εθνους, αφού κυβερνούσαν από κοινού την Ελλάδα. Ο Κόκκινος στρατός δεν παραβίασε τα ελληνικά σύνορα για ποιο λόγω επενέβησαν ένοπλα οι Αγγλοι στις 4 του Δεκέμβρη του 44. Αρα ό,τι έγινε ήταν μια απάτη και την εκ νέου υποδούλωση της Ελλάδας τώρα με αγγλική ευθύνη στους Αμερικανούς.

Μετά την επέμβαση οδηγηθήκαμε στη Βάρκιζα. Στη Βάρκιζα αφοπλίστηκε ο ΕΛΑΣ, προς τι ο ιδεολογικός εμφύλιος που άρχισε το 1920 και μετατράπηκε σε ένοπλος στην κατοχή και σε εμφύλιο μετά απελευθερωτικά ποιους λόγους θα εξυπηρετούσε αν όχι να τσακίσει την δυναμική που απόκτησε ο λαός στον αλβανικό πόλεμο και την Αντίσταση, άρα όχι μόνο της αριστεράς, για να αποτελέσει ο ελλαδικός χώρος ορμητήριο του «Ελευθερου Κόσμου».

Κάθε γεγονός εχει την ιστορία του, αλλά και την προϊστορία του. Και η μεν προϊστορία λέει, αλλα και η ιστορία επιβεβαιώνει οτι : Με τη λήξη του 18ου και τις αρχές του 20ου αιώνα, με εξαίρεση τους παγετώνες των Πόλων, ο κόσμος ολόκληρος ειχε μοιραστεί ανάμεσα στις παλιές αποικιακές δυνάμεις, Η Γερμανία ανασυγκροτούσε την εθνική της ενότητα και η Αμερική να απελευθερωθεί από τον Αγγλικό ζυγός και να διαμορφώσει την κρατική της οντότητα.

Μετά την ολοκλήρωση, θέλησαν ή μάλλον θεωρούσαν ότι και οι χώρες αυτές πρέπει να συμμετάσχουν στο αποικιακό σύστημα. Για να ικανοποιηθούν αυτές οι βλέψεις η κοινωνία των Ανθρώπων οδηγήθηκε στο Α! Παγκόσμιο Πόλεμο και αφού τα προβλήτα δεν λύθηκαν όπως τα ήθελαν οι Ισχυροί του κόσμου, η ανθρωπότητα οδηγήθηκε και στο Β! πιο αιματηρό.
Και τότε η Αμερική που εισέπραξε την αξία των δυο Παγκοσμίων πολέμων με ελάχιστους νεκρούς και χωρίς να σπάσει ένα κεραμίδι στη χώρα τους, με αυτόν τον πλούτο εκπόνησε το περίφημο «Σχέδιο Μάρσαλ», που στην ουσία δε ήταν παρά η εξαγορά συνειδήσεων και «προθύμων» για τα μελλοντικά τους σχέδια, με αποκορύφωμα την δήλωση του Τζίορ Μπούς ότι: « ο 21^{ο} πρώτο αιώνας είναι ο αιώνας της Αμερικής». Αυτούς τους σκοπούς και στόχους λειτούργησε το παλιό «Σχέδιο Μάρσαλ» και προς την ίδια κατεύθυνση θα λειτουργήσει και το νέο στην Ελλάδα με προοπτική να επεκταθεί και στις υπόλοιπες Ευρωπαϊκές χώρες του Νότου και αργότερα στο σύνολο της Ευρωπαϊκής Ηπείρου και αυτό γιατί χωρίς την υποταγή της Ευρώπης ο 21^{ο} αιώνας, δεν μπορεί να γίνει ο αιώνας της Αμερική.
Βέροια 20 Ιουλίου Κόγιας Νίκος

ΜΑΡΤΙΟΣ 1821

25η Μαρτίου 1821-12 οκτωβρίου1944

Δυο εθνικα ιστορικα οροσημα-σταθμοι του ελληνισμου

Κάθε άνθρωπος και λαός θέλει να δείξει κάτι απ τον εαυτό του. Κάτι από αυτό που ειναι θέλει και μπορεί. Και ο γιορτασμός των εθνικών επετείων, ειναι ενας τρόπος με τον οποίο θυμάται, τιμά και δοξάζει αυτούς που με τον άγωνα ή και τη ζωή τους ακόμα, αναστήσανε το έθνος των Ελληνων. Αυτούς που διαμόρφωσαν την κρατική οντότητα, αυτούς που την υπηρέτησαν, αυτούς που επέκτειναν τον γεωγραφικό της ορίζοντα και αυτούς που την υπερασπίστηκαν κάθε φορά που διέτρεχε κάποιο ορατό κίνδυνο και κυρίως αυτούς που την απελευθέρωσαν απ τους τρομερούς δυνάστες το 1821, και το 1941-1944 από τους τρις εξ ίσου βάρβαρους κατακτητές. Αυτά ειναι τα δύο καθοριστικής σημασίας ιστορικά γεγονότα-ορόσημα, που σηματοδοτούν την ανάσταση και την ύπαρξη στο χρόνο της σύγχρονης Ελλάδας.

Πριν προχωρήσω θα κάνω νοερά ενα ταπεινό και ευλαβικό προσκήνημα στους τρισένδοξους προγόνους και το Μεσσολόγγι, την Νάουσα και τη Βέροια, την κορυφαία Δόξα των προγόνων αυτών των μικρών ηρώων Πόλεων για τη Λευτεριά και την Ανεξαρτησία ας ειναι οι λίγες αυτές γραμμές τιμή στη θυσία τους. Και ενα άγρυπτο παρών προς την Νεότερη κορυφαία Δόξα της πρωτόφαντης επίσης καθολικής Λαϊκής Αντίστασης (ΕΑΜ) των Ελλήνων ενάντια στη φασιστική κατοχή και πάλι για τη Λευτεριά και την Ανεξαρτησία. Να γιατί οι δυο αυτές δοξασμένες εποχές ειναι και ταυτόσημες και καθηερωμένες και στην Εθνική τους βάση αφετηρία και στους σκοπούς. Ειναι αξεχώριστες Ενότητες εθνικό λαϊκης πάλης και έξαρσης. Ειναι εξαντικειμένου αναγνωρισμένες και καταγραμμένες στη συνείδηση των Ελλήνων.

Αυτά τα δυο ιστορικά εθνικά ορόσημα-σταθμοί, έκτος από την χρονική απόσταση των εκατόν είκοσι χρόνων που τα χωρίζει, υπάρχουν πολλά, μα πάρα πολλά σημεία (με τις όποιες εξαιρέσεις) που μπορεί-ταυτίζονται αυτά τα δυο ιστορικά ορόσημα-σταθμοί του Νεοελληνικού κράτους. Και ταυτίζονται γιατί και τα δυο ειχαν αφετηρία, κίνητρο και περιεχόμενο: την **Ανάσταση** και την απελευθέρωση της Ελλάδα από τον Τούρκο δυνάστη το 21, και την απελευθέρωση της χώρας από τους εξ ίσου δυνάστες φασίστες κατακτητές το 1941-44. Αλλο ενα χαρακτηριστικό κοινό γνώρισμα ειναι το γεγονός, οτι και στις δυο αυτές ιστορικές για τη χώρα εποχές, ειχαν εκτός από τον κατακτητή τους ίδιους περίπου εξωτερικούς (τους Αγγλους) και εσωτερικούς (Νενέκους) αντιπάλους δοσιλόγους-συνεργάτες.

Οταν η αστική τάξης ξεκίνησε να αναστήσει από τις στάχτες τη σύγχρονη Ελλάδα, τα ανακτοβούλια της Ευρώπης τρομοκρατημένα από τον κίνδυνο που άρχισε να διαγράφεται

στον ορίζοντα μετά την αστική επανάσταση του 87 στη Γαλλία, στις 26 Σεπτέμβρη του 1815 ίδρυσαν την απαίσια και βάρβαρη Ιερή συμμαχία. Αμέσως μετά το Βατερλώ του Νοπολέωντα, ολοι οι τύραννοι της Ευρώπης ενώνονται εναντίων των λαών και των εξεγέρσεων με σκοπό οχι απλώς να ανακόψουν, αλλα να εξαφανίσουν κάθε τι που ενέπνευσε η μεγάλη Γαλλική επανάσταση και ό,τι απέμεινε από τα χτυπήματα που της έδωσε πρώτος ο Ναπολέον και η δημιουργημένη αστική τάξη στη Γαλλία.
Στο διμέτωπο και μακρόχρονο αυτόν αγώνα του Ναπολέοντα και της αστικής τάξης του ενάντια στην απολυταρχία της Ευρώπης από τη μια μεριά και τους λαούς από την αλλη συντόμευσε πολύ τη ζωή της απολυταρχίας και ο Ναπολέον χωρίς να το θέλει επιτάχυνε τις εξελίξεις του ξεσηκωμού των λαών, ιδίως των σκλαβωμένων (Ιταλικού στην Αυστρία-ελληνικού στην Τουρκία) με αποτέλεσμα η απολυταρχία να ζει σε εφιάλτες και υποχωρήσεις και οι λαοί σε ξεσηκώματα, κινδύνους και κατατρεγμούς. Αλλα τελικά νίκησαν.

Και ευτυχώς που νίκησαν γιατί αν δεν νικούσαν, μετά την ήττα του Ναπολέοντα στο Βατερλώ καθώς τα ανακτοβούλια ειχαν συντονίσει τις προσπάθειες και συγκρότησαν στην απαίσια και βάρβαρη Ιερή συμμαχία, θα οδηγούσαν ξανά την κοινωνία των ανθρώπων στην παλιά αντίληψη για τον τρόπο που κινείται και ερμηνεύεται η ΙΣΤΟΡΙΑ. Και θα τον οδηγούσαν γιατί την εποχή εκείνη την αυταρχική αντίληψη δεν την χώριζαν, πολλά χρόνια απ την εποχή που οι άνθρωποι μάλιστα-Ευρωπαίοι, χριστιανοί άνθρωποι για την ακρίβεια που-ανάμεσά τους γεννήθηκαν οι Αριστερές ιδέες-πίστευαν ακόμα, οτι ο κόσμος αυτός στην επίγεια εκδοχή του ειναι μάταιος, ψεύτικος, παραπλανητικός και ανάξιος λόγου.

Αυτόν ακριβώς τον κίνδυνο του πισωγυρίσματος στον Μεσαίωνα απέτρεψε η Επανάσταση του 21, γι' αυτό δίπλα στους μεγάλου Ελληνες: Ρήγα, Σολωμό και Κάλβο συμπαρατάχθηκαν και την στήριξαν οι μεγάλοι Βάρδοι της Ευρώπης: ο φιλόσοφος Μπινιόν, ο Βίκτω Ουγκώ. Ο Πούσκιν, ο Σύλλεύ, ο Μύλλερ , ο Βεραντζέρος, ο Λαμαρτίνος και ο μεγάλος Λόδρος Βύρων που πέθαινε στο Μεσολόογγι, που στήριξαν την Ελληνική επανάσταση. Αυτή η συμπαράσταση από την αστική τάξη της Ευρώπης, ηταν η πρώτη εκδήλωση διεθνής ταξική αλληλεγγύη της αστικής τάξης. Τον ίδιο ακριβώς κίνδυνο τηρουμένων των αναλογιών απέτρεψε και ο Εθνικό-απελευθερωτικός αγώνας 1941-44 να ηττηθεί ο άξονας, που αν επικρατούσε ο εθνικό-σοσιαλισμός του Γ! Ράϊχ, θα έκαναν αυτό που θα έκαναν οι αυτοκρατορίες τον 19ο αιώνα.

Μέχρι τότε η λειτουργία των ανθρώπινων κοινωνιών και του κάθε ανθρώπου χωριστά μέσα σε αυτόν τον κόσμο ηταν ενα είδος δοκιμασίας, άσκησης διαγωγής θα έλεγα, που ειχε σαν μοναδικό στόχο να διαπιστωθεί αν οι εκάστοτε κοινότητες των ανθρώπων και ο καθένας χωριστά ηταν άξιοι για τον πραγματικό και τον αιώνιο-κόσμο, που για τους χριστιανούς ειναι η επουράνια βασιλεία. Αυτή η αντίληψη για τον κόσμο οδήγησε στη συγκρότηση των αυτοκρατοριών.

Ο έδω-ο κάτω κόσμος-για τους κυβερνώντες αυτοκράτορες ηταν ψεύτικος. Ενα κακέκτυπο, ενα «πεδίο» δοκιμασιών και προετοιμασία για την επουράνια βασιλεία, γι αυτό εκείνο που ενδιέφερε και άξιζε να καταγραφεί σαν ιστορία, ηταν ο τρόπος με τον οποίο ο υπέρτατος κριτής οδηγούσε και διεύθυνε καλύτερα αυτό το παιγνίδι της δοκιμασίας. Ετσι λοιπόν, βασικό αντικείμενο της ιστοριογραφίας τότε αποτελούσαν οι συμφορές, οι αντιξοότητες και οι εκάστοτε καταστροφές, που το θείο εκτόξευε κατά των «κακών» και ανυπεράσπιστων ανθρώπων.

Η αξία της ιστοριογραφίας συνίστατο κατά κύριο λόγο, στη μεθοδική καταγραφή αυτών των δράσεων-πρακτικών, που η θεία πρόνοια χρησιμοποιούσε σαν μέσο προκειμένου οι άνθρωποι, οχι μόνο να αντιληφθούν την ύπαρξη του θείου, αλλα να εχουν γνώση, αλλα και μνήμη γι αυτές που πέρασαν. Για οσες καθημερινά ζουν και για οσα πιθανώς θα έρθουν, ετσι ώστε να μπορούν με βάση τα μέχρι τότε γνωστά δεδομένα να αξιολογήσουν τη θέση τους στον αγώνα για το αληθινό και το αιώνιο, για τη σωτηρία και κατ' επέκταση για τις πιθανότητες να ενταχθούν στον κόσμο τους θείου, τον παράδεισο.

Διαμεσολαβητές και διαχειριστές αυτής της απέλπιδας και δύσκολης πορείας απ το πλασματικό στο αληθινό, απ το φθαρτό στον αύθαρτο, απ το προσωρινό στο αιώνιο κόσμο και απ την απόγνωση στην ευτυχία, ηταν οι εκάστοτε ηγεμόνες. Τοποθετημένοι λοιπόν, οι ηγεμόνες ανάμεσα στον Υπέρτατο Κριτή και τους υπό δοκιμασία ανθρώπους, ηταν αυτοί που οδηγούσαν τις συντεταγμένες ανθρώπινες ενότητες-κοινωνίες μέσα από αυτό το εξεταστικό πεδίο. Ηταν αυτοί που εκπροσωπούσαν το συλλογικό, που, πολύ περισσότερο και πέρα απ την ατομική ευθύνη, μπορούσε να εξασφαλίσει ή και να καταστρέψει τις προσδοκίες των ανθρώπων που εκπροσωπούσαν.

Αποδεχόμενοι οι άνθρωποι αυτόν τον τρόπο καταγραφής της ιστορίας και ερμηνεία της ιστορίας απ τους ηγεμόνες, ηταν φυσικό οτι οι δικές τους πράξεις, επιτεύματα ή παραλείψεις, ηταν ασύγκριτα πιο καθοριστικές για την έκβαση της γενικής δοκιμασίας. Οι ηγεμόνες μπορούσαν να σώσουν ή να καταστρέψουν συλλογικά με τρόπο ωστε οι ατομικές προσπάθειες να εχουν μόνο μικρή ως καθόλου σημασία.

Η ιστοριγραφία των θαυμάτων και των σημείων επένδυε πολλά στη στενή παρακολούθηση του βίου και των πράξεων των ηγεμόνων. Σαν εντεταλμένοι της Θείας Πρόνοιας, μετέφεραν και εφάρμοζαν τις κάθε φορά επιλογές της. Ελέω Θεού διαμόρφωναν- κανοναρχούσαν ενα ιστορικό παιγνίδι, μέρος του οποίου ηταν και οι ίδιοι, του οποίου παιγνιδιού ομως η έκβαση αφορούσε τους πολλούς, τις κοινωνίες ολόκληρες. Ενώ η έκβαση των αποφάσεων αφορούσε τις κοινωνίες. Ευθύνη οι ηγεμόνες ειχαν μόνο απέναντι στο Θείο. Στις συνθήκες αυτές η ηθική ηταν το βασικό κριτήριο αξιολόγησης του έργου και της συμπεριφοράς των ηγεμόνων. Μερικοί απ αυτούς έγιναν Αγιοι, καθώς μετέφεραν και εφάρμοζαν τις πλέον αγαθές προθέσεις του Θείου και με τον τρόπο αυτό έφεραν πιο κοντά τον κόσμο των ανθρώπων στο βασίλειο του Θείου. Αλλοι ίσως οι περισσότεροι, καταγράφηκαν σαν καταραμένοι. Πήραν το στραβό δρόμο και οδήγησαν τους υπηκόους τους στο χαμό και τη φθορά. Η ιστορία μεθοδικά παρακολουθούσε τις αντιφατικές αυτές πορείες της ανθρωπότητας.

Τις παρακολουθούσε μάλιστα με τον πιό σημαίνοντα τρόπο, ζυγίζοντας συνεχώς και προσεκτικά τις δόσεις του «καλού» και του «κακού», (αλλα Ουάσικγτον) αξιολογώντας και χαρακτηρίζοντας την κάθε πράξη. Κοιτούσε προσεκτικά τα πρόσωπα προσπαθώντας μέσα από αυτά να διακρίνει την ιστορία-την μοίρα των ανθρώπων με αλλα λόγια. Και μέσα απ αυτές τις παρατηρήσεις της, η κοινωνία των ανθρώπων διαμόρφωνε πίστη και ελπίδα, αποτροπιασμό και απελπισία.

Και ενώ η παλιά αντίληψη της ιστορίας, που ήθελε τον άνθρωπο παιγνίδι στα χέρια του Θεού και τους επικεφαλής των πολιτικών κοινοτήτων ενεργούμενα της Θείας Πρόνοιας, τα μέσα παραγωγής βελτιώθηκαν, αναπτύχθηκαν, η τεχνολογία έκανε προόδους, νέοι ορίζοντες άνοιξαν, οι εξερευνήσεις πλάτυναν τις γνώσεις των ανθρώπων και νέες ανακαλύψεις προστέθηκαν. Ολα αυτά μαζί έφεραν τον Ουμανισμό, τον Διαφωτισμό, την Αναγέννηση και σε συνέχεια την Γαλλική επανάσταση. Τώρα πια τη θέση του Θείου στην ιστορία την πήρε πλέον ο ίδιος ο άνθρωπος. Ο άνθρωπος έγινε πολίτης, υπεύθυνος για τις πράξεις του, ατομικά και συλλογικά. Τώρα πια η ιστορία, στις νέες πολιτικές και ιδεολογικές συνθήκες έγινε, αντί για αφήγηση των ενεργειών και πράξεων της Θείας Πρόνοιας, αφήγηση και καταγραφή των ανθρώπινων αποφάσεων, πράξεων και εμπειριών.

Μια παρακαταθήκη γνώσεων που αφορούν την κοινωνία, την πολιτική, τη συλλογική συμβίωση καθώς και τους μηχανισμούς που την κανοναρχούν. Με απλά λόγια, η ιστορία έγινε βασική πολιτική επιστήμη, καίρια, στη σημασία του πεδίο γνώσεων και αναζητήσεων πάνω στα μυστικά των ανθρώπινων κοινοτήτων. Τώρα πλέον κυριαρχεί η ευθύνη απέναντι στην κοινωνία την πατρίδα και την ιστορία.

Για τη σύγχρονη κοινωνία των ανθρώπων η ιστορία, με αυτήν τη μορφή, αποτελεί κρίσιμο πεδίο αναφοράς, απ όπου αντλούνται ιδέες, στηρίζονται προτάσεις και αιτήματα, νομιμοποιούνται οι προσπάθειες για αλλαγή και βελτίωση αυτού του φθαρτού μεν,

αληθινού και ανθρώπινου δε, επίγειου κόσμου. Ετσι η ιστορία από έρμαιο της Θείας Πρόνοιας και ελέω Θεού ηγεσίας, έγινε εργαλείο της ανθρώπινης λογικής και των συνεπακόλουθων πολιτικών αντιλήψεων. Η παρακολούθηση-ανακάλυψη έστω μιάς εθνικής οντότητας μέσα στο χρόνο, η συγκρότησή της και η πολιτική νομιμοποίησή της μέσα απ την κοινή πορεία, έστειλε την Θεία Πρόνοια και την Ελέω Θεού ηγεσία στο παρασκήνιο.

Οι Ελληνες πρώτοι, οι Γάλλοι, οι Γερμανοί και οι Ιταλοί, πορεύτηκαν μέσα στο χρόνο, οχι στο όνομα της εξασφάλισης μιάς επουράνιας αόριστης βασιλείας, αλλλα στο αντίστοιχο της εθνικής ολοκλήρωσης και ανάτασης στον 18ο, τον 19ο και 20ο αιώνα και της παγκόσμιας ολοκλήρωσης στον 21ο αιώνα.

Εκτός απ την πρώτη μεγάλη Γαλλική Επανάσταση, που μετακίνησε τον άξονα της ζωής απ την εργασία στην ιδιοκτησία και η προσπάθεια της δεύτερης του 1917, για επαναφορά τον άξονα της ζωής απ την ιδιοκτησία στην εργασία, λίγες φορές θα βρούμε στο παρελθόν πιο ανατρεπτική, πολιτική ιδέα από αυτήν. Οι ηγεμόνες, ξαφνικά, έπαψαν να ειναι όργανα της Θείας πρόνοιας και να λογοδοτούν, ως εκ τούτου μόνο σε αυτήν και μεταβλήθηκαν σε ταγούς ενός έθνους, υπεύθυνοι απέναντι στη δική τους μοίρα και υπόλογοι απέναντι σε αυτούς που το συγκροτούν, δηλαδή στους πολίτες. Οι εθνικοί αγώνες του 18ου και του 19ου αιώνα άλλαξαν τη μορφή του κόσμου όπως και την αντίληψη του για το παρελθόν και την ιστορία. Μέσα σε αυτήν την κοσμοϊστορική αλλαγή γεννήθηκαν και οι αριστερές ιδέες, που σαν παράγωγό τους και στενή συγγενείς των νέων αντιλήψεων στήριξαν το κοινωνικό γίγνεσθαι με τη δύναμή τους προς τα μπρος την κοινωνία των ανθρώπων.

Βέβαια και σήμερα ακόμα δεν λείπουν οι «ιστορικοί» που γράφουν όπως παλιά με βάση το «καλό» και «κακό» και μόνο τις πράξεις του Ελέω Θεού ηγεμόνα ατομικού και συλλογικού, και οτι αυτά ειναι τα μόνα πράγματα που αξίζει να θεωρηθούν, να καταγραφούν, να κριθούν και να αποτελέσουν την ιστορία. Η ζωή ομως οχι μόνο συνεχίζεται αλλά και προχωρεί.

Ο απελευθερωτικός Αγώνας των προγόνων μας το 21, απ τη μια μεριά έδειξε την ζωτικότητα των Ελλήνων και απ την άλλη το κάλεσμα του Ρήγα, οδήγησε στο ξεχαρβάλωμα της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας. Ο αγώνας των Ελλήνων τρομοκράτησε μια αυτοκρατορία, που μέχρι τότε θεωρούνταν μια από τις μεγαλύτερες στρατιωτικές δυνάμεις στις αρχές του 19ου αιώνα. Και την τρομοκράτησε γιατί ο αγώνας αυτός, ύστερα από αιώνες θύμισε στην ηγεσία της αυτοκρατορία: οτι στον ελλαδικό χώρο η Τουρκία ηταν κατακτητής. Κάτι παρόμοιο έγινε και το 1941-44 ,που η Εθνική Αντίσταση θύμισε στις δυο αυτοκρατορίες, την Ιταλική και την Γερμανική οτι στον ελλαδικό χώρο ειναι κατακτητές και πρέπει να μας αδειάσουν τη γωνιά.
Η αφύπνυση των Ελληνων, ηταν φυσικό να βάλει σε σκέψη τον κατακτητή. Το γεγονός αυτό οδήγησε την οθωμανική ηγεσία να αναζητήσει οχι μόνο συμμάχους, αλλα και εγγυητή για την εδαφικής της ακεραιότητας από μια μεγάλη δύναμη.

Την εποχή εκείνη η Αγγλία δέσποζε στα κύματα. Ηταν αυτή που οχι μόνο δέσποζε αλλα και υπαγόρευε την θέλησή της στο χώρο της Μεσογείου. Ηταν επόμενο τόσο την συμμαχία αλλο τόσο και την εγγύηση να τη ζητήσει η Τουρκία απ την τότε κραταιά Αγγλία. Εκτός απ τη συμμαχία και την εγγύηση που πρόσφερε η Αγγλία στο Σουλτάνο, έγινε και ο αποκλειστικός μυστικοσύμβουλός και χορηγός του Σουλτάνου.
Η Τουρκία εκτός απ τους Ρώσους, που ηταν σχεδόν σε μόνιμα εμπόλεμη κατάσταση με στόχο να αποσπάσει τουρκικά εδάφη και την Πόλη. Με την αφύπνυση των Ελλήνων προστέθηκε ενας ακόμα «εχθρός», οχι βέβαια εχθρός οπως η Ρωσία, αλλά διεκδικητής-αγωνιστής για την απελευθέρωση των πατρογονικών κατακτημένων εδαφών απ τους Τούρκους κατακτητές και τη λύτρωση των Ελλήνων απ τη σκλαβιά.
Κοινούς εχθρούς οι αγωνιστές του 21, εκτός απ τους Τούρκους ειχαν τους Κοτζά-πασάδες, τους προεστούς, τον Κλήρο και τους Νενέκους, συνεργάτες του Ιμπραϊμ και επί πρόσθετα και τους Αγγλους και κυρίως αυτούς, που μετά την πρόσδεση της οθωμανικής αυτοκρατορίας στο δικό τους γεωστρατηγικό άρμα, ειχαν αρχίσει να θεωρούν τσιφλίκι τους

την Νεοσύστατη Ελλάδα. Αυτά οσον αφορά το ρόλο που έπαιξαν οι συντηρητικές και αντί επαναστατικές δυνάμεις και πως ανταμοίφθηκαν οι Νενεκοί συνεργάτες των Τούρκων κατακτητών το 21.

Ο Νενέκος διορίστηκε Βοϊβόδας της Πελοποννήσου, και ο Τσολάκογλου, Λογοθετόπουλος και Ράλλης κυβερνήτες στις ελληνόφωνες γερμανικές κυβερνήσεις, μαζί βέβαια με τα Τσογλάνια τους σε κέραιες θέσεις από τις οποίες θέσεις, πίεζαν το λαό να μην ανέχεται, να μην ενισχύει, να πολεμά και να καταδίνει τους αγωνιστές στους Τούρκους κατακτητές τότε και στους Γερμανό-Ιταλούς και Βουλγάρους τώρα.

Ηταν αυτοί που σε συνεργασία με τους Τούρκούς, εκτός από τα ποιο πάνω έκαιγαν τα χωριά της Πελοποννήσου και της Ρούμελης και κατά προτίμηση των αγωνιστών. Ηταν αυτοί που οταν το παράκαναν, ανάγκασαν τον Κολοκοτρώνη να είπε : Στήστε φούρκα και Παλούκι για τους Προσκηνημένους και τον αρχηστράτηγο της συμμαχίας του Δυτικού μετώπου στρατηγό Αϊζενχάουερ: να δηλώσει για τους ταγματασφαλίτες και τους ποικιλώνυμους εθνοϊσμούς, που δεν ειχαν αφήσει γωνιά της Ελλάδας χωρίς να το βάψουν με αίμα πως: «αν σε ενα μήνα από τούδε, δεν παραδώσουν τα όπλα που πήραν από τους Γερμανούς και δεν παραδοθούν σκοτώστε τους, σαν εχθρούς του αγώνα» και ο μέγας Τσιώρτσιλ, ειχε δηλώσει οτι θα «λογοδοτήσουν οι μαστροποί!

Σε ό,τι αφορά τον αγώνα του 1941-44. Πολύ πριν από την κατάρρευση του αλβανικού μετώπου: το Παλάτι μαζί με την κυβέρνησης της Βασιλό-μεταξική δικτατορίας, πολλοί στρατηγοί και ενα μέρος στρατού από τη Νότια Ελλάδα, παίρνοντας μαζί τους τεράστιες (πολλοί λένε-ολο) ποσότητες κρατικών αποθεμάτων του χρυσού, εγκαταστάθηκαν στην Αίγυπτο. Από όπου συνέχιζαν τις ήδη λαμπρές σχέσεις με τους Αγγλους, με στόχο πάντα να βοηθήσουν οι Αγγλοι, ωστε αυτό το λαογέννητο λαϊκό κίνημα, αυτό το αξιοθαύμαστο για δεύτερη φορά γεγονός στην κατακτημένη και τώρα Ελλάδα, παρά τις δυνάμεις πολιτικές και ένοπλες που διαθέτει, να μη μπορέσει να εκφραστεί κοινωνικό-πολιτικά, ετσι ώστε να ειναι βέβαιη η επαναφορά της αστικής τάξης στην εξουσία μεταπολεμικά.
Ενω η πλειοψηφία του λαού εντάχθηκε στις Αντιστασιακές οργανώσει, ενα μεγάλο, αν οχι το μεγαλύτερο κομμάτι του αστικού πολιτικού κόσμου εκείνης της εποχής, προτίμησαν να απόσχουν από τον αγώνα του λαού: Οπως ο Γ.Καφαντάρης, ο Ιωαν Σοφιανόπουλος, ο Γ. Παπανδρέου, ο Ι Ράλλης, Ο Γονατάς κλπ απείχαν. Οι περισσότεροι καταστάλαξαν στην Αίγυπτο λίγο πριν από το τέλος του πολέμου, με σκοπό να επανακτήσουν με οποιονδήποτε τρόπο και μέσο μονομερώς την εξουσία μετά τη λήξη του Β! Παγκοσμίου Πολέμου.
Οπως και άλλοτε εχει γραφτεί μετά, τη δημιουργία της ελληνόφωνης γερμανικής κυβέρνησης από τους επίορκους στρατηγούς, «με προκήρυξή τους στην Εφημερίδα της κυβέρνησης που αυτοί σχημάτισαν στις 29 Απριλίου 1941- τεύχος πρώτο-Αριθμός φύλλου 146, προσπάθησαν να εξηγήσουν στο λαό για ποιον ακριβώς λόγο σχημάτισαν την κυβέρνηση και τι πρέπει να γίνει από τούδε και στο εξής κατά την άποψή τους.

Προς τον Ελληνικον Λαον

Ελληνες Μαχηταί. Ελληνικέ Λαέ

«Οι υπεύθυνοι της εθνικής συμφοράς έφυγαν από τας Αθήνας και εγκατέλειψαν το πάρτιον έδαφος. Υπό την ασφαλή προστασίαν της θαλάσσης από τας επιθέσεις του αντιπάλου, απαιτούν από όλους μας να συνεχισθή αγών, το μάταιον του οποίου Σεις ολοι οι παραμείναντες επί του πατρίου εδάφους έχετε κατανοήσει.
»Κυβέρνησιν που ετράπη εις φυγήν, ουδε δικαίωμα εχει να απαιτή από τον Ελληνικόν λαόν θυσίαι αι οποίαι ισοδυναμούν με σφαγιασμόν και αυτοκτονίαν...».

Ο καθένας μπορεί να βγάλει τα δικά του συμπεράσματα, ως προς το σκοπό που προσβλέπει η προκήρυξη και ποιών τα συμφέροντα εξυπηρετούν αυτές οι τρείς αράδες; Βέβαια η προκήρυξη ειναι εκτεταμένη και ασχολείται εκτός από την καταδίκη αυτών που εγκατάλειψαν λαό και χώρα «ετράπησαν εις φυγήν» και την αποτροπή μή οργάνωσης (κάτι που έπρεπε να το κάνουν αυτοί) Ενθικής Αντίστασης, γεγονός που προϋποθέτει «θυσίες που θα ισοδυναμούσαν με σφαγιασμόν και αυτοκτονίαν». Συνεπώς οχι οργάνωση

Αντίστασης, αλλά αποδοχή της κατοχής, υποταγή στα κελεύσματα του Γ! Ράϊχ, ξεχνώντας το γεγονός πως αν δεν σπάσεις αυγά δεν κάνεις ομελέτα. Χωρίς κατάθεση αγώνα-προσφορά δεν υπάρχει διεκδίκηση. Για αυτόν ακριβώς το λόγο το πρώτο πράγμα που έκανε ο Τσιώρτσιλ, για να μην υπάρξει διεκδίκηση αμφισβήτησε την εθνική προσφορά της.

Μετά την κατάρρευση του αλβανικού μετώπου, συγκεκριμένος ηταν πλέον ο ρόλος των αστικών πολιτικών κομμάτων και της αστικής τάξης της χώρας. Ενα τμήμα του αστικού πολιτικού κόσμου διάλεξε το δρόμο της ανοιχτής συνεργασίας σε όλα τα επίπεδα: πολιτικά, οικονομικά και ένοπλα με τους κατακτητές. Η ελληνόφωνη γερμανική κυβέρνηση των στρατηγών, καθώς και οι επόμενες δυο, του Λογοθετόπουλου και του Ράλλη, οταν άρχισε να οργανώνεται αντίσταση γενικά και ειδικά μετά την ίδρυση του ΕΑΜ, δεν αρκέστηκαν στο να παρηγορούν το λαό. Και οταν ο λαός τους κάλεσε να συμμετάσχουν οι στρατιωτικοί (με εξαιρέσεις) έριξαν το σύνθημα: «εμείς πολεμήσαμε τώρα ας πολεμήσουν αλλοι». Η «πολεμική μηχανή του Γ! Ράϊχ ειναι αήττητη». Τώρα πρέπει να «κοιτάξουμε και λίγο τον εαυτό μας» μια και ο αγώνας κρίθηκε «άσκοπος», «ανεδαφικός» και επιζήμιος, ενώ η συνεργασία σε ολα τα επίπεδα μετακινούσε πλούτο από τα λαϊκή δυστυχία και το ξεπούλημα του Εθνικού πλούτου, ηταν αυτή που δημιούργησε τα μετά απελευθερωτικά Τζάκια.

Μετά την ίδρυση του ΕΑΜ στις 27 Σεπτεμβρίου 1941πρώτα θορυβήθηκαν, και οταν άρχισε η γεωμετρική ανάπτυξη του ΕΑΜ, οργάνωσαν και όπλισαν με γερμανικά όπλα τα φονικά «Τάγματα Ασφαλείας», τους «στολίαδες» και τους δεκάδες εξ ίσου φονικούς εθνοϊσμούς, καθοδηγούμενους και χρηματοδοτούμενους από τους Αγγλους τοποτηρητές συνδέσμους. Τους συνδέσμους, που δρούσαν μαζί με το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ στον ελλαδικό χώρο. Κάτι που ίσως φανεί κάπως οξύμωρο αν ειπωθεί, οτι και αυτοί οι ίδιοι οι Αγγλοι σύνδεσμοι εκτός του οτι καθοδηγούσαν και χρηματοδοτούσαν αυτούς τους εγκληματικούς για τη χώρα σχηματισμούς, συνεργάζονταν και οι ίδιοι απευθείας με τους Γερμανούς, οπως το 21 με τους Τούρκους, οι κάθε μορφής και σύνθεσης Νενέκοι.

Βέβαια ολοι οι Νενέκοι, ανεξάρτητα μορφής και σύνθεσης, συνεργαζόμενοι τότε με τους Τούρκους και τώρα με τους σύγχρονους κατακτητές, έκαναν μεγάλη ζημιά στο λαό και τη χώρα. Στη διάρκεια της κατοχής οι μεγαλό-Νενέκοι συνεργαζόμενοι έχουν προβεί σε πράξεις Εθνικής προδοσίας: Οι ελληνόφωνες γερμανικές κυβερνήσεις με διάφορα διατάγματα και με «ρυθμιστικές» παρεμβάσεις στην «κοινωνία» και την οικονομία, ενέταξαν ολόκληρη σχεδόν την ελληνική βιομηχανία κυρίως την πολεμική και την μεταλλευτική και τις βασικές εμπορικές επιχειρήσεις, εν αγνοία του λαού στην πολεμική βιομηχανία του άξονα.

Ενέργειες και πράξεις συνεργασίας, που άπτονται της Εθνικής προδοσίας, τη στιγμή που η χώρα βρίσκονταν σε πόλεμο με τον άξονα. Η ενέργεια αυτή ηταν μια συνειδητή οικονομική ενίσχυση των πολεμικών βλέψεων του άξονα κατακτητή, το μέγεθος του οποίου κανένας, μα κανένας ακόμα δεν έκανε τον κόπο να μας πει, αφού έγιναν αυτού του είδους παραχωρήσεις προς τον άξονα, αν δικάστηκαν κάποιοι και ποιοί για αυτήν την εχθρική για τη χώρα συνεργασία και κυρίως να προσδιορίσει το μέγεθος της αξίας αυτών των, ετσι ωστε να συνυπολογισθεί στις υπόλοιπες αποζημιώσεις και το αναγκαστικό Δάνειο που διεκδικεί η χώρα μας από τη Γερμανία.

Και συνεργάστηκαν οχι μόνο με λόγια και συμβουλές, αλλα με έργα και βοήθεια που σκοπό ειχαν το πνίξιμο της Ελληνικής Επανάστασης τότε για τη διατήρηση της οθωμανικής αυτοκρατορίας άθικτη εδαφικά για ενδεχόμενη απειλή κατά της Ρωσίας, αλλα κυρίως θεωρούσαν πως αν στραγγάλιζαν την Ελληνική, Επανάσταση θα τιθάσευαν τις εξεγέρσεις των αλλων λαών της Βαλκανικής Χερσονήσου. Των λαών, που ο Ρήγας τους κάλεσε να εξεγερθούν μαζί με τους Ελληνες με εκείνο συγκλονιστικό σύνθημα: «Ως Πότε Παλικάρια θα ζούμε στη Σκλαβιά...» και το ακόμα πιό συγκλονιστικό: «Λευτεριά ή Θάνατος». Δίπλα σε αυτά και τα εθνικά πολεμικά συνθήματα του Μεσολογγιού «Ελευθερία ή θάνατος» και «Εκείθε με τους αδερφούς, εδώθε με το χάρο» ειναι αιώνιες διδαχές-υποθήκες για ολους τους Ελληνες. Ειναι σπάνιες εθνικές περγαμηνές.

Ειναι αλήθεια, οτι δεν ξέρουμε πού και πότε ακριβώς πάρθηκε η απόφαση για τον απελευθερωτικό αγώνα. Ισως ο πρώτος πυρήνας να σχηματίστηκε στο Βουκουρέστι, που τα χρόνια εκείνα ηταν σπουδαίο πολιτικό και πνευματικό κέντρο. Επειδή ομως το Βουκουρέστι ηταν μακριά από την κεντρική Ευρώπη, που ηταν το θέατρο των μεγάλων στρατιωτικό πολιτικών γεγονότων. Γι' αυτό οι πατριώτες για να ειναι κοντά στα γεγονότα συνδέθηκαν με τη Βιέννη, την Τεργέστη και αλλες πόλεις της Αυστρίας και Ουγγαρίας, που ηταν πιο κοντά και υπήρχαν εκεί πολλοί έμπορευόμενοι Ελληνες. Εκεί άρχισε η σπορά και η προπαγάνδα για την Εθνική εξέγερση. Η Εταιρεία του Ρήγα βρήκε κατά κάποιον τρόπο το έδαφος ως ενα βαθμό προετοιμασμένο. Ειχαν ωριμάσει κάπως οι συνθήκες για να ιδρυθεί μια συνομοτική οργάνωση με πρόγραμμα απελευθερωτικό,.

Πριν από την «Φιλική εταιρεία» του Ρήγα, υπήρξαν αρκετές οργανώσεις, οπως και στην κατοχή εκτός από το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο ΕΑΜ. Οργανώσεις μιας μικρής μειοψηφίας που προέρχονταν από τις τάξεις του ανώτερου κλήρου, των κοτζαμπάσηδων και μερικών Φαναριωτών, δεν ειχαν πλατιά απήχηση στο λαό. Η πρώτη ελληνική «Εταιρεία» για την οποία γίνεται λόγος στις πηγές, ηταν αυτή του καλόγερου Σεραφείμ. Ο οποίος οταν πήγε στη Ρωσία να ζητήσει βοήθεια από τον Τσάρο, επειδή ηταν ανακατεμένος και σε ξένες οργανώσεις, πιάστηκε και καταδικάστηκε σε ισόβια σαν κατάσκοπος της Σουηδίας.

Η Εταιρεία του Ρήγα, ηταν μια νέα οργάνωση που δεν ειχε καμιά σχέση εξάρτησης απ τις προηγούμενες. Το πρόγραμμα της οργάνωσης του Ρήγα αντανακλούσε (οπως και του ΕΑΜ στην κατοχή) τους πόθους και τους καημούς των Ελλήνων αστών, που αποτελούσαν την πρωτοπορία του ελληνικού εθνικισμού. Η Εταιρεία του Ρήγα ξεπήδησε μέσα από τις «Κ ο μ π α ν ί ε ς τ ω ν Γ ρ α ι κ ώ ν» τη (συντροφιά) του εξωτερικού που ιδεολογικά αντανακλούσε τον πατριωτισμό μεγάλων στρωμάτων του σκλαβωμένου ελληνικού λαού.

Ειναι γεγονός οτι οι ιδρυτές της ηταν επιρεασμένοι από τον Καρποναρισμό και τον Τεκτονισμό. Δεν ηταν ομως «η Φιλική Εταιρεί» οπως ισχυρίζονται μερικοί μια Τ ε κ τ ο ν ι κ ή Σ τ ο ά. Η Εταιρεία του Ρήγα, δεν θα μπορούσε να παίξει αυτόν τον ευρύτατο ιστορικό εθνικό απελευθερωτικό ρόλο, αν περιορίζονταν σε μια μικρή συνομοτική Τεκτονική Στοά. Ο Θεσσαλός αρχηγός, μπορεί να παρακολουθούσε τον τρόπο οργάνωσης των Τεκτόνων και των Μασόνων ακόμα, που ηταν τόσο διαδεδομένα την εποχή εκείνη. Σαν αρχηγός ομως του Εθνικό-απελευθερωτικού κινήματος της Ελλάδας και της Βαλκανικής, ειχε από ό,τι αποδείχθηκε ζυγίσει καλά, τόσο τις κινητήριες δυνάμεις του βαλκανικού εθνικισμού, οσο και τις διασταυρωμένες επιρροές των μεγάλων ευρωπαϊκών δυνάμεων. Ο Ρήγας ειχε ολα εκείνα τα προσόντα που πρέπει να εχει ενας ηγέτης σε τέτοιες κρίσιμες και ιστορικές στιγμές για τους υπό κατοχή λαούς εκείνης της εποχή.

Μελετώντας τις αντιθέσεις των μεγάλων δυνάμεων (Ρωσίας Αυστρίας, Γαλλίας και Αγγλίας) κατάλαβε πως με διάφορους και κυρίως κατάλληλους ελιγμούς και χειρισμούς, μπορούσαν τόσο οι Ελληνες αλλο τόσο και οι βαλκανικοί λαοί να κερδίσουν την ελευθερία τους. Αποδείχθηκε πως το πολιτικό αισθητήριο δεν τον ξεγελούσε και οτι ηταν καλά κατατοπισμένος στα παρασκήνια της ευρωπαϊκής διπλωματίας. Ηξερε πολύ καλά πως οι βαλκανικοί λαοί τίποτε δεν εχουν να περιμένουν από την Αυστρία. Η Ρωσία στο μεταξύ, που την κυβερνούσαν οι Τσάροι, απόβλεπε πάντα στους δικούς της σκοπούς στη Βαλκανική και στη λεκάνη της Μεσογείου.

Μα και η Αγγλία και κυρίως αυτή, οχι μόνο ηταν αντίθετη στο ξεσκλάβωμα της Βαλκανικής γενικά και των Ελλήνων ειδικά, ηταν και ο πιο φανατικός πολέμιος και από αυτόν ακόμα τον Μέτερνιχ, να μην απελευθερωθούν οι Ελλήνες. Και αυτό γιατί η απελευθέρωση των Ελλήνων και η δημιουργία ελληνικής κρατικής οντότητας, οσο μικρή και αν ηταν θα της χαλούσαν τη σούπα, δηλαδή την Ισορροπία δυνάμεων ανάμεσα στη Ρωσία και την Οθωμανική αυτοκρατορία, που ηταν το βασικό ανάχωμα στις βλέψεις της Ρωσία προς την Πόλη. Η δημιουργία της ελληνικής κρατικής οντότητας αυτήν ακριβώς την ισορροπία θα έβαζε σε κίνδυνο.

Ο βόσπορος και το Γιβλαρτάρ ηταν ο μόνος δρόμος προς την Ινδία και τις αλλες αποικίες της Αγγλίας. Γι' αυτό και ηταν κάθετα αντίθετη στη δημιουργία ελληνικού κράτους. Η Αλβιώνα τότε και η Αγγλία στη συνέχεια ειχε διαμόρφωση την γεωστρατηγική της πολιτικής στο χώρο της Μεσογείου γενικά και της Βαλκανικής ειδικά σε δυο Αξονες-**Στάνταρ:** α) Να μην δημιουργηθεί ελληνική κρατική οντότητα, γεγονός, που θα αφαιρούσε ενα κομμάτι κατακτημένο από τους Τούρκους ελληνικό έδαφος, και β) και αν ακόμα παρ' ελπίδα γινόταν κατορθωτό αυτό, να μείνει η νέα κρατική οντότητα καθηλωμένη αυστηρά στα αρχικά της όρια. Και αυτό γιατί, και η παραμικρή ακόμα εδαφική επέκταση της Ελλάδας, θα σήμαινε απόσπαση, ελληνικού μεν εδάφους εις βάρος της Οθωμανικής εδαφικής ακεραιότητας. Ενα γεγονός που θα διατάρασσε την ισορροπία ανάμεσα στην Ρωσία και την Οθωμανική αυτοκρατορία. Κάτι που θα έθιγε θανάσιμα τα συμφέροντα της Αγγλίας στη λεκάνη της Μεσογείου

Οι αυτοκρατορίες ενώ εχουν κάθε λόγο να σέβεται η μια τα σύνορα και τα όποια εδαφικά δικαιώματα της αλλης, δεν ξεχνούν ομως και το βασικό Νόμο: Οτι «ο δυνατός παίρνει οσα του επιτρέπει η δύναμη και οσα δεν μπορεί να υπερασπιστεί ο αδύνατος». Οταν στις αρχές του 19ου αιώνα η Οθωμανική αυτοκρατορία άρχισε να χάνει τη δυναμικής της, με αποτέλεσμα να μην μπορεί να ελέγχει σε ολη την έκταση τα σύνορά της. Με βάση λοιπόν, τη «δύναμη» και την ραφινάτη Αγγλική διπλωματία, προκειμένου να εχει άνεση να τις αφαιρεί καμμάτι το κομμάτι Αραβικές (με τον Λωρές της Αραβίας) πετρελαιοφόρες περιοχές. Και εν όψη τις εξεγέρσεις στο Βαλκανικό χώρο και ειδικά τους εξεγερμένους Ελληνες, με μια ινζέλ-Σερβίτικη ίντριγκα, και με βάση την απειλή της Ελληνικής Επανάστασης, διέστρεψε την προσοχή της αυτοκρατορίας στον Ευρω-Βαλκανικό χώρο.

Σαν αυτοκρατορική και αποικιακή δύναμη η Αλβίωνα, που δέσποζε στα κύματα, γνώριζε οτι η Οθωμανική αυτοκρατορία, ιστορικά υπάρχει και λειτουργεί, σε ενα μεγάλο μέρος, αν οχι το μεγαλύτερο, για μερικούς αιώνες σαν κατακτητής πάνω σε ξένο έδαφος. Στο πατρογονικό έδαφος των Ελλήνων: Στο έδαφος της Βυζαντινής αυτοκρατορίας. Ο πανδομάτορ χρόνος ομως και η συγγραφή της ιστορίας στα μέτρα τους, με το πέρασμα του χρόνου στις νέες γενιές έγινε πίστη στην αρχή και πεποίθηση αργότερα, οτι ανέκαθεν ετσι ηταν τα πράγματα.

Η Αλβιώνα ομως, που μετά το αδυνάτισμα στρατιωτικά και οικονομικά της αυτοκρατορία, δεν αρκέστηκε στην απόσπαση αραβικών εδαφών. Για να ειναι σίγουρη να μην ενδόσει λόγο αδυναμίας σε κάποιες αλλες πιέσεις, ήθελε να την προσδέσει στη δική της γεωστρατηγική πολιτική. Οταν οι Οθωμανοί αντέδρασαν, προκειμένου να την υποτάξουν, δεν δίστασαν να τους θυμίσουν πως ακριβώς εχουν τα ιστορικά δεδομένα. Και σε συνέχεια να τους απειλήσουν, πως αν δεν προσδεθούν στο δικό τους γεωστρατηγικό άρμα, ετσι οπως έχουν διαμορφωθεί τα γεγονότα στον χώρο της Βαλκανικής και ειδικά στη Νότια Βαλκανική, όπου οι Ελληνες, ύστερα από το κάλεσμα του Ρήγα, και τη δημιουργία της «Φιλικής Εταιρείας», οι κίνδυνοι για την αυτοκρατορία θα ειναι καταστροφικοί, οπως και για την κλίκα της 4η Αυγούστου η ίδρυση της καινούριας «Φιλικής Εταιρείας» το ΕΑΜ.

Μια «Εταιρεία», που με συνθήματα οπως :«Ελευθερία η Θάνατος» και το πιο τραγικό για τους Τούρκους το σύνθημα της «Μεγάλης Ιδέας», που σκοπό και περιεχόμενο εχει την απελευθέρωση ολων των υπό κατοχή Ελλήνων από το πατρογονικό τους έδαφος. Αν σε αυτό προστεθεί και το ομόθρησκο των Ελλήνων με τη Ρωσία, ειναι δεδομένα που, αν δεν δεχθούν τον όρο τους, δεν ειναι μακριά η μέρα που θα χάσουν, οχι μόνο την ευρωπαϊκή Τουρκία, που σχεδόν κατοικείται από Ελληνες, πολύ σύντομα θα βρεθούν στα βάθη της Ασίας.

Η Οθωμανική αυτοκρατορία έχοντας επίγνωση του γεγονότος, οτι πράγματι ειναι κατακτητές αυτού του γεωγραφικού χώρου, προκειμένου να διασφαλίσει την ύπαρξή της και τη συνέχεια της ύπαρξης, δέχθηκε την επικυριαρχία της Αγγλίας. Η Αγγλία την εποχή εκείνη ηταν η μόνη δύναμη που μπορούσε να της εγγυηθεί την ύπαρξη και τη συνέχεια. Το τραγικό δε, ειναι οτι μετά την δολοφονία του Καποδίστρια, την ανάληψη της διακυβέρνησης της χώρας από τον Μαυροκορδάτο, τον ερχομό του Οθωνα, την εις

θάνατο καταδίκη του Κολοκοτρώνη και του Πλαπούτα κατ' υπαγόρευση των ίδιων των Αγγλων, προσδέθηκε και η Ελλάδα στο ίδιο γεωστρατηγικό άρμα Σύνδεσαν την τύχη της Νεοσύστατης Ελλάδα με τον θέσει και φύση εχθρό της.

Η νεοσύστατη Ελλάδα προσδέθηκε με αυτόν που για τα δικά του και μόνο συμφέροντα, σε όλα τα Φόρα των ανακτοβουλίων ειχε πολεμήσει τη δημιουργία της ελληνικής κρατικής οντότητας. Και οταν παρά τη λυσαλαία αντίθεση της δημιουργήθηκε αφού ειχε αναλάβει και εγγυηθεί οχι μόνο την ύπαρξη, αλλα και την εδαφική ακεραιότητα της Οθωμανικής αυτοκρατορίας. Προσπάθησε με όλα τα μέσα να μην επεκταθεί γεωγραφικά πέρα από τη Ρούμελη και το Μοριά. Την ακεραιότητα από την οποία η Ελλάδα, εκτός από την ύπαρξή της κρατική οντότητας διεκδικούσε την ολοκλήρωση του γεωγραφικού της ορίζοντα. Οι τότε ηγεσίες για τους γνωστούς λόγους, έπεσαν και αυτές στον ίδιο λάκκο των λεόντων. Από τον οποίο λάκκο δεν μπορεί να βγει ακόμα η Ελλάδα.

Για να γίνει κατανοητό οτι η Αγγλία μετά την υποταγή των Οθωμανών, διαχειριζόταν πλέον αυτή τα όποια Οθωμανικά συμφέροντα και ειδικά τα σχέση έχοντα με την Ελληνική Επανάσταση΄Αρκεί να μελετήσει κανείς τον τρόπο, τον χρόνο, τα μέσα και το αίμα, που χρειάστηκε να καταβάλουν και να υποστούν οι Ελληνες για να φτάσει-καταλήξει η Ελλάδα της Μεγάλης Ιδέας στον σημερινό γεωγραφικό της ορίζοντα και στην επίσημη δήλωση από τα ποιο επίσημα χείλη οτι: σαν χώρα: «**δεν διεκδικούμε τίποτε»** και δεν **«παραχωρούμε τίποτε** », θα καταλάβει ποιος ηταν ο φύση εχθρός της Ελλάδας. Ακόμα θα διαπιστώσει οτι, και οταν ακόμα με πολλές στερήσεις, βάσανα και πολύ, πάρα πολύ αίμα οι πρόγονοί μας, κατόρθωναν να επεκτείνουν τον γεωγραφικό ορίζοντα της Ελλάδας, η Αγγλία ηταν αυτή που χρησιμοποιούσε κάθε είδους επιχειρήματα και προσχώματα προκειμένου να αποτρέψει ενα τέτοιο ενδεχόμενο. Και οταν δεν μπορούσε να το αποτρέψει:

Ηταν αυτή η Αγγλία, που έπαιρνε το υποδεκάμετρο και με τρεμάμενα χέρια, μετρούσε και ξανά μετρούσε, το αποσπασμένο πλέον κομμάτι απελευθερωμένου πατρογονικού ελληνικού εδάφους, μην τύχη και αφαιρεθούν από την οθωμανική αυτοκρατορία μερικοί πόντοι περισσότεροι από ό,τι έκριναν αυτοί. Χαρακτηριστική ηταν η στάση της το 1922 στη Μικρασιατική καταστροφή. Μια καταστροφή, που εκτός οτι τερμάτισε την πολιτική της Μεγάλης Ιδέας, οδήγησε και στη συμφωνία της Λωζάνης, Τον ξεριζωμό των Ελλήνων, που η ύπαρξή τους και μόνο τους θύμιζε οτι ειναι κατακτητές σε αυτό το χώρο-έδαφος.

Μια και μόνο ματιά στα βόρεια σύνορα της χώρας και ο ποιο ανίδεος θα διαπιστώσει την πρόσδεση (να φυλάμε Θερμοπύλες να μην κατέβουν οι Σλάβοι στο Αιγαίο) και το ακόμα πιο ενδεικτικό ειναι η τοποθέτηση του Νομού Εβρου προς το βορρά να μην προσεγγίσει την Ανατολική Θράκη και εκείνο το μονομερές οτι «ανήκομεν εις την Δύση», άρα αφού ανήκομεν εις την δύσην δεν ανήκομεν πρώτα στην Ελλάδα; Η φράση αυτή οταν την άκουσα μου θύμισε εκείνο το μεταπολεμικό κατάπτυστο : «Η Ελλάδα εκατόν της εκατόν, αποκλειστικός προσανατολισμός μας προς το Λονδίνο», που φώναζαν οι οι κιοτίδες ελληναράσες. Και το ακόμα πιο απαράδεχτο για ενα λαό που αγωνίστηκε με νύχια και με δόντια να του λένε οτι :

«Η Ελλάδα πρέπει να γίνει αγγλικό προτεκτοράτο!» Οι δε παλικαράδες της Δεξιάς φώναζαν « «Μεγάλη Ελλάδα!»και έδειχναν χάρτες, που κατά βρόχθιζαν τα μισά Βαλκάνια. Σε αυτή ομως τη μεγάλη Ελλάδα τους δεν έπρεπε να συμπεριλαμβάνται μέρη που δεν τα κατοικούν ή τα κατοικούσαν μέχρι χθες Ελληνες: οπως η Κύπρος και η Ανατολική Θράκη και το δυτικό Βόσπορο. Δεν τα διεκδικούσαν γιατί δεν ειχαν τις αντίστοιχες περγαμηνές, με τις οποίες θα μπορούσαν να τα διεκδικήσουν.

Αυτούς που μπορούσαν να τις διεκδικήσουν οι μεταπολεμικές κυβερνήσεις, επειδή αφορούσαν εδάφη ελληνικά μεν, κατεχόμενα ομως από τους Τούρκους, κάτι που ο Τσιώρτσιλ σαν εγγυητής της εδαφικής ακεραιότητα της Τουρκίας, σαν Τζέντελμαν λοιπόν ο Τσιώρτσιλ, δεν θα το δεχόταν ποτέ να «βρεθεί» σε αυτή τη δύσκολη θέση. Για να μην βρεθεί σε αυτήν τη δύσκολη θέση με τη συγκατάθεση και της ίδιας της Ελλάδας, οχι μόνο αμφισβήτησε την προσφορά αλλα για να μην μένει κάποια σκιά, έφερε τους Τζώνιδες με τα

σηδιρικά τους. Με τον τρόπο αυτό έκλεισε το θέμα της « ικανοποίησης των εθνικών της δικαίων και αποκατάσταση, μέσα στα Νέα της σύνορα, ολων των ελληνικών περιοχών».(απ το πρόγραμμα του ΕΑΜ)

Ο τελικός σκοπός των Αγγλων επιτέχθει. Η Τουρκία της οποίας ηταν φύλακας, άγγελος, προστάτης και εγγυητής της εδαφικής ακεραιότητας, η φιλτάτη υμών Αγγλία, οχι μόνο δεν επέτρεψε και τη φορά αυτή στους Ελληνες να της αφαιρέσουν ούτε μια πιθαμή νέου πατρογονικού εδάφους, αλλά μαζί με την Μικρασιατική καταστροφή έγιναν παναλάρωμα του πυρός: το αίμα και τα όνειρα των Ελλήνων. και το πιο τραγικό ειναι το γεγονός οτι η αναγεννημένη πλέον Ελλάδα, ειναι η μόνη χώρα ίσως στο κόσμο που δεν εχει Πρωτεύουσα την Πρωτεύουσά της.

Η Αγγλία σαν μια μεγάλη αυτοκρατορική δύναμη, ηταν το ίδιο μεγάλες οι κατακτητικές της βλέψεις. Τόσες που σε κάποια εποχή παρασυρμένη από τις μεγάλες κατακτήσεις τόλμησε και έριξε εκείνο το δολοφόνο, εγκληματικό και απάνθρωπο σύνθημα στο στρατό της: «Κάντε τον Κόσμο Αγγλία». Ενα σύνθημα που παραφρασμένο το έζησε σε ολο του το μεγαλείο στο πετσί του ο Ελληνικός λαός το Δεκέμβρη του 1944, με εκείνη την απρόκλητη, βάρβαρη και ξετσίποτη ένοπλη Αγγλική επέμβαση. Η παράφραση συνίσταται στο γεγονός οτι αντί «Κάντε τον κόσμο Αγγλία», η δολοφόνο εντολή του Τσιώρτσιλ έλεγε για όποιον τη θυμάται:«ενεργήστε σαν να βρίσκεστε σε κατεχόμενη χώρα».

Δυστυχώς η ελληνική ηγεσία από τον Μαυροκορδάτο και μετά, δεν έκανε καμιά προσπάθεια να ξεφύγει από τη μέγγενη της εξάρτησης. Ακόμα και αυτό το ΚΚΕ, τόσο στην επιβολή Βασιλό-Μεταξικής δικτατορία. Μια δικτατορία που ηταν Αγγλικής έμπνευσης και κοπής, αλλο τόσο και στη διάρκεια της κατοχής, έμμεσα ή άμεσα συνεργάστηκε και αυτό με τον φύση εχθρό της χώρας. Ενα γεγονός που άφησε ως ενα βαθμό ασύδοτους τους Αγγλους συνδέσμους να οργώνουν απ άκρου σ άκρου την Ελλάδα να κάνουν ανοιχτή και ανεμπόδιστη συνεργασία με τα εσωτερικά τους στηρίγματα και να σαμποτάρουν ποικιλότροπα των αγώνα του λαού στην προσπάθειά του να απελευθερώσει τη χώρα από τους κατακτητές.

Η Αγγλία σαν μυστικό σύμβουλος του Σουλτάνου και χορηγός του, σε όλα τα Συνέδρια, από το Λάϊμπαχ, τη Βερόνα κλπ, ως το 1827 που ειχε πλέον αναγνωριστεί η ύπαρξη της κρατικής οντότητας, σε ολες τις συναντήσεις, με προτεργάτης την Αγγλία κατέληγαν σε εχθρότητα κατά του ελληνικού κινήματος και κάθε αλλου κινήματος. Εκείνο που ήθελε και ποθούσε ηταν το: πνίξιμο της ελληνικής επανάστασης. Τον πιο σκληρό και απαίσιο ρόλο στα Συνέδρια αυτά και από αυτόν ακόμα τον Μέτερνιχ, τον έπαιζε η «φιλτάτη» Υμών Αγγλία, η υπόδικη και υπόλογη στη συνείδηση των λαών, συντηρητική Αγγλία για τις τύχες τους που επί έξη σχεδόν αιώνες ειχε υπό την τυραννική της δεσποτείας.

Και οταν δεν μπόρεσε να πετύχει τον επιδιωκόμενο σκοπό, άλλαξε ψευδοτακτική με τον διαβόητο Μαυροκορδάτο. Το διώχτη του μεγάλου Καραϊσκάκι και αλλων πολλών ηγετικών μορφών με τις γνωστές συνέπειες και πανωλεθρίες που προέκυψαν απ το «στρατηγικό» του δαιμόνιο. Ενα διαμόνιο που έκανε στρατηγό σε πόλεμο ξηράς τον Ναυτικό Σκούρτη, μια επιλογή που οδήγησε στη καταστροφή. Μια ενέργεια που απ τα πρώτα ακόμα χρόνια της Επανάστασης από βαλτούς της Αγγλίας και...έβαλαν σε κίνδυνο την Επανάσταση και κράτησαν οι υπονομευτικές αυτές ενέργειες μέχρι το 1826, ως το ολοκαύτωμα και την έξοδο του Μεσολογγίου. Τραγική εθνική καταστροφή αλλα και διθυραμβική Εθνική Δόξα! Το Μεσολόγγι ζει στις ψυχές των Ελλήνων.??

Ο Δαυλός του Καψάλη φώτισε οχι μόνο τα δίκαια του ελληνικού αγώνα, η φλόγα του πυρπώλησε και ξύπνησε τις συνειδήσεις των λαών στους εθνικό-απελευθερωτικούς αγώνες ολων των επομένων γενεών και των γενεών που έρχονται και παλεύουν ακόμα να ξεφύγουν από το θανατηφόρο σφυχταγκάλιασμα της Αλβιώνας και όποιου αλλο κατακτητή. Βέβαια στα χρόνια αυτά, 1821-1826 λόγο της σημασίας και τις επιπτώσεις που ειχε η Ελληνική Επανάσταση στο Ευρωπαϊκό γίγνεσθαι, ολη η προοδευτική και

φιλελεύθερη Ευρώπη, με τους μεγαλύτερους Βάρδους της, με κάθε λογής συνδρομές, με φιλέλληνες εθελοντές αγωνιστές, συμπαραστάθηκε στον αγώνα του ελληνικού λαού και βοήθησαν ποικιλότροπα.

Ετσι δίπλα στους μεγάλους μας Ελληνες: Ρήγα, Σολωμό, Κάλβο κλπ, συμπαραστέκονται ο Φιλόσοφος Μπινίον, ο Βίκτωρ Ουγκώ, ο μαγάλος Πούσκιν, ο Σέλλεϋ, ο Μίλλερ, ο Βεραντζέρος, ο Λαμαρτίνος και πρώτ' οπ όλους ο μεγάλος λόδρος βύρων που πέθανε τελικά στο Μεσολόγγι. Από στρατιωτικό Φαβιέρο και τους Πολωνούς ως το δημιουργό της εφημερίδας του Μεσολογιού «Ελευθερα Χρονικά» του Μάγερ, ειναι μεγάλος ο κατάλαγος των αγωνιστών της ελευθερίας που πολέμησαν και χάθηκαν πολεμώντας μαζί με τους Ελληνες για Λευτεριά και δίκαιο. Συμμετοχή και δεδομένα που οχι απλώς δείχνου αλλα και επιβεβαιώνουν οτι η Επανάσταση ηταν Αστική.

Στο Πάνθεο των ηρώων της ένδοξης και Ιερής Πόλης που λέγεται Μεσολόγγι, από τον Νότη Μπότσαρη, Στουρνάρα, Μακρή, Λιακατά, Τζαβέλα, Κασομούλη (από την Ημαθία) και τόσους αλλους , Σωτηρόπουλους, Λαγουμτζίδες και ανώνυμους ήρωες μέχρι τον ημίθεο Καψάλη, οι Νεοέλληνες χρωστάμε τη διάσωση της Επανάστασης. Η νύχτα της 10ης Απριλίου 1826 με τις χιλιάδες νεκρούς και τις αδυσώπητες μάχες για την **ΕΞΟΔΟ**, ειναι το κορυφαίο εθνικό ολοκαύτωμα, που άνοιξε το δρόμο για τη λευτεριά! Τιμή και Δόξα στο Μεσολόγγι, το λαό του και τους υπερασπιστές του.

Το Μεσολόγγι κράτησε δύο πολιορκείες και άντεξε στον Κιουταχή. Δεν υπέκυψε στον Ιπραήμ και τους κάθε λογής Νενέκους, αλλα εγκαταλείφθηκε από την τότε ελληνική κυβέρνηση. Επεσε από την πείνα που το δίκασαν ανόητα οι Ελληνες κυβερνήτες που αντεθνικά μηχανοραφούσαν με τους Αγγλους. Το μεσολόγγι ομως, τους έπεισε ολους και ιδιαίτερα την παμπόνηρη Αλβιώνα οτι η Ελλάδα θα λευθερωθεί. Ετσι θέλοντας και μη, άλλαξε πολιτική και διπρόσωπα σε συνεργασία με το Σουλτάνο μεθόδευε τη δική της επικυριαρχία και στην Νεοσύστατη Ελλάδα. Μια κυριαρχία που την πληρώσαμε πανάκριβα ως στο «Δόγμα Τρούμαν» και μέχρι σήμερα που δεν μπορούμε να ξεφύγουμε από τα θανατηφόρα πλοκάμια τους.

Ισάξιο και καταξιωμένο, σαν την ελληνική Επανάσταση, μέγιστο κατόρθωμα των σύγχρονων Ελλήνων ειναι η Εθνική Αντίσταση και ειδικά του ΕΑΜ. Του ΕΑΜ που ενσάρκωσε και συντόνισε την καθολική εξέγερση του λαού εναντίον του γερμαανο-ιταλικού φασισμού και Βουλγάρων στην περίοδο του 1941-44. Μετα την κατοχή της χώρας, το φευγιό των «αρχόντων», τις χειραψίες και το σφυχταγκάλιασμα του ντόπιου φασισμού με τους κατακτητές και τον σχηματισμό της πρώτης Ελληνόφωνης Γερμανικής κυβέρνηση από τους επίορκους στρατηγούς. Τους στρατηγούς που ο λαός περήμενε να οργανώσουν, οχι απλώς αντίσταση οπως αυτή της ΠΑΟ και τον ΕΔΕΣ που αποπειράθηκαν μερικοί, που δεν μπόρεσαν να αποφύγουν τον πειρασμό της Κίρκης... και την κατά καιρούς συνεργασία με τους κατακτητές, αλλά καθολική Αντίσταση με προοπτική την επελευθέρωση της χώρας.

Και οχι μόνο...Μετά την απελευθέρωση οπλίστηκαν από του Αγγλους ηρακλείς του Θρόνου, πολέμησαν ξανά μαζί τους την Αντίσταση, τη νίκησαν, έγιναν καταδότες την κατασπάραξαν, και έγιναν (πάντα με τη βοήθεια των ξένων) η εξουσία της χώρας το μετακατοχικό κράτος και παρακράτος. Μπήκαν στις στρατιωτικές σχολές κατά προτεραιότητα (λόγω του εντίμου βίου...) έγιναν αξιωματικοί, στρατηγοί, ηγεσίες...Και οταν τους δόθηκε η ευκαιρία, έκαναν και τη μαφιόζικη «επανάστασή» τους, πουλώντας περί το τέλος της θητείας τους και την Κύπρο στους Τούρκους «εις τιμην ευκαιρίας»!. Αποδείχθηκαν δηλαδή, υπεράξιοι του μισθού τους του ντόπιου μεταξικού και γερμανιού φασισμού και του Αγγλο-Αμερικάνικου μεγαλοϊδεατισμού...

Η φυγή της Πολιτειακής, πολιτικής και μέρος της στρατιωτικής ηγεσία την οδήγησε εκ νέου στην τριφερή αγκαλιά του Τσιώρτσιλ. Του Τσιώρτσιλ που σαν εκπρόσωπος της Αγγλία ηταν ο εγγυητή της μεταπολεμικής Εδαφικής ακεραιότητας της Τουρκίας, γι αυτό παρά τον έλεγχο που ασκούσε δεν την έβγαλε στον πόλεμο κατά του άξονα. Η ελληνική εθνική

Αντίσταση στο σύνολό της με την προσφορά της για τη συντηρβή του άξονα ενέγραψε υποθήκες. Ηποθήκες προσφοράς γεγονός που έπρεπε εκτός από τα Δωδεκάννησα, αναγνωρίζοντας την προσφορά, η προσφορά αυτή να εκφραστεί με απελευθέρωση υπό καταχή Ελλήνων:οπως η Κύπρος, η Ανατολική Θράκη και το δυτικό Βόσπορο.

Μετά από αυτό οι Ελληνες με την πλούσια πατρογονική κληρονομία των αρχαίων προγόνων και των σύγχρονων πατέρων μας, δεν ηταν δυνατόν να μην πολεμήσουν σαν θεριά στην Αλβανία και να νικήσουν. Και δεν ηταν εξ ίσου δυνατόν μετά την εισβολή των Γερμανών, την σθεναρή Αντίσταση στα μακεδονικά οχυρα, και το τέλος της ηρωϊκης μάχης της Κρήτης να μείνουν σε εθνική νάρκη και εθελοδουλεία. Ηδη στις 30 προς 31 τη νύχτα πριν ακόμα φτάσει το τηλεργάφημα, που θα αναγείλε το «χαρμόσυνο» γεγονός στον Χίτλερ για την κατάλειψη της Κρητης, ο Μανώλης Γλέζος και ο Απόστολος Σάντας, η σβάστικα που επι σαράντα μέρες βρόμιζε την Ακρόπολη έπαψε πια να κυματίζει ενδειξή και σημείο αναφοράς οτι ο αγώνας συνεχίζεται.

Ειναι καιρος να συνειδυτοποιήσουμε ολοι οι Ελληνες-και προπαντός οι Νέοι που δεν έζησαν την μεγάλη Αλήθεια: Οτι η Εθνική Αντίσταση 1941-44 δεν ηταν κάτι τι τυχαίο, το ευκαιριακό και τυχάρπαστο, αλλα μια Ιερή παρακαταθήκη. Μια παρακαταθήκη που μαζί με το εικοσιένα και το Πολυτεχνείο συνθέτουν το Αγιασμένο Πάνθεο της Εθνικής μας κληρονομιάς. Η Αστική ιστοριογραφία δεν μπορεί να αποφύγει οσο και αν θα το ήθελε αυτήν την αντικειμενική πραγματικότητα οσον αφορά την προσφορά της Εθνικής Αντίστασης στην απελευθέρωση και κυρίως οτι αποτελεί εθνικό-ορόσημο.

Και στη διάρκεια της κατοχής 1941-44 σε συνεργασία με τους Γερμανούς, Ιταλούς και Βούλγαρους κατακτητές το ίδιο πράγμα ήθελε η φιλτάτη μας Αγγλία: την από κοινού εξόντωση της Εθνικής Αντίστασης. Και μετά την απελευθέρωση για να μην αποδεχθεί τον αγώνα-προσφορά των Ελλήνων στο Ιταλό-Ελληνικό πόλεμο. Να ακυρώσει τον αγώνα του λαού στην Αντίσταση, για να παραμείνει και στην μεταπολεμική Ελλάδα επικυρίαρχος, μας έφερε τους Τζώνιδες με τα σηδιρικά τους, με τα οποία αιματοκύλησαν από άκρου σε άκρου την Ελλάδα.

Επέβαλαν ένοπλα την ίδια μεταξική κυβέρνηση, που εγκατάλειψε λαό και χώρα. Μια κυβέρνηση πού δεν ειχε πολιτικό-κοινωνικό πρόγραμμα, παρά μόνο ένα καλά σχεδιασμένο και προαποφασισμένο πρόγραμμα: Πως θα «κονιοτροποιήσουν» τη Εθνική Αντίσταση και ειδικά το ΕΑΜ. Οι ιδιοι οι Αγγλοι, ανέβαζαν και κατέβαζαν κυβερνήσεις, διόριζαν και κατέβαζαν υπουργούς και ανώτερους υπαλλήλους, περιπτεράδες και θυρορούς ακόμα. Οργάνωσαν σε συμμορίες το παρακράτος και την υποδομή του εμφυλίου πολέμου και το Μάρτη του 1947 ηττημένη ποιά μας μεταβίβασε (με άγνωστο ακόμα το μεγεθος της συναλλαγής) οπως αναφέρω και σε αλλο σημείο στους Αμερικανούς και το «Δόγμα Τρούμαν», που και αυτοί με τα δικά τους σηδερικά και τους Καομπόϊδες ολοκλήρωσαν αυτό που άρχισαν οι Αγγλοι.

Βέβαια και ολοι οι αλλοι απελευθερωτικοί αγώνες των προγόνων μας, για την απελευθέρωση της Θεσσαλίας, της Εβοιας, της Ηπείρου, της Κρήτης και τα νησιά, ηταν και παραμένουν ιστορικά αξιόλογοι και αξιθαύμαστοι, αφού σκοπό ειχαν να επεκτύνουν τον γεωγραφικό ορίζοντα της χώρας για να φτάσει στα σημερινά της γεωγραφικά όρια. Οι αγώνες αυτοί ομως, σε σχέση με αυτόν του 1821 και αυτόν του 1941-44, υπάρχει μια τεράστια διαφορά. Και η διαφορά συνίσταται στο γεγονός οτι οι αγώνες αυτοί, έγιναν από την συντεταγμένη πολιτεία, με εναν άρτιο κρατικό μηχανισμό, η οποία συντεταγμένη πολιτεία, ειχε το δικαίωμα της κλήσης για την εκπαίδευση του άρενα πληθυσμού της χώρας στην τέχνη του πολέμου, την επιστράτευση σε περίπτωση πόλεμο και τις εφεδρίες που χρειάζεται για να διεξαχθεί ενας πόλεμος, Συνεπώς, το οργανωμένο κράτος, εκτός από τον οπλισμό και την επιμελητεία, ειχε το σώμα των αξιωματικών και το Γενικό Επιτελείο Στρατού, που σχεδίαζε τον πόλεμο και τους καθοδηγούσε στον αγώνα μέχρι και την τελευταία λεπτομέρεια. Και κυρίως οι αγωνιστές ειχαν συναίνεση ολοκλήρου του λαού οπως την ειχε και στο Ιταλό-ελληνικό πόλεμο του 1940.

Και επειδή έγινε αναφορά σε ταυτίσεις και ομοιότητες του αγώνα του 1941-44 με αυτόν του 1821. Ο εθνικο-απελευθερωτικός αγώνας του 21 ηταν **εθελοντικός** αγώνας. Το 21 δεν υπήρχε Εθνική κρατική οντότητα που να τον οργανώσει και να τον καθοδηγεί. Επρεπε να αναγεννηθεί οπώς ο Φοίνικας από τις στάχτες. Με τον ένοπλο αγώνα να απελευθερωθεί ενα κομμάτι κατακτημένου από την Οθωμανική αυτοκρατορία έδάφους. Και παρά τις μηχανοραφίες και τις Ινγτριγγες της Αλβιώνας, να συγκροτηθεί στο ελεύθερο πλέον έδαφος, η ελληνική κρατική οντότητα και σε συνέχεια να εκλεγούν οι αντιπρόσωποι που μετά την εκλογή τους στο:

«**Ονομα της Αγίας και Ομοσίου Τριάδας**»

την πρώτη Ιανουαρίου το 1822, αγωνιστές και λαός κήρυξαν

την Εθνική Ανεξαρτησία της Νεοσύστατης Ελλάδας.

Με την κατάρευση του αλβανικού μετώπου τα πάντα ειχαν διαλύθεί. Δεν υπήρχε οργανωμένο κράτος που να αναλάβει την οποια ευθύνη για λογαριασμό της χώρας και του λαού. Οι επίορκοι στρατηγοί στις 29 Απριλίου το 1941 σχημάτισαν την πρώτη ελληνόφωνη γερμανική κυβέρνηση, μετονομάζοντας «Το Βασίλειο της Ελλάδος» σε «Ελληνική Πολιτεία». Ο,τι έμεινε από τον κρατικό μηνανισμό το πήραν οι συνθηκολόγοι στρατηγοί και το έθεσαν στην υπηρεσία του Γ! Ράϊχ και την Γκεστάπο. Την Γκεστάπο μ ε την οποία η μεταξική δικτατορία, σε ολη τη διάρκεια της 4ετίας, ειχε στενότατες σχέσεις συνεργασία σε βαθμό που να γνωρίζει η Γκεστάπο, το ονοματεπώνυμο, την οδό και τον αριμθό του σπιτιού του κάθε κομμουνιστή και προοδευτικού Ελληνα.

Από ό,τι αποδείχθηκε αντικείμενο αυτής της «ελληνικής Πολιτεία» και αργότερα του Λογοθετόπουλου που έχασε την πρωθυπουργία γιατί δεν μπόρεσε να κάνει πράξη την εντολή του Χίτλερ: να επιστρατεύσει έλληνες για τα γερμανικά μέτωπα και εργάτες για την πολεμική βιομηχανία και του Ράλλη, (αυτός επιπρόσθετα οργάνωσε τα «Τάγματα Ασφαλείας». Και οι τρείς κατοχικές κυβερνήσεις, σκοπό ειχαν στην αρχή να τιθασεύσουν την αγανάκτηση, να απαλύνει τον πόνο του λαού, που ενώ ηταν Νικητή βρέθηκε υπό κατοχή, κυρίως ομως να ελέγξει την σκέψη και σε συνέχεια την τυχόν δράση. Και το βασικότερο με τις κατοχικές δομές να λειτουργήσουν για λογαριασμό του άξονα: να κάνει τις όποιες βρομοδουλές που θα έκαναν τα ιδια τα στρατεύματα κατοχής, ετσι ωστε να μην τραυματιστεί η αίγλη του Γ! Ράϊχ στα μάτια των Ελλήνων πεμτό-φαλαγγιτών. Αυτών που πίστευαν οτι ο Ενθικό-σοσιαλισμό ειναι το σύστημα με το οποίο θα κυβερνηθεί μεταπολικά η Ευρώπη, αν οχι ολος ο κόσμος και κυρίως η Ελλάδα που ειχε και τις αντίστοιχες υποδομές.

Και το ποιό τραγικό για την χώρα και το λαό, οι κυβερνήσεις αυτές να εντάξουν και ενέταξαν τελικά την αναιμική οικονομία, την βιομηχανία και ειδικά την μεταλλευτική και τις εμπορικές επιχειρήσεις της χώρας στην πολεμική μηχανή του άξονα. Πράξεις που οδήγησαν στο λοιμό το χειμώνα του 1942 με τις χιλιάδες νεκρούς από την πείνα. Οι εμπορικές επιχειρήσεις, όντας προσδεμένες στον άξονα, πρώτη προταιρεότητα ηταν οι τροφοδοσία των στρατευμάτων κατοχής και οι ανάγκες του Βερολίνου σε **Λάδι** και αλλα εφόδια**.** Ετσι φτάσαμε στη χώρα της Ελιάς, να πεθαίνουν τα ελληνόπουλα με πρησμένες τις κοιλιές τρώγοντας τις λαχανίδες χωρίς λάδι!

Η ιστορία ειναι ενα «κοιμισμένο ηφαίτειο» που απλώς αναβάλει την έκρηξή του σωρεύοντας ενέργεια, ως την ημέρα της έκρηξης για να φέρει στο φώς ενα σπαρακτικό παλλόμενο κομμάτι της ζωής του λαού. Να φέρει στην επικυρότητα το καινούριο φύλτρο ζωής και δράσης του λαού, δίπλα στον παλιό ιστορικό κορμό. Ενα κορμό που όλο μας τον κλαδεύουν, τον πελεκάνε και τον καίνε, και ολο αυτός βλασταίνει και ξανά θεριέβει από τις στάχτες.

Μπροστά σε αυτήν την τραγική και ταπεινή για τους Ελληνες κατάσταση, αυτήν ακριβώς την ιστορία των προγόνων του 21 έκαναν πράξη. Οντας υπό κατοχή αυτό έκαναν και σύγχρονοι Ελληνες. Με πρωτοβουλία των κομμουνιστών δημιουργύθηκε Εθνική

Αντίσταση 1941-44. Η Εθνική Αντίσταση ειναι η αδιάκοπη συνέχεια της Αλβανικης Δόξας. Και η Κρήτη και οι τοπικές εξεγέρσεις και αντιδράσεις του λαού, ειναι μια ενότητα ψυχής και πατριωτισμού. Τα σοφίσματα των απόντων και των πολέμιων, πως τάχα η Αντίσταση άρχιε οταν κηρύχθηκε ο Γερμανορωσικός πόλεμος. Δηλ 21 Ιουνίου 1941 και δήθεν από συμπάθεια και μόνο προς τους Ρώσους έγινε και οχι από πατριωτισμό και την λευτεριά (!) ειναι και ανιστόρητο και γελίο, γιατί η κατάρευση του μετώπου έγινε αρχές του Μάη του 1941. Η Μάχη της Κρήτης συνεχιζόταν, οι αντιδράσεις κατά των κατακτητών άρχισαν αμέσως και οι συλλήψεις και η εις θάνατο καταδίκες για κατοχή όπλως η μια διαδέχονταν την αλλη-που βρήσκει λοιπόν δικαίωση αυτή η παραδοξολογία;

Αν η επίσημη ίδρυση του ΕΑΜ έγινε το Σεπτέμβρη του 1941, αυτό οφείλεται στο γεγονός οτι οι αγωνιστές που ο φασισμός του Μεταξά τους παρέδοσε στους Γερμανού (που ηταν άλλοστε μια από τις βασικές εντολές. Οι αλλες δυό εξ ίσου βασικές: προσπάθεια με ολα τα μέσα να μην οργανωθεί αντίσταση, και αν παρ' ελπίδα οργανωθεί να την πολεμήσουν μαζί με τους Γερμανού), χρειάστηκε κάποιον χρόνο για να αποδράσουν, να φτάσουν σε κάποιο συγκεκριμένο σημείο, να συνδεθούν εστω και λίγοι και σε συνέχεια να πάρουν αποφάσεις για την ίδρυση του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου (ΕΑΜ). Αυτά ειναι επιχειρήματα των απόντων και αυτών που εγκατάλειψαν το λαό και τη χώρα και κυρίως αυτών που την πολέμησαν.

Δεν θα ηταν δε υπέρβολη να τους θυμίσει κάποιος, οτι ειναι νροπή και εθνικό όνειδος, αυτού του είδους τα επιχειρήματα προκειμένου να καλύψουν την δική του αδιαφορία για το λαό και τη χώρα. Δεδομένα που δυευκόλυναν τον Τσιώτσλι, να μην αναγνωρίσει τον αγώνα των Ελλήνων στον κοινό αντιφασιστικό αγώνα για την ηττα του άξονα. Παρακολουθώντας κανείς τα κατοχικά γεγονότα καταλήγει στο συμπέρασμα, οτι οι Αγγλοι μετά την φυγή της Πολιτειακής, πολιτικής και στρατιωτικής ηγεσία από την Ελλάδα, (αυτοανακηρύχθηκαν ηγεσία). Ανέλαβαν αυτοί αντά αυτών, να υπερασπιστούν την ύπαρξη της Ελλάδας και ως ενα βαθμό να κατευθύνουν μετά την φυγεί των «αρχόντων» για λογαριασμό τους πλέον τα θέματα της Ελλάδας, λές και δεν υπήρχε ο ελληνικός λαός να κρίνει και να αποφασίσει για την Ελλάδα και τη ζωή του.

Από το Μάτρη του 1943 ο Εθνικός Λαϊκός Απελευθερωτικός Στρατός (ΕΛΑΣ) άρχισε να απελευθερώνει κομμάτι το κομμάτι την Ελεύθερη Ελλάδα. Και το καλοκκαίρι του ιδίου χρόνου ειχε γίνει φανερό πια οτι τόσο το ΕΑΜ, οσο και ο ΕΛΑΣ, το ένοπλο τμήμα της Αντίστασης, πέρα από τα σχέδια και τα αμυντικά προγράμματα των Αγγλων και παρά τις επίμονες προσπάθειές τους να τον κρατούν κάτω από τον στρατιωτικό τους έλεγχο και να παρεμποδίσουν τη δράση του, με την απειλή τη διακοκή της ελάχιστης ενίσχυσης σε εφόδια, παρά τις συμφωνίες, αναπτύσσονταν με γεωμερτική προοδο. Αυτό για τους Αγγλους τοποτηρητές στην Ελλάδα έγινε επικίνδυνος. Ο ΕΛΑΣ, οπως οι ένοπλες μονάδες του 21, ετσι και τώρα ειχε καταστεί σοβαρή μαχητική δύναμη με τον ανταρτοπόλεμο, παίρνοντας τα όπλα που αρνούνταν να του χορηγήσουν οι Αγγλοι «σύμμαχοι» από τους γερμανό-ιταλούς και βουλγάρους κατακτητές και την πλειάδα των ένοπλων συνεργατών τους σε καθημερινές μάχες μαζί τους.

Γι αυτό το λόγο η συνομοσία που ειχε αρχίσει από τα μέσα Αυγούστου 1943. Χρονολογία, σταθμός του σχεδίου **ΜΑΝΝΑ**: «Κονιορτοποίηση του πολιτικού ΕΑΜ και τη διάλυση του ΕΛΑΣ» με ολα τα μέσα για να «είμαστε βέβαιοι», οτι ο Τίτο δεν θα εχει οπλισμένους και δυναμικούς συμμάχους στην Ελλάδα. Με μια λοιπόν, αυστηρή εμπιστευτική έκθεση του Ταξιάρχου Εντυ-Μάγιερ, θα κλιμακωθεί πολύμορφα και θα ενταθεί στο έπακρο αυτή η άρνηση συνεργασίας μετά τη συνθηκολόγηση της Ιταλίας και το ιδιαίτερο δυνάμωμα του ΕΛΑΣ από τον αφοπλισμό των Ιταλικών μονάδων στην Ελλάδα.

Μετά από αυτό το συνταρακτικό για τους τοποτερητές Αγγλους γεγονός: Ενα γεγονός που έδωσε σημεία και ενδείδεις: οτι το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ δεν θα αγωνίζεται μόνο για λογαρισμό τους, αλλα παράλληλα με τον συμμαχικό αγώνα, αγωνίζεται και για την απέλευθερωση της Ελλάδας. Και τότε οργάνωσαν τα «Ταγματα Ασφαλείας» και συγκρούσεις ανάμεσα στον ΕΛΑΣ και τον Ζέρβα.

Τότε άρχισαν να λειτουργούν οπως στη διάρκεια του 21, Πρώτα να μην δημιουργηθεί η κρατική οντότητα (η Αντίσταση). Μετά να μήνει στην έκταση που αυτοί ήθελαν η Νεοσύστατη Ελλαδα (να μην επεκταθεί η Αντίσταση) και μετά τη δημιουργία της κρατικής οντότητας, να προσδεθεί στο δικό τους γεωστρατηγικό άρμα (να την πολεμήσουν σε συνεργασία με τους κατακτητές) μέχρις οτου την θέσουν υπό τον ελεγχό τους και μετά την απελευθέρωση να ειναι (υποτακτικό στους Αγγλους το αυτό το πρωτόγνωρο λαϊκό κίνημα) στη δική τους επικυριαρχία οπως τότε ετσι και τώρα. Με δυό λογιά μετά την απελευθέρωση: Να παραδόσει τα όπλα ο ΕΛΑΣ που τα πήρε με αίμα, νεκρούς και δια βίου αναπήρους. Να διαλύσει τις πολιτικές οργανώσεις το ΕΑΜ και των ΕΛΑΣ και σε συνέχεια ο καθένας να πάει στο σπίτι του, σαν να μη συνέβει απολύτως τίποτε στην διάρκεια της κατοχής και οτι ολοι αυτοί που λένε οτι πολέμησαν κατά των κατακτητών ηταν μερικοί τυχαίοι και τυχάαρπαστοι. Μερικοί γκάνστρε κατά την άποψη του Μέγα Τσιώρτσιλ...

Οι κρίκοι αυτής της ευρύτατης συνομοσίας προέκυψαν από το γεγονός οτι οι εδώ Αγγλοι τοποτηρητές και ειδικά ο Εντυ (Μέγερ) που ηταν επικεφαλής, από τα στοιχεία που ειχε από τους σύμμαχους οπως: «οι βασιλόφρονες, και οι της 4η Αυγούστου δεν διαθέτουν παρά μια μικρή ελάχιστη δύναμη και οι αρχηοί τους δεν γίνονται αποδεχτο από το λαό. Το ίδιο και ο Παπάγος. Ο Ζερβας εχει μια συμαντική πρόοδο στην Ηπειρο. Η ομάδα αυτή θα μας χρειστεί σαν αντίροπο του ΕΛΑΣ, γι αυτό και πρέπει να την ενισχύσουμε πολεμικά και ηθικά.Ο αρχηγός της ΕΚΚΑ συνταγματάρχης Ψαρρός ειναι τίμιος και σταθερός στις υποσχέσεις τους προς εμάς. Ο Καψόπουλος και ο Καρτάλης, ενώ ξοδεύουν αρκετά χρήματα στις ιδιωτικές υποθέσεις τους και οι δυο μέρχι τα τώρα εργάστηκαν για τη διαάλυση του ΕΛΑΣ».

»Οσον αφαρά τους πολιτικούς ηγέτες, ο Σοφούλης ειναι γέρος και με κλονισμένη την υγεία, ο Γονατάς δεν εχει κόμμα συνεργάζεται ειλικρινά με τον ΕΔΕΣ και στενά με τον Σπιλιοτόπουλο της ομάδας Χ που εργάζεται αποκλειστικά για το Βασιλιά. Απ τους παλιούς βασιλόφρονες ο μόνος που μπορεί να υπολογίζεται ειναι ο Ντίνος Τσαλδάρης, παλιός βασιλικός δεν εχει ομως οπαδούς. Ο στρατηγός Σπιλιοτόπουλος διατυπώνει την άποψη οτι ο ΕΛΑΣ πρέπει να ξεκαθαριστεί εστω και αν πρόκειται να υποστεί ζημιά η συμμαχική υπόθεση στην Ελλάδα. Πιστεύει οτι ειναι προτιμότερο να **αναβληθεί** για **έξη** μήνες **ή ενα** χρόνο **η απελευθέρωση** της **Ελλάδας** παρά να περιέλθει η Ελλάδα κάτω απ την κυριαρχία του ΕΑΜ» Αυτή ειναι: η αυστηρά εμπιστευτική αναφορά του Εντυ (Μέγερ) προς στο στρατηγείο Μέσης Ανατολής.

»Σε απάντηση αυτής της έκθεσης ο Εντυ ενημερώνει: Σύφφωνα με την υπόδειξή Σας, έδωσα οδηγίες στους Αγγλους (που ο λαός με κίνδυνο τη ζωή τους τους φιλοξενούσε στα σπίτια) και τους Ελληνες πράκτορες, που εργάζονται κάτω από τις διαταγές μου: α) να αρχίσουν οι Αγγλογερμανικές συνοήσεις με τον Αγγλο συνταγματάρχη Ντόν Στότ. β) να αρχίσουν οι διαπραγματεύσεις και η υπογραφή της συνφωνίας Ζέρβα-Γερμανών. Μια συμφωνία που δεν μπορούσε να γίνει χωρίς την προτροπή και τη συγκατάθεση των Αγγλων. γ) να ίδρυθουν τα «Ταγμάτα Ασφαλείας», για την ίδρυση των οποίων υπήρξε σύμπτωση απόψεων και συμφερόντων, οχι μόνο των Γερμανών και εθνιπροδοτών, αλλα και των αντιδραστικών κλύκλων της Ελλάδας και της Αγλίας για μελλοντική χρήση. δ) να αρχίσουν οι επίθεσεις του Ζέρβα εναντίον του ΕΛΑΣ. ε) να συντονιστούν και να ενταθούν ολες οι υπονεμευτηκές ενέργειες των Αγγλων σε ολόκληρη την Ελλάδα, σε συνδιασμό πάντα με τους πράκτορες και τα εσωτερικά τους στηρίγματα και.ζ) Να υπονονεύσουν τα έργα του ΕΑΜ και του ΕΛΑΣ και να εμποδίσουν κάθε τους προσπάσεια να εδραιώσουν τη θέση τους και να αποκτήσουν δεσπόζουσα επιρροή στην Ελλάδα. Την Ελλάδα που την θεωρούσαν δική τους και δεν επέτρεπαν στον ίδιο το λαό να ενδιαφερθεί για θέματα που τον αφορούσαν.

« Και ειδικά οι πράκτορές μας να εχουν επαφή με αντιπροσώπους ττης κυβέρνηση, δηλαδή με ανώτερους αξιωματικούς, της αστυνομίας κλπ, με σκοπό να τους ενμφηνώσουν την ιδέα οτι: εχουν το **καθήκον** και **δικαίωμα** να **καταγγέλουν** τους **αρχηγούς** του **ΕΑΜ**

και του **ΕΛΑΣ** στις αρχές **κατοχής** και να **βοηθούν** στη **σύλληψη** των **πρκτόρων** του **ΕΑΜ** και του **ΕΛΑΣ,** ωστε οταν ερθεί η **στιγμή** οι οργανώσεις αυτές να μη **μπορούν** να **βλάψουν** τα Αγγλικά **συμφέροντα**. Από αυτήν την άποψη η οργάνωση του **ΕΔΕΣ** έκανε πολλά. **Κατάγγιλε** στο συνταγματάρχη **Ντερτιλή** και τον υπουργό **Ταβουλάρη** πολλά ενεργά πρόσωπα του **ΕΑΜ** και του **ΕΛΑΣ** που βρίσκονται τώρα στα χέρια των **γερμανών** και γενικά των **αρχών** κατοχής».

Αυτοί ειναι ανά τους αιώνες οι Αγγλοι. Αυτά έκαναν το 21, το ίδιο έκαναν και στη διάρκεια της κατοχής 1941-44. Παρ' όλες τις προσπάθειες οι υπονομευτικές αυτές ενέργειες ενώ προκάλεσαν σοβαρές ζημιές στο κίνημα της Εθνικής Απελευθέρωσης δεν στάθηκαν ικανές να ανακόψουν την ορμητική του άνοδό.

Οταν λοιπόν, ο συμπαγής αυτός ορεινός όγκος, η Ελεύθερη Ελλάδα, έγινε απροσπέλαστος για τους κατακτητές και ειδικά για τους Γερμανούς και το ΕΑΜ, άρχισε να αναπτύσσεται με γεωμετρική πρόοδο από τις αρχές του 1943 και η άνοιξη του 1944 προοιώνιζε αρκετά προαναγγέλματα, με χαρακτηριστηκά γεγονότα, οπως η αναπόφεχθη συντριβή του άξονα και την σύντομη απελευθέρωση. Μέσα σε αυτές τις ευνοηκές συνθήκες που δημιούργησαν η συνθηκολόγηση της Ιταλία, οι κοσμόϊστορικές νίκες της Σ. Ενωσής, η προοπτική του δευτέρου μετώπου και η αλματώδη ανάπτυξη του Λαϊκου κινήματος στη χώρα μας, από το φθινόπωρο ακόμα του 1943 ήταν κατάλληλη η πολιτικό-στρατιωτική κατάσταση για την ίδρυση ενός κενρτικού κυβερνητικού οργάνου. Ενος οργάνου που θα αναλάμβανε να συντονίσει και να καθοδηγήσει υπεύθηνα τον αγώνα του λαού για την εθνική απελευθέρωση και τη διοίκηση των ελευθέρων ήδη περιοχών, την εδραίωση των ελεύθερων δημοκρατικών θεσμών και την κατοχύρωση της λαϊκής κυριαρχίας.

Η ανάγκη συνεπώς για την ίδρυση μιας κυβερνητικής επιτροπής, που θα ασκούσε την πολιτική και και στρατιωτική εξουσία στην ελεύθερη Ελλάδα μα, και πιο αποτελεσματικά τον πόλεμο για την ολοκλήρωση της Εθνικής απελευθέρωσης και συνάμα, να εξασφαλίσει τη λαοκρατική λύση του εσωτερικού προβλήματος ηταν πλέον ολοφάνερη οχι μόνο στην ηγεσία του κινήματος αλλα και στο λαό. Για το σκοπό αυτό άρχισαν συζητήσεις (οι διαβουλεύσεις το 21) ανάμεσα στα μέλη της καθώς και συνενοήσεις με πολιτικούς παράγοντες και πολιτικά κόμματα. Η προσπάθεια αυτή καθυστέρησε αρκετούς μήνες την πρακτική κατάληξη.

Ομως χάθηκε πολύτιμος χρόνος (οπως και για την ίδρυση του ΕΑΜ) σε άκαρπες διαβουλεύσεις και γίνονταν προσφορές να αναλάβουν υπεύθυνες θέσεις άνθρωποι που αντιτάσσονται πεισματικά οχι μόνο στην πολιτική χειραφέτηση του λού αλλα ακόμα και στον Εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα. Ολο το καλοκαίρι και το Φθινόπωρο του 1943 στο Κάίρο και στην Αθήνα το ΕΑΜ και το ΚΚΕ συνέχισαν να υποβάλουν στα αστικά κόμματα παρόμοιες προτάσεις που ειχα την ίδια τύχη, με την πρόταση που ο Στρατηγός Σαράφης ειχε κάνει στον Γ Παπανδρέου να ανναλάβει αυτός την ηγεσία του κινήματος και την απέρριψε. Ας σημειωθεί οτι και πριν το σχηματισμό της ΠΕΕΑ, μα και μετά την ίδρυσή της η ηγεσία του αγώνα προσφέρεται επανειλημένα στον Γ Παπανδρέου, πότε την ηγεσία του ΕΑΜ και πότε της ΠΕΕΑ. Την τελευταία φορά μάλιστα λίγο πριν φύγει για το Κάϊρο οπου ο Τσιώτσιλ τον προόριζε για Προθυπουργό απέρριψε και πάλη την πρόταση.

Δεν θυμάμαι σε πιό βιβλίο διάβασα πως, κάτι παρόμοιο ειχε συμβεί και το 1821, που ύστερα από πολλους καυγάδες και προστριβές συστήθηκε πρώτα η Μ ε σ σ η ν ν ι α κ ή Γ ε ρ ο υ σ ί α και λιγο αργότερα η Π ε λ ο π ο ν ν σ ι α κ ή Γ ε ρ ο υ σ ι α, με ηγέτη τον ενα ή τον αλλο και ευτυχώς που δεν τον υπέγραψαν ο Υψηλάντης... Ο οργανισμός της Πελοποννησιακής Γερουσίας ηταν ένα τοπικό πολίτευμα και οι αλλοι «παραστάται», ευτυχώς επέμεναν οτι έπρεπε να παρθεί απόφαση και να ψηφιστεί και ενας Ενιαίος Οργανισμός. Ηθέλαν με δυό λόγια η Ελλάδα να περιορίζεται στην αντίληψη που ειχε ο Δεληγιαννης για την πατρίδα. Βέβαια ο καθένας μπορεί να υποθέσει ποιός ή ποιοί βρίσκαταν πίσω από αυτές τις αντιλήψεις και κυρίως ποιοί κινούσαν τα νήματα να διαμορφωθούν αυτές οι αντιλήψεις!

Ιστορικά στην χώρα μας για την ανάσταση της σύγχρονης Ελλάδας, και την διατήρηση της α,νεξάρτητης κρατικής οντότητας, εχουν μεσολαβήσει αυτά τα δύο μεγάλα και ιστορική σημασίας γεγονότα: πρώτο η Ελλάδα που για τετρακόσια και πλέον χρόνια έζησε κάτω από την τούρκικη δυναστεία και την πρώτη Ιανουαρίου το 1822:

« Ε ν Ο ν ό μ α τ ι τ η ς Α γ ί α ς κ α ι Α δ ι α ρ α ί τ ο υ Τ ρ ι α δ ό ς,

Το ελληνικόν Εθνος, το υπό την φρικτώδη οθωμανικήν δυναστείαν, μή δυνάμενον να φέρει τον βαρύτατον απαραδειγμάτιστον ζυγόν της τυραννίας και αποσείσας αυτόν με μεγάλας θυσίας κηρύττει σήμερον δια των νομίμων παραστατών του (πληρεξουσίων) εις Εθνικήν συνηγμένην συνέλευσιν ενόποιον Θεού και ανθρώπων την πολιτικήν αυτού ύπαρξιν και ανεξαρτησίαν». Αυτό ειναι το πρώτο το μεγάλο το παμέγιστο ιστορικό γεγονος.

Το δεύτερο εξ ίσου τραγικό για τη χώρα γεγονός, ειναι οτι ύστερα από εκατόν είκοση χρόνια ελεύθερης υπαρξής το κράτος των Ελληνων. Και ύστερα από εναν αξιοθαύμαστο νικηφόρο αγώνα που άρχισε την 28η Οκτωβρίου 1940 με την Ιταλική αυτοκρατορία του Μουσουλίνι, την 21η πρώτη Απριλίου 1941, έπειτα από τοντπόλεμο που μας κήρυξε και η Γερμανία Η Ελλάδα ξανά υποδουλώνεται. Την Γερμανική αυτοκρατορία του Γ! Ράϊχ. Μια αυτοκρατορία που αποτελούσε την ατμομηχανή του άξονα και που το Σεμπτέμβιο του 1939 άρχισε τον Β! Παγκόσμιο Πόλεμο. Στις 27 Σεπτεμβρίου 1941 ιδρύεται το Εθνικό απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ). Και την φορά αυτή η οργάνωση της Εθνικής Αντίστασης για την απελευθέρωση της χώρας από τους τρείς Νέους βάρβαρους δυνάστες, έγινε οπως το 21 σε εθελοντική βάση.

Οπως οι Ελληνες αγωνιστές του 1821, «εν ομόματι της Αγίας και Αδιαιρέτου Τριάδος» οι «Πληρεξούσιοι εις Εθνικήν συνηγμένην σύνελευσην...κηρύττει... την πολιτικήν αυτού ύπαρξιν και ανεξαρτησίαν, Ετσι και οι αγωνιστές του 1941-44, στις 14 του Μάη του 1944, αφού εξάντλησαν αρκετό χρόνο και επίμονη προσπάθεια για το σχηματισμό ενιαίας κυβέρνησης, συνήλθαν οι εκλεγμένοι από τις εκλογές. Εκλογες που έγιναν σε ολόκληρη την Ελλάδα στις 23 του Απρίλη του 1944, οι διακόσοι εφτά Εθνοσύμβουλοι, που αποτελούσαν το Εθνικό Συμβούλιο στο χωριό Κορυσχάδες. Οπως η Εθνοσυνέλευση στην «**Επίδαυρο το 21**», ετσι και στις «**Κορυσχάδες το 1944**». Η σύγκληση του Εθνικού Συμβουλίου αποτελεί το πιό βαρυσήμαντο γεγονός της Νεοελληνικής ιστορίας. Η σημασία του ξεπερνά τα πλαίσια ενος πολιτικού γεγονότος μιας οποιασδήποτε Εθνοσυνέλευσης.

Μετά τη Δοξολογία στην οποία χοριστατούσαν ο Μητροπολίτης Κοζάνης Ιωακείμ και Ηλίας Αντώνιος ακολουθεί η ορκομοσία: οι Εθνοσύμβουλοι, όρθιοι και με το χέρι σηκωμένο, επαναλαμβάνουν, λέξη προς λέξη τον όρκο που απαγγέλει ο Παπάς:

«Ορκίζομαι, οτι θα εκτελέσω πιστά το καθήκον μου, σας μέλος του Εθνικού Συμβουλίου, έχοντας σαν γνώμονα το συμφέρον της πατρίδας μου και του Ελληνικού λαού. Οτι θα αγωνιστώ με αυτοθυσία, για την απελευθέρωση της χώρας μου απ το ζυγό των κατακτητών, οτι θα υπερασπίζομε παντού και πάντοτε τις λαϊκές ελευθερίες και θα ειμαι προστάτης και οδηγός του λαού στον αγώνα για τη λευτερία του και τα κυριαρχικά του δικαιώματα». Μετά την ορκομοσία το Εθνικό Συμβούλιο με το ιστορικό του ψήφισμα διακύρηξε:

«Ο πρωταρχικός σκοπός και γνώμονας για την άσκηση ολων των εξουσιών ειναι ο απελευθερωτικός αγώνας του Εθνους». Το Εθνικό Συμβούλιο, ΠΕΕΑ, οι ένοπλοι και άοπλοι Ελληνες πολτίτες υπηρετούν πριν απ ολα το σκοπό αυτό. Ο εθνικός Στρατός ΕΛΑΣ ειναι το ένοπλο τμήμα του Εθνους και μάχεται για την απελευθέρωση της Πατρίδας και τις ελευθερίες του Λαού»

Το άρθρο 2 του ιστορικού ψηφίσματος διακηρύσσει: «Ολες οι εξουσίες πηγάζουν από το λαό και ασκούνται από το λαό. Η Αυτοδιοίκηση και η Λαϊκη διακιοσύνη ειναι οι θεμελιώδεις θεσμοί του δημόσιου βίου των Ελλήνων» Και το άρθρο 4 του ιδίου ψηφίσματος

αναγορεύει: «Οι Λαϊκες ελευθερίες ειναι ιερές και απαραβίαστες». Ετσι το Εθνικό Συμβούλιο ανώτατο οργανο της Λαϊκης κυριαρχίας, δεν περιορίστηκε να διακηρύξει την Ιερότητα και το απαραβίαστο των λαϊκων ελευθεριών, αλλα κατάγραψε και επισημοποιήσε δυό μεγάλες κατακτήσεις της Εθνικης και δημοκρατικής επανάστασης, την Αυτοδιοίκηση και τη λαϊκή Δικαιοσύνη, ως θεμελιώδεις θεσμούς του δημοσίου βίου των Ελλήνων.

Αυτό σημαίνει πως η Αυτοδιοίκηση και η Λαίκή Δικαιοσύνη ειχαν σε εθνική κλίματα τόσο πολύ καθιερωθεί και επιβληθεί στη συνείδηση του λαού, που η άσκηση της εξουσίας από το λαό και για το λαό έπρεπε να στηρίζεται στα δύο θεμελιώδη αυτά βάθρα και οτι ειναι αδιανόητη η διακυβέρνηση του τόπου δίχως αυτά και σε συνέχεια αναγνώρισε και καθιέρωσε δικαίωμα ψήφου και στη γυναίκα.

Οπως οι υπόδουλοι Ελληνες το 21, ετσι και το 1941-44 μόνοι, κατάμονοι και αβοήθητοι με μόνα όπλα τη φλόγα των Ιδανικών της Λευτεριάς και της Ανεξαρτησίας και με την ανεξάντλητη πείρα της σκλαβιάς, δεν δύστασαν να πάρουν στα στιβαρά τους χέρια την Ελλάδα: Η Επανάσταση του 1821 για τη δημιουργία κρατικής οντότητας και την 1η του Γενάρη του 1822, παρά την στεναρή άρνηση των Ευρωπαϊκων ανακτοβουλίων, να κηρύξει την ύπαρξη αυτής της κρατικής οντότητας. Το ίδιο συνέβει με την προσάρτηση της Θεσσαλίας, της Εβοιας και της Κρήσης και κυρίως το 1912, που επέκτεινε τον γεωγραφικό της ορίζοντα.

Η άγνωστη περίπου σε μας τους Ελληνες αλήθεια, για τα γεγονότα που διαδραματίζονταν στην Ελλάδα, την περίοδο του 21, το 1912, το 22. το 1940, το 1941-44 και το 1967, σε αυτήν τη γωνιά του πλανήτη, σε αυτόν τον ξερό βράχο. Δεν υπήρχε Ανθρωπος στην Ευρώπη το 1821, που να μήν γνώριζε οτι τα οσο διαδραματίζονταν στην τουρκοκρατούμενη Ελλάδα, και την υπόδουλη 1941-1944 στους τρείς κατακτητές Ελλάδα, που να μην παρακολουθούν τις εξελίξεις. Από ο,τι αποδείχθηκε δεν τους ενδιέφερε μόνο αυτός καθ' αυτός ο αγώνας, τους ενδιέφερε και τους αφορούσε η κατάληξη. Οταν οι Ελληνες κατάμονοι και αβοήθητοι με μόνα όπλα τη φλόγα των ιδανικών της λευτεριάς και της ανεξαρτησίας, με την ανεξάντλητη ορμή και την πείρα της σκλαβιάς 400 χρόνων στους Τούρκους, αποδείχθηκαν αντάξιοι και υπεράξιοι των αρχαίων Ελλήνων του Μαραθώνα, των Θερμοπυλών, της Σαλαμίνας και του Αλεξάνδρου.

«Και οταν την αυγή του Οκτώβρη του 40, κινδύνευσε αυτός ο γεωγραφικός ορίζοντας: «άνοιξαν οι ουρανοί και όρμησαν οι Καβαλλάριδες της αποκάλυψης...» λέει ο Αξέχαστος Αντιστασιακός φίλος Αχιλλέας Γκούτας, στα Πλιτιστικά Δρόμενα του Δήμου Βεροίας αφιερωμένο στα 50 χρόνια της Εθνικής Αντίστασης, που αποτελεί το δεύτερο αξιόλογο ιστορικό γεγονός για τη χώρα μας. «Εκείνη την Αυγή, χωρίς να το αντιληφθούμε, άρχισε μια μακρόσυρτη δεκαετία με πολέμους πείνα, φονικά, αίμα, δάκρυα, ηρωϊσμούς και θυσίες, προδοσίες, αφανισμό, ταπεινώσες, παράλογα...

» Οι γενιές που βρέθηκαν στη δίνη αυτής της δεκαετίας και που, θεληματικά ή άθελα, μπήκαν τότε στο χορό της ιστορίας, εχουν σημαδευτεί για πάντα. Αν ζούνε και οσοι ζούνε ακόμα (οπως εγώ) τους ακολουθούν πράξεις και γεγονότα εκείνης της εποχής-είτε το θέλουν είτε δεν το θέλουν...

Στο ίδιο περιοδικό ο συμπολίτης μας Δημήτρης Μάρτος γράφει: «το 1940 η Ευρώπη ειναι ηττημένη από τον άξονα. Οι λαοί της βυθισμένοι σε ηττοπάθεια και μοιρολατρία. Φόβος παντού. Και μέσα σ' αυτήν την οικουμενική σιωπή, ακούγεται ενας «αχός μεγάλος». Ειναι κάποιοι «μεθισμένοι» Ελληνες που πάνω στα βουνά της Αλβανίας διεξάγουν την πρώτη, Ναι την πρώτη, νικηφόρα μάχη εναντίον του άξονα. Τότε οι λαοί της Ευρώπης ξύπνησαν. Ο «ποιητής» ξύπνησε τους Ελληνες «βρέχοντάς» τους με το αγίασμα της ιστορίας, και οι Ελληνες ανατρέπουν την παγκόσμια αίσθηση οτι ο άξονα ειναι ανίκητος».

Ο Σικελιανός, ο Σεφέρης, ο Βάρναλης, ο Ρίτσος με το στίχο του: «ο Φαντάρος κοιτάζει το ντουφέκι του. Βάζει ενα αστέρι για καψούλι. Μπορεί να σκοτώσει το θάνατο. Δεν ειναι μονάχος. Ολοι ανταμώνουμε στη μάχη με το θάνατο».

Και ολοι οι αλλοι μεγάλοι ποιητές ακριβολογούσαν οταν έλεγε ο Σικελιανός: Και ο Αγγελος Σεκιλιανός, αφού θα προσδιορίσει στη συνέχεια την πανανθρώπινη αποστολή της τρισάγιας εκείνης γεννιάς στην υπόθεση της ελευθερίας των εθνών. Ομπρός**,** με ορθή**,** μεσούρανη της λευτεριάς τη δάδα ανοίγεις δρόμο**,** Ελλάδα στον Ανθρωπο**...** εμπρός**...**

Δεν ειναι Τούτο πάλαιμα σε μαρμαρένια αλώνια, εκεί να στέκει ο Διγενής, κα μπρος να στέκει ο χάρος...Κι απάνω-απάνω στα βουνά, κι απάνω στις κοράφδες τους φωτάει σ εμιας ανάσταση, ξεσπάει αχός μεγάλος. Η Ελλάδα σέρνει το χορό, ψηλά, με τους Αντάρτες

Ο Κωστής Παλαμάς, που το 1940 μπόρεσε να χωρέσει το Εθνος, την ψυχή, την ιστορία του και την αποστολή μέσα σε ενα στίχο: Αυτόν το λόγο θα σας πώ δεν εχω αλλο κανένα «Μεθύστε με τ αθάνατο κρασί του εικοσιένα». Και ακολουθεί «...Ηχείστε οι Σάπλιγγες...Καμπάνες βροντερές, δονείστε σύγκορμη τη χώρα, πέρα ω πέρα...Βόγγα παιάνα! Οι σημαίες οι φοβερές της λευτεριάς, ξεδιπλώθείτε στον αέρα!». Και το ποίημα του το Πειβόλι.

Παιδί το περιβόλι μου που θα κληρονομήσεις οπως το βρεί και οπως το δεις να μην το παρατήσεις..... Γίνε οργοτόμος, φυτευτής, διαφενευτής. Και αν ειναι κι έρθουν χρόνια δίσεχτα, πέσουν καιροί οργισμένοι κι οσα πουλιά μισέψουνε σκιασμένα, κι όσα δέντρα για τίποτ αλλο δεν φελούν παρά για μετερίζια μη φοβηθείς το χαλασμό. Φωτιά! Τσεκούρι! Τράβα ξεσπέρμεσέ το, ξεχέρσωσε το περιβόλι, κόφτο και χτίσε κάστρο επάνω του και ταμπουρώσου μέσα για πάλεμα, για μάτωμα, για την καινούρια γέννα, π ολο την περιμένουμε κι όλο κινά για νάρθει., κι ολο συντρίμι χάνεται στο γύρισμα των κύκλων, Φτάνει μια ιδέα να στο πεί, μια δέα να στο προστάξει, κορώνα ιδέα, ιδέα σπαθί, που θάνε πάνω απ΄ολα. Γι αυτό το Περιβόλι που το 21οι αγωνιστές εδωσαν τη ζωή τους να το κάνουν! Για τη διάσωση αυτής της κληρονομιά αγωνίστηκε ο λαός να το αποσπάσει απ τα νύχια των Ούνων το 1941-44.

Δεν υπήρχε άνθρωπος το 21 στην Ευρώπη που δεν αναγνώρισε, που δεν θαύμασε και δεν εμπνεύστηκε από τον αξιοθαύμαστο αγώνα των Ελλήνων για το ξεσκλάβωμα του, τη λευτεριά και την εθνική του ανεξατρησία. Το ίδιο συνέβει και στην κατεχόμενη Ευρώπη για το Επος της Αλβανίας, αλλο τόσο και για το Επος της Εθνικής Αντίστασης στην Ελλάδα. Και τα παρακολουθούσαν βήμα προς βήμα τα γεγονότα που εξελίσσονταν στον ελλαδικό χώρο τόσο το 21, αλλο τόσο 1940-44. Τα παρακολουθούσαν γιατί γνώριζαν την καθοριστική σημασία που ειχαν για την παγκόσμια κοινότητα οι αγώνες των Ελλήνων.

Τα παρακολουθούσαν γιατί ήξεραν οτι ο τόπος αυτός εχει μακραίωνα γερά θεμέλεα και οτι δεν εχει μόνο την αρχαία ιστορία, την ιστορία της Αθήνας, την αρχαία Σπάρτη, της Θήβας της Ιωνίας, της Μακεδονίας, της Κρήτης, τις Μυκήνες, την Τροία, τη Θράκη και οτι μέσα από το Βυζάντιο, την τουρκοκρατία και την Ενετοκρατία. Ηξεραν ακόμη οτι η συνέχεια αυτής της ιστορίας ειναι και η Νεότερη του 1821, του 1897, του1912, του 1922, του 1936, και ειδικά του 1940-1944, τον εμφύλιο, μα και την πιο πρόσφατη δικτακτορία της χούντας του 1967 και την μετά το 1974 εξέλεξη των γεγονότων.

Τα παρακολουθούσαν γιατί γνώριζαν πώς οι αγώνες των Ελλήνων, δεν αφορούσαν μόνο τους Ελληνες. Ηξεραν πως και οι αγώνες αυτοί, οπως και οι προηγούμενοι **ΑΝΑ** τους αιώνες περιείχαν οικουμενικότητα. Ηξεραν πως εδώ, με τον αγώνα ο Ανθρωπος πήρε την Ανθρώπινη Πνευματική του Υπόσταση. Και το κυριότερο γνώριζαν πως από εδώ ξεκίνησαν όλα:

Οι Αμφικτιονίες, η Παιδεία, τα Σχολεία, τα Παναπιστήμια, η Βουλή, οι Νόμοι, τα Στάδια και οι Ολυμπιάδες, η Ευγονία, η Ιατρική, η Υγεία και η Χριστιανική Θεολογία. Οτι όλα, μα όλα καταγόνται απ την Ελλάδα: Τα Μαθηματικά, το Θέατρο, η Μουσική, η Ζωγαφική και η Αρχιτεκτονική, φέρνουν βαθιά την ελληνική σφραγίδα. Ολες, μα όλες οι Επιστήμες, οι Τέχνες, οι Πνευματικές και οι Κοινωνικό-οικονομικές επιδόσεις προέρχονται απ την Αρχαία Ελλάδα.

Και αν οι αντιδραστικοί, σκοτεινοί κύκλοι και τα Φαιά φορούντες, δεν κατάστρεφαν τις βιβλιοθήκες: Αλεξάνδρειας κλπ, και αν ειχαν σωθεί τα αριστουργήματα που έγραψαν οι Ελληνες Σοφοί, συγγραφείς και εφευρέτες, η ελληνική Επιστήμη, θα θεωρούνταν σαν το πρώτο και το μεγαλύτερο κατόρθωμα της Ανθρωπότητας.

Ολα αυτά μαζί λένε πως Εμείς οι Ελληνες, δεν ήμαστε τυχαίοι και τυχάρπαστοι σε αυτήν την Βαλκανική γωνιά της Ευρώπης. Εχουμε ταυτότητα, ιστορία, παράδοση και σελίδες αγώνων: εθνικής, ηθικής και πνευματικής Αντίστασης και εναν αξιοθαύμαστο πολιτισμό. Εχουμε αποσκευές πλούσιες σε αρετή, τόλμη και αξιοπρέπεια. Εχουμε αξιοπρεπές παρελθόν, παρόν και μέλλον. Μα και μιά τεράστια προσφορά στο παγκόσμιο κοινωνικό γίγνεσθαι της ανθρωπότητας.

Αυτά δεν τα επικαλούμαστε, πολύ περισσότερο δεν τα γράφουμε εμείς. Τα αναφέρει η «Παγκόσμια Ιστορία του Πολιτισμού» συγγραφέας της οποίας ειναι ο διάσιμος Αμερικανός μελετητής της vvilldy rant, καθώς και ο Βρετανός Xenr mein, που επι λέξη λέει οτι «Τίποτε δεν κινείται στον κόσμο μας που δεν ειναι Ελληνικό». Και το βασικότερο ήξεραν πως το δικό μας παρελθόν ειναι το δικό τους παρόν. Ηξεραν ακόμα πως το ελληνικό πνεύμα, ειναι αυτό που άδρευσε τόσο βαθιά και ολοκληρωτικά τον σύγχρονο πολιτισμό, ώστε ολα τα αναπτυγμένα έθνη να ειναι πνευματικά του παιδιά. Ο ελληνισμός δεν πρέπει να μείνει-όπως προσπαθούν μερικοί-χωρίς μνήμη, οράματα και ελπίδα. Μόνο αν μείνει άπαρτο κάστρο της Μνήμης, της Ιστορικής Αλήθειας και του ατομικού και δημόσιου λόγου θα μεγαλουργεί. Και μνήμη σημαίνει ιστορία και αντίστροφα.

ΟΙ Αγγλοι το 1821 και τώρα το 1941-44, σαν μακρόχρονα αποικιοκράτες ήξεραν τον τρόπο που κατασκευάζονταν τα κατηγορητήρια. Οι συνταγές ηταν πολλές και αξιοποιούνταν όλες. Μετά το 21 επειδή οι οπλαρχηγοί και ειδικά ο Κολοκοτρώνης και ο Πλαπούτας, έμπαιναν εμπόδιο στην προσπάθεια, να υποτάξουν πρώτα την νεοσύστατη ελληνική κρατική οντότητα και σε συνέχεια να την προσδέσουν στο δικό τους γεωπολιτικό-στρατιωτικό και πολιτικό άρμα την Ελλάδα, δεν δύστασαν με τους Νενέκους, τους κοτζά-πεσάδες και τα τότε λαμόγια, οχι μόνο να κατασκευάσουν, αλλα και συμμετείχαν και οι ίδιοι στην διαδικασία για την εποβολή θανατικής ποινής στον Κολοκοτρώνη και Πλαπούτα.

Και αν δεν υπήρχαν οι δυό δικαστές-συντελεστές της δίκης: Τερτσέτης και Πολυζωϊδής, να ορθώσουν με κίνδυνο τη ζωής τους το ανάστημα, οι Αγγλοι και οι συνεργάτες θα τους ειχαν καταχωνιάσει, οπως εχουν καταχωνιάσει εδω και εκατόν ογδόντα (180) τον φάκελλο του Καποδίστρια, που τον έσφαξαν σαν αρνί. Και επειδη τον έσφαξαν σαν αρνί, κρατάνε ακόμα απόρρητο και εφτασφράγιστο το φάκελλο στα χρονοντούλαπά τους. Αλήθεια γιατί η Ελληνική κυβέρνηση, άφησε να περάσουν 180 χωρίς και στο μεταξύ στη διάρκεια αυτή δεν ενόχλησε-ζήτησε από την φιλτάτη Αγγλία να αποδεσμεύση τον φάκελλο Καποδίστρια; Δεν την ενδιέφερε το θέμα; Αλήθεια πότε θα μάθουμε οι Ελληνες, ποιός ηταν πίσω από τους φυσικούς αυτουργούς της δολοφονίας του πρώτου κυβερνήτη της Ελεύθερης Ελλάδας Ιωαννη Καποδίστρια; Βέβαια ο,τι δεν έγινε μέχρι τώρα, πάντα ειναι καιρός να γίνει αυτό που δεν έγινε, ετσι ώστε να μάθουν και οι Ελληνες ποιοί και για ποίον ακριβώς λόγο δολοφόνησαν τον πρώτο κυβερνήτη της Ελλάδας Ιωάννη Καποδίστρια.

Το ίδιο περίπου συνέβει και μετά την απελευθέρωση της χώρας στις 12 του Οκτώβρη του 1944. Τα προβλήματα που αντιμετώπιζαν η δοσίλογη Δεξιά και οι Αγγλοι ηταν πολλά και αλληλοξαρτώμενα: τότε με τους οπλαρχηγούς και τώρα με το λαό. Οι Αγγλοι :α) Να μειώσουν το ποσοστό του ΕΑΜ στο 10% όπως το συμφώνησε λένε ο Τσιώρτσιλ με τον Στάλιν. Για να κάνει πράξη αυτή τη συμφωνία έπρεπε να «κονιορτοποιήση» το ΕΑΜ και για την «κονιορτοποίηαση» του ΕΑΜ ενας και μόνος τρόπος υπήρχε. Να εφαρμόσουν χωρίς καμιά παρέκλιση το σχέδιο «**ΜΑΝΑ**», ετσι ωστε να ολοκληρώσουν τον προσχεδιασμένο και προαπαφασισμένο εμφύλιο πόλεμο. β) Να παλινορθώσουν τη μοναρχία και γ) Να επαναφέρουν την κοινωνικό-οικονομική πολιτική στα προπολεμικά επίπεδα.

Η Δεξιά : α) Να εδραιώσει τη δοτή εξουσία με όποιο και αν ηταν το κόστος σε ανταλλάγματα. β) Να ξεχάσουν οι ΕΑΜίτες το κοινωνικό-οικονομικό περιεχόμενο του ΕΑΜικού προγράμματος και γ) Να εξοντώσει, αν οχι ολους τους αγωνιστές της Αντίστασης, οπωσδήποτε ομως τους πρωτεργάτες και το στελεχικό δυναμικό που ηταν και οι φύση ιδεολογικοί της αντίπαλοι. Μια απόφαση που θα επαληθεύσουν με τις πράξεις τους εναν αλλο Ποιητή: τον Φώτη Αγγουλέ. που σαν Ποιητής γνωρίζοντας οτι το 1945, μόλις είχαμε βρεί από μια πολεμική θύελλα που ξεθελίωσε τον τόπο και άφησε πίσω της ερείπια και τάφους. Σαν Ποιητής συναισθανόμενος το τί ακριβώς ειχαν δρομολογήσει οι Αγγλοι σε συνεργασία, με αυτούς που εγκαλείψανε λαό και χώρα, τους απόντες, τους κιοτήδες και τους παντός είδους συνεργάτες των κατακτητών και τους προδότες ακόμα, συμπύκνωσε και την μελλοντική ανθρώπινη θυσία που θα έπρεπε ακόμα να πληρώσει η απελευθερωμένη πλέον από τους τρείς κατακτητές Ελλάδα σε ενα στίχο: Τόσοι **σταυροί** που **στήθηκαν**, τόσοι σταυροί που θα **στηθούμε**, **εμας** μονάχα με σταυρούς **μπορούν** να μας μετρούνε!

Και το μέγα το πελώριο ερώτημα ειναι :α)Γιατί αλήθεια η Αστική τάξη, που ενώ γνώριζε πολύ πριν από το Δεκέμβρη, οτι ειχε γίνει η συναλλαγή του Τσιώτσιλ με τον Στάλην 90%προς 10%; Το ίδιο γνώριζε οτι μετά από τη συναλλαγή αυτή, οτι ο Κόκινος στρατός δεν θα παραβίαζε τα ελληνικά σύνορα, αντί να καλέσει τους Αγγλους, γιατί σαν τάξη εξουσίας δεν έκανε μια προσπάθεια να προσεταιριστεί αυτή, **αυτό** το αξιοθαύμαστο λαογέννητο ΕΑΜΙκό λαϊκό κίνημα; Να συνταχθούμε σε ανεξάρτητη Πολιτεία, να κρατήσουμε την Ελλάδα για μας τους Ελληνες, να πάρουμε τα όποια προβλήματα στα δικά μας αποκλειστηκά χέρια, να την ανασυγκροτήσουμε, να κρατήσουμε μετάξύ μας τις διαφορές να τα λύσουμε μόνοι μας; Αλήθεια γιατί, γιατί poyrkoya που λένε και οι Γάλλοι; Πότε επιτέλους η Αρχουσα τάξη της χώρας θα μας απαντήσει σε αυτό το **Γιατί**;

Μια τέτοια προσπάθεια «...Θα άνοιγε το δρόμο στις νέες δημιουργηκές δυνάμεις και κόμματα, μαζί με ό,τι καλύτερο και ηθικότερο θα ειχε μείνει από τα παλιά πολιτικά κόμματα...Θα βάδιζε ενωμένη και σύμφωνη η Ελλάδα προς την ικανοποίηση των Εθνικών της διαίων, προς την αποκατάσταση μέσα στα Νέα της **σύνορα** ολων των ελληνικών περιοχών. Θα συγχρονιζόταν η αναγεννημένη αυτή Ελλάδα, μέσα στα πλαίσια της νέας δημοκρατικής και αντιφασιστικής, Ευρώπης, περήφανη και αληθινά ανεξάρτητη στο πλευρό των μεγάλων συμμάχων...». Απόσπασμα από το πρόγραμμα του ΕΑΜ.

Δεν το έκαναν λένε, γιατί υπήρχε ο ένοπλος ΕΛΑΣ. Μα και μετά τον αφοπλισμό του ΕΛΑΣ, στην πιο κρίσιμη στιγμή για το λαό και τη χώρα, οχι μόνο δεν έκανε καμία προσπάθεια, αλλα ενώ ήξερε οτι ο Τσιώρτσιλ , από το 1943 ακόμα ειχε ετοιμάσει το σχέδια **ΜΑΝΝΑ** για την «κορνιορτοποίηση» του ΕΑΜ, σαν ηγέτιδα τάξη οχι μόνο δεν αντέδρασε, αλλα στην πιο κρίσιμη για το λαό και τη χώρα στιγμή συντάχθηκε για λίγη εξουσία που οι ξένοι, η δεξιά και η ολιγαρχία της ειχαν αφήσει.

Ας υποθέσουμε-δεχθούμε για τον Α ή Β λόγο, ο Στάλην για δικούς του λόγους εγκατέλειψε ανυπεράσπιστους τους Ελληνες Κομμουνιστές, Σοσιαλιστές και δημοκράτες, (μας πούλησε) λένε για να εχει το επάνω χέρι στη Ρουμανία. Ομως αναρωτιέται ο καθένας και ειδικά (οι Γόνοι τους), ο Τσιώτσιλ μας αγόρασε για να μας σκοτώσει; Και καλά ο Τσιώτσιλ αφού έδωσε κάποιο αντάλλαγμα (πούλησε τους Ρουμάνους), η ελληνική αστική τάξη, γιατί ζήτησε από τον Τστώτσιλ, να φέρει τους Τζώνιδες με τα σιδερικά τους που σκοπο ειχαν να ξανδραπονδίσουν την Ελλάδα και να δολοφονήσει μια ολόκληρη Γενιά Ελλήνων; Με εκείνα τα φοβερά και γεμάτα εκδίκηση πολεμικά συνθήματα: «Οχι ειρήνη (που ζητούσε το ΕΑΜ) χωρίς Νίκη» και «ενεργήστε σαν να βρίσκεστε σε κατεχόμενη χώρα». Σκοπός και στόχος η «κονιορτοποίηση» του ΕΑΜ. Αφού τα γνώριζε γιατί δεν αντάδρασε εν όψη ενος δρομολογημένου και άρτια οργανωμένου εγκλήματος; Γιατί άφησε ανυπεράσπιστο τον λαό και την Ελλάδα;

Βέβαια δεν ξέρουμε πως ακριβώς εξελήχθηκαν τα πράγματα με τους Ρουμάνους που (πούλησε) Ο Τσιώρτσιλ για να μπορεί να σκοτώνει με άνεση και ανενόχλητος τους Ελληνες.Τα γεγονότα που επακολούθησαν τα είδαμε, τα ζήσαμε και φαίνοται τόσο

ανάγλυφα, τόσο καθαρά πια σήμερα η μεθόδευση του εμφυλίου πολέμου. Του πολέμου, που ηταν ο μόνος τρόπος να «κονιορτοποιηθεί» το ΕΑΜ και να εκδικηθεί το λαό μας, που ήθελα να ξεφύγει από τη μέγκενη της εκατοντάχρονης εξάρτησης.

Φαίνεται ολοζώντανα, από μέρα σε μέρα, πως σχεδιάστηκε και μπήκε σε εφαρμογή το σχέδιο, (τη μέσα χρησιμοποίησε τότε να εγκλωβίσει την Νεοσύστατη Ελλάδα στα δικά της πλοκάμια το 21) και για να εξουδετερωθεί όλος ο ελληνικός δυναμισμός, οχι μόνο της Αριστερά, οπως ο λαός-στο σύνολό του-τον ειχε συνειδητοποιήσει και εκδηλώσει στο Επος των Αλβανικών βουνών και στο Επος της Αντίστασης. Ο πόλεμος τελείωσε, αυτοί από κοινού κέρδισαν, τα συμφέροντά τους διασφαλίστηκαν. Ο τοποτηρητης των Αγγλων βασιλιάς ήρθε.Το λαό δεν τον ειχαν πια ανάγκη, δεν τον χρειάζονταν αλλο. Καιρός να δοθεί τέλος στα μεγάλα λόγια, ο «ηρωϊκός ελληνικός λαός», ο μέγας, ο «απαράμιλος» καλά θα έκανε να τα ξεχάσει αυτά, να ξαναγίνει «ο λαουτζίκος», να μαζευτεί στη γωνιά του, να δουλεύει και να μή μιλάει. Και αφού δεν δέχθηκε τη λούφα που του ετοίμασαν, αφού δεν υποτάχθηκε εθελοντικά...Ηρθαν οι Τζώνιδες με τα σηδερικά και τον...Και αφού δεν μπόρεσαν αυτοί για να μην βρεθεί σε δύσκολη θέση η Δεξιά και το δημοκρατικό Κέντρο κάλεσαν τους Καουμπόϊδες...

Πουθενά αλλού και ίσως ποτέ προηγούμενα, δεν ειχε διεκδικήσει με τόση αγριότητα η Αγία τριάδα την εξουσία. Ολοι ειχαν κάνει ενα κλοιό γύρω από το πελώριο ΕΑΜ. Συνεργάτες, εθνόπροδότες, καταδότες, τυχοδιώκτες, κεροσκόποι, έμποροι της δυστυχίας του λαού, σε ολες τις γωνιές της Ελλάδας, άρπαζαν και από ενα κομμάτι απ τα **ΕΧΗ** του **ΕΑΜ**. Και ενα κομμάτι από την Ελλάδα εκποιώντας απερίσκεπτα το μέλλον της. Τα τμήματα ασφαλείας και τα άντρα των συμμοριτών υπήρξαν θέατρα φρικαλεοτήτων, οργίων, μηχανοραφιών και προβοκάτσιας, αλλά και μεγαλείου των ανθρώπων που βασανίζονταν και εκτελούσαν! Και οι συμμορίτες το έκαναν κέφι να καταστρέφουν οτιδήποτε δεν μπορούσαν να το πάρουν μαζί τους : Η σύλληψη και τα Βασανιστήρια επιβραβεύονταν, το αίμα ηταν πηγη πλούτου. Μετατρέπονταν σε οφίκια και χρήμα ειδικά για τους επικεφαλής των συμμοριών οι οποίοι λιμένονταν τις περιουσίες των ΕΑΜιτών και γενικότερα των Ελλήνων.

Στις παραμονές του Δημοψηφίσματος μπαίνει με την κοστοδία του ο Γρηγόρης Σούρλας στη Λάρισα και εγκαίθσταται στο Γραφείο του Β! **Σώματος** Στρατού. Ο Διοικητής Θυμώνει και τον διατάζει να **φύγει**, αλλά αυτός δεν υπακούει. Το εγκατέλειψε μόνο μετά από «**σύσταση**» του Αγγλου **συνδέσμου**-τοποτηρητή στο Σώμα. Μόνο οι αγωνιστες της ΕΑΜική Εθνικής Αντίστασης, μπορούν να υποθέσουν τι περίπου ειχαν υποστεί και οι αγωνιστές του 21 από τους ξένου-Αγγλους και από τους κάθε λογής Νενέκους. Τους Νενέκους που για να τους περιορίσουν κάπως την εγκληματική τους δράση, ο Κολοκοτρώνης το φοβερό εκείνο «Στήστε Φούρκα και Παλούκι».

Οι αγωνιστές του 21, οπως και του 1941-44, το κόστος που πλήρωσαν σε αίμα και καταστραφές αυτοί, οι οικογένειές τους και ο λαός γεγικότερα, δεν ηταν τόσο μεγάλο από τον Τούρκο κατακτητή οσο από τους διάφορους Νενέκου. Τους Νενέκους, που γνώριζαν πρόσωπα και πράγματα, που καθοδηγούσαν και οδηγούσαν τους κατακτητές στα σπίτια, στα χωριά και τα λημέρια των αγωνιστών. Οι αγριότητες των συνεργατών προκειμένου να δείξουν την ειλικρινή συνεργασία τους ξεπερνούσαν πολλές φορές σε αγριότητα και αυτούς ακόμα τους κατακτητές.

Το 1821, για την αποτίναξη του ανελέητου ζυγού, χρειάστηκε ένας οκτάχρονος αγώνας. Ενας αγώνας άνισος και σκληρός, αδυσώπητος και τιτάνειος, αιματηρός και πολύνεκρος, γεμάτος εξάρσεις, αυτοθυσίες και ολοκαυτώματα. Τα όνειρα και οι πόθοι τεσσάρων αιώνων έγιναν πραγματικότητα. Ο Μοριάς ελευθερώθηκε, μαζί και η Ρούμελη. Το τίμημα της λευτεριάς ομως ηταν βαρύτατο. Ο Μοριάς σφαγμένος και ερειπωμένος οχι μόνο απ τον δυνάστη, αλλα απ τους Νενέκους (συνεργάτες) και τους εμφυλίους που ακολούθησαν. Το ίδιο και η Ρούμελη.

Το Νεοσύστατο κράτος λευτερώθηκε, με τους κοτζα-πασάδες και τον Κλήρο παντοδύναμους διαδόχους των Μπέηδων και των Πασάδων. Τα Τζάκια και ο Κλήρος

κυρίαρχα και πηγή μεσαιωνικού σκοταδισμού και πολιτικής φαυλοκρατικής διαφθοράς. Με τη βοήθεια των ξένων καλλιέργησαν συστηματικά την κοινωνική μιζέρια, την οικονομική καθυστέρηση, τη φαυλοκρατική συναλλαγή και την ηθική διαφθορά. Ετσι αντί για λευτεριά από το ζυγό και αστική ανάπτυξη φτάσαμε στην «ψωροκώσταινα» και το Ελιά, Ελια και Κώστο Βασιλιά

Το ίδιο και ο κατοχικός Αντιστασιακός αγώνας, που κράτησε τέσσερα σχεδόν χρόνια ηταν εξίσου άνισος και σκληρό, αιματηρός και πολύνεκρος. Γεμάτος αυτοθυσίες και ολοκαυτώματα. Οπως το 21, ετσι και τώρα η σύγχρονη Ελλάδα στις 12/10/1944 απελευθερώθηκε. Το τίμημα όμως της λευτεριάς και τη φορά αυτή ηταν ίδιο βαρύτατο. Η Ελλάδα απελευθερώθηκε. Η μεταπελευθερωτική εποχή ομως, υπήρξε για την Ελλάδα από τις πιό δραματικές και από τις πιό τραγικές στην ιστορία του λαού και του τόπου. Με την ωμή και ξετσίπωτη αγγλική ένοπλη επέμβαση το Δεκέμβρη, το καθεστώς της μεταξικής δικτατορίας επανήλθε, με τα αγγλικά όπλα παντοδύναμο στην εξουσία.

Ο λαός μας που πρόσφερε τα πάντα στον αγώνα εναντίον του φασισμού, με την εποποιϊα του 1940-41. Που αντιμετώπισε την τριπλή κατοχή και φάνταξε σε όλο τον κόσμο με την ηρωϊκή Εθνική Αντίσταση 1941-44, βρέθηκε αναγκασμένος να παραδώσει τα όπλα. Τα όπλα, που πήρε από τον εχθρό. Βρέθηκε άοπλος να αντιμετωπίσει τις ορδές των συμμοριτών και την οργανωμένη λευκή τρομοκρατία του επίσημου κράτους. Η τρομοκρατία έγινε καθεστώς, καθημερινότητα.

Κανένα έθνος δεν πέρασε στο διάβα της ιστορικής του διαδρομής τόσες πολλές δοκιμασίες όσες το ελληνικό, και κανένα αλλος λαός, δεν εχει να επιδείξει τόση αδάμαστη θέληση, οχι μόνο για να ζήσει αλλα να ζήσει ελεύθερος. Το 21 ήταν η αποθέωση του παράτολμου ηρωϊσμου σε αντίθεση προς κάθε λογική πρόβλεψη. Και η Αντίσταση του 1941-1944 για τη δική μας τη γενιά και την παγκόσμια διαμορφωμένη πολιτική και πολεμική ατμόσφαιρα, ηταν το ίδιο παράτολμη και έξω από κάθε λογική πρόβλεψη.

Η Επανάσταση του 1821 σηματοδότησε στα Βαλκάνια την εθνική και κοινωνική αφύπνυση των υποδούλων λαών της Οθωμανικής αυτοκρατορίας. Ηταν επανάσταση ενταγμένη στον κύκλο των εξεγέρσεων που πυροδότησαν, ο ουμανισμός, ο διαφωτισμός, η αναγέννηση και η Κομμούνα του Παρισιού. Που προανείγγιλε την αυτοδιάθεση, ατόμων και λαών.

Το 1821, ειναι η ευρωπαΐκότερη στιγμή της Νεοελληνικής ιστορίας και αυτό οχι γιατί το 21, μετάλλαξε τους όρους του Ανατολικού ζητήματος και ενέταξε το ελληνικό πρόβλημα στα ενδιαφέρονταν των Μεγάλων Δυνάμεων, αλλα κυρίως γιατί ο ευρωπαϊκός φιλελευθερισμός ζητούσε να αναγνωρίσει στο πρόσωπο των Ελλήνων αγωνιστών του 21την επανάσταση του. Να πρόκειται άραγε μόνο για φιλελεύθερη πρόσληψη της Ελληνικής Επανάστασης; Πρόσληψη που διαιωνίζεται από τον τρόπο της ένταξης της επανάστασης αυτής στη γενικότερη ευρωπαϊκή ιστορία ή πρόκειται για κάτι πιό σύνθετο; Το συνθετότερο θα αφορούσε τη σύμπτωση στο πραγματικό πεδίο των ευρωπαϊκών και των ελληνικών πραγματικοτήτων.

Μια σύμπτωση που ευνοούσε το πέρασμα μέσα από διαφορετικούς δρόμους του φιλελεύθερου προτύπου διακυβέρνησης, και την ετοιμότητα όλων των ηγετικών παραγόντων της επανάστασης, να αποδεχθούν δημοκρατικά συντάγματα. Ειναι φανερό οτι με την Επανάσταση του 21, καθιερώθηκε ταυτόχρονα μια πολιτική θεωρία: εθνοκεντρική και δημοκρατική. Παράλληλα ομως δημιουργήθηκαν φαινόμενα πολλαπλών ωσμώσεων που φυσικά δεν απέκλεισαν τις βίαιες αντιπαραθέσεις.

Με την Επανάσταση του 1821, που αποτελεί την αποδέσμευση του ελληνισμού απ το οθωμανικό πλαίσιο στην προοπτική της δημιουργίας έθνους-κράτους, δρομολογούνται και πριμοδοτούνται διαδικασίες ανατροπής των προεπαναστατικών σχέσεων και μορφών κυριαρχίας. Αυτό πραγματοποιείται-οπως και στη διάρκεια της κατοχής-με την διαμόρφωση ενος Νεοτερικού πολιτικού πεδίου και Νέων «τόπων» εξουσίας, που αντλούν νομιμοποίηση στο όνομα του έθνους τότε-λαού στην κατοχή («Η κυριαρχία ενυπάρχει εις το Εθνοςτο 21, του Λαό στην κατοχή. Πάσα εξουσία πηγάζει εξ αυτού και υπάρχει υπέρ

αυτού» άρθρο 5 στο Σύνταγμα Τροιζίνας) και συγκροτούνται σε αναφορά προς τις αρχές οργάνωσης και τα θεσμικά πρότυπα του σύγχρονου Δυτικής μορφής κράτος.

Οι Εθνοσυνελεύσεις -Πολιτική Επιτροπή Εθνικής Απελευθέρωσης (ΠΕΕΑ) εκλεγμένη από το λαό στην κατοχή-και τα όργανα διοίκησης (Εκτελεστικό, Βουλευτικό, Κυβέρνηση), που συγκροτήθηκαν για τη διεύθυνση και τον συντονισμό των πολεμικών επιχειρήσεων και τη διοιήκηση των επαναστατημένων περιοχών, δεδομένα που σήμαιναν την κατίσχυση διαφορετικών σε σχέση με το παρελθόν διαδικασιών και τρόπων συμμετοχής στο «πολιτικό». Οπως το 21, έτσι και στη διάρκεια της κατοχής, οχι μόνο διαμορφώθηκαν και πριμοδοτήθηκαν δυναμικές αναδιατάξεις των σχέσεων εξουσίας, και διαμόρφωσαν νέες κοινωνικές και πολιτικές ιεραρχίες, συμβατές με τους θεσμούς και τις αρχές του σύγχρονου κράτους το 21, και αντίστοιχο με αυτό του Βουνού-κατοχικό. Αυτό σήμαινε οπως το 21, άρχισε την αποδυνάμωση των «παραδοσιακών» δομών, θεσμών και εξουσιαστικών παραγόντων. Αναφέρομαι στους κοινοτικούς, Εκκλησιαστικούς, Φαναριώτες κλπ άρχοντες, το 4ο αυγ/νό καθεστώς, και ο,τι κατάλοιπο αυτού προϋπήρχε και ό,τι αντιδραστικό και αντιδημοκρατικό προστέθηκε από τους κατακτητές και τις ελληνόφωνες γερμανικκές κυβερνήσεις.

Οπως η Επανάσταση του 21, εμφορούμενη και καθοδηγούμενη απ τα Νάματα των αρχαίων προγόνων, τον ουμανισμό, τον διαφωτισμό και την αναγέννηση, που ξεπήδησε μεσα από τον Μεσαίωνα σαν αδήριτη ανάγκη και κουβαλώντας μαζί του ο,τι πολίτιμο διασώθηκε απ τη μεσαιωνική λαίλαπα. Προσπαθεί να αναστήσει τη συνέχεια του ελληνισμού και τη διαμόρφωση εθνικής αντίληψης, που ιστορικά προηγείται απ την ίδρυση εθνικού κράτους. Δύο ιστορικές αντιλήψεις-κουλτούρες, αντιθετικές και ανταγωνιστικές μεταξύ τους, διεκδικούν τη συνείδηση των Ελλήνων του 21:

Από τη μιά η αντίληψη του ομανισμού, του Διαφωτισμού και της αναγέννησης με αναφορές στην αρχαία Ελλάδα, την ελληνική γλώσσα, τη **Δημώδη** Γλώσσα, την μητρική γλώσσα, και οχι την κάθε φορά κατασκευασμένες το γένος-έθνος των Ελλήνων-και απ την άλλη η ορθόδοξη-παραδοσιακή, (αυτή που υπερασπίζονταν ο Μιστριώτης μαζί με την Ιερά Σύνοδο, στις διαδηλώσεις) με αναφορές στη Βασιλεύουσα, την ορθόδοξη χριστιανική θρησκεία και το γένος των Ρωμαίων-τη Ρωμιοσύνη και μόνο την Ρωμιωσύνη.

Πρόκειται ουσιαστικά για τη σύγκρουση δύο ταυτοτήτων : μιάς ελληνικής και μιάς καθαρά χριστιανικής. Στη μεγάλη σχετικά περίοδο, μέσα στην οποία ξετυλίχθηκαν τα γεγονότα στην Ευρώπη και τη χώρα μας, που οδήγησαν στη γαλλική Επανάσταση του 1798 και τη δική μας το 1821, συνάντησε τόσο η γαλλική αλλο τόσο και η δική μας μια συγκροτημένη και καλά οργανωμένη αντεπανάσταση με κυρίαρχο σύνθημα των ελέω Θεού Φεουδαρχών και σε συνέχεια των Μοναρχών :«δεν υπάρχουν παγκόσμια δικαιώματα παρά στη φαντασία των τρελών». Την εποχή αυτή δεν ειχε ακόμα νικηθεί ο Φφεουδαρχισμός. Η ζωή των ανθρώπων ρυθμίζεται από τη Θρησκεία που ταυτίεται με το κράτος και επηρεάζει το σύνολο του πολιτισμού. Με τη Γαλλική επανάσταση αρχίζειη **σύχγρονη** εποχή: Ο χιλιόχρονος-πλέον-Φουδαλισμού για πρώτη φορά καταλίεται σε ενα μεγάλο κράτος της Ευρώπης.

Η αντεπανάσταση χωρίς να παρουσιάζεται παντού ενωμένη, στηριγμένη στη συντηρητική Ευρώπη (Αυστρία, Ρωσία, Ισπανία, Ιταλία και Οθωμανική Αυτόκρατορία), συσπειρωμένη η αντίδραση γύρω απ τους μονάρχες και τις Εκκλησίες και στηριγμένη στην παντοδυναμία της παράδοσης, αρνείται την ομοιογένεια των ανθρώπων και των συνθηκών και εξήρε-πρόβαλε μόνο τον ρόλο του κράτους, σαν την μόνη ανώτερη αξία. Μια τάξη που πρέπει να επιβληθεί στο προσωπικό συμφέρον, Αποψη του (xegkel), οταν δεν προχωρούσε στην υπέρβαση κράτους-εθνους, βρήκε με την βοήθεια της χριστιανικής «μεγαλοψυχίας», πολλούς τρόπους να αντιδράσει πρακτικά στην Ευρώπη και ειδικά στη χώρα μας.

Ετσι τα κοινωνικό-οικονομικά συστήματα κινήθηκαν μεταξύ της επανάστασης και την παράδοση. Με την παράδοση να παρουσιάζει αντιστάσεις, που θα επικρατήσουν με βάσει την παράδοση και μόνο, όπως και στο μεγαλύτερο μέρος της Ευρώπης και τη δική μας

χώρα στην εξουσία των παλιών κοινωνικό-οικονομικών δομών. Και αυτό γιατί και η ιδία η αστική τάξη, αν δεν πρόδοσε σχεδόν στο σύνολο τους τις αρχές και αξίες που έφερνε, δεν τις υπαρασπίστηκε σθεναρά. Συμβιβάστηκε με τους φεουδάρχες και τον Κλήρο και σε συνέχεια δέχθηκε η χώρα μας και την Μοναρχία του Οθωνα.

Τίποτε δεν διευκολύνει περισσότερο την κατανόηση του παρελθόντος από τη σύγκριση με παρόμοιες καταστάσεις του παρόντος. Αρκεί να θυμηθούμε την Ελλάδα κάτω απ τον ζυγό των Τούρκων...και τότε θα καταλάβουμε το νόημα που εχουν οι λέξεις «ελέω Θεού φεουδάρχης» και «Ελέω Θεού Μοναρχία»και Ραγιά υποτελή. Οι λέξεις γαιοκτήμονας συνεργαζόμενος με τον δυνάστη και το Ραγιά επαναστάτη, τους λογάδες της Εκκλησίας και τους γραμματικούς των Φαναριωτών, τότε θα καταλάβουμε πόσες όψεις ειχε η σκλαβιά του Ραγιά και σήμερα του ανιδιοκτήτη.

Αν σε αυτό προστεθεί και το πολυμήχανο πνεύμα στους ιθαγενείς «ευγενούς» καταγωγής, που αφιερώνεται στην υπηρεσία των κατακτητών την ανηθικότητα των Φαναριωτών το 21 που οταν τους κάλεσε ο Ρήγας να συμμετάσχουν στον αγώνα του γύρισαν την πλάτη, και της πλουτοκρατικής ολιγαρχίας στη σύγχρονη κατοχική και μετακατοχική Ελλάδα, θα βρούμε, πολλές και μεγάλες ομοιότητες ως προς την αντικειμενική κατάσταση και τις συνέπειες που πλήρωσαν οι νικητές τότε Ραγιάδες αγωνιστές και στην κατοχή οι αγωνιστές του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ.

Οπως η Επανάσταση του 21, αποτέλεσε ενα κοσμοϊστορικό γεγονός και πήρε παγκόσμιο χαρακτήρα, γιατί ηταν η πηγή της αθάνατης αρχής της αυτοδιάθεσης των λαών. Το ίδιο μπορεί να πεί κανείς και για την Αντίσταση 1941-44, που αποτέλεσε το μοντέλο των εθνικοαπελευθερωτικών κινημάτων στην κατακτημένη Ευρώπη πρώτα και για τους λαού στη Λατινική Αμερική, Ασία, Αφρική και Ευρώπη, που μάχονταν και εξακολουθούν να μάχονται ενάντια στα τεράστια αποικιοκρατικά υπολείμματα. Κι άν παρά ταύτα αλλιώνεται,παραποιείται και διαστρεβλώνεται η ιστορία μας, τόσο του 21, αλλο τόσο και νεότερη, της αλβανοκατοχικής περιόδου, από ανεύθυνους και ιστορικά ανήθικους και κυρίως απ τη στρατευμένη ιστοριογραφία, όπου η «ιστορία» μπαίνει στην υπηρεσία της εξουσίας, για να ενισχύσει με πρόσθετα επιχειρήματα τον «επίσημο», καθεστωτικό μύθο, μετετρέποντας την ιστορία σε θεραπαινίδα της εξουσίας προκειμένου να της δώσουν στην εξουσία μια τεχνήτη διαχρονικότητα.

Την ημέρα που οι Γερμανοί στρατιώτες, αντί για το στήθος όπως μέχρι τότε έδειξαν την πλάτη στους Ρώσους στρατιώτες στο Στάλιγκράτ, ο ψυχρός πόλεμος μπήκε απ την πλευρά των Αγγλό-Αμερικάνων σε κίνηση η στρατηγική του ψυχρού πολέμου, που τον κήρυξε από κάποιο πανεπηστήμιο της Αμερικής ο μέγας Τσιώρτσιλ. Μια, διακήρυξη που οδήγησε στη διάλυση της συμμαχίας κατά του άξονα. Η 40χρονη αντιπαλότητα, που ακολούθησε αμέσως μετά τη διάλυση της συμμαχίας κατά του άξονα, οδήγησε τον ψυχρό πόλεμο και αυτός στον χωρισμό του κόσμου σε δυό στρατόπεδα. Ο χωρισμός αυτός δεν ηταν μια νοητή γραμμή ανάμεσα στους δύο κόσμους.

Ηταν αποφάσεις, ηταν πράξεις και στάση ζωής απέναντι στα τεκτενόμενα. Ο ψυχρός πόλεμος δεν ήταν μονάχα ενας εντονότατος πολιτικός, οικονομικός, στρατιωτικός και πολιτισμικός ανταγωνισμός. Ηταν η ισοροπία του τρόμου με σκοπό την εξόντωση των ιδεολογικών αντιπάλων. Αντίστοιχα συνεπώς θα έπρεπε να δράσει και το κράτος και οι μηχανισμοί υλοποίησης των στόχων του ψυχρού πόλεμου. Η κήρυξη του ψυχρού πολέμου ηταν η απαρχή του νεοφιλελευθερισμού.

Οι στόχοι κοινοί, τα προβλήματα αλληλοεξαρτώμενα, δεν έμεινε παρά να μπούν σε κίνηση οι μηχανισμοί. Οι Παντώς είδους μηχανισμοί, κρατικοί και παρακρατικοί, που θα υλοποιούσαν αυτούς τους κοινούς και αλληλοεξαρτώμενους στόχους. Για τους ελληνική «εξουσία», ο εμφύλιος πόλεμος ηταν ο πιό σύντομος δρόμος και ο πιό αποτελεσματικός τρόπος να υλοποιηθούν οι στόχοι, γι αυτό και δεν δέχθηκαν να αναγνωρίσουν και να αξιοποιήσουν την προσφορά της ΕΑΜικής Εθνικής γενικά και της ΕΑΜική ειδικά.

Οταν κάποια φορά, μετά τον ερχομού του Σερ Τσιώρτσιλ στην Αθήνα, στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων δεν υπήρχε μια ελληνική πρόταση για την Ελλάδα και το μεταπολεμικό μέλλον της Ελλάδας. Οι άνθρωποι ειχαν δεχθεί την απαίτηση του Τσιώρτσιλ να Κονιορτοποιηθεί το ΕΑΜ και η χώρα να επανέλθει στην 27η Οκτωβρίου. Αφού αυτό ηταν το πρόγραμμα, δεν ασχολήθηκαν με το μέλλον της της μεταπολεμικής Ελλάδας. Αυτά ηταν θέματα που θα τους απασχολούσαν μετά την κονιορτοποίηση του ΕΑΜ. Η αντιπροσωπεία του ΕΑΜ, δεν συζητούσε με την ελληνική αντιπροσωπεία αλλα με τους Αγγλους. Ειδικά στη Βάρκιζα έπειδη η βασική επιδίωξη και των Αγγλων και των Ελλήνων ηταν η παράδοση των όπλων του ΕΛΑΣ, δεν θέλησαν κάν να ανοίξει το θέμα μεταπολεμική Ελλάδα.

Το παρακράτος από προπολεμικά ακόμα ηταν εύρωστο, τα «τάγματα ασφαλείας» λειτούργησαν άψογα στην κατοχή. Το ίδιο και οι τόσοι αλλοι εθνοϊσμοί. Το κράτος και οι παραστρατιωτικές οργανώσεις επί ποδώς.Την επομένη της υπογραφής, οι συλλήψεις ειναι το πρώτο βήμα. Τα βασανιστήρια το ίδιο. Οι χαφιέδες σε διατεταγμένη υπηρεσία. Οι ψευδομάρτυρες το ίδιο απαραίτητοι για να τηρηθούν τα προσχήματα και να εχει κάποια «ισχύ»το κατηγορητήριο.

Στον κρατικό μηχανισμό που στερέωναν, δεν θα έμεναν εκείνοι που ηταν ύποπτοι, ούτε οσοι διακατέχονταν από ευρύτερα δημοκρατικά ιδανικά και φρονήματα. Ολοι αυτοί, ο κόσμος της Αντίστασης, που έκανα ό,τι μπόρεσαν για την απελευθέρωση της πατρίδας βρέθηκαν στο δρόμο. Και να σκεφθεί κανείς οτι ολος αυτός ο κόσμος αποτελούσε τους αρίστους, τους ικανότερους και τους τιμιότερους στις διάφορες υπηρεσίες που αποσχολούνταν. Προσόντα άχρηστα για το θεμελιούμενο νέο κράτος. Τα κλειδιά του κρατικού μηχανισμού, δεν θα παραδοθούν ούτε στους ικανους εθνικόφρονες εκτός εισαγωγικά.

Σ αυτούς που η αγάπη τους για την πατρίδα και την πίστη στο κοινωνικό καθεστώς δεν έκρυβε καμιά ιδιοτέλεια. Ανθρωποί φτασμένοι κοινωνικά, που επιθυμούσαν να βοηθήσουν στο ξεπέρασμα των δυσκολιών και να πάει μπροστά η χώρα. Και αυτοί θα παραμεριστούν, θα μπούν στο περιθώριο και αν ακόμα κάποιοι χρησιμοποιηθούν σε καμιά περίπτωση, δεν θα ειναι οι πρώτοι και σε θέσεις κλειδιά. Θα κριθούν ακατάλληλοι να ειναι επικεφαλής δημοσίων υπηρεσιών. Δεν τους χρειάζονται τους πρώτους. Δεν διώξανε ολους τους άλλους, που διαθέτανε παρόμοια προσόντα, για να βάλουν στη θέση τους ανθρώπους, που δεν θα ηταν πειθήνια οργανά και εκτελεστές εντολών.

Γι αυτό και τα κλειδιά της κρατικής μηχανής, θα τα εμπιστευτούν στα πιό δυναμικά στελέχη της 4ης Αυγ/στου τώρα εθνικόφρονες. Σε όλους εκείνους που πολέμησαν με πάθος και εμπάθεια το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, είτε σαν ταγματασφαλίτες είτε σαν μέλη των ποικιλώνυμων ενόπλων αντικομμουνιστικών οργανώσεων, είτε και σαν στενοί συνεργάτες των Γερμανών. Μοναδικό κριτήριο για την πρόσληψη θα ειναι ο ενπράγματος δεδηλωμένος και αποδεδειγμένος αντικομμουνισμός. Σε αυτούς που ηταν πρόθυμοι να...σε ασήμαντα ανθρωπάκια, ανυπολήπτοι και δουλοπρεπείς. Στα άδεια πουκάμισα. Αυτοί θα ειναι οι πρώτοι και αυτοί έπερναν τις κέραιες θέσεις και τις καθοριστικές αποφάσεις για το μέλλον του λαού και τη χώρα.

Ανθρωποι αυτής της ποιότητας κρίθηκαν οι πιό κατάλληλοι, γιατί ηταν και οι πιό παθιασμένοι εχθροί του προδευτικού κινήματος. Πρόθυμοι να εκτελέσουν ό,τι τους ζητηθεί. Θα ειναι πολύ επιμελημένη η επιλογή τους, αφού αποτελέσουν τον κορμό του νεοδημιουργημένου κράτους. Στο εξής το πνεύμα τους θα κυριαρχήσει σε ολόκληρο τον κρατικό μηχανισμό. Θα επιδιώξουν να γίνει το πιστεύω των Ελλήνων. Θα αποτελέσουν το προζύμι της νέας εξουσίας.Το «ήθος» και ο «πατριωτισμός» τους, θα βάλουν ανεξίτηλη τη σφαγίδα τους στη μεταπολεμική Ελλάδα. Θα μπολιάσουνε με αυτό το ήθος και το μισαλλόδοξο πνεύμα τους και το τελευταίο γραναζάκι του κρατικού μηχανισμού. Για να διασφαλίσουν την ανικανότητά τους από τυχόν «εξυπνάκιδες» και για να μην φανούν τα κενά τους εξοβελήσανε κάθε έντιμο, λογικό και αξιόλογο άνθρωπο.

Οι ιδέες αυτές όπως και το ήθος τους καθιερώθηκαν. Θεωρήθηκαν θέσφατη αλήθεια και αναλύωτες αρχές. Και επειδή ηταν ισχυροί και στηρίζονταν σε γερές ξένες και ντόπιες πλάτες, παραμείνανε σταθερά και αμετακίνητοι εκεί που τοποθετήθηκαν. Οι ιδέες και η συμπεριφορά τους αποτέλεσε το πρότυπο για τους υφισταμένους τους. Αποτελούσαν το παράδειγμα, έγιναν καθεστώς και παράδοση. Μέσω αυτού του μηχανισμού, άρχισε η ανακύκλωση αυτού του φαινομένου που ακούει στο όνομα μεταπολεμικό ελληνικό κράτος: αδιαφάνεια, διαφθορά, διαπλοκή και λαδωτήρι και σε συνέχεια το αυγό τουφιδιού της 21η Απριλίου 1967.

Το κράτος, που θα φέρει σε πέρας το «βαρύ και δύσκολο εργο της εξόντωσης του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ». Που θα δολοφωνήσουν τη μελλοντική Ελλάδα, θα στείλει εκ προμελέτης, χωρίς φειδώ και περίσκεψη χιλιάδες ανθρώπους στον Αγιο Πέρτο. Που θα απλώσουν ενα μολυβένιο αι αδιαφανή πέπλο σιωπής και λήθης πάνω από την Ελλάδα. Με τη βοήθειά τους το κράτος θα σφραγίσει στόματα, θα απαγορεύσει σκέψεις, θα δολοφονήσει συνειδησεις. Τις συνείδηση του Τερτσέτη και του Πολυζωϊη και όποιων θα τολμούσε να τους το διαπρατώμενο έγκλημα. Το κράτος, που θα αναλάβει να βάλει τη βαριά ταφόπετρα στην Αντιστασιακή ιστορία και να θάψει την ίδια την Ελλάδα, έπρεπει να ειναι αντάξιο αυτού του μακαύριου έργου. Μόνο άνθρωποι με προσποίηση, μεταμόρφωση και την αίσθηση της ευκαιρίας, μπορούσαν να διαπράξουν ενα τέτοιας έκτασης έγκλημα. Το κράτος, που θα αναλάβει να διαστρέψει, να παραποιήσει και να αλλιώσει την ιστορία, που θα παράγει τους αγωνιστικούς κατοχικούς μύθους, θα αναζητήσει τους Νενέκους και ας ξέρει οτι με τους Νενέκους δεν απελευθερώνονται, ούτε στεριώνονται τα έθνη (το 21), δεν ξεσκλαβώνονται οι κατακτημένοι λαοί και χώρες.

Αυτοί θα προσδιορίσουν τους «ήρωες» που «θυσίασαν» τα πάντα για την πατρίδα. Θα καθορίσουν τις πλατείες για να τους στήσουν τα αγάλματα και τις προτομές και τους δρόμους για να δώσουν το όνομα τους και ας έλεγε ο Κολοκοτρώνης για τους Τουρκολάτρες και τους συνεργάτες: «Βάλτε Φωτιά και Τσεκούρι, Στήστε Φούρκα και Παλούκι στους Προσκυνημένους...» για να προσθέσει : «Την Κατάρα της Πατρίδας Νάχετε Αμα δεν Κάνετε τα Πάντα για τη Σωτηρία της...».

Το κράτος, που θα διεκδηκήσει την «προσάρτηση της Σόφιας» και την «κατάληψη της Μόσχας», αλλα δεν θα τολμήσει να ανοίξει το στόμα να προφέρει τη λέξη : Κύπρος, Ανατολική Θράκη, Δωδεκάνησα, Δαρδανέλια. Το κράτος, που θα εκποιήσει χώρα και λαό, αγώνες και θυσίες, μέλλον και ιστορία ξανά στους Αγγλους, για να εδραιώσει την ξουσία της η αντιδραστική Κεντρο-Δεξιάς. Ξεχνώντας πως λαοί που αγνοούν το παρελθόν ή διαστρέφουν την ιστρορία τους και εμπορεύονται ετσι επιπόλαια το παρόν τους, δεν δικαιούνται να εχουν μέλλον ευρύ και ελεύθερο.

Οπως το 21, ο Μοριάς λευτερώθηκε, μαζι με τη Ρούμελη, αλλά λόγω των Τουρκολαρτών και τους Νενέκους το τίμημα της λευτεριάς ηταν βαρύτατο. Ο Μοριάς «κατακαϊμένος» και η Ρούμελη ερειπωμένη. Το ίδιο και το 1944. Η Ελλάδα απελευθερώθηκε ο λαός και η χώρα παραδώθηκε εκ νέου τους αγγλολάτρες και τους σύγχρονους Νενέκους.

Στο Εθνικό-ιστορικό και κοινωνικό γίγνεσθαι της Ελλάδας, ο Νομός Ημαθίας εχει αξιοθαύμαστες πρωτιές. Αυτή ομως του 1711 ξεχωρίζει. Και ξεχωρίζει γιατί σηματοδοτεί την έναρξη της εθνικής μας παλιγεννησίας. Οι Τούρκοι δυνάστες, εκτός απ τις τόσες αλλες μορφές καταπιέσεις και τους δυσβάσταχτους όρους σε φόρους και δοσίματα που ειχαν επιβάλλει στους κατακτημένους Ελληνες, ειχαν επιβάλει και μια ιδιόμορφη επιστράτευση νέων Ελλήνων για να ενισχύσουν το σώμα των γενιτσάρων. Το στράτευμα αυτό ανήκε αποκλειστικά στο Σουλτάνο.
Ανάμεσα στα πολλά Φερμάνια που εξέδιδε ο Τούρκος δεινάστης, εξέδωσε και ενα Αυτοκρατορικό φερμάνι για την στρατολογία ανηλίκων χριστιναπαίδων για τα γενιτσαρικά τάγματα. Οι γενίτσαροι ηταν ενα ειδικό σώμα αποτελούμενο κυρίως από εξισλαμισμένα χριστιανόπουλα, που μετά την εκπαίδευση αναγκάζονταν να μάθουν την τουρκική γλώσσα, να μυηθούν στον Ισλαμισμό, στα ήθη και τα έθιμα για να χρησιμοποιηθούν σε συνέχεια για τον εξισλαμισμό των χριστιανών. Ηταν ενας πρόσθετος ιδιόμορφος φόρος σε

είδος, ενα ιδιόμορφο παιδομάζωμα. Το παιδομάζωμα στάθηκε οχι μόνο για τους Ελληνες, αλλα και για τους Χριστιανούς των Βαλκανίων η μεγαλύτερη και σοβαρότερη μάτσιγα
Η επιστράτευση των γενιτσάρων γίνονταν κατά τακτά χρονικά διαστήματα. Τον αριθμό κάθε φορά των επιστρατευμένων για κάθε Πόλη και περιοχή τον προσδιόριζαν οι Τούρκοι κατακτητές. Χρονολογικά βρισκόμαστε στο 1711 στην Ημαθία και συγκεκριμένα στην Πόλη Νάουσα, από όπου ιστορικά το 1711 άρχισε η Επανάσταση του 1821. Οπως ολες οι αλλες Πόλεις και τα χωριά, ηταν και Νάουσα υποχρεωμένη σε μια συγκεκριμένη μέρα να παραδώσει στους δεινάστες τον καθορισμένο αριθμό ελληνοπαίδων, που ειχαν προσδιορίσει οι Τούρκοι για τα σώμα των γενιτσάρων. Οσες πόλεις και χωριά αρνούνταν να παραδώσουν στη συγκεκριμένη μέρα τον αριθμό των παιδιών που καθόριζε το φερμάνι, θα απαγχονίζονται την ίδια ωρα στο έμπα της πότρας του σπιτιού τους, χωρίς να υπολογίζουν συνέπειες για το χυμένο αίμα.
Οταν ομως στη συγκεκριμένη ημερομηνία του 1711, η Επιτροπή που πήγε να παραλάβει τα ελληνόπουλα, οι Ναουσαίοι, αφού οργάνωσαν καλά την άμυνα της Πόλης αρνήθηκαν, πεισματικά να παραδώσουν τα Ελληνόπαιδα. Πήραν τους Γκράδες και τραγούδησαν την Μακρινίτσα. Η άρνηση αυτή ηταν η πρώτη επαναστατική πράξη. Ηταν η πρώτη Σπίθα της Επανάστασης του 1821.

Βέροια 10 Ματρίου 2008 Κόγιας Νίκος

ΟΙ ΚΑΙΡΟΙ 12

Αγαπητέ Δημήτρη πριν από καιρό, ο φτερωτός Ερμής, μας έφερε το 411 φύλλο που εκδόθηκε στις 3 του Ιούνη και πριν από λίγες μέρες το φύλλο το 412 της 17 του Ιούνη 2011.

Ανάμεσα όμως στο 411 και το 412 μεσολαβεί η 11 Ιουνίου ημέρα που εκδόθηκε το πρώτο φύλλο. Βέβαια και η μέρα αυτή ήταν όπως οι άλλες συνηθισμένες μέρες. Αν ξεχώριζε σε κάτι είναι γιατί την ημέρα αυτή εκδόθηκε κάτω από δύσκολες συνθήκες το πρώτο φύλλο της τοπικής Εφημερίδας «ΟΙ ΚΑΙΡΟΙ». Μια Εφημερίδα μικρή μεν στο δέμας και σε όγκο, μεγάλη όμως σε περιεχόμενο: Αν την προσέξει κανείς καλά θα διαπιστώσει ότι η Εφημερία «ΟΙ ΚΑΙΡΟΙ» είναι ίσως η μόνη επαρχιακή Εφημερίδα, που πληρεί μέσα σε τόσο λίγο χώρο ολους εκείνους τους ορούς που προϋποθέτει μια συγκροτημένη Εφημερίδα.

Βέβαια, και όλες οι άλλες τοπικές Εφημερίδες δεν υστερούν σε περιεχόμενο και ύλη. Και ως προς αυτό ο Νομός πρέπει να είναι ευτυχής. «**Οι ΚΑΙΡΟΙ**», όμως, όπως και η «**ΒΕΡΟΙΑ**» έχουν κάτι πιο οικείο με την Πόλη σε σχέση με τις αλλες. Η μεν «**ΒΕΡΟΙΑ**» εχει τον τίτλο-προμετωπίδας το όνομα της Πόλης, ενώ «**Οι ΚΑΙΡΟΙ**», εχουν προμετωπίδα την «**ΜΑΔΟΥΣΑ**»:Το Σύμβολο της Πόλης και τον φτερωτό Πύγασο. Και μια που ο λόγος για την Μέδουσα και τον Πύγασο, δεν θα ήταν άσχημα μια μικρή, ελάχιστη αναφορά στην Μέδουσα και τον ρόλο που το σύμβολο αυτό έπαιξε στην προστασία των ανθρώπων, της Πόλης και την προστασία της εξουσία.

Όπως είναι γνωστό, πριν από την ιστορία και την προϊστορία υπήρχε ο μύθος και αργότερα η μυθολογία. Η Μυθολογία με την οποία οι υποτυπώδη ηγεμόνες της προϊστορίας ερμήνευαν και ασκούσαν μέσω του Θείου την εξουσία. Και επειδή ο λόγος για τη μυθολογία, η ελληνική μυθολογία εκτός του οτι συγκαταλέγεται μεταξύ των πρώτων μυθολογιών του κόσμου. Είναι η πιο πλούσια μυθολογία του κόσμου και περιέχει σχεδόν το σύνολο των μυθικών παραδόσεων του τότε γνωστού κόσμου . Στην αρχαιότητα η έκθεση των μυθικών συμβόλων, κοσμούσε τα πιο βασικά σημεία του χώρου διαμονής των

ανθρώπων και ειδικά τον χώρο διαμονής των ηγεμόνων. Τα μυθικά πρόσωπα εκτός από σύμβολα ενότητας και δύναμης, έπαιζαν και τον ρόλο αποτροπής των εχθρικών διαθέσεων.

Οι γνωρίζοντες την ελληνική μυθολογία, ξέρουν οτι η Μέδουσα ηταν αυτή που κρυπτογραφούσε τα Θεία μηνύματα και την ουράνια αλήθεια. Στο άκουσμα και μόνο της οποίας «αλήθειας» οι ακούγοντες αυτήν την αλήθεια «πάγωναν» ή έμειναν άφωνοι από το ασύλληπτο και τη «δύναμη» του μηνύματος και της «αλήθειας». Και οπως συμβαίνει με όλες τις μορφές εξουσίας, οταν εχουν κλείσει τον κύκλο, και αφού μέσα στο προηγούμενο σύστημα εξουσία, εχουν διαμορφωθεί όλες εκείνες οι ιδεολογικές κοινωνικό-οικονομικές συνθήκες και δομές, για τη νέα μορφή εξουσίας, κάποια λύση πρέπει να δοθεί. Μια λύση οπωσδήποτε τραγική για την προηγούμενη μορφή εξουσίας, αφού θα υποχρεωθεί αργά ή γρήγορα να την εγκαταλείψει. Και επειδή για μια τέτοια λύση χρειάζονται και τα πρόσωπα, που θα επιβάλουν αυτή τη λύση, οπως ο προμηθέας πήρε τη φωτιά απ τους Θεούς και την έδωσε στους θνητούς, ετσι και στην περίπτωση της Μεδουσιακής εξουσίας τη λύση του δράματος την έδωσε ο Ηλιακός ήρωας Περσέας, που ηταν και ο κομιστής των Θείων μηνυμάτων της Μέδουσας «αποκεφάλισε» την Μέδουσα και απάλλαξε τους ανθρώπους της εποχής του από την υποταγή στην εξουσία της Μέδουσας. Από το αίμα της Μέδουσας γεννήθηκε ο μυθικός Πήγασος: Ο σύνδεσμός και ιμάντας της μεταφοράς του πολιτισμού, από άκρη σ άκρη του πλανήτη, κάνοντας εκτός από μείξει και ώσμωση, αλλα και μετάγγιση των πολιτισμών.

Ηταν τόση η συμβολική δύναμη της Μέδουσας με την άγρια όψη της, με τα φίδια στο κεφάλι και τις χαοτικές κόγχες στο πρόσωπο, που η θωριά της και μόνο προκαλούσε φόβο και αποστροφή. Οπως όλες οι εξουσίες, ετσι και η εξουσία της Μέδουσας με την συμπεριφορά, τον αποτρεπτικό της χαρακτήρα και το αποτρόπαιο πρόσωπο αποθάρρυνε τους εχθρούς γενικά και τους εχθρούς για εισβολή και της πόλης ειδικά να αποφασίσουν ανατροπή. Οι πόλεις που πρόβαλαν αυτό το Ουράνιο έμβλημα. Το έκαναν για δυο βασικούς λόγους α) Να αποθαρρύνει τους όποιους επίδοξους εισβολείς και β) να τονίσουν με την προβολή του συμβόλου, οτι ηταν κάτοχοι του «Θείου» μηνύματος και ως εκ τούτου κατέχουν την Ουράνια «αλήθεια».

Η Βέροια, μια πόλη πανάρχαια, μια πόλη ανιστόρητη, αφού δεν γνωρίζουμε ακόμα πότε μπήκε ο θεμέλιος λίθος και ανάγει την καταγωγή της στα μυθολογικά χρόνια, που έκτοτε εχει το ίδιο όνομα, κατοικείται διαρκώς στον ίδιο τόπο και χώρο, και έχοντας σαν σύμβολο τη δική της Μέδουσα, σημαίνει οτι ειναι μια πόλη που εχει παίξει πολλούς μυθικούς, προϊστορικούς και ιστορικούς, αλλα και σύγχρονους ρόλους στο διάβα των αιώνων.

Υπήρχε μα και υπάρχει ακόμα-θα ηταν πιο σωστά-μια παλιά αντίληψη για τον τρόπο που κινείται και ερμηνεύεται η **ΙΣΤΟΡΙΑ**. Δεν μας χωρίζουν βέβαια πολλά χρόνια από την εποχή που οι άνθρωποι, μάλιστα-Ευρωπαίοι, χριστιανοί άνθρωποι για την ακρίβεια που-ανάμεσά τους γεννήθηκαν οι Αριστερές ιδέες-πίστευαν, οτι ο κόσμος αυτός στην επίγεια εκδοχή του ειναι μάταιος, ψεύτικος, παραπλανητικός και ανάξιος. Η λειτουργία των ανθρώπινων κοινωνιών και του κάθε ανθρώπου χωριστά μέσα σε αυτόν τον άχαρο κόσμο, ηταν ενα είδος δοκιμασίας, άσκησης διαγωγής θα έλεγα, που ειχε σαν μοναδικό στόχο να διαπιστωθεί, αν οι εκάστοτε κοινότητες των ανθρώπων και ο καθένας χωριστά ηταν άξιοι για τον πραγματικό και τον αιώνιο-κόσμο, που για τους χριστιανούς ειναι η επουράνια βασιλεία.

Ο έδω-ο κάτω κόσμος-για τους κυβερνώντες ηταν ψεύτικος, ενα κακέκτυπο, ενα «πεδίο» δοκιμασιών και προετοιμασία για την επουράνια βασιλεία, γι' αυτό εκείνο που ενδιέφερε και άξιζε να καταγραφεί σαν ιστορία, ηταν ο τρόπος με τον οποίο ο υπέρτατος κριτής οδηγούσε και διεύθυνε καλύτερα αυτό το παιγνίδι της δοκιμασίας. Ετσι λοιπόν, βασικό αντικείμενο της ιστοριογραφίας τότε αποτελούσαν οι συμφορές, οι αντιξοότητες και οι εκάστοτε καταστροφές, που το «θείο» εκτόξευε κατά των «κακών» και ανυπεράσπιστων ανθρώπων. Η αξία της ιστοριογραφίας συνίστατο κατά κύριο λόγω, στη μεθοδική καταγραφή αυτών των δράσεων-πρακτικών, που η θεία πρόνοια χρησιμοποιούσε σαν

μέσα προκειμένου οι άνθρωποι, οχι μόνο να αντιληφθούν την ύπαρξη του θείου, αλλα να εχουν γνώση γι' αυτές που πέρασαν, για οσες καθημερινά ζουν και για οσα πιθανώς θα έρθουν, ετσι ώστε να μπορούν με βάση τα μέχρι τότε γνωστά δεδομένα να αξιολογήσουν τη θέση τους στον αγώνα για το αληθινό και το αιώνιο, για τη σωτηρία και κατ' επέκταση για τις πιθανότητες να ενταχθούν στον κόσμο τους θείου.

Διαμεσολαβητές και διαχειριστές αυτής της απέλπιδας και δύσκολης πορείας από το πλασματικό στο αληθινό, από το φθαρτό στον αύθαρτο, από το προσωρινό στο αιώνιο κόσμο, και από την απόγνωση στην ευτυχία, ηταν οι εκάστοτε ηγεμόνες και τα σύμβολά τους. Τοποθετημένοι λοιπόν, οι ηγεμόνες ανάμεσα στον Υπέρτατο Κριτή και τους υπό δοκιμασία ανθρώπους, ηταν αυτοί που οδηγούσαν τις συντεταγμένες ανθρώπινες ενότητες-κοινωνίες μέσα από αυτό τον εξεταστικό πεδίο προσφοράς και συμπεριφοράς. Ηταν αυτοί που εκπροσωπούσαν το συλλογικό, που, πολύ περισσότερο και πέρα από την ατομική ευθύνη, μπορούσε να εξασφαλίσει ή και να καταστρέψει τις προσδοκίες των ανθρώπων που εκπροσωπούσαν.

Αποδεχόμενοι οι άνθρωποι αυτόν τον τρόπο καταγραφής της ιστορίας από τους ηγεμόνες, ηταν φυσικό οτι οι δικές τους ατομικές πράξεις, επιτεύματα ή παραλείψεις, ηταν ασύγκριτα πιο καθοριστικές για την έκβαση της γενικής δοκιμασίας. Οι ηγεμόνες μπορούσαν να σώσουν ή να καταστρέψουν συλλογικά με τρόπο, ωστε οι ατομικές προσπάθειες να εχουν μόνο μικρή ως καθόλου σημασία.

Ο αποκεφαλισμός της Μέδουσας από τον ηλιακό ήρωα Περσέα, οδήγησε στο μύθο των «Θαυμάτων» και των «Σημείων» Η ιστοριογραφία όμως των θαυμάτων και των σημείων επένδυε πολλά στη στενή παρακολούθηση του βίου και των πράξεων των ηγεμόνων. Σαν εντεταλμένοι της «Θείας Πρόνοιας», πλέον μετέφεραν και εφάρμοζαν τις κάθε φορά επιλογές της. Ελέω Θεού διαμόρφωναν- κανοναρχούσαν ενα ιστορικό παιγνίδι, μέρος του οποίου ηταν και οι ίδιοι, του οποίου παιγνιδιού, ομως η έκβαση τώρα αφορούσε τους πολλούς, τις κοινωνίες ολόκληρες. Ενώ η έκβαση των αποφάσεων αφορούσε τις κοινωνίες, ευθύνη οι ηγεμόνες ειχαν μόνο απέναντι στο «Θείο». Στις συνθήκες αυτές η ηθική ηταν το βασικό κριτήριο αξιολόγησης του έργου και της συμπεριφοράς όχι μόνο των απλών ανθρώπων αλλα και των ηγεμόνων.

Μερικοί από αυτούς έγιναν Αγιοι, καθώς μετέφεραν και εφάρμοζαν τις πλέον αγαθές προθέσεις του Θείου, Και με τον τρόπο αυτό έφεραν πιο κοντά τον κόσμο των ανθρώπων στο βασίλειο του Θεού. Αλλοι ίσως οι περισσότεροι, καταγράφηκαν σαν καταραμένοι. Πήραν το στραβό δρόμο και οδήγησαν τους υπηκόους τους στο χαμό και τη φθορά. Η ιστορία μεθοδικά παρακολουθούσε τις αντιφατικές αυτές πορείες της ανθρωπότητας.

Τις παρακολουθούσε μάλιστα με τον πιο σημαίνοντα τρόπο, ζυγίζοντας συνεχώς και προσεκτικά τις δόσεις του «καλού» και του «κακού», αξιολογώντας και χαρακτηρίζοντας την κάθε πράξη. Κοιτούσε προσεκτικά τα πρόσωπα προσπαθώντας μέσα από αυτά να διακρίνει την ιστορία-την μοίρα των ανθρώπων με αλλα λόγια. Και μέσα από αυτές τις παρατηρήσεις της, η κοινωνία των ανθρώπων διαμόρφωνε πίστη και ελπίδα, αποτροπιασμό και απελπισία.

Και ενω η παλιά αντίληψη της ιστορίας, που ήθελε τον άνθρωπο παιγνίδι στα χέρια του Θεού και τους επικεφαλής των πολιτικών κοινοτήτων ενεργούμενα της Θείας Πρόνοιας, τα μέσα παραγωγής αναπτύχθηκαν, η τεχνολογία έκανε προόδους, νέοι ορίζοντες άνοιξαν, οι εξερευνήσεις πλάτυναν τις γνώσεις των ανθρώπων και νέες ανακαλύψεις προστέθηκαν. Ολα αυτά μαζί έφεραν τον Ουμανισμό, τον Διαφωτισμό, την Αναγέννηση και την Γαλλική επανάσταση, και τη θέση του Θείου στην ιστορία την πήρε πλέον ο ίδιος ο άνθρωπος. Ο άνθρωπος έγινε πολίτης, υπεύθυνος για τις πράξεις του, ατομικά και συλλογικά.

Τώρα πια η ιστορία, στις νέες πολιτικές και ιδεολογικές συνθήκες έγινε, αντί για αφήγηση των ενεργειών και πράξεων της «Θείας Πρόνοιας», αφήγηση και καταγραφή των ανθρώπινων αποφάσεων, πράξεων και εμπειριών. Μια παρακαταθήκη γνώσεων που αφορούν την κοινωνία, την πολιτική, τη συλλογική συμβίωση καθώς και τους μηχανισμούς

που την κανοναρχούν. Με απλά λόγια η ιστορία έγινε βασική πολιτική επιστήμη, καίριο, στη σημασία του πεδίο γνώσεων και αναζητήσεων πάνω στα μυστικά των ανθρώπινων κοινοτήτων. Τώρα πλέον κυριαρχεί η ευθύνη απέναντι στην: « Πατρίδα, τον Ανθρωπο. τον Πολιτισμό», που είναι και τα βασικά ιστορικά σύμβολα της Εφημερίδας «ΟΙ ΚΑΙΡΟΙ».

Αν υπάρχει κάποιο πρόβλημα ακόμα με την ιστορία, αυτό είναι όχι ποιος γράφει την ιστορία. Και αυτό γιατί η κοινωνικό-οικονομική ιστορία κάθε λαού και χώρας, γράφεται με κόπο, υδρώτα και αγώνα, για πρόοδο, ανάπτυξη και ειρήνη και η ιστορία της Πατρίδας, του Ανθρώπου και του πολιτισμού, γράφεται με το: αίμα των Νεκρών και των αναπήρων αραιωμένο μα τα δάκρια γονιών. Η Ιστορία για τους ιστορικούς ειναι μια ζωντανή έκφραση-απόφαση ενός λαού του κάθε λαού για ενα συγκεκριμένο κάθε φορά λόγω σε μια συγκεκριμένη χρονική στιγμή. Η ιστορία ειναι γεγονότα. Γι' αυτό εκείνος που θα αποφασίσει-τολμήσει να γράψει ιστορία ή ενα μέρος της ιστορίας ή ακόμα ενα ιστορικό γεγονός με σεβασμό και ευλάβεια πρέπει να σταθεί επάνω στο πρωτότυπο. Και στη συγκεκριμένη περίπτωση αφού επικαλούνται την ιστορία να μας πουν: Ποιος ερμηνεύει την ιστορία;

Και αφού ερνηνεύεται σωστά γιατί οι Ελληνες, δεν ξέρουμε ακόμα την πραγματική ιστορία του 21 και ακροθιγώς τη Βυζαντινή, τη Αλεξανδρινή και την Αρχαία; Οσο για τη σύγχρονη-πρόσφατη Αντιστασιακή την έχουμε ακόμα στα αζήτητα. Αλήθεια γιατί την έχουμε ακόμα στα αζήτητα. Δεν κατακτήθηκε η χώρα; Δεν έμεινε επί τέσσερα σχεδόν χρόνια υπό κατοχή; Δεν απελευθερώθηκε η χώρας; Όλα αυτά κατοχή και απελευθέρωση έγιναν από μόνα τους; Δεν πρέπει να γράψουμε πέντε αράδες από ποιους και πότε κατακτήθηκε και από ποιους και πότε απελευθερώθηκε, ώστε να γνωρίζουν και οι επόμενες γενιές τι προηγήθηκε και κατακτήθηκε, μα και πως απελευθερώθηκε η χώρα από τους τρις δυνάστες κατακτητές;

Για τη σύγχρονη κοινωνία των ανθρώπων η ιστορία, με αυτήν τη μορφή, αποτελεί κρίσιμο πεδίο αναφοράς, από όπου αντλούνται ιδέες και αξίες, στηρίζονται, ελπίδες και όνειρα, προτάσεις και αιτήματα, νομιμοποιούνται οι προσπάθειες για αλλαγή και βελτίωση αυτού του φθαρτού μεν, αληθινού και ανθρώπινου δε, επίγειου κόσμου. Ετσι η ιστορία από έρμαιο της Θείας Πρόνοιας και ελέω Θεού ηγεσίας, έγινε εργαλείο της ανθρώπινης λογικής και των συνεπακόλουθων πολιτικών αντιλήψεων. Η παρακολούθηση-ανακάλυψη έστω μιάς εθνικής οντότητας, όπως η Ελληνική το 21, μέσα στο χρόνο, η συγκρότησή της και η πολιτική νομιμοποίησή της μέσα από την κοινή πορεία, έστειλε την Θεία Πρόνοια και την Ελέω Θεού ηγεσία στο παρασκήνιο. Οι Ελληνες πρώτοι, οι Ιταλοί, οι Γάλλοι, οι Γερμανοί, μαζί με τους λαούς της Ευρώπης, πορεύτηκαν μέσα στο χρόνο, οχι στο όνομα της εξασφάλισης μιάς επουράνιας αόριστης βασιλείας, αλλλα στο αντίστοιχο της εθνικής ολοκλήρωσης και ανάτασης στον 19ο και 20ο αιώνα και της παγκόσμιας ολοκλήρωσης στον 21ο αιώνα.

Πολλά και θερμά συγχαρητήρια για τον δεκαοκτάχρονο δύσκολο και κοπιαστικό βίο της μικρής στο δέμας μεγάλη όμως σε προσφορά στο λαό της Βέροιας και της Ημαθίας μα και γενικότερα και τη βεβαιότητα οτι «Οι ΚΑΙΡΟΙ», θα συνεχίσουν οπως μέχρι τώρα, απαρέγκλιτα την αδιάβλητη, αταλάντευτη και γόνιμη πορεία τους. Πάντα με το ίδιο κουράγιο και μεράκι, την ίδια αντικειμενικότητα, το ήθος και τη δικής τους δημοσιογραφική ευαισθησία. Την πίστη όπως λέει και το έμβλημα στην Πατρίδα, για την οποία Πατρίδα οι Μακαρίτες γονείς Σου, όχι μόνο αγαπούσαν αλλα και πολέμησαν γι' αυτήν: Η Μητέρα Σου πολιτικά και ο Πατέρα Σου ένοπλα τους κατακτητές, στον Ανθρωπο και τον Πολιτισμό , για το καλό της Βέροιας, του Νομού και της χώρας και όπως πάντα με τις κεραίες διάπλατα ανοιχτές στην κοινωνία των Ανθρώπων.
Βέροια Ιούνιος 2011 Κόγιας Νίκος

Η ΑΝΑ ΤΟΥΣ ΑΙΩΝΕΣ ΠΑΝΤΟΤΙΝΗ ΚΑΙ ΑΝΑΛΕΙΩΤΗ ΒΕΡΟΙΑ

Είχα την καλή τύχη να γεννηθώ στη Βέροια στην Οδό Δακγλή και τώρα Βερμίου 22 στις 23 Ιουνίου το 1923. Σαν άνθρωπος νοιώθω χαρούμενος και ευτυχισμένος που γεννήθηκα στη Βέροια. Μια ανιστόρητη Πόλη. Και λέω ανιστόρητη Πόλη αφού ιστορικά δεν έγινε ακόμα γνωστό πότε μπήκε ο θεμέλιο ΛΙΘΟΣ, αυτής της αξιοθαύμαστη και αξιαγάπητη απ του κατοίκους Πόλη.

Η Βέροια είναι κτισμένη σε μια αξιοθαύμαστη θέση. Στους πρόποδες του Βερμίου που υψώνονται και αποτελούν την οροσειρά του Βερμίου. Και Τα Πιέρια Την Πόλη την διασχίζει ο Ποταμός Τριπόταμος και παράλληλα ο Αλιάκμονας. Αυτά τα δυο ποτάμια που αρδεύουν τον εκτεταμένο κάμπο και τα Δάση σε συνδυασμό με πολλά αλλα πλεονεκτήματα την καθιστούν μια Πόλη που θα τη ζήλευε ο καθένας. .

Όπως είναι γνωστό, πριν απ την ιστορία και την προϊστορία υπήρχε ο μύθος και αργότερα η μυθολογία. Η Μυθολογία με την οποία οι υποτυπώδη ηγεμόνες ερμήνευαν και ασκούσαν μέσω του Θείου την εξουσία. Η ελληνική μυθολογία εκτός του οτι συγκαταλέγεται μεταξύ των πρώτων μυθολογιών, περιέχει σχεδόν το σύνολο των μυθικών παραδόσεων, του τότε γνωστού κόσμου. Και ειναι η πιο πλούσια του κόσμου. Στην αρχαιότητα η έκθεση των μυθικών συμβόλων, κοσμούσε τα πιο βασικά σημεία του χώρου διαμονής των ανθρώπων. Τα μυθικά πρόσωπα εκτός από σύμβολα ενότητας και δύναμης, έπαιζαν και τον ρόλο αποτροπής των εχθρικών διαθέσεων.

Οι γνωρίζοντες την ελληνική μυθολογία, ξέρουν οτι η Μέδουσα ηταν αυτή που κρυπτογραφούσε τα Θεία μηνύματα και την ουράνια αλήθεια. Στο άκουσμα και μόνο της οποίας «αλήθειας» οι ακούγοντες αυτήν την αλήθεια «πάγωναν» ή έμειναν άφωνοι απ το ασύληπτο και τη «δύναμη»του μηνύματος και της «αλήθειας». Και οπως συμβαίνει με όλες τις μορφές εξουσίας, οταν εχουν κλείσει τον κύκλο και αφού μέσα στο προηγούμενο σύστημα εξουσία, εχουν διαμορφωθεί εκείνες οι κοινωνικό-οικονομικές συνθήκες και δομές, για τη νέα μορφή εξουσίας, κάποια λύση πρέπει να δοθεί.

Μια λύση οπωσδήποτε τραγική για την προηγούμενη μορφή εξουσίας, αφού θα υποχρεωθεί αργά ή γρήγορα να την εγκαταλλείψει. Και επειδή για μια τέτοια λύση χρειάζονται και τα πρόσωπα, που θα επιβάλουν αυτή τη λύση, οπως ο Προμυθέας πήρε τη φωτιά απ τους Θεούς και την έδωσε στους θνητούς, ετσι και στην περίπτωση της Μεδουσιακής εξουσία τη λύση του δράματος την έδωσε ο Ηλιακός ήρωας Περσέας. Ο Περσέας, που ηταν και ο κομιστής των Θείων μηνυμάτων της Μέδουσας «αποκεφάλισε» την Μέδουσα και απάλλαξε τους ανθρώπους της εποχής του απ την υποταγή στην εξουσία της Μέδουσας. Απ το αίμα της Μέδουσας γεννήθηκε ο μυθικός Πήγασος.

Ηταν τόση η συμβολική δύναμη της Μέδουσας με την άγρια όψη της, με τα φίδια στο κεφάλι και τις χαοτικές κόγχες στο πρόσωπο, που η θωριά της και μόνο προκαλούσε φόβο και αποστροφή. Στο Μουσείο της Βέροιας Υπάρχει η προτομή της Μέδουσας ο φύλακας άγγελος και προστάτης της Πόλης

Οπως όλες οι εξουσίες, ετσι και η εξουσία της Μέδουσας με την συμπεριφορά, τον αποτρεπτικό της χαρακτήρα και το αποτρόπαιο πρόσωπο, αποθάρρυνε τους εχθρούς γενικά και τους εχθρούς της πόλης ειδικά, να αποφασίσουν εισβολή. Οι πόλεις που πρόβαλαν αυτό το Ουράνιο έμβλημα, το έκαναν για δυο λόγους α) Να αποθαρρύνει τους όποιους επίδοξους εισβολείς και β) να τονίσουν με την προβολή του συμβόλου, οτι ηταν κάτοχοι του Θείου μηνύματος και ως εκ τούτου κατέχουν την Ουράνια αλήθεια.

Η Βέροια, μια πόλη πανάρχαια, μια πόλη όπως γράφω ανιστόρητη, αφού δεν γνωρίζουμε ακόμα πότε μπήκε ο θεμέλιος λίθος και ανάγει την καταγωγή της στα μυθολογικά χρόνια, που έκτοτε εχει το ίδιο όνομα, κατοικείται διαρκώς στον ίδό τόπο, και έχοντας σαν σύμβολο τη δική της Μέδουσα, σημαίνει οτι ειναι μια πόλη, που εχει παίξει πολλούς μυθικούς, προϊστορικούς και ιστορικούς, αλλα και σύγχρονους ρόλους στο διάβα των αιώνων. Η Βέροια ήταν το σταυροδρόμι της Περιοχής και συνέδεε οδικός τη Αθήνα με τη Θεσσαλονίκη για πολλές δεκαετίες

Σαν ιστορικά μακραίωνη και ακμάζουσα Πόλη και πριν το Βυζάντιο η Βέροια, μα και επί Βυζαντίου. Μετά τον 11^{ο} αιώνα άρισε να αποκτά ιδιαίτερη σημασία για το Βυζάντιο χώρο, καθώς η λαμπρή και μεγάλη Βυζαντινή αυτοκρατορία συρρικνωνόταν σταδιακά. Ζωντανές μνήμες αυτής της ιστορικής περιόδου αποτελούν τα μοναδικά, σε αριθμό και καλλιτεχνική αξία Βυζαντινά μνημεία και κειμήλια που διασώζονται στην περιοχής της Βέροιας Εχει 45 Εκκλησίες και κλασικές και Βυζαντινές αρχαιότητες. που αποδεικνύει την ιστορική συνέχεια και την ενότητα του Ελληνισμού και του Ελλαδικού χώρου στο πέρασμα των Αιώνων.

Και πολλοί περισσότερες στο υπέδαφος. Όπως σε όλη σχεδόν την Ελλαδα, έτσι και στη Βέροια δεν μπορείς να σκάψεις κάπου χωρίς να βρεις κάποια, εργαλείο, σκεύος ή έργο τέχνης. Εχει πολυούχο τον Αγιο Αντώνιο στον χώρο του οποίου στις πρώτη Αυγούστου γινόταν το πανηγύρι της Πολύς, που διαρκούσε δεκαπέντε και πλέον μέρες.

Το πανηγύρι της Βέροιας δεν ήταν απλώς ένα οποιοδήποτε πανηγύρι, αλλά ένα εμπορικό. στο οποίο γινόταν ολων των ειδών συναλλαγές. Γι' αυτό και συμμετείχαν εκτός απ τον κόσμο του Νομού Ημαθίας και επισκέπτες απ τους νομούς Πέλλας, Κατερίνης και κοζάνης και αρκετοί απ τη Θεσσαλονίκη. Στον αύλειο χώρο του Αγίου Αντωνίου, που παλιά είχε τρις πόρτες, στο κέντρο του ήταν το ηγουμενιό και παράλληλα με τη οδό Βενιζέλου ειχε το τρελοκομείο-Ψυχειατρείο και τον αντίστοιχο χώρο που φιλοξενούσε τους συγγενείς των αρρώστων και όσου προσκηνητές ήθελαν να διανυχτερεύσουν. Γιατροί της ψυχής και του σώματος, ήταν οι ξακουστοί Γκαμπράνης και ο Γιάνης, που δεν θυμάμε το επίθετο. Οι άρρωστοι κάθε πρώί με αλυσίδες στα πόδια πήγαιναν στον Αγιο Αντώνιο.

Ειχε αρκετούς χώρους ψυχαγωγίας με επίκεντρο την Ελιά, όπου στους ήχους ήχους των γραμοφώνων στροβύλιζαν στην πίστα, κάθε Κυρική, Γιορτή και σχόλη, τα ζευγάρια και με το αμνημόνευτο πλέον Σαν σε λε Ντάμ, μια προσπαθούσε η κάθε νέα και νέος περίμενε εν αγωνίως να φτάσει το δικό του ήμυσι του ουρανού στην αγκαλιά σου!
Και σε συνέχεια άρχιζε η βόλτα τα αγόρια δεξιά και τα κορίτσα αριστερά με κατάληξη την Πλατεία ορολογίου, όπου κατά τον ίδιο τρόπο και για αρκετή ώρα, τα ζευγαράκια αφού έκαναν πολλά πίγαινε έλλα, αν τους σκοτεινούς δρόμους. Οπου μερικοί ειχαν ήδη από προηγούμενα προκειμένου να εξασφαλίσουν το σκοτάδι σπάσει τους λαμπήρες.
Αλλοι χώροι ψυχαγωγίας: ήταν η Σαραντόβρυσες, οι Φλαμουριές Και το Καφενείο Αναγέννηση στην Κεντρική, το Πασά Κιόσκι. Το Λιανοβρόχι, και η Καλή Παναγιά .
Η Βέροια από άποψη παραγωγής ήταν ο λαχανόκηπος της Κεντροδυτικής Μακεδονία. Ειχε τρία Εργοστάσια. Ενα Μεταξουργείο που ήταν απέναντι απ τη στρατώνα το άλλο του κ Χη Νικολάκη Νηματουργείο εκεί που ρίχνουμε το σταυρό.. Εργοστάσιο ηλεκτρό παραγωγής που λειτουργούσε με Υδατόπτωση απέναντι απ τις Φλαμουρίες. Τα τρία αυτά εργοστάσια και αρκετές βιοτεχνίες και οι λαχανόκηποι απασχολούσαν εκατοντάδες εργαζόμενους. Είχε αρκετούς νερό-αλευρόμυλους και σουσαμό μύλους με κορωνίδα το μήλο Του κ Μάρκου όπου σήμερα στεγάζεται το Βυζαντινό Μουσείο. Ολοι οι κεντρικοί δρόμου της Βέροιας οταν στρωμένοι με καλντιρίμι: Ποταμίσες Κροκάλες.Ο άσφαλτος ήρθε αργόερα
Στη Βέροια κατοικούν αρκετές χιλιάδες δίγλωσσοι Ελληνες (Οι Βλάχοι) που κατά κυριο επάγγελμα ήταν κτηνοτρόφοι και αγωγιάτες ειχαν χιλιάδες γιδοπρόβατα, Αλογα και αγελάδες παραγωγής.Πολλές δεκάδες καραβάνια που έκαναν τις ορεινές μεταφορές, και εκτός της Ελλάδας και πεδινά και την Πόλη τα κάρα.
Η Βέροια παρά τον Πλούτο σε Νερό. Δεν ειχε πόσιμο Νερό παρά μόνο: Μια βρύση ονόματι «Καραχμέτ», μια στη Μπαρμπούτα και δυο άλλες απ τις οποίες υδρεύονταν η Πόλη. Κάθε πρωί οι μητέρες ξυπνούσαν τα παιδιά να πάνε σε μια απ τις βρύσες αυτές να πιάσει σειρά με το Γκιούμι ή τη χωμάτινη στάμνα.

Η Ιδρευση στην άρχισε το 1927. Οι πρώτες βρύσες εγκαταστάθηκαν στην Πλατεία Ωρολογίου στη Γωνία της Μητροπόλεως, Με Βασικό Κεντρικό ίδρευσης την Κεντρική οδό. Οι πρώτοι που πήραν νερό στα σπίτια ήταν όσοι κατοικούσαν κατά μήκος της Κεντρικής. Το ίδιο περίπου έγινε και με την ηλεκτροδότηση.

Μπορεί η Πόλη να μην ειχε πόσιμο νερό. Συνδέονταν όμως με ένα υπόγειο δίκτυο νερού για λάτρα:τις λεγόμενες Μπουντουβάες. Όταν πια επεκτάθηκε το δίκτυ της ίδρευσης

σε αρκετούς δρόμους ο Δήμος έβαλε βρύσες. Ο κόσμο έπινε το νερό του «Αξιου»(δεν ξέρω για πιο λόγο ανομάστηκε ετσι) και γεμάτος ικανοποίηση και χαρά έλεγε στην «Πέτρα να φυτρώσει», παρομοιάζοντας με το Κρασί,.

Όταν όμως άρχισε η παραγωγή αναψυκτικών και ειδικά η koka Kolla οι βρύσες σφραγίστηκαν, προκειμαίνουν να αιθισθεί ο κόσμος με την αναγκαστηκή χρήση τους, αφού δεν ειχε πλέον βρύσες και ειδικά οι επισκέπτες και χωρικοί που έρχονταν για ψώνια στην Πόλη. Όταν επιτεύθει ο σκοπός. οι βρύσες άρχισαν να ξανά εχουν Νερό ήταν όμως πια αργά…Οι βεροιώτες ειχαν εθισθεί στα αναψυκτικά και την Koka kola, που μας έλεγαν ότι πάει με όλα.

Ο τριπόταμος που διέσχιζε την Πόλη, Ειχε τρις Πέτρινες γέφυρες που συνέδαινε τις συνοικίες. Εκτός που έδινε κίνηση στα εργοστάσια και τους μύλου ηταν η χαρά των παιδιών. Εκεί τα αγόρια μάθαιναν κολύμπι «για τα κορίτσα απαγορεύονταν» το Κολύμπι στο ποτάμι…Πολλές Μάνες που έχαν για πολλές ώρες χάσει τα παιδιά πήγαιναν σε αυτούς τους χώρους να βρουν παιδιά. Και δεν είναι λίγες οι φορές όταν το παρά έκαναν τους έπαιρναν τα ρούχα.

Ο Νομός Ημαθίας, συγκαταλέγεται μεταξύ των πιο Πλούσιων Νομών της Μακεδονίας. Εχε πολλές φυσικές ομορφιές. Ο λαός της φιλόξενος και ικανός να αφομοιώνει και να εντάσει ξένους. Δεν απολύθηκε Δημόσιος υπάλληλος, στρατιώτης ή χωροφύλακας, που θέλησε να μείνει στη Βέροια και δεν βρήκε κάπου να κουρνιάσει. .

Στη Βέροια εχουν γίνει δυο μεγάλες πλημμύρες. Η μια το Δεκέμβρη του 1935 και οι άλλη δεν εχω κρατήσει την ημερομηνία, και οι δυο έκαναν μεγάλες καταστροφές. Παρέσυρε όλες τις πέτρινες γέφυρες, εκτός από αυτή της Καραχμέτ που έμεινε μόνο ο σκελετός της. Δυο σπίτια απ το χώρο της Μπαρπούτας, τους Αλευρόμυλους και όποια άλλη βιοτεχνία (Λανάρια Μπατάνια τα ψυχαγωγική κέντρα κατά μίκος, χοιροστάια και στάνες κλπ).που ήταν κατά μίκος του Ποταμού πλημμυρίζοντας τον κόμπο και ειδικά το Χωριό Μακροχώρι.

Στη δεύτερη έγιναν εξ' ισου μεγάλες καταστροφές. Χαρακτηριστική είναι η περίπτωση που μετά το φρακάρισμα με μπάζα στη γέφυρα της καραχτέτ ένα άλογο και ένα μουλάρι βρέθηκαν πάνω στα πλατάνια του Ποταμού, μόνο στο κομμάτι του Καραχμέτ. Το τι έγινε πάνω στο βουνό και πόσα προβατα γίδια, στάνε και ο,τι όλο υπήρχε στο διάβα του ο ποταμός τριπόταμος που τόσο ήρεμα και γαλήνια κυλάει όταν δεν είναι θυμομένος.

Βεροια κόγιας Νίκος είναι δημοσιευμένο στην Εφημερίδα οι «Καιροί»

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ ΣΥΜΒΙΒΑΣΜΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΕΚΤΟΤΕ ΣΥΝΈΠΕΙΕΣ ΓΙΑ ΤΟ ΛΑΟ ΚΑΙ ΤΗ ΧΩΡΑ

Μετά τον ιστορικό συμβιβασμό και την πρόσδεσή της στο αγγλικό γεωστρατηγικό άρμα, οι Ελληνες αστοί, αντί για βιομήχανοι κάθετης και οριζόντιας βιομηχανίας, γεγονός που θα της επέτρεπε να γίνει μια συμπαγής εθνική αστική τάξη, οι αστοί έγιναν μεταπράτες, κομπραδόροι και πλασιέ των αγγλικών βιομηχανικών ανά των κόσμο προϊόντων. Εξού και το Αγγλική κοπή Σλόγκαν: «Οι Ελληνες είναι εφυής και γεννημένοι για το εμπόριο…».

Ο Β! παγκόσμιος πόλεμος ηταν ο μεγαλύτερο κατακλυσμό σιδήρου, φωτιάς και θανάτου που έπεσε επάνω στην ανθρωπότητα, μόλις είκοσι χρόνια ύστερα από τον πρώτο. Θα ηταν πολύ περίεργο αν ο κατακλυσμός αυτός περνούσε χωρίς βαθύτατες αλλαγές στη συνείδηση και την ψυχή των ανθρώπων σε όλες τις χώρες τους κόσμου, ανεξάρτητα αν συμμετείχαν ενεργά στον Β! Παγκόσμιο Πόλεμο.. Στην πραγματικότητα, οι αλλαγές αυτές εγκυμονούσαν στη σκέψη των ανθρώπων πολύ, πριν να ξεσπάσει ο πόλεμος και εκδηλωνόταν τότε με την προσπάθεια να αποφύγει η ανθρωπότητα αυτήν την τρομερή αλληλοσφαγή.

Αν η συμμετοχή της χώρας στο Β! παγκόσμιο πόλεμο στο πλευρό των δημοκρατικών αντιφασιστικών δυνάμεων, η κατοχή της χώρας από τις φασιστικές δυνάμεις, η μεγαλειώδης Αντίσταση του λαού μας, συνεχής εμφύλιος πόλεμος, για να μην προκύψει ο τρίτος πόλος συμμετοχής στην εξουσία ή μάλλον οι δύο φάσεις του που ακολούθησαν, σαν προέκταση του Αντιστασιακού πνεύματος αποτελούν τα κύρια γεγονότα τα οποία

σφράγισαν την ελληνική ιστορία της μετά πολεμικής ιστορίας βάζουν τη σφραγίδας τις συνέπειες βιώνουμε σήμερα.

Είναι αναμφισβήτητο σήμερα, ότι αν η Ελλάδα έμπαινε στη δεκαετία του 40 με ένα ανεκτό από το λαό βάθμο πολιτικής Νομιμότητας και κοινωνικής προόδου ο Β! Παγκόσμιος Πόλεμος δεν θα είχε τόσο καταστρεπτικές για τη χώρα και το λαό**.**

Και δεν την νίκησαν γιατί η γενιά της Αντίστασης και ειδικά η γενιά που συμμετείχε στον αλβανικό πόλεμο και η ΕΠΟΝ, συνειδητοποίησε ίσως για πρώτη φορά, οτι η Πατρίδα δεν σημαίνει «οι κάμποι, τα βουνά και οι ρεματιές», αλλα αποτελεί έννοια που εκφράζει συγκεκριμένες ιστορικό-κοινωνικές πραγματικότητες. Εκφράζει εκείνον, τον ιδιαίτερο τρόπο με τον οποίο βιώνουν οι ανθρωποι τη σχέση τους με τις κοινωνικές συνθήκες ύπαρξή τους. Ειναι η αίσθηση της συμμετοχής σε ενα ιδιαίτερο σύνολο κοινωνικό-πολιτικών σχέσεων και θεσμών εξουσίας, στο πλαίσιο του οποίο οι άνθρωποι διαμορφώνουν την ταυτότητά τους και τη συνείδηση της θέσης τους μέσα στον κόσμο. Σε αντίθεση με την Δεληγιανναΐϊκη αντίληψη που επικρατούσε μέχρι την 28η του Οκτώμβρη του 1940, για την πατρίδα και την εξουσία.

Η προσφορά της Αντίστασης σε θυσίες αίμα και καταστροφές ήταν τεράστια και έπρεπε όχι μόνο να αναγνωριστεί, αλλα και να ανταμειφθεί με εδάφη: όπως της Κύπρου, της Ανατολικής Θράκης, του Δυτικού Βοσπόρου, των Δωδεκαννήσων ξεκαθάρισμα των γκίζων ζωνών και ισως και της Βορείου Ηπείρου, αν όλα εξελίσσονταν ομαλά. Δεδομένα που θα έβαζαν σε δύσκολη θέση την Αγγλία, αφού τα εδάφη αυτά θα αφαιρούνταν από την φιλτάτη Τουρκία, της όποιας Τουρκία η Αγγλία ασκούσε επικυριαρχία και αποτελούσε ανάχωμα στη Ρωσία.

Συνεπώς διεκδικήσεις σαν αυτές θα τάραζαν τον ύπνο των Αγγλων και ειδικά του Τσώρτσιλ, που τον ειχαν ανακηρύξει πατέρα της νίκης. Ομως ο πόλεμος τελείωσε, αυτοί νίκησαν τα συμφέροντάς του εξασφαλίστηκαν. Το λαό δεν τον ειχαν ανάγκη πια. Δεν τον χρειάζονταν άλλο. Καιρός ήταν να δοθεί τέλος στα μεγάλα λόγια, «ο ηρωϊκός ελληνικός λαός, ο μέγας, ο απαράμιλος». Καλά θα έκανε να ξέχασει όλα αυτά Και ο εμφύλιος που ακολούθησε γιατί τον έκαναν; Αφου λένε ότι ειχαν το λαό με το μέρος τους τι τα έφεραν τα Αγγικά όπλα το Δεκέμβρη του 44;

Μέσα από την ματωμένη πορεία αυτών των τριών χρόνων-1945-1947, (αν υπήρχαν τότε βίντεο και κατέγραφε τα γεγονότα), θα φαινόταν ανάγλυφα, τόσο καθαρά σήμερα η μεθόδευση του εμφυλίου πολέμου. Θα φαινόταν ολοζώντανα, από μέρα σε μέρα, πως σχεδιάστηκε και μπήκε σε εφαρμογή το σχέδιο για να εξουδετερωθεί ολος ελληνικός δυναμισμός, όχι μόνο της Αριστεράς αλλά ολες τις καινούργιες λαϊκές δημοκρατικές δυνάμεις και κόμματα, μαζί με ό,τι καλύτερο και ηθικότερο θα ειχε μείνει ζωντανό από τα παλιά πολιτικά κόμματα. Θα άνοιγε διάπλατα ο δρόμος της λαϊκής δημοκρατίας, το όνειρο και η προσδοκία τους ελληνικού λαού, για την οποία δημοκρατία πόσες φορές δεν έδωσε το ΕΙΝΑΙ του. Θα βάδιζε ενωμένη εθνικά και σύμφωνη, για πρώτη ισως φορά η Ελλάδα προς την ικανοποίηση των εθνικών δικαίων, προς την αποκατάσταση, μέσα στα νέα της σύνορα, ολων των ελληνικών περιοχών, Θράκη, Κύπρο, Δωδεκάννησα κλπ (πονολέφαλος για τον Τσώρτσιλ, οι Γάλλοι δια του Ντέ Γλώλ, δεν θα ειχαν αντίρηση«…Η Ευρώπη οφείλει πολλά εις την Ελλάδα. Τοιαύτα χρέη δεν λησμονούνται». Θα συγχρονιζόταν, η αναγεννημένη αυτή Ελλάδα, μέσα στα πλαίσια της νέας δημοκρατικής και αντιφασιστικής Ευρώπης, περήφανη και αληθινά ανεξάρτητη, στο πλευρό των δύο μεγάλων συμμάχων της εξ ίσου, της Αγγλίας και των Σοβιέτ κατά πρώτο λόγω, αλλα επίσης και στο ενωμένων εθνών.

Ιδιαίτερα ο Βιασμός σαν πολεμικό όπλο σημαίνει, ότι γίνεται προ μελετημένα και σχεδιασμένα, με αίσθηση εκ μέρους των βιαστών που εχει αυτή η πράξη στις ίδιες τις γυναίκες και ιδιαίτερα στην κοινωνία του ζουν. Και ειδικά όταν γίνεται δημόσια στη θέα συγγενών και μη-είναι πλέον ειδεχθής μορφής όχι μόνο σεξουαλικής βίας, πολεμικό έγκλημα και σαδιστική μορφή εκδίκησης.Το ίδιο και το κούρεμα των κοριτσίων,

Ειναι γεγονός οτι μετά την επικράτηση των κομμουνιστών στη Ρωσία, τα κινήματα διεκδίκησης-βελτίωση των όρων ζωής και εργασίας-μετατράπηκαν σε κινήματα αμφισβήτησης και ανατροπής. Η ολιγαρχία ξενοκίνητη καθώς ηταν και η Δεξιά σαν φορέας συντηρητικός και δωσίλογος για την ανοικτή συνεργασία με τους κατακτητές, δικαιολογημένα πανικοβλήθηκαν. Η αστική τάξη όμως σαν φορέας προόδου και προοπτικής για πιο λόγω τρομοκρατήθηκε; Βέβαια και αυτή δεν ειχε ψυχικές ρίζες με το λαό. Πολύ περισσότερο με τη γενιά της Αντίστασης. Αυτό ομως δεν σήμαινε οτι δεν ζούσε από κοντά τα γεγονότα τοπικά και παγκόσμια. Και τα ερώτημα που μπαίνει ειναι:
Η αστική τάξη πράγματι δεν μπόρεσε να δει, οτι και σαν κινήματα ανατροπής τα Αντιστασιακά κινήματα η επικράτησή τους ηταν άμεσα και άρρηκτα συνδεμένη με την κατάληψη της χώρας από τον κόκκινο στρατό, όπως έγινε και στις άλλες βαλκανικές χώρες;. Και στην Ελλάδα ηταν δεδομένο οτι θα ερχόταν οι Αγγλοι και οχι ο κόκκινος στρατός, γεγονός που σημαίνει οτι μπορούσε κάλλιστα να το προσεταιριστεί αυτό το λαϊκό κίνημα. Η χώρα ειχε απελευθερωθεί και τα όπλα ειχαν παραδοθεί Συνεπώς δεν συνέτρεχε κανένας, μα κανένας απολύτως λόγος να αναμετρηθεί με το ΕΑΜ.
Και αναρωτιέται ο καθένας. Για ποιόν ακριβώς λόγω η Εθνική Αστική Τάξη πρόδωσε για αλλη μια φορά τον ιστορικό ταξικό της ρόλο; Ο κομμουνιστικό κίνδυνος που επικαλούνταν οι ξένοι και η δωσίλογη Δεξιά προκειμένου να επέμβουν το Δεκέμβρη δεν υπήρχε πλέον. Γιατί οδηγηθήκαμε στο Δεκέμβρη; Και μετά το Δεκέμβρη δεν ειχαν χαθεί τα πάντα. Και δεν ειχαν χαθεί γιατί έτσι οπως εξελίχθηκαν μετά την απελευθέρωση τα ελληνικά πράγματα, αν η εθνική αστική τάξη όρθωνε το ανάστημά της και συμπαρατάσσονταν με το λαό, έστω και μετά τη Βάρκιζα, πολλά από τα μεταπολεμικά γεγονότα δεν θα ειχαν την ίδια εξέλιξη.
Μετά την κατάρρευση του Αλβανικού μετώπου τα πάντα ειχαν διαλυθεί και ειδικά μετά τη φυγή των «αρχόντων», μια βουβαμάρα πλάκωσε και πολλοί κλείστηκαν στον εαυτό τους και τις έγνοιες τους...Οι εγκαταλειμένοι Ελληνες «περιμέναμε τους βαβράρους» και σε λίγο σπάραζαν κάτω απ την μπότα των κατακτητών και των συνεργατών τους. Μπροστά σε αυτό το δράμα, με πρωτοβουλία του ΚΚΕ, στις 27/9/41 ιδρύθηκε το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ-συνασπισμός 5 κομμάτων).

Το ΕΑΜ διαμόρφωσε το πρόγραμμά του με όραμα, ελπίδας, σχέδιο και προοπτική. Το πρόγραμμα το έκανε γνωστό στο λαό. Βασικοί στόχοι του προγράμματος ηταν : α) κοινωνικός Αγώνας για την Επιβίωση του Λαού. β) Οργάνωση Ενοπλου Αγώνα για την Απελευθέρωση της Χώρας απ τους τρείς κατακτητές. γ) Προστασία της Εδαφικής Ακεραιότητας της Ελλάδας. δ) εθνική Ανεξαρτησία και ε) Μετά την Απελευθέρωση Ελευθερες Εκλογές με το Σύστημα της Απλής και Αδολης Αναλογικής και Γνήσιο Δημοψήφισμα να αποφασίσει ο Λαός αν θέλει Αβασίλευτη ή Βασιλευόμενη Κοινοβουλευτική Δημοκρατία.

Με βάση αυτό το πρόγραμμα το ΕΑΜ, κάλεσε το λαό μαζί με ό,τι καλύτερο και ηθικότερο ειχε μείνει ζωντανό από τα παλιά πολιτικά κόμματα να συμμετάσχει και να αγωνιστεί ο καθένας από το δικό του μετερίζι για την Απελευθέρωση της χώρας. Οι Ελληνες, παρ' όλο που ήξεραν γιατί μπήκαμε σ αυτήν την κόλαση του πολέμου, δεν μπορούσαν να πιστέψουν πως όλα ειχαν χαθεί και οτι μπαίναμε σαν λαός και χώρα σε μια ανέσπερη νύχτα. Ενα μικρό μέρος των επιζώντων του πολέμου, πριν ακόμα προλάβουν να δουν και να χαρούν τους δικούς τους πήραν πάλι τα βουνά. Και οταν το ΕΑΜ κάλεσε το λαό για το ξεκίνημα μιάς καινούριας πορείας για Λευτεριά και Δίκαιο, ηταν μεταξύ των πρώτων που εντάχθηκαν στις γραμμές αυτής της καινούρια πορείας, ίσως, προς το θάνατο: «Ολοι ανταμώνουμε στη μάχη με το θάνατο» λέει Ο Ρίτσος. Σε αυτήν τη μάχη με το θάνατο μπήκαν οι Ελληνες αμέσως, μετά το κατέβασμα από τον Μανώλη Γλέζο και τον Απόστολο Σάντα της Βάστικας από την Ακρόπολη στις 30-31 Μαϊου και μαζικά μετά την ίδρυση του ΕΑΜ στις 27 Σεπτεμβρίου 1941.

Αυτά τα επιχειρήματα των απόντων και των κιοτίδων, είναι εκτός από ντροπή και Εθνικό όνειδος για τον ελληνικό λαό, που από το τίποτα και με το τίποτα, κατάμονοι και αβοήθητοι και Εθελοντικά όπως το 21, και έχοντας να αντιπαλέψουν εκτός από τους τρις κατακτητές και μια ελληνόφωνη Γερμανική κυβέρνηση, περιστοιχισμένη από ό,τι αντιδραστικό,

περιθώριο και άδεια πουκάμισα, που επάνδρωσαν την πλειάδα των «Εσμών» με αποκορύφωμα τα περιβόητα «τάγματα ασφαλείας».

Ο Μεταξάς, θεμελίωσε με βαθιές ρίζες το κράτος της Δεξιάς και μας το προικοδότησε με μια πλούσια Νομοθεσία διανθισμένη με ενα ραφινάτο φασιστικό πνεύμα που μέρος του επιβιώνει και σήμερα ακόμα. Δεν θα ηταν υπερβολή αν έλεγε κανείς οτι η γενιά των αξιωματικών που έκαναν τη 7χρονη δικτατορία, ηταν με το μεταξικό-φασιστικό πνεύμα διαπαιδαγωγημένοι. Αυτοί δημιούργησαν τον ΙΔΕΑ. Εκεί στον ΙΔΕΑ επωάζονταν τρις και πλέον δεκαετίες το αυγό του φιδιού.
Και λέω ανιστόρητη γιατί, ενώ μας χωρίζουν εξήντα πέντε χρόνια, η ιστορία της Εθνικής μας αντίστασης, μπορεί να αναγνωρίστηκε σε «…», μπορεί εκπρόσωπος η κυβέρνηση, οι Στρατηγός, οι Διοικητές των σωμάτων Ασφαλείας, οι Νομάρχης, οι Δήμαρχοι και η Διοίκηση να καταθέτουν στεφάνια στην μνήμη της ΕΑΜικής Αντίστασης. Να συνταξιδοτήθηκαν ύστερα από σαράντα χρόνια οι ανάπηροι, να πήραν μερικά ένσημα οσοι Αντιστασιακοί δεν ηταν ασφαλισμένοι.
Η ιστορία της Αντίστασης όμως μέχρι και σήμερα ακόμα, οχι μόνο δεν καταγράφτηκε, αλλα στο βαθμό που η νικήτρια πλευρά, εξαφάνισε όλα αυτά τα χρόνια, εκτός από ένα μεγάλο μέρος των συντελεστών της και ο,τι γραφτό και μνημειακό στοιχείο υπήρξε. Και εξόντωσε βιολογικά πολλούς από τους πρωτεργάτες του αγώνα, με σκοπό και στόχο να την αλλοιώσει, διαστρεύλωσει και παραποιήσει, άνοιξε πλέον ο δρόμος μόνο της κριτικής, της αμφισβήτησης, αλλα και να χαρακτηριστεί η Εθνική προσφορά σε «προδοσία» και τους συντελεστές «προδότες» με σκοπό και στόχο να την γράψει στα δικά της μέτρα την Αντιστασιακή ιστορία. Όπως συνέβει με αυτήν του 21, με αποτέλεσμα και σήμερα ακόμα να μην ξέρουμε το πραγματικό 21.
Μπορεί κάποιοι να διαμαρτυρηθούν και να αντιδράσουν ακόμα, και ειδικά αυτοί που θεωρούν ή τα βρίσκουν όλα ρόδινα, όσον αφορά την ελληνική ηγεσία και τον τρόπο που χειρίστηκε τα εθνικό-κοινωνικά προβλήματα της Ελλάδας από το 1821. Τότε που η οθωμανική αυτοκρατορία εκτεινόταν στα Βαλκάνια, στη Μέση Ανατολή και την Αίγυπτο σε πέντε ηπείρους. Μια αυτοκρατορία που τη σεβόταν και δεν την αμφισβητούσαν οι άλλες μεγάλες δυνάμεις της εποχής. Τότε ακριβώς εμφανίστηκε ο εθνεγέρτης και εθνομάρτυρας Ρήγας Βελεστινλής ο ηγέτης της Επανάστασης. Και τότε οι δούλοι των 4σσάρων αιώνων σκλαβιάς έγιναν Επαναστάτες και όχι μόνο, αλλα με την εθελοντική συμμετοχή στον αγώνα, την ανδρεία και την αυτοθυσία αναμετρήθηκαν νικηφόρα με τις στρατιές του σουλτάνου. Και με το σύνθημα «ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ή ΘΑΝΑΤΟΣ», αφαίρεσαν από τα ίδια της τα σπλάχνα της ένα κομμάτι και δημιούργησαν την σύγχρονη κρατική μας Οντότητα.

Δυστυχώς μετά τον στραγκαλισμό του Ρήγα από τις αντιδραστικές δυνάμεις των ανακτοβουλίων της Ευρώπης στο Βελιγράδι και, παρά την απουσία του Ρήγα η επανάσταση ξεκίνησε με αξιοθαύμαστο ενθουσιασμό, απερίγραπτες εκφάνσεις ανδρείας, αυτοθυσίας και, καταλυτικές επιτυχίες κατά των Τούρκων. Δυστυχώς λόγω ηγεσίας άρχισε να εκφυλίζεται σε εμφύλιους σπαραγμούς και διχόνοια. Δίκες και καταδίκες, όπως η καταδίκη σε θάνατο τον Κολοκοτρώνη και τον Πλαπούτα. Γεγονός του οδήγησε σε αιματηρές συγκρούσεις μέχρι το 1829.

Πάντα είναι η στιγμή που θα πρέπει κάποιοι να θυμίσει σε αυτούς που πίστεψαν και πιστεύουν ακόμα ότι έκτοτε οι Ελληνικές ηγέτες, ενήργησαν σοφά και σήμερα αφού έγραψαν οι ίδιοι και δια του αυλό γύρου τους, την υστεροφημίας τους, ενώ έχουμε καταχωνιάσει στα αζήτητα τον Εθνομάρτυρα Ρήγα και όποιους αλλου τίμιους και αξιόλογους αγωνιστές, τους έκλεισαν στις «χάψες» οι ξένοι τη συναινέσει των ανικάνων ηγετών, σαν λαός δεχόμαστε και ανακηρύσσουμε τον έναν μετά τον άλλο εθνάρχη, ξεχνώντας οτι είμαστε η μοναδική χώρα, που ενώ και στους δύο παγκοσμίους πολέμους συμμετείχαμε στην πλευρά των νικητών, τελικά, χάρη στους ανίκανους ηγέτες και την διαχρονική διχόνοια βγήκαμε και τις δυο φορές όχι μόνο ζημιωμένοι αλλα, και σαν λαό διχασμένοι, γεγονός που επέτρεψε στην Τουρκία παρ΄ ολα που δεν βγήκε στο πόλεμο να βρεθεί σε πλεονεκτική θέση.

Συνεπώς, το πιο μεγάλο, τραγικό και δισεπύλητο πρόβλημα της Ελλάδας ειναι, ότι έκτοτε και σε ολόκληρο το διάβα του βίου της, μα και μέχρι σήμερα, η Ελλάδα ηταν και παραμένει ακέφαλη λόγω ανυπαρξίας ικανών ηγετών. Σε ολη τη διάρκεια της ύπαρξή της η χώρα μας δεν ευδόκησε να αναδείξει ηγέτες-πατριώτες, ευρείας εθνικής εμβέλειας, ικανούς να κυβερνήσουν ελληνικά την Ελλάδα και για την Ελλάδα. Ηγέτες που στην κατάλληλη ιστορική στιγμή να εντοπίζουν το πρόβλημα, να επιλέξουν το δρόμο και τα μέσα που οδηγούν στη σωστή του λύση, να αξιοποιούν σωστά τα εκάστοτε δεδομένα.

Ακόμα και στη διάρκεια του μεσοπολέμου. Που η ελληνική αστική τάξη βρισκόταν σε σημείο Ακμής δεν κατόρθωσε να αποκτήσει ενιαίο ιδεολογικό και πολιτικό αστικό περιεχόμενο και κυρίως να οργανωτική συνοχή και να αναδείξει ηγεσία ικανή να αναλάβει την ταξική της ευθύνη με αποκορύφωμα να οδηγήθηκε η χώρα στην 4^{η} Αυγούστου.

Γιατί «ηγέτες Γές Μάν» διαχειριστές της εξουσίας και έρμαια των περιπτώσεων ή υπό κηδαιμονία μπορεί να γίνει οποιοσδήποτε. Και οι διαχειριστές για να είναι αρεστοί στους αφέντες και να εδραιώσουν την εύνοια τους, δίνουν όχι μόνο αυτά του απαιτούν αλλα και ότι άλλο πολύτιμο διαθέτει η χώρα και αρκετοί συνειδητά...Αυτό έκαναν και οι συνεργάτες στην κατοχή, τους υπέδειχναν ό,τι πολύτιμο και ακριβό διέθετε η χώρα και ειδικά τα αρχαία, που έφευγαν κλειστά και με ιλιγγιώδη ταχύτητα. Και όταν τον βρήκαν οι αγωνιστές μετά την παλιγγεννεσία στο πρόσωπο του Καποδίστρια, όχι μόνο δεν τον άφησαν να κυβερνήσει οι ανίκανοι, αλλα και τον έσφαξαν σαν αρνί, προκειμένου να προσδέσουν την νεοσύστατη χώρα στο γαιωστρατηγικό Αρμα της Αγγλίας! Της Αγγλίας, που ήταν όχι μόνο ο βασικός εχθρός της ύπαρξης και αυτής ακόμα της μικρής κρατικής Οντότητας, αλλα και πολέμιος της παρά πέρα γαιωγραφικής επέκτασης.

Και όταν ακόμα στρατός και λαός αποσπούσαν με αίμα, σάρκα και κόκαλα ένα κομμάτι την φιλτά της Τουρκία, έπαιρνα το υποδεκάμετρο μην τυχόν πάρουν οι Ελληνες μερικούς πόντους περισσότερους από τα πατρογονικά τους εδάφη, τοποτηρήτης των οποίων ήταν οι Αγγλοι. Και κυρίως κάθετα αντίθετη της αστικής κεφαλαιοκρατικής ανάπτυξης. Η Αγγλία αφού δεν μπόρεσε να εμποδίσει την δημιουργία της κρατικής οντότητας, ήθελε την Ελλάδα Γεωργό-κτηνοκτροφική χώρα και τους Ελληνες μεταπράτες, κομπραδόρους και πλασιέ των δικών της προϊόντων, που η Αγγλία τότε ήταν το εργοστάσιο του κόσμου. Για τον ίδιο ρόλο προόριζε την χώρα μας και το Γ! Ράϊχ.

Κάτω από αυτές τις συνθήκες την 28^{η} του Οκτώβρη η χώρα μας μπήκε για λογαριασμό της Αγγλίας στον πόλεμο. Εκείνη την αυγή, της 28^{η} του Οκτώβρη γράφει στα Πολιτιστικά δρώμενα του Δήμου Βεροίας για τα 50χρονα της Αντίστασης, ο επιστρατευθής μακαρίτης Αντιστασιακός Αχιλλέας Γκούτας : «χωρίς να το καταλάβουμε, άρχισε μια μακρόσυρτη δεκαετία με πολέμους: αίμα, δάκρυα, ηρωϊσμούς και θυσίες, προδοσίες, αφανισμός, ταπεινώσεις παραλογισμοί... Οι **ΓΕΝΙΕΣ** που βρέθηκαν στη δίνη αυτήν της δεκαετίας και που, θεληματικά ή άθελα, μπήκαν τότε στο χορό της ιστορίας εχουν σημαδευτεί μια για πάντα. Αν ζούνε και όσοι ζούνε ακόμα, τους ακολουθούν ακόμα πράξεις και γεγονότα εκείνης της εποχής-είτε το θέλουν είτε δεν το θέλουν...Η ΑΥΓΗ αυτή του Οκτώβρη σημάδεψε τη ζωή τους...» Και μια αντίστοιχη Αυγή την 21^{η} Απριλίου το 1967, ακριβώς γιατί πολέμησαν τον άξονα, ξανά βρέθηκαν της Απριλιανή Χούντα στα στρατόπεδα και τις φυλακές για τρία και εφτά χρόνια.

Στις 12/10/44 απελευθερώθηκε η Αθήνα. Σχεδόν ολη η υπόλοιπη Ελλάδα εξακολουθούσε να ειναι υπό κατοχή. Η Βέροια απελευθερώθηκε στις 27/10/44. Ο Βασιλιάς οχι μόνο επίορκος για την επιβολή της Αγγλό-βασιλό-Μεταξική δικτατορίας, μα και ειχε εγκαταλείψει μαζί με την κλίκα της 4ης αυγούστου το λαό και τη χώρα έρμια στη διάθεση των Ούνων. Ο Λαός εκτός από τους Βασιλόφρονες δεν ανέχονταν τον γυρισμό του. Τον ήθελε ομως ο Τσιόρτσιλ, οχι μόνο το Βασιλιά αλλα και τη φασιστική μεταξική κλίκα και το δικτατορικό της πνεύμα. Η κυβέρνηση που γύρισε από τα Κάϊρο ήταν ατόφια η 4^{η} Αυγούστου.

Όμως ο πόλεμος τελείωσε. Ηταν τόσα τα πλεονεκτήματα που απεκόμισαν οι συνεργαζόμενοι μαζί τους και κυρίως οι ξένοι, που δεν έβλεπαν την ώρα οχι μόνο να το

αναστήσουν αλλα και να το επιβάλουν αυτό το δικτατορικό πνεύμα, πριν ο λαός προλάβει να γευτεί τη λευτεριά και να γιαρτάσει την απελευθέρωση από τους τρις κατακτητές.

Και τόσος μεγάλος ο πόθος να επανέλθει το συντομότερο δυνατό η χώρα στην 27/10/1940, και τόση η σπουδή η μεταπολεμική Ελλάδα να πορευτεί με το πνεύμα της 27ης Οκτωβρίου του 40, ετσι ώστε να μη χάσει τη δυναμική του αυτό το δικτατορικό σωτήριο πνεύμα, που εκτός από τις γνωστές φονικές εντολές που έδωσε ο Τσιόρτσιλ, στα αγγλικά στρατεύματα «Ενεργήστε σαν να βρίσκεστε σε κατακτημενή χώρα» επενθύμισε και στον επίορκο Βασιλιά, οτι η επιστροφή του στην Ελλάδα ειναι άμεσα συνδεδεμένη με το καθεστώς Μεταξά. Συνεπώς, το πρώτο βήμα ειναι η διατήρηση αυτού του πνεύματος ταυτισμένο με το μεταξικό «οχι» και την 28η Οκτωβρίου 1940.

Οπως γράφω και πιο πάνω στο διάβα του μακρόχρονου βίο μου διάβασα πολλά αντίστοιχα βιβλία, που γράφτηκαν για τον **ΚΑΙΡΟ ΤΩΝ ΚΑΤΑΙΓΙΔΩΝ** και «**ΣΤΟΝ ΚΑΙΡΟ ΤΩΝ ΚΑΤΑΙΓΙΔΩΝ**», που κοσμούσαν τις προθήκες των βιβλιοπωλείων, πολλά από τα οποία ήταν και βραβευμένα από την Σ**ΙΩΠΟΥΣΑ** για τα τεκτενόμενα τότε Ακαδημία. Που και όταν υπήρξε κάποιος κριτικός αντίλογος, αντί να του κάνουν κριτική τον ανακήρρυταν Ακαδημαϊκό για να του κλείσουν το στόμα. Εκαναν αυτό του κάνουν οι Αγγλοι για να κλείσουν κάποιου το στόμα. Τον ανακήρυταν Λόρδο. Με εξαίρεση τους «ειδικούς» ολοι οι ιστορικοί λένε, πως ο Μεταξά δεν είπε τη λέξη ΟΧΙ στο Ιταλικό τελεσίγραφο, αλλα απάντησε με την γνωστή φράση στα Γαλλικά: «Ωστε εχουμε πόλεμο; Για την απόφαση του Μεταξά να μην αποδεχθεί αυτό το ιταμό τελεσίγραφο, που του ζητούσαν να τους παραδώσει αμαχητή την πατρίδα του, εχουν γραφτεί πολλά από φιλοφασιστικούς κύκλους της εποχής εκείνης και από υπερεθνικόφρονες πατριώτες ακόμα και στις μέρες μας γράφονται.

Αλωστε σε αυτό ακριβώς το γεγονός οφείλονται τα διθυραμβικά εγκώμια για την απόρριψη του τελεσιγράφου που ακούμε ούκ ολίγα κάθε χρόνο. Εγκώμια που δεν πρόδωσε την πατρίδα του κλπ!. Μα επιτέλους ειναι καλά οι άνθρωποι; Αλήθεια σαν τι αλλο μπορούσε να κάνεις; Να το αποδεχθεί; Μα αν το αποδέχονταν θα ειχε στιγματιστεί σαν ελεεινός προδότης. Εκανε το αυτονόητο που του επέβαλε το αξίωμα που κατείχε. Εκανε εκείνο που θα έκανε ο καθένας στη θέση του. Το Απέρριψε!

Βιβλία μιας ανώδυνης κρίσεις. Βιβλία που με εξαίρεση μερικών, δεν σε κάνουν καλύτερο, μα ούτε και σε βάζουν στον κόπο να αναστοχασθείς. Να ανατρέξεις σε πήγες και γεγονότα ή να αναθεωρήσεις πεποιθήσεις και πιστεύω, αλλα σε κρατούν δέσμιο επί τα αυτά. Βιβλία που δεν σου επιτρέπουν να σκεφτείς ότι «μόνο μέσω της λησμοσύνης μπορεί ο άνθρωπος να φτάσει στο σημείο να φανταστεί ποιος κατέχει την αλήθεια», που έλεγε και ο Νίτσε, που θεωρούσε πως για ορισμένους δεν υπάρχουν πραγματικά γεγονότα παρά μόνο κατά το δοκούν ερμηνείες. Στην ανάδυση της αλήθειας συντελεί μόνο η ποιητική ενόραση του «διαισθητικού ανθρώπου».

Τότε δεν χρειάζεται να την ανακαλύψεις την αλήθεια, αλλα να «την θυμηθείς κατά την Πλατωνική θεώρηση. Όμως ο λογοτέχνης ο συγγραφέας και ο ιστορικός ακόμα εμφορείται από τη σκέψη ότι η «Κονιορτοποιηθεί» το ΕΑΜ με τις φονικές εντολές του Σέρ Τσώρτσιλ τότε ένοπλα :«ενεργήστε σαν να βρίσκεστε σε κατακτημένη χώρα»…ήταν η εν πράγματι κονιορτοποίηση του ΕΑΜ, έμεινε-έπρεπε να γίνει και ιδεολογική και η ιστορική κονιορτοίησή του. Και οι συγγραφείς εχαν μολυνθεί…από τη ίδια σκέψη έκριναν ότι με την πέννα, την αλλίωση και την παραποίηση μπορούσε να καθαρίσει η «πληγή» του καταραμένου ΕΑΜ.

Ξεχνώντας τα δυο ιστορικά εθνικά ορόσημα-σταθμοί, έκτος από την χρονική απόσταση των εκατό είκοσι χρόνων που τα χωρίζει, υπάρχουν πολλά, μα πάρα πολλά κοινά σημεία (με τις όποιες εξαιρέσεις) στους σκοπούς και τον τρόπο λειτουργίας, ταυτίζονται στον τρόπο διεξαγωγής αυτά τα δυο ιστορικά ορόσημα-σταθμοί του Νεοελληνικού κράτους. Και ταυτίζονται γιατί και τα δυο ειχαν αφετηρία, κίνητρο και περιεχόμενο: την Ανάσταση και την

απελευθέρωση της Ελλάδα από τον Τούρκο δυνάστη το 21, και την απελευθέρωση της χώρας από τους εξ ίσου δυνάστες φασίστες κατακτητές το 1941-44.

Αλλο ενα χαρακτηριστικό κοινό γνώρισμα ειναι το γεγονός, οτι και στις δυο αυτές ιστορικές για τη χώρα εποχές, ειχαν εκτός από τον κατακτητή τους ίδιους περίπου εξωτερικούς (τους Αγγλους) και εσωτερικούς (Νενέκους) αντιπάλους-δωσίλογους σε όλα τα επίπεδα συνεργάτες. Να γιατί οι δυο αυτές δοξασμένες εποχές ειναι ταυτόσημες-συνώνυμες και καθιερωμένες και στην Εθνική τους βάση αφετηρία και στους σκοπούς. Ειναι αξεχώριστες Ενότητες εθνικό λαϊκής πάλης και έξαρσης. Ειναι εξ' αντικειμένου αναγνωρισμένες και καταγραμμένες με το αίμα των νεκρών και των αναπήρων αραιωμένο με τα δάκρια των γονιών ανεξίτηλα στη συνείδηση των Ελλήνων.

Υπάρχει μια «φιλολογία» για τα σφάλματα που βαρύνουν την καθοδήδηση του αντιφασιστικού κινήματος. Μα ηταν δυνατόν να μην υπάρξουν σφάλματα σε αυτό το πρωτόγνωρο Εθελοντικό κίνημα; Ένα κίνημα που φούντωσε μέσα στις δύσκολες συνθήκες της κατοχής και ανδρώθηκε μέσα στη φωτιά του πολέμου, με τις μονάδες του στρατού διασπαρμένες σε ολόκληρη τη χώρα; Και ειδικά ο αγωνιστής ή ο τυχαίος Ελληνας να εχει απέναντί τον δολοφόνο του γιου του η τον βιαστή της γυναίκας η της κόρης του και να μην αντιδράσε; Ισχυρίζονται οι γράφοντες ότι :εξόντωσαν ολους εκείνους που δεν θέλησαν να συνοδοιπορήσουν με αυτούς και ειδικά « τον αναίτιο αφανισμό νοικοκυρέων και διακεκριμένων συμπολιτών, που για δικούς υστερόβουλους λόγους και σκοπούς κατόρθωσαν να μονοπωλήσουν την εθνική Αντίσταση».
Αλήθεια υπάρχει κανένας απελευθερωτικός αγώνας στην ιστορία χωρίς σφάλματα και εγκλήματα πολλά από τα οποία ήταν αναπόφευκτα και αρκετά αναγκαία. Για όποιον συμμετείχε στον πόλεμο κα ειδικά Απελευθερωτικό και ειδικότερα στον εμφύλιο , που είναι ένα δοχείο γεματο εκρικτικές ύλες κα ο χρόνος για δράση κλάσματα του δευτερολέπτου

Πριν μπούμε στο πόλεμο για λογαριασμό της Αγγλίας σαν αυτοκρατορική και αποικιακή δύναμη συμμετείχε πολλές φορές στην εξαφάνιση ή την ανάσταση χωρών. Για να είναι σίγουρη ότι η Ελλάδα δεν θα αλληθωρίσει επέβαλε την Αγγλική κοπής Βασιλό-Μεταξική δικτατορία. Στην παγκόσμια όμως σκακέρε, εν όψη τους Β! Παγκοσμίου Πολέμου, σαν θαλασσό-κράτηρα στη Νοτιό Ανατολική Ευρώπη και στα Βαλκάνια, με βάση την προγενέστερη σχέση με τις χώρες αυτές και τον συσχετισμό των δυνάμεων, η Αγγλία έπαιζε καθοριστικό ρόλο.
Βέβαια ο Β! Παγκόσμιος Πόλεμος όπως και ο Α! σκοπό ειχε το ξανά μοίρασμα του κόσμου, στον Β! όμως εκτός από το μοίρασμα του κόσμου, έπρεπε παράλληλα να βγει από τη μέση και το νέο ανταγωνιστικό κοινωνικό οικονομικό σύστημα παραγωγής και κατανομής του **κοινωνικά** παραγόμενου προϊόντος, συνεπώς η προσοχή έπρεπε να είναι μεγάλη και τα μέτρα συγκεκριμένα, ωστε και μετά τη λήξη του πολέμου τα πάντα να μείνουν όπως πριν τον πόλεμο.
Γι' αυτό πριν αρχίσει ο πόλεμος διαμόρφωνε τις αντίστοιχες συμμαχίες: Όπως πχ την άποψη πως αν η Ιταλία σκέπτεται να βγει στον «πόλεμο η Αγγλία δεν θα ειχε αντίρηση να καταλάβει την Ελλάδα» και πολλά αλλα χαριτωμένα που επικρέμονται σα Δαμόκλειο Σπάθη επάνω στους λαούς που τους εχουν υποταχθεί

ΒΕΡΟΙΑ Κόγιας Νίκος

ΓΙΑ ΑΛΛΗ ΜΙΑ ΦΟΡΑ ΘΑ ΑΝΤΑΛΛΑΞΟΥΜΕ ΑΠΟΨΕΙΣ ΜΕ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟ ΒΑΣΙΛΗ ΦΩΚΑ

Αξιότιμε κύριε Φωκά Καλημέρα. Οπως στις 12 Ιουλίου του 07 στην εφημερίδα «**Βέροια**» γράψατε ενα αξιόλογο άρθρο κριτικής στο δικό μου με τίτλο «Η Λεωφόρος που άνοιξε ο Οκτώβρη του 1917», ετσι και τώρα με αφορμή την 28η Οκτωβρίου του 1940 και με τον τίτλο:

«**Η Ελλάδα δεν πολεμά για τη νίκη-πολεμά για την τιμή και τη Δόξα**»

Με την ευκαιρία λοιπόν, της επετείου της 28ης Οκτωβρίου 1940, αναδημοσιεύται και σχολιάζεται την συνέντευξη που έδωσε στις 2 Νοεμβρίου του 1940 ο τότε δικτάτορας-

κυβερνήτης Ιωάννης Μεταξάς, στον δημοσιογράφο Πολυμέρη Μοσκοβίτη. Συνεπώς για αλλη μια φορά Σας ευχαριστώ από καρδιάς για την ευκαιρία που δίνετε στους αναγνώστες της «Βέροιας», να διαβάσουν μερικά πράγματα και ειδικά οι νέες γενιές, που δεν γνώρισαν από κοντά, δεν έζησαν, παρά μόνο άκουσαν για τον βίο και την πολιτεία του Μεταξά, καθώς και σε όποιους αλλους θέλουν να γράψουν.

Και αυτό γιατί, για να γράψει κάποιος, για ενα οποιοδήποτε θέμα χρειάζεται η αφορμή, αυτό που λέμε το κίνητρο. Αυτό ακριβώς το κίνητρο, αυτό το έναυσμα δώσατε σε μένα και το αναγνωστικό κοινό της Εφημερίδας «**Βέροια**». Και ειναι προς τιμή της Εφημερίδας, που στο εισαγωγικό της σημείωμα για το κείμενό σας, ευθαρσώς δηλώνει:«οτι θα φιλοξενήσει κάθε αλλη άποψη αν υπάρχει».

Αξιότιμε κύριε Φωκά, ασφαλώς θα συμφωτείται οτι μερικά πράγματα, δεν ειναι τόσο απλά οσο φαίνονται και ειδικά η έναρξη και η διεξαγωγή ενος Παγκοσμίου Πολέμου. Συνεπώς, ας πάρουμε τα πράγματα με κάποια σειρά. Ο πόλεμος φυσικά ειναι ενα αναγκαίο κακό για την ανθρωπότητα φαινόμενο. Ενα φαινόμενο, που απορρέει από τη φύση του καπιταλισμού, αφού και στην περίοδο ακόμα της ειρήνης, η κάθε καπιταλιστική χώρα ετοιμάζεται για πόλεμο και κατ' επέκταση του Ιμπεριαλισμού.

Η δε φιλοσοφία του Ιμπεριαλισμού στηρίζεται στο γεγονός οτι: ο δυνατός παίρνει-αποσπά από τον αδύνατο οσα θέλει ή οσα δεν μπορεί ο αδύνατος να υπερασπιστεί.: Οσο υπάρχει καπιταλισμός θα υπάρχει και ο κίνδυνος πολέμου και ειδικά τώρα που φτάσαμε στα δύσκολα, κηρύττουμε και προληπτικούς πολέμους. Επειτα στις παραμονές του Β! Παγκοσμίου Πολέμου, δεν υπήρχαν οι απαραίτητες υλικές προϋποθέσεις για την αποτροπή του, που τόσο έντεχνα και από κοινού τον ετοίμαζαν οι ιμπεριαλιστικές δυνάμεις. Και σήμερα «υπάρχουν άνθρωποι στην Ουάσικγκτον που ετοιμάζουν αλλο ενα πόλεμο, αυτή τη φορά κατά του Ιραν».

Η Σοβιετική Ενωση ηταν η μόνη σοσιαλιστική χώρα στον κόσμο και η μοναδική επίσης που πάλευε για την ειρήνη. Την ειρήνη, που τόσο την ειχε ανάγκη ύστερα απ τις τόσες επεμβάσεις που ειχε υποστεί:, ιδεολογικές, πολιτικές, οικονομικές καθοδηγμένοι εμφύλιοι και ένοπλες εξωτερικές ακόμα επεμβάσεις. Ηθελε την ειρήνη για να αναπτύξει τις παραγωγικές της δυνάμεις για να λύσει τα χρόνια προβλήματα της πείνας και της φτώχιας.

Βέβαια η Αριστερά προσπάθησε και στη χώρα μας και σε ολες τις χώρες της Ευρώπης Λαϊκά μέτωπα αντίστασης στην φασιστική λαίλαπα, δεν το κατόρθωσε ομως γιατί και οι χώρες αυτές η κάθε μιά ειχε τις δικές της αρπακτικές βλέψεις και ειδικά το μέγα πρόβλημα την εξάλειψη του «επάρατου» κομμουνισμού».

Η Αγγλία και η Γαλλία, εφαρμόζοντας πιστά τη συμφωνία του Μονάχου, που ειχαν υπογράψει στις 29 του Σεπτέμβρη το 1938, και αναιρώντας τις προηγούμενες συμβατικές υποχρεώσεις να βοηθήσουν την Τσεχοσλοβακία σε περίπτωση επίθεσης, με την άρνηση πραγματοποίησης αυτής της βοήθειας, προσπάθησαν να καλοπιάσουν τον ευρωπϊκό άξονα: Γερμανία και Ιταλία (ο ίδιος ο κ Τσάμπερλεν) και να στρέψουν το φιλοπολεμικό μένος των Γερμανών μιλιταριστών προς τη Ρωσία.

Ηθελαν να σπρώξουν την ετοιμοπόλεμη Γερμανία σε πόλεμο με τη Ρωσία-ΕΣΣΔ, πιστεύοντας πως στον πόλεμο αυτόν θα εξαντλούνταν αμοιβαία οι εμπλεκόμενοι από τις ανυπολόγιστες πολεμικές καταστροφές, οπότε οι ίδιοι θα έβγαιναν ωφελημένοι και δυνατοί για να επιβάλουν τελικά τις όποιες θελήσεις τους. Στο σημείο αυτό υπάρχει ενα αναπάντητο ερώτημα παρά τα 67 χρόνια που πέρασαν από τη λήξη του πολέμου;

Από τον Α! Παγκόσμιο Πόλεμο η Γερμανία, εκτός του οτι βγήκε ηττημένη και κατεστραμένη οικονομικά και υλικά, οι όροι που της επιβλήθηκαν ηταν επαχθείς και συγκεκριμένα: α) να μην εχει το δικαίωμα να δημιουργήσει ξανά στρατό β) οι αποζημιώσεις που της επέβαλαν οι νικητές ηταν δυσβάστακτες, γ) η Γερμανία ηταν κατεστραμένη από κάθε άποψη κλπ. Αλήθεια γιατί δεν μας είπε ακόμα κανένας, με ποιόν τρόπο και από που η Γερμανία, βρήκε μέσα σε 20 μόνο χρόνια, εκτός του οτι υπούλωσε τις πληγές και ανασυγκρότησε τη χώρα, εξασφάλισε και εκείνους του απαραίτητους πόρους, που χρειάστηκαν προκειμένου να γίνει μια ακατανίκητη ετοιμοπόλεμη υπέρ δύναμη;

Από μια άποψη ειχαν δίκαιο οι Αγγλό-Γάλλοι, να σκέπτονται και να ενεργούν υστερόβουλα. Αλλωστε μόνο προς Ανατολάς μπορούσε να ολοκληρωθεί το όνειρο του

Χίτλερ για τη «μεγάλη Γερμανία, ενώ παράλληλα θα απάλλαζε, με χείρες μεν Ισάακ φωνή δε Ιακώβ, την ανθρωπότητα από την προοπτική της επικράτησης του κομμουνισμού στον κόσμου. Ετσι ενεργώντας οι δυτικές κυβερνήσεις, ενεθάρρυναν τους Γερμανούς, αντί για τη Ρωσία να στρέψει τα όπλα κατά της ίδιας της Ευρώπης και να υποδουλώσουν τελικά τους ίδιους τους δικούς τους λαούς στον Χίτλερ. ??????????????????????????????????????

Να υποθέσει κανείς οτι ο πόλεμος της Γερμανίας, με την αχανή Σοβιετική Ενωση επειδή θα ηταν μακρόχρονος, η κατάληψη πρώτα της Ευρώπης εκτό της Αγγλίας, ηταν μια ιδιόμορφη προσπάθεια έμμεσης...Μάλιστα κάποιοι που θέλουν να ξαναγράψουν την ιστορία του 20ου αιώνα και ειδικά του Β! Παγκοσμίου Πολέμου, προσπαθούν να μας πείσουν, οτι ο Πόλεμος αυτός οφελόταν στο δίπολο κομμουνισμός-αντί κομμουνισμός και οχι ενδοκαπιταλιστικός.

Με βάση αυτό το σκεπτικό και την ιδιόμορφη ενθάρρυνση, την 1η του Σεπτέμβρη του 1939 ξέσπασε ο Β! Παγκόσμιος πόλεμος. Ο πόλεμος αυτός ειχε τις ρίζες του στις αδυσώπητες αντιφάσεις των διεθνών καπιταλιστικών συμφερόντων. Ο Χίτλτερ οταν παρά «πάχυνε», τα χιτλερικά στρατεύματα ξεσκίζοντας τις διεθνείς συνθήκες και ποδοπαντώντας κάθε γραφτό και άγραφο νόμο, εισέβαλαν στο Πολωνικό έδαφος. Η συνέχεια ειναι γνωστή. Η κήρυξη του Β! Παγκοσμίου Πολέμου δεν αποτέλεσε έκπληξη για κανέναν. Ηταν η λογική κατάληξη μιας σειράς τοπικών πολέμων, βιαίων συγκρούσεων και ληστρικών διαρπαγών, που ειχαν ήδη προηγηθεί με πρωταγωνιστές τα φασιστικά και μιλιταριστικά κράτη της Ευρώπης και της Ασιας.

Ο Β! Παγκόσμιος Πόλεμος, εκτος του οτι ηταν ο μεγαλύτερος κατακλυσμός φωτιά και σηδίρου που έπεσε πάνω στην ανθρωπότητα, 20 σχεδόν χρόνια μετά τη λήξη του Α! Παγκοσμίου Πόλεμου, παρουσίασε ορισμένα ξεχωριστά φαινόμενα και σε τέτοια κλίμακα, που ηταν πρωτοφανή ή ειχαν να συμβούν στη γηραιά ήπειρο μας αρκετούς αιώνες. Αιτία αυτού του φαινομένου ηταν το πάντρεμα του φασισμού με τον Ναζισμό, που λόγω των βλέψεων που ειχε και τον ρόλο που «καλούνταν» θεωρητικά να παίξει στην παγκόσμια σκηνή, έπρεπε να ετοιμάσει κατάλληλα τον λαό για την διεξαγωγή αυτού του απάνθρωπου πολέμου.

Αρα το πρώτο πράγμα που έπρεπε να κάνουν και έκαναν για την διεξαγωγή αυτού του απάνθρωπου πολέμου ηταν: να διαγράψουν με όλα τα μέσα από την συνείδηση του κόσμου, οχι μόνο την έννοια αλλα και τη λέξη **ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ.** Να κάνουν την αντίστοιχη υποδομή σε στρατόπεδα και τα αντίστοιχα κατασταλτικά εκείνα σώματα που θα δολοφόνούσαν τον άνθρωπο μέσα στο άνθρωπο, τη σκέψη, το λόγο και τη δημοκρατία. Σε συνέχεια θα του σκότωναν την ηθική, το συναίσθημα και την πνευματική του υπόσταση. Να μηδενίσουν την αξία της ανθρώπινης ζωής.Να κατασκευάσει αδίσταχτους βασανιστές και δολοφόνους, σε βαθμό που να μην δυστάζουν να σωριάζουν ανθρώπους και βρέφη ακόμα σε Εκκλησίες, αποθήκες και σε Φούρνους. Και χωρίς καμιά απολύτως συγκίνηση ή συσπαση του προσώπου, να ανάβαν το σπίρτο και έβαζαν φωτιά καίγοντάς τους ζωντανούς.

Αυτοί οι κατασκευασμένοι για αυτήν τη δουλειά και οι ιδεολογικά αντίστοιχοι έλληνες ομοιδεάτες τους, που καθοδηγούσαν στα μπλόκα και τις επιχειρήσεις των κατακτητών, ηταν αυτοί που έκαναν τα (57) μικρά και μεγάλα ολοκαυτώματα στη χώρα μας. Αυτή η θηριώδη ανθρωποκτονία δεν ητα τυχαία και ειδικά αυτή της Αγίας Λαύρας. Ηταν προμελετημένη και σχεδιάστηκε μετά λόγου γνώσεως ως προς τον επιδιωκόμενο σκοπό.

??????????????????????????????????????

Αξιότιμε κύριε Φωκά, η κοσμοθεωρία του φασισμού ειναι ενα καθαρό χημικό απόσταγμα της κουλτούρας του Ιμπεριαλισμού. Χρησιμοποιεί με κατάλληλο τρόπο την αναπαραγωγή των λαϊκών μύθων. Κηρύτει οτι η δύναμη ειναι το δίκαιο, οτι η βία και η θέλησει αναμορφώνουν τον κόσμο προς όφελος της εθνικής κοιτίδας. Το εθνικό-σοσιαλισμό σύστημα: απευθυνόνο στον άνθρωπο του λεεί: Εσύ δεν εισαι τίποτα, ο λαός ειναι το πάν. Περιφρόνει το ατόμο που σκέπτεται διαφορετικά οχι μόνο στα λόγια αλλά και με πράξεις που τις περισσότερες φορές εχουν κόστος την Ελευθερία και την ίδια ζωή.

Αυτή ακριβώς η κοσμό-αντίληψη, οδήγησε σε ομαδική αποθηρίωση του ανθρώπου, αφού μόνο με αυτόν τον τρόπο σκέψης και δράσης, μπορούσαν οι φασίστες να υλοποιήσουν οι όποιες βλέψεις. Αλλό ενα ξεχωριστό φαινόμενο, που ειχε ο πόλεμος αυτός σε σχέση με τους προηγούμενους, ηταν το γεγονός, οτι λόγω της εκτεταμένης χρήσης της αεροπορίας, δεν ειχε συγκεκριμένο μέτωπο και κυρίως δεν ειχε απυρόβλητα μετώπισθεν. Ηταν ενας πόλεμος, όλοι εναντίων ολων.

Ο βασανιστής και ο δολοφόνος Γερμανός ή Ελληνας δεν **γενιέται**. **Γίνεται,** κατασκευάζεται. Αυτό ακριβώς ομολόγησαν πολλοί βασανιστές της Μακρονήσου και των ασφαλειών. Και αυτό ακριβώς εννοούσε ο αρχιβασανιστής της ΕΣΑ Μιχάλης Πέτρου, οταν απολογούμενος στη δίκη των βασανιστών ειπε το... περίεργο: «Μας εκμεταλλεύτηκαν! Είμαστε και εμείς θύματα της Χούντας».Πάλι καλά, γιατί μπορούσε να πεί οτι δεν γινόταν βασανιστήρια, οπως είπε το μεγάλο τους αφεντικό, ο δικτάτορας Παπαδόπουλος και ο Ιωαννίδης που μας...απείλησε ο πρώτος οτι θα αυτοκτονούσε αν αποδείχνονταν οτι ειχε βασανιστεί εστω και ενας Ελληνας»: Σκότωσαν τον Ελλή και βασάνισαν τον Ηλιού στον Ιππόδρομο και στη Γυούρα τους κατάβαζαν με τις λινάτσες από το αρματαγωγό γιατί δεν μπορούσαν από τα βασανιστηρια να σταθούν στα πόδια τους.

Το μόνο πράγμα που δεν ειναι πλαστό στο φασιστικό σύστημα, ειναι η θέλησή του για απόλυτη και ανεξέλεγχτη εξουσία, που βασικό στοιχείο εχει την «τελειοποίηση» της εκτελεστικής εξουσίας. Μια εξουσία που με τον καιρό θα μετατρέψει το κράτος σε ενα φασιστικό ολοκληρωτικό κράτος. Αυτό ακριβώς έγινε στη Γερμανία και αυτό το ολοκληρωτικό κράτος ηταν, που η φασιστική παραφροσύνη οδήγησε στην αλληλοσφαγή εκατομμύρια ανθρώπους στα πεδία των μαχών. Ασφαλώς, θα συμφωνείται οτι και η 4η Αυγούστου, δεν διέφερε πολύ από αυτήν, του γερμανικού εθνικό-σοσιαλισμού. Αφου και ο τρόπος που επέβλήθηκε και μετά την επιβολή της έδρασε. Και το βασικότερο επι 4 χρόνια με το ολοκληρωτικό κράτος, προπαγάνδιζε και διπαιδαγωγούσε τους Ελληνες στα γερμανικά εθνικό-σοσιαλιστικά:

«Στη δική μας την πατρίδα την μεγάλη και τρανή, που ο μεγάλος κυβερνήτης τώρα μπρος την οδηγεί. Εσυ απόμενες ελπίδα Νεολαία Ελληνική...Με αυτή την ιδεολογία, θέλησαν να κερδίσουν το μυαλό του απλού ανθρώπου και ειδικά της Νεολαίας...στα φασιστικά ιδεώδη. Τη Νεολαία που χωρίς τη θέλησή της, την έχωναν στον μελανί χιτώνα, του μάθαιναν το βήμα της...και χαιρετούσε ακριβώς οπως ο ίδιος ο...Οσο για το κράτος το χρησιμοποίησαν χωρίς να αλλάξους ούτε τις διοικήσεις!

Αυτοί, που διακήρυτταν οτι η δική τους φυλή ειναι ανώτερη και ισχυρότερη όλων...οτι ειναι αυτοί ο μοναδικός δημιουργός μιας ανώτερης ανθρωπότητας...οτι υπήρξε πάντοτε ο μεγαλύτερος θεματοφύλακας του ανθρώπινου πολισισμού... Αυτοί λοιπόν, οι εν ψυχρώ κατασκευασμένοι, και, μή δολοφόνοι, ενώ αγέρωχα αιματοκύλησαν την ανθρωπότητα, προκαλώντας εκτός απ τα 55 εκατομμύρια νεκρούς, εκατοντάδες χιλιάδες δια βίου αναπήρους και τεράστιες υλικές καταστροφές στη δίκη της Νυρεμβέργης, αποδείχθηκαν θρασίδειλοι και ουτιδανοί. Κανένας δεν σήκωσε το ανάστημά του να αναλάβει τις ευθύνες που του αναλογούσαν. Οταν έπρεπε να αποδείξουν ποιοί ηταν στην πραγατικότητα το έπαιξαν κλευτοκοτάδες και απλώς οπαδοί και φίλοι του Φύρερ...Η εκτελούσαν διαταγές...

Αξότιμε κύριε Φωκά, ο φασισμός του οποίου ηγέτης και εκπρόσωπος τους ηταν ο πολύς Μεταξάς, είτε σαν τρομοκρατικό δίκτυο στην αρχή ή μαζικό κίνημα μετά, και ως αυταρχικό σύστημα, που ενδιαφέρεται να ενισχύσει την ταυτότητα, την ενέργεια και την καθαρότητα μιας κοινότητας, οπως αυτή της 4ης Αυγούστου απέναντι ολων των αλλων. Χρησιμοποιεί το ψέμα και διογκώνει τα λαϊκά συναισθήματα. Συνθηματολογεί «για την υπεροχή της φυλής και του παρελθόντος της, (Γ! Ελληνο-χριστιανικός πολιτισμός) η 4η Αυγούστου και (Ελλας Ελλήνων Χριστιανών) η χούντα. Πλάθει μύθους για κινδύνους στο εσωτερικό (κομμουνιστικός) κατασκευάζει εξωτερικούς εχθρούς, για την επι θύρες παρακμή του καπιταλιστικού συστήματος.

Οταν λοιπόν η Αγγλία και η Γαλλία τον Απρίλη του 1939, ειχαν υποσχεθεί και στην Ελλάδα αντίστοιχη με αυτήν της Τσεχοσλοβακίας βοήθεια. Και ενω υπόσχονταν βοήθεια, παράλληλα διαπραγματεύονταν με τον άξονα. Το πόση αξία ειχε η αγγλική εγγύηση προς την Ελλάδα, αποδείχνεται από το γράμμα του τότε Αγγλου πρωθυπουργού προς τον Ιταλό

δικτάτορα, που το περιεχόμενό του έδωσε στη δημοσιότητα μετά τον Β! Παγκόσμιο Πόλεμο, ο Βασιλικός Επίτροπος της Ιταλίας στην Αλβανία Τζιακομίμι. Εγραφε λοιπόν, ο Μέγας Τσιώτσιλ:
«Αν η Ιταλία, για να αποφασίσει να πάρει μέρος σε μια μελλοντική φάση του πολέμου, θα έπρεπε να δράσει στα Βαλκάνια, με σκοπό να εμποδίσει τη Γερμανία να φτάσει εκεί, και αν θα ηταν γι αυτό αναγκαία μια επίθεση κατά της Ελλάδας, δεν θα συναντούσε την αντίδραση της Μεγάλης Βρεταννίας». Κάτι παρόμοιο έγινε με την κατάληψη της Αυστρίας από τον Χίτλερ και την Αβησσυνία από τον Μουσουλίνι, η επιβολή φασιστικών καθεστώτων στην Πορτογαλία με τον Σαλαζάρ και την Ισπανία με τον Φράνκο και την...
Αυτή η συναίνεση (και με τη βούλα) για ελεύθερη δράση στα φασιστικά κράτη, στην περιοχή των Βαλκανίων από μέρους της Αγγλίας, που ειχε κάνει μια από ο,τι φαίνεται «Πλατωνική» δήλωση-εγγύησης προς την Ελλάδα, προκύπτει και από τα αρχεία Ντίρξεν, πρώην πρεσβευτή της Γερμανία στο Λονδίνο και στη Μόσχα, που τμήμα του δημοσιεύθηκε μετά πολεμκά από το σοβιετικό υπουργείο εξωτερικών:
«Η Μεγάλη Βρεταννία, γραφεί ο Ντίρξεν, «...προσφέροντας εγγυήσεις στη Νότιο-Ανατολική Ευρώπη, οπως στη Ρουμανία και την Ελλάδα, κλείνοντας σύμφωνο αλληλοβοήθειας και σε συνέχεια τυπική συνθήκη με την Πολωνία, έκανε ταυτόχρονα διαπραγματεύσεις ξεκάθαρα με τη Γερμανία, δηλώνοντας την επιθυμία της να τις παραχωρήσει ανυπεράσπιστες αυτές τις χώρες» στον άξονα σε ενδεχόμενο πόλεμο!
Και τώρα στα δικά μας
Αξιότιμε κύριε Φωκά. Ιστορικά η Επίθεση της Ιταλίας κατά της Ελλάδας δεν ηταν ανεπάντεχη. Την προμηνούσαν με βεβαιότητα οι προηγούμενοι επιθετικοί πόλεμοι του άξονα γενικά και της φασιστικής Ιταλιας ειδικά, με ολες τις θρασύτατες προκλήσεις εις βάρος της χώρα μας. Και ειδικά μετά τον τορπιλλισμό της «**ΕΛΛΗΣ**». Ομως επικράτησε μια σχετική ηρεμία. Μια απατηλή γαλήνη πριν ξεσπάσει η θύελλα.
Αλήθεια ποιός ηταν ο πολυλλάλητος Μεταξάς, τον οποίο υμνούμε και δοξολογούμε και δυστυχώς διατηρούμε ακόμα ατόφιο το φασιστικό του πνεύμα να πλανιέται 60 τόσα χρόνια τώρα επάνω από την Ελλάδα. Τόσο τα ΜΜΕ και ο τύπος; Καθώς και μεγάλο μέρος της φασιστικής νομοθεσίας σε ισχύει, και κυρίως πως βρέθηκε στην εξουσία της χώρας από το Πουθενά; Η για να μην τον αδικήσουσουμε στις εκλογές του 1928 ηττήθηκε κατακράτος, το 1933 πήρε μόλις εξη έδρες και το 1935 μόνο εφτά. Και το βασικότερο για ποιόν ακριβώς λόγο σύσσωμη η Αστική τάξη μετά τη δήλωση του έκανε ο Βενιζέλος στον Γ Βεντίρη, ανέθεσε σε εναν πατενταρισμένο φασίστα οχι μόνο να κυβερνήση τη χώρα, αλλα και να εγκαταστήσει αναξέγχτος ενα φασιστικό σύστημα στα πρότυπα του εθνικό-σοσιαλισμού διακυβέρνης στη χώρα;
Το τί προηγήθηκε και πως επιβλήθηκε η 4η Αυτούστου για οσους έζησαν τα γεγονότα ή διάβασαν γνωρίζουν: οτι η βουλή του προήλθε από τις εκλογές της 26ης του Γενάρη 1936 ηταν δημοκρατική, αντιδικτατορική πλειοψηφική. Φιλελεύθεροι και αλλα μικρότερα δημοκρατικά κομματα ειχαν πάρει 142 έδρες. Λαϊκοι και αλλες αντιβενιζελικές δυνάμεις πήραν 143. Το Παλαϊκό Μέτωπο πήρε 15. Με βάση αυτά τα δεδομένα η δικτατορία δεν ηταν μια αντικειμενικά αναγκαία κατάληξη.
Επιβλήθηκε ομως γιατί α) τα μεγάλα αστικά κόμματα:Φιλελευθέρων και Λαϊκο που από καιρό ειχαν αρχίσει να γυρίζουν την πλάτη στη κουτσουρωμένη εστω δημοκρατία ειχαν χάσει την επαφή τους με το λαό. β) γιατί οι ντόπιες αντιδραστηκές δυνάμεις και οι ξένες και ειδικά η Αγγλία, που είχε ανάγκη από ενα «σταθερό καθεστώς» εν όψη του επερχόμενου Παγκοσμίου Πολέμου, ήθελαν να ελέγχουν ολους τους κρατικούς-δυναμικούς κρίκους της εξουσίας γ) οι αντιφασιστικές δυνάμεις που πάλευαν την αυθαιρεσία και τον φασισμό, εκτός του οτι δεν ηταν αρκετές, δεν πρόλαβαν να αναπτυχθούν σε ενα ακαταμάχητο μέτωπο. Σε ενα μέτωπο που θα στήριζε δυναμικά τον αντιφασιστικό αγώνα και δ) Το κόμμα των φιλελευθέρων που ενώ υπέργαψε συμφωνία με την κοινοβουλευτική ομάδα του Λαϊκού Μετώπου, οχι μόνο αρνήθηκε να την εφαρμόσει, αλλα στην πιο κρίσιμη για το λαό και τη χώρα στιγμή την αποποιήθηκε, και οχι μόνο αλλα υποστήριξε την κυβέρνηση του Κ. Δεμερτζή-Μεταξά.

Μετά το θάνατο του Δεμερτζή, έδειξε πλέον φανερά ποιός ηταν και τι ακριβώς πρέσβευε ο Μεταξάς. Κάτι αντίστοιχο με αυτό που ήθελαν οι Αγγλοι, αλλά και οι Γερμανοί. Ο καθένας για τους δικούς του λόγους. Από ό,τι αποδείχθηκε ο Μεταξάς, ηταν αυτός που ετοίμαζε και για τα δύο κομμάτια της αστικής τάξης, ακριβώς αυτό το έδαφος, που ήθελε το καθένα, ετσι ωστε να υπάρχουν προσβάσεις και στα δύο αντιμαχόμενα στρατόπεδα. Αυτό που περιπαιχθηκά λέει ο λαός: Και τον κλέφτη τροφή και στον χωροφύλακα είδηση.

??????????????????????????????

Αναμφισβήτητα, την ευθύνη για την κατάληξη αυτή την φέρνει εξ ολοκλήρου η Αστική τάξη. Αστική τάξη της Ελλάδας, ενώ ποτέ δεν τα βρήκε για το γεγικό καλό της Ελλάδας, την 4η Αυγούστου και εν όψη ενος φασιστικού επερχόμενου πολέμου, χωρίς κανένα δυσταγμό εμπιστεύθηκε την Ελλάδα και το λαό, σε εναν κάτ εξοχήν φασίστα δικτάτορα στην ψυχοσύνθεση, με σκοπό να αντιμετωπίσει μια φασιστική επίθεση. Και ειδικά μετά τη γνωστή πλέον άποψη της Αγγλίας για την τύχη των Βαλκανικών χωρών!
Η αστική τάξη μετά το 1909 δημιούργησε δυο αλληλοσυγκρούμενα αστικά κόμματα. Το Λαϊκό και το φιλεθεύθερο. Κανένα από τα δύο δεν ειχε ανεξάρτητη Ελληνική εθνική πολιτική. Για να πετύχει το κάθε κομμάτι το δικό του σκοπό, δεν δύσταζε να οδηγήσει το λαό στο διχασμό (διαίρει και βασίλευε) σε βαθμό, που να γεννιώνταν και πέθαιναν οι Ελληνες, βενιζελικοί ή αντιβενιζελικοί-μοναρχικοί. Και το ποίο τραγικό δεν δίστασαν για τα συμφέροντα του το κάθε ενα, να χωρίσουν πολλές φορές την Ελλάδα στα δύο.
Σε ολη τη διάρκεια του μεσοπολέμου, η ελληνική αστική τάξη η οποία βρισκόταν σε σημείο ακμής, παρά την προσπάθεια δεν μπόρεσε να αποκτήσει δικό της ιδεολογικό περιεχόμενο. Να αποκτήσει δική της συνοχή και οριζόντια οργάνωση. Παρά την προσπάθεια δεν τα κατάφερε. Γι αυτό και η περίοδος του μεσοπολέμου, η πολιτική της αστικής τάξης ειναι γεμάτη από αντιφάσεις και συγκρούσεις, με κινήματα και δικτατορίες: κοινοβουλευτικά και στρατιωτικά.
Και το ερώτημα που μπαίνει ειναι γιατί η τέτοια κατάληξη; Η αστική τάξη της χώρας μας, εκτός του οτι ηταν προσδεμένη στο γεωστρατηγικό άρμα της Αγλίας από το 21. Εκτοτε, η Αγγλία οσον αφορά την πολιτική της στην Ελλάδα ειχε δυό και βασικούς μόνο στόχους. Σαν προσδεμένη συνεπώς στο αγγλίκο γεωστρατηγικό άρμα της Αγγλίας, η ελληνική αστική τάξη έπρεπε, με τον ένα ή τον αλλο τρόπο να συμβάλει-αποδεχθεί αυτούς τους τρείς βασικούς στόχους α) παρ' όλο που η Επανάσταση ηταν αστική να μην αναπτυχθεί αστικό-κοινωνικά η Επαναστατιμένη Ελλάδα, και αυτό γιατί η Αγγλία, θα έχανε ενα αγγιστρωμένο πελάτη, και θα αποκτούσε δίπλα στους αλλους εναν αμόμα ανταγωνιστή β) και κυρίως αυτό, να μήν μεγαλώσει αλλο εδαφικά η Ελλάδα, αφού η όποια επέκταση των συνόρων της, θα ηταν εις βάρος της Οθωμανικής αυτοκρατορίας, της οποίας αυτοκρατορίας ιστορικά η Αγγλία, ηταν φύλακας άγγελος προστάτης της εδαφικής ακεραιότητας. Και γ) μια που δεν αναπτύχθηκε κοινωνικό-οικονομικά η χώρα, οι λίγοι μεγαλό αστοί σε αντάλλαγμα έγιναν διαμεσολαβητές, μεσίτες, μεταπράτες και πλασιέ των αγγλικών προϊόντων.
Ο διχασμός στις συνειηδησεις των αστών αποτελεί, το κλειδί για την κατανόηση των επιλογών και των στάσεων απέναντι στα ιστορικά δρώμενα γενικά και της 4ης Αυγούστου ειδικά. Στη βάση μιας μανιχαϊστικής αντίληψης για τον κόσμου, η ελληνική αστική τάξη υπό την υψιλή καθοδήγηση της Αλβιώνας, διαμόρφωσε δυό ιδεολογικό-πολιτικά ρεύματα. Και τα δύο για λόγους αντικειμενικούς και συμφέροντος, η κάθε μια αποτελούσε τροχοπέδη στην αλλη, με αποτάλεσμα την πνευματική, κοινωνικό-πολιτική καθυστέρηση και αστικό-οικονομική ανάπτυξη του τόπου. Από ό,τι αποδείχθηκε μπροστά στα συμφέροντά της ποτέ δεν σκέφθηκαν την Ελλάδα και τους Ελληνες.
Αξιότιμε κύριε Φωκλα.Η αστική τάξη, θέλοντας μετά τον πόλεμο, εστω το ενα κομμάτι της, να ειναι με τον νικήτη το έπαιζε δίπορτο. Το ενα κομμάτι επένδυε στον φασιστικό άξονα με Πρωθυπουργό τον Μεταξά, με πλήρη αντιγραφή στα εθνικό-σοσιλιστικά πρώτυπα και ειδεώδη. Με αντίστοιχη υποδομή στο εσωτερικό της χώρας και στενή συνεργασία με την Μέκα του αξονα. Και το αλλο στη «δημοκρατία» με απότέλεσμα πριν την κατάληψη της

χώρας, η πολιτειακή, μέρος της πολιτική και μεγάλο μέρος της στρατιωτικής ηγεσίας εγκατλείψενε λαό και χώρα στους Φρίτσιδες, πέρνοντας μαζί τους και τον περιβόητο Μανιαδάκη.
Το κομμάτι που επένδυσε στον Μεταξά, ηταν αυτό που καλό-υποδέχθηκε τους φασίστες κατακτητές τον Απρίλη του 1941. Συνεργάστηκε μαζί τους σε ολα τα επίπεδα, πολιτικά οικονομικά και ένοπλα, με τις γνωστές για το λαό και τη χώρα συνέπειες. Το αλλο που εγκατάλειψε λαό και χώρα για τα «ασφαλή λιμάνια» ηταν αυτό που καλοδέχθηκε του εγγλέζους μετά την απελευθέρωση της χώρας στις 12 Οκτωβίου 1944 και αργότερα του Αμερικάνους. Το ενα εγκατάλειψε εγκατάλειψε λαό και χώρα και το αλλο συνεργάστηκε με τους κατακτητές. Με βάσει λοιπόν το ρητό: Ο ένοχος ένοχο μοί ποιείτω, πέντε πάνω πέντε κάτω τα ξαναβράκαν και κυβέρνησαν τη χώρα. Βέβαια σε αυτό βοήθησε και η απρόκλητη ένοπλη αγγλική επέμβαση στις τέσσερες πάλι του Δεκέμβρη του 1944.
Ενώ σαν λαός ευτυχίσαμε, να έχουμε την πρώτη και αναλογικά πολυπληθέστερη πολιτική και ένοπλη Αντίσταση σε ολόκληρη την Ευρωπαϊκή Ηπειρο κατά του άξονα και αντίστοιχη συμμετοχή στον αντιφασιστικό αγώνα. Μια Αντίσταση καθολική και ανεπανάληπτη. Μια Αντίσταση που δεν υπήρξε όμοια στις Αντιστασιακές ιστορίες των αλλων ευρωπαϊκών χωρών. Γι αυτό και μεγαλοποιούν μικρά γεγονότα για να αποκτήσουν τίτλους τιμής. Μια Αντίσταση εφάμιλλη των λαμπρών στιγμών της Νεοελληνικής ιστορίας. Μια Αντιστασιακή ιστορία γεμάτη αγώνες και θυσίες. Μια Αντίσταση εμπνευσμένη και στηριγμένη στα πατρογονικά πρότυπα, που όπως τότε ετσι και τώρα: μόνοι, κατάμονοι και αβοήθητοι με μόνα όπλα τη φλόγα των ιδανικών της Λευτεριά και της εθνικής Ανεξαρτησίας. Οπως τότε ετσι και τώρα οι σύγχρονοι Εθελοντές Αντιστασιακοί αναδείχθηκαν αντάξιοι και υπεράξιοι των αρχαίων και σύγχρονων προγόνων.
Και αν ο Μεταξάς, δεν έλεγε τα Γαλλικούλια του, η «ανεπίσημος» αλλά «πραγματική Ελλάς. Η πανψηφία της κοινής γνώμης του έθνους», θα έκανε και χωρίς τα Γαλλικούλια του, αυτό που έκανε μετά την κατάκτηση της χώρας. «...Θα βάδιζε ενωμένη και εθνικά σύμφωνη η Ελλάδα προς την ικανοποίηση των εθνικών της δικαίων, προς την αποκατάσταση, μέσα στα νέα της σύνορα, ολων των ελληνικών περιοχών. Θα συγχρονιζόταν, η αναγεννημένη αυτή Ελλάδα, μέσα στα πλαίσια της Νέας δημοκρατικής και αντιφασιστικής Ευρώπης, περήφανη και αληθινά ανεξάρτητη στο πλευρό των δύο μεγάλων συμμάχων της εξ ίσου της Αγγλίας και των Σοβιέτ κατά πρώτο λόγο, αλλα επίσησης και στο πλευρό ολων των αλλων Ενωμένων εθνών». Απόσπασμα από το πρόγραμμα του ΕΑΜ.
Αυτό θα έκανε η Πανψηφία του Εθνους. Στην Ενθική Αντίσταση αυτή πήρε μέρος, με τον ενα ή τον αλλο τρόπο ο Ελληνικός λαός. Θα έκανε αυτό που έκανε μετά την κατάρευση του μετώπου, οντας άοπλος τώρα και εθελοντικά, πόσο μάλλον τότε αν δεν έλεγε τα γαλλικούλια του. Βεβαια θα έλλειπε η κλίκα της 4ης Αυγούστου. Μα αυτή και στον πόλεμο δεν συμμετείχε ψυχή και σώματι, παρά μόνο για την «τιμή των όπλων» οπως συμμετείχε ο απλος λαό. Θα έλλειπε το κομμάτι που οχι μόνο συνεργάστηκε με τους κατακτητές, αλλα και την πολέμησε πολιτικά και ένοπλα στο πλευρό τους.
Αυτήν λοιπόν, την Εθνική Αντίσταση, οι φυγάδες, οι απόντες, οι κιοτήδες, οι συνεργάτες και οι μαυραγοτήτες από κοινού, μετά την απελευθέρωση για να αποφύγουν τις συνέπειες των όποιων πράξεών τους, είδαν σαν σωτήρες τους Εγλέζους, οπως στην κατοχή ειχαν δεί τους Γερμανούς. Και στη μια και στην αλλη περίπτωση, πανικόβλητη η αστική τάξη από τη δύναμη του λαού, συντάχθηκε με τους ξένους: τους φύση εχθρούς της, τους βοήθησε και οδηγήθηκε η χώρα σε νέες καταστροφές. Ενώ αν προσεταιρίζονταν αυτό το Εθελοντικό λαϊκό κίνημα, στηριγμένη στο λαό μπορούσε να ξεφύγει επιτέλους από την μέγκενη της εξάρτησης.
Μ ε την εκ νέου πρόσδεση, επέτρεψε ξάνα τους Αγγλέζους, να κυβερνούν τον τόπο: Να αναβάζουν και κατεβάζουν κυβερνήσεις, να παύουν και να διορίζουν υπουργούς, ανώτερους και κατώτερους υπαλλήλους ως και τους κλητήρες ακόμα. Να οργανώνουν και να καθοδηγούν τις παρακρατικές οργανώσεις. Τους βοήθησε με αποτέλεσμα να οδηγηθεί η χώρα σε νέες καταστροφές. Μετά την ένοπλη επέμβαση των Αγγλων το Δεκέμβρη του 44 και την ήττα του λαϊκού κινήματος τον Αυγουστο του 1949, ξανά ένωσαν τις δυνάμεις

τους, και με εργαλείο την ταύτιση του ΕΑΜ με το ΚΚΕ και την Αντίστασης με τον εμφύλιο, τα έκτακτα μέτρα, το Νόμο 509, το σχέδια Περικλής και τους εκλογικούς νόμους κλπ τρόπους και συνελλαγές κυβέρνησαν από κοινού τον τόπο μέχρι τον Ιούλιο του 1974 που έπεσε η Χούντα των συνταγματαρχών.
Με την επιβολή της χούντας των συνταγματαρχών απόδειξε για αλλη μια φόρα οτι ο Δεξιά που θεωρεί κτήμα της την Ελλάδα δεν ξέρει και δεν θέλει να χάσει. Προτιμά την εξάρτηση και την δοτή εστω δια των όπλων την διαχείρηση της εξουσίας παρά να χάσει τις **λαβές** της: Τρανή, περίτρανη απόδειξη ο Δεκέμβρης του 44, ο εμφύλιος, τα 40χρονα έκτακτα μέτρα και η στρατιωτική δικτατορία της 21ης Απριλίου υοθ 1967. Αν δέχθηκε αλλαγή στην εξουσίας το έκανε μόνο οταν πίστεψε οτι και το ΠΑΣΟΚ, οχι μόνο θα ακολουθούσε την ιδια πολιτική και κυρίως οτι θα την ξανά επέστεφε στη Δεξιά. Και το βασικότερο αφού το κράτησε σχεδόν μια 10ετία υπό κηδεμονία εκτός εξουσίας και αφού απέβαλε τα συνθήματα εκείνα για το ΝΑΤΟ και την κοινωνικό-οικονομική ανάπτυξη και ειδικά μετά την εισδοχή της χώρας στην Ευρωπαϊκή ένωση.Οταν δηλαδή η Δεξιά μπήκε υπο την αιγίδα της Ευρωπαϊκής δεξιάς. Ε! Πότε. Ισα βάρκα ισα νερά. Εκτοτε το ενα χέρι πλαίνει το αλλο και τα δυο το πρόσωπο και τα αμοιβαία Μπόνους ώζουν την Ελλάδα...

??/

Λένε πως κάποιος φίλος του ρώτησε τον Χίτλερ: «καλά τα κατάφερες με την κατάκτηση. Πως θα ελέγξεις ομως και κυρίως πως θα κυβερνήσεις ολους αυτούς τους κατακτημένους λαούς»; Η απάντηση του Χίτλερ ηταν: « Μα να εισαι βέβαιος αγαπητέ μου, πως σε κάθε τόπο θα βρεθούν κάμποσα φιλόδοξα και υποτελή καθάματα, που θα υπηρετήσουν πρόθυμα τους σκοπούς μου , γιατί αυτός ειναι ο μόνος τρόπος να αναδειχθούν και να πλουτίσουν στη χώρα τους». Και η ζωή απέδειξε οτι σε αυτό το σημείο ειχε δίκαιο. Πολυάριθμη και μαχητική η Πέμπτη φάλαγγα του ειχε ετοιμάσει ο «χαμογελάει πατέρας» και ο γιατί «χαίρεται ο κόσμος». Με πρώτους τους συνθηκολόγους στρατηγούς: Τσολάκογλου, Δεμέστιχα, Μπάκος, Κατσιμήτρος κλπ, που στις 29 Απριλίου 1941 σχημάτησαν την πρώτη ελληνόφωνη γερμανική κυβέρνηση μετονομάζοντας το κατεχόμενο «Βασίλειο της Ελλάδος» σε «Ελληνική Πολιτεία».

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ

Εφημερίς της κυβερνήσεως

Εν Αθήναις τη 29 Απριλίου 1941- τεύχος πρώτο-Αριθμός φύλλου 146

ΠΡΟΚΗΡΥΞΙΣ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ

Προς τον Ελληνικον Λαον

Ελληνες Μαχηταί. Ελληνικέ Λαέ

«Οι υπεύθυνοι της εθνικής συμφοράς έφυγαν από τα Αθήνας και εγκατέλειψαν το πάρτιον έδαφος. Υπό την ασφαλή προστασίαν της θαλάσσης από τας επιθέσεις του αντιπάλου, απαιτούν από όλους μας να συνεχισθή αγών, το μάταιον του οποίου Σεις ολοι οι παραμείναντες επί του πατρίου εδάφους έχετε κατανοήσει.
»Κυβέρνησιν που ετράπη εις φυγήν, ουδε δικαίωμα εχει να απαιτή από τον Ελληνικόν λαόν θυσίαι αι οποίαι ισοδυναμούν με σφαγιασμόν και αυτοκτονίαν.
Αφού αναπτύσει τα θέματα με τα όποια θα ασχοληθεί η κυβέρνησης.
» Αφεξής δε, μακράν παντός ξένου συμφόροντος και οδηγούμενοι απλώς και μόνον από το αρκαιφνές ελληνικό συμφέρον, ας προασπαθήσωμεν να ζήση η Ελλάς και να διασφαλισθή εκ νέου εις τον λαόν της η ειρήνης και η εργασία».
»Κανένας ας μή δυστάση.
» Πάντες ας συμβάλουμεν με ολας τας δυνάμεις εις τούτο.
» Βασίζομαι εις τον πατριωτισμόν καθ' ενος από Σας. Ακολουθεί η διατύπωση του προγράμματος...

Ο Στρατηγός Γ Τσολάκογλου Πρόεδρος της Κυβερνήσεως

Η ιδεολογική προετοιμασία και αυτής της κυβέρνησης ειχε τις ρίζες της στο ολέθριο καθεστώς της 4ης Αυγούστου, στη γερμανοφιλία, τον φιλοχιτλερισμό και τον μιλιταρισμό του Μεταξά, συνδεδεμένο πάντα με τον αντικομμουνισμό. Πριν ακόμα την εισβολή οι

σειρίνες της πέμπτης φάλαγγας έσπερναν την ηττοπάθεια. Με το επιχείρημα πως το εθνικό συμφέρον δεν επιτρέπει αντιπαράταξη με μια πανίσχυρη αυτοκρατορία, πολύ περισσότορο πόλεμο με ενα πανίσχυρο και αήττητο στρατό. Με ενα στρατό που νίκησε τους στρατούς της Ευρώπης. Τον αγώνα τον «κρίνανε» άσκοπο και προδεδικασμένη την κατάληξη του. Το ίδιο έλεγαν και για τον αγώνα της Εθνικής Αντίστασης του 1941-44.
Στο σημείο αυτό πρέπει να θυμίσουμε στους κ.κ θεασώτες του φασισμού, που έσπερναν την «ηττοπάθεια» και «έκριναν» καταδικασμένο τον αγώνα, οτι ο Ελληνικός λαό: Νίικησε οχι μόνο τις δυό αυτοκρατορίες: την Ιταλική και τη Γερμανική αλλά και την Βρεταννική αυτοκρατορία. Αρα τρεις και αναμετρήθηκε και με την τετάτρη στα μαρμαρένια αλώνια...
Ομως πόλεμος τελείωσε, Οι Γερμανοί κατακτητές βρήκαν στο εσωτερικό της χώρας ιδεολογικό-πολιτικά στηρίγματα. Στηρίγματα που τους βοήθησαν πολύπλευρα στο έργο τους. Οι πολιτικοί και οικονομικοί συνεργάτες του κατακτητή, ηταν η νέα μορφή του προδότη και εγκληματίας ο ένοπλος συνεργάτης. Λόγω της φύσης του κατακτητή, η γερμανό-φασιστική κατοχή για τον ελληνικό λαό, ηταν ενας από τους μεγαλύτερους κινδύνους που διέτρεξε ποτέ.
Οι εφημερίδες της ελληνόφωνης «γερμανικής» κυβέρνησης και οι πάλιες ακόμα, οπως η «Εστία» και η «Καθημερινή», εκτός του οτι δηλητηρίζαν την κοινή γνώμη με τα φασιστικής ηφής συνθήματα: για το αήττητο του άξονα, και τα ιδεώδη του εθνικό-σοσιαλισμού κλπ, προέτρεπαν σε συνεργασία με τους κατακτητές. Μερικές μάλιστα οπως η «Εστία» στις 29/4/41 ζητούσαν οχι μόνο την πολεμική αλλα και «την ψυχική αποστράτευση των Ελλήνων» και η «Καθημερινή» στις 30/4/41 έγραψε: «Ο πόλεμος τελείωσε για την Ελλάδα, οπως τελείωσε και δι όλα τα κράτη της Ηπειρωτικής Ευρώπης. Ο ελληνικός στρατός κατέθεσε τα όπλα. Αλλα αυτό δεν αρκεί. Δια την πραγματικήν ειρήνευσιν, χρειάζεται και η ψυχική αποστράτευσις των Ελλήνων και, η γοργή επάνοδός των εις την ψυχικήν γαλήνη δια να προσαρμοστούν με οληνν την ενεργετικότητα εις τα πολλαπλά καθήκοντα τα οποία τους επιβάλει η νέα τάξης πραγμάτων».
Οταν λοιπόν, οι σηδιρόφρακτες μεραρχίες του Χίτλερ, έσπασαν τελικά τα Μακεδονικά οχυρά και άλλωσαν την Ελλάδα, οι εδώ ομοϊδεάτες, με το σύνθημα οτι οι Γερμανοί δεν ήρθαν για να φύγουν, ολος αυτό ο Ισμός, οχι μόνο αποτέλεσε το καθοδηγητικό και εκτελεστικό όργανο των κατακτητών με στόχο να διευκολύνουν τους κατακτητές, που ηταν τρείς να απογυμνώσουν την Ελλάδα από τους όποιους θυσαυρούς, στην κλοπή των αποθεμάτων σε τρόφημα και αλλά πολύτιμα για τη ζωή αγαθά.
Οι Γερμανοί σε συνεργασία με την ελληνό-φωνη κυβέρνηση επεδίωξαν από την πρώτη στιγμή, με την εξαθλίωση να σπάσουν το ηθικό του λαού, για να στεριώσουν τη νίκη τους. Αν κατάφερναν να τον υποτάξουν, θα τον οδηγούσαν στα πεδία των μαχών, σαν «γεναίο στρατιώτη». Αν τον επηρέαζαν σε μικρότερο βαθμό θα τον έσερναν σαν εργάτη στα γερμανικά κάτεργα ή δουλοπάρικο στους κάμπους της Γερμανίας. Οι κατακτητές ηταν πολύ σίγουροι στην άποψή τους οτι ενας εξαθλιωμένος λαός δεν μπορεί να αντιδράσει. Αυτοί οι εγκληματικοί υπολογισμοί ειχαν κάποιο δίκαια βάση. Για το σκοπό αυτό ειχε γίνει αρκετή προεργασία στη διάρκεια της 4ετίας από τους οργανωμένους σε ομάδες και κόμματα φασίστες. Τα τρένα υπέρβαρα αγκομαχούσαν από το σταθμό της Βεροίας με τα κλοπιμαία προς το Βερολίνο.
Ενώ οι Ελληνες πεθαίναν σαν μύγες από την πείνα, αυτοί τους οδηγούσαν στις άγνωστες για τους κατακτητές, αποθήκες ή και τα κελάρια στα χωριά, για να πάρουν τα όποια τρόφιμα και σε συνέχεια να τα μοιραστούν και μέσω της μαύρης αγοράς αποστράγγιζαν τις οικογένειες από τα ελάχιστα οικονομικά και περιουσιακά στοιχεία. Και αργότερα οταν άρχισαν οι συλλήψεις με τις «εταιρείες διάσωσης» συλληφθέντων, που ειχαν δημιουργήσει έβαζαν χέρι και στα περιουσιακά στοιχεία των συλληφθέντων.
Και οταν άρχισε η Εθνική Αντίσταση και ο ΕΛΑΣ, στήθηκε ένοπλα απέναντι στους κατακτητές, αυτοί πρωτοστατούσαν στις συλλήψεις, τις εκτελέσεις και τα ολοκαυτώματα (57) τον αριθμό. Με την καθοδήγησή τους οι κατακτητές, δεν άφησαν γωνιά της Ελλάδας που δεν την πότισαν με άλυκο ελληνικό αίμα.
Η κατοχή ηταν ενας μεγάλος σεισμός για την ελληνική κοινωνία γενικά και το προλεταριάτο ειδικά. Ενας σεισμός που λίγο έλλειψε να αποσυνθέσει τον κοινωνικό ιστό. Τα παλιά

κόμματα διαλύθηκαν και οι τάξεις που υπήρχαν αποσυντέθηκαν. Οι αξίες κλονίστηκαν μαζί και οι ηθικές αξίες εξαχρειώθηκαν. Οι ηθικοί φραγμοί έχασαν την αρχική τους έννοια. Ο περί υπάρξεως αγώνας, πήρε μια θηριώδη σφραγίδα στην ψυχολογία και συμπεριφορά των ανθρώπων. Τεράστια ηταν η συνεισφορά των ελλήνων φασιστών στη διάπραξη αυτού του ειδεχθούς εγκλήματος.

Τόσο οι στρατηγοί αλλο τόσο οι αντιδραστικές-φασιστικες δυνάμεις της χώρας, πίστευαν στην τελική νίκη των χιτλερικών και επιδίωκαν την από κοινού μεταπολεμικά διακυβέρνηση της χώρας. Στην επιδίωξη αυτή οι πέμπτο-φαλαγγίτες πρωτοστατούσαν για να καρπωθούν προσωπικά πολιτικά και οικονομικά οφέλη. Και για ενα διάστημα δεν αστόχησαν. Αρκετοί ειναι αυτοί που την εποχή εκείνη, το **ΕΧΕΙ** τους δεν ανταποκρίνονταν στο **ΕΙΝΑΙ** τους. Οταν αυτοί μέσο της συνεργασίας, της κλοπής, της μαύρης αγοράς και της διάσωσης αγωνιστών σώρευαν περιουσίες διευρύνοντας και δημιουργώντας τα νέα μεταπολεμικά τζάκια για την από κοινού μεταπολεμική διακυβέρνηση της Ελλάδας. Ο αγωνιζόμενος λαός, με ενα από τα τραγούδια της Αντίστασης έλεγε: «Οποιος θελήσει να φάει τίμιο ψωμί για να ζεί ας μας ταχθεί εις το πλάη να αγωνιστούμε μαζί...».

Ο Μεαταξάς και σύν αυτώ που δεν υστερούσε σε τίποτε με τον φασισμό του Χίτλερ: Με τους μελανοχίτωνες που χαιρετούσαν οπως οι Γερμανοί και όποιοι αλλοι φασίστες. Με χαφιέδες, με καταδότες, με συλλήψεις και βασανιστήρια. Με εξορίες και στρατόπεδα συγκέντρωσης. Η 4η Αυγούστου ηταν μια φασιστική δικτατορία ολοκληρωτικού τύπου. Μετά τη διάλυση της βουλής και την αναστολή των άρθρων του Συντάγματος, απαγόρευσε τη λειτουργία και τη δράση των κομμάτων και ολων των μαζικών οργανώσεων και συλλόγων. Εκλεισε τις δημοκρατικές εφημερίδες.

Φύμωσε τον τύπο, επέβαλε λογοκρισία. Εκανε αυθαίρετες συλλήψεις χιλιάδων πολιτών και καθιέρωσε καθεστώς στυγνής τρομοκρατίας σε ολη τη χώρα. Καταδίωξε βάναυσα κάθε εκδήλωση ελεύθερης σκέψης. Εκαψε προοδευτικά βιβλία... Επαψε εκλεγμένες διοικήσεις στην αυτοδιοίκησης, τα συνδικάτα και τους γεωργικούς συυναιτερισμούς. Διώρισε αφοσιωμένους ανθρώπου της σε ολους του τομείς της διοίκησης, την παιδεία τη δικαιοσύνη. Μετέβαλε γενικά τη χώρα σε ενα απέραντο στρατόπεδο οπου οργίαζαν ο χαφιεδισμός και η αχαλίνωτη αστυνομική βία.

Η αποτυχία της κυβέρνησης Βενιζέλου, δυνάμωσε την πολιτική αντιπαράθεση οχι μόνο ανάμεσα στα δύο σκέλη των δύο μεγάλων αστικών κομμάτων: Λαϊκού και Φιλελευθέρων, αλλα και ανάμεσα στο λαο. Εκφραση αυτής της οξύτατης πάλης για την εξουσία ηταν η νέα απόπειρα δολοφονίας του Βενιζέλου. Τα δύο στρατιωτικά κινήματα του 1933 και του 1935. Ακολούθησε το μοναρχικό πραξικόπημα με το νόθο δημοψήφισμα της 3ης Νοεμβρίου (Κατι αντίστοιχο είχαμε και με την παλινόρθωση του Γκλύξμπουργκ το Σεπτέμβρη του 1946. Η εκτέλεση του Βολάνη και η απόταξη των δημοκρατικών αξιωματικάκων που πήραν μέρος στα κινήματα αυτά.

Στο σημείο αυτό πρέπει να υπαγραμιστεί το γεγονός, οτι ο Μεταξάς, εκτός του οτι απέρριψε το γράμμα του Νίκου Ζαχαριάδη Γ Γραμματέα του κομμουνιστικού κόμματος με το οποίο, στις 2 του Νοέμβρη καλούσε το λαό σε αυτό-επιστράτευση και το αίτημα των κομμουνιστών εξόριστων και φυλακισμένων να σταλούν στην πρώτη γραμμή. Ηταν φαίνεται τόσο το μίσος κατά των κομμουνιστών και των δημοκρατίκων αξιωματικών, που δεν επέτρεψε σε κανένα αξιωματικό που πήρε μέρος στο κίνημα του 1935, παρά το γεγονός οτι πολλοί το ζήτησαν να σταλούν στο μέτωπο..

Ενώ λοιπόν, η ιστορία διδάσκει και η ζωή επιβεβαιώνει, οπως οταν καταχτιέται μια χώρα, οι πρώτοι που πρέπει να μήν ανεχθούν, αποδεχθούν και να αντιδράσουν στην κατοχή της χώρας, ειναι το σώμα των Αξιωμαντικών, τα σώματα ασφαλείας και η διοίκηση. Γενικά ο κρατικός μηχανισμός. Αντί γι αυτό μετά τον σχηματισμό της ελληνόφωνης γερμανικής κυβέρνησης, ολόκληρος ο κρατικός μηχανισμός παραχωρήθηκε αύθανδρος στους κατακτητές. Γνωρίζοντας οι Κούϊσλιγκ τα διαμετρικά αντίθετα συμφέροντα και τα πισεύω του λαού, η παραχώρηση αυτή ειχε δυο στόχους: α) Να διευκλύνουν τον άξονα στην εξοικονόμηση πολεμιστών και β) να ελέγχους για λογαριασμό και των δύο πλευρών μέσω του κρατικού μηχανισμού το λαό, ετσι ωστε να κάνουν πράξη τις υποθήκες που τους άφησαν φεύγοντας οι πατρωνές τους...

Μετά τον τορπιλισμό της «**ΕΛΛΗΣ**»που προμηνούσε την ιταλική επίθεση ο Παπάγος, με την ιδιότητατου Αρχηγού του ΓΕΣ πρότεινε στο Μεταξά: «να λφθούν ορισμένα στρατιωτικά μέτρα αλλά ο Μεταξάς τα απέρριψε». Να τι γράφει σχετικά ο ίδιος στο βιβλίο του «Ο Πόλεμος της Ελλάδος-1940-1941». Σελ 73: Ο Πρόεδρος της κυβερνήσεως Ιωαννης Μεταξάς, προσεπάθησε να αποφύγη την εμπλοκήν της Ελλάδας εις πόλεμον, συνεδέθη τηλεφωνικώς παρουσία μου με τον εν Βερολίνον ημέτερον πρέσβυν κ Αλέξανδρο Ραγκαβήν...λέγοντάς του, οπως εντός της νυκτός εί δυνατόν φροντίση να πληροφορηθή, αν η Γερμανία ήτο εν γνώσει των απειλιτικών προθέσεων της Ιταλίας, αν ητο εν γνώσει των παρ' αυτής λαμβανομένων εναντίον μας στρατιωτικών μέτρων και αν τούτα ενεκρίνοντο υπο των επισήμων κύκλων του ΡάΪχ...
Ο Ημέτερος πρέσβυς από πρόσωπον της απολύτου εμπιστοσύνην, επληροφορήθη οτι ο Χίτλερ ουδέποτε θα επιτρέψει την κατά της Ελλάδος Ιταλικήν επίθεσιν και ιδιαζόντως συνιστά, οπως ουδέν μέτρο ληφθή, το οποίον θα ηδύνατον να θεωρηθή υπό της Ιταλίας ως πρόκλησις εκ μέρους της Ελλάδας»:
«Βλέπεις, μου είπεν επί λέξει ο Πρόεδρος, τι με συμβουεύει η Γερμανία. Καί αναγνωρίζω οτι η μή λήψις παρ' ημών των προτεινόμενων στρατιωτικών μέτρων εκλείει κινδύνους, εν τούτοις, επειδή θέλω να εχω την συνείδησίν μου ήσυχον οτι έκανα το πάν το δυνατόν δια να αποφύγω τον πόλεμον, δεν εγκρίνω τας προτάσεις σου».
Αξιότιμε κύριε Φωκά. Ο Μεταξάς οπως και ο Χίτλερ, δεν ηταν ενα μεμονωμένο άτομο που τα έκανε όλα και φταίει για όλα: για να συμψηφισθουν στον ενα, και ολοι οι αλλοι ηταν αντρείκελα, οπως χωρίς φόβο και πάθος ολοι οι κατηγορούμενοι της Νυρεμβέργης τα φόρτωσαν ολα στον Χίτλερ, λές και ο Χίτλερ μόνο του προσωπικά τον σχεδίασε, τον οργάνωσε και τον διεξήγαγε αυτόν τον απάνθρωπο πόλεμο. Ολοι οι άλλοι δεν συμετείχαν, αλπώς εκτελούσαν εντολές. Οπως και οι δικοί μας μεταξικοί παλιά και χουντικοί τώρα...
Βλέπουμε λοιπόν, πως ο ίδιος ο Μεταξάς ομολογεί πως αυτός ως πρωθυπουργός μιας χώρας, που περιμένει μέρα με την ημέρα να της επιτεθεί η Ιταλία, να ζητάει συμβουλές από τον Χίτλερ, τι πρέπει να κάνει και δέχεται την παραπλανητική σύστασή του, να μην πάρει κανένα μέτρο!!! Με βάση αυτήν την υπόδειξη απέρριψε και την πρόταση του αρχηγού του ΓΕΣ στρατηγού Παπάγου!
Αξιότιμε κύριες Φωκά. Στις 30 Οκτωβρίου του 1940 ο Μεταξάς έκανε τις γνωστές δηλώσεις προς τους διευθυντές και αρχσυντάσκτες των αθηναϊκών εφημερίδων. Να τί ειπε ανάμεσα στά αλλα (σύμφωνα με το κείμενο του Κ Μανιαδάκη) «...Εις τας 15 αυγούστου έγινε ο τορπιλισμός της **ΕΛΛΗΣ»** Γνωρίζετε οτι από την πρώτην στιγμήν διεπιστώθει οτι το έγκλημα ητο Ιταλικόν. Εν τούτοις δεν επιτρέψαμεν να γνωσθεί οτι έχομεν και τα υλικάς πλέον αποδείξεις περί της εθνικότητος του εγκληματίου...
»Θα σας αποκαλύψω τώρα, οτι τότε διέταξα να βολιδοσκοπηθεί καταλλήλως το Βερολίνον. Μου διεμήνυθει εκ μέρους του Χίτλερ η σύστασις να αποφύγω οιονδήποτε μέτρον δυνάμενον να θεωρηθεί από την Ιταλία πρόκλησης... Λοιπόν, ακούστε δια να συνεννοηθούμε. Εγώ, κύριοι, οπως επαρκώς σας εξήγησα ετήρησα μέχρι σήμερον την πολιτικήν του αειμνήστου Βασιλέως Κωσταντίνου, δηλαδη την πολιτικήν της αυστηράς ουδετερότητος...Ηδη μετά την άδικον επίθεσιν της Ιταλίας, η πολιτική την οποία ακολουθώ ειναι πολιτική του αειμνήστου Ελευθερίου Βενιζέλου». Ταυτίζοντας την πολιτική του με αυτήν του Κωσταντίνου ο ίδιος ο Μεταξάς παραδέχεται πως η πολιτική του ηταν οχι μόνο φιλογερμανική αλλα και φιλοφασιστική. Αφου και την φορά αυτή η Γερμανία ήθελε την ελληνική ουδετερότητα. Αυτό το κομμάτι της αστικής τάξης ειχε ταυτισθεί με τον άξονα.
Ομως και η άλλη που ηταν συνδεδεμένη με τον αγγλικό Ιμπεριαλισμό. Υστερα ομως από την Ιταλική επίθεση δεν υπήρχαν περιθώρια για άσκησης αλλης πολιτικής, εκτός από την ταύτιση με αυτήν της Αγγλίας. Αλλωστε για μια «τέτοια ανάγκη» ειχε η Αγγλία υποκινησεί και στηρίξει τη δικτατορία της 4ης Αυγούστου. Ο Αγγλικό ιμπριαλισμός ηταν βέβαιος-και ειχε τη δύναμη και τα μέσα να το πετύχει-πως στην κρίσιμη στιγμή το καθεστώς της Αθήνας, θα έκλινε αποφασιστικά με το μέρος του, παρά το φιλογερμανισμό του Μεταξά και την ιδεολογική συμπάθειά του προς τον Χιτλερισμό. Εγγύηση για τους Αγγλους ηταν ο Βασιλιάς και η δύναμη που αυτός ειχε στο στρατό και σε ολο τον κρατικό μηχανισμό.

Σε παράπονα Αγγλου δημοσιοράφου προς την κυρέρνηση για την φιλογερμανική πολιτική της ελληνικής δικτατορικής κυβέρνησης, σύμφωνα με αναφορά τους Αγγλου στρατιωτικού ακολούθου στην Αθήνα, προς το Βρετανικό υπουργείο εξωτερικών μεταβίβασε τα εξής χαρακτηριστικά λόγια που είπε ο Μεταξάς τον Ιανουάριο του 1940 στον δημοσιογράφο:
«...είμεθα ουδέτεροι, εφ όσον χρόνον η Αγγλία θέλει να είμεθα ουδέτεροι. Τίποτε δεν κάνουμε χωρίς συνενόησιν με την Αγγλία και, τις περισσότερες φορές, ό,τι κάμουμε γίνεται κατά σύστασιν ή παράκλησιν της Αγγλίας...Η Ελλάς ειναι ζωτικό τμήμα της αγγλικής αυτοκρατορίας...» Αυτές οι δυο «διαμετρικά» ομως και παράλληλες τοποθετήσεις του Μεταξά, δείχνουν οτι από το 1936 μέχρι τα μέσα του 1940 ο Βασιλιάς στο πρόσωπο του Μεταξά συντόνισε αν δε συνένωσε τα δυό σκέλη της Αστικής τάξης.

**??????????????

Εκεί στο μέτωπο ομως, το χάσμα που υπήρχε ανάμεσα στο λαό και τη δικτατορία έγινε μεγαλύτερο. Και έγινε μεγαλύτερο γιατί η μέν: «ανωτάτη ηγεσία δεν επίστευεν εις την νίκην, αλλά ήθελεν να ρίψωμεν μερικούς πυροβολισμούς δια την τίμην των όπλων», γραφεί ο υποστράτηγος Π Πετρουτσόπουλος, διευθυντής τότε του ΙΙΙ γραφείου (επιχειρήσεων) της ΙΙΙ Μεραρχίας. Η μεραρχία, που αντιμετώπησε το κύριο βάρος της εχθρικής επίθεσης στη Ηπειρο, ενώ ο ένοπλος πλέον λαός ήθελε να ρίξουν τους Ιταλούς στη θάλασσα.
Και ηταν δυνατό να γίνει πράξη αυτό, γιατί ο λαός προμαχούσε για την Νίκη. Μια Νίκη, που ηταν συνώνυμη με την προάσπιση της χώρας από την εισβολή και την απαλλαγή της από τον εθνοκτόνο φασισμό. Φυικά δεν έλειψαν και οι φυγόστρατοι πεμτοφαλαγγίτες που κούρνιασαν στις διάφορες επιμελητείες. Ηταν γενικά πέρα από τις λίγες εξαιρέσεις ενα εν ενεργεία ηφαίστειο πατριωτιμού, που ξενίνησε με το σφύριγμα των σειρίνων και το χτύπημα καμπάνας το πρωϊ την 28ης του Οκτώβρη.
Ηταν κάτι πρωτόγνωρο, κάτι προς στιγμήν ακατανόητο. Και ομως ειχε τη λογική του. Σε λιγές μέρες, δεν συγκλόνισε σύγκορμη μόνο την Ελλάδα, αλλα με τις καθημερινες νίκες αιφνιδίασε οχι μόνο τους εισβολείς Ιταλούς και Γερμανούς, που για να σώσουν το γόητρο του άξονα, μας κήρυξαν και αυτοί τον πόλεμο. Αιφνιδίασε την κυβέρνηση και το Γενικό Επιτελείο, τους συμμάχους και την παγκόσμια κοινή γνώμη και ειδικά τους λαούς της κατακτημένης από το άξονα Ευρώπη.
Αλλα και αν ακόμα δεχθούμε οτι η δικτακτορική κυβέρνηση επέρριψε το τελεσίγραφο, αυτό σημαίνει πως ηταν και αποφασισμένη να προβάλει σθεναρή αντίσταση ή οτι πίστευε στη νίκη; Δύο μέρες μετά την κήρυξη του πολέμου και την εισβολή των φασιστικών στρατευμάτων στο ελληνικό έδαφος έλεγε:
«...Αλλα υπαρχουν στιγμές κατ΄τις οποίες ενας λαός οφείλει, αν θέλη να μείνη μεγάλος, να ειναι ικανός να πολεμήση εστω και χωρίς καμμίαν ελπίδα νίκης-μόνο διότι πρέπει...Αλλά επί πλέον και ημείς οι Ελληνες πρέπει να γνωρίζωμεν οτι δεν πολεμούμε μόνον δια την νίκην αλλά και δια την Δόξαν» Ακριβές αντίραφο.
Τώρα ποιός ηταν ο Μεταξάς. Ο Μεταξάς ηταν ενα άτομο φύσει και θέση ολιγαρχικό. Ενας άνθρωπος που πάντα ηταν σε αντιπαράθεση με τη δημοκρατία. Θεασώτης της Μοναρχίας. Γερμανό-τραφής, διαποτισμένος μέχρι το μεδούλι από τα νάματα και τα πιστεύω του Χίτλερ. Με τον οποίο Χίτλερ διατηρούσε στενές ιδεολογικό-πολιτικές και φιλικές σχέσεις. Τον Χίτλερ ο Μεταξάς οχι μόνο τον συμβουλεύονταν αλλα και συνεργάζονταν στενά μαζί του, για τον τρόπο που έπρεπε να καταλυθούν η δημοκρατία και τα ανθρώπινα δικαιώματα, προϋπόθεση να καταπολεμηθεί ο ελλαδικός και ο διεθνής κομμουνισμός.
Με εξαίρεση τους «ειδικούς» ολοι οι ιστορικοί λένε, πως ο Μεταξά δεν ειπε τη λέξη ΟΧΙ στο Ιταλικό τελεσίγραφο, αλλα απάντησε με την γνωστή φράση στα Γαλλικά: «Ωστε έχουμε πόλεμο; Ο ιστορικός Κορδάτος και πολλοί αλλοι. Για την απόφαση του Μεταξά να μην αποδεχθεί αυτό το Ιταμό τελεσίγραφο, που του ζητούσαν να τους παραδώσει αμαχητή την πατρίδα του, εχουν γραφτεί πολλά από φιλοφασιστικούς κύκλους της εποχής εκείνης και από υπερεθνικόφρονες πατριώτες ακόμα και στις μέρες μας γράφονται. Αλωστε σε αυτό ακριβώς το γεγονός οφείλονται τα διθυραμβικά εγκώμια για την απόρριψη του τελεσιγράφου που ακούμε κάθε χρόνο την28η Οκτωβρίου, από τα ΜΜΕ και τον Δεξιό τύπο.
Εγκώμια που δεν πρόδωσε την πατρίδα του κλπ!. Μα επιτέλους ειναι καλά οι άνθρωποι; Αλήθεια σαν τί αλλο μπορούσε να κάνεις; Να το αποδεχθεί; Αλλωστε ο πόλεμος ειχε ήδη αρχίσει πριν από την εκπνοή του τηλεσιγράφου. Αν το αποδέχονταν θα ειχε στιγματιστεί σαν ενας από τους ελεεινόρους προδότες. Για να μήν γίνει ενας σύγχρονος Εφιάλτης. Εκανε το αυτονόητο. Αυτό που του επέβαλε το αξίωμα που κατείχε. Εκανε εκείνο που θα έκανε ο καθένας στη θέση του. Το Απέρριψε!
Αλήθεια αυτοί που τον υμνούν, τον δοξολογούν και έντεχνα συμπύκνωσαν στο πρόσωπο του Μεταξά, το Επος της αλβανίας, δεν διάβασαν την παράγραφο των δηλώσεών του οτι : θα ήτο η «ανεπίσημος» αλλά η πραγματική Ελλάς. Η παμψηφία της κοινής γνώμης του Εθνους...». Και αναρωτιέται ο καθένας, τί αλλο μπορούσε να κάνει; Η παράγραφος αυτή

λέει από μόνη της οτι δεν ειχε αλλη επιλογή. Και οτι ο λαός έβαλε στο στυφό του στόμα το γαλλικό «Οχι». Συνεπώς προς τί το τόσο λιβάνι. Βέβαια αφού οι μέν έφυγαν, οι δέ συνεργάστηκαν για να ξανακυβερνήσουν, έπρεπε από κάπου να πιαστούν. Κάπια ανταλλακτική «αξία» να επικαλεστούν. Τον Μεταξά ειχαν. Τον Μεταξά υμνούν, δοξολογούν και προσκηνούν...
Να δούμε πότε επιτέλους θα καταλάβουν, οτι ο λαός στην παρελάσεις γενικά και σε αυτήν ειδικά δεν πάει για το γεγονός αυτό καθ' αυτην, αλλα να δούν τα παιδιά και τα εγγόνια σε μια υποχρεωτική παρέλαση. Αλλωστε για να εχει μέγαθος και διάρκεια πέρνουν μέρος και αυτά ακόμα τα Κούμ-Φου. Βέβαια την ημέρα αυτή προβάλουμε και τα όπλα. Τα όπλα που δεν είχαμε τα απαρέτητα τότε.
Η μέρα που κηρύσσεται ο πόλεμος, θα έλεγε κανείς, οτι ειναι μια μέρα αν οχι αποφράδα, αλλά μια μέρα δύσκολη, ίσως η δυσκολότερη. Μια μέρα, που ηγεσία και λαός, αφού εξάντλησαν ολα τα ειρηνικά και δηπλωματικά μέσα, βρέθηκαν στην αδήριτη ανάγκη να κηρύξουν πόλεμο προκειμένου να απελευθερώσουν υπόδουλους αδερφούς και εδαφικές εκτάσεις, που οχι μονο ιστορικά ανήκαν στην Ελλάδα (οπως η Επανάσταση και ο Μακεδονικός αγώνας) αλλα και κατοικούνται-ζούν υπό τον ζυγό Ελληνες, οπως έγινε το 1912 ή να αποκρούσουν κάποιον εισβολέα, που επιβουλεύεται την εθνική ανεξατρησία και την εδαφική ακεραιότητα της χώρας, οπως ηταν η κήρυξη του πολέμου απ την Ιταλία την 28η Οκτωβρίου του 1940 και μετά της Γερμανίας.

Η μέρα αυτή, ειναι μια μέρα πονεμένη. Μια μέρα πόνου και δακρύων. Μια μέρα με άγνωστο το αποτέλεσμα. Μια μέρα που μπορεί να οδηγήσει σε νίκη, αλλά και σε ήττα. Ενώ λοιπόν, στην περίπτωση Επανάστασης και της κήρυξης του πολέμου με την Τουρκία, και πολύ σωστά γιοτράζουμε την ημέρα της απελευθέρωσης και οχι την ημέρα της κήρυξης του πολέμου, στην περίπτωση του Ιταλικού, αντί να γιορτάζουμε την ημέρα της απέλευθέρωσης 12 Οκτωβρίου 1944, γιοτράζουμε την 28η Οκτωβρίου, που η Ιταλία μας κηρύχθηκε τον πόλεμος. Μπορεί π.χ η Γερμανία, να γιορτάζει σαν εθνική επέτειο την ημέρα που κήρυξε τον Α! ή τον Β! παγκόσμιο πόλεμος; Και κάτι ακόμα : Ο πόλεμος μπορεί να διεξήχθει στο Αλβανικό έδαφος. Τον πόλεμο ομως δεν μας τον κήρυξε η Αλβανία, αλλά η Ιταλία. Και ομως ιστορικά πολιτογραφήθηκε : σαν Αλβανικός.

Αντίθετα ο γιορτασμός της Νίκης, οπως αυτή της 12ης του Οκτώβρη, παρά το όποιο κόστος, σε ανθρώπινες ζωές και υλικές καταστροφές λύνει το δράμα. Την ημέρα της νίκης, σε αντίθεση με την ημέρα του πολέμου, οι άνθρωποι αγκαλιάζονται, φιλιούνται, συζητούν τα γεγονότα, την πορεία του πολέμου, φωνάζουν Ζήτω και ως ενα βαθμό, ξεχνούν το δράμα που έζησαν και ο πόνος του σκοτωμένου ή τραυματία πατέρα ή Γιό, αν δεν ξεχνιέται αλλά οπωσδήποτε απαλύνει κάπως. Στο σημείο αυτό πρέπει οχι μόνο να ειπώθει, αλλα και να υπογραμιστεί η επιλεκτική χωροταξική κατά διαμερίσματα της χώρας επιστράτευση:
Γράφει λοιπόν, επι λέξη ο Στρατηγός Δημήτριος Καθενιώτης, τέως αρχηγός του Γενικού Επιτελείου Στρατού (1933-1934): «Η Ελλάς μαχώμενη από 4μήνου προς μίαν μεγάλην αυτοκρατορίαν, πρόκειται να εμπλακή εις αγώνα προς δευτέραν πανίσχυρον τοιαύτην, και εν τούτοις το Επιτελείον της κατόρθωσε να εχη την επιστράτευμένην κατά το ήμισυ και μόνον. Και ενώ αι ακρίται του Σώματος Στρατού Καβάλας εχουν προσφέρει 23 το όλον ηλικίας (1917-1940), εν τούτοις το Σωμά Στρατού Αθήνας και Πελοποννήσου εχει προσφέρει εις τον αγώνα 14 μόνον τοιαύτας (1925-1939), λαμβανομένου δ' υπ όψιν οτι και αι λοιπαί περιοχαί εχουν επιστρατεύσει μόνον τας κλάσεις (1923-1940) όπερ 150,000 έφεδροι σήπονται και μαραζώνουν στα σπίτια των, διερωτώμενοι εις οποίαν άραγε ατιμοτικήν πράξην να υπέπεσαν δια να ειναι άξιοι τοιαύτης περιφρονήσεως»
Το Εκκλησίασμα την ημέρα αυτή ειναι η ίδια με αυτή της κάθε Κυριακής. Εκτός από τους επισήμους και οχι ολοι. Μόλις τελειώσει το Εκκλησίασμα ο κόσμος φεύγει. Θα έλεγε κανείς οτι ο πανηγυρικός απευθύνεται και αφορα μόνο τους επισήμους. Το ίδιο και στην επιμνημόσυνο δέηση. Εκτός από τους επισήμους και ειδηκά με αυτούς που θα καταθέσουν στεφάνια και ενα μέρος γερόντων Αντιστασιακών, αλλος κόσμος δεν υπάρχει.

Και το πιό τραγικό, οι θεασώτες του Μεταξά, προκειμένου να τον προβάλουν, δεν παίρνουν καν υπόψη τους το στίγμα-Μομφή που προσάπτουν μετατρέποντας ενσυνείδητα το σύνολο των Ελλήνων σε οπαδούς του φασισμού, ενώ γνωρίζουν οτι ταυτίζοντας για λόγους υποκειμενικούς και συμφέροντος ακόμα, τον αυθορμητισμό του λαού στα κέντρα επιστράτευσης, με ποιός ακριβώς ηταν Μεταξάς. Προκειμενου να διατηρήσουν τη μνήμη του, παραγνωρίζουν το καθοριστικής σημασίας γεγονός οτι :« η αποτελεσματικότητα της πολιτικής εξαντλείται οταν επικρατεί η συλλογική αυτενέργεια». Αυτην ακριβώς την αυτενέργεια εξέφρασε αυθόρμητα μάλιστα ο λαός τρέχοντας στα κέντρα επιστράτευσης την 28η του Οκτώβρη του 1940. Και με την ίδια εθελοντική τώρα πλέον, αυτενέργεια εντάχθηκε στο Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ) και τις όποιες άλλες εθελοντικές Αντιστασιακές οργανώσεις.
Συνεπώς αν για οποιονδήποτε αλλο χαρισματικό ηγέτη μπορεί να ισχύσει αυτό, για τον Μεταξά ομως οχι. Ο ελληνικός λαός και το γνωρίζουν πολύ καλά ούτε τον δέχθηκε και ούτε θα τον δεχθεί ποτέ. Δεν ηταν από τη στόφα που γίνεται αποδεκτός. Και δεν μπορεί γιατί το ελληνικό έθνος την δημιουργία της κρατικής του οντότητας, τη στήριξε σε ενα από τα τότε πιό δημοκρατικά Συντάγματα. Ο Μεταξάς από φύση και θέση ηταν ολιγαρχικός, λάτρης του πρωσσισμού του εθνικού-σοσιαλισμού. Κυβέρνησε δικτακτορικά και με το 2 % προσπάθησε να μόλυνει φασιστικά την ψυχή των Ελλήνων και ειδικά της Νεολαίας.
Εγκώμια που δεν πρόδωσε την πατρίδα του κλπ!. Μα επιτέλους ειναι καλά οι άνθρωποι; Αλήθεια σαν τί αλλο μπορούσε να κάνεις; Να το αποδεχθεί; Αλλωστε ο πόλεμος ειχε ήδη αρχίσει πριν από την εκπνοή του τηλεσιγράφου. Αν το αποδέχονταν θα ειχε στιγματιστεί σαν ενας από τους ελεεινόρους προδότες. Για να μήν γίνει ενας σύγχρονος Εφιάλτης. Εκανε το αυτονόητο. Αυτό που του επέβαλε το αξίωμα που κατείχε. Εκανε εκείνο που θα έκανε ο καθένας στη θέση του. Το Απέρριψε!
Την αυγή της 28ης Οκτωβρίου, ο ελληνικό λαός υποχρεώθηκε να μπεί σε εναν πόλεμο που δεν τον ήθελε. Και αφού μπήκε στο πόλεμο πολεμούσε για τη Νίκη. Και πολεμούσε για τη Νίκη, γιατί δόξα χωρίς Νίκη δεν υπάρχει. Η Νίκη αυτού του πολέμου για την οποία ο λαός πολέμησε αλλα 4 σχεδόν χρόνια, ήρθε και ηταν λαμπρή και αξιόπρεπη στις 12 Οκτώβρη του 1944.
Αξιότιμε κύριε Φωκά. Ο ιστορικός του μέλλοντος, που με τη βοήθεια της προοπτικής του χρόνου, θα αναζητήσει με μεγαλύτερη προσοχή και σαφήνεια τις μεγάλες ενότητες της Νεότερης ελληνικής ιστορίας. Θα δείξει οτι 28η Οκτωβρίου 1940, αποτελεί τομή χαρακτηριστική που σημαίνει το τέλος μιας ολόκληρης περιόδου. Μιας περιόδου, που αρχίζει το 1909, και ειναι η απαρχή μιας καιούριας περιόδο της εθνικής μας ιστορίας. Μια ιστορία που έκλεισε τον κύκλο της με την πτώση της Απριλιανής χούντας.
Τα γενικά χαρακτηριστικά της νέας αυτής εποχής αν και θαμπά ακόμη και χωρίς την ολοκλήρωση, υπάρχουν ήδη και λειτουργούν για όποιον θέλει να τα αναζητήσει και να τα συνθέσει σε ενα προσωρινό εστω σχήμα, μελετώντας προσεχτικά χωρίς φόβο και χωρίς πάθος τα επιμέρους γεγονότα μιας Επικής και τργιακή μαζί πραγματικότητας, μέσα στην οποία το έθνος έζησε εναν περίπου αιώνα με όλες τις γνωστές συνέπειες. Μια εποχή από την οποία μόλις τα τελεταία πρόσφατα χρόνια, προσπαθεί να ξεφύγη από τη μέγκενη του παρελθόντος. Με τον αγώνα των δημοκρατικών δυνάμεων να δημιουργηθει μια ομαλή εθνική αντάξια του Ελληνα Ζωή.
Στο δίλημμα « υποταγή ή πόλεμος;» η ελληνική απάντηση ηταν **Ναι στον πόλεμο** παρά το γεγονός οτι κανείς δεν τον επιθυμούσε. Η χώρα μας μπήκε τελικά ομόθυμα σε αυτόν τον πόλεμο, παραμερίζοντας τους όποιους ενδοιασμούς. Με τα Γαλλικούδια του ο Δικτάτορας Μεταξάς, ο ελληνικός στρατός και, το σημαντικότερο το σύνολο του λαού, είπαν **ΝΑΙ** στον πόλεμο, και **ΟΧΙ στην υποταγή** που απαιτούσε το ιταλικό τηλεσίγραφο και κατ' επέκταση είπαν **ΟΧΙ** στην υποταγή του άξονα, πλην αυτών που ειχαν διαπαιδαγωγηθεί διαφορετικά... Ασφαλώς χρειαζόμαστε και σήμερα το «ΟΧΙ» στο αμερικάνικο σφαγείο του Ηράκ». Και σήμερα στην Ουάσιγκτον υπάρχουν ανθρωποι ετοιμάζουν ενα νέο πόλεμο αυτή τη φαρά για το Ιράν. Κάθε εποχή χρειάζεται τα «δικά της «**ΟΧΙ**».

Αξιότιμε κ Φωκά, ο Μεταξάς δεν ηταν ενα μεμονωμένο άτομο. Ο λαός μισούσε θανάσιμα το φασισμό γενικά και τον εσωτερικά ειδικά. Και τον μισούσε γιατί αν η Ελλάδα έμπαινε, στη δεκαετία του 40 με ενα ανεκτό από το λαό βαθμό πολιτικής νομιμότητας και κοινωνικής προόδου, ο Β! Παγκόσμιου Πόλεμος δεν θα ειχε τόσο καταστρεπτικές συνέπειες για το λαό και τη χώρα. Την κάθοδο του ιταλικού φασισμού στη χώρα μας, οι Ελληνες την περίμεναν ολο το καλοκαίρι και ειδικά μετά τον τορπιλισμό της Ελλης.Το ουσιαστικό νόημα αυτής της ιστορικής περιόδου του Ελληνισμού στα τελευταία χρόνια καθορίζουν τη σημερινή του μοίρα και τις σημερινές του προοπτικές.

Υστερα από τη μεγάλη Ελληνική Επανάσταση του 21, σε καμιά αλλη στιγμή της νεότερης ιστορίας, η παρουσία του λαού στην ευρωπαϊκη πράξη, δεν επιβεβαιώνεται με τέτοια ενέργεια, δύναμη και δράση οσο στον πόλεμο του 40 και την Εθνική Αντίσταση, που ειναι συνέχεια του ιταλό-ελληνικού πολέμου.

Σε μια στιγμή οπου μεγάλες χώρες της Ευρώπης γονατίζαν, η μια ύστερα από την άλλη, κάτω από τα ραδαία πλήγματα των χιτλερικών ορδών, η ομόθυμη Αντίσταση των Ελλήνων εναντίων των φασιστικών δυνάμεων, υψώθηκε από τους υπεύθυνους κριτές του τελευταίου πολέμου στη σημασία ενος συβμόλου. Ενα ορόσημο για τους κατακτημένους λαού της Ευρώπης.

Σε μια στιγμή μάλιστα που ο κοινός κίνδυνος και η κοινή μοίρα μπροστά στο θάνατο, έδινε στους λόγους των ανθρώπων βαθύτερη έννοια και ειλικρίνεια. Το ίδιο και συμβολή της Αντίστασης στη συμμαχική υπόθεση κατά της ιταλο-γερμανική εισβολής, και τη διάρκεια της κατοχής, της αναγνωρίστηκαν από τα πιό επίσημα χείλη παγκόσμιες περγαμηνές.

Η Εθνική Αντίσταση ηταν συνέχεια του αλβανικού πολέμου. Μετά την κατάρευση του μετώπου, γράφει στα Πολιτιστικά Δρώμενα του Δήμου Βεροίας για τα 50χρονα της Ενθικής Αντίστασης ο συμπολίτης και αγωνιστής της Εθνική Αντίστασης Μακαρίτης δικηγόρος Αχιλλέας Γκούτας (Συνελήφθεί για την Αντιστασιακή του δράση και στάλθηκε όμηρος σε στρατόπεδο της Γερμανίας) : «Μετά το φευγιό των «αρχόντων» καμιά δεκαριά παλικάρια, με ματωμένους επιδέσμους, με δεκανίκια, δεν μπορούσαν να πιστέψουν πως ολα ειχαν χαθεί και πως μπαίνομε στο σκοτάδι...Πολλοί ξανά συναντήθηκαν αργότερα στα περήφανα βουνά που έζωναν τη μικρή μας πολιτεία. Και πολλοί δεν ξαναγύρισαν στα σπίτια τους. Αυτή ηταν η πρώτη σπίθα...

Η ταύτιση ομως του ΕΑΜ με το ΚΚΕ, και την Αντίσταση με τον Εμφύλιο, επέτρεψε στο κατεστημένο να οργιάσει εις βάρος των Αντιστασιακών, ενώ παράλληλα τους έδωσε τη δυνατότητα να κρατήσουν αλώβητο τον Μεταξά και το δικτακτορικό του πνεύμα. Ηταν τόση η βιασύνη να αναβιώσουν τον Μεταξά και το δικτακτορικό πνεύμα, με το οποίο κυβέρνησε επι τέσσερα και πλέον χρόνια την Ελλάδα. Ηταν τόσα τα πλεονεκτήματα που απεκόμισαν οι συνεργαζόμενοι μαζί του και κυρίως οι ξένοι και αυτοί που σφυχτά-αγκαλιαστηκαν με τους κατοχικούς και μετακατοχικούς κατακτητές, που δεν έβλεπαν την ωρα οχι μόνο να το αναστήσουν, αλλα και να τον επιβάλουν, πριν ο λαός προλάβει να γευτεί τη λευτεριά και να γιαρτάσει στις 12 του Οκτώβρη του 44, την απελευθέρωσή του από τους τρείς κατακτητές.

Ηταν δε, τόσος μεγάλος ο πόθος να επανέλθει το συντομότερο δυνατό η χώρα στην 27/10/1940, και τόση η σπουδή η μετοπολεμική Ελλάδα, να πορευτεί με το πνεύμα της 27ης Οκτωβρίου του 40, ετσι ώστε να μη χάσει τη δυναμική του αυτό το δικτατορικό έθνο-σωτήριο πνεύμα, που εκτός από τις γνωστές φονικές εντολές που έδωσε ο Τσιώρτσιλ, στα αγγλικά στρατεύματα επενθύμισε και στον επίορκο Βασιλιά, οτι η επιστροφή του στην Ελλάδα ειναι άμεσα συνδεδεμένη με το καθεστώς Μεταξά.

Για το σκοπό αυτό τον διέταξε εν αγνοία της κυβέρνησης Εθνικής Ενότητας, να εκδόση βασιλικό διάταγμα (4ο Β.Δ) με το οποίο διέταζε την 4ο Αυγουστιανή κλίκα να γιορτάσουν αντί την για τις απελευθέρωση της Αθήνας από τους κατακτητές την ημέρα της κήρυξης του πολέμου. Συνεπώς, το πρώτο βήμα ηταν η διατήρηση αυτού του πνεύματος ταυτισμένο με το μεταξικό «οχι» και την 28η Οκτωβρίου 1940. Ο λαός στη διάρκεια της κατοχής γιόρταζε την 28η Οκτωβρίου. Την γιόρταζε ομως σαν ένδειξη οτι ο αγώνας συνεχίζεται και θα συνεχισθεί μέχρι τη Νίκη.

Του Μεταξά, οπως και ολες οι μεταπολεμικές κυβερνήσεις ηταν δοττές από τους Αγγλους και το Βασιλιά και αργότερα από τους Αμερικάνους. Για να διατηρηθεί στη ζωή μια δοτή διακυβέρνηση, χρειάζεται καταδότες-χαφιέδες, μα και πολλές διασυνδέσεις με το Βερολίνο και το Λονδίνο. Και ο Μεταξάς οχι μόνο ειχε στρατιά αλλα και μέσω αυτών γνώριζε πολύ καλά τα αντιφασιστικά αυσθήματα του λαού και το μίσος που ειχε αναπτυχθεί κατά της φασιστικής Ιταλίας, με τις διάφορες προκλήσεις και ειδικά με τον τορπιλισμό της ΕΛΛΗΣ. Αν έφτανε στο έσχατο σημείο κατάπτωσης, να προδώσει την πατρίδα του δεν θα απέφευγε την ανατροπή του από αυτούς που τον ανάδειξαν. Προς τί λοιπόν τα τόσα εγκώμια;

Και επειδή πολλά εγκώμια εχουν γραφτεί για το μεγαλείο της απόρριψης, οι επιζήσαντες του πολέμου και κυρίως αυτοί που ηταν πριν από την κήρυξη του πολέμου επιστρατευμένοι να εκπαιδευτούν στα νεα όπλα, και ειδικά αυτοί του υπηρετούσαν στο Καλπάκι, οχι απλώς λένε αλλα επιβεβαιώνουν με χρονολογική σειρά τα ιστορικά γεγονότα: Μπορεί λένε, ο Ιταλός Πρέσβης Γράτσι την 28η στις τρείς (3-4) η ώρα το πρωϊ να χτύπησε την πόρτα του Μεταξά, να του επιδώσει το τελεσίγραφο. Μπορεί ο ραδιοφωνικός σταθμός Ανθηνών να ενημέρωνε τον Ελληνικό λαο στις πέντε (5) για την ιταλική επίθεση.

Να τη έλεγε το ανακοινωθέν: «Μεταδίδουμε το πρώτο ανακοινωθές του Εθνικού Γενικού Στρατηγείου: Ιταλικές στρατιωτικές δυνάμεις προσβάλουν από 5,30 πρωϊνης σήμερον τα ημέτερα τμήματα προκαλύψεως της ελληνοαλβανικής μεθορίου. Αι ημέτεραι δυνάμεις αμύνονται του πατρίου εδάφους». Στην πραγματικότητα (οπως λένε οι βιώσαντες τα γεγονότα), η Ιταλική επίθεση ειχε αρχίσει πριν να επιδοθεί το τελεσίγραφο στον Μεταξά, ετσι ωστε ο Μεταξάς να μην προλάβει να επικοινωνήσει με τον Χίτλερ. Να λοιπον ενας ακόμα λόγος που υποχρέωσε τον Μεταξά να απορρίψει το τελεσίγραφο. Ο πόλεμος ειχε ήδη προ πολλού αρχίσει...

Ο Ελληνικός λαός με το δικό «ΟΧΙ». Το μυριόστομο «Οχι» αντιμετώπισε την άνανδρη επίθεση με μια σπάνια, μοναδική και πανεθνική ομοψυχία. Με το πραγματικό «ΟΧΙ». Το «ΟΧΙ που το είπε σύσσωμος ο λαός μας. Ο λαός πρόταξε τα στήθη του και απέκρουσε στην αρχή τους εισβολείς και τους Νίκησε. Το ίδιο νίκησαν τους Γερμανούς και οι υπερασπιστές στα Μακεδονικά οχυρά. Μια νίκη που επιβεβαιώθηκε από τον ίδιο τον Χίτλερ, που υποχρεώθηκε να παραδεχθεί την γεναιότητα του Ελληνικού ατρατού. Στην ιστορία του ελληνικού στρατού δημοσιεύται γερμανικό ανακοινωθέν της 11ης Απριλίου 1941, που αναφέρεται στις πολεμικές εκείνες επιχειρήσεις και ανάμεσα στα αλλα γράφει:

«Εκλεκτά ελληνικά στρατεύματα υπεράσπισαν με εντελώς εξαιρετικόν ηρωϊσμόν τα οχυρά της γραμμής Μεταξά. Προεκλήθησαν ως εκ τούτου συγκρούσεις εξ έγγυτάτης αποστάσεως, τόσον πείσμονες και έντονοι, οσον δεν ειχαν λάβει μέχρι τούδε χώραν εις κανέν αλλο μέτωπο». Γι αυτή ακριβώς την ξεχωριστή αντρεία των μαχητών, ο ίδιος ο Φύρες έδωσε εντολή «να αφοπλιστεί μεν ο στρατός, οι αξιωματικοί ομως να κρατήσουν τιμής ένεκεν τον αφοπλισμό τους».

Μ' αυτό το μυριόστομο και βροντερό «ΟΧΙ» ειναι που απέκρουσε τη δόλια επίθεση αλλά και νίκησε τη στρατιωτική υπερδύναμη: τη φασιστική Ιταλία και προβλημάτησε πολύ την γερμανική αυτοκρατορία γενικά και τον άξονα ειδικά. Μετά την πτώση του αλβανικού μετώπου χρειάστηκαν αλλα τρεία (3) και πλέον χρόνια, σκληρού και αιματηρού αγώνα με χιλιάδες νεκρούς εκατοντάδες τραυματίες, και δια βίου αναπήρους και τεράστιες υλικές καταστροφές για απελευθερωθεί η Αθήνα την 12η του Οκτώμβρίου 1944.

Αυτή η εργαλειακή Ιδεολογικό-πολιτική χρήση της ιστορίας σαν μέσω προβολής ταυτότητας για τον Μεταξά και των συναυτώ, με παράλληλη ταύτισει του ΕΑΜ με το ΚΚΕ και την Αντάσταση με τον εμφύλιο, τον καταχωνιασμό και την αποδόμηση στης Αντιστασιακής ιστορίας, σκοπό εχουν να άλωσουν τη θέληση του λαού να αλλάξει την μεταπολεμική του μοίρα και να ελέγξουν το φαντασιακό και τη συνείδησή του.

Η ιδεολογική χειραγώγηση, η στερεοτυπική σκέψη, ο νέος ρατσισμός και ο φασισμός δεν αποτελούν δυστυχώς περιθωρικά ζητήματα, αλλα ούτε και «αιώνια κακά». Προκύπτουν

από δομές ιστορικά διαμορφωμένες, οι οποίες αν συνεχίσουμε να θεωρούμε τον Μεταξά και το δικτατορικό πνεύμα του, πρότυπο προς μίμηση, μπορούν με τον καιρό να μετασχηματισθούν σε πράξη οπως έγινε τον Απρίλη του 1967.

« Οι δικτάκτορες δεν ειναι τέρατα υπερκόσμια, ειναι σαν και εμάς, εμείς τους δημιουργούσαμε, λέει ο Περουβιανός Νομπερίστας Μάριο Βάγκας Γιόσα, γιατί δεν αντισταθήκαμε οταν έπρεπε, οταν μπορούσαμε ή, επειδή ήμασταν Οπουρτουνιστές, τους αφήσαμε σιγά-σιγά για να γίνουν τέρατα».

Στις 12/10/44 απελευθερώθηκε η Αθήνα. Σχεδόν ολη η υπόλοιπη Ελλάδα εξακολουθούσε να ειναι υπό κατοχή. Η Βέροια απελευθερώθηκε στις 27/10/44. Ο Βασιλιάς οχι μόνο επίορκος για την επιβολή της Μεταξικής δικτατορίας, μα και ειχε εγκαταλείψει μαζί με την κλίκα της 4ης αυγούστου το λαό και τη χώρα έρμια στη διάθεση των Ούνων. Ο Λαός εκτός από τους Βασιλόφρονες δεν ανέχονταν τον γυρισμό του. Τον ήθελε ομως ο Τσιώρτσιλ, οχι μόνο το Βασιλιά αλλα και τη φασιστική μεταξική κλίκα και το δικτακτοικό της πνεύμα..

Οταν όμως συμβεί να υπάρχει μεν η Νίκη με τον Ιταλό εισβολέα, να κατακτηθεί ομως η χώρα από εναν αλλο εισβολέα, οπως συνέβει με τους Γερμανούς εισβολείς, αντί η άρχουσα τάξη να οργανώσει αντίσταση, εγκαταλείπει λαό και χώρα έρμαιο στη διάθεση των κατακτητών. Και ενώ πολιτειακή και πολιτική ηγεσία εγκαταλείπει λαό και χώρα. Ο λαός με τα από έκκληση του ΚΚΕ, παρά την εγκατάλειψη, οργανώνει Εθνική Αντίσταση και συμβάλει τα μέγιστα οχι μόνο στην απελευθέρωση της χώρας αλλα και ενταγμένη στο συμμαχικό αγώνα πολεμά στο πλευρό των συμμάχων για την ήττα του άξονα.

Μετά την απελευθέρωση της χώρας η άρχουσα τάξη, ξεκομένη από το λαό και τα προβλήματά του και άσχετη με την Αντίσταση, γεγονός που θα της έδινε τη δυνατότητα να συνδιαμορφώσει με τον αγωνιζόμενο λαό το μεταπελευθερωτικό μέλλον της χώρας, επανερχόμενη στην Ελλάδα επειδή, δεν ειχε συμμετοχή και αγώνες να προτείνει αλλη λύση, αντί να συνδιαλλαγή με το Λαό της Εθνικής Αντίστασης, προτίμησε την εκ νέου πρόσδεσει στο Αγγλό-σαξωνικό άρμα με τις γνωστές συνέπειες υποταγής και την επαναφορά της χώρας στο γνωστό προπολεμικό καθεστώς της 4ης αυγούστου.

Αφού λοιπόν, δεν ειχε τίποτε καινούριο να προσφέρει, η μεταπολεμική Ελλάδα έπρεπε να επανέλθει και να λειτουργεί οπως λειτουργούσε πριν την 28η Οκτωβρίου 1940. Αυτήν την υποδομή ειχε, αυτήν την υποδομή άφησε οταν έφυγε με αυτήν μόνο μπορούσε να πορευθεί. Σαν πρώτο βήμα ηταν επαναφορά της Ελλάδας στο καθεστώς της 4ης Αυγούστου. Επρεπε να υμνηθεί και να δοξαστεί ο Μεταξάς, μα και το πνεύμα με το οποίο κυβέρνησε επί 4 και πλέον χρόνια την Ελλάδα. Και ο μόνος τρόπο να υμνηθεί και να δοξασθεί ο Μεταξας, ηταν να διατηρηθεί αλώτητο το πνεύμα του. Αντί λοιπόν να γιαρτάσουμε σαν εθνική επέτειο την απελευθέρωση της Ελλάδας την 12η Οκτωβρίου 1944, γιορτάσαμε την κήρυξη του πολέμου.

Η μέρα που κήρυσσεται ο πολέμου ειναι για το λαό η πιό αποφράδα ημέρα, του πολέμου που η Ελλάδα ποτέ δεν κήρυξε κατά της Ιταλίας, αλλα δέχθηκε και μάλιστα απρόκλητη επίθεση την 28η Οκτωβρίου από τη φασιστική τότε Ιταλία. Σε αντίθεση με αυτήν της κήρυξης του πολέμου η μέρα της απευλευθέρωσης ταυτισμένη με τη Νίκη οπως ηταν η 12η του Οκτώβρη του 44 ειναι μέρα χαράς και **Δόξας.**

Μπορεί να πεί κάποιος, οτι μια τέτοια ενέργεια ηταν οξύμωρη, παράλογη αν οχι και παρανοηκή. Η φτώχια τέχνες καταργάζεται. Επρεπε ομως από κάπου να πιαστούν αυτοί που συνεργάστηκαν σε ολα τα επίπεδα με τους κατακτητές και αυτοί που εγκαταλείψανε λαό και χώρα στην πιο κρίσιμη στιγμή του κοινωνικό-ιστορικού της γίγνεσθαι της Ελλάδας από την Παλεγγενισία. Ο γιορτασμός της 28η, αντι της 12ης Οκτωβρίου, η μέρα που απελευθερώθηκε η Ελλάδα για το κατεστημένο σηματοδωτούσε α) την μή αναγνώριση της Αντιστασιακής προσφοράς και β) σηματοδοτούσε τις προθέσεις του κατεστημένου για το πως θα κυβερνηθεί μεταπελευθερωτικά η Ελλάδα. Ορόσημο λοιπόν, η καθιέρωση σαν εθνική επέτειο η 28η Οκτωβρίου.

Μια επέτειο που οχι μόνο απαλλάσει τη συνεργασία και τον δοσιλογισμό από τη λογοδοσία για τα όποια εγκλήματα εχουν διαπράξει εις βάρος του λαού και της χώρας, τους μετατρέπει ως δια μαγείας σε «ήρωες» αλλά και ενσωματώνει ατόφιο και χωρίς την παραμικρή αναστολή στο σύστημα της 4ης Αυγούστου. Η άρχουσα τάξη της χώρας, ηττημένη με την εγκατάλειψη και ταπεινωνμένη από την συνεργασία έκανε το αυτονόητο: Οπως η Θρησκείες δεν μπορουν να υπάρξουν δίχως Αγίους, κερί και λιβάνι, ετσι και οι άρχουσες τάξεις δεν μπορούν να υπάρξους χωρις αγωνιστές και ήρωες. Αφου λουπόν, δεν συμμετείχαν στην εθελοντική Εθνική Αντίσταση, ηταν επόμενο να μήν εχουν αγωνιστές και ήρωες. Και αφού δεν ειχαν μετέτρεψαν ως δια μαγείας σε «αγωνιστές» και «ήρωες» τους συνεργάτες των κατακτητών και αυτούς που την πολέμησαν σε ολα τα επίπεδα στο πλευρό των κατακτητών!
Αξιότιμε κύριε Φωκά, διάβασα με την ιδια προσοχή που διάβασα και την προηγούμενη κριτική που κάναται στο δικό μου με τίτλο «Η λεωφόρος που άνοιξε η 17η Οκτώβρίου του 1917». Σας ευχαριστώ και πάλι από καρδιάς που ανταλλάσουμε για αλλη μια φορά απόψεις σε θέματα που αφουν το λαό και τη χώρα μας.Το περιεχόμενο της απόρρητης συνέντευξής που ο Μεταξάς έδωσε στους δημοσιογράφουνς και τους αρχησυντάκτες των εφημερίων της εποχής εκείνης, εχει κάποιο συγκεκριμένο σκοπό και νόημα συνδεδεμένο με τα πιο επάνω. Ομως γι αυτά τα λίγα Γαλλικούλια, να ξεχάσουμε την φασιστική τετραετή διαπαιδαγώγηση και να λιβανίζουμε ακόμη τη μνήμη του. Δεν τον τραγουδήσαμε αρκετά στη διάρκεια της επάρατου...
Το **1946** ηταν ο ποιό **κρίσιμος χρόνος για να σταθεροποιηθεί εκ νέου το καθεστώς της 4ης Αυγούστου στην μεταπολεμική Ελλάδα.** Γι αυτό και δημοσιεφηθκε τότε. Ο Μεταξάς κρατούσε ημερολόγιο. Αρα **Το κείμενο** αυτό και ο τρόπος της αφήγησής του, σκοπό ειχε να διευκολύλει την εμπέδωση της 4η Αυγούστου στην μετα-απελευθερωτική Ελλάδα και να τεκμετεριώσει την **υστεροφημία του**.
Βέροια 27 Νοεμβρίου 07 Κόγιας Νίκος

100 ΑΓΑΠΗΤΕ ΚΥΡΙΕ ΓΚΟΡΗ.

*Η Βασιλο-Μεταξική δικτατορία , Ιταλό-Ελληνικός Πόλεμος, η κατοχή, η Αντίσταση, ο Εμφύλιος. Τα πέτρινα χρόνια η Χούντα, το Πολυτεχνείο, η ματαπολίτευση, η Αλλαγή στην Αλλλαγή άι για της όποιας αλλης Αλλαγής φτάσαμε στο Λάκκο των Λεόντων και τώρα όση προσπάθεια και αν κάνουμε ο **ΛΑΚΚΟΣ** εκτός του ότι είναι απύθμενος έχει και ένα βαρύ και ασήκωτο μολυβαίνιο **ΠΩΜΑ,** αφού πάνω στο Πώμα είναι τα 300 και δίς…*

*Σαν άνθρωποι της σκέψης οι Αστοί και γνώστες του κοινωνικού και ιστορικού γίγνεσθαι ξέρουν πολύ καλά, ότι οι Κοσμοθεωρίες και οι Ιεολογίες έρψονται και παρέρχονται (το εχει χαράξει την μνήμη των ανθρώπων ο Πάππους προς Πάππού ο Πλάτωνας) και έγραφε ο Ανατόλ Φράνς (στο ΟΙ Θεοί Διψούν, αφού ξερίζωσε συθέμελα ότι παλιό υπήρχε, το Αστικό θα είναι εκτός από Θεϊκό οριστικό κα αμετάκλητο, δεν πέρασαν παρά 2020 χρόνια το το 1917 η λεωφόρος της διαδοχής τους **ΑΝΟΙΞΕ,** ενώ ο Φεουδαλισμός ήταν χιλιόχρονο; Και το Δουλοκτητικά που ήταν το πρώτο Ταξκό σύστημα κοινωνικής παραγωγής και ατομικής κατανομής του κοινωνικά παραγόμενου πλούτο, λόγω της αργής ανάπτυξης των μέσων παραγωγής η αλλαγ΄η του κράτησε αρκετές…*

Αφου λοιπόν, οι κοσμοθεωρίες έρχονται και παρέρχονται και το ΚΚΕ, μα και γενικότερα σύστασης και μορφής Αριστερά κάνει Συνέδρια στα οποία προποποιεί αναθεωρεί ή και αλλάξεις θεωρητικές θέσεις και απόψεις. Όλα αυτά τα παραβλέπουν οι ασχολούμενοι με την ΚΚΕ και τη ριζοσπαστική αριστερά που προπολλού διαχώρεσε την θέση του απ το ΚΚΕ. Αυτά όμως εκτός του ότι θέλουν κόπο χρειάζονται και επιχειρήματα:

Αφού υπάρχει Δ Ψαρρός, ο Λίβανος, η ΠΕΕΑ, η Καζέρτα και η Βάρκιζα κλπ. Τι τα υμε όλα τα αλλα. Μαε αυτά πορεύτηκε το σύστημα, αυτού του είδους τα έργα επιβράβευε η Ακαδημία, αυτά κοσμούσαν για χρόνια τις προθήκες των Βιβλιοπωλείων. Βέβαια πολλά απ

*αυτά μετατράπηκαν και χρησιμοποιήθηκαν και σαν εγχειρίδια για στο Μετά πολεμικό σταρτό και τα σώματα Ασφαλείας Και Να…Επειτα έπρεπε να καλυφθούν και εκείνα τα εμετικά με το «**ΤΩΡΑ η ΠΟΤΕ**» της ατομκής βόβμας να ρίξου ν οι Αμερικάνου στους Ρώσους. Το Σόφια Μόσχα είναι το όνειρό μας και η άγια μέρα θέ ναρθεί. ΗΕλλάδα Προτεκτοράτο της Μεγάλης Βρετανία και ο Γλύξμπούργκ εγγυητής της Ελλάδα και ένα σωρό αλλα αντίστοιχα, παρόμοια και επί τα αυτά επαναλαμβανόμενα!*

*Προχθές τακτοποιώντας το αρχείο των εφημερίδων, έπεσα επάνω στην Εφημερίδα «**ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΒΗΜΑ**» της 23/9/04. Το φύλλο που ενώ με ευχαριστείς για τα ευμενή σχόλια για το καθ' όλα αξιόλογο και καλογραμμένο πέμπτο (5) βιβλίο σου «Στην Κλίνη του Προκρούστη», μα και στο Τωρινό μου τα ψέλνεις από την καλή-που λέει ο λαός-για την «αυστηρή κριτική που έκανα στο πολιτικό μέρος του βιβλίου Σου, οπότε παύεις να εισαι ο Κόγιας που γνωρίζω» και σε συνέχεια αναφέρεσαι στην «προφορική προειδοποίηση» την ώρα που έγραφες την αφιέρωση στο βιβλίο που μου χάρισες «οτι θα δεν μπορέσεις να κλονίσεις τα στοιχεία που επικαλούμε» και αυτό γιατί «ολα προέρχονται από το ΚΚΕ» και τα «Ιερά βιβλία σας του ιστορικού υλισμού» και απο συγγραφείς Αριστερούς και «οχι από δεξιούς αντικομμουνιστές». Και σε συνέχεια αφού μου θυμίζεις τη γνωστή ρήση: «Μην γράφεις, αν αυτό που γράφεις δεν ειναι σοφότερο και φρονιμότερο της σιωπής». Δεν ξέρω γιατί η ρήση αυτή μου θυμίζει κάποιο δάκτυλο.*

Το 1943 το ΕΑΜ ειχε γίνει το αναμφισβήτητο σύμβολο και οδηγός του εθνικού αγώνα. Ηταν ο συνδετικός κρίκος της εθνικής ζωής. Στις πόλεις: Μια μυστική «παράνομη», αλλα πανίσχυρη, αληθινή κυβέρνηση του λαού, ενος λαού που δεν έσκυψε το κεφάλι. Και στη ήπαιθρο η πνοή της ελευθερίας μεγάλωνε το ίδιο και το έδαφος της Ελευθέρης Ελλάδας. Η εθνική δράση και ο αγώνας για την επιβίωση, ολα ειχαν εναν καθοδηγητή : το ΕΑΜ. Γύρω απ το ΕΑΜ προσπαθούσαν να φυτοζωήσουν και σάπιζαν μέσα στη φλυαρία ολιγάνθρωπες παρέες που το μίσος για το λαό και η αγάπη του χρήματος τις σχημάτιζε. Οι ομάδες αυτές προσπαθούσαν να αποσπάσουν λίγο έδαφος απ το σύνολο που ειχε κατακτήσει το ΕΑΜ. Ο ΕΔΕΣ στην Ηπειρο ο ΕΔΕΣ μέχρις οτου δεν ειχε υποπέσει και στη δεύτερη, σαγήνη της συνεργασία με τους ίδιους τους κατακτητές. Βέβαια κατόπιν εντολής του...Η συνεργασία ομως δεν παύει να ειναι συνεργασία η πρώτη και προδοσιά η δεύτερη. Η ΕΚΚΑ του Δημήτρη Ψαρού.

Βέβαια τα επιχειρήματα που επικαλήστε ειναι πολλά. Θα αρκεστώ μόνο σε δύο. Στο Μάρκο Βαφειάδη και τη δολοφωνία του συνταγματάρχη Ψαρρού. Πράγματι ο Μάρκος Βαφειάδης ηταν Πρωθυπουργός της κομμουνιστικής κυβέρνησης στον εμφύλιο και αρχηγός του επαναστατικού στρατού. Τελικά ομως παρά την τέτοια διαδρομή καταστάλαξε στο ΠΑΣΟΚ και από τα έδρανα της Βουλής καλούσε...Οσο για τη δολοφονία του Ψαρρού και τους «τρακόσιους» θα θυμίσω στους όποιους συγγραφείς που οχι μόνο το επικαλέστηκαν αλλα και το χρησιμοποίησαν ευρύτατα οτι εκείνο που δεν έλαβαν υπόψη τους ειναι το γεγονός

Και τη φορά αυτή κύριε Γκόρη, δεν θα ασχοληθώ με το βιβλίο Σας, για το οποίο αν θυμάμαι καλά το εχω αξιολογήσει με τα καλύτερα λόγια οχι μόνο σε ό,τι αφορά το λογοτεχνικό μέρος, αλλα και για την κοινωνικό-πολιτική του δομή, καθώς και τα εύστοχα επιχειρήματα που επικαλήστε. Το ίδιο δεν θα ασχοληθώ, με τα οσα κρίναται οτι έπρεπε να μου καταλογήσεται και να μου επιδαψιλεύσεται για τα γραπτά, αλλα και το άτομό μου. Αν υπάρχει κάτι που πρέπει να πω, ειναι το γεγονός οτι απαντήσατε πριν ή αξιολογήσεται στο σύνολο τα γραπτά μου οσον αφορά τους ταξικούς και αργυρώνητους ιστορικούς και λογοτέχνες σαν τον κ Γκατζογίαννη με το βιβλίο: «Ελένη», που γράφτηκε ειδικά προκειμένου να γίνει αποδεκτή απ τον αμερικάνικο λαό η αμερικάνικη επέμβαση στην Ελλάδα.

Αυτούς που με τις γνωστές προφάσεις εν αμαρτίες, οχι μόνο αποδέχθηκαν οτι ηταν το ίδιο «ηθική και ελληνοπρεπή στάση η συνεργασία με τους κατακτητές» με αυτή της Αντίστασης. Αυτούς που ενώ ισχυρίζονται οτι δεν κάνουν προπαγάνδα, που δεν αναμοχλέβουν το παρελθόν, που δεν απόβλεπαν σε κάποιο συγκεκριμένο στόχο ή προσωπικό όφελος και

οταν ακόμα διαπραγματεύονταν ενα τέτοια εθνικό θέμα χωρίς στο μεταξύ να αξιολογήσουν την σημασία, το μέγεθος και το εθνικό του περιεχόμενο.

Αυτούς που έγραφαν ή έλεγαν στεντόρεια τη φωνή « Με πείσμα και με πάθος. Με στήθος και με γόνα, για να αποτρέψουμε ενδεχόμενη αποδοχή της ΕΑΜικής Αντίστασης σαν ***ΕΘΝΙΚΟ ΚΑΦΑΛΑΙΟ****.*

Ειναι γεγονός οτι σε ό,τι αφορά την ιστορία υπάρχουν πολλές και δυϊστάμενες απόψεις. Απόψεις οι οποίες τελικά συμποσούνται στο ερώτημα : γράφεται ή αντιγράφεται η ιστορία; Η σωστή απάντηση στο ερώτημα ειναι οτι η ιστορία δεν γράφεται ποτέ. Πάντα αντιγράφεται. Και αντιγράφεται, γιατί το πρωτότυπο της ιστορίας ειναι γραμμένο με αίμα ηρώων, ζωντανών και Αναπήρων και προπάντων των Νεκρών, αραιωμένο το αίμα αυτό με τα δάκρυα των Γονιών και των Ορφανών. Γι' αυτό εκείνος που θα τολμήσει να γράψει ιστορία ή ενα μέρος της ιστορίας ή ακόμα και ενα ιστορικό γεγονός πρέπει με σεβασμό και περίσκεψη να σκύψει επάνω στο πρωτότυπο

Το μόνο δικαίωμα που εχει ο όποιος συγγραφέας τέτοιων ιστορικών κειμένων σαν αυτό της ΕΑΜικής Αντίστασης και του εμφυλίου αλλα και υποχρέωση ειναι να αλλάξει μόνο το μελάνι. Και πρέπει να το αλλάξει, γιατί στην προσπάθεια μήπως κατά λάθος προσβάλλει το πρωτότυπο. Και οταν το λάθος αυτό ειναι ηθελημένο τότε ειναι οχι μόνο πρόστυχο αλλα και εγκληματικό. Και οταν αυτό γίνεται για να βγάλει κάποιοι λεφτά ή να εξυπηρετήσουν διάφορους ταξικούς ή ιδιοτελείς σκοπούς οι συγγραφείς αυτοί δεν διαφέρουν κατά τίποτα απ τους ιμπεριαλιστές που μετατρέπουν το αίμα των λαών σε χρυσάφι.

Η ιστορία δε γράφεται για να γράφεται. Πολύ περισσότερο δε γράφεται για να εξυπηρετήσει ιδιοτελείς, κοινωνικούς και ταξικούς σκοπούς. Η ιστορία ειναι γεγονότα. Και τα ιστορικά γεγονότα λένε οτι την Ελλάδα στο σύνολό της, εδώ και τριάντα πέντε τουλάχιστον αιώνες, περνάει στα χέρια της επόμενης Γενιάς. Η κάθε γενιά για να ειναι άξια τέκνα των προγόνων και της Ελλάδας, πρέπει να γνωρίζει ποιά ειναι η πραγματική Ελλάδα που παραλαμβάνει. Τα αληθινά ιστορικά γεγονότα ειναι αυτά που αποτελούν τον ποιό άρτιο ηθικό και πατριωτικό εξοπλισμό. Η γνώση και το καραβάνι της μνήμης ειναι η μόνη γόνιμη αλήθεια και δύναμη ικανή να θερμάνει το Νου και τις καρδιές της κάθε επόμενης γενιάς. Ειναι αυτές που γονιμοποιούν το φρόνημα της κάθε Νέας Γενιάς που διψά για ζωντανά πρότυπα. Ας τους πούμε την αλήθεια και ας τους έχουμε εμπιστοσύνη οπως οι πρόγονοι μας, εμπιστεύτηκαν τους Γονείς μας και οι Γονείς μας την εμπιστεύτηκαν σε μας, ετσι και εμείς ας τους πούμε την αλήθεια και μόνο την ΑΛΗΘΕΙΑ και ΑΡΚΕΙ.

Και η αλήθεια ειναι γεγονότα. Και τα γεγονότα μόνο οταν καταγράφονται την ώρα που διαδραματίζονται εχούν τη φλόγα και την αμεσότητα του ιστορικού γίγνεσθαι. Γι αυτό και κάθε μεταγενέστερη προσπάθεια για εξωραϊσμό, απόκρυψη ή δικαίωση από οποιαδήποτε πλευρά και αν γίνει για να εξυπηρετήθούν κατοπινές σκοπιμοτητες ειναι πλαστοργαφία της ίδιας της ιστορίας και των συγκεκριμένων κάθε φορά γεγονότων. Και τα γεγονότα ειναι πεισματάρικα, ειτε μας αρέσει ειτε οχι έτσι πως καταγράφτηκαν έγιναν και οχι οπως θα θέλαμε να ειχαν γίνει. Και ολοι εχουν το δικαίωμα να μαθούν την αλήθεια από πρώτο χέρι τι ακριβώς έγινε εκείνα τα τέσσερα μαύρα και τραγικά για το λαό και τη χώρα κατοχικά χρόνια.

Και επειδή η ιστορία γράφεται για να αποτελέσει κεφάλαιο-εμπειρία των γενιών και των λαών, δεν ειναι η αλήθεια που βλάπτει, οσο δυσάρεστη και αν ειναι, προκειμένου να μπούν η τετράχρονη κατοχική ιστορία και τα όσα ακολούθησαν, εμφύλιος κλπ στις πραγματικές ιστορικές τους διαστάσεις. Και ούτε ειναι η αλήθεια που σπέρνει τα μίση, τον διχασμό και τις συμφορές. Αυτό ηταν ενα απ τα προσφιλέστερα επιχείρηματα για να μην βγούν στον αφρό...και η απόκρυψη της αλήθειας και σε συνέχεια, η θεληματική ή αθέλητη αλλοίωση και διαστρεύλωση των πραγματικών γεγονότων, τα μισόλογα και οι «ιδιόμορφα» συγκεκαλυμένες διαστρευλώσεις και αλλιώσεις για το τί έγινε σε εκείνα τα μαύρα και σκοτεινά για την Ελλάδα χρόνια.

Ειναι τα εγκλήματα, μικρά και μεγάλα. Εγκλήματα ατομικά, πολιτικά και εθνικά, καθώς και οι συνθήκες και οι αιτίες που επέτρεψαν να γίνουν αυτά, μα και αυτούς που έκαναν τα όποιας μορφής εγκλήματα. Σε τίποτε δεν οφείλει πλέον να τα κρύβει και να αποσιωπεί καμιά πλευρά. Μόνο στο φώς της δημοσιότητας, με καθαρές αλήθειες και εξηγήσεις απέναντι στο λαό θα δώσουν την ευκαιρία και τη δυνατότητα στον καθένα να καταλάβει τι ακριβώς έγινε τότε, πως έγινε, για να μην ξαναγίνουν τα ίδια.

Μόνο τότε, και μόνο ετσι θα μπορέσει και ο πιο απληροφόρητος ακόμα αναγνώστης να παρακολουθήσει, σαν σε ανατομικό τραπέζι την γιγάντια και γεμάτη ηρωϊσμό προσπάσθεια του απλού και ανώνυμου Ελληνα, για να απελευθερωθεί πρώτα η χώρα, να ξεφύγει μετά απ τις συμπληγάδες πέτρες της υποταγής και την κουλτούρα της εξάρτησης και σε συνέχεια να ενταχθεί ελεύθερη και εθνικά ανεξάρτητη στη χωρία των αναπτυγμένων ΕυρωπαΪκών χωρών. Θα διαπιστώσει το ρόλο που έπαιζε ο κάθε παράγοντας στην αποφασιστική για το λαό και τη χώρα εκείνει την εποχή, την εποχή-σταυροδρόμι της μελλοντικής τυχόν σύγκρουση των πρώην συμμάχων του αντιφασιστικό πόλεμο.

Οταν υποθούν τα πράγματα με το όνομά τους και οι αλήθειες χωρίς τα όποια Ρετούς και απαλλαγμένες από πρόθεση μετακύλησεις ευθυνών, θα δεί ο καθένας ανάγλυφα το ρόλο των ξένων και τα μεγάλα συμφέρονταν που παίζονταν στην Ελλαδίτσα μας την εποχή εκείνη για την παγκόσμια κυριαρχία. Θα καταλάβει τα βρώμικα-οπως πάντα-μέσα που μεταχειρίστηκαν οι ξένοι πάντα σε συνεργαία με τις ντόπιες αντιδραστικές δυνάμεις για να δέσουν, σφυχτά, αποπνικτικά από τα μέσα την αναδιοργανωμένη κρατική μηχανή, ετσι ωστω να μην τους φύγει κάποια εστω μικρή και ασήμαντη βιδίτσα.

Τότε θα διαπιστώσει πως η παλιά αδίσταχθη, ξεσκολισμένη αποικιοκρτία, που ήθελε με κάθε τρόπο και θυσία ακόμα, να κρατήσει αυτόν τον τόπο-κλειδί και πάλι στα δικά της χέρια για τα μελλοντικά αυτοκρατορικά τους σχέδια, ετσι ωστε με το σύνθημα κάντε τον κόσμο Αγγλία να πάρει σάρκα και οστά το Αγγλοσαξωνικό σύνδρομο.

Εσωτερικά η Αλβιώνα ειχε λαμπρά στηρίγματα και αφοσιωμένους συνεργάτες. Η σαν από θαύμα νεκραναστημένη δοσίλογη Δεξία, που έτρεμε την απελευθέρωση του λαού για τα όποια ανομήματά της, πουλούσε και την ψυχή της στο διάβολο για να μπορέσει να επιβιώσει. Είδε σαν σωτήρες τους Αγγλους και τους Αμερικανούς, οπως προηγούμενα ειχε δεί τους Γερμανούς. Η δε ελληνική ολιγαρχία απ την αλλη μεριά, έπεσε αχόρταγη πάνω στον καθημαγμένο απ τον αλβανικό πόλεμο και την κατοχή λαό και κατασπαραγμένη χώρα. Στήριξε με ολα τα μέσα τους ξένους και εκείνοι τους ανταπόδωσαν επανεγκαθίδρυοντας τους στην εξουσία με κοινό πλέον στόχο τον ανήσυχο και ανυπότακτο λαό και η χώρα οδηγήθηκε στο εμφύλιο σπαραγμό.

Ξέρω πως το πρώτο και κύριο μέλημα αυτού που θα προσπαθήσει να καταγράψει ενα κομμάτι της πραγματικότητας απ το παρελθόν, το πιό δύσκολο πράγμα παραμένει πάντα τα «ξάκρισματα» των πηγών του. Να φροντίσει- ξεχωρίσει κυρίως τα στοιχεία εκείνα που φέρνουν μέσα τους καταφανή την υποκειμενικότητα. Ομως πρόκειται για την Ελλάδα και τους προγόνους. Μακρυνούς, μα και σύγχρονους. Και οι πρόγονοι μας, τότε και τώρα ηταν αυτοί που έκαναν πρώτα πράξη να αναστηθεί η Ελλάδα, να επεκταθεί έστω στη σημερινή της έκταση, να μήν κατακτηθεί το 40 και να απελευθερωθεί απ τους τρείς κατακτητές το 1941-44 και μετά είπαν οι όποιοι αγωνιστές :

> Απ τα «κόκαλα βγαλμένη των Ελλήνων τα Ιερά» και απ τα μάρμαρα των αιώνων τα λευκά, ανατέλλει κάθε φορά η Ελευθερία σε αυτήν τη δοξασμένη Γή των προγόνων μας.

Ειναι γεγονός κύριε Γκόρη, οτι τα όποια επιχειρήματα χρησιμοποίησατε τα αντλήσατε απ την Μαρξιστική κοσμοθεωρία και από αρκετούς από αυτούς που κατά καιρούς αποτελούσαν την ηγεσία του ΚΚΕ. Από αυτούς που έπαιξαν κάποιο ηγετικό ρόλο, τόσο στη διάρκεια της κατοχής αλλο τόσο και στον εμφύλιο.

Ομως οπως ειναι γνωστό και αυτό το ξέρεται καλύτερα από μένα οι κοινωνίες και ειδικά οι καπιταλιστικές ειναι κοινωνικό-οικονομικά διαστρωματωμένες κοινωνίες. Τα όποια

κόμματα δημιουργούνται μόνο οταν υπάρχει το στρώμα εκείνο του λαού που τα συμφέροντά του κάποιο κόμμα θα εκπροσωπήσει. Αφού λοιπόν, το καπιταλιστικό σύστημα γενιέται μαζί με τον νεκραθαύτη του που ειναι το Προλεταριάτο, η κομματική εφημερίδα Ριζοσπάστης θα έγραφε (για την ιστορία ο Ριζοσπάστης οταν πρωτοβγήκε ηταν αστική εφημερίδα), το σύνθημα: «προλετάριοι ολων των χωρών ενωθήτε» ή και το παραποιημένο «οι προλετάριοι δεν εχουν αλλη πατρίδα εξω απ τη Σοβιετική Ενωση». Στη διάρκεια της δικτατορίας και ενα μεγάλο χρονικό διάστημα και μετά υπήρχαν και κυκλοφορούσαν δυο Ριζοσπάστες. Τον ενα τον έγραφε και τον εξέδιδε ο Μανιαδάκης. Μήπως το σύνθημα αυτό ηταν...Αυτά λοιπόν, σε ό,τι αφορά το «ξενοκίνητο, απάτριδο, αντίχριστο και προδοτικό» ΚΚΕ.
Και ομως αυτό το προδοτικό ΚΚΕ-ΕΑΜ, έγινε δεκτό με τη Συμφωνία του Λιβάνου στην κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας με 5-6 Υπουργεία. Η κυβέρνηση αυτή έχοντας πίσω της όλο τον ελληνικό λαό, ολα τα κόμματα και τις οργανώσεις του, ολα τα ελληνικά όπλα η κυβέρνηση αυτή θα μπορούσε να χαράξει μια πραγματικά εθνική, ανεξάρτητη και περήφανη εξωτερική πολιτική. Θα προσπαθούσε να αξιοποιήσει ολες τις τεράστιες θυσίες του Εθνους: Το αλβανικό Εποs, το Ελ Αλαμέϊν, τις θυσίας των αντρών και αξιωματικών του εμπορικού Ναυτικού και, περισσότερο απ όλα την τετράχρονη αποδεκτή και αναγνωρισμένη απ την παγκόσμια κοινή γνώμη Αντίσταση. Και ενώ ολα μετά τη συγκρότηση της κυβέρνησης Εθνικής Ενότητας συνηγορούσαν πως ξεπεράστηκαν οι όποιες διαφορές, ο Γεώργιος Παπανδρέου προκειμένου να γίνει Πρωθυπουργός στην κυβέρνηση Εντικής Ενότητας ειχε κάνει αποδεκτές τις φονικές εντολές του Τσιώρτσιλ να τα τινάξει ολα στο αέρα.
Η εφαρμογή στην πράξη των εντολών του Τσιώρτσιλ, και η δημιουργία των «Ταγμάτων Ασφαλείας» απ τον Ράλλη αποτελεί καθοριστικής σημασίας σταθμό. Αυτή η απροκάλυπτη και κυνική συνεργασία της απουσίας με την προδοσία και η ανοικτή «ζεύξι» της απουσίας με την προδοσία, κουσινγκλισμού και του ταξικού φόβου όπου σφιχταγκαλιάστηκαν φύδρην μίγδην η απουσία με την προδοσία οδήγησε στον αδελφοκόνο εμφύλιο πόλεμο.
Με την πικρή σοφία που μας πλούτισαν τα 40-50 σημαδιακά χρόνια που πέρασαν βλέπουμε σήμερα ολοκάθαρα πιά-σε όποια παράταξη και αν ανήκει ο καθένας μας-οτι χάσανε τότε τη μοναδική ευκαιρία που είχαμε να συνταχθούμε σε ανεξάρτητη πολιτεία, να κρατήσουμε την Ελλάδα μόνο για Μάς τους Ελληνες, να πιάσουμε τα προβλήματά μας στα δικά μας αποκλειστικά χέρια, να την ανασυγκροτήσουμε, να διεκδικήσουμε ενωμένοι τα εθνικά μας δίκαια: Κύπρο, Ανατολική Θράκη και Δωδεκανησα και κυρίως να κρατήσουμε μεταξύ μας τις όποιες ιδεολογικό-πολιτικές διαφορές και να τις λύσουμε μόνοι μας.
Δεν το κάναμε ομως. Αν το είχαμε κάνει δεν θα φτάναμε στο σημείο οι ίδιες δυνάμεις που ειχαν οχι μόνο το μονοπώλιο της εξουσίας αλλα και το μονοπώλιο του πατριωτισμού και της εθνικοφροσύνης. Οι δυνάμεις που όριζαν πως οτιδήποτε βρίσκονταν πέρα από αυτό ανήκε στο χώρο της προδοσίας. Οι δυνάμεις που πρωτοστάτησαν να πούν μετά από είκοσι δύσκολα και βασανιστικά για το λαό χρόνια «Μα επιτέλους ποιος κυβερνά αυτόν τον τόπο». Θα είχαμε αποφύγει τον εμφύλιο και την 7χρονη δικτατορία. Σήμερα ο καθένας μπορεί να φανταστεί που θα ειχε φτάσει η Ελλαδίτσα μας, αν αυτό που άρχισε να γίνεται απ το 1974 και μετά θα το είχαμε αρχίσει την επομένη της Απελευθέρωσης
Λένε πως ο Τσιώρτσιλ, ηταν ενας κανονικός άνθρωπος, που ειχε την ικανότητα να πείθει τους συνεργάτες του για το αλάνθαστο των απόψεων και των προβλέψεων του, στο ελληνικό πρόβλημα βλέποντας το όνειρο του να καταρρέει και οι υπολογισμοί του να διαψεύδονται για να πετύχει το σκοπό του δεν δίστασε να κατακτήσει ένοπλα μια απελευθερωμένη σύμμαχο χώρα.
Αλλωστε το ειχε ομολογήσει στον Πρόεδρο Ρούσβελτ, οταν τον ρώτησε γιατί δεν λύθηκε ακόμα το ελληνικό η απάντηση ηταν «οτι δεν φανταζόμουν οτι το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ» ειχε κατορθώσει μέσα σε τόσο λίγο χρονικό διάστημα να συγκεντρώσει τόσες δυνάμεις και να ασκεί τόσο μεγάλη επιρροή στο λαό. Εμφορούμενος απ το σύδρομο του Ριούλ Μπριτάνια!...Κυβέρνα Βρετανία...Σιγά σιγά γλιστρούσε στην απόλυτη παράνοια, σε βαθμό που έφτασε στο σημείο αντί να συνδιαλλαγεί να χαρακτηρλιζει γκάγστερ τους ΕΛΑΣίτες και σε συνέχεια να δίνει εκείνες τις φονικές εντολές» : «Ενεργήστε σαν να βρίσκεσθε σε

κατεχώμενη χώρα», οχι «διάλογο χωρίς νίκη» και οχι «συμφιλίωση αλλα εκδίκηση». Η εφαρμογή στην πράξη αυτών των εντολών οδήγησε και αυτόν ακόμα τον εκπρόσωπό του στην Ελλάδα Κρίς Γουτχάουζ να γράψει στο βιβλίο του «Το Μήλο της Εριδος» :Στην Ελλάδα το 1945 και μετά, το να εχεις διατελέσει μέλος της Εθνικής Αντίστασης, έφτανε να θεωρείτει πολιτικό έγκλημα, ενώ η συνεργασία με τους γερμανούς ενα εναντίον του κομμουνισμού Αρετή».
Αντί γι' αυτό Τώρα δεν μένει παρά να δούμε ποια συνθήματα χρησιμοποίησε και πως λειτουργούσε ηγεσία του κετεστημένου, οι εθνοπατριώτες, οι εθνικόφρονες και το παρακράτος, γιατί το επίσημο το κατείχαν οι Αγγλοι οπως οι Γερμανοί στην κατοχή πάντα σε συνεργασία με τις ντόπιες αντιδραστικές δυνάμεις.
Κυρίαρχο σύνθημα ηταν: «Μεγάλη Ελλάδα και Γεώργο Βασιλιά. Ο Γεώργιο και τα αγγλικά συμφέροντα ο σωτήρας της Ελλάδας». Εβγαζαν θυμάμαι χάρτες που καταβράχθιζαν τα μισά Βαλκάνια και τη μισή Αφρική. Για την Κύπρο και την Ανατολική Θράκη ούτε λέξη και ας κατοικούσαν Ελληνες. Η «Καθημερινή» απευθυνόμενη στους Αγγλους έγραφε: «Δώδεκα παρά πέντε! Βάλτε μπρός τη Μπόμπα και ταράξτε τους Ρώσους» και το «Βήμα» την ίδια στιγμή «απαιτούσε από...τους Ρώσους να ικανοποιήσουν τα εθνικά μας δίκαια στη Βουλγαρία και την Αλβανία».
Τι στιγμή που ζητούσε (αλήθεια ενωνόματι ποιάς προσφοράς) μεγάλη Ελλάδα, δήλωνε οτι «η Ελλάς ειναι διατεθειμένη να ακολουθήσει την γραμμή της επιείκειας, ητις εχαράχθη υπό της Αγγλικής και αμερικάνικής αντιπροσωπείας προκειμένου να συνταχθεί το κείμενο της ειρήνης με την Ιταλία» και το «Ελληνικό μέλλον»-αφού ζήτησε συγνώμη για την αφόρητη δισωσμία της τυμβωρυχίας-ειπε την μεγάλη φράση: «εκατόν τοις εκατόν, αποκλειστικός και απόλυτος προσανατολισμός μας προς το Λονδίνο». Αυτή η φράση ηταν το ευαγγέλιο και κατά τρόπο σεμνοπρεπή και της παλιαιο-δημοκρατικής παράταξης.
Ο Αρχιεπίσκοπος αφουγκράζονταν και προσπαθούσε να εκφράσει τη θέληση του Λονδίνου. Και το ακόμα πιό τραγικό, η ίδια η «Επιτροπή επί των εξωτερικών υποθέσεων: «Η Ελλάδα πρέπει γίνει αγγλικό Προτεκτοράτο» για να «ησυχάσουμε»!!!
Τα κόμματα ειναι οργανισμοί, με δικαιώματα και υποχρεώσει πάντα σε εθελονική βάση. Σαν ζωντανός οργανισμός το κόμμα, στο κάθε κόμμα υπάρχουν διαφορετικές απόψεις, για το ενα ή το αλλο θέμα. Υπάρχουν προστριβές και συγκρούσεις, ιδεολογικές, πολιτικές κλπ, υπάρχουν τάσεις και φράξιες ακόμα.
Μετά την επικράτηση των κομμουνιστών στη Ρωσία το 1917 και την μετονομασία του Σοσιαλιστικού κόμματος σε Κομμουνιστικό το 1920, το κατεστημένο παγκόσμια και κατά τόπους κήρυξε εναν ανειρήνεφτο ιδειογικό-πολιτικό και εναν απηνή κατασταλτικό διωγμό. Εκτοτοτε ΚΚΕ ποτέ δεν το άφησε σε χλωρο κλαδί, εκτός από μια μικρή χρονική αναλάμπει, την εποχή που δημιουργήθηκε το λαϊκό μέτωπο και η Συμφωνία Σοφούλη Σκλάβαινα.
Στο κόμμα αυτό ποτέ δεν το επέτρεψαν να λειτουργήσει νόμιμα. Να κάνει ανοιχτά τις συγκεντρώσεις, τις Συνδιασκέψεις και τα Συνέδρια ακόμα. Το 1934 επρόκειτο να γίνει ενα Συνέδριο Νέων. Η κυβέρνηση Τσαλδάρη απαγόρευσε το συνέδριο και αντί για Συνέδριο έγινε παράνομη υπαίθρια Συνδιάσκψη στο Μαραθώνα. Με αποτέλεσμα να μην γνωρίζουν οχι μόνο τα μέλη με την ηγεσία και η ηγεσία τα μέλη, αλλά ούτε τα μέλη της ίδιας περιοχής μεταξύ τους.
Απ το γεγονός αυτό τα μέλη του ΚΚΕ, δεν άκουσαν ποτέ την όποια ηγεσία να αναπτύξει τη στρατηγική και το πολιτικό-κοινωνικό και οικονομικό πρόγραμμα και τις θέσεις για τα επί μέρους θέματα. Εκ των πραγμάτων όλα αυτά γίνονταν παράνομα. Λόγο της παρανομίας δεν γίνονταν απ το Συνέδριο η εκλογή της κομματικής πυραμίδας αλλα με διορισμό και πάντα κατά την κρίση της τοπική, περιφεριακής ή και Κεντρική του Επιτροπής. Λόγω της μακρόχρονης παρανομία δεν λειτουργούσε ο δημοκρατικός συγκεντρωτισμός που ηταν βασική αρχή λειτουργίας του ΚΚΕ.
Και απ το Αύγουστο του 1936 που επιβλήθηκε η Αγγλο-βασιλό-ματαξική δικτατορία. Τότε μπήκε μπρός και η κρεατομηχανή. Χιλιάδες οι συλληφθέντες, οι βασανισθέντες, οι εξόριστοι και χωρίς δίκη φυλακισθέντες μαζί και τον Γ Γραμματέα του κόμματος Ν. Ζαχαριάδη. Μόνο ενας μικρός αριθμός μετρημένος στα δάκτυλα του ενός χεριού

κατόρθωσε να ξεφύγει τη μέγκενη της δικτατορίας. Ο Μανιαδάκης Υπουργός Ασφαλείας τότε προκειμένου να προκαλέσει σύγχιση και να συλλάδει και αυτούς τους λίγους που του ξέφυγαν δημιούργησε ενα υπό τον δικό του έλεγχο ΚΚΕ.
Ο πόλεμος του 1940-41 βρίσκει το ΚΚΕ φυλακισμένο, εξόριστο και οι ασύλληπτοι, καταδιωκόμενοι και επικηρυγμένοι. Και τον Γραμματέα του Ν Ζαχαριάδη φυλακισμένο στην Κέρκυρα από όπου γράφει στις 29/10/40 το γράμμα με το οποίο καλούσε εκτός απ το λαό ειδικά τους κομμουνιστές να πολεμήσουν τον επίδοξο φασίστα εισβολέα κάτω και απ την ηγεσία και του Μεταξά ακόμα.
Ενώ ο Μεταξάς δεν επέτρεψε τη στράτευση των απότακτων και αυτών των αξιωματικών ακόμα του κινήματος του 1935, το γράμμα του Ζαχαριάδη την επόμενη της παραλαβής το έδοσε στη δημοσιότητα ο Μεταξά. Γράφει στο γράμμα ο Ζαχαριάδης. «...κάθε Πόλη και χωρίο, κάθε βράχος και καλύβι, να γίνει ταμπούρι της Λευτεριάς ενάντια στον ξένο εισβολέα...»
Στις 6 Απριλίου του 1941 η Γερμανία, προκειμένου να σώσει απ την ταπείνωση τον Μουσουλίνι και το γόητρο του άξονα μας κήρυξε και αυτή τον πόλεμο. Πριν λοιπόν,την κατάρευση του μετώπου. Η ηγεσία αντί να οργανώσει Αντίσταση το έβαλε στα πόδια εγκαταλείπωντας λαό και χώρα έρμαιο στη διάθεση των κατακτητών. Την επομένη της κατάρευσης ο λαός έψαχνε επίμονα και παντού να βρεί κάποιον «μεγάλο και τρονό». Κάποιον από αυτούς, που σε αλλους καιρούς «εκθείαζαν» σε ολους τους τόνους την «προσφορά» και τον «πατριωτισμό τους» και δεν εύρισκε.
Και δεν εύρισκε γιατί στη χώρα μας ομως συνέβει το εξής οξύμωρο και ακατανόητο γεγονός. Πριν την κατάρρευση του μετώπου στις 15 Απριλίου του 41, συνεδριάζει το Υπουργικό Συμβούλιο. Στη συνεδρίαση αυτή δεν πέρνονται αποφάσεις. Ο Κορυζής επιστρέφοντας απ τη σύσκεψη αυτοκτονεί. Ο βασιλιάς αναλαμβάνει την Πρωθυπουργία με αντιπρόεδρο τον Κ. Κοτζιά Υπουργό Διοικήσεως της κυβέρνησης Ματαξά. Η επιλογή προκαλεί την οργή του ευρύτερου πολιτικού κόσμου, λόγω των φασιστικών του πεποιθήσεων.
Εγινε προσπάθεια με τον στρατηγό Μαζαράκη. Οι Αγγλοι θέτουν σαν ορο να συμπεριελάβει στην κυβέρνηση και τον δικτάτορα Πάγκαλο. Ο στρατηγός καταθέτει την εντολή. Σε συνέχεια Πρωθυπουργός αναλαμβάνει ο Ναύβαρχος Α. Σακελαρίου ο οποίο και ορκίζεται. Την επομένη ομως με υπόδειξη (οπως πάντα) των Αγγλων την πρωθυπουργία αναλαμβάνει ο Εμμ Τσουδερός, δοιητικής της τράπεζας της Ελλάδας. Κρητικής καταγωγής και φανατικός αγγλόφιλος. Αυτή ηταν η «κυβέρνηση» που θα «συνέχιζε» τον πόλεμο απ τα απάνεμα και ασφαλή λιμάνια της Μέσης Ανατολή.
Μετά τον σχηματισμός τη «κυβέρνησης» σαν χώρο από όπου θα πελεμούσαν να απελευθερώσουν την Ελλάδα απ τους τρείς κατακτητές αποφασίστηκε να ειναι η αγγλοκρατούμενη Κύπρος, υπό τον όρο ομως κανένα τμήμα του νησιού να μην μπεί κάτω απ την ελληνική κυριαρχία. Ενώ στη αρχή συμφώνησαν οι εδώ Αγγλοι, το Forei Offis με το αιτιολογικό οτι αυτό θα δημιουργούσε κακό προηγούμενο επέσυρε τη συγκατάθεση. Αποφασίστηκε να πάνε στην Κρήτη στις 16-17 Απριλίου. Μετά τη απόφαση της αναχώρησης , μπήκε το πρόβλημα ποιοί θα συμμετάσχουν στη φυγή. Οι διαμαρτυρίες αυτών που δεν ηταν στο κατάλογο ηταν μεγάλες, που με παρέμβαση των Αγγλων η αναχώρηση αναβάλλεται.
Λίγα ενδεικτικά των οσων συνέβησαν πριν και κατά την αναχώρηση σημειώνει στο ημερολόγιό του ο Γ. Σεφέρης, ανώτερος υπάλληλος του Υπουργείο εξωτερικών: «Μεγάλη Τετάρτη 16 Απριλίου...Στην κυβέρνηση νεύρα! Κανένας ψύχραιμος άνθρωπος. Δεν ξέρουν καλά καλά γιατί φεύγουν και τη θα κάνουν εκεί που θα πάνε. Δεν υπάρχει κανένα σχέδιο, καμιά προετοιμασία. Ο αγέρας της Κρήτης ειναι γι αυτούς βραχνάς. Ο κάθε Υπουργός λογαριάζει πως θα κουβαλήσει τις δεκαπέντε τόσες κασέλες του, τις υπηρέτριες και τα ρέστα. Για την υπηρεσία και κυρίως για την Ελλάδα εκείνες τις μέρες δεν φρόντιζε κανείς...».
Με αυτήν την εικόνα της εγκατάλειψης και της αδιαφορίας για το λαό και «κυρίως για την Ελλάδα» έκλεισε η αυλαία του αλβανικού πολέμου αλλα και του μεσοπολέμου, οχι ομως και της 4ο αυγουστιανή κλίκας η οποία τόσο στο εξωτερικό πολύ περισσότερο ομως οι του

εσωτερικού θα συνέχιζαν το καταχθόνιο έργο τους. Με αυτήν την εικόνα της εγκατάλειψης, της καταστροφής και της φρίκης άνοιγε η νέα φάση της τραγωδίας του λαού: Η τετράχρονη τραγωδία της κατοχής.
Αλλα πριν δούμε πως ακριβώς λειτούργησε το μετά απελευθερωτικό κράτος ας δούμε πως λειτούργησε το κατοχικό. Το προπολεμικό κράτος αν δεν ηταν πλήρως διαβρωμένο από τους τότε πεμπτοφαλαγγίτες δοσίλογους ολες οι δομές και οι όποιοι αλλοι μηχανισμοί λειτουργούσαν κατά τον φασιστικό τρόπο και ελέγχονται από αυτούς. Συνεπώς οι εδώ πάτρωνες- κυβερνήσεις ΚούΐΣλγκ-γνωρίζοντας τα διαμετρικά αντίθετα πιστεύω και συμφέροντα του λαού και κυρίως για να μην οργανώσει με δική του πρωτοβουλία ο λαός Αντίσταση πήραν ολα τα μέτρα προκειμένου να αποκλείσουν ενα τέτοιο γεγονός ή αν εκδηλωθεί να το τσακίσουν στο ξεκίνημα. Και το βασικότερο για να μήν υποχρεωθούν οι κατακτητές να χρησιμοποιήσουν δικούς τους ανθρώπους, για να το επανδρώσουν τον κρατικό μηχανισμό τους το παραχώρησαν αύθανδρο. Ακόμα και ο Αρχηγός της αστυνομίας Αγγελος Εβερ δεν χρειάστηκε να αλλάξει.
Η παραχώρηση αυτή ειχε δυο βασικούς στόχους. α) Να διευκολύνει τον άξονα στο να μη χρησιμοποιήσει δικές του δυνάμεις για την επάνδρωσή του, μια και υπήρχε η συναντίληψη ως προς τον επιδιωκόμενο σκοπό και β) Να ελέγχουν για λογαριασμό και των δύο μέσω των δομών και τους φορείς του μηχανισμού το λαό, ετσι ώστε να ειναι σε θέσει να κάνουν πράξη τις εντολές που τους άφησαν φεύγοντας οι πάτρωνες. Ο Μανιαδάκης ειχε πεί φεύγοντας στον Μπουραντά οταν τον αποχαιρετούσε : Το Νού σου στους κομμουνιστές...Ας δούμε τώρα μια μιά πως λειτούργησαν οι δομές και οι φορείς του κράτους στη διάρκεια της κατοχής που δεν διέφερε καθόλου απ τον τρόπο που λειτούργησαν μετά απελευθερωτικά.
Η μελέτη της ιστορίας αναφέρει και η ζωή επιβεβαιώνει πως οταν κατακτιέται μια χώρα, οι πρώτοι που πρέπει να μην ανεθχούν, αποδεχθούν και να αντιδράσουν στην κατοχή της χώρας, ειναι το σώμα των μονίμων αξιωμετικών, τα σώματα ασφαλείας και ο κρατικός εν γένει μηχανισμός. Αλλωστε γι αυτόν ακριβώς το σκοπό στα συρτάρια του κάθε Υπουργείου εθνικής αμύνης και στα συναρμόδια Υπουργεία υπάρχουν οχι μόνο τα σχέδια για τη διεξαγωγή του πόλεμο αλλα αντίστοιχα και για την απελευθέρωση της κατακτημένης χώρας. Για τον ίδιο ακριβώς σκοπό Πολιτεία και εν καιρώ ειρήνης ακόμα τους γεμίζει τις επωμίδες με άστρα, τα στήθη με παράσημα. Και για την υστεροφημία, τους κεντρικούς δρόμους με τα ονόματά τους και τις Πλατείες με τα αγάλματά τους.
Εκτός απ τις αξιοθαύμαστες εξαιρέσεις που ηταν αρκετές, το σώμα των μονιμών αξιωματικών με την γενική έννοια του όρου έμεινε σε αδράνεια σε ο,τι τουλάχιστον εχει σχέση με την συμμετοχή στη Εθνική Αντίσταση. Την Αδράνεια αυτή και την «αναμονή» την καλλιεργούσαν οι Αγγλοι μέσω του Καϊρου και του Λονδίνου. Και για να μήν αντικρίσουν βιοποριστικό πρόβλημα και κατ ανάγκη ενδόσουν στην προσπάθεια του λαού για οργάνωση Αντίστασης και αγρότερα στην πίεση για συμμετοχή τους, βρέθηκε ενα montoys bibenti και τοποθετήθηκαν στον επισιτισμό. Μια υπηρεσία που συγκέντρωνε την φορολογία των γεωργών με τη μορφή 10της σε σιτάρι απ τους μύλους για λογαριασμό της «Πρόνοιας» των Γερμανών, που με αυτά τροφοδοτούσαν τον Ρόμελ στην Αφρική. Με το ίδιο αιτιολογικό και οι Ενώσεις Γεωργικών Συνεταιρισμών έπαιρνα τη 10τη απ τους παραγωγούς οταν αλώνιζαν απ τις αλωνιστικές μηχανές. Και στις Ενώσεις η εποπτεία τω αξιωματικών ηταν καθοριστική.
Και οταν άνοιξε ο δρόμος για το Κάϊρο, γαλουχημένοι καθώς ηταν άρχισαν να το «σκάνε» απ τον επισιτισμό ομαδικά και με μεμονωμένα ακόμη να της δείχνουν και αυτοί πλέον αντί για το στήθος την πλάτη της Ελλαδίτσας μας. Και το κακό έγινε χειρότερο οταν η Αντίσταση άρχισε να αυγατίζει επικίνδυνα και τους χρειάζονταν τότε υιοθετώντας «αμάσητα» και εξ ολοκλήρου τα συνθήματα : οτι ειναι «νωρίς ακόμα», δεν «μπορούμε» να τα «βάλουμε» με τον άξονα, οτι θα ειναι περισσότερες οι «καταστροφές» απ τα «οφέλη» κλπ, κλπ.
Οταν ομως σαν αντίβαρο της Αντίσταση άρχισε η συγκρότηση των διαφόρων εθνοϊσμών, δεν ηταν λίγοι αυτοί που έδωσαν το παρών. Το ΚΛΟΥ για την άποψη και τη σχέση που ειχε το σώμα των αξιωματικών με το λαό, ηταν και φάνηκε σε ολο του το μεγαλείο οταν η

ελληνοποιημένη Γερμανικό-Αγγλικη κυβέρνηση του Ιωάννη Ράλλη δημιούργησε τα «Τάγματα Ασφαλείας». Η εποχή που συγκροτήθηκε ο αστερισμός των εθνοϊσμών και κυρίως οταν δημιουργήθηκαν τα «Τάγματα Ασφαλείας» με συγκεκριμένο σκοπό και στόχο τον ίδιο το λαό, τότε ξεκαθάρισε η ήρα απ το στάρι που λέει ο λαός.

Με τον ίδιο περίπου τρόπο λειτούργησε και το σώμα των αξιωματικών των σωμάτων ασφαλείας. Με το σώμα αυτό ομως υπήρχε η εξής διαφορά. Εκτός απ τους υψηλόβαθους που υπηρετούσαν στις μεγάλες πόλεις, οι υπόλοιποι ηταν διάσπαρτοι στους σταθμούς των μικρών πόλεων και την ήπαιθρο χώρα. Αυτοί ειχαν πιό στενή και συχνή επαφή με το λαό, αλλά και με την Αντίσταση. Δεν ειναι λίγοι αυτοί που προσχώρησαν εθελοντικά στην Αντίσταση. Ενας μεγάλος αριθμός παρέδινε τα στον ΕΛΑΣ και πήγαινε στο σπίτι ή εγκατάλειπαν το σταθμό και έφευγαν.

Η ελλαδική Εκκλησία βίωνε και βιώνει πολλαπλές αντιφάσεις. Καμώνεται την ανεξάρτητη αλλά επιζητεί σαν συνεταίρος του καθεστώτος πάντα την κρατική προστασία και εμπλέκεται με τις κοσμκές φιλοξοξίες. Υποκρίνεται οικουμενικότητα και κοσμοπολιτισμό, αλλα προπαγανδίζει αφελώς ελληνοκεντρικές απόψεις περί περιούσιου λαού, ενω συγχόνως την αμύθητη περιουσία της εν την μοιράζεται με κανένα εκ των αδερφών ημών των ελαχίστων.

Μπορεί το κατεστημένο μέσω των όποιων συμβιβασμών, συναλλαγών και διαπλοκής να βρήκε ανθρώπους και κυρίως συγγραφείς, λογοτέχνες και δημοσιογράφους, να διαστρευλώσουν ή κα να παραποιήσουν την 4χρονη Αντιστασιακή ιστορία και να μετατρέψουν τους συνεργάτες σε «πατριώτες» και «ήρωες» και τους πραγματικούς αγωνιστές συλλήβδην μιάσματα, απάτριδες, άθεους, ΕΑΜοβούλγαρους και εσωτερικό εχθρό. Το πιό τραγικό όμως για την περίπτωση της «αναγνώρισης» ειναι το γεγονός οτι δυστυχώς, εκτός απ τους ιδεολογικούς αντιπάλους και τους αργυρόνητους υπήρξαν και συναγωνιστές, συμπολεμιστές και συγκρατούμενοι ακόμα, που ενώ συμμετείχαν και γνώριζαν οτι το ΕΑΜ, εκτός απ τον αγώνα δια την απελευθέρωσει της χώρας

Θα καταλάβει την αγωνιώδη και συντονισμένη προσπάθεια του κατεστημένου οχι μόνο να μην λογοδοτήσουν οι δοσίλογοι, αλλα και να επανδρωθούν οι θέσεις κλειδιά του κρατικού μηχανισμού κατά κύριο λόγω με δοσίλογους.

Το ωραίο δε ειναι οτι για αυτούς ακόμα που έβγαζαν μάτι, που λέει ο λαός, για να μήν παραπεμθούν, αυτό μπορούσε να γίνει μόνο ύστερα από καταγγελία στην ασφάλεια ()για την συνεργασία «δράση» τους έπρεπε για να ειναι αξιόπεμτη και κυρίως αποδεδειγμένα οχι μόνο «εκούσια», αλλά και «συνειδητή», ενώ τους Αντιστασιακούς τους έστελναν σωριδών με βαριές ποινές στις φυλακές και τα εκτελεστικά αποσπάσματα ακόμα και χωρίς καν ενδείξεις.

Κατά τους δεξιούς ιστορικούς, τους λογοτέχνες, οι δημοσιογράφους και γενικότερα η Ελίτ κυρίως των Αθηνών που συνεργάστηκε με τους κατακτητές έγραψα και λένε πως το ΚΚΕ δεν οργάνωσε το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ) παρά μόνο οταν η Γερμανία κήρυξε τον πόλεμο στη Σοβιετική Ενωση. Οτι δεν πολεμούσε τους κατακτητές, οτι συνεργα΄ζοταν με τους Βουλγάρους. Οτι οι ΕΛΑΣίτες κατά τον κ Τσιώρτσιλ «Γκάγκστερ» ενας στρατός αιμοδιψής που σκότωνε αδιάκρητα Ελληνες «πατριώτες». Οτι για αυτούς ειναι ηρωϊσμός και υποχρέωσή τους στον αγώνα, το να σκοτώσουν εναν αντιδραστκό και πολλά, μα πάρα πολλά αλλα χαρητωμένα...

Οι ΕΑΜίτες και οι ΕΛΑΣίτες με επίγνωση και εθελοντικά μπήκαν σε αυτήν την πολεμική δίνη. Χωρίς δραματικές μπόζες, με τη θέλησή τους ξεκίνησαν να αντιμετωπίσουν το χάρο και ήξεραν γιατί μπήκαν σε αυτή τη κόλαση της πολεμικής αναμέτρησης με τους κατακτητές. Ηταν ο πόθο και η θέληση να δούν τη φορά αυτή την Ελλαδίτσα μας πραγματικά Ελεύθερη από κάθε εξάρτηση και δουλεία, ηταν αυτό που τους οδήγησε να πάρουν μέρος στην Αντίσταση.

Επειτα οι άνθρωποι που συμμετείχαν δεν ηταν τυχαίοι και τυχάρπαστοι, ούτε άνθρωποι που δεν ειχαν που την κεφαλή κλίνει. Και επειδή μετά την εξάντλησει των επιχειρημάτων δεν δύστασαν να πούν οτι η συμμετοχή απόβλεπε στο να λύσουν τα όποια προβλήματά τους. Για οσους εχουν διαβάσει την ιστορία του 21, σε ό,τι αφορά τη συμπεριφορά της

πολιτείας προς τους αγωνιστές τέτοια σκέψη δεν μπορεύσε να περάσει απ΄τη σκέψη. Και δεν μπορούσε γιατί με εξαίρεση ελαχίστων την κατάληξη της πλειοψηφίας ηταν ο διωγμός, η φυλακή και η ζητιανιά.
Από ο,τι ιστορικά αποδείχθηκε, καμιά εξουσία δεν μπορεί να υπάρχει χωρίς αγωνιστές και ήρωες, οπως η Εκκλησία χωρίς Αγίους. Ετσι ύστερα από 41 χρόνια και αφού στο μεταξύ έμειναν ελάχιστοι στη ζωή και η μεταπολεμική εξουσία ήθελε εκτός απ τους κατασκευασμένου, που δεν θα άντεχαν στο χρόνο το 1243/1985 το κατεστημένο προκειμένου να εντάξει οπως το 21 και την Αντίσταση στο σύστημα με το απελευθερωτικό μόνο σκέλο την «αναγνώρισε»
Μπορεί το κατεστημένο μέσω των όποιων συμβιβασμών, των συναλλαγών και της διαπλοκής να βρήκε ανθρώπους και κυρίως συγγραφείς, λογοτέχνες και δημοσιογράφους να διαστρευλώσουν, αλλιώσουν και να παραποιήσουν ακόμα την 4χρονη Αντιστασιακή ιστορία και να αναδείξουν ως δια μαγείας τους συνεργάτες σε «ήρωες» και «πατριώτες» και τους αγωνιστές συλλήβδην σε μιάσματα, απάτριδες, άθεους, Εαμοβούλγαρους και σε εσωτερικό εχθρό. Ομως το πιο τραγικό γενικά και την περίπτωση της «αναγνώρισης» με εισαγωγικά ειδικά ειναι το γεγονός οτι δυστυχώς, εκτός απ τους ταξικά στρατευμένους και τους αργυρώνητους, υπήρξαν συναγωνιστές, συμπολεμιστές ακόμα και και συκρατούμενοι, που ενώ γνώριζαν οτι το ΕΑΜ εκτός του αγώνα κατά των κατακτητών, στο όραμα και την προοπτική του ειχε και την λαϊκή εξουσία. Την εξουσία όπου ο λαός με ελεύθερες εκλογές θα καθόριζε την πορεία της χώρας.
Οι συναγωνιστές αυτοί παραβλέποντας ή παρερμηνεύοντας το μεταπολεμικό πρόγραμμα του ΕΑΜ, οχι μόνο αποδέχθηκαν αλλα και προπαγάνδησαν την τέεοια αναγνώριση και το ακόμα πιό τραγικό, αποδέχθηκαν αδιαμαρτύρητα το σύνθημα του του κατεστημένου: «ευτυχώς που δεν επικρατήσαμε» για αν επικρατούσαμε «θα ήμασταν και εμείς Αλβανία».
Ανθρωποι που σε κάποια περίοδο της ζωής τους συμμετείχαν στην Αντίσταση άλλαξαν γνώμη και ιδέες, απεμπόλησαν ολη ή μέρος της προηγούμενης ζωής και δράσης τους. Δέχθηκαν και στήριξαν αυτήν την τυπική και κενή περιεχομένου αναγνώριση. Με την αναγνώριση αυτή η ιστορία οχι μόνο δεν καταγράφεται στις πραγματικές της διαστάσεις, αλλα ούτε και την δέχεται αυτήν την αναγνώριση. Και δεν τη δέχεται γιατί η «αναγνώριση» αυτή ηταν και παραμένει μια ιδιόμορφη απόρριψη. Η πραγματική ιστορία της Εθνικής Αντίστασης δεν εχει γραφεί ακόμα.
Και επειδη τα στερνά μετρούν τα πρώτα, οι συναγωνιστές, σύντροφοι και συμπολεμιστές, για να δικαιολογήσουν την μετάλλαξή τους, προβάλουν το επιχείρημα, πως ο καθένας εχει το αναφθέρετο δικαίωμα να αναθεωρεί τις θέσεις και τα πιστεύω του. Σωστό και κανένας ψόγος. Αλλα αυτός που νομίζει οτι έκανε λάθος εκτίμηση ζητάει συγνώμη και πάει στο σπίτι. Για να πιστεύει και να προπαγανδήζει και να γράφει τα εντελώς αντίθετα οχι μόνο απ αυτά που πίστευε και αγωνίστηκε να πραγματοποιήσει πρέπει να έχει αποβάλλει κάθε ίχνος τσίπας για να προσπαθεί τώρα να μας πουλήσει τα αντίθετα. Για τους ανθρώπους αυτούς ειναι κοινώς αποδεκτό, πως αν η αλλαξή θέσης στερείται ηθικού περιεχομένου, τότε η αλλαγή του πιστεύω ειναι σκέτος σαλταρισμός. Και η ιστορία δεν αποδέχεται και δεν...
Για το οτι η κυβέρνηση του καϊρου ηταν ενα υποκατάστατο του Forein Offis ποτέ και απ κανέναν δεν αμφισβητήθηκε. Ο Αγγλος πρεσβευτή Λήπερ ηταν αυτός που έκανε το γενικό κουμάντο χωρίς κάν να ενημερώνει για τις πράξεις που αφορούσαν άμεσα ή και έμμεσα την Ελλάδα. Ηταν ενας κυνικός ύπατος αρμοστής, που ούτε τον ιδιο τον Τσουδερό δεν ενημέωνε για τα συμβαίνοντα στην Ελλάδα.
Ηταν τόσο απαράδεκτη και προκλητική η συμπεριφορά του για τα ελληνικά πράγματα και πλήρης άγνοια που ανάγκασε τον Πρωθυπουργό Τσουδερό στις 3/10/43 απευθυνόμενος προς τον κ Λύπερ λέγοντας του : «Γνωρίζετε οτι από διετίας εκρατήθημεν παρά των αρμοδίων Βρετανικών υπηρεσιων μακράν πάσης επαφής με την ελλάδα και οι εκεί ενεργειές σας, είτε πολιτικής φύσεως, ειτε επαναστατικής φύσεως, ησαν και παραμένουν εις ημάς άγνωσται»
ΒΕΡΟΙΑ **2004**

ΔΥΟΣ ΠΕΣΟΥΣΗΣ ΠΑΣΑ ΑΝΗΡ ΞΥΛΕΥΕΤΑΙ

Η συνεργασία και προδοσιά, η όποια προδοσιά, ανεξαρτήτως μεγέθους και περιεχομένου παραμένει αιώνιο στίγμα στη ζωή του λαού. Η ιστορία ειναι το σύνολο των μαθημάτων που πρέπει να διδαχθούμε.

Η ιστορία δεν γράφεται ποτέ. Πάντα αντιγράφεται. Και αντιγράφεται γιατί το πρωτότυπο της ιστορίας ειναι γραμμένο με Αίμα Ηρώνων Ζωντανών Αναπήρων και προπάντων Νεκρών, αραιωμένο το αίμα αυτό με τα δάκρυα των Γονιών και των Ορφανών. Γι' αυτό εκείνος που θα τολμήσει να γράψει ιστορία ή ενα μέρος της ιστορίας ή ακόμα ενα ιστορικό γεγονός με σεβασμό πρέπει να επικεντρωθεί πάνω στο πρωτότυπο.

Το μόνο δικαίωμα που εχει σαν συγγραφέας των οποιοδήποτε ιστορικών κειμένων, αλλα ταυτόχρονα και υποχρέωση ειναι να αλλάξει το χρώμα της μελήνης, μήπως κατά λάθος προσβάλλει το πρωτότυπο. Και οταν το λάθος αυτό ειναι ηθελημένο οπως έγινε με την ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση 1941-44, τότε ειναι εκτός από πρόστυχο, ειναι και έγκλημα. Και οχι μόνο εγκλημα, αλλα Εθνικό Εγκλημα. Και οταν το λάθος γίνεται για να βγάλει λεφτά ο συγγραφέας ή να εξυπηρετήσει διάφορους ιδιοτελείς ή ταξικούς, τοπικούς και ατομικούς σκοπούς, δε διαφέρει κατά τίποτα από τους ιμπεριαλιστές που μετατρέπουν το αίμα των λαών σε χρυσάφι. Και για να πούμε τα πράγματα με το όνομά τους : Πολλών το **ΕΙΧΕΝ** δεν ηταν και ούτε είναι αντίστοιχο με το **ΕΧΕΙΝ,** μετά τον Αλβανικό πόλεμο, την κατοχή, τον εμφύλιο και την πτώση της χούντας.

Η ιστορία δε γράφεται για να γράφεται. Δε γράφεται για εξυπηρετήσει ιδιοτελείς, κοινωνικούς, ταξικούς και τοπικούς ακόμα σκοπούς. Γράφεται για να υπάρχει εμπειρία στις επόμενες γενιές και λαών. Η ιστορία της ανθρωπότητας μέχρι σήμερα απέδειξε οτι εχει τις παραξενιές της, αλλα και τα κλοθογυρίσματά της, τα οποία κλοθογυρίσματα οι συγγραφείς, οι λαοί και οι ηγέτες των αγώνων πρέπει να προσέχουν και ανάλογα τα εκτιμούν,να σέβονται και να υπερασπίζονται.

Τα κινήματα που μένουν βαθιά χαραγμένα στην μνήμη των λαών ειναι: τα εθνικό-Απελευθερωτικά και τα κοινωνικά. Ξεφυλλίζοντας κανείς την ιστορία, θα βρει διώκτες ενος κινήματος να γίνονται υπερασπιστές του και με αυτήν ακόμα τη ζωής τους. Κλασικό παράδειγμα ο Απόστολος Παύλος. Και υπερασπιστές του να γίνουν διώκτες. Ο Στρατηγός Γρηγοριάδης Νεόκοσμος, ηταν ενας απ τους επικεφαλής της Ουκρανικής εκστρατείας. Και ομως το 1945 πήγε και κατέθεσε γεμάτος συγκίνηση στεφάνι στο Μαυσολείο-μνημείο του Λένιν. Το ίδιο και πολλοί Ηρακλείς του Στέμματος για λόγους ιστορικούς ή συγκυρίας μετατράπηκαν σε απηνείς διώκτες του Στέμματος. Υπάρχουν εκατοντάδες αν οχι χιλιάδες τέτοια παραδείγματα. Μα και αντίστροφα.

Ο Τσώρτσιλ, ηταν αυτός που έλεγε ότι; Πιστεύω ναι έχετε διαβάσει (μιλούσε προς τον στρατηγό Αλεξάντερ) δια τας εις μεγάλην κλίμακα δολιοφθοράς και τον Ανταρτοπόλεμον , ο οποίος άρχισεν εν Ελλάδι; Η κατάσταση στα Βαλκάνια εμφανίζεται πολύ δύσκολη δια τον εχθρό. Ο αγών εχει λάβει έναν εξαιρετικά σκληρό και αιματηρό χαρακτήρα με αντίποινα και εκτελέσεις υπό των Γερμανών. Ο εχθρός υφίσταται βαρείας απωλείας και δεν χρησιμοποιεί ολιγοτέρας των 25 γερμανικών και Βουλγαρικών μεραρχιών εις το θέατρο αυτού του πολέμου. Οι κομμουνιστές της Ελλάδας αγωνίστηκαν πραγματικά θαρραλέα και προς αιώνια τους τιμή ανέλαβαν πρώτη τον πατριωτικό αγώνα».

Και συνεχίζει: «Η δόξα της Ελλάδας κατά τας τραγικάς αυτάς ώρας, λάμπει με ενα φέγγος ακόμα ζωηρότερο από εκείνο της αρχαιότητας...» Η στάσης αυτή αποτελεί παράδειγμα δι' ολα τα έθνη»και ο Πρόεδρος Ρούσβελτ, δεν ηταν αυτός που έλεγε: «Περισσότερο ίσως άξιος θαυμασμού...ειναι η σημερινή (εννοούσε την Αντίσταση) στάση του ελληνικού λαού που συνεχίζει τον αγώνα... Η στάσης αυτή αποτελεί παράδειγμα δι' ολα τα έθνη» Και ο στρατηγός Ντε Γκωλ: « ο αγών της Ελλάδος και τα κατορθώματά της δημιουργούν δι' αυτήν δικαιώματα αναμφισβήτητα. Η Ευρώπη οφείλει πολλά εις την Ελλάδα, Τοιαύτα χρέη δεν λησμονούνται»

. Και λίγο αργότερα δεν ηταν ο ίδιος ο Τσώρτσιλ αυτός, που έδινε εκείνες τις φονικές εντολές: «Ενεργήστε σα να βρίσκεσθε σε κατεχόμενη χώρα» ; Η δεν ηταν Αμερικανός ο Πρόεδρος Τρούμαν, που υλοποίησε αυτές τις φονικές εντολές στον εμφύλιο;

Ο εκλειπόν Παναγιώτης Κανελόπουλος, που υπήρξε αρχηγός της Αντιστασιακής οργάνωσης ΠΕΑΝ, της οργάνωσης που ανατίναξε τα γραφεία της ΕΣΟΠ στην οδό 3η Σεπτεμβρίου όπου και η προτομή του αγωνιστή Πιέρου, πολλές φορές Υπουργός, Αρχηγός κόμματος και πρωθυπουργός, ηταν και αυτός ενας από τους ιδρυτές της Μακρονήσου, αυτός που σαν Υπουργός της κυβέρνησης Εθνικής Ενότητας το 1944, εξαιρώντας την αυτοθυσία των ηρώνων του ΕΛΑΣ, είπε εκείνο: «κλίνομε το γόνυ προς τους νοπούς τάφους. Οι άντρες του ΕΛΑΣ έδωσαν τη ζωή τους στα ιδανικά της λευτεριάς και της πίστης προς το καθήκον. Αντιμετώπισαν νικηφόρα και συνέτριψαν τα στίφη και τις μηχανοκίνητες δυνάμεις των Ούνων». Και : «Εκτελούμε καθήκον ευγνωμοσύνης για Σας θυσιασθέντα παιδιά του λαού». Και λίγο μετά καλοσορίζοντας τον Αμερικανό στρατηγό Βάν Φλίτ, ειπε εκείνο το κατάπτυστο και αμίμητο «Στρατηγέ Ιδού ο στρατός Σας». Το στρατό που Ο Βάν Φλίτ εξόπλισε, ένδυσε, έθρεψε και καθοδήγησε στον εμφύλιο πόλεμο. Και για να είναι λυσιτελής η νίκη έφερε και βόμβες Ναπάλμ, που έκαιγαν τους ανθρώπους σαν τα κεριά όρθιους

Εναν εμφύλιο πόλεμο ενταγμένο στο γενικότερο ιδεολογικό, πολιτικό και γαιωστρατηγικό σχεδιασμό του καπιταλιστικού συστήματος. Ενα εμφύλιο που σκοπό και συγκεκριμένο στόχο ειχε να να εξοντώσει οχι μόνο τους συντελεστές, αλλα και να ενταφιάσει και το τελευταίο ίχνος γραπτού λόγου, να πνίξει στο λαρύγγι του λαού τον προφορικό λόγο του. Τον λόγο που με οποιοδήποτε τρόπο, που εστω και κάτ' ελάχιστο, εστω και έμμεσα και υπονοούμενα έκανε αναφορά σε αυτό το ανεπάντεχο, πρωτότυπο και ανεπανάληπτο ελληνικό Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο.(ΕΑΜ)

Εναν εμφύλιο που τους εδραίωσε στον χώρο των Βαλκανίων και τη Νοτιοανατολική Ευρώπη, τους εξασφάλισε ενα ορμητήριο που τους βοήθησε στη απαρχή διάλυσης της Γιουγκοσλιβίας.

Και ομως ηταν αυτός ο ίδιος που στη δικτατορία της Χούντας των συνταγμταρχών τον Απρίλη του 1967, στάθηκε ενας από τους ποιο δεινούς υπερασπιστές της Αντίστασης. Μπορούσε και αυτός να φύγει στο εξωτερικό. Ειχε όλες τις δυνατότητες. Δεν το έκανε. Στάθηκε εδώ βράχος υπερασπιστής της Αντίστασης. Επισκέφθηκε το Πολυτεχνείο τις μέρες των φοβερών γεγονότων και πήγαινε πάντα ακλόνητος υπερασπιστής μάρτυρας υπερασπίσεως στους αγωνιστές της Αντίστασης στα δικαστήρια που δικάζονταν οι αγωνιστές. Δέχθηκε να μιλήσει σε κοινή συγκέντρωση της Εθνικής Αντίστασης και προσπάθησαν δυστυχώς να τον εμποδίσουν (αυτοί που έβαζαν τις Νάρκες κάθε χρόνο στο Γοργοπόταμο να μην μιλήσει σε εκδήλωση για την Αντίσταση.

Η ιστορία γράφεται οπως ειναι, οπως εξελίσσεται. Δεν διαστρεβλώνεται γιατί οταν διαστρεβλωθεί δεν αποδίδει τη εμπειρία στους λαούς. Απεναντίας κάνει μεγάλο κακό στις επόμενες γενιές. Η διαστρέβλωση ξεφεύγει τελείως απ τα γεγονότα και ειδικά στο θέμα της ηθικής και της αλήθειας, που ειναι οι στυλοβάτες της ιστορίας.

Το 1943 το ΕΑΜ ειχε γίνει το αναμφισβήτητο σύμβολο και οδηγός του εθνικού αγώνα. Ηταν ο συνδετικός κρίκος της εθνικής ζωής. Στις πόλεις: Μια μυστική «παράνομη», αλλα πανίσχυρη, αληθινή κυβέρνηση του λαού, ενος λαού που δεν έσκυψε το κεφάλι. Και στη ήπαιθρο η πνοή της ελευθερίας μεγάλωνε το έδαφος της Ελεύθερης Ελλάδας. Η εθνική δράση και ο αγώνας για την επιβίωση, ολα ειχαν εναν καθοδηγητή : το ΕΑΜ. Γύρω απ το ΕΑΜ προσπαθούσαν να φυτοζωήσουν και σάπιζαν μέσα στη φλυαρία ολιγάνθρωπες παρέες που το μίσος για το λαό και η αγάπη του χρήματος τις σχημάτιζε. Οι ομάδες αυτές προσπαθούσαν να αποσπάσουν λίγο έδαφος απ το σύνολο που ειχε κατακτήσει το ΕΑΜ. Ο ΕΔΕΣ στην Ηπειρο. Ο ΕΔΕΣ μέχρις ότου δεν ειχε υποπέσει και στη δεύτερη, στη σαγήνη της συνεργασία με τους ίδιους τους κατακτητές. Βέβαια, κατόπιν εντολής του...Η συνεργασία ομως δεν παύει να ειναι συνεργασία η πρώτη και προδοσία η δεύτερη. Η ΕΚΚΑ του Δημήτρη Ψαρού.

Βέβαια τα επιχειρήματα που επικαλήσε ειναι πολλά. Θα αρκεστώ μόνο σε δύο. Στο Μάρκο Βαφειάδη και τη δολοφονία του συνταγματάρχη Ψαρρού. Πράγματι ο Μάρκος Βαφειάδης ηταν Πρωθυπουργός της κομμουνιστικής κυβέρνησης στον εμφύλιο και αρχηγός του επαναστατικού στρατού. Τελικά ομως παρά την τέτοια διαδρομή καταστάλαξε στο ΠΑΣΟΚ

και από τα έδρανα της Βουλής καλούσε...Οσο για τη δολοφονία του Ψαρρού και τους «τρακόσιους δολοφονηθέντες» λες και ήταν παρόντες οι γράφοντες. Θα θυμίσω στους όποιους συγγραφείς που οχι μόνο το επικαλέστηκαν, αλλα και το χρησιμοποίησαν ευρύτατα τον θάνατο του Ψαρρού, οτι εκείνο που δεν έλαβαν υπόψη τους ειναι το γεγονός ότι και οι άμεσα συνεργάτες του δεν έγραψαν πως ακριβώς διαδραματίστηκαν τα γεγονότα.

Αυτούς που με τις γνωστές προφάσεις εν αμαρτίες, οχι μόνο αποδέχθηκαν οτι ηταν το ίδιο «ηθική και ελληνόπρεπη στάση η συνεργασία με τους κατακτητές» με αυτή της Αντίστασης. Αυτούς που ενώ ισχυρίζονται οτι δεν κάνουν προπαγάνδα, που δεν αναμοχλεύουν το παρελθόν, που δεν απόβλεπαν σε κάποιο συγκεκριμένο στόχο ή προσωπικό όφελος και οταν ακόμα διαπραγματεύονταν ενα τέτοια εθνικό θέμα χωρίς στο μεταξύ να αξιολογήσουν την σημασία, το μέγεθος και το εθνικό του περιεχόμενο.

Αυτούς που έγραφαν ή έλεγαν στεντόρεια τη φωνή « Με πείσμα και με πάθος. Με στήθος και με γόνυ, για να αποτρέψουμε ενδεχόμενη αποδοχή της ΕΑΜικής Αντίστασης σαν: ***ΕΘΝΙΚΟ ΚΑΦΑΛΑΙΟ ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΑ ΙΔΕΏΔΗ.****.*

Αξιότιμε κ Μιχάλη, απ τα «κόκαλα βγαλμένη των Ελλήνων τα Ιερά» και απ τα μάρμαρα των αιώνων τα λευκά, ανατέλλει κάθε φορά η Ελευθερία σε αυτήν τη δοξασμένη Γη των προγόνων μας. Και η αλήθεια ειναι γεγονότα. Και τα γεγονότα μόνο οταν καταγράφονται την ώρα που διαδραματίζονται εχουν τη φλόγα και την αμεσότητα του ιστορικού γίγνεσθαι. Γι' αυτό και κάθε μεταγενέστερη προσπάθεια για εξωραϊσμό, απόκρυψη ή δικαίωση από οποιαδήποτε πλευρά και αν γίνει για να εξυπηρετηθούν κατοπινές σκοπιμότητες ειναι πλαστογραφία της ίδιας της ιστορίας και των συγκεκριμένων κάθε φορά γεγονότων. Και τα γεγονότα ειναι πεισματάρικα, είτε μας αρέσει είτε οχι έτσι πως καταγράφτηκαν έγιναν και όχι όπως θα θέλαμε να ειχαν γίνει. Και ολοι εχουν το δικαίωμα να μάθουν την αλήθεια από πρώτο χέρι τι ακριβώς έγινε εκείνα τα τέσσερα μαύρα και τραγικά για το λαό και τη χώρα κατοχικά χρόνια.

Για το οτι η κυβέρνηση του καϊρου ηταν ενα υποκατάστατο του Forein Offis ποτέ και απ κανέναν δεν αμφισβητήθηκε. Ο Αγγλος πρεσβευτή Λήπερ ηταν αυτός που έκανε το γενικό κουμάντο, χωρίς καν να ενημερώνει για τις πράξεις που αφορούσαν άμεσα ή και έμμεσα την Ελλάδα. Ηταν ενας κυνικός ύπατος αρμοστής, που ούτε τον ίδιο τον Τσουδερό δεν ενημέρωνε για τα συμβαίνοντα στην Ελλάδα.

Ηταν τόσο απαράδεκτη και προκλητική η συμπεριφορά του για τα ελληνικά πράγματα και πλήρης άγνοια των Ελλήνων που εγκατάλλειψαν μαζί τους λαό και χώρα, που ανάγκασε τον Πρωθυπουργό Τσουδερό στις 3/10/43 απευθυνόμενος προς τον κ Λύπερ λέγοντάς του : «Γνωρίζετε οτι από διετίας εκρατήθημεν παρά των αρμοδίων Βρετανικών υπηρεσιών μακράν πάσης επαφής με την Ελλάδα και τις εκεί ενέργειές σας, είτε πολιτικής φύσεως, είτε επαναστατικής φύσεως, ήσαν και παραμένουν εις ημάς άγνωστε». Όταν λοιπόν, συνέβαιναν αυτού του είδους γεγονότα, κάπως και κάποιοι πρέπει να πουν κάτι για να επικαλυφθούν. Και γιατί όχι και να τα αντιστρέψουν, μα και να μετακυλήσουν την ευθύνη.

ΜΝΗΜΗ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΑ

Η εθνική αστικη τάξη εχει χάσει από το 1821 ακόμα την εθνική διάσταση-προσωπικότητα. Δεν ήταν και δεν ειναι εθνική. Εχει γίνει εθνικιστική.Η ονομασία ειναι για να καλύπτει, πώς οι μεθοδεύσεις της εχουν οδηγήσει στη διάλυση της εθνικής παρουσίας.Η αδυναμία της αυτή οφείλεται σε τρείς βασικούς και συγκεκριμένους λόγους α) Ενώ δημιούργησε την «Φιλική Εταιρία»,προετοίμασε υλικά και ιδεολογικά τον αγώνα της εθνικής μας ανεξαρτησίας, έχασε τη συναίνεση του λαού.Και την έχασε γιατί δεν μπόρεσε να λύσει τα πιό ζωτικά άμεσα και φλεγοντα προβλήματα που αντίκρισε από την πρώτη μέρα του Εθνικού Ξεσηκωμού. Β) Με την αστική τάξη της χώρας μας συνέβαινε και

τούτο το οξύμωρο:Οι ιδρυτές της «Φιλικής» ηταν στη συντριπτική τους πλειοψηφία έμποροι-μεταπράτες.

Ενώ λοιπόν, οργανωσε εθνικό-απελευθερωτικό αγώνα εδν μπόρεσε να παίξει σαν τάξη τον ιστορικό της ρόλο. Να εφαρμόσει το ριζοσπαστικό της πρόγραμμα: Να συντρύψει τη φεουδαρχία, και να εκσυγχρονήτουν τον Κλήρο, που από κοινού με τις αλλες οι αντιδραστικές δυνάμεις, κρατούσαν τους ραγιάδες υποτακτικούς στους ίδιους και στον τούρκο τύραννο. Να συντρίψει όλους αυτούς, που τη λέξη ελευθερία τη θεωρούσαν το πιό θανάσιμο αμάρτυμα. Αυτούς που για να διατηρήσουν το ραγιά σε αμάθεια και υπόταγή και ειδικά ο Κλήρος για τον ίδιο ακριβώς σκοπό έπειθε τους ραγιάδες οτι τα βάσανα, οι στερήσιες και η αραματοσύνη τους, δεν προέρχονται από τον κατακτητή τύραννο και από την ληστρική εκμετάλευση που του κάνουν οι ίδιοι και ο τύραννος, αλλά λόγο την ανυπακουή και τα τόσα αμαρτύματα που εχουμε κάνει σαν λαός ο Θεός μας τιμώρησε. Συγκεκριμένα έλεγαν στους ραγιάδες οτι «Ο Θεός, μας έδωσε την τυραννία για τις αμαρτιές μας προς αυτόν! Και πρέπει,αδερφοί,να την υποφέρωμεν με καλή καρδίαν και χωρίς φογγυσμόν, και να ευχαριστηθώμεν είς ό,τι κάμνει ο Θεός». Λέει ο ανώνυμος στην Ελληνική Νομαρχίας.

Βέβαια, όλα αυτά δεν έγιναν χωρίς κόστος.Οι απώλειες του ΕΛΑΣ μετά το Μάη22 του 1943 και χωρίς τις απώλειες των πιό πάνω περιοχών.Νεκροί 4.500,τραυματίες 6.000,από τους οποίους οι 2.000 και πλέον έμειναν για την υπόλοιπη ζωή τους ανάπηροι.

Οι ανθρωποι αυτοί, ενισχύοντας τις απόψεις συντηρητικών Νεο-Δεξιών διανουμένων και πολιτικών, που απαιτούσαν και εξακολουθούν να απαιτούν να σταματήσει «η ενεργοποίηση της από το φαιό παρελθόν» και αντιδρώντας στην αναγνώριση της μεγάλης και πολύπλευρης προσφοράς της ΕΑΜικής Αντίστασης και κυρίως η προβολή κατά τομεις και περιοχές του έργου της(κινηματογραφικά έργα,θέατρο,μέσα ενημέρωσης-τύπος τηλεόραση ,βιβλία κλπ)προσπαθούν να δημιουργήσουν μιά εικόνα της ιστορίας όπου αυτές οι αλήθειες θα αποσιωπούνται,να αποθούνται ή να σχετικοποιούναι ή και να παραποιούνται και αυτό γιατί δεν μπορεί να αποτελέσουν σε «καμιά περίπτωση τη βάση»για την αυτογνωσία ενός αυτοσυνείδητου έθνους όπως εμείς οι έλληνες.Ουσιαστικά αυτός ο παναπροσδιορισμός της ιστορικής σημασίας που εχει η τετράχρονη Αντίσταση,θέλουν να υποταχθεί στο αντιστάθμισμα με τα «δεινα των Ταγμάτων Ασφαλείας»και τις άλλες συνεργαζόμενες με τους Γερμανους οργανώσεις ΠΑΟ,Τσαούς Αντών,Μιχάλ Αγά,Δάγκουλα,Πούλιο,κλπ μόνο στη Μακεδονία.

...Ενώ ο κόσμος της Αντίστασης,όσοι δεν δολοφωνήθηκαν από το μεταπολεμικό κράτος,όσοι δεν εξοντώθηκαν,όσοι άντεξαν τα κολαστήρια της Μακρονήσου,εκεί που σταυρώθηκε ο Χριστός της Ελλάδας,όσοι έμειναν όρθιοι μετά από τόσους εξευτελισμούς και ταπεινώσεις.Οσοι χάσανε δουλειές,περιουσία,οικογένεια.Οσοι σταυρωθήκανε στις εξορίες χρόνια.Οσοι αντέξανε κάτεργα και φυλακές.Οταν αυτοί που δημιούργησαν την αθάνατη εκείνη εποποϊϊα ειναι αυτοί που έζησαν,τον πόνο,την ανθρώπινη τραγωδία και τις υλικές καταστροφές.:

«Ανάξιος όποιος ξάφνου ακούει το πρασκλητήρι των καιρών να το φυσάει η να το κρούει σάλπιγγα ή τύμπανο : τ' ακούει,δε λέει:ΠΑΡΩ»

ήκον,υποτάχθηκαν στους κατακτητές,αποδέχθηκαν τις κυβερνήσεις που διόριζαν οι κατακτητές.Το κακό ειναι οτι δεν αρκέστηκαν σ αυτό,αλλά καλούσαν και το λαό να μήν αντισταθεί στους κατακτητές,ύστερα από το τοί ΑΝΑΞΙΟΙ κατά τον ποιητή του Λαού και του Εθνους.

Η μεγαλο-αστική τάξη,μεγαλέμποροι,εισαγωγείς,βιομήχανοι,κλπ,πολλοί πριν από την κατοχή και άλλοι μετά οχι μόνο τάχθηκαν με τους κατακτητές αλλά και τους βοήθησαν στην καταλήστεψη της Εθνικής οικονομίας και του πενιχρού εισοδήματος του λαού με τον μαυραγορητισμό,την αρπαγή του εθνικού πλούτου,υλικού,και πνευματικού,οδηγώντας τον λαό στην πείνα-λιμοκτονία και τον θάνατο θησαυρίζονταν παράνομα και εγκληματικά εις βάρος του λαού.Ολοι αυτοί,κρίθηκαν ΑΝΑΞΙΟΙ του Λαού και της πατρίδας.

Οι εκπρόσωποι των ανωτάτων πνευματικών ιδρυμάτων,οι Πρύτανεις των Πανεπιστημίων και της Ακαδημίας Αθηνών,τα φιλολογικά σωματεία,ο τύπος της πνευματικής αριστοκρατίας,αυτοί που με μικροεξαιρέσεις πάντα μισούν το αγροίκο λαό και ας ευθύνονταν οι ίδιοι για την κατάντια του,τάχθηκαν όλοι ανεπιφύλακτα με την κατοχή και αποτέλεσαν τα βασικά στηρίγματά της,αποδείχθηκαν ΑΝΑΞΙΟΙ της πατρίδας και του Εθνους.Του Εθνους και της πατρίδας που τόσο πολύ εκθείαζαν από την έδρα.Στη δυσκολότερη,την πιό κρίσιμη για την ύπαρξη της στιγμή την πρόδοσαν.

Η Ελληνικθνική Αντίσταση,δεν ήταν η Αντίστασκη που την έναναν τα οργανωμένα συμφέροντα και για τα συμφέροντα.Ηταν Αντίσταση εθελοντική,λαϊκή,ανιδιοτελής και πηγαία.Ηταν η υπεράσπιση των διαρχονθκών Ανθρώπινων αξιών.Ηταν ηδιάσωση και η συνέχεια της εθνικής κληρονομιάς.Γι αυτό και ήταν μιά από τις μαζικότερες και ηρωϊκότερες της εποχής της.Ηταν η πιό ένδοξη σελίδα της νεότερης ιστορίας μετά το 1821.Ηταν και ειναι η δόξα και το αγίασμα της ιστορίας και σαν τέτοια θα παραμείνει ακέρταιη,λαμπρή και αθάνατη.

Γράφοντας αυτά στο νού μου έρχεται αυτό που λένε οι Ιταλοί.Gyanto il sole e basso,ansye i pikkolo fanno le ombgye. που σημάινει, οτι οταν ο ήλιος χαμηλώσει και οι νάνοι ρίχνουν μεγάλη σκιά προκειμένου να καλύψουν την ανεπάρκεια...

Ειναι οι ανθρωποι που σκόπημα ξεχνούν οτι πολεμικοί αγώνες δεν κρίνονται με το εμπορικό ισοζύγιο,τα έσοδα και τα έξοδα μονάχα,αλλα κρίνονται με την ηθική αντανάκλαση του αυτοί εχουν στο λαό και κυρίως αν εκφράζουν τους πόθους του λαού.Αν οι προγονοί μασκέπτονταν όπως σκέφτονται οι κύριοι αυτοί,δεν θα ειχαμε Μαραθώ να,Σαλαμίνα,Θερμοπύλες,Ζαλόγγο,Μεσολόγγι,Αρκάδι,δεν θα ειχαμε τον αγώνα του 21,τις Κρητικές επαναστάσεις,τον αντάρτικο αγώνα στη Μακεδονία,τους πολέμους του 1912 και 1913,τον πόλεμο του 1916-1922.οχι μονάχα τα ειχαμε όλα αυτά και τα θαυμάζουμε και μαζί μας όλη η οικουμένη,αλλα και το 1940 ειχαμε το αλβανικό Επος και την αντίσταση κατά των τριών κατακτητών για την οποία ο λαός δεν λογάρισε τις θυσίες που χρειάστηκαν για να αντιμετωπίσει τις δυό αυτοκρατορίες.Κατηγορούν το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ για φόνους και καταστροφές.Τον ΕΛΑΣ που στα μαύρα χρόνια της τριπλής κατοχής σήκωσε ψηλά τη σημαία του σκληρού και αδυσώπητου αγώνα κατά των κατακτητών.Τον ΕΛΑΣ,που από από τον πιό απλό και μικρό ανταρτο-ΕΠΟΝίτη μέχρι τον Στρατηγό,ήταν ενταγμένοι σε εθελοντική βάση και σε γνώση οτι δεν υπάρχει οπλισμός,επιμελητείες και αποθήκες ανεφοδιασμού,μπήκε θυελώδικα στον σκληρό και άνισο αγώνα.Και σε μικρό χρονικό διάστημα με τα όπλα που έπαιρνε από τους ίδους τους κατακτητές,άρχισε να τους πολεμά,στις πόλεις,τα βουνά και τις θάλασσες,με απίστευτο ψυχικό σθένος.Με πίστη και αφοσίωση στην ιερότητα του αγώνα.Με αυταπάρνηση,με ηρωϊσμό και αυτοθυσία τη στρατιωτική δύναμη(300.000 περίπου)των τριών κατακτητών.

Μιά από τις πρώτες ανακοινώσεις-προτροπές της κυβέρνησης των κούϊσλιγνκ πρός τον λαό «ήταν να παραδώσει τα όπλα ή το ‘οπλο που τυχόν εχει κάποιος οσο το δυνατόν γρηγορότερα γιατί σε λίγο για όσους δεν θα τα παραδώσουν θα υπάρξουν βαρύτατες ποινές».Οι Εγγλέζοι υποχωρώντας από την Ελλάδα κατέστρεφαν τα όπλα που δεν μπορούσαν να πάρουν μαζί τους,ιδιαίτερα τα αυτόματα όπλα ή πετούσαν τα κινητά ουραία έτσι ώστε καν ακομα βρεθεί το όπλο να ειναι άρχιστο.

Για να γίνει κατανοητό,πόσο αυστηρά ήταν τα μέτρα για την κατοχή όπλων,που έπαιρναν οι κατακτητές από τα πρώτα ακόμα σκιρτήματα της αντίστασης φαίνεται από το γεγονός οτι στις 25.7.1941 ενα ανακοινωθέν τριών γραμμών της γερμανικής Κομαντατούρας στην Αθήνα κάνει γνωστό στο λαό της αθήνας οτι «ο καφετζής Αλέξανδρος Δούσης εξετελέσθει για παράνομη κατοχή ‘οπλων».Και στις 29 του ιδίου μήνα οιΓερμανοί ανακοινώνουν οτι εξετέλεσαν δυό κλέφτες στην Αθήνα και εναν στη Θεσσαλονίκ,επειδή «επιχείρησαν να προκαλέσουν βλάβες σε στρατιωτικές εγκαταστάσιες».Και μόνο οι δυό αυτές ανακοινώσεις δείχνουν πόσο δύσκολη ηταν η ανεύρεση ενος όπλου.Και οτι αν εξαιρέσει κάνεις τα λίγα-ελάχιστα και με το σταγονόμετρο που έδειναν οι Αγγλοι στον ΕΛΑΣ,για τον ΕΛΑΣ η μόνη

πηγή εξοικονόμισης οπλισμού ηταν οι ιδιοι οι κατακτητές.Για να πάρεις ‘οπλα από τους στρατούς κατοχής σημαίνει οτι αναμετριέσε μαζί τους στα μαρμαρένια αλώνια.

Βέβαια,ο εθελοντής αντάρτης-ΕΛΑΣίτης,γνώριζε οτι η ήττα των κατακτητών δεν ηταν εύκολη.Ηταν μια μακρόχρονη και επίπονη πορεία.Ο λαός καταλάβαινε πως η Νίκη δεν θα έρθει εύκολα και γρήγορα..Καταλάβαινε ακόμα οτι έπρεπε να περάσει αρκετός χρόνος,ανάμεσα στον επιθανάτιο ρόγχο και την απαλευθέρωση της γέννας.Ο λαός όμως,προκειμένου να απελευθερωθεί η δόλια πατρίδα και για να συμβάλει στη γενικότερη συμμαχική Νίκη κατά του άξονα εφοδιασμένος και εξοπλισμένος με ιδέες και οράματα καθώς ηταν από το οπλοστάσιο της μνήμης.Απο τους πατριωτικούς και δίκαιους αγώνες των πατεράδων και παππούδων τους εντάσσονταν εθελοντικά στον ΕΛΑΣ.Πολεμώντας μέσα από τις γραμμές του,δεν δύστασε να κάνει όλες εκείνες τις μορφές αγώνα και τις θυσίες που απαιτούσε αυτός ο σκληρός και άνισος αγώνας.

Αν δεν του φτάνουν αυτά τα επιχειρήματα ας κάνουν οι επικριτές του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ μιά περιοδεία σ αυτά τα καμένα και κατεστραμένα χωριά που επικαλούνται οτι κατέστρεψε με τη δράση του το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ.Εκεί στα καμένα και κατεστραμένα χωριά θα διαπιστώσουν οτι τα χωριά υποστήριξαν το αντάτρικο με όλη τους τη δύναμη,αυτά έδωσαν τα παιδιά τους,τα ζώα τους,την διατροφή και τη στέγη,την πλάτη τους για τις κακοτράχαλες μεταφορές.τους ανθρώπους αυτούς να ρωτήσουν και θα διαπιστώσουν από μόνοι τους πόσο τον ήθελε τον αντάτρικο αγώνα η λαϊκή ψυχή.Επειτα αν ο λαός δεν ηθελε τον αγώνα και κυρίως αν δεν συμμετείχε δε θα μπορούσε σε καμιά περίπτωση να αναπτυχθεί «οσες καταστροφές και φόνους και αν έκανε το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ».

Η συμμετοχή των λαών στους απελευθερωτικούς αγώνες δεν κάνουν πόλεμο εκ παρατάξεως με τον ή τους στρατούς κατοχής.Παντού όπου οι λαοί συμμετείχαν στους απελευθερωτικούς αγώνες όπως του Ισπανικούλαού το(1808-1813 και του Ρωσικού το 1812,κατά του Ναπολέοντα,στην Κίνα κατα των Ιαπώνων το 1937.Κλασικό παράδειγμα οι Ελληνες αρματωλοί και κλέφτες,που τελικά οδήγησε στην απελευθέρωση το 1821,όλοι έκαναν ανταρτοπόλεμο με αντάρτικο στρατό σαν τον ΕΛΑΣ.Αρχίζουν πάντα με μικρές αντάρτικες ομάδες,και σιγά-σιγά όπως με το δικό μας αντάρτικο στην κατοχή.Οταν με την πάροδο του χρόνου και την διαμόρφωση των καταλλήλων συνθηκών διαμορφώνονται σε μεγαλύτερες μονάδες.Οι αντάρτικοι στρατοί και όταν ακόμα συγκροτηθούν σε μεγαλύτερες μονάδες Αρχηγεία-Γενικά Στρατηγεία ποτέ δεν κάνουν μάχες εκ παρατάξεως γιατί δεν ειναι αυτός ο προορισμός τους.Εξακολουθούν να κάνουν ανταρτοπόλεμο,δηλ.χτυπούν τις συγκοινωνίες του εχθρού,τις εφοδιοπομπές του,μεμονωμένα φυλάκια ή φρουρές,μικρές φαλαγγες,καταστρέφουν τις συγκοινωνίες και όταν η δύναμη τους μεγαλώνει και ειναι πλέον σε θέση να αναμετρηθούν με μεγαλύτερες μονάδες του εχθρού,τότε χτυπούν και μεγαλύτερες φρουρές και φάλαγγες και πόλι αιφνιδιαστηκά και πάντα σε ενέδρες.Και κυρίως βασική επιδίωξη και αποστολή κάθε αντάρτικου στρατού ειναι η καθημερινή φθορά του εχθρού και η αποσχόληση οσο το δυνατόν περισσότερες δύναμεις του.Δυνάμεις που αν δεν τις απασχολούσε ο ΕΛΑΣ θα τις χρησιμοποιούσαν οι γερμανοί στά άλλα συμμαχικά μέτωπα.Ο ΕΛΑΣ,κύριοι,δεν έκανε συμβιβασμό με τους κατακτητές όπως έκαναν αλλοι.Τους χτυπούσε διαρκώς και οχι μονάχα οταν έπαιρνε συμαχικές διαταγές,αλλα και με δική του πρωτοβουλία,οαταν παρουσιάζονταν η παραμικρή ευκαιρία και ηταν ανάγκη.Να λίγες από τις πολλές μάχες που έδωσε α) Συμμετοχή με μεγαλύτερη δύναμη στην ανατίναξη της γέφυρας του Γογροποτάμου Νοέμβρης 1942.β) Διάλυση δυό ιταλικών ταγμάτων στην περιοχή Χασίων Φλεβάρης 1943.Α πώλειες ιταλών 137 νεκροί,160 αιχμάλωτοι. γ) Μάχη Μπουγάζι Σιάτσιστας άνοιξη 1943.Αιχμαλωσία ολόκληρου ιταλικού τάγματος-18 αξιωματικοί,700 οπλίτες-μεόλο το πολεμικό υλικό τους.δ) Μάχη Δομένικου ανοιξη 1943 με 80 ιταλούς νεκρούς μεταξύ των οποίων ένας στρατηγός και 20 αξιωματικοί.ε) Την ίδια περίοδο η μάχη της Τσαγκαράδας,της Πόρτας,στη βουνοχώρα και την Αγία Ευθυμία.Οι μάχες της Καϊτσας,Μεγάλο χωριό,Μικρό χωριο,Χρυσό κλπ.ζ)Το Μάη του 1943 καταστροφή αντομηχανών και αμαξοστοιχιών στο κηφισσοχώρι.Ανατίναξη της σύραγγας Κουρνόβου την πρύτω Ιουνίου με αποτέλεσμα τη διακοπή συγκοινωνίας,καταστροφή της αμαξοστοιχίας με 600 περίπου νεκρούς.στ) Η μηνιαία

σχεδόν έφοδο του ΕΛΑΣ(21.Ιουνίου.με 14 Ιουλίου)σε όλη την Ελλάδα με καταστροφές συγκοινωνιών-επικοινωνιών,χτυπήματα φαλάγγων για διευκόλυνση απόβασης στη Σικελία.Συγχαρητήρια και ευχαριστήρια του Στρατηγού Ουϊλσων θ) Ανατίναξη αμαξοστοιχίας στις αρχές του 1944 στο Δεμερλή.ι) Την ίδια εποχή ανατίναξη αμαξοστοιχίας στο Αγρίνιο,καταστροφή μεγάλης ποσότητας βενζίνης και πολεμικού υλικού με αρκετές απώλειες.κ) Φλεβάρης του 1944 μάχες στα Αγναντα,Πράμαντα και Καλεντίνη κλπ.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα η Χη Μεραρχία του ΕΛΑΣ,που ειχε όπως και προπολεμικά την έδρα στη Βέροια.Η Χη Μεραρχία ειχε στη δυναμή της το 16ο Σύνταγμα Βεροίας,το 30ο Εδέσης και το 50ο Καταρίνης.Η Χη Μεραρχία,λόγω της στρατηγικής θέσης και σημασία που ειχε και η ζώνη ευθύνης-απο το Αμύνταιο,μέχρι τα Τέμπη-κύρια και βασική αποστολή της Μεραρχίας ήταν να αποσχολεί όσο το δυνατόν περισσότερες γερμανικές δυνάμεις που ο άξονας θα χρησιμοποιούσε σ αλλα μέτωπα,να μήν επιτρέψει μέσω του κύριου και μοναδικού άξονα μεταφοράς στρατού και πολεμικού υλικού στην Αφρική και τη Μέση Ανατολή και σε συνέχεια να αομονώσει τη Μητρόπολη από το Αφρικανικό και Μασανατολικό μέτωπο.

Η Χη Μεραρχία του ΕΛΑΣ εχει στο ενεργητικό της αρκετές και αξιόλογες μάχες με του Γερμανούς κατακτητές και

.Πρώτυπα τέτοιον άνισων άγωνων προσφοράς και θυσιών υπάρχουν αρκετά και πλούσια σε περιεχόμε νο και αποτέλεσμα.Ηταν αυτοί -οι πρόγονοι που ανά τους αιώνες δεν υποτάχθηκαν.Δεν δέχθηκαν και δεν ανέχθηκαν το «βασίλη κάτσε φρόνημα.Κάτσε ταπεινωμένα».

Οι αρχαίοι πρόγονοι μας έδωσαν τη Σαλαμίνα,τις Θεπμοπύλες,τον Μαραθώνα κλπ.Οι βυζαντινοί .....Οι αγωνιστές του 21,για να ανασύρουν αυτον τον ιστορικό θυσαυρό από τη λήθη που τον ειχαν καταχωνιάσει οι δυνάμεις του Μεσαίωνα και του σκότους.Οι ανθρωποι που ευαγγελίζονται και σήμερα ακόμα οτι « η πίστη δεν ειναι εξαναγκασμός,όπως η γνωση,αλλά εκδήλωση της ελευθρίας του πνεύματος»Εξαναγκασμός λοιπόν,η ΓΝΩΣΗ.Η γνώση,Μόρφωση,η Επιστήμη που απέλευθέρωσε Ανθρώπους και λαούς ειναι εξαναγκασμός του πνεύματος.Και ειναι εκδήλωση της ελευθερίας του πνεύματος η Θρησκευτική πίστη που αντιστρέφεται τη γνώση.Αυτοί που στάθηκαν οι συνεργοί της Οι συλλήψεις ειχαν ξεπεράσει τις 200,000 άτομα,απ τους οποίους 120,000,ήταν ΄μονιμα κρατούμενοι.Το μεγαλύτερο μέρος των 50,000 εκτελεσμένων ήταν από αυτούς.Οι εκτελέσεις γίνονταν συνήθως με τουφεκισμό,με κρεμάλα,με βασανιστήρια και εμπρησμό.

. . . . Χαρακτηριστικό του πνεύματος μισαλλοδοξίας και αντικομουνισμού που επικρατούσε στη χώρα μας μετά την υπογραφή της συμφωνία της Βάρκιζας (12/2/45) υπό τις ευλογίες των «συμμάχων μας « Άγγλων είναι το κείμενο ανακοίνωσης που ο Πέτρος Αρώνης έφερε στη δημοσιότητα. Η ανακοίνωση έχει ως εξής: «9ον Γυμνάσιον Αρρένων Αθηνών. Ανακοίνωσις. Δια τους κηδεμόνας και τους μαθητάς οιασδήποτε τάξεως. Γνωστοποιούμεν ότι οιασδήποτε μαθητής ή κηδεμών επιθυμεί να λάβει αποδεικτικόν ή απολυτήριον του ημετέρου Γυμνασίου, οφείλει να προσκομίσει πλην των άλλων, και βεβαίωσιν της Αστυνομικής Αρχής της περιφερείας του περί των κοινωνικών φρονημάτων. Αθήναι 22/4/1945. Ο Γυμνασιάρχης(Σ. Τ) «. Δηλαδή μπορεί να είσαι άριστος μαθητής, αλλά δεν έχει πιστοποιητικό κοινωνικών φρονημάτων, απολυτήριο δεν παίρνεις. Και προσέξτε, «οιασδήποτε τάξεως « γράφει στην ανακοίνωση ο κ. Γυμνασιάρχης. Ακόμα και ο μαθητής των 13-14 χρόνων έπρεπε να του φέρει πιστοποιητικό κοινωνικών φρονημάτων. Όταν από τα παιδιά των 13-14 ετών ζητούσαν πιστοποιητικά κοινωνικών φρονημάτων αντιλαμβάνεται κανείς τι συνέβαινε με τους μεγάλους και ειδικά με αυτούς που είχαν πάρει μέρος στην ΕΑΜική Αντίσταση. Είναι ενδεικτικό να αναφερθεί και ένα άλλο περιστατικό που συνέβη τη φορά αυτή στο 5ο Γυμνάσιο Αρρένων Αθηνών. «Όταν, την 26 Οκτωβρίου 1946, επ΄ ευκαιρία της 6ης επετείου από της επιθέσεως της φασιστική Ιταλίας κατά της Ελλάδος, ο καθηγητής του πιο πάνω Γυμνασίου κ. Σταματογιανόπουλος ανέπτυσσε προς

τους μαθητάς του τα εν Αλβανία πολέμου, ο νεαρός μαθητής Αλεξ Σύρος, του οποίου τον Πατέρα, ανώτερον δικαστικόν, μετάσχοντα του Κινήματος Αντιστάσεως είχαν συλλάβει και εξετέλεσαν οι Γερμανοί, εφώναξε, υπό το κράτος της συγκινήσεως του «Κάτω ο φασισμός « ο αγορεύων καθηγητής, γνωστός μοναρχικός, τον εκκάλεσε πλησίον του, τον εχαστούκισε, τον παρέδωσε εις την Αστυνομίαν, το δε Συμβούλιον των Καθηγητών τον απέβαλε από το Γυμνάσιον «. Δηλαδή ούτε «Κάτω ο φασισμός « δεν μπορούσες να φωνάξεις στη μεταβαρκιζιανή Ελλάδα, κι ας είχες πατέρα εκτελεσμένο από τους φασίστες. Όταν αυτά συμβαίνουν στην Αθήνα ο καθένας αντιλαμβάνεται τη συνέβαινε στην Ύπαιθρο, όπου οργίαζαν ανεξέλεγκτες οι παρακρατικές συμμορίες.

Βεβαα ολα αυτά δεν γράφονται για να αναμοχλευτούν παλιές και ξεπερασμένες καταστάσεις παθών και μισαλλοδοξίας, αλλά για να τα διαβάζουν οι σημερινοί νέοι και οι νέες και να βρίσκονται «εν εγρηγόρσει» ώστε να μην ξανάρθουν εκείνες οι εποχές του μίσους και της εξόντωσης όσων έχουν διαφορετική γνώμη, όσων σκέφτονται με το δικό τους τρόπο.

. Για να μην ανοίξει ξανά το «Κουτί της Πανδώρας «, από το οποίο ξεπήδησαν όλα τα κακά της μεταπολεμικής ιστορίας, μέχρι και η δικτατορία των συνταγματαρχών στις 21 Απριλίου 1947. Το «Δώρο του Υψίστου « κατέστρεψε την ελπίδα για Δημοκρατική αναγέννηση της Ελλάδας μέσα από την Αντίσταση και γύρισε τον τροχό της ιστορίας, πολλές δεκάδες χρόνια πίσω. Χωρίς βέβαια αυτό να σημαίνει πως πρέπει ν αποσιωπηθούν τα βαριά και μεγάλα λάθη της τακτικής και στρατηγικής του ΚΚΕ, λάθη που επιτρέψανε να πραγματοποιηθούνε οι «επιτυχίες του Υψίστου «, που επικαλέστηκε ο κ Γ Παπανδρέου. Για να μην γίνει για άλλη μια φορά η Ελλάδα και οι Έλληνες παρανάλωμα του πυρός. Του πυρός που κατά τους μετριότερους υπολογισμούς η Ελλάδα μόνο στον υπέρτατο αγώνα της συντριβής της Χιτλερικής Γερμανίας και των συμμάχων της ο λαός πρόσφερε βαρύ φόρο αίματος και τεράστιες υλικές καταστροφές:

Η αξία των υλικών μόνο αγαθών που λεηλατήθηκαν ή καταστράφηκαν από τους Γερμανούς, Ιταλούς και Βουλγάρους φασίστες κατακτητές, σύμφωνα με τους επίσημους υπολογισμούς ξεπέρασε τα 8 δις εκατομμύρια δολάρια.

Να πώς βεβαιώνει ο ίδιος ο κατακτητής τις εκατόμβες των θυσιών του ελληνικού λαού στην κατοχή. Κατά την επίσημη έκθεση του Γερμανικού Επιτελείου, μόνο στην περίοδο Ιούλη 1943 (δηλαδή μετά την αποσκίρτηση της Ιταλία) ως το Σεπτέμβρη του 1944 (παραμονές αποχώρησης των Γερμανών από την Ελλάδα)-το 16-διάστημα-τα θύματα της Ελληνικής Εθνικής Αντίστασης ήταν:

Νεκροί -20, 650. Αιχμάλωτοι-25, 728. Εκτελεσθέντες 4. 795(εκτελέσεις-Αντίποινα). Και οι αριθμοί είναι οπωσδήποτε ελλιπείς αφού προέρχονται από τα «μυστικά αρχεία της Βερμαχτ «.

«Το Έθνος των Ελλήνων, δεν έχει μάθει ακόμα να θεωρεί εθνικό ό, τι είναι αληθινό « είχε πει ο μεγάλος Σολωμός.

Βασικά συστατικά του έθνους έχουμε μάθει να λέμε είναι: Η γλώσσα, η Θρησκεία και η ίδια φυλετική καταγωγή. Ο ορισμός αυτός δεν είναι σωστός, γιατί ούτε η γλώσσα, ούτε και Θρησκεία, μα ούτε και η φυλετική καταγωγή αποτελούν μοναδικά βασικά συστατικά του έθνους.

Διεκδικούμε τη μεγαλύτερη της κοινωνίας των Ανθρώπων.Αν αυτή η διεκδήκηση δεν εκφραστεί στην πράξη,δεν αποδεχθεί με τον λόγο και τις τέχνες,ποίος θα μας πιστέψει και κυρίως ποίος θα μας αποδεχθεί σαν τους φυσικούς κληρονόμους ατού του πολιτισμού.Αν έμπρακτα με τους αγώνες δεν επιβεβαίώσουμε την ύπαρξή του και δεν τον προεκτίνουμε και κυρίως αν έμπρακτα δεν αποδείξουμε πως ο μακραίωνος Οθωμανικός ζυγός παρά τις άοκνες προσπάθειες δεν κατόρθωσε να τσακίσει το πνεύμα -φρόνημα του Ελληνισμού.Αυτό το δείχνουν περίτρανα οι καλλές τέχνες:Ποίηση,Λογοτεχνία,Ζωγραφική κλπ.Η συνέχεια του Ελληνισμού παρά τις πιέσεις που δέχθηκε δεν διασπάστηκε.Ο

Οθωμανικός ζυγός απλώς ανέστειλε ή μάλλον καμουφλάρισε τους πολλους κρίκους της αλυσίδας που διατηρούσε και μεταλαμπάδευε τη συνέχεια. ρόνυ το αή

όλες οιμεγάλες καμπές της ιστορίας έχουν τα θύματά τους,εχουν τους μεγάλους και ανεπανάληπτους ηρωϊσμούς και αυτά γραφονται υποθήκες

Η Ελλάδα δεν μπορεί να μείνει χωρίς μνήμη.

Ο, τι δεν γράφεται ξεχνιέται. Και όχι μόνο ξεχνιέται, αλλά και διαστρεβλώνεται, παραποιείται αλλοιώνεται και τη θέση της ιστορικής αλήθειας την παίρνει το κατασκευασμένο ψέμα.

Σε έναν τόπο που στερείται μνήμης, μία από τις λίγες, σπάνιες αξίες της ελληνικής φυλής σαν αυτή της αντίστασης που ξεχωρίζουν, είναι εθνικά ωφέλιμο, τίμιο και ηθικό να παραμείνει ζωντανή και να της δοθεί θέσει στη ζωή και την ιστορία. Οι Άνθρωποι της Αντίστασης αγωνίστηκαν μέχρι την στερνή πνοή, με πάθος να μην χαθεί για την Ελλάδα και όχι μόνο γι αυτήν το μεγαλόπνευστο έργο των αγωνιστών, που καθαγίασαν με το αίμα τους οι πρωτομάρτυρες κομμουνιστές και μη για την απελευθέρωση της χώρας από την τριπλή κατοχή και τις ξεχωριστές και υπεράνθρωπες προσπάθειες που έκαναν για να υλοποιηθούν και τα κοινωνικό-οικονομικά προβλήμα που απασχολούσαν το λαό και τη χώρα που έμειναν άλυτα από το 1821 ακόμα. Ένα Έθνος που θέλει να αγνοεί τους αγώνες και τις θυσίες του και τους αγωνιστές που τις έκαναν είναι καταδικασμένο και θα οδηγηθεί αργά ή γρήγορα στην παρακμή

Ο νικητής έχει πάντοτε με το μέρος του το «δίκαιο « ξεχνώντας ή και παραβλέποντας ότι το δίκαιο διατρέχει πάντα την κόψη του ξυραφιού, και την ακίδα του ζυγού. Ο νικητής έχει πάντα το «δίκαιο «, με όποιον τρόπο κι αν κατάφερε να νικήσει. Ο σκοπός Αγιάζει τα μέσα που χρησιμοποίησε ο νικητής. Για όλα έφταιξε ο νικημένος αντίπαλος. Στα χέρια των δυνατών όλα τα πράγματα είναι πολύτιμα και η νίκη το πολυτιμότερο.

Αντιστασιακοί, δεν κατασκευάζουν ήρωες, πολύ περισσότερο δεν πλάθουν μύθους. Τα γραφτά τους είναι βιώματα ζωής. Είναι η μικρή συμμετοχή στο σκληρό, δύσκολο και αιματηρό Αντιστασιακό αγώνα. Είναι τα γεγονότα που έζησαν. Είναι η βιωματική ιστορία. Η αληθινή ιστορία σε κάθε χρονική στιγμή πρέπει να αποκαλύπτει την πραγματικότητα που είναι τόσο απαραίτητη, τόσο αναγκαία πάντα. Η ιστορία δεν γράφεται για να χαϊδεύει αυτιά αλλά για να αφυπνίσει συνειδήσεις. Να συμβάλει στη διαμόρφωση συνειδήσεων και την μικρή έστω διαμόρφωση και προδιαγραφή του μέλλοντος.

Βέβαια, μπορεί να έχουν κάποια φόρτιση ή και κάποια υπερβολή, Δεν παύουν όμως να είναι γεγονότα και σαν γεγονότα που έγιναν σε τόπο και χρόνο να είναι ιστορία. Μία ιστορία που δεν έχει ανάγκη από μύθους και ήρωες, αφού ήταν οι ίδιοι, που συμμετείχαν στα γεγονότα. Οι ίδιοι ποτέ δεν ένοιωσαν τον εαυτό τους ήρωα και μυθοπλάστη. Άλλωστε για πιο λόγο να το κάνουν. Για μισό και πλέον αιώνα η πολιτεία τους είχε προγραμμένους. Δεν μοίραζε αξιώματα και κοινωνικο-οικονομικές καταξιώσεις ή βαθμολογικές προαγωγές στους αγωνιστές της Αντίστασης ώστε να συντρέχει λόγος να υπερβάλουν . Και γιατί να υπερβάλουν. Τα χρόνια εκείνα, κάθε μέρα και κάθε ώρα, ήταν και μία συνταρακτική εμπειρία, αφού σε κάθε σημείο της πόλης και τα χωριά ήταν μέτωπο. Κάθε συνοικία ήταν εστία αντίστασης και κάθε στιγμή αντιμετώπιζες τον κίνδυνο να σε πιάσουν και ειδικά όταν συνέβαινε να είσαι σύνδεσμος. Στο βαθμό που αναπτύσσονταν ο αγώνας ολόκληρη η χώρα είχε μετατραπεί σε ένα εκτεταμένο πολεμικό μέτωπο. Δεν υπήρχαν όρια γραμμής μετώπου και μετόπισθεν. Είχε μετατράπηκε ολόκληρη η χώρα σε ένα θερμό μέτωπο γιατί η αντίσταση είχε για πρόγραμμα την υλοποίηση-ολοκλήρωση της επανάστασης του 21 απ την οποία αντλούσε τη δύναμή της.

Οποιος γνώρισε από κοντά τον εθελοντή αντάρτη και συζήτησε μαζι του εχει έντονη τη βεβαιότητα μέσα του οτι θεωρούσαν τον εαυτό τους κατευθρείαν απογώνους των αγωνιστών του 21. Και οχι μόνο απόγονοι του 21, αλλά και των αρχαίων προγόνων. Για τον εθελοντή αντάρτη, άν η Επανάσταση του 21, ήταν το σταθερό πρότυπο του Νέου

αγώνα, η αρχαία Ελλάδα ήταν γι αυτόν το αξεπέραστο πολιτιστικό πρότυπο του του σύγχρονου κόσμου. Αυτά και μόνο αυτά ήταν τα κίνητρα που τους οδήγησαν στην απόφαση να πάρουν τα όπλα. Η απόφαση αυτή ηταν εκδήλωση των πιό αξιοθαύμαστων στοιχείων του ελληνικού πνεύματος, του άσβεστου Πατριωρισμού, της άρνησης κάθε ιδιοτέλειας και εκεί που έμπαινε ζήτημα τιμής, της Στωϊκής αποδοχής φοβερών δοκιμασιών και της θέλησης για κοινή δράσης, ακόμα και κάτω από τους δυσμενέστερους όρους. //

Αμέσως μετά την κατάληψη της χώρας οι Κούϊσλίγκς ειχαν κανει κυβέρνηση, το ίδιο όπως και οι Κοτζαμπάσηδες το 21, ειχαν κάνει την «Αχαϊκή Εταιρία «με Πρόεδρο τον Αρχιεπίσκοπο Γερμανό και ξεχωριστή οργάνωση αριστοκρατική-τύπου ΕΔΕΣ-, που άρχισε πόλεμο στην Ηλεία κατά των αγωνιστών και όχι μόνο, αλλά μέσο του Νενέκου βρίσκονταν σε συνενόηση (ΕΔΕΣ με Γερμανούς)με του Τούρκους.

Ο Ράλλης ήταν ολιγαρχικός από πεποίθηση, συνείδηση και κληρονομιά. Πίστευε οτι η χώρα βρίσκεται υπο γερμανική κυριαρχία και ώς εκ τούτου δεν επιτρέπεται καμιά αντίσταση. Και όχι μόνο δεν επιτρέπεται η παραμικρή αντίσταση αλλά έτσι όπως διαμορφωθεί τα πράγματα στην Ευρώπη επιβάλεται αν θέλουμε να είμαστε μεταξύ των νικητών να ταχθούμε στο πλευρό της Γερμανίας. Αυτή ήταν η επικρατούσα άποψη για ένα μεγάλο χρονικό διάστημα. Αυτήν ήταν η εποχή που οι κυβερνήσεις κούϊσλίγκνς έκαναν προσπάθεια να κάνουν επιστράτευση και να στείλουν τους Ελληνες που επέζησαν από τον Αλβανικό πόλεμο, την πείνα και τις αρρώστειες στο διάφορα μέτωπα στο πλευρό των Γερμανών.

Φαίνεται, πως ο αστικός κόσμος στην αρχή, έτσι όπως διαμορφώνονταν τα πράγματα στα πολεμικά μέτωπα η φασιστική Μεταξική υποδομή που προϋπήρχε επιβεβαίωναν οτι η νέα τάξη πραγμάτων υπο τη γερμανική ηγεσία ήταν δεδομένη. Αν σε αυτό προστεθεί οτι ενα μεγάλο μέρος της ολιγαρχίας ειχε συντονίσει τα συμφέροντά της με αυτά της Γερμανίας, καταλήγει κανείς αβίαστα στο συμπέρασμα οτιη όποια και όσο πλατεία και αν ήταν η αντίσταση, δεν θα μπορούσε να σταθεί, αφού δεν διέγραφε προοπτική νίκης, υπο την νέα τάξη πραγμάτων. ///////////////

Οπως τότε στην Τροιζίνα 2-4-27. η εθνοσυνέλευση, ΄΄ηταν μια σύναξη συναφικά χονδρονοικοκυραίων και των συνφερόντων, τώρα μάλιστα που η απελευθέρωση όπως και τότε ειχε ολοκλορωθεί από τους ////////και από την ολιγαρχίακαι τους δωσιλόγους σήμερα, ειναι οχι μόνο ανήθικο και ανάξιο να υποσκάπτουμε το Γ! Ράϊχ. Αυτό στις 2-4-1827.

Ο Κορδάτος ομως λεεί οτι αυτοί την αντεπανάσταση και τους εμφύλιους που επακολούθησαν την ετοίμαζαν-όπως και ο Τσιώρτσιλσε συνεργασία με του δολόγους από τις 16-1-1822 στην Α! Εθνική Συνέλευση στο Αργος. Λέει λοιπόν επι λέξη ο Κορδάτος: «Η Α! Εθνική Συνέλευση(στο Αργος)τελείωσε τις εργασίες της στις 16-Γενάρη του 1822. Πριν όμως διαλυθεί, την τελευταία μέρα, ψήφισεμιά διακήρυξη, δικαιολογώντας τον Απελευθερωτικό-μόνο-Επαναστατικό Αγώνα και αποδόκιμάζοντας τη Φυλική Εταιρία «Και ύστερα από το συνηθισμό τυπικό τον προς εξωτερική κατανάλωση-που λέμε καταληγει με τον εξής εξορκισμό «ο κατά των τυράνων-κατακτητων-πόλεμος ημών, μακράν του να στηρίζεται είς αρχάς τινάς δημαγωγικάς και στασειώδεις, ολοφάνερα αντιλαϊκή ή ιδιοτελείς μέρους τινός του σύμπαντος Ελληνικού Εθνους-κατά του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ-ειναι πόλεμος εθνικός, πόλεμος ιερός, του οποίου η μόνο αιτία ειναι η απόκτησης των δικαίων της προσωπικής ημών ελευθερίας, της ιδιοκτησίας, της τιμής . . . «κλπ και η Φυλική που βασική της θέση ήταν η ιδιοκτησία, η ελευθερία και η τιμή ήταν εναντίον όλων αυτών΄;Διαβάζοντας αυτό το κομμάτι έννοισα σαν να μιλούσε ο Τσιώρτσιλ.

Αλήθεια πώς μπόρεσαν τελικά να συμπέσουν οι τότε με τους τώρα να χαρακτηρίσουν τη φυλική όπως την χαρακτήρισαν και το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ προδοτικό και απάτριδο;Να το θέσουν έκ ποδώς με στόχο να εξοντώσουν βιολογικά την ηγεσία αυτού του λαμπρού και ανεπανάλυπτου για την Ελλάδα Λαϊκου-Εθνικού Κινήματος. Το ωραίο δέ ειναι οτι όλους τους ταγματασφαλίτες, του ΙΔΕΑ , ώς τον πιό μικρό και τιποτένιο, ακόμα και αυτόν που

αποδεδειμένα διέπραξε τα πιόφρικτά εγκλήματα σε βάρος της χώρας τους αποκατέστησαν οικονομικά-κοινωνικά και αξιωματικά. Και το ακόμα πιό ωραίο ειναι οτι οι του ΙΔΕΑ που διέλυσαν το στρατό της Μέσης Ανατολής. Που δολοφώνησαν τα παιδιά που άδολα και από πατριωτισμό και μόνο ακολούθησαν την «πατριωτική υποτίθεται κυβέρνηση «ή έφυγαν εθελοντικά από την ελλάδα για αν πολεμήσουν όπου Γής τον άξονα, έγιναν όλοι στρατηγοί, γιατί μόνο αυτοί μπορούαν να παραδώσουν πάλι στρατό και χώρα τώρα στους Αμερικανούς. Εγιναν Αντιβασιλείς και προεδροι της «δημοκρατίας «και όσους δεν πρόλαβαν να τους φτάσουν σε αυτά τα αξιώματα τους τακτοποίησαν δεόντως. Και ο Ράλλης τον «έντιμο «βίο του . . . ήσυχα στο κρεββάτι του και άς βύθισε το Εθνος στο πιό μεγάλο πένθος. Το ίδιο και όλοι οι συνυπεύθηνοι του Εθνικού εγκλήματος.

Αυτή η πεποίθηση της νίκης του άξονα οδήγησε την ολιγαρχία σε αδράνεια πρώτα και την άρνηση να συμμετάσχει στην αντίσταση μετα. Αυτη η αδράνεια και η άρνηση ήταν που έδωσε το χρόνο στο ΚΚΕ και το ΕΑΜ να διαμορφώσει συνθήκες ηγεσίας. Να καλέσει τον λαό σε πανστρατιά, να οργανώσει σε πανελλαδική κλίματα Αντιστασιακές οργανώσεις. Να συγκροτήσει ένοπλα αντάρτικα τμήματα και συνέχεια, ναιδρύσει τον Εθνικό Λαϊκό Απελευθερωτικό Στρατό τον(ΕΛΑΣ)και το πολεμικό Ναυτικό το(ΕΛΑΝ), Την Εθνική πολιτοφυλακή, (ΕΠ), Την Εθνική Αλληλεγγύη(ΕΑ)που ήταν το αντίστοιχο της Μάνας του στρατιώτη. Να δημιουργήσει την Ενιαία Πανελαδική Οργάνωση Νέων, τη θρυλική (ΕΠΟΝ). Να απελευθερώση από το 1943 ακόμα σε συμπαγή όγκο μια τεράστια έκταση Ελλαδικού χώρου. Να κουρελιάσει και εξευτελίσει το μύθο για την «παντοδυναμιά «και το αήττητο των κατακτητών. Μια ηγεσία που ηγήθηκε ενος νέου 21 και να γράψει νέες ιστορικές υποθήκες.

Επειτα η τεράστια πλειοψηφία αν οχι όλοι που πήραν μέρος στην ΕΑΜική Αντίσταση, δεν ήταν ανθρωποι που δεν ειχαν στη μοίρα ήλιο. Δεν συμμετείχαν στην αντίσταση για αλλαγή του φασιστικού τρόπου διακυβέρνησης της χώρας για προσωπικούς λόγους οικονομικούς ή άλλους αλλά από περίσευμα συνείδησης αποκατασταση της κοινωνικής δικαιοσύνης και ισηγορία και για να απαλλαγή η χώρα από την εξάρτηση και την κοινωνική εξαθλίωση, Για πιό λογο συνεπώς να υπερβάλουν ή τα γραφομενά τους να αποτελούν πρόθεση αναμόχλευσης;Οσο μικρός και λίγος και αν ήταν ο αγώνας. Οσο μικρές και αν ήταν οι θυσίες δεν πήγαν χαμένες. Η Ελλάδα και ο λαός της στάθηκε για άλλη μια φορά το πατριωτικό και το οικομενικό τηςκαθήκον, υπερασπιχόμενη τα πανανθρώπινα ιδανικά που διέτρεχαν άμεσο κίνδυνο από την επικράτηση του φασισμού-ναζισμού. Η συμμετοχή στον αγώνα αυτόν ηταν ιστορική ανάγκη. Ανάγκη μεγαλύτερη και ισχυρότερη από τη θέληση του καθενός. Αυτή η ιστορική ανάγκη όμως μπορούσε να εκκφραστεί μόνο αν ταυτιζόσουν με αυτό το απόσταγμα γνώσης και ζωής που λέγεται Ελλάδα.

Οταν αποφασίσεις και βγείς στο βουνό δεν εχει πίσω, ή πετυχαίνειςτο σκοπό για τον οποίο πήγες ή χάνεσαι μαζί του. Ο αντάρτης, εκτός από τη σφαίρα, σαν άτακτος δεν προστατεύεται από καμιά συνθήκη σε περίπτωση σύλληψης. Ξέρει καλά τί τον περιμένει ανσυλληφθεί αιχμάλωτος. Θάνατος. Το ίδιο ισχύει και για αυτόν που συμμετέχει στην αντίστοιχη πολιτική οργάνωση, που υποτίθεται οτι υποστηρίζει και στηρίζει ηθικά και υλικά τον ένοπλο αγώνα. Σαν άτακτος δεν υπάγεται στη Διεθνή σύμβαση της Χάγης που προβλέπει ειδική μεταχείρηση των αιχμαλώτων.

Στο αγώνα για την Ελλάδα και τα υψηλά ιδανικά, δεν αφήνεις ελεύθερο τον εαυτό σου να βάλει βαθιά το νυστέρι στην πολιτική και τους απότερους στόχους της, όπως αυτοί καθορίζονται από την όποια ηγεσία ντόπια ή παγκόσμια και τα συμφέροντά της. Το ουσιαστικό σ αυτές τις κρίσιμες ειναι να επιλέξεις τη σύνθεση ή τη διάσπαση με στόχο να υπηρετήσεις αρχές, ιδανικά, και την πολιτική στην πραγματική της αποστολή. Να συμβάλεις με τις μικρέ σου δυνάμεις στην Απελευθέρωση της χώρας και την πρόοδο και οχι να προσηλωθείς δογματική στον παρελθόντα χρόνο και τρόπο δράσης.

τις αλυσσίδες «διαμορφώθηκε στη σκέψη του κόσμου έστω θεωρητικά ένα νέο σύστημα ζωής:Το Σοσιαλιστικό σύστημα. Το πρώτο βήμα το πέρασμα από την θεωρία στην πράξη ηταν η δημιουργία σε όλες τις καπιταλιστικές χώρες Σοσιαλιστικών και σε συνέχεις των κομμουνιστικών κομμάτων,

Αυτό λοιπόν, το νέο σύστημα-τρόπος-στάση ζωής που θεωρητικά διατυπώθηκε με το κομμουνιστικό Μανιφέστο το 1848, το 1917 οι Ρώσοι κομμουνιστες προσπάθησαν να του δώσουν σάρκα και οστά. Η ιστορία γράφει και η ζωή το επιβεβαιώνει οτι η απηχηση του Μανιφέστου λόγο του Διεθνους χαρακτήρα που του έδωσαν οι ιδρυτές της Διεθούς Λύγκας τον θεωρητικό και τον ιδεολιγκό εξοπλισμό ήταν τεράστια. Βασικοί στόχοικαι συνθήματα της Λύγκας των κομμουνιστών ήταν α)προλετάριοι όλων των χωρών ενωθήτε. β)διεθνής αλληλεγγύη γ) ανατροπή με όλα τα μέσα του εκμεταλλευτικού και απάνθρωπου κεφαλαιοκρατικού συστήματος ζωής και δ) στη θέση του να οικοδομήσουμε το νέο δίκαιο και ανθρώπινο Σοσιλιστικό σύστημα. Το σύστημα που κοινωνικοποιεί τα μεγάλα μέσα παραγωγής. Ειδικά μετά την επανάσταση στη Ρωσία το 1917 και την ίδρυση το 1919 της Κομμουνιστικής Διεθνούς(ΚΔ), οι κίνδυνοι που απειλούσαν το σύστημα ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγης συνολικά και σε κάθε χώρα ξεχωριστά ήταν οχι απλώς πολλοί αλλα και μεγάλοι.

Μπροστά στους κινδύνους που άρχισαν να διαγράφονται για κεφαλαιοκρατικό σύστημα ζωή, ηταν επόμενο αμέσως μετά την έκδοση του Μανιφέστου, η Διεθνής του κεφαλαίου οχι απλώς να ανησυχίσει, αλλά και να πάρει τα αντίστοιχα μέτρα. Ενα από τα πρώτα μέτρα που πήρε ήταν να διαμορφώσει την δική της Διεθνή, να την εξοπλίσει θεωρητικά και να διαμορφώσει κέντρα προπαγάνδας και τους αντίστοιχους Διεθνήςκατασταλτικούς μηχανισμούς. Βασικό σύνθημα της Διεθνούς του κεφαλαίου ήταν, α)Ενας ειναι ο εχθρό ο κομμουνισμός και οι δορυφόροι του. β) εξόντωση μέ όλα τα μέσα με βασικό εργαλείο τον εμφύλιο πόλεμο και γ) η εξαγορά και η διάσπαση.

Ετσι μετά τη δημιουργία και της Διεθνούς του κεφαλαίου, ο ανταγωνισμός ανάμεσα στις δυό κοινωνικο-οικονομικές κοσμοθεωρίες ήταν σκληρή διεθνώς και σε κάθε χώρα χωριστά και έγινε αδυσώπητη μετά την επανάσταση του 1917 στη Ρωσία και τη συγκρότηση της (ΚΔ) στην οποία(ΚΔ)προσχώρησε το 1920 και το δικό μας «Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα «Ελλάδας και που αμέσως μετά την προσχώρηση και την αποδοχή των όρων της(ΚΔ)μετονομάζεται σε κομμουνιστικό.

Τα Σοσιαλιστικά ιδεώδη, κηρύγματα και συνθήματα στην Ελλάδα ειχαν μεγάλη απύχηση, ειδικά μετα την Μικρασιατική καταστροφή και των ερχομό των προσφύγων. Προκειμένου η άρχουσα τάξη να ανακόψει αυτήν την άνοδο της αριστεράς κατέφυγε στα γνωστά, εκλογικά, κοινοβουλευτικά και στρατιωτικά πραξικοποίματα και σε αρκετές γνωστές δικτατορίες με αποκορύφωμα τη Βασιλομεταξική δικτατορία που έγινε με έναν και μόνο βασικό σκοπό, οχι μόνο να βάλει τέλος σε αυτήν την αλματώδη ανάπτυξη του Αριστερού κνήματος στην Ελλάδα, αλλά να βιολογικά και ηθικά τον ηγετικό πυρήνα που ήταν οι κομμουνιστές. Ακολούθησαν οι γνωστές πολυάριθμες συλλήψεις, τα βασανιστήρια, τα ρετσινόλαδα και οι ομαδικές εξορίες, κατάργηση όλων των πολιτικων κομμάτων, η λογοκρισία στον τύπο, το κάψιμο βιβλίων και η παράδωση με ονοματεπώνυμο, όδο και αριθμό των κομμουνιστών στη Γκεστάπο κλπ.

Ο ανταγωνισμός των δυό τρόπων σκέψεις-των συστημάτων ήταν από την πλευρά της άρχουσας τάξης ήταν αδυσώπητη και χωρίς όρια. Η αριστερά κατηγορούσε την άρχουσα τάξη για χωρίς όριο εκμεταύλλεση, για απάνθρωπη συμπεριφορά, για υποταγή στους ξένους που μας κλέβουν τον υλικό και πνευματικό πλούτο.

Ολοι οι λαοί ξέρουν με κάποιες υπερβολές βέβαια την ιστορία τους. Μόνο εμείς την αγνωούμε στις πραγματικές και αληθινές της διαστάσεις και κυρίως την μεγάλη της αξία. Και την αγνοιά μας αυτή τη χρωστάμε στους «εθελόγιο «των ψεμάτων που μας σερβίρουν για ιστορία, οι διάφοροι προφεσόροι και ακαδημαϊκοι, μεγαλόσχημοι λογάδες και βαρύγδουποι ντοτόροι. Αυτοί εχουν πάρει οριστικό διαζύγιο με το «ερευνάτε τας γραφάς ην σοφία είς αυτάς «. Μερικοί νομίζουν οτι η ιστορία, για να μήν πώ η Ανθρωπότητα άρχισε από τότε, που γεννήθηκαν, έδρασαν και μεγαλούργησαν αυτοί. Αυτοί ειναι «ιστορικοί χωρίς ιστορία «Αυτές οι ιστορίες ειναι λουστρασιόν ιστορίες. Λαοί που δεν γνωρίζουν το ένδοξο παρελθόν και τις ρίζες τους, δεν μπορούν να εχουν μέλλον. Αν αυτό ειναι αλήθεια

μιά φορά, τότεχίλιες φορές βέβαιο, οτι οι λαοί που δεν εχουν παρόν, δεν μπορούν να εχουν μέλλον.

Ο χρόνος της αντίστασης ηταν τόσο συμπυκνωμένος, οι αντίπαλοι τόσοι πολλοί και οι συγκρούσεις τόσο τρομακτικές και άνισες που δεν προλάβαινες να σκεφτείς, να σχεδιάσεις και να δράσης ανάλογα. Ολα αυτά έπρεπε να γίνουν ταυτόχρονα και πολλές φορές σε κλάσματα του δευτερολέπτου.

Αν υπάρχει κάποια υπέρβολή αυτή θα ωφείλεται στην προσπάθεια να μεταφέρουν στη ιστορία τις τραγικές και δύσκολες συνθήκες κάτω απ τις οποίες έγινε αυτός ο αξιοθαύμαστος αγώνας. Ακόμα μερικά γεγονότα έχουνν γίνει κάτω από τέτοιες συνθήκες και κατά τέτοιον τρόπο που και αυτός που τα έζησε και προσπαθεί να περιγράψει όσο το δυνατόν αντικειμενικά δεν το χωράει ό νούς του τώρα και αναρωτιέται και ο ίδιος πώς ηταν δυνατόν να εχει συμβεί ένα τέτοιο γεγονός. σε καμία όμως περίπτωση δεν πρέπει να αποδοθεί σε πρόθεση να προβάλει ή να αποδώσει στον εαυτό του υπέρμετρη προσφορά πέρα από την πραγματική. Πολύ περισσότερο σε πρόθεση να ξύσει πληγές ή να αναμοχλεύση μίση. Και το λέω αυτό γιατί οι νεότερες γενιές-έτσι γίνεται πάντα-κρίνουν τα γεγονότα των προηγούμενων εποχών-γενιών με το καθαρά ιστορικό μέτρο, χωρίς να γνωρίζουν ποιός και γιατί γράφτηκε έτσι και οχι αλλοιώς η ιστορία, γεγονός που τα απομακρύνει ακόμα περισσότερο, διακόπτη τη συνέχεια τους και τα απομονώνει απο το τότε και τις συνθήκες κάτω από τις οποίες έγιναν. Πολύ περισσότερο όταν σε αυτό συνεργείκαι η απόθεση που γεννάει η ήττα με την οποία ειναι δεμένα τ γεγονότα.

Με διαφορετικό μέτρο, απο αυτό που όριζαν οι χτύποι της καρδιάς αυτών που που τότε βλέποντας τα γερμανικά αεροπλάνα και τα τάνκς να σκοπρούν το θάνατο και η συμφορά. Να μετατρέπουν τη χώρα σε ερείπια και ψάχνοντας ανήσυχα ολόγυρα με τον Νού και τα μάτια, κανέναν πιά «μεγάλο «δεν βρίκαμε να μας πεί μιά λέξη παρηγοριάς για το μεγάλο κακό που μας βρήκε. Και το βασικότερο τι θα γίνει από εδώ και μπρός και τι αναλογεί-πρέπει να κάνουμε εμείς.

Αλλωστε για αυτόν ακριβως το σκοπό αμέσως μετά τη συμφωνία της Βάρκιζας κράτος και παρακράτος και με τη βοήθεια των ξένων που ήδη ειχαν, αλλα και ξανάταύτισε τα συμφέροντα μαζί τους εξαπόλυσαν λευκή τρομοκρατία για να εξοντώσει τους πρωτεργάτες για να ξεχαστεί-να μήν γραφτεί, διαδωθεί και διεκδικηθεί το κοινωνικό περιεχόμενο. Μια ασύλυπτη στην έκταση και τις δοφονικές μεθόδους. Μια ανεξέλεκτη βία που επέτρεπε τόσο στο κράτος της δεξιάς να εξοντώνει έκτος από τους ιδεολοκικούς της αντιπάλους-εχθρούς, να εξοντώνει και τους προσωπικού και ατομικούς εχθρούς και σε συνέχεια έστυσε τη βιομηχανία των εκτάκτων στρατοδικίων, που με συνοπτικές διαδικασίες έστελνε κατα δεκάδες στα εκτελεστικά αποσπάσματα, τις φυλακές και τα στρατόπεδα εξορίας για να εξοντώσει βιολογικά όσους δεν μπόρεσαν να εξοντώσουν με τη ασύδωτη, απάνθρωπη και γενοκτώνα λευκή τρομοκρατία. Για τον ίδιο ακριβώς λόγο έστελνε στα στρατοδικεία και αμούστακα παιδιά

Ετσι οι όποιες τωρινές σκέψεις μας με τίποτε δεν ανερούν τις ευθύνες του παρελθόντος. Και ακόμα. Οταν σήμερα σκέφτεσαι την προηγούμενη δράση σου-και εννοώ και τις δυό πλευρές-ειναι, συχνά, πολύ δύσκολο να ξεχωρίσεις μέσα σου, άν και τότε, οι λόγοι που την καθόρισαν ήταν ακριβώς αυτοί που τώρα επικαλήσε προκειμένου να αποσίσεις ευθύνες ή να δικαιολογήσης τις τότε σκέψεις και τις όποιες πράξεις σου.

«Εξοντώστε τους, Σκοτώστε τους. Δεν ειναι ελληνες και όσοι δεν ειναι έλληνες δεν εχουν θέση στην Ελλάδα «!!!

Το κυριότερο γνώριζαν πώς από εδώ ξεκίνησαν όλα:Τα σχολεία, τα πανεπιστήμια, η βουλή και οι νόμοι, τα στάδια και οι Ολυμπιάδες, η ευγονία, η υγεία και η χριστιανική θεολογία, όλα μα όλα κατάγονται από την Ελλάδα. Η Μουσική, η Ζωγραφική, η Γλυπτική και η Αρχιτεκτονική φέρνουν βαθιές τις ελληνικές σφραγίδες. Ολες μα όλες οι επιστήμες, οι τέχνες, οι πνευματικές και οι κοινωνικό-οικονομικές επιδόσεις του Ανθρώπου προέρχονται από την αρχαία Ελλάδα. Αν ειχαν σωθεί τα αριστουργήματα που έγραψαν οι Ελληνες

Σοφοί η ελληλινική επιστήμη θα θεωρούναν σαν το μεγαλύτερο κατόρθωμα της Ανθρωπότητας.

Ηξεραν ακόμα πως το Ελληνικό πνεύμα ειναι αυτό που άρδευσε τόσο βαθιά και ολοκληρωτικά το σύγχρονο πολιτισμό, ώστε όλα τα αναπτυγμένα έθνη να ειναι πνευκατικά παιδιά της Ελλάδας.

Ολα αυτά δεν τα επικαλούμαστε πολύ περισσότερο δεν τα γράφουμε εμείς. Τα αναφέρει η «Παγκόσμια Ιστορία του Πολιτισμού «συγκραφέας της οποίας ειναι η διάσιμος Αμερικανός μελετητής WILLDURANT, καθώς και ο βρετανός ΧΕΝΡΙ ΜΕΙΝ, που επι λέξη λέει οτι «Τίποτε δεν κινείται στον κόσμο μας που δεν ειναι Ελληνικό «. Και το βασικότερο ξέρουν πώς Το δικό μας παρελθόν ειναι το δικό τους παρόν.

Ειναι το μέλλον όλων μας.

Μισό και πλέον αιώνα, οι ξένες δυνάμεις, και ειδικά η Αγγλία με την ανοχή, παραδοχή και αποδοχή των ντόπιων συνεργατών τους_κατζμπάσηδες και ανερχόμενη αστική τάξη-μετις παρεμβάσεις ή με τη βοήθειά τους, ήταν σχεδόν πάντοτε λίγο ή πολύ υπεύθυνες για τη γάννηση ή την επίλυση των κρίσεων που γνώρισε η Ελλάδα. Η αρχουσα τάξη της χώρας, οι κοινωνικές και πολιτικές δυνάμεις δενήταν ποτέ σε θέση να αναπυχθούν ή να λειτουργήσουν κατά τρόπο αυτόνομο. Ο Ελληνικός λαός δεν κατάφερε να πότε κύριως των πεπρομένων του. Για να διατηρηθεί η εξάρτηση δημιούργησαν και τα αντίστοιχα κόμματα και τους ενδεδειγμένους «αρχηγούς «τους γνωστούς Γέσμαν. Στηρίγματα των κομμάτων οι ξένοι και τα ρουσφέτια, οι πολιτικές συναλλαγές, διαφθορά, η δημαγωγία, η βία η νοθεία και η πολιτική τρομοκρατία. Με δυό λόγια ολόκληρη η πολιτκή να ειναι «πολιτική εκπόρευσης «.

Αφου δεν μπόρεσαν να συλλάβουν τα κίνητρα έγραψαν το αποτέλεσμα.

Ειναι πράγματι τρομερό για κάποιους ανθρώπους να μήν μπορούν να δεχθούν την υπαρξη διαφορετικής ή και αντίθετη άποψη και ακόμα πιό τραγικό να μην αποδέχονται τήν ιστορική πραγματικότητα, που διέγραψε η χώρα και ολαός στο διάβα των αιώνων. Σαν λαός-όπως και κάθε λαός-στο διάβα των αιώνων δεν ειχαμε μόνο θετικά, αλλα και αρνητικα και αυτά ανεξάρτητα αν θίγουν κάποιους που πρωτοστάτησαν στη σύλληψη, δημιουργία την εξέλιξη που αυτά ειχαν στην κατάληξη. Αυτά είτε το θέλουμε είτε οχι αποτελουν ιστορία. Και την ιστορία όποια και αν ειναι δεν πρέπει να τη ρήξουμε στη λήθη. Γιατί λήθη σημαίνει ανυπαρξία και ο λαός μας που την έγραψε αυτήν την ιστορία υπάρχει και θα υπάρχει με τις θετικές και τις αρνητικές του πλευρές. Μακάρι να μήν ειχαν φτάσει τα πράγματα σ αυτό το σημείο. Απο την ώρα όμως που έφτασαν ανεξάτρητα ποιό πλευρά ευθύνεται περισσότερο πρέπει να πούμε τα πράγματα με το όνομά του.

Οι ανθρωποι της αντίστασης, δεν θα συμβιβαστούν και ποτέ δεν θα σταματήσουν να αγωνίζονται ενάντια σε αυτές τις έναρθες κραυγές μίσους και λήθης. Θα συνεχίσουν με όλες τους τις δυνάμεις να δίνουν τη μάχη για την αποκατάσταση της ιστορικής αλήθειας. Θα συνεχίσουν να φέρνουν στο φώς τις μνήμες του λαού και τον αγώνα για τη χιλιάκριβη τη λευτεριά. βέβαια και η πλευρά που διαμαρτύρεται και θεωρεί την Ελλάδα αμπελοχώραφο, τα ξέρει όλα και μάλιστα καλύτερα από εμας. Απλώς σιωπούν συνειδητά. Ταυτίζονται και ερηνεύουν και συγκάρφουν την ιστορία με τα ταξικά τουςσυμφέροντα

Μάς χρειάζεται η μνήμη. Και κυρίως η ιστορική μνήμη. Αυτή η κρυφή φλόγα, που άσβεστη μας θυμίζει τα γεγονότα που σηματοδοτούν την μακραίωνη η ιστορία και πορεία του λαού μας. Η μνήμη ειναι αυτή που γράφει και διατηρεί την ιστορία και βοηθάει την εξέλιξη. Η δύναμη της μνημοσύνης ειναι ο φάρος και ο φρουρός της συλλογικής μνήμης. Είναι η συνείδηση του Εθνους. Και μνήμη σημαίνει παρελθόν.

Ολα αυτά μαζί λένε πώς εμείς οι Ελληνες, δεν είμαστε τυχαίοι και τυχάρπαστοι σε αυτή την Βαλκανική γωνιά της Ευρώπης. Εχουμε ταυτότητα, ιστορία, παράδοση, σελίδεςαγώνων, Εθνικής, ηθικής και πνευματική Αντίστασης και αξιοθαύμαστο πολιτισμό. Εχουμε

αποσκευές και πλούσια εφόδια σε αρετή και αξιοπρέπεια. Εχουμε αξιοπρεπές παρών και μέλλον. Μα και μιά τεράτσια προσφορά στην παγκόσμια κοινότητα.

Ο Ελληνισμός δεν πρέπει να μείνει χωρίς μνήμη, οράματα και ελπίδα. Μόνο αν μείνει άπαρτο κάστρο της μνήμης και της ιστορικής αλήθειας θα μεγαλουργήσει.

Οτι δεν μπόρεσαν να κάνουν λαοί πολυάριθοι με άρτιους εξοπλισμούς και επιβλιτικά μέσα{{Αγγοι, Γάλλοι κλπ}}το κατόρ θωσε μέσα σε λίγους μήνες η υψηλή φύση των Ελληνων. Με την τρέλλα έστω, οχι όμως με το ψέμα και το συμφέρον. Οπω πρόβλεψαν και οι ποιητές η ιστορική μοίρα επιφύλαξε στους έλληνες το βαρύ προνόμιο να δώσουν πρώτοι την απάντηση στη βάναυση επίθεση, οχι μόνο για τη δική τους λευτεριά, αλλά και τη λευτεριά των άλλων λαών όπου γής. Ετσι ακόμα μια φο ρά η φυλή μας εκπλήρωσε την ιστορική της αποστολή να περι φρουρηθούν οι ανώτερες αξίες και τα ιδανικά του Ανθρώπινου πολιτισμού.
Η εκλογή της μοίρας ηταν βαριά και το τίμημα μεγάλο. Ποτέ άλλοτε ύστερα απ τον ξεσηκωμό του 21, δεν ειχε φουσκώσει μέ σα στην ελληνική ψυχή ο πυρετός της λευτεριάς και της λεβεν νιάς αντάμα. Θα έλεγε κανείς, πως ο αλβανικός πόλεμος και η συ νέχειά του, ο ένοπλος και η όποια αλλη αντίσταση εναντίον του άξονα ηταν και σαν συλληψη και σαν εκτέλεση έργο του λαού.
Η άρνηση του λαού μας στην υποταγή και οι πρώτες ελληνικές νίκες έφεραν την Ελλάδα στο επίκεντρο της παγκόσμιας κοινής γνώμης. Ο αντίλαλος του ΟΧΙ και της νίκης ηταν κάτι το πρωτόγ νωρο τη στιγμή που ολόκληρη η Ευρώπη στέναζε κάτω απ την μπότα του άξονα. Το ίδιο μεγαλούργησε όταν λίγους μήνες αργότερα ειπε το δεύτερο ΟΧΙ, το σύγχρονο{{ΜΟΛΩΝ ΛΑΒΕ}}του λαού μας. Αυτό το ΟΧΙ

ήταν πιό ηρωΐκο και πιο βροντερό απο το πρώτο. Με αυτό το δεύτερο

ΟΧΙ ο λαός μας αποφάσισε να αναμετρηθεί στα οχυρά της Μακεδονίας

και αργότερα στην Κρήτη και να γράψει ενα ακόμα ΕΠΟΣ. Τα οχυρά της

Μακεδονίας στάθηκαν οι σύγχρονες Θερμοπύλες.

ΟΙ συνεχιστές του του αγώνα, που άρχισαν την 28η Οκτωμβρίου, θα οργανωθούν σε Αντιστασιακές ομάδες πρώτα και σε πανελλαδικες μετά (με κύριο όγκο το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο ΕΑΜ), θα γίνουν ο εφιάλτης των κατακτητών, θα καθυλώσουν πόλλες αξιόμαχες δυνάμεις και θα προκαλέσουν τεράστιες και ανεπανόρθωτες ζημιές με αποκορύφωμα τον Γοργοπόταμο.

Ο, τι ειχε δημιουργήσει η εργασία του λαού στα εκατό χρόνια της ελεύθερης ζωής του σε υλικά και πνευματικά αγαθά εξαφανίστηκαν. Στη χώρα της Ελιάς και του λαδιού οι Ανθρωποι πέθαιναν από πρήσματα γιατί δεν ειχαν μιά σταγόνα λάδι να βάλουν στα νερόβραστα άγρια χόρτα -τα καλλιεργημένα τα έπερναν-το μόνο αγαθό που ειχαν αφήσει.

Η πείνα!Η πείνα ειναι η πιό φοβερή αρρώστεια, ύπουλη, απολέμητη. Και « απλώμεται όλοένα στην πόλη , την Ελλάδα. Υποσιτισμός, αβιταμίνωση. Οι Ανθρωποι πρήζονταν και σε λίγες μέρες πέθαιναν. Πρώτα θύματα οι άρρωστοι, οι γέροι, τα παιδιά.

Ο λογοτέχνης Ν Παπάς στο έργο του «τετράχρονη νύχτα «δίνει με στίχους την κόλαση που έζησε ο λαός της Αθήνας-Ελλάδας την περίοδ εκείνη «είδαμε σκελετούς να περπατάνε έξω τα σπίτια. Και ακούσαμε φωνές που έφταναν από τον άλλο κόσμο. . . «

Χαρακτηριστική ειναι η απάντηση γερμανού στρατηγού σε επιτροπή που πήγε να διαμαρτυρηθεί και να τον παρακαλέσει να φροντίσει απ τη θέση του, να δοθούν τρόφιμα στο λαό της Αθήνας-Ελλάδας που τον θέριζε η πείνα. «Οι Ελληνες πρέπει να γνωρίζουν

τούτο. Οι πλούσιοι των θα πεινάσουν, οι φτωχοί θα πεθάνουν και οι Γερμανοί θα νικήσουν «. Με λίγα λόγια ο χιτλερικός δήμιος έλεγε:Οι Γερμανοί θα νικήσουν. Αν θέλεται να μήν πεθάνεται από την πείνα, υποταχθείται στους βέβαιους νικητές. . .

Οι Ελληνες όμως δεν υποτάχθηκαν, αλλά και δεν εξοντώθηκαν. Πέθαναν, ειναι αλήθεια πολλοί, εκατοντάδες χιλιάδες από την πείνα-μένει ανεξακρίβωτος ο αριθμός των θυμάτων από την πείνα. Πάντος ξεπερνάει τις 300. 000-και τις αρρώστειες, βασανίστηκαν αφάνταστα, υπόφεραν όσο κανένας άλλος λαος μα δεν εξαφανίστηκαν. Αντστάθηκαν , στη μεγάλη τη συντριπτική πλειοψηφία στα μαύρα χρόνια της κατοχής στα σχέδια των εχθρών, ξένων και ντόπιων συνεργατών τους, αγωνίστηκαν για την επιβίωσή τους-για την απελευθέρωση της πατρίδας τους και για τη νίκη του μεγάλου αντιφασιστικού συμμαχικού αγώνα, Και επέζησαν-σαν λαό και σαν Εθνος-και απελευθερώθηκαν.

Από αυτόν τον πλούσιο και ανεξάντλητο θησαυρό αντλούσαν οι πρωτοπόροι του αγώνα τη δύναμη και τη θέληση-απόφασηγια αγώνα. Και αυτην ακριβώς τη δύναμη του αγωνιστή λαού εκφράβανε και προωθούσαν και ήταν το ζωντανό παράδειγμα του. Και ήταν αυτοί που δίνανε προοπτική στο λαϊκό αγώνα. Αυτή η μεγάλη λαϊκή ανεξάντλητη δύναμη άρχισε να οργανώνεται και να κινητοποιείται από τις πρώτες μέρες που οι κατακτητές πάτησαν το «Αγιο της χώμα «που λέει και ένα απ τα τραγούδια της αντίστασης.

Οι λαίκοί ηγέτες και αναμεσά τους οι κομμουνιστές πάντα διαπαιδαγωγούσαν τον εργαζόμενο λαό να στηρίζεται στις δικές του δυνάμεις, να διεκδικεί το δίκαιό του με τον αγώνα, να μήν περιμένει να του χαρίσουν οι άλλοι τη λευτεριά του, να μισεί τους τυράννους τους φασίστες, να θεωρεί φίλους όλους τους λαούς και εχθρούς όλους τους δυνάστες.

Ο πόλεμος εχει τους δικούς του νόμους. Δεν υπάρχει καλός και κακός πόλεμος. Υπάρχει δίκαιος και άδικος πόλεμος. Δικαιος ειναι αυτός που γίνεται γιατην Ελευθερία, τη Δημοκρατία, τα Ανθρώπινα Δικαιώματα και Ιδανικά και την Κοινωνική Δικαιοσύνη και άδικος ειναι αυτός που γίνεται με σκοπό την κατάκτηση ξένων εδαφών και λαών και την κατάργηση όλων των πιό πάνω Ανθρωπινων Δικαιωμάτων.

Κάθε πόλεμος ειναι τρομερός και ο εμφύλιος πιό πολύ από όλους. Ο εμφύλιος πόλεμος ειναι ενα τεράστιο δοχείο όπου καλό, κακό, δίκαιο και άδικο, μίσος και μανία, εκδίκηση, πόνος και θυμός υπάρχουν σε εκρηκτική κατάσταση. Ο χρόνος στον εμφύλιο πόλεμο ήταν τόσο τόσο συμπυκνωμένος και οι συγκρούσεις τόσο τρομακτικές και άνισες που δεν προλαβαίνεις να σκεφτείς, να σχεδιάσεις και να δράσης. Ολα αυτά πρέπε να τα κάνεις ταυτόχρονα. Ειναι και η προδοσία που γεννάει αβυσαλαίο μίσος. Στον πόλεμο και ειδικά στον εμφύλιο υποχρεώνεσαι πολλές φορές, πιεζόμενος ασφυκτικά από αναπόφευκτες καταστάσεις και ανάγκες, να κάνεις πραγματα και να καταφεύγεις σε ενέργειες και μέτρα που ποτέ δεν θα χρησιμοποιούσες και ούτε θα περνούσαν από το μυαλό του ανθρώπου σε ομαλές συνθήκες. Στο πόλεμο ο καθένας από τους αντιπάλους διεδκηκεί τη νίκη. Προσπαθεί να ειναι ο νικητής.

Η λέξη «εμφύλιος «προκαλει για τη γενιά μου τουλάχιστο, ρίγος ανάμεικτο με έντονο δέος. Και κανείς δεν θα ήθελε να ξαναζήσει η Ελλάδα μια τέτοια δοκιμασία. Και δεν θέλει γιατί για χώρα μας η λέξη εμφύλιος πόλεμος δεν ταυτίζεται με τη λέξη «επικαιρότητα «, γιατί η λέξη επικαιρότητα ενέχει και την έννοια του εφήμερου. Ηταν κάτι που πέρασε. Αν θέλουμε να πούμε τα πράγματα με το όνομά τους πρέπει να παραδεχθούμε οτι στη χώρα μας οι εμφύλιοι πόλεμοι έχουν μια «διαχρονικότητα «για να μή χρησιμοποιηθεί η πιό βαρύγδουπη λέξη «αιωνιώτητα «Και οχι μόνο. Θα έλεγε κανείς οτι οι εμφύλιοι πόλεμοι συμβάλαν περισσότερο από όλα τα άλλα δεδομένα στη γενικότερη κατάπτωση του ελληνικού κόσμου.

Λένε πως ο «πόλεμος ξεσπάει όταν κάποιος πιστεύει οτι το κέρδος θα ειναι μεγαλύτερο από τις συμφορές «και ο εμφύλιος «οταν ο ενας ευημερεί και ο άλος δυστυχεί « Και οι δυό απόψεις εχουν τις θετικές και τις αρνητικές πλευρές όσον αφορά τα πραγματικά αίτια που ξεσπάει ό ένας ή ο αλλος πόλεμος. Ο πόλεμος ποτέ δεν είναι κάποιο ατύχημα: Ούτε είναι

αποτέλεσμα της επιθυμίας του ενός και του αλλου δικτάτορα. Ο πόλεμος εχει τις ρίζες του στις αδυσώπητες αντιφάσεις των διεθνών καπιταλιστικών συμφερόντων

ΒΕΡΟΙΑ Κόγιας Νίκος.

Η ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΕΠΡΕΠΕ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΗΔΗ ΕΝΩΜΕΝΗ ΜΕ ΣΥΓΚΕΚΡΙΜΕΝΟ ΟΡΑΜΑ ΚΑΙ ΠΡΟΟΠΤΙΚΗ ΩΣΤΕ ΝΑ ΒΓΕΙ Η ΧΩΡΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ

Όπως χιλιάδες και χιλιάδες αριστερών η ζωή τους είναι συνυφασμένη με τις ιδέες και τους αγώνες της Αριστεράς, ετσι και η δική μου είναι συνυφασμένη απ τα μαθητικά μου ακόμα χρόνια με τις ιδέες της Αριστερά και τους αγώνες της Αριστερά. Γεννήθηκα στη Βέροια την άνοιξη του 1923. Από τα μαθητικά του ακόμα χρόνια ασπάστηκε τις Αριστερές Ιδέες. Την αυγή της 28^{ης} επιστρατεύτηκαν και τα τρία μου Αδερφια. Ο ενας μάλιστα ήταν Πατέρας 5 παιδίων και εγώ στη διάρκεια του Αλβανικού Πολέμου υπηρέτησε στην Αεράμυνα. Μετά στην κατοχή συμμετείχα στο ΕΑΜ Νέων. Το Φλεβάρη του 1943 εντάχθηκα στην ΕΠΟΝ. Διατέλεσα μέλος του Νομαρχιακού Συμβουλίου της ΕΠΟΝ του Νομού Ημαθίας μέχρι το Μάρτη του 1944, που εντάχθηκα στον ΕΛΑΣ.

Στις αρχές του 1948 καταδικάστηκα με συνοπτικές διαδικασίες σε τρις ποινές: τρία κατά δυο, ισόβια που συγχωνεύτηκαν σε 20 χρόνια. Αποφυλακίστηκε το 1963. Μετά την αποφυλάκιση εκλέχθηκα μέλος της Νομαρχιακής Επιτροπής της ΕΔΑ, και σε συνέχεια με πρόταση του Προέρδου της ΕΔΑ Γιάννη Πασαλίδη, επαγγελματικό στέλεχος της ΕΔΑ. Μέχρι τη σύλληψή μου την Αυγή της 21^{ης} Απριλίου.

Μεταφέρθηκα για τρίτη φορά στη Γυούρα και από εκεί στο Παρθένι της Λέρου. Με τη διάσπαση του ΚΚΕ, εντάχθηκα στο ΚΚΕ Εσωτερικού. Μετά την απόλυσή μου σαν άρρωστος απ το Παρθένι της Λέρου το 1970, συμμετείχα στο Αντιδικτατορικό Μέτωπο. Μετά την πτώση της δικτατορίας μαζί με τον Σωτήρη Μπίσμπα και τον Δημήτρη Τασινόπουλο, εκπροσωπήσαμε τη Νομαρχιακή Επιτροπή Ημαθίας στο Ιδρυτικό συνέδριο του ΚΚΕ Εσωτερικού, που έγινε στο Θέατρο Αλίκη στην Αθήνα το 1975.

Μετά την επιστροφή απ το Συνέδριο, η Ν Ε με εξέλεξε Γραμματέα του ΚΚΕες και σε συνέχεια της Ελληνικής Αριστερά (Ε.ΑΡ) και αργότερα του Ενιαίου Συνασπισμού, και για αρκετά χρόνια μετά τη διάσπαση του Ενιαίου Συνασπισμού Γραμματέας του ΣΥΝ. Στις εκλογές του 1977 υποψήφιος βουλευτής του Νομού Ημαθίας του ΚΚΕ ες και το 1981 υποψήφιος στο συνδυασμό ΣΥΜΜΑΧΙΑ. Δυο θητείες στον ΣΥΝ και μετά, και μέχρι σήμερα απλό μέλος του ΣΥΝ. Τα αναφέρω όλα αυτά για να πληροφορηθεί ο αναγνώστης ότι όλα αυτά τα 75 χρόνια, απ τα 90 ήμουν στην πρώτη γραμμή για ΑΝΑΝΕΩΣΗ και Ενότητα της Αριστεράς, ώστε η ενότητα να δώσει τα προσδοκόμενα για τον λαό και τη χώρα αποτελέσματα.

Επειδή το κείμενο αυτό απευθύνεται σε ανθρώπους, που όχι μόνο πιστεύουν, αλλά και αγωνίστηκαν και συνεχίζουν να αγωνίζονται από κάποιο μετερίζ με μικρό διαφορές, άλλες δικαιολογημένες και άλλες αδικαιολόγητες για την Αριστερά και την Αριστερά.

Μετά τη δημιουργία του Ενιαίου ΣΥΝΑΣΠΙΣΜΟΥ, ενόψει των εκλογών την άνοιξη του 1900, η μόνη διαφορά που υπήρχε ανάμεσα στο ΚΚΕ και την Ελληνική Αριστερά: ήταν ότι η μεν Ε.ΑΡ σαν κόμμα ειχε ταχθεί υπέρ της Ευρωπαϊκής Ενωσης τότε ακόμα (ΕΟΚ) και

του ΚΚΕ η βασική κυρίαρχη θέση ήταν εκτός της ΕΟΚ. Το θέμα έμπαινε, αν μπορούσαν οι υποψήφιοι της Ε.ΑΡ να λένε στο λαό να δώσει ολες τις δυνάμεις στην μάχη για να παραμείνουμε εντός της ΕΟΚ. Και την ίδια ώρα το ΚΚΕ να καλεί το λαό σε μάχη να φύγουμε απ την ΕΟΚ.

Το κάθε κόμμα σε σχέση με την ΕΟΚ έκανε δική του ανάλυση. Η δική μας ανάλυση έλεγε: αφού και η Ελλάδα είναι μια καπιταλιστική χώρα «πρέπει να μην φύγουμε απ την ΕΟΚ, αλλα παλεύουμε να αλλάξει η ΕΟΚ». Το ΚΚΕ στην αρχή είπε:«ότι Εμείς δεν κάνουμε τέτοιες αναλύσεις και έρευνες. Η ΕΟΚ είναι καπιταλιστική, συνεπώς τι δουλειά έχουμε Εμείς σ αυτή». Τελικά ύστερα από πολύ συζήτηση και αφού δεν ήταν δυνατόν να κατεβούμε σαν Συνασπισμός με διαφορετικές θέσεις για την ΕΟΚ ή να διασπαστούμε εκ νέου, διαμορφώθηκε η προεκλογική θέση: «Παλεύουμε όχι για να φύγουμε απ την ΕΟΚ, αλλα μέσα απ την ΕΟΚ για να την κάνουμε με αλλαγές Ευρώπη των Εργαζομένων».Αυτή η θέση πέρασε και στο εκλογικό πρόγραμμα στις εκλογές του ενιαίου Συνασπισμού το 1990, Και με αυτό συμμετείχαμε στις εκλογές.

Είναι γεγονός ότι το 1989, με Γραμματέα τον Χαρίλαο Φλωράκη, το ΚΚΕ ύστερα από 22 χρόνια έκανε εκείνο το βήμα που θα ένωνε την Αριστερά, αλλα και για να αποτρέψει τη συρρίκνωση του ΚΚΕ και γενικότερα την Αριστερά λόγω της επίπτωσης απ την κατάρρευση του υπαρκτού σοσιαλισμού. Δεν άντεξε όμως στο χρόνο για την επανασύσταση της Ενιαίας Αριστεράς. Μετά τη Διάσπαση του Ενιαίου Συνασπισμού το ΚΚΕ επανήλθε στην ίδια θέση σε σχέση με την Ε.Ε και την Ευρωζώνη κάνοντας το τρίτο λάθος. Και λέω τρίτο αφού το πρώτο το διέπραξε όταν δεν δέχθηκε να συμμετάσχει στο Σχέδιο Μάρσαλ.

Το «Σχεδιο Μάρσαλ» στην εισηγητική του έκθεση πρόβλεπε «την ανοικοδόμηση των ερειπίων στις κατεχόμενες χώρες και την παραγωγική τους ανασυγκρότηση». Η μη αποδοχή του «Σχεδίου» απ το ΚΚΕ άφησε ασύδοτους τους δωσίλογους και τις δωσίλογες κυβερνήσεις να το μοιράσουν με τους Εκσπέρ του σχεδίου. Οσο για ανοικοδόμηση, αφού δεν ελέγχονταν αντί για χρήματα μας έστειλαν τρόφιμα «Υπολείμματα του Β! Παγκοσμίου πολέμου» και αντί μηχανήματα που θα συνέβαλαν στην ανάπτυξη, τα χρήματα που αναλογούσαν στην Ανάπτυξη τα διέθεσαν για τη διάνοιξη της Διώρυγας της Κορίνθου και παρόμοια μη παραγωγικά έργα. Αν το αποδέχονταν και το ΚΚΕ το σχέδιο, δεν θα μπορούσαν να σπαταλήσουν το σκέλος των έργων ανοικοδόμησης και ανάπτυξης, Θα υπήρχε συγκεκριμένος έλεγχος στα ποσά και τον τρόπο διάθεσης των ποσών

Μετά τη διάλυση των κομματικών οργανώσεων στο τέλος του 1956, το 1958 η ΕΔΑ για όποιον το θυμάται η ΕΔΑ έγινε αξιωματική αντιπολίτευση, ετσι το δεύτερο λάθος ήταν ότι μετά των αναγνώριση και των Κομμουνιστικών κομμάτων το ΚΚΕ, δεν έβλεπε την ώρα να διαλυθεί η Ενιαία Δημοκρατική Αριστερά (ΕΔΑ), Η ΕΔΑ που 9 χρόνια μετά τη λήξη του εμφυλίου πολέμου, με φίσκα τις φυλακές, με γεμάτα νησιά που Αιγαίου από εξόριστους με τα έκτακτα μέτρα σε ισχύ, το παρακράτος σε θέσεις κλειδιά στις δομές και τους θεσμούς του κράτους και κατάδοση πληρώνονταν ακόμα με το κομμάτι, κάτω από τραγικές για την ΕΔΑ συνθήκες και με το ένα των στελεχών, κατόρθωσε όχι μόνο κα κλείσει τις πληγές της κατοχή και του εμφυλίου, αλλα και αλλα και να γίνει αξιωματική Αντιπολίτευση.

Ένα γεγονός που όχι μόνο ανησύχησε το αστικό κατεστημένο, γι’ αυτό και την επομένη της ανακήρυξη-αποδοχής της ΕΔΑ σαν Αξιωματική Αντιπολίτευση, ο βασικός τότε εκπρόσωπος και εκφραστής του κατεστημένου κ Καραμανλής, εκτός του ότι ζήτησε δάνειο απ τη Γερμανία να πολεμήσει με κοινωνικά μέσα την ΕΔΑ, ενώ παράλληλα κάλεσε εν ενεργεία την παρακράτος-Καρφίτσα να δράσει χωρίς προσχήματα, γι’ αυτό και δεν δίστασε να δολοφονήσει τον Γρηγόρη Λαμπράκη, εν ενεργεία Βουλευτή της ΕΔΑ, οργάνωσε το «σχέδιο Καδραμάκη και Περιλκή», μεθόδευσε τα Ιουλιανά με τον «Γαργάλατα Νόβα».Οταν διαπίστωσε ότι όλα αυτά τα μέτρα δεν θα απέδιδαν τα προσδοκόμενα, παρά την

προκήρυξη των εκλογών για τις 5 Μαΐου, του 1967 έκριναν πως η πιο σωτήρια λύση ήταν η Δικτατορία της 21ης Απριλίου. Που όχι μόνο διέλυσε την ΕΔΑ, αλλα και την ξανά έστειλε στη φυλακή και στα στρατόπεδα. .

Βέβαια, οι επερχόμενες εκλογές δεν εχουν προκηρυχθεί ακόμα. Για οσους όμως εχουν ζήσει τα τεκτενόμενα στις προκηρυχθήσες εκλογές του 1967. και οι εκλογές αυτές προκαλούν συνειρμούς. Και προκαλούν συνειρμούς γιατί τον Απρίλη, δεν ανθίζουν μόνο τα δέντρα και βγάζουν φύλλα τα κλαδιά, ούτε τον Αύγουστο στη χώρα μας θερίζουν τα σπαρτά…Οταν του κατεστημένου δεν του βγαίνουν τα ΚΟΥΚΙΑ η λύση είναι η δικτατορία.

ΤΙ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ ΚΑΙ ΠΟΤΕ ΕΠΙΒΑΛΕΤΑΙ

Δικτατορία ειναι το «πολίτευμα» που η εξουσία ασκείται απολυταρχικά από ενα πρόσωπο ή ομάδα προσώπων. Δικτατορίες υπάρχουν πολλών ειδών. Σε ολες τις περιπτώσεις ομως σκοπό εχουν να επιβάλουν τη θέληση μιας συγκεκριμένης κοινωνικό-οικονομικής τάξης σε μια αλλη ή μιας ομάδας αυτής της τάξης πάνω στην αλλη ομάδα. Ακόμα γίνονται για να ανακόψουν μια εκτεταμένη κοινωνική δυσαρέσκεια ή οργανωμένη διεκδίκηση οικονομικών και ανθρωπίνων δικαιωμάτων κλπ κλπ. Η δικτατορία πάντα σκοπό εχει να επαναφέρει τα κοινωνικό-οικονομικά πράγματα στην προηγούμενη κατάσταση. Ανάλογα με το πόσο ειναι αναπτυγμένο το λαϊκό κίνημα, αντίστοιχα ειναι τα μέτρα και ο χρόνος που αυτή θα διαρκέσει.

Οταν πρόκειται για λαϊκό κίνημα τα κατασταλτικά μέτρα που θα χρησιμοποιήσει να επιβληθεί και να διατηρηθεί κάνει αυτό που λέμε: Ο σκοπός αγιάζει τα μέσα. Σε αυτές τις περιπτώσεις τρεις ειναι οι βασικοί στόχοι. α) να πειστούν οι διεκδικητές οτι δεν πρόκειται να κερδίσουν τίποτε με τον αγώνα β) οτι θα ειναι τέτοιο το κόστος που θα το θυμούνται και μετά τη λήξη της δικτατορίας και γ) να μην ξανασκεφτούν οι εργαζόμενοι και οι αδικημένοι να οργανώσουν διεκδικήσεις γιατί πάντα οι φύλακες έχουσει γνώση. Οσο για τη διάρκεια αυτή εξαρτάται απ τον χρόνο που ο λαός θα εμπαιδώσει το λόγω για τον οποίο επιβλήθηκε.

Σήμερα που στην Ε.Ε και την Ευρωζώνη οι λαοί της Ευρωζώνης αμφισβητούν το Γαλλό-Γερμανικό σύμφωνο, λαοί και το Ευρωκοινοβούλιο ΚΚΕ καλείται σε Ενότητα σε ανώτερη φάση εξέλιξης της κοινωνίας που όχι απλώς καλεί αλλα απαιτεί η Αριστερά να κυβέρνηση. Ας το τολμήσει όπως το 90 για να μην ξαναπεί «κάναμε λάθος», δηλαδή έγκλημα πολιτικό.

Οταν λοιπόν, το ΚΚΕ δέχθηκε το 1990 να μείνουμε στην ΕΟΚ, σήμερα αντί να επανέλθει στη θέση-άποψη του 90, που κράτησε Ενιαίο τον Συνασπισμό προκειμένου να μη συνεργαστούν οι Αριστερές δυνάμεις που κοινωνικά είναι τεράστιες, προβάλει σαν εμπόδιο για τη συνεργασία με τον ΣΥΝ-ΣΥΡΙΖΑ, επανέρχεται στη θέση-άποψη εκτός Ε.Ενωσης και την ΕΥΡΩΖΩΝΗΣ.Το 1990 που η ΕΟΚ ήταν αναμφισβήτητη απ τους λαούς της Ευρώπης και διέγραφε προοπτική, το ΚΚΕ προβάλει και σήμερα που τρίζουν τα θεμέλια της, που οι λαοί του Ευρώπης την αμφισβητούν και αγωνίζονται από κοινού να μετατρέψουν την Ευρώπη του κεφαλαίου σε Ευρώπη των λαών. Οταν οι Ευρωβουλευτές του ΚΚΕ ανήκουν στη κοινή Ευρωομάδα με αυτή του ΣΥΝ-ΣΥΡΙΖΑ, Αναρωτιέται η κοινωνική Αριστερά σε τι αποβλέπει αυτή η άρνηση του ΚΚΕ για τη συγκρότηση που κοινωνικού μετώπου της Αριστεράς;

Μέχρις ότου φτάσουμε στον Ενιαίο Συνασπισμό, έφταιγε του ΚΚΕ ες. Τώρα φταίει ο ΣΥΝ-ΣΥΡΙΖΑ. Μπορεί να διαφέρουν οι θεωρητικές αναλύσεις το πολιτικό και οικονομικό κατεστημένο εκτός του ότι συντονίζει τη δική ενοτητα, βάλει πυρ ομαδόν κατά της Αριστεράς και ιδιαίτερα αναντίον του ΣΥΝ-ΣΥΡΙΖΑ, που διαθέτει Ενωτική πρόταση με παράλληλη επιδίωξη να συγκαλύψουν τις ιστορικές ευθύνες για το πολιτειακό κράτος που διαμόρφωσαν για ίδιον όφελος μέσω της διαπλοκής και τη διαφθορά, το ΚΚΕ στις πιο κρίσιμες στιγμές για το λαό και τη χώρα επανέρχεται στο δόγμα που 90 σε εποχή που η

δεν διέτρεχε τον σημερινό κίνδυνο ειχε αποδεχθεί και προχωρήσαμε μαζί στις εκλογές του 1990.

???????Και ενώ ολα τα σκιάζει η φοβέρα και τα μετατρέπει σε σκλαβιά και θα βρεθούμε εκγλοβισμένοι στο «Σιδερόφρακτο» μέλλον που μας ετοιμάζουν; Και που μια γεύση πήραμε στην επέτειο της 25ης Μαρτίου, το ΚΚΕ καλεί κατά μόνος το λαό να στοιχιστεί στο πλευρό του «να περάσει η εξουσία στα χέρια της εργατικής τάξης-του λαού». Το σύνθημα αυτό μου θύμισε το σύνθημα του 1966, που ενώ τα πράγματα σηματοδοτούσαν δικτατορία και η ΕΔΑ, προκειμένου να την αποκρούσει πρότεινε τα «5 ΣΗΜΕΙΑ» διευθέτηση των προβλημάτων, ώστε να μην οδηγηθεί η χώρα στη δικτατορία, το ΚΚΕ έβαλε το πρόβλημα και πρότιστο καθήκον τους κομμουνιστές να αγωνιστούν για την Νομιμοποίηση του ΚΚΕ, δημιουργώντας δυσκολίες στη ΕΔΑ να εντιπαλέψει σύσσωμη τον ερχομό της δικτατορίας και έναν πρόσθετο λόγο στο κατεστημένο να την επισπείσει. Οι εκλογές δεν προκηρύχθηκαν ακόμα. Ο,τι δεν έγινε μέχρι χθες μπορεί να γίνει τώρα-σήμερα

Οι επιθέσεις στην Αριστερά απαιτούν τη δική της αποφασιστική απάντηση. Και η μόνη απάντηση είναι η συγκρότηση νέου και ενιαίου Συνασπισμού εξουσίας, σε αντιμνημονιακή και αντί νέο φιλελεύθερη κατεύθυνση με την Αριστερά σε πρωταγωνιστικό ρόλο, θα ήταν μια μεγάλη πρωτοβουλία που θα μπορούσε να αλλάξει ριζικά τα πολιτικά δεδομένα της χώρας και να δόση μια ελπίδα στο λαό για ένα καλύτερο αύριο. Για μένα δεν υπάρχουν αξεπέραστα εμπόδια για την ενότητα και τη συνεργασία της ΑΡΙΣΤΕΡΑ , ΟΠΩΣ δεν υπήρχαν και στις εκλογές του 90, ιδιαίτερα σήμερα με την ιστορική συγκυρία το επιβάλει να παίξει η Αριστερά τον Ιστορικό της ρόλο, όπως τον έπαιξε στην κατοχή μέσω της Ενότητας επανέδωσε στο λαό και τη χώρα την Εθνική του αξιοπρέπεια και προοπτική να πάψει η Ελλάδα να είναι η παλιά Ψωροκώσταινα.

Η συνεργασία με τη ΔΗΜ, ΑΡ απαιτεί λιγότερες δικαιολογίες και επιχειρήματα για την Ενότητα, αφού μέχρι το τελευταίο Συνέδριο του ΣΥΝ απ το οποίο αποχώρησε το κομμάτι αυτό που συγκρότησε τη ΔΗΜ.ΑΡ που ήταν ένα μέρος της συνιστώσας της Ανανέωσης, αφού ένα άλλο μέρος μικρότερο της ίδιας συνιστώσας παραμένει στη λίστα 2010, επειδή γνωρίζω τα του συνεδρίου και τη διαδικασία των εκλογών για την ανάδειξη του νέου Προέδρου μετά τον Αλαβάνο δεν μπόρεσα να καταλάβω γιατί φτάσαμε στη διάσπαση, αφού οι προσυνεδριακές θέσεις αυτής της τάσης στο μεγαλύτερο μέρος δεν διέφεραν των άλλων τάσεων του ΣΥΝ οι σύντροφοι πήγαν στο Συνέδριο για να «ΦΥΓΟΥΝ» και όχι να ανταλλάξουν απόψεις σε σχέση με τον ΣΥΡΙΖΑ. Γι' αυτό δεν πήραν καθόλου υπόψη τους το γεγονός ότι ο ΣΥΝ ΣΥΡΙΖΑ αποτελεί μια ευρύτερη ενότητα της Αριστεράς. Ετσι, αντί για αναζήτηση λύσης για τη συνιστώσα αυτή το πρόβλημα μπήκε «Αποχώρηση απ τον ΣΥΡΙΖΑ τώρα αλλιώς φεύγουμε», γεγονός που σημαίνει στο Συνέδριο πήγαν για να δηλώσουν ότι θα φύγουν.

Επειδή σε αυτήν την ιστορική διαδρομή το ζητούμενο της Ενότητα της Αριστεράς περνά απ την προσπάθεια σύγκλισης διαφορετικά φορτισμένων τμημάτων της ιστορικά και πολιτισμικά Αριστεράς είναι αναγκαίο να την κεφαλαιοποιούμε κάθε φορά στην επίτευξη ενός σταδίου Ενότητας και τώρα είναι η ευκαιρία για να προχωρήσουμε στο επόμενο και στον στόχο μας την ολική Ενότητα, δεν μπορεί προσπάθειες δεκαετίας να μπαίνουν στο δίλημμα του τώρα όλα. Παρ' την όποια εξέλιξη θεωρώ ότι δεν λείπουν τα προβλήματα και συνεκτική ουσία της συνεργασίας της ΔΗΜ ΑΡ με τον ΣΥΡΙΖΑ, που είναι η σύγκλιση στα κρίσιμα πολιτικά ζητήματα της Ευρωπαϊκής πολιτικής και της αντιμνημονιακής πάλης και βαθιάς Δημοκρατικής Φιλοσοφίας της Αριστεράς με γνώμονα τα λαϊκά συμφέροντα.

Ο καθένας μας και συλλογικά να απαντήσουμε θετικά στο κάλεσμα-απαίτηση του λαού για συνεργασία και Ενότητα να δώσουμε στο λαό τον φορέα εκείνον που θα αναλάβει τις τύχες και τη διακυβέρνηση της χώρας, ανοίγοντας το δρόμο για τις αναγκαίες αλλαγές σε προοδευτική κατεύθυνση και να μην αφήσουμε τις συστημικές δυνάμεις του δικομματισμού

να συνεχίσει την εξόντωση του λαού με τα αλληλοδιάδοχα Μνημόνια. Γιατί αν και τώρα δεν κάνουμε αν άτομα οργανώσεις και κόμματα δεν κάνουμε αυτό που αναλογεί, αργότερα θα βρεθούμε στη ανάγκη να πούμε και πάλη «ΚΑΝΑΜΕ ΛΑΘΟΣ ΠΟΥ ΓΙΑ ΤΟ ΛΑΟ ΘΑ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΕΝΑ ΑΚΟΜΑ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΕΓΚΛΗΜΑ», γεγονός που θα καταγραφούμε στη συνείδηση του λαού σαν η Αριστερά του Σίσυφου. Στο χέρι μας είναι να μην υποστούμε αυτήν την μομφή, ύστερα από τόσους αγώνες και φορείς μιας κοσμοαντίληψης, που οχι μόνο απάντα, αλλα και λύνει τα προβλήματα των εργαζομένων και γενικότερα του λαού.

Βέροια 17 Μαρτίου 2012 Κόγιας Νίκος.

Υ.Γ Ο Πρώην δήλωσε ευθαρσώς ότι δεν θα είναι υποψήφιος στις εκλογές. Και αναρωτιέμαι πως θα είναι άραγε η πολιτική ζωή χωρίς τον Θόδωρο, αλλα και η ζωής μας χωρίς αυτόν. Ασφαλώς άχρωμη, άγευστη, ανούσια, αφόρητη και πληκτική, αν δεν τη σκυτάλη δεν την αναλάμβανε ο εξ ίσου πρώην σύντροφος Μίμης Ανδρουλάκης το κενό της επίθεσης συλλήβδην κατά της Αριστεράς και επιλεκτικά κατά καιρούς σώσει το σύστημα και την κοινωνία απ τον κίνδυνο της Αριστεράς, αλλο όμως είναι να γρυλίζει η αρκούδα και άλλο ένα πενικουά στην αγκαλιά μιας κυρίας. Ας ειναι καλά και ο ενας και ο άλλος που με τα όποια καραγκοζλίκια και μη έδωσαν κάποιο τόνο και χρώμα στη ζωή μας,

Ο ίδιος

Η ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΕΠΡΕΠΕ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΗΔΗ ΕΝΩΜΕΝΗ ΜΕ ΣΥΓΚΕΚΡΙΜΕΝΟ ΟΡΑΜΑ ΚΑΙ ΠΡΟΟΠΤΙΚΗ ΩΣΤΕ ΝΑ ΒΓΕΙ Η ΧΩΡΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ

Όπως χιλιάδες και χιλιάδες αριστερών η ζωή τους είναι συνυφασμένη με τις ιδέες και τους αγώνες της Αριστεράς, ετσι και η δική μου είναι συνυφασμένη απ τα μαθητικά μου ακόμα χρόνια με τις ιδέες της Αριστερά και τους αγώνες της Αριστερά. Γεννήθηκα στη Βέροια την άνοιξη του 1923. Από τα μαθητικά του ακόμα χρόνια ασπάστηκε τις Αριστερές Ιδέες. Την αυγή της 28^{ης} επιστρατεύτηκαν και τα τρία μου Αδερφια. Ο ενας μάλιστα ήταν Πατέρας 5 παιδίων και εγώ στη διάρκεια του Αλβανικού Πολέμου υπηρέτησε στην Αεράμυνα. Μετά στην κατοχή συμμετείχα στο ΕΑΜ Νέων. Το Φλεβάρη του 1943 εντάχθηκα στην ΕΠΟΝ. Διατέλεσα μέλος του Νομαρχιακού Συμβουλίου της ΕΠΟΝ του Νομού Ημαθίας μέχρι το Μάρτη του 1944, που εντάχθηκα στον ΕΛΑΣ.

Στις αρχές του 1948 καταδικάστηκα με συνοπτικές διαδικασίες σε τρις ποινές: τρία κατά δυο, ισόβια που συγχωνεύτηκαν σε 20 χρόνια. Αποφυλακίστηκε το 1963. Μετά την αποφυλάκιση εκλέχθηκα μέλος της Νομαρχιακής Επιτροπής της ΕΔΑ, και σε συνέχεια με πρόταση του Προέρδου της ΕΔΑ Γιάννη Πασαλίδη, επαγγελματικό στέλεχος της ΕΔΑ. Μέχρι τη σύλληψή μου την Αυγή της 21^{ης} Απριλίου.

Μεταφέρθηκα για τρίτη φορά στη Γυούρα και από εκεί στο Παρθένι της Λέρου. Με τη διάσπαση του ΚΚΕ, εντάχθηκα στο ΚΚΕ Εσωτερικού. Μετά την απόλυσή μου σαν άρρωστος απ το Παρθένι της Λέρου το 1970, συμμετείχα στο Αντιδικτατορικό Μέτωπο. Μετά την πτώση της δικτατορίας μαζί με τον Σωτήρη Μπίσμπα και τον Δημήτρη Τασινόπουλο, εκπροσωπήσαμε τη Νομαρχιακή Επιτροπή Ημαθίας στο Ιδρυτικό συνέδριο του ΚΚΕ Εσωτερικού, που έγινε στο Θέατρο Αλίκη στην Αθήνα το 1975.

Μετά την επιστροφή απ το Συνέδριο, η Ν Ε με εξέλεξε Γραμματέα του ΚΚΕες και σε συνέχεια της Ελληνικής Αριστερά (Ε.ΑΡ) και αργότερα του Ενιαίου Συνασπισμού, και για αρκετά χρόνια μετά τη διάσπαση του Ενιαίου Συνασπισμού Γραμματέας του ΣΥΝ. Στις εκλογές του 1977 υποψήφιος βουλευτής του Νομού Ημαθίας του ΚΚΕ ες και το 1981 υποψήφιος στο συνδυασμό ΣΥΜΜΑΧΙΑ. Δυο θητείες στον ΣΥΝ και μετά, και μέχρι σήμερα απλό μέλος του ΣΥΝ. Τα αναφέρω όλα αυτά για να πληροφορηθεί ο αναγνώστης ότι όλα αυτά τα 75 χρόνια, απ τα 90 ήμουν στην πρώτη γραμμή για ΑΝΑΝΕΩΣΗ και Ενότητα της Αριστεράς, ώστε η ενότητα να δώσει τα προσδοκόμενα για τον λαό και τη χώρα αποτελέσματα.

Επειδή το κείμενο αυτό απευθύνεται σε ανθρώπους, που όχι μόνο πιστεύουν, αλλά και αγωνίστηκαν και συνεχίζουν να αγωνίζονται από κάποιο μετερίζ με μικρό διαφορές, άλλες δικαιολογημένες και άλλες αδικαιολόγητες για την Αριστερά και την Αριστερά.

Μετά τη δημιουργία του Ενιαίου ΣΥΝΑΣΠΙΣΜΟΥ, ενόψει των εκλογών την άνοιξη του 1900, η μόνη διαφορά που υπήρχε ανάμεσα στο ΚΚΕ και την Ελληνική Αριστερά: ήταν ότι η μεν Ε.ΑΡ σαν κόμμα ειχε ταχθεί υπέρ της Ευρωπαϊκής Ενωσης τότε ακόμα (ΕΟΚ) και του ΚΚΕ η βασική κυρίαρχη θέση ήταν εκτός της ΕΟΚ. Το θέμα έμπαινε, αν μπορούσαν οι υποψήφιοι της Ε.ΑΡ να λένε στο λαό να δώσει ολες τις δυνάμεις στην μάχη για να παραμείνουμε εντός της ΕΟΚ. Και την ίδια ώρα το ΚΚΕ να καλεί το λαό σε μάχη να φύγουμε απ την ΕΟΚ.

Το κάθε κόμμα σε σχέση με την ΕΟΚ έκανε δική του ανάλυση. Η δική μας ανάλυση έλεγε: αφού και η Ελλάδα είναι μια καπιταλιστική χώρα «πρέπει να μην φύγουμε απ την ΕΟΚ, αλλα παλεύουμε να αλλάξει η ΕΟΚ». Το ΚΚΕ στην αρχή είπε:«ότι Εμείς δεν κάνουμε τέτοιες αναλύσεις και έρευνες. Η ΕΟΚ είναι καπιταλιστική, συνεπώς τι δουλειά έχουμε Εμείς σ αυτή». Τελικά ύστερα από πολύ συζήτηση και αφού δεν ήταν δυνατόν να κατεβούμε σαν Συνασπισμός με διαφορετικές θέσεις για την ΕΟΚ ή να διασπαστούμε εκ νέου, διαμορφώθηκε η προεκλογική θέση: «Παλεύουμε όχι για να φύγουμε απ την ΕΟΚ, αλλα μέσα απ την ΕΟΚ για να την κάνουμε με αλλαγές Ευρώπη των Εργαζομένων».Αυτή η θέση πέρασε και στο εκλογικό πρόγραμμα στις εκλογές του ενιαίου Συνασπισμού το 1990, Και με αυτό συμμετείχαμε στις εκλογές.

Είναι γεγονός ότι το 1989, με Γραμματέα τον Χαρίλαο Φλωράκη, το ΚΚΕ ύστερα από 22 χρόνια έκανε εκείνο το βήμα που θα ένωνε την Αριστερά, αλλα και για να αποτρέψει τη συρρίκνωση του ΚΚΕ και γενικότερα την Αριστερά λόγω της επίπτωσης απ την κατάρρευση του υπαρκτού σοσιαλισμού. Δεν άντεξε όμως στο χρόνο για την επανασύσταση της Ενιαίας Αριστεράς. Μετά τη Διάσπαση του Ενιαίου Συνασπισμού το ΚΚΕ επανήλθε στην ίδια θέση σε σχέση με την Ε.Ε και την Ευρωζώνη κάνοντας το τρίτο λάθος. Και λέω τρίτο αφού το πρώτο το διέπραξε όταν δεν δέχθηκε να συμμετάσχει στο Σχέδιο Μάρσαλ.

Το «Σχεδιο Μάρσαλ» στην εισηγητική του έκθεση πρόβλεπε «την ανοικοδόμηση των ερειπίων στις κατεχόμενες χώρες και την παραγωγική τους ανασυγκρότηση». Η μη αποδοχή του «Σχεδίου» απ το ΚΚΕ άφησε ασύδοτους τους δωσίλογους και τις δωσίλογες κυβερνήσεις να το μοιράσουν με τους Εκσπέρ του σχεδίου. Οσο για ανοικοδόμηση, αφού δεν ελέγχονταν αντί για χρήματα μας έστειλαν τρόφιμα «Υπολείμματα του Β! Παγκοσμίου πολέμου» και αντί μηχανήματα που θα συνέβαλαν στην ανάπτυξη, τα χρήματα που αναλογούσαν στην Ανάπτυξη τα διέθεσαν για τη διάνοιξη της Διώρυγας της Κορίνθου και

παρόμοια μη παραγωγικά έργα. Αν το αποδέχονταν και το ΚΚΕ το σχέδιο, δεν θα μπορούσαν να σπαταλήσουν το σκέλος των έργων ανοικοδόμησης και ανάπτυξης, Θα υπήρχε συγκεκριμένος έλεγχος στα ποσά και τον τρόπο διάθεσης των ποσών

Μετά τη διάλυση των κομματικών οργανώσεων στο τέλος του 1956, το 1958 η ΕΔΑ για όποιον το θυμάται η ΕΔΑ έγινε αξιωματική αντιπολίτευση, ετσι το δεύτερο λάθος ήταν ότι μετά των αναγνώριση και των Κομμουνιστικών κομμάτων το ΚΚΕ, δεν έβλεπε την ώρα να διαλυθεί η Ενιαία Δημοκρατική Αριστερά (ΕΔΑ), Η ΕΔΑ που 9 χρόνια μετά τη λήξη του εμφυλίου πολέμου, με φίσκα τις φυλακές, με γεμάτα νησιά που Αιγαίου από εξόριστους με τα έκτακτα μέτρα σε ισχύ, το παρακράτος σε θέσεις κλειδιά στις δομές και τους θεσμούς του κράτους και κατάδοση πληρώνονταν ακόμα με το κομμάτι, κάτω από τραγικές για την ΕΔΑ συνθήκες και με το ένα των στελεχών, κατόρθωσε όχι μόνο κα κλείσει τις πληγές της κατοχή και του εμφυλίου, αλλα και αλλα και να γίνει αξιωματική Αντιπολίτευση.

Ένα γεγονός που όχι μόνο ανησύχησε το αστικό κατεστημένο, γι' αυτό και την επομένη της ανακήρυξη-αποδοχής της ΕΔΑ σαν Αξιωματική Αντιπολίτευση, ο βασικός τότε εκπρόσωπος και εκφραστής του κατεστημένου κ Καραμανλής, εκτός του ότι ζήτησε δάνειο απ τη Γερμανία να πολεμήσει με κοινωνικά μέσα την ΕΔΑ, ενώ παράλληλα κάλεσε εν ενεργεία την παρακράτος-Καρφίτσα να δράσει χωρίς προσχήματα, γι' αυτό και δεν δίστασε να δολοφονήσει τον Γρηγόρη Λαμπράκη, εν ενεργεία Βουλευτή της ΕΔΑ, οργάνωσε το «σχέδιο Καδραμάκη και Περιλκή», μεθόδευσε τα Ιουλιανά με τον «Γαργάλατα Νόβα».Οταν διαπίστωσε ότι όλα αυτά τα μέτρα δεν θα απέδιδαν τα προσδοκόμενα, παρά την προκήρυξη των εκλογών για τις 5 Μαϊου, του 1967 έκριναν πως η πιο σωτήρια λύση ήταν η Δικτατορία της 21ης Απριλίου. Που όχι μόνο διέλυσε την ΕΔΑ, αλλα και την ξανά έστειλε στη φυλακή και στα στρατόπεδα. .

Βέβαια, οι επερχόμενες εκλογές δεν εχουν προκηρυχθεί ακόμα. Για οσους όμως εχουν ζήσει τα τεκτενόμενα στις προκηρυχθήσες εκλογές του 1967. και οι εκλογές αυτές προκαλούν συνειρμούς. Και προκαλούν συνειρμούς γιατί τον Απρίλη, δεν ανθίζουν μόνο τα δέντρα και βγάζουν φύλλα τα κλαδιά, ούτε τον Αύγουστο στη χώρα μας θερίζουν τα σπαρτά…Οταν του κατεστημένου δεν του βγαίνουν τα ΚΟΥΚΙΑ η λύση είναι η δικτατορία.

ΤΙ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ ΚΑΙ ΠΟΤΕ ΕΠΙΒΑΛΕΤΑΙ

Δικτατορία ειναι το «πολίτευμα» που η εξουσία ασκείται απολυταρχικά από ενα πρόσωπο ή ομάδα προσώπων. Δικτατορίες υπάρχουν πολλών ειδών. Σε ολες τις περιπτώσεις ομως σκοπό εχουν να επιβάλουν τη θέληση μιας συγκεκριμένης κοινωνικό-οικονομικής τάξης σε μια αλλη ή μιας ομάδας αυτής της τάξης πάνω στην αλλη ομάδα. Ακόμα γίνονται για να ανακόψουν μια εκτεταμένη κοινωνική δυσαρέσκεια ή οργανωμένη διεκδίκηση οικονομικών και ανθρωπίνων δικαιωμάτων κλπ κλπ. Η δικτατορία πάντα σκοπό εχει να επαναφέρει τα κοινωνικό-οικονομικά πράγματα στην προηγούμενη κατάσταση. Ανάλογα με το πόσο ειναι αναπτυγμένο το λαϊκό κίνημα, αντίστοιχα ειναι τα μέτρα και ο χρόνος που αυτή θα διαρκέσει.

Οταν πρόκειται για λαϊκό κίνημα τα κατασταλτικά μέτρα που θα χρησιμοποιήσει να επιβληθεί και να διατηρηθεί κάνει αυτό που λέμε: Ο σκοπός αγιάζει τα μέσα. Σε αυτές τις περιπτώσεις τρεις ειναι οι βασικοί στόχοι. α) να πειστούν οι διεκδικητές οτι δεν πρόκειται να κερδίσουν τίποτε με τον αγώνα β) οτι θα ειναι τέτοιο το κόστος που θα το θυμούνται και μετά τη λήξη της δικτατορίας και γ) να μην ξανασκεφτούν οι εργαζόμενοι και οι αδικημένοι να οργανώσουν διεκδικήσεις γιατί πάντα οι φύλακες έχουσει γνώση. Οσο για τη διάρκεια αυτή εξαρτάται απ τον χρόνο που ο λαός θα εμπαιδώσει το λόγω για τον οποίο επιβλήθηκε.

Σήμερα που στην Ε.Ε και την Ευρωζώνη οι λαοί της Ευρωζώνης αμφισβητούν το Γαλλό-Γερμανικό σύμφωνο, λαοί και το Ευρωκοινοβούλιο ΚΚΕ καλείται σε Ενότητα σε ανώτερη

φάση εξέλιξης της κοινωνίας που όχι απλώς καλεί αλλα απαιτεί η Αριστερά να κυβέρνηση. Ας το τολμήσει όπως το 90 για να μην ξαναπεί «κάναμε λάθος», δηλαδή έγκλημα πολιτικό.

Οταν λοιπόν, το ΚΚΕ δέχθηκε το 1990 να μείνουμε στην ΕΟΚ, σήμερα αντί να επανέλθει στη θέση-άποψη του 90, που κράτησε Ενιαίο τον Συνασπισμό προκειμένου να μη συνεργαστούν οι Αριστερές δυνάμεις που κοινωνικά είναι τεράστιες, προβάλει σαν εμπόδιο για τη συνεργασία με τον ΣΥΝ-ΣΥΡΙΖΑ, επανέρχεται στη θέση-άποψη εκτός Ε.Ενωσης και την ΕΥΡΩΖΩΝΗΣ.Το 1990 που η ΕΟΚ ήταν αναμφισβήτητη απ τους λαούς της Ευρώπης και διέγραφε προοπτική, το ΚΚΕ προβάλει και σήμερα που τρίζουν τα θεμέλια της, που οι λαοί του Ευρώπης την αμφισβητούν και αγωνίζονται από κοινού να μετατρέψουν την Ευρώπη του κεφαλαίου σε Ευρώπη των λαών. Οταν οι Ευρωβουλευτές του ΚΚΕ ανήκουν στη κοινή Ευρωομάδα με αυτή του ΣΥΝ-ΣΥΡΙΖΑ, Αναρωτιέται η κοινωνική Αριστερά σε τι αποβλέπει αυτή η άρνηση του ΚΚΕ για τη συγκρότηση που κοινωνικού μετώπου της Αριστεράς;

Μέχρις ότου φτάσουμε στον Ενιαίο Συνασπισμό, έφταιγε του ΚΚΕ ες. Τώρα φταίει ο ΣΥΝ-ΣΥΡΙΖΑ. Μπορεί να διαφέρουν οι θεωρητικές αναλύσεις το πολιτικό και οικονομικό κατεστημένο εκτός του ότι συντονίζει τη δική ενοτητα, βάλει πυρ ομαδόν κατά της Αριστεράς και ιδιαίτερα αναντίον του ΣΥΝ-ΣΥΡΙΖΑ, που διαθέτει Ενωτική πρόταση με παράλληλη επιδίωξη να συγκαλύψουν τις ιστορικές ευθύνες για το πολιτειακό κράτος που διαμόρφωσαν για ίδιον όφελος μέσω της διαπλοκής και τη διαφθορά, το ΚΚΕ στις πιο κρίσιμες στιγμές για το λαό και τη χώρα επανέρχεται στο δόγμα που 90 σε εποχή που η δεν διέτρεχε τον σημερινό κίνδυνο ειχε αποδεχθεί και προχωρήσαμε μαζί στις εκλογές του 1990.

???????Και ενώ ολα τα σκιάζει η φοβέρα και τα μετατρέπει σε σκλαβιά και θα βρεθούμε εκγλοβισμένοι στο «Σιδερόφρακτο» μέλλον που μας ετοιμάζουν; Και που μια γεύση πήραμε στην επέτειο της 25ης Μαρτίου, το ΚΚΕ καλεί κατά μόνος το λαό να στοιχιστεί στο πλευρό του «να περάσει η εξουσία στα χέρια της εργατικής τάξης-του λαού». Το σύνθημα αυτό μου θύμισε το σύνθημα του 1966, που ενώ τα πράγματα σηματοδοτούσαν δικτατορία και η ΕΔΑ, προκειμένου να την αποκρούσει πρότεινε τα «5 ΣΗΜΕΙΑ» διευθέτηση των προβλημάτων, ώστε να μην οδηγηθεί η χώρα στη δικτατορία, το ΚΚΕ έβαλε το πρόβλημα και πρότιστο καθήκον τους κομμουνιστές να αγωνιστούν για την Νομιμοποίηση του ΚΚΕ, δημιουργώντας δυσκολίες στη ΕΔΑ να εντιπαλέψει σύσσωμη τον ερχομό της δικτατορίας και έναν πρόσθετο λόγο στο κατεστημένο να την επισπείσει. Οι εκλογές δεν προκηρύχθηκαν ακόμα. Ο,τι δεν έγινε μέχρι χθες μπορεί να γίνει τώρα-σήμερα

Οι επιθέσεις στην Αριστερά απαιτούν τη δική της αποφασιστική απάντηση. Και η μόνη απάντηση είναι η συγκρότηση νέου και ενιαίου Συνασπισμού εξουσίας, σε αντιμνημονιακή και αντί νέο φιλελεύθερη κατεύθυνση με την Αριστερά σε πρωταγωνιστικό ρόλο, θα ήταν μια μεγάλη πρωτοβουλία που θα μπορούσε να αλλάξει ριζικά τα πολιτικά δεδομένα της χώρας και να δόση μια ελπίδα στο λαό για ένα καλύτερο αύριο. Για μένα δεν υπάρχουν αξεπέραστα εμπόδια για την ενότητα και τη συνεργασία της ΑΡΙΣΤΕΡΑ , ΟΠΩΣ δεν υπήρχαν και στις εκλογές του 90, ιδιαίτερα σήμερα με την ιστορική συγκυρία το επιβάλει να παίξει η Αριστερά τον Ιστορικό της ρόλο, όπως τον έπαιξε στην κατοχή μέσω της Ενότητας επανέδωσε στο λαό και τη χώρα την Εθνική του αξιοπρέπεια και προοπτική να πάψει η Ελλάδα να είναι η παλιά Ψωροκώσταινα.

Η συνεργασία με τη ΔΗΜ, ΑΡ απαιτεί λιγότερες δικαιολογίες και επιχειρήματα για την Ενότητα, αφού μέχρι το τελευταίο Συνέδριο του ΣΥΝ απ το οποίο αποχώρησε το κομμάτι αυτό που συγκρότησε τη ΔΗΜ.ΑΡ που ήταν ένα μέρος της συνιστώσας της Ανανέωσης, αφού ένα άλλο μέρος μικρότερο της ίδιας συνιστώσας παραμένει στη λίστα 2010, επειδή γνωρίζω τα του συνεδρίου και τη διαδικασία των εκλογών για την ανάδειξη του νέου Προέδρου μετά τον Αλαβάνο δεν μπόρεσα να καταλάβω γιατί φτάσαμε στη διάσπαση,

αφού οι προσυνεδριακές θέσεις αυτής της τάσης στο μεγαλύτερο μέρος δεν διέφεραν των άλλων τάσεων του ΣΥΝ οι σύντροφοι πήγαν στο Συνέδριο για να «ΦΥΓΟΥΝ» και όχι να ανταλλάξουν απόψεις σε σχέση με τον ΣΥΡΙΖΑ. Γι' αυτό δεν πήραν καθόλου υπόψη τους το γεγονός ότι ο ΣΥΝ ΣΥΡΙΖΑ αποτελεί μια ευρύτερη ενότητα της Αριστεράς. Ετσι, αντί για αναζήτηση λύσης για τη συνιστώσα αυτή το πρόβλημα μπήκε «Αποχώρηση απ τον ΣΥΡΙΖΑ τώρα αλλιώς φεύγουμε», γεγονός που σημαίνει στο Συνέδριο πήγαν για να δηλώσουν ότι θα φύγουν.

Επειδή σε αυτήν την ιστορική διαδρομή το ζητούμενο της Ενότητα της Αριστεράς περνά απ την προσπάθεια σύγκλισης διαφορετικά φορτισμένων τμημάτων της ιστορικά και πολιτισμικά Αριστεράς είναι αναγκαίο να την κεφαλαιοποιούμε κάθε φορά στην επίτευξη ενός σταδίου Ενότητας και τώρα είναι η ευκαιρία για να προχωρήσουμε στο επόμενο και στον στόχο μας την ολική Ενότητα, δεν μπορεί προσπάθειες δεκαετίας να μπαίνουν στο δίλημμα του τώρα όλα. Παρ' την όποια εξέλιξη θεωρώ ότι δεν λείπουν τα προβλήματα και συνεκτική ουσία της συνεργασίας της ΔΗΜ ΑΡ με τον ΣΥΡΙΖΑ, που είναι η σύγκλιση στα κρίσιμα πολιτικά ζητήματα της Ευρωπαϊκής πολιτικής και της αντιμνημονιακής πάλης και βαθιάς Δημοκρατικής Φιλοσοφίας της Αριστεράς με γνώμονα τα λαϊκά συμφέροντα.

Ο καθένας μας και συλλογικά να απαντήσουμε θετικά στο κάλεσμα-απαίτηση του λαού για συνεργασία και Ενότητα να δώσουμε στο λαό τον φορέα εκείνον που θα αναλάβει τις τύχες και τη διακυβέρνηση της χώρας, ανοίγοντας το δρόμο για τις αναγκαίες αλλαγές σε προοδευτική κατεύθυνση και να μην αφήσουμε τις συστημικές δυνάμεις του δικομματισμού να συνεχίσει την εξόντωση του λαού με τα αλληλοδιάδοχα Μνημόνια. Γιατί αν και τώρα δεν κάνουμε αν άτομα οργανώσεις και κόμματα δεν κάνουμε αυτό που αναλογεί, αργότερα θα βρεθούμε στη ανάγκη να πούμε και πάλη «ΚΑΝΑΜΕ ΛΑΘΟΣ ΠΟΥ ΓΙΑ ΤΟ ΛΑΟ ΘΑ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΕΝΑ ΑΚΟΜΑ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΕΓΚΛΗΜΑ», γεγονός που θα καταγραφούμε στη συνείδηση του λαού σαν η Αριστερά του Σίσυφου. Στο χέρι μας είναι να μην υποστούμε αυτήν την μομφή, ύστερα από τόσους αγώνες και φορείς μιας κοσμοαντίληψης, που οχι μόνο απάντα, αλλα και λύνει τα προβλήματα των εργαζομένων και γενικότερα του λαού.

Βέροια 17 Μαρτίου 2012 Κόγιας Νίκος.

Υ.Γ Ο Πρώην δήλωσε ευθαρσώς ότι δεν θα είναι υποψήφιος στις εκλογές. Και αναρωτιέμαι πως θα είναι άραγε η πολιτική ζωή χωρίς τον Θόδωρο, αλλα και η ζωής μας χωρίς αυτόν. Ασφαλώς άχρωμη, άγευστη, ανούσια, αφόρητη και πληκτική, αν δεν τη σκυτάλη δεν την αναλάμβανε ο εξ ίσου πρώην σύντροφος Μίμης Ανδρουλάκης το κενό της επίθεσης συλλήβδην κατά της Αριστεράς και επιλεκτικά κατά καιρούς σώσει το σύστημα και την κοινωνία απ τον κίνδυνο της Αριστεράς, αλλο όμως είναι να γρυλίζει η αρκούδα και άλλο ένα πενικουά στην αγκαλιά μιας κυρίας. Ας ειναι καλά και ο ενας και ο άλλος που με τα όποια καραγκοζλίκια και μη έδωσαν κάποιο τόνο και χρώμα στη ζωή μας,

Ο ίδιος

ΚΟΓΙΑΣ ΝΙΚΟΣ

Πρόταση για Αντιπεριφεριάρχης της Κεντρικής Μακεδονίας στον συνδιασμό «ΡιΖΟΣΠΑΣΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΗ ΕΝΟΤΗΤΑ» επικεφαλής του οποίου είναι ο πρώην Βουλευτής του ΣΥΡΙΖΑ Τάσο Κουράκης θα είναι ο Νικόλαος Κόγιας του Γεωργίου. Γεννήθηκε στη Βέροια το 1923. Από τα μαθητικά του ακόμα χρόνια ασπάστηκε τις Αριστερές Ιδέες. Στη διάρκεια του Αλβανικού Πολέμου υπηρέτησε στην Αεράμυνα. Μετά στην κατοχή συμμετείχε στο ΕΑΜ Νέων. Το Φλεβάρη του 1943 εντάχθηκε στην ΕΠΟΝ. Διατέλεσε μέλος του Νομαρχιακού Συμβουλίου της ΕΠΟΝ του Νομού Ημαθίας και το Μάρτη του 1944 εντάχθηκε στον ΕΛΑΣ. Ακυρώθηκε

Μετά την αναγνώριση της ΕΑΜικής Αντίστασης είναι συνταξιούχος Ανάπηρος και Προέδρος του Πανελλήνιου Συνδέσμου της ΕΑΜικής Αντίστασης 1941-44 και αντιπρόσωπος στο Νομό του Συνδέσμου εξορίστων και φυλακισθέντων του Αντιδικτατορικού Αγώνα 1967-1974.

Συνελλήφθει στις αρχές του 1948 και καταδικάστηκε με συνοπτικές διαδικασίες σε 20 χρόνια φυλάκιση, Αποφυλακίστηκε το 1963. Μετά την αποφυλάκιση εκλέχθηκε μέλος της Νομαρχιακής Επιτροπής της ΕΔΑ και σε συνέχεια επαγγελματικό στέλεχος της ΕΔΑ και μέλος της Περιφερειακής της Επιτροπής Μακεδονίας. Διατέλεσε Ανταποκριτής της «ΑΥΓΗΣ».

Συνελλήφθει την Αυγή της 21^{η} Απριλίου από την δικτατορία. Μεταφέρθηκε για Τρίτη φορά στη Γυούρα και από εκεί στο Παρθένι της Λέρου. Με τη διάσπαση του ΚΚΕ εντάχθηκε στο ΚΚΕ Εσωτερικού.

Μετά την απόλυσή τους από το Παρθένι της Λέρου σαν Αρρωστος τον Μάρτη του 1970, συμμετείχε στο αντιδικτατορικό Μέτωπο. Μετά την πτώση της δικτατορίας εκλέχθηκε Γραμματέας του ΚΚΕ ες και σε συνέχεια της Ελληνικής Αριστεράς (ΕΡΑ) και αργότερα του Συνασπισμού.

Το 1977 ήταν Υποψήφιος Βουλευτής του Νομού Ημαθίας με το ΚΚΕ ες και το 1981 υποψήφιος στο συνδιασμό ΣΥΜΜΑΧΙΑ.

Διατέλεσε για πολλά χρόνια μέλος της Διοίκησης της Στέγης Γραμμάτων και Τεχνών του Δήμου Βεροίας. Είναι μέλος του Εθνικού Συμβουλίου για τις Γερμανικές επανορθώσεις και την επιστροφή του Δανείου 3,5 δις δολαρίων του Πήρε με το πιστόλι στο κρόταφο από την Ελλάδα στη διάρκεια της κατοχής. Αρθρογραφεί στον τοπικό τύπο και περιοδικό ΕΑΝ Αντίσταση.

Η ΕΘΝΙΚΗ ΕΥΘΥΝΗ ΚΑΙ Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΟΥ ΕΘΕΛΟΝΤΗ

Κάθε χρόνο στις 7 Ιουλίου, γιορτάζουμε την παγκόσμια ημέρα του εθελοντή αιμοδότη. Και με το σύνθημα, χαρά σε εκείνον που το χέρι του: «Απλώνει αίμα να δώσει Ανθρωπό για να σώσει», προς τιμή του, ο καθένας αντιλαμβάνεται τη διαφορά που υπάρχει ανάμεσα στο αιμοδότη που το χέρι του απλώνει Ανθρωπο «για να σώσει» σε σχέση με τον εθελοντή αγωνιστή που το κορμί του έβαλε εθελοντικά Βορρά Πατρίδα και Λαό να Σώσει! Και όμως οπως γράφω

Στη διαρκή κι αέναη πορεία της ανθρώπινης κοινωνίας προς το μέλλον σημειώνονται κάποιες *ανατάσεις που καταυγάζουν, σαν πρωϊνός ήλιος στους γύρω σκοτεινούς ορίζοντες. Ετσι κάθε λαός ιστορικός και μή, εχει τα δικά του προβλήματα. Και η αρχαία Ελλάδα, παρά την μακραίωνη ύπαρξή της στο παγκόσμιο κοινωνικό γίγνεσθαι. Την πλούσια σε προσφορά ιστορία σε αυτό το Παγκόσμιο Γίγνεσθαι, σε κάποια φάση του κοινωνικού της γίγνεσθαι, ο ιστορικός Πολύβιος μας πληροφορεί ότι οι Ρωμαίοι διακήρυσσαν πως έρχονται στον ελληνικό χώρο όχι σαν κατακτητές, αλλά σαν θεμετοφύλακες της ελευθερίας και αυτονομίας των Ελλήνων. Πολλοί τους πίστεψαν- ανάμεσά τους και οι Αιτωλοί, οι οποίοι τους βοήθησαν εναντίον των Μακεδόνων. Όταν όμως κατάλαβαν τι σημαίνει ρωμαϊκή «νίκη», «κατελάλουν το δόγμα, φάσκοντες ού πραγμάτων, αλλά μόνον έχειν αυτό κατοχήν διάθεσιν ». Ζώντας τη Ρωμαϊκή κατοχή αντελήφθησαν οτι εκείνο που κατάφεραν αποδεχόμενοι τη ρωμαϊκή «νίκη» ηταν οτι άλλαξαν τυράννους.*

Και αργότερα σαν λαός και χώρα ξανά βρέθηκε για μια μακρόχρονη περίοδο, 400 και πλέον χρόνια υπο κατοχή ενος σκληρού και αιματηρού δυνάστη: την κραταιά τότε Οθωμανική αυτοκρατορία.

Ενα τέτοιο σημαντικό γεγονός, με βαθίες τις ρίζες στην ελληνική ψυχοσύνθεση και την αναγκαιότητα των στιγμών σημειώθηκε το 1821, που σφράγισε μια αφετηρία ενος μεγάλου και ταυτόχρονα ένδοξου σταθμού στη νεότερη ιστορία της πατρίδας μας.

Το ίδιο συνέβει και στην πρόσφατη-σύγχρονη ιστορία της: οταν ξανά η Ελλάδα βρέθηκε για 4 σχεδόν χρόνια κάτω από τη μπότα ενος νεου εξ ίσου σκληρού και αιματηρού δυνάστη: του φασιστικού άξονα επικεφαλής του οποίου ηταν η σιδηρόφρακτη Γερμανική αυτοκρατορία του χίτλερ. Και όταν η χώρα ύστερα από σκληρό και αιματηρό αγώνα απελευθερώθηκε, αυτοί που εγκάλλειψαν λαό και χώρα με μια εκ νέου υποθήκη ήρθαν ενας νέος δυνάστης??????????????????????????????

Κάτι παρόμοιο συνέβει δυστυχώς και στην πρόσφτα απελευθερωμένη-μεταπολεμικά και στην Ελλάδα. Για όποιον αμφιβάλει δεν εχει παρά να ρίξει μι ματιά, για παράδειγμα, στην ομιλία του Τσώρτσιλ, ενώπιον της αγγλικής Βουλής των Κοινοτήτων του σύγχρου Ρωμαίου νεοκατακτητή Τσώρτσιλ, για την Αντίσταση του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ με την ωμή βάρβαρη και ξετσίπωτη ένοπλη επέμβαση του αγγλικού στρατού το Δεκέμβρη του 1944 στην Ελλάδα:

«Εφθάσαμε λοιπόν (λέει) εις την Ελλάδα με τη συγκατάθεσιν των Αμερικανών και των Ρώσων, κατόπιν προσκλήσεως μιάς «κυβερνήσεως» όλων των κομμάτων, (αλήθεια ποιά κόμματα;) φέροντες μέθ' ημών καλά δώρα όπως την ελευθερίαν, την τάξιν, τρόφιμα (εννοεί την ΥΟΝΡΑ) και την βεβαίωσιν του απολύτου δικαιώματος του λαού... (;) και πιο κάτω «Η κυβέρνησις μας (...) απεφάσισεν να μεριμνήσει όπως δοθεί εις τον δυστυχή λαόν μια δίκαια ευκαιρία δια να απαλλαγή από (ποιόν;),την δυστυχίαν και να αρχίσει μια νέα ζωήν...»

Για την απελευθέρωση απ τον μακραίωνο τουρκικό ζυγό και τη δημιουργία της κρατικής οντότητας οι Ελληνες το 1821, ανασκουμπώθηκαν Εθελοντικά και έκαναν την εθνεγερτήρια Επανάσταση και την πρώτη του Γενάρη του 1822, οι Ελληνες Εθελοντές αγωνιστές κατόρθωσαν κάτω απ τις πιο αντίξοες και απάνθρωπες συνθήκες τη ΓΕΝΝΗΣΗ του Ελληνικού Εθνους. Και οταν μετά την κατάρευση του αλβανικού μετώπου, η Ελλάδα βρέθηκε ξανά υπό κατοχή, ο λαός οπως το 1821, ετσι και το 1941, ανασκουμπώθηκε Εθελοντικά και ύστερα από ενα αιματηρό πόλεμο με τον βάρβαρο κατακτητή στις 12 του Οκτώβρη του 1944 η Ελλάδα ΑΝΑΓΕΝΝΗΘΗΚΕ.

Ο λαός μας μέσα στην ένδοξη χωρεία των λαών της Ευρώπης, που ύψωσαν το ανάστημά τους κατά του χίτλερ, του Μουσουλίνι και τους εγχώριους ομογάλακτους και έγραψε με το αίμα του ενα ασύγκριτο Επος μέσα στους πρώτους, ειναι ο ελληνικός λαός. Αρχισε με το Επος στα αλβανικά βουνά. Το συνέχισε στις πόλεις. Τον άπλωσε ξάνα στα βουνά και τους Κάμπους. Λευτέρωσε μόνος τη χώρα. Και πήρε θέση, ματωμαίνος, γυμνός και πεινασμένος, αλλα περήφανος και πανώριος στην πρώτη-πρώτη γραμμή των ενδόξων λαών της Ευρώπης στο πλευρό των μεγάλων συμμάχων: Εθνική Αντίσταση λέγονται τα πιστοποιητικά και οι περγαμηνές αυτού του αγώνα.

Η ιστορία διδάσκει και η ζωή επιβεβαιώνει, πως οι λαοί που βρίσκονται υπό κατοχή μόνο ΕΘΕΛΟΝΤΙΚΑ μπορούν να απελευθερωθούν απ τον δυνάστη κατακτητή. Μέχρι σήμερα τουλάχιστον η ιστορία, δεν εχει καταγράψει απελευθέρωση κάποιου σκλαβωμένου λαού απ τους ξένους, χωρίς την επόμενη της «απελευθερωσής» να βρεθεί πιο σφυχτά χειροπόδαρα δεμένος στο νέο κατακτητή. Ο λαός που δέχεται να τον απελευθερώσουν αλλοι-οι ξένοι-δεν απελευθερώνεται: απλώς αλλάζει Αφέντη. Μάλιστα αφού ο Νέος Αφέντης, έγινει αποδεκτός σαν «απελευθερωτής» σε σχέση με τον προηγούμενο, γίνεται στο πολλαπλάσιο επικυρίαρχος σε σχεση με τον προηγούμενο και ο λαός πιο υποτελής.

Λαός που δέχεται να τον «απελευθερώσουν» οι ξένοι, ειναι οχι μόνο δυό φορές σκλάβος, αλλά χάνει και τη όποια αντιπαράθεση που ειχε δημιουργήσει με τον προηγούμενο κατακτητή. Μια αντιπαράθεση που με το χρόνο μπορούσε να δημιουργήσει τις προϋποθέσεις να εξελεχθεί σε σύγκρουση και εξέγερση και σε συνέχεια σε επανάσταση

ακόμα. Και σε εθελοντική βάση στηριγμένος στις δικές και μόνο δυνάμεις να αυτοαπλευθερωθεί. Και ενώ δεν υπάρχει κανένα παράδειγμα «απελευθέρωσης» λαού απ τους ξένους, η ιστορία ειναι γεμάτη παραδείγματα για λαούς που την επομένη της «απελευθέρωσης» ξανά βρέθηκαν σε χειρότερη απ την προηγούμενη θέση υποταγής.

Εθνική απελευθέρωση δεν έγινε ποτέ, και ούτε μπορεί να γίνει απ τους ξένους. Μόνο ο γηγενής λαός ειναι αυτός, που θα οργανώσει σε Εθελοντική βάση την Εθνική του Απελευθέρωσή. Η Ελευθερία ειναι το πιο ύψιστο αγαθό γι αυτό και η απόκτησή της συνδέεται άρρηκτα με τον αγώνα. Η Ελευθερία δεν χαρίζεται καταχτιέται.Το αντίτιμο της ελευθερίας ειναι το αίμα. Οποιος λαός αποφασίσει να την αποκτήσει πρέπει να στηριχθεί τις δικές του και μόνο δυνάμεις. Αν θέλει την επομένη της νίκης να ειναι πραγματικά κύριος και αφέντης στον τόπο του. Πρόκειται για την ανεξαρτησία του, γι αυτό όποιος θέλει το έπαθλο του αγώνα, πρέπει να δώσει σε αυτό τα αγαθά και αίμα του. Οι Ελληνες και το 1821, και το 1912 μα και το 1941 τα έδωσαν αγαθά και αίμα πρόσβαρα.

Οι εθελοντές αγωνιστές της Αντίστασης, ανέβασαν τη ΔΟΞΑ της πατρίδας μας στην πιό περίοπτη θέση ανάμεσα στις χώρες που πελέμησαν τον άξονα. Ο αγώνας της Εθνικής Αντίστασης και η συμβολή στο συμμαχκό αγώνα, ηταν και παραμένει πράξη εθνικού φρονιματισμού παιδείας και πολιτισμού, για το λαό και τις επερχόμενες γενιές. Ο,τι λένε και κάνουν οι προγόνοι, πάει απ το παιδί στ αγγόνι

Συνεπώς, αν την 25η Μαρτίου,γιορτάζουμε σαν σημείο αναφοράς την Επανάσταση του 21 και τη ΓΕΝΝΗΣΗ του Ελληνικού Εθνους, με τον ίδιο τρόπο πρέπει να θεωρούμε και να γιοτράζουμε την 12η Οκτωβρίου 1944, την Εποποιϊα της Εθνικής Αντίστασης, σαν ορόσημο και σημείο αναφοράς την ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ του Εθνους των Ελλήνων. Η Εθνική Αντίσταση ειναι ενα πολυδιάστατο Εθνικό θέμα. Ενα Ενθικό κεφάλαιο, γι αυτό και έγινε αντικείμενο αντιδικίας και πολεμικής ανάμεσα σε αυτούς που το δημιούργησαν και σε αυτούς που όχι μόνο δεν συμμετείχαν στην Αντίσταση, αλλα και την πολέμησαν σε συνεργασία με τους κατακτητές.

Γι αυτό υπάρχει και το μέγα θέμα των συνεργατών και των δοσιλόγων, οι οποίοι αντί για τη δικαιοσύνη, με τη συγκατάθεση των κυβερνήσεων, επάνδρωσαν τις θέσεις κλειδιά στον κρατικό μηχανισμό, στο στρατό, τα σώματα ασφαλείας και το μέγιστο σε όγκο παρακράτος. Μάλιστά πολλοί τόλμησαν να βάλουν και υποψηφιότητα στις εκλογές του 1946. Οι οποίοι άκουσον άκουσον την «εθνική περιφάνεια» με την οποία απευθυνόμενοι προς τους ψηφοφόρους της Δεξιάς διακήρυτταν: «Ειμαι δοσίλογος! Πρέπει να με ψηφίσετε, γιατί εγώ σας όπλισα στην καταχή κατά του ΕΛΑΣ. Η τύχη μου ειναι και δική σας τύχη». Ηταν αυτοί που εφάρμοσαν στην πράξη το σχέδιο ΜΑΝΝΑ του Τσιόρτσιλ, που προαποφάσισε οτι η χώρα έπρεπε να οδηγηθεί στον Εμφύλιο, προκειμένου η Αγγλία να εχει υπό τον ελεγχό της αυτό το σταυροδρόμι του κόσμου.

Επειδή δυστυχώς και σήμερα ακόμα υπάρχουν μερικοί που πιστεύουν οτι ο ΕΛΑΣ δεν πολεμούσε τους κατακτές αλλά του «εθνικόφρονες». ΟΕΛΑΣ για την απελευθέρωση της χώρας, έδωσε πάνω από 600 μάχες, μικρές και μεγάλες, με δικές του απώλειες πάνω από 12,500 νεκρούς, χωριστά τους τραυματίες και δια βίου ανάπηρους και οι απώλειες των κατακτητών κατά τα επίσημα γνωστά στοιχεία του Στρατηγείου του ΕΛΑΣ, μόνο απ τον Ιούνιο του 1943 μέχρι τον Οκτώβρη του 1944.ηταν 12,651, Οι πάνπολλοι τάφοι στον ελλαδικό χώρο βεβαιώνουν την αλήθεια. Μόνο στο νεκροταφείο του Διονύσου ειναι θαμένοι 9,980 Γερμανοί, ενώ των Ελλήνων Αλβανομάχων και των Αντιστασιακών τα κόκκαλα ειναι κατεσπαρμένα ακόμα σε ολο τον ελλαδικό χώρο.

βρέθηκε σαν λαός και χώρα για μια μακρόχρονη περίοδο, 400 και πλέον χρόνια υπο κατοχή ενος σκληρού και αιματηρού δυνάστη: την κραταιά τότε Οθωμανική αυτοκρατορία.

Ενα τέτοιο σημαντικό γεγονός, με βαθίες τις ρίζες στην ελληνική ψυχοσύνθεση και την αναγκαιότητα των στιγμών σημειώθηκε το 1821, που σφράγισε μια αφετηρία ενος μεγάλου και ταυτόχρονα ένδοξου σταθμού στη νεότερη ιστορία της πατρίδας μας.

Γεγονότα που συμβάλουν στην Αναγέννηση εθνών και αλλάζουν άρδην ολόκληρο το πολιτικό-κοινωνικό γίγνεσθαι τον τρόπο ζωής και τις σκέψεις των ανθρώπων. Γεγονότα αυτά αποτελούν Ορόσημα για την ύπαρξη του έθνους. Ενα τέτοιο σημαντικό γεγονός με βαθιές ρίζες στην ελληνική ψυχοσύνθηση και την αναγκαιότητα να εκφραστούν τα δεδομένα των καιρών, σημειώθηκε το 1821. Και ένα δεύτερο εξ ίσου σημαντικό που άγρυπνο παρών προς την νεώτερη κορυφαία δόξας της πρωτόφαντης επίσης καθολικής Λαϊκής Αντίστασης (ΕΑΜ) των Ελλήνων, ενάντια στη φασιστική κατοχή και πάλι για Λευτεριά και Εθνική Ανεξαρτησία είναι αυτό που Οκτώβρη του 1944 στην απελευθέρωση της Ελλάδας από την τριπλή κατοχή. Μια νέα αφετηρία, ενα μεγάλο και ένδοξο ταυτόχρονα σταθμό, που σφράγισε τη Νεότερη ιστορία της χώρας μας, οταν πάλι «ολα τα σκιάζε η φοβέρα και τα πλάκωνε η σκλαβιά».

Να γιατί οι δυο αυτές δοξασμένες εποχές ειναι και ταυτόσημες και καθιερωμένες και στη εθνική τους βάση και αφετηρία και στους σκοπούς. Είναι αξεχώριστες ενότητες εθνικό-λαϊκής πάλης και εξέγερσης. Και ως εκ τούτου αναγνωρισμένες στο συνολικό μνημονικο καταγεγραμμένες. Ανεξάρτητα τι έγινε μετά. Όπως Λάβαρα, Π. Π Γερμανών, οι μύθοι που κατασκευάστηκαν μετά.

Κάθε λαός για να μεγαλουργήσει, χρειάζεται ενα όραμα και μια εσωτερική συνεκτική δύναμη, που να εκφράσει αυτό το όραμα, και μια ιδέα που να ενώνει το λαό σε μια γροθιά, τις συνειδήσεις και τη θέληση των ανθρώπων, για την υλοποίηση της ιδέας αυτή αναξάρτητα από τις επιμέρους διαφορές: Μετά την κατοχή της χώρας από τους Γερμανούς: το Οραμα ηταν η Απελευθέρωση και η ιδέας ο Εθελοντισμός.

Ετσι οπως ειχαν διαμορφωθεί τα πράγματα μετά την κατάρευση του μετώπου και την κατοχή της χώρας από τους τρείς κατακτητές, την εγκατάλειψη του λαού και της χώρας από την Πολιτειακή, την πολιτική και μέρος της στρατιωτικής ηγεσίας. Την δημιουργία από τους επίορκους στρατηγούς της πρώτης ελληνόφωνης γερμανικής κυβέρνησης, μόνο η οργάνωση του λαού σε μια γροθιά, σε ένα: Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ) και η Ιδέα ενος πρωτότυπου Εθελοντικου και άμισθου Λαϊκού Απελευθερωτικού Στρατού οπως το (ΕΛΑΣ και το ΕΛΑΝ), μπορούσε να ορθώσει το ανάστημά του και να απαντήσει με πόλεμο στον πόλεμο: Αλλος δρόμος δεν υπήρχε.

Ετσι μέσα σε λίγους μήνες μετά την ίδρυση του ΕΑΜ, που αποτέλεσε τον φορέα του ΟΡΑΜΑΤΟΣ για λευτεριά και εθνική ανεξατρησία και η υλοποίηση της ΙΔΕΑΣ ενός αξιόμαχου Εθελοντικού στρατού όπως ο (ΕΛΑΣ και ο ΕΛΑΝ) και στο βαθμό που δυνάμωναν οι πολιτικές οργανώσεις, η Εθνική Αλληλεγγύη, η ΕΠΟΝ, τα Αντιστασιακά κόμματα και στο πλάϊ τους μεγάλωνε ο αριθμός των πατριωτών: Παλαιοί δημοκράτες πολιτικοί, επιστήμονες, κορυφαίοι παράγοντες της δημόσιας και κοινωνικής ζωής, κληρικοί και ολος ο Λαός, που βαθιά πληγωμένοι από την ταπείνωση και την εθνική συμφορά μεγάλωνε, ο λαός γινόταν πιο μαχητικός και ο Εθελοντικός στρατός ο ΕΛΑΣ πιο επιθετικός.

Σε λίγος αυτός ο εθελοντκός στρατός, έγινε το φόβητρο των κατακτητών, του προδότη, του ληστή, του ζωοκλέφτη και του καταπατητή. Με το καθημερινό αυγάτισμα δημιουργήθηκαν πολιτικές οργανώσεις και στο πιο μικρό και απόμακρο χωριό. Αντίστοιχα δημιουργήθηκαν, τοπικά Αρχηγεία, ύστερα Τάγματα, Συντάγματα, Μεραρχίες, Ομάδες Μεραρχιών και επικεφαλής όλων το Γενικό Στρατηγείο με στρατιωτικό Αρχηγό τον τίμιο στρατηγό Στέφανο Σαράφη και καπετάνιο, τον πρωτοαντάρτη Αρη Βελουχιώτη. Αυτός ο πρωτότυπος εθελοντικός άμισθος Εθνικός Λαϊκός Απελευθερωτικός Στρατός, χτυπούσε νύχτα και μέρα τα πιο βασικά και καίρια σημεία των κατακτητών: διαβάσεις και διαβιβάσεις, γέφυρες, σιδηροδρομικούς και οδικούς συγκοινωνιακούς κόμβους, φυλάκια και σταθμούς, μα και στρατώνες σε πόλεις και χωριά.

Το ΕΑΜ- ΕΛΑΣ, μετά την δημιουργία της πολιτικής και στρατιωτικής οντότητας έθεσε τις δυνάμεις του υπό τις διαταγές στο συμμαχικό Στρατηγείο και δρούσε συντονισμένα με τον αγώνα της τριμερούς αντιφασιστικής συμμαχίας (Αγγλία-ΗΠΑ-Σοσιετική Ενωση), στα

διάφορα μέτωπα και αποσχολούσε δέκα και πλέον αξιόμαχες γερμανικές μεραρχίες στο χερσαίο και νησιώτικο χώρο της Ελλάδας. Στρατιωτικοί σχηματισμοί που αν δεν ηταν αγκιστρωμένοι εδω, για να αντιμετωίζουν την ελληνική Αντίσταση και το ένοπλο τμήμα της τον εθελοντικό ΕΛΑΣ, θα πολεμούσαν τους συμμάχους στα διάφορα μέτωπα..

Μέσα στο έρεβος της σκλαβιάς και στο σκοτάδι της απελπησίας, με την Εθνική-Παλαϊκή Συστράτευση για την απαλλαγή από το Φασισμό-Ναζισμό, οι πολίτες αγωνιστές της Ελεύθερης Ελλάδας, συνειδητοποίησαν, για πρώτη φορά, απαλλαγμένοι απ τον πολιτικό φατριασμό και την εκλογικίστική πελατειολογία, οτι δικαιούνται διαφορετική τύχη για το μέλλον. Μια τύχη και μια ζωή διαφορετική από εκείνη που μαγείρευαν οι ΞΕΝΟΙ «προστάτες», οι δικτάτορες, το παλάτι και οι αντιδραστικές δυνάμεις που εγκατάλειψαν λαό και χώρα έρμαιο στην διάθεση των κατακτητών. Και πράγματι οσοι ειχα την καλή τύχη να συμμετάσχουν στην εθνική αντίσταση έζησαν γεγονότα λευτεριάς, από τις αρχές ακόμα του 1943, με τον σχηματισμός κομμάτι το κομμάτι της ΕΛΕΥΡΕΡΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ. Και το λαό σε συνεργασία με τον εθελοντικό στρατος να οργανώνει, να ανορθώνει και να συναργολογεί μέρα τη μέρα το εγκαταλειμένο διαλυμένο ελληνικό κράτος

Επιβεβαίωση των οσων αναφάρει το Στρατηγείο του ΕΛΑΣ, αποτελούν οι πολλαπλές εκθέσεις του Γενικού Στρατιωτικού Διοικητού της Νοτιονατολικής Ευρώπης Αρχηγείο της ομάδας Στρατιών Εψιλον. Τμήμα Αϊνς Τέο) Απόρροτος:

«Οι ανταρτικές δυνάμεις στην Ελλάδα 3/7/1943, διαθέτουν τώρα μεγάλο αριθμό μονίμων αξιωματικών καλά εκπαιδευμένων. Η οροσειρά του Βερμίου και οι Νότιες κλιτύες της οροσειράς Καϊμάτσαλ, αποτελούν βάσεις εξορμήσεων των ΕΛΑΣιτών για πραγματοποίηση καθημερινών σχεδόν επιθέσεων κατά της Βέροιας, της Εδεσσας και της Νάουσας και για σοβαρές πράξεις σαμποτάζ σε βάρος οδικών και σιδηδρομικών κόμβων.

Στην οροσειρά του Ολύμπου οι ομάδες αναινάξεων απειλούν μόνιμα τη σιδηροδρομική γραμμή ιδιαίτερα στην κοιλάδα των Τεμπών. Με βάση τα στοιχεία που έχουμε και την μέχρι τώρα πείρα, φαίνεται οτι η αύξηση της Αντιστασιακής δραστηριότητας σ ολα τα πεδία, επιβάλλει ιδιαίτερη προσοχή και λήψη πολύ δραστικών μέτρων, από μέρους μας. Στο πλαίσιο μιας τέτοιας πολικής θα πρέπει να θεωρηθεί αναγκαία η χρησιμοποίησει ολων εκείνων των παραγόντων και ομάδων, οι οποίες εκδηλώνουν επιθυμία συνεργασίας με τις δυνάμεις κατοχής. Και στη περίπτωση ακόμα που τα αίτια της συνεργασίας θα ειναι διαφορετικά θα πρέπει να συνεργαζόμαστε μαζί τους, γιατί τα πολιτικά προβλήματα θυσιάζονται στη στρατιωτική αναγκαιότητα». Σμίτ Ρίχμπεργκ.

Η προσφορά αυτή στη χώρα και τον συμμαχικό αγώνα, ειναι αναγνωρισμένη απ τα πιο επίσημα χείλη, με την ένδειξη: «Οτι το τιμιώτερο κίνημα Αντιστάσεως ηταν το ΕΑΜ ΕΛΑΣ». Και συγκεκριμένα στις 28,10,1942 ενα χρόνο μετά την ίδρυση του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου (ΕΑΜ), ο Πρόεδρος Ρούσβελτ είπε: «Περισσότερο ίσως άξιο θαυμασμού από την υπερήφανον απάντησιν του ελληνικού λαού, που έδωσε εις τους επιδρομείς, ειναι σημερινή στάσις του ελληνικού λαού, που συνεχίζει τον αγώνα, όπου και οπως μπορεί, χωρίς συγκατάβαση, χωρίς δυσταγμούς, με απόλυτον αδιαλαξίαν αψηφών ολας τας θυσίας. Η στάσις αυτή αποτελεί παράδειγμα δι' ολα τα έθνη».

Στις 3/1/44 ο στρατηγός Αϊζενχαουερ ειχε πεί: «Κάθε Ελλην που συνεχίζει τον αγώνα κατά των κατακτητών, ειναι αντάξιος των παραδόσεων που μας κληροδότησε ο πολιτισμός των προγόνων τους». Και αργότερα οταν έμαθε των προδοτικό ρόλο των «Ταγμάτων Ασφαλείας» και των διαφόρων εθνοϊσμών, έδωσε εντολή «να τύχουν της αντίστοιχης με τους κατακτητές μεταχείση».

Στις 24/1/41 Ο Τσιόρτσιλ: «Η δόξα της Ελλάδας κατά τας τραγικάς αυτάς ώρας, λάμπει με ενα φέγγος ακόμα ζωηρότερο από εκείνο της αρχαιότητος, χάρις εις την ακλόνητη

σταθερότητα του ελληνικού λαού, τον οποίο ο κατακτητής υποβάλει εις απάνθρωπον δουλείαν. Το θαύμα του ελληνικού λαού θα μείνει εις τους αιώνας».

Στις 10/10/44, δυό μέρες πριν την απελευθέρωση της Αθήνας ο Αντονυ Ηντεν υπουργός των εξωτερικών της Αγγλίας έλεγε: «Απεκρούσατε και ενηκίσατε τον επιδρομέα. Αυτό το ένδοξο κατόρθωμα μιας μικρής χώρας σε ώρα σκοτεινή αξίζει να πάρει τη θέση του στη μακρυνή και περήφανη ιστορία σας». Αλήθεια ποιοί ηταν αυτοί που απέκρουσαν και ποιοί ηταν αυτοί που νίκησαν; Αναμφισβήτητα ηταν αυτοί που πολέμησαν. Και πόλεμο με τους κατακτητές στον ελλάδικό χώρο μόνο το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ έκανε. Γιατί και ο ΕΔΕΣ από μια εποχή και μετά υπάγεται και αυτός στις ομάδες εκείνες που «εκδηλώνουν επιθυμία συνεργασίας με τις δυνάμεις κατοχής».

Και ο Στρατηγός Ντε Γκώλ: «Ο αγώνας της Ελλάδας και τα κατορθώματά της, δημιουργούν δι αυτήν δικαιώματα αναμφισβήτητα. Η Ευρώπη οφείλει πολλά εις την Ελλάδα. Τοιάυτα χρέη δεν λησμονούνται».

Διαβάζοντας κανείς με κάποια προσοχή της δηλώσει των τότε ηγετών του κόσμου εύκολα διακρίνει τη διαφορά ως προς το αντικείμενο που περιέχουν και τον σκοπό για τον οποίο έγιναν. Βλέπουμε λοιπόν, οτι οι δηλώσεις των Αγγλό-Σαξώνων, ενώ αναγνωρίζουν και εξάρουν τη συνεισφορά του ελληνικού λαού στον εθνικό-απελευθερωτικό αγώνα, μα και την αξιόλογη συμμετοχή του στην ήτταν του άξονα. Ολα αυτά στα λόγια. Τσιμουδία ομως για το τί μέλλει γενέσθαι για το μέλλον της Ελλάδας. Και επειδή αυτή η συνεισφαρά έγινε και για το μέλλον, αυτοί προκειμένου να απαλλάξουν τον εαυτό τους από τυχών υποχρεώσεις, με τις δηλώσεις μας είπαν καθαρά τι εννοούν, καθώς και τι πρέπει να περιμένουμε σαν αντίτιμο. Ο Ρούσβελτ: «παράδειγμα για τα έθνη». Ο Αϊζενχάουερ: «θα προστεθεί στους προγόνους». Ο Τσιόρτσιλ:«θα μείνει εις τους αιώνες» και ο. Ηντεν θα προστεθεί :«στην μακρυνή και περήφανη ιστορία σας».

Με μιά σαφέστατη και σύμφωνη ως προς τις τυχών διεκδηκήσεις, μας λένε οτι εκείνο που δικαιούμαστε και μας αναλογεί απ τη συμμετοχή μας και σε αυτόν τον αγώνα, το μόνο δικαίωμα που έχουμε ειναι να προσθέσουμε και αυτή η προσφορά στην «μακρόχρονη ιστορία μας». Και πέραν αυτού ού! Και τα λένε αυτά ο Τσιόρτσιλ και ο Ηντεν που μετά την κατάκτηση της Ευρώπης απ τη Βέρμαχτ, η μόνη σύμμαχος χώρα που πολεμούσε στο πλευρό της ηταν μόνο η Ελλάδα. Κάτι πράγματι έτσι έγινε. Μετά την «αναγνώριση» το μεταπολεμικό καταστημένο τα συγκέντρωσε ολα αυτά ως κατ' εντολή των ΑγγλόΣαλωνικών ηγετών ώφειλε με τον τίτλο «Εθνικά ειδεώδη».

Σε αντίθεση με αυτούς ο Στρατηγός Ντε Γκώλ, στις δηλώσεις του, εκτός το οτι εξάρει των αγώνα των Ελλήνων, μιλάει και για : «αναμφισβήτητα δικαιώματα» και «Χρέη που δεν λησμονούνται».

Και ειναι αυτά ακριβώς τα «χρέη» και τα «δικαιώματα» που έπρεπε να ειναι αντίστοιχα με την προσφορά. Χρέη, που δεν μπορούσε να διεκδηκήσει η απούσα απ τον αγώνα ηγεσία της Ελλάδας. Και ειδικά μετά την αποκήρυξη αυτής της μεγαλειώδους και αναγνωρισμένη από ολους τους ηγέτες του κόσμου εθνικό-απελευθερωτική και συμμαχική προσφορά.στον αγώνα για την ήττα του φασιστικού άξονα.

Ο Τσιόρτσιλ, εκατό και πλέον χρόνια θεωρούσε την Ελλάδα το «αγγισρτωμενο ψάρι». Και ενα αγγιστρωμενο ψάρι ποτέ δεν θέλει δόλωμα. Γι αυτό και μας είπε ορθά κοφτά οτι και τα «διακαιώματα αυτά να προστέθουν στην πλούσια από άποψη αγώνων ιστορία μας», ετσι ωστε να μην τον στεναχωρήσουμε με εδαφικές διεκδηκήσεις και πολεμικές επανορθώσεις. Και αυτό γιατί εδαφικές διεκδηκήσεις θα σήμαινε: Κύπρο, Ανατολική Θράκη, συμμετοχή στα Δαρδανέλια και τα Δωδεκάνησα απ την Ιταλία. Να ομως που και τα Δωδεκάννησα τα ειχε υποσχεθεί στην Τουρκία αν έκανε εστω μια δήλωση οτι θα βγει κάποια στιγμή και αυτή στον πόλεμο εναντίον του άξονα. Και σαν εγγυήτρια της εδαφικής ακεραιότητας της φιλτάτηςΤουρκίας, να μην υποστεί αυτή την στενόχωρη αντιπαράθεση. Για μήν υποστεί ο μέγας Τσιόρτσιλ αυτή την ταπείνωση να άρει μέρος της εγγύησης επι των ελληνικών διεκδηκήσεων.

Ανέθεσε σε αυτούς που με τα όπλα εγκατάστησε στην εξουσία, οχι μόνο να αποκηρύξουν αλλα και να δηλώσουν ευθαρσώς οτι στην Ελλάδα δεν υπήρξε Εθνική Αντίσταση. Οπότε για ποιές διεκδηκήσεις μιλάμε. Το μόνο μέλημα γι αυτούς που εγκάταλειψαν λαό και χώρα ηταν η επαναφορά και εγκατάστασή τους στην εξουσία. Αυτοί που ειχαν το διακαίωμα να διεκδηκήσουν και να τις επιβάλουν, ειχαν πάρει το δρόμο για τα ξερονήσια του Αιγαίου, τις φυλακές και το απόσπασμα.

Η Εθνική Αντίσταση οχι μόνο αποκηρύχθηκε αλλά και αποκληρώθηκε απ τις μεταπολεμικές κυβερνήσεις. Η αποκήρυξη της Αντίστασης απ τον Τσιόρτσιλ και τους εγκαταλείψαντες λαό και χώρα, ηταν οριστική και αμετάκλητη. Και για να μην μείνει η παρά μικρή αμφιβολία σε κάποιον, οτι πράγματι ο λαός στη διάρκει της κατοχής έκανε Αντίσταση και μάλιστα σε Εθελοντική βάση, η αποκήρυξη έπρεπε να ειναι σαφής. Για 25 χρόνια την σαφήνεια την έκαναν αισθητή, οι γεμάτες φυλακές, οι χιλιάδες των εξορίστων, η Μακρόνησος, τα έκτακτα μέτρα και η θεοποίηση της εθνικοφρασύνης. Μέτρα που έκαναν τη ζωή των αγωνιστών αφόρητη και «ύβρις» για τον άνθρωπο.

Οταν η «νίκη»του Γράμμου εξάντλησε τη δυναμική του, τη 21η Απριλίου του 1967 τη σαφήνεια την έκανε πιο αισθητή, η Χούντα των συνταγματαρχών. Οταν και η Χούντα εξάντλησε τη δυναμική και το μένος κάποιος έπρεπε να επαναβεβαιώση τη συνέχεια της αποκήρυξης.

Τον άχαρο αυτό ρόλο, ανέλαβε να τον παίξει ο Υπουργός άμυνας.κ Αβέρωφ. Με ενα πύρηνο και αφοριστικό λογο. Με ενα λόγο γεμάτο μίσους και εμπάθεια αγόρευση του, στη βουλή στις 4/4/1978 επαναβεβαίωσε την αποκήρυξη της Αντίστασης. Υστερα λοιπόν, από 34 χρόνια καταστρεγμών των ανθρώπων που όρθωσαν το ανάστημά τους στη «Νέα Τάξη πραγμάτων» που απεργάζονταν ο Χίτλερ για την Ευρώπη και την Ελλάδα, και έπειτα από ενα ευρύτατο έπαινο στο δοσιλογισμό έκανε εκείνη την κατάπτυστη και χαριτωμένη δήλωση : «οτι το ΕΑΜ δεν ήτο εθνίκη αντίσταση και γι αυτό δεν θα την ανγωρίσουμε ΠΟΤΕ!!! Μα και οταν έγινε στη βουλή συζήτηση για την αναγνώριση εστω και σε εισαγωγικά, η παράταξη του κ Αβέρωφ οχι μόνο έφυγε απ τη βουλή, αλλα φεύγοντας δήλωσε οτι οταν έρθει στην εξουσία θα τον καταργήσει αυτόν το νόμο!!!

Ο κ Αβέρωφ οταν έκανε αυτή τη δήλωση ειχε μπροστά του τις δηλώσεις που έκανε ο κ Π. Κανελόπουλου υπουργό της κυβέρνησης Εθνικής Ενότητας στις1/10/44 στην Τρίπολη. Να μερικά αποσπάσματα: «Καταρώμαι τόσον εγώ, οσο και η κυβέρνησις του εξωτερικού καθέ εναν ο οποίος πρόσφερε τας δυνάμεις του εις τας χιτλερικάς ομάδας, οι οποίαι τόσας καταστροφάς επισώρευσαν εις τον δύστυχον τούτον τόπο...Και συνεχίζει :

«Ειμαι ευτυχής που μπορώ να δηλώσω οτι με τη βοήθεια του στρατού του ΕΛΑΣ και με την απόλυτη κατανόηση που επέδειξαν οι ηγέτες του, εις τας εντολάς μου, εκπληρώθηκε το χρέος της ειρηνεύσεως της Πελοπονήσου...Βρήκα την Τρίπολη πολιορκημένη και εντός της πόλεως τον Παπαδώγκωνα με 2,000 άντρες, με 24 πεδινά πυροβόλα, που τα ειχαν αφήσει την τελευταία στιγμή οι Γερμανοί, με πλήθος όλμων, πολυβόλα και άφθονα πυρομαχικά...». «...Ειναι θαυμαστή η αυτοπειθαρχία του ΕΛΑΣ και η μαχητικότητά του... Αξια θαυμασμού ειναι επίσης και η αυτοσυνείδηση των μελών του ΕΑΜ...». «... οταν ησυχάσουμε...η δια ηθικών αμοιβών αναγνώρισις των θυσιών και του αγώνος του απελευθερωτικού τούτου στρατού ο οποίος θα αποτελέσει τον πυρήνα του ιδρυθησομένου Ελληνικού στρατού».

Η έξαρση συνεπώς και η αμφισβήτηση, οφείλεται στο γεγονός οτι η προσφορά ηταν μονομερής, Λαϊκή και το κυριότερο ΕΘΕΛΟΝΤΙΚΗ. Μια προσφορά που οφείλεται στον υπέρτατο βαθμό αναπτυγμένο το πατριωτικό αίσθημα και το καθήκον του λαού να αγωνιστεί για τη Λευτεριά, την Ανεξαρτησία και την Εθνική του Κυριαρχία.Κάτι που δεν το ειχαν οι κιοτίδες και οι απόντες. Και ειναι η μονομέρια αυτή, που δημιουργεί το αίσθημα του δοσιλόγου, του κιοτή και του απόντα απ τον αγώνα, που οδήγησε το μεταπολεμικό κατεστημένο οχι μόνο μειώσει την προσφορά και το μέγεθος της προσφοράς, αλλα να την ελαχιστοποιήσει, ετσι ωστε να ειναι πιο εύκολο να την αρνηθεί και σε συνέχεια, να

αποκηρύξει και να αποκληρώσει τους συντελεστές του αγώνα απ την εθνική τους προσφαρά.

Τώρα πλέον ο δρόμος για την παραποίηση, την αλλοίωση, την διαστρεύλωση, μα και η οικιοποίση ακόμα ηταν εύκολος. Και ακόμα πιο εύκολος να γίνουν ως δια μαγείας οι αγωνιστές «προδότες» και οι προδότες «αγωνιστές». Τώρα πιά ειχε ανοίξη και ο δρόμος της εκδήκησης με στόχο να σβήσει απ τη μνήμη του ίδιου του λαού. Του λαού που έκανε αυτον τον μεγαλειώδη και ανεπανάλειπτο άθλο. Και κυρίως τη δημιουργία των προϋποθέσεων για τον εμφύλιο που τόσον καιρό τον σχεδίαζε οΤσιόρτσιλ και τον ήθελαν οι εγκαταλείψαντες λαό και χώρα και οι κάθε είδους εθνοϊσμοι συνεργάτες.

Η συμμετοχή στην Ενθική Αντίσταση ηταν Εθελοντική και εχει την έννοια του ασφαλούς θανάτου, αφού η μετοχή για τη συμμετοχή στον αγώνα ηταν ίδια η ΖΩΗ του Εθελοντή. Και αυτό γιατί πόλεμος σημαίνει θάνατο, τραυματισμό, αιχμαλωσία, βασανιστήρια, βιασμό και κάθε είδους φρικαλεότητες και πολλαπλές συνέπειες. Λέγοντας συνέπειες εννούμε να λείπουν τα πάντα: οπλισμος, στέγη, τροφή και συνθήκες ζωής. Και το βασικότερο εννοούμε ανυπαρξία νομικής προστασίας. Οι ζωές χιλιάδων αγωνιστών σταμάτησε την ημέρα της κατάταξής τους στην Αντίσταση και οχι μόνο της δικής τους αλλα και αυτών που αφήσαν πίσω.

Αν το Μεσολόγγι ηταν η πιο ψηλή κορφή του Εικοσιένα, η ΕΑΜική Ελλάδα ηταν ολόκληρη ενα Μεσολόγγι: απ την Κρήτη, τον Μοριά και τη Ρούμελη, την Μακεδονία, Θεσσαλία, την Ηπειρο και τη Θράκη. Στις πόλεις ελεύθροι πολιορκημένοι και στα βουνά πετούσαν ελεύθεροι οι Αετοί του ΕΛΑΣ. Ενας στρατός,που διαφέντευε τους κάμπους και την ύπαιθρο και έφτανε χάρη στη δραστήρια παρουσία τους ως στη καρδιά των μεγαλοπόλεων. Μια Νέα «Φιλική Εταιρεία» ηταν το ΕΑΜ, και μυημένοι σε αυτήν ηταν ολη η πατρίδα. Ενα σύνθημα έλεγες και σου ανοίγονταν οι πόρτες της πόλης και των σπιτιών. «Χαιρετίσματα από τη Νίκη» έλεγαν οι σύνδεσμοι στον εισπράκτορα του τραίνου και εκείνος τους χαμογελούσε, τους έβαζε στη θέση και δεν τους έπαιρνε εισητήριο...

Ο Ναζισμός πέρασε πάνω από το σώμα της Ελλάδας και δεν έμεινε μια γωνιά της στεγνή από αίμα. Μετά την κατάρευση του μετώπου, ο λαός αναδιπλώνεται στον εαυτό του και προσπαθεί να εκτιμήσει, μα και να αντιμετωπίση το νέο του δράμα. Από νικητής ειναι ήδη σκλάβος, μα δεν θέλει να το παραδεχθεί, να το βάλει κάτω. Και αναρωτιέται πώς από νικητής και ελευθερωτής βρέθηκε σκλάβος;...Δεν στέργει ομως να σκύψει το κεφάλι και να παραδεχθεί τη σκλαβιά του «σαν πεπρωμένη μοίραν εις την οποίαν-κατά το Μαντείο των Δελφών υποτάσσονται και οι Θεοί» Ηρόδοτος.

Παρά την ευρωπαϊκής κοπής βαρβαρότητα που αλώνιζε την πατρίδα, παρά τον βιασμό, την αρπαγή, τη λεηλασία και τον φόνο, η ψυχή του Ελληνα δεν υποτάσσεται και τα πρώτα σκιρτήματα εθνικής αντίστασης στη φασιστικό-ναζιστική εισβολή και κατοχή παρουσιάζονται: Ηταν το «Καλύτερα μιας ώρας Ελεύθερη Ζωή παρά σαραντα χρόνια σκλαβια και φυλακή».Ηταν οι δυό Βεροιώτες, Ο Μανωλίδης και ο Παπαγεωργίου, που δεν παράδωσαν τα όπλα οπως το απαιτούσε η συμφωνία των στρατηγών με τους Γερμανούς κατακτητές. Οι Βεροιώτες αυτοί, αντί για το σπίτι έκαναν λιμέρι στις βουκορυφές του Βερμίου και πριν «οι δολοφόνοι χιτλερικοί πατήσουν τ' Αγιο της χώμα» έριξαν τις πρώτες ντουφεκές της Αντίστασης. Ηταν...Ηταν... Ηταν...

Τότε που στην σκλαβωμένη πατρίδα μας ολα τάσκιαζε ο φόβος απ την παρουσία των Ναζιστικών δυνάμεων κατοχής. Των δυνάμεων που διαφεντεύανε ανεξέλεχτα τη ζωή των λαών της Ευρώπης και των Ελλήνων. Τότε που η πείνα απλωνότανε με γεωμετρική πρόοδο σε ολα τα αστική κέντρα. Και απλωνόταν γιατί τα τρόφημα με τα οποία θα απέφευγε τις χιλιάδες νεκρούς απ την πείνα τα ειχαν (ακυρώσει τις παραγγελίες του 41 οι Αγγλοι με το αιτιλογικό οτι θα τα έπαιναν οι Γερμανοί) και οι κατακτητές λήστεψαν την εγχώρια παραγωγή. Τότε που ο λαός μας βρέθηκε ακέφαλος από ηγεσία και εντελώς απροστάτευτος και εγκαταλειμμένος από ολους εκείνους που ειχαν χρέος να του συμπαρασταθούν στις τόσο δύσκολες στιγμές της ιστορικής του διαδρομής.

Τότε που η κυβέρνηση με τον επίορκο βασιλιά, είχανε εγκαταλείψει λαό και χώρα και άρον άρον να διασφαλίσουν τη ζωούλα τους στα απάνεμα λιμάνια. Τότε που οι ηγέτες των Κεντρό-Δεξιών πολιτικών κομμάτων, είχανε βάλει την ουρά στα σκέλη και κρυφτεί στο καβούκι τους. Και η στρατιωτική ηγεσία, με τις χλωρές δάφνες που καθήκον και αποστολή της εχει να προστατεύσει τις λαϊκές ελευθερίες και να αγωνιστεί για να μην κατακτηθεί η χώρα. Μα και οταν ποτέ κατακτηθεί να αγωνιστεί για την απελευθέρωσή της, αντί για αυτό ειχε απ την πρώτη στιγμή ενα μέρος ειχε συμβιβαστεί με εκείνους που καταλύσανε την ανεξαρτησία της χώρας και την υποδουλώσανε ανυπεράσπιστη στους κατακτητές και ενα αλλο ακολούθησε αυτούς που...

Και οι κατακτητές βέβαια, δεν φάνηκαν αχάριστοι σε αυτό το ραγιαδισμό. Τους ηγέτες του συμβιβασμού τους ανταμείψανε με το παραπάνω, Τους αναθέσανε να σχηματίσουν την πρώτη Ελληνόφωνη κυβέρνηση, προκειμένου να διεκπεραιώνει τις εντολές τους. Οσο για την πολιτική ηγεσία, που το έβαλε στα πόδια, πολύ πριν κατακτηθεί η χώρα γι αυτούς φρόντισε ο Σέρ Τσιώρτσιλ, με την ένοπλη επέμβαση οταν πια ειχε απελευθερωθεί η Ελλάδα για να την επαναφέρει στην εξουσία για να επανέλθει η Ελλάδα στο καθεστώς της 27ης Οκτωβρίου του 40.

Τότε ακριβώς, οπως, ο Υψηλάντης καλούσε τους «Φιλικούς» να οπλιστούν και να συνδράμουν με ολα τα μέσα τον Ιερό αγώνα, ετσι και οι κομμουνιστές κάλεσαν τα κόμματα και πρωτοστάτησαν για την ίδρυσει του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου, (ΕΑΜ) και σε συνέχεια το ΕΑΜ, αφού τα δεξιά και τα κόμματα του κέντρου δεν θέλησαν να συμμετάσχουν στη δημιουργία του, κάλεσε το λαό να μαζέψει όπλα και να συνδράμει με όλες του τις δυνάμεις για τον εξ ίσου Ιερό αγώνα: την απελευθέρωση της Ελλάδας απ την τριπλή κατοχή.

Ο χειμαζόμενος λαός ακούγοντας την Αυγή της 27ης Σεπτεμβρίου 1941, απ το Χουνί-τηλεβόα, το χαρμόσυνο μήνυμα για την ίδρυση του ΕΑΜ ενθαρρύνθηκε. Ενιωσε οτι δεν ηταν πλέον μόνος, αλλα οτι βρέθηκαν ήδη πατριώτες και μάλιστα Εθελοντές, που οχι μόνο αναλάβανε την υπεράσπιση της πατρίδας, αλλά και τον καλούσε να συγκροτήσει Επιτροπές και να κινηθεί προς κάθε κατεύθυνση αξιώνοντας τη διανομή τροφίμων και τη λειτουργία συσσιτίων, προκειμένου να αντικρίσει το φάσμα της πείνας. Την πείνα, αυτή την απολέμητη αρώστεια, που παρά τον αγώνα για τη διάσωση δολοφόνησε χιλιάδες Ελληνες.

Η ίδρυση του ΕΑΜ στις 27/9/1941, επανέφερε στο προσκήνιο το μέλλον της Ελλάδας και την προοπτική του αγώνα. Αυτή ακριβώς η προοπτική ηταν που οδήγησε το λαό στη διάσταση με τον κατακτητή. Το μεγαλείο της διάστασης με τον κατακτητή και η Αντίσταση του υπόδουλου και υπο κατοχή Ελληνα, βρίσκεται στο γεγονός οτι ο υπήκοος μέσω της Αντίστασης, οχι μόνο αμφισβητή την κατοχή, αλλα και διεκδηκεί εκτός απ την αξιοπρέπεια, την ιδιότητα του πολίτη και τη Λευτερία του. Μια ιδιότητα και ενα αγαθό που του τα αφαίρεσαν οι κατακτητές σε συνεργασία με τον ντόπιο κατοχικό κατεστημένο. Οταν το άτομο ανακτά την ικανότητα να ειναι υποκείμενο της ιστορίας, οταν η συλλογικότητα συντονίζει και συνδέει την ορμή της θέλησης για ελευθερία σε κοινό αγώνα, οπως τον δρομολόγησε το ΕΑΜ, τότε ανεξάρτητα απ την έκβασή του, εχει γίνει ενα τεράστιο βήμα προς τα μπρός. Εχουν γραφεί οι πρώτες σελίδες του αγώνα για απελευθέρωση.

Με την προοπτική του αγώνα, έπαψε ο Ελληνας να θεωρεί τον εαυτό του μονάδα. Ειχε επιτευχθεί η υπέρβαση της αδράνειας και η κατάσταση υποταγής. Εχει εκδηλωθεί η πράξη ευθύνης και αυτονομίας και η διεκδίκηση πλέον της αυτονομίας μεταφέρεται απ την απόρριψη της κατοχής και η διαμαρτυρία στη σύγκρουση. Την αλλη μέρα άρχισε η ατελείωτη πορεία για την απελευθέρωση. Οι Εθελοντές ξεκίνησαν να αναμετρηθούν με το θάνατο και ήξεραν γιατί.

Μετά την ίδρυσει του ΕΑΜ και την προβολή του προγράμματος, που εξηγούσε αναλυτικά πως θα διεξαχθεί ο αγώνας και τι θα γίνει μετά το διώξιμο του κατακτητή. Να τα τρία βασικά και κύρια σημεία του προγράμματος: α) Θα σχηματιστεί προσωρινή κυβέρνηση απ τα κόμματα και τις ομάδες που οδηγήσανε το λαό στον αγώνα και τη νίκη. β) Θα

αποκατασταθούν αμέσως ολες οι λαϊκές ελευθερίες: ελευθερία του λόγου, του τύπο και της συγκέντρωσης και θα δοθεί γενική αμνηστεία και γ) θα προκηρυχθούν εκλογές Συντακτικής εθνοσυνέλευσης που θα συντάξει το λαοκρατικό πολίτευμα, σύμφωνα με την κυριαρχική λαϊκή θέληση. Και τονίζει χαρακτηριστικά: Κανείς δεν πρέπει να επιβουλεύεται τη λευτεριά του λαού γιατί ο λαός δεν έδιωξε τον τύραννο για να ανεχθεί κάποιον αλλο στη θέση τους. Ενω παράλληλα υπήρξε ρητή η διαβεβαίωση προς το εθνος των Ελλήνων: οτι οι δημοκρατικές διακηρύξεις του ΕΑΜ που αναφέρονται στην μεταπελευθερωτική περίοδο θα τηρηθούν χωρίς καμιά παρέκληση.

Μετά τη δημοσίευση του ΕΑΜικού προγράμματος και τους σκοπούς για τους οποίους ιδρύθηκε, η Ελλάδα ηταν ενας κόσμος ριγμένος στον αγώνα σαν ενας άνθρωπος: με την οργάνωση, την προκήρυξη, το χουνί, το ντουφέκι, την πένα, τον κασμά και το τραγούδι: Παιδιά σηκωθήτε να βγούμε στους δρόμους, γυναίκες άνδρες με όπλα στους ώμους...«Βροντάει ο Ολυμπος αστράφτει η Γιώνα,...Εμπρός ΕΛΑΣ για την Ελλάδα το δίκαιο και τη Λευτεριά... ΕΑΜ, ΕΑΜ, ΕΑΜ Αντιλαλεί ολ η Ελλάδα μια φωνή! ΕΑΜ, ΕΑΜ, ΕΑΜ, φωνή λαού, που φτάνει ως τ' άστρα του Ουρανού... Λευτεριά, Ζωή και Φώς, Μόρφωση πολιτισμός ηταν το βασικό σύνθημα της ΕΠΟΝ... Εμπρός ΕΠΟΝίτες αδέρφια και πάλι...Η Ελλάδα σέρνει το χορό ψηλά με τους αντάρτες... Λευτεριά πανώρια κόρη, κατεβαίνει από τα όρη...».

Τα τραγούδια του αγώνα τόσο του 21 αλλο τόσο και της κατοχής αποτελούν ενα ανεκτίμητο κεφάλαιο εθνικού πατριωτισμού και βοήθησαν να διατηρήσουμε και στα χρόνια της κατοχής ζωντανή την εθνική μας υπόσταση και το μέλλον της χώρας. Με το ντουφέκι, τον κασμά, την τσάπα και το φτιάρι, το λόγο την πένα και την τέχνη. Η αγωνιζόμενη Ελλάδα, υπήρξε πρότυπο οργανωμένου κοινωνικού βίου οχι μόνο στο καιρό της κατοχής, αλλά και ειρηνικού κοινωνικού βίου.

Μια Ελλάδα που με δικής της... πρακτική επιλογή πόρευε και πορευόταν με το ήθος και το πνεύμα απ το μόνος, μαζί, απ το Εγώ στο ΕΜΕΙΣ και η Ελλάδα. Η Ελλάδα και εμείς. Ηταν κάτι πρωτόγνωρο, κάτι το ανεπανάληπτο. Στη διάρκεια της κατοχής γεννήθηκε η μεγαλύτερη Αντιστασιακή Οργάνωση που γνώρισε ποτέ η Ελλάδα και εδραιώθηκε η κοινωνική συνοχή οσον αφορά τον αγώνα.

Την άνοιξη του 1942 υπήρχε στα βουνά, μια ελευθερη Ελλάδα, με στρατό αποφασισμένο και λαό έτοιμο για θυσίες. Οι κεντρο-δεξιές πολιτικές δυνάμεις του τόπου οχι μόνο δεν θέλησαν να συμμετάσχουν στην Αντίσταση, αλλα δεν μπόρεσαν, δεν έννοιωσαν την ανάγκη και το καθήκον να συμμετάσχουν στις αγωνίες του λαού. Να ζήσουν μαζί τους ολη εκείνη την ψυχολογική και ιδεολογικό-πολιτική εξέλιξη και τις διεργασίες που διαμορφώνονται σε ενα λαό του αγωνίζεται σε εναν αγώνα ζωής και θανάτου και, τέτοιος ηταν πράγματι ο κατοχικός αγώνας του λαού μας στη διάρκεια της τετράχρονης σκλαβιάς. Το δεδομένο αυτό το επιβεβαιώνουν οι χιλιάδες νεκροί και οι δεκάδες χιλιάδες δια βίου ανάπηροι.

Και τις αρχές του 1943 ο ΕΛΑΣ, απελευθέρωσε ενα σημαντικό τμήμα της χώρας και εκεί οργανώθηκε και λειτούργησε το κράτος της ΕΛΕΥΘΕΡΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ. Σχημάτισε προσωρινή κυβέρνηση με Πρόεδρο τον Αέξανδρο Σβώλο, Καθηγητή του συνταγματικού δικαίου, με πρωτεύουσα το χωριό Βίανη της Ευρυτανίας. Εκλέχθηκε με ψηφοφορία σε όλη την Ελλάδα το Εθνικό Συμβούλιο-βουλή του ελεύθερου κράτους-με έδρα τους Κορυσχάδες Ευρυτανίας. Και σε αυτήν την ελεύθερη περιοχή λειτουργήσαν πρωτόγνωροι λαϊκοί θεσμοί: Λαϊκή Αυτοδιοίκηση, Λαϊκή Δικαιοσύνη, «ΛΑΪΚΗ ΕΞΟΥΣΙΑ ΣΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΕΛΛΑΔΑ»: εργο του Γιωργούλα Μπέκϊου.

Και ενω Εθνική Αντίσταση ηταν αναμφισβήτητα η πιο μεγάλη, η πιο συγκλονιστική και η πιο λαμπρή έξαρση του λαού μας, θα τολμούσα να πώ,πως σε ορισμένα σημεία και απ αυτό το 21 ακόμα, και αυτό γιατί και το 21, για πολλούς η συμμετοχή στον αγώνα ηταν τρόπος και μέσω ζωής. Η πολιτεία δυστυχώς δεν την είδε, και δεν της έδωσε και μετά την αναγνώριση την αντίστοιχη ιστορική αξία στο ιστορικό γίγνεσθαι της νεότερης Ελλάδας. Ομως παρά την αναγνώριση οι επιζώντες αγωνιστές, νοιώθουν εναν έντονο μελαγχολικό στοχασμό. Ενα

σταχασμός που προέρχεται απ το γεγονός οτι οι αγωνιστές πιστεύαμε, πως η Πολιτεία μετά την αναγνώριση θα δικαίωνε και εθνικά την Εθνική Αντίσταση. Και δικαίωση σημαίνει να καθιερωθεί η 12η Οκτωβρίου 1944 που ειναι η μέρα που απελευθερώθηκε η Αθήνα σαν την Τρίτη Εθνική Επέτειο της χώρας και κυρίως, οτι δεν θα γιορτάζαμε πλέον την 28ης Οκτωβρίου σαν εθνική επέτειο.

Ο Καθηγητής Βάσος Μαθιόπουλος προλογίζοντας το βιβλίο της ΕΔΙΑ: ΟΙ ΝΑΖΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ» γράφει: «Αντικειμενικά η προσφορά του Ελληνικού λαού τα τέσσερα ηρωϊκά χρόνια 1940-1944 και απ την σκοπιά υψηλής ποιοτικής στάθμης συνεπειών για τους κατακτητές και ήθους του κάθε αγωνιστή και αγωνίστριας, μόνο με δυο προηγούμενους σταθμούς της Ελληνικής ιστορίας συγκρίνεται: Με τη γενιά των Μαραθωνομάχων και τη γεγιά του 1821. Η γενιά της Αντίστασης υπήρξε αντάξια της Ελλάδας».

Οι Ελληνες αγωνίστηκαν σ όλες τις περασμένες γενιές, αγωνίστηκαν ομως οπως και οι σύγχρονοι για παναθρώπινα ιδανικά. Για αξίες αξεπέραστες. Για ελευθερία, για δικαιοσύνη και ισότητα. Η ιστορία ομως, αντί τις αξίες αυτές να τις καταγράψει αυτούσιες, ωστε να μεταφερθούν στους νόμιμους κληρονόμους των αγώνων, πώς τις μεταφέρει και τις διδάσκει-αυτές τις αξίες; Τα συγκεντρώνει ολα αυτά κάτω απ τον τίτλο «εθνικά ιδεώδη» και οχι μόνο. Η ιδεολογική χρήση της ιστορίας οδήγησε το κατεστημένο να τις καπηλεύεται οχι για να διαμορφώσει εθνική αλλα εθνικιστική συνείδηση.

Βέβαια στη χώρα μας ποτέ δεν έλλειψε ο μεγολοϊδεατισμός, ο θρησκευτικός φονταμεταλισμός και η απόρριψη του διαφορετικού. Ειδικά μετά τη μεταξική εκτροπή που ειχε υιοθετήσει την ολοκληρωτική ιδεολογία του φασιστικού καθεστώτος και εξέφραζε το θαυμασμό της για το ανελεύθερο μιλιταριστικό εγρχείρημα της Γερμανίας. Ενα εγχείρημα,που κατάληξε στην φονικότερη και πιο καταστροφική πολεμική αναμέτρηση της ιστορίας και τα πρωτοφανή εγκλήματα πολέμου και τις γενοκτονίες. Ενα απ τα πρώτα μέτρα της δικτατορίας ηταν η απαγόρευση τους ίδιους τους Ελληνες να μιλούν τις μειονοτικές γλώσσες.

Ο 20ος αιώνας αν και ημερολογιακά εχει τελειώσει, συνεχίζεις όμως να στοιχειώνει με τις μνήμες και τις πραγματικότητες τις κοινωνίες μας, με τρεία χακτηριστικά κοινωνικά φαινόμενα α) Ο Δυτικός κόσμος και ειδικά οι ΗΠΑ οπως στον 19ο αιώνα ετσι και στον 20ο λειτούργησε πάνω από Νόμους και κράτη β) με την εμφάνιση ενός καινοφανούς πολιτικού καθεστώτος, του ολοκληρωτισμού, οι εκδοχές του οποίου αποτελούν, ο ναζισμός και ο «υπαρκτός σοσιαλισμός» και γ) η αφήγηση της προσωπικής ιστορίας ανθρώπων, οι οποίοι παρ' οτι το πεπρομένο τους σφραγίστηκε ανεξίτηλα απ τον ολοκληρωτισμό και έκτοτε αν ζούνε και οσοι ζούνε ακόμα, τους ακολουθούν πράξεις και γεγονότα εκείνης της εποχής, βρήκαν τη δύναμη να αντισταθούν στο κακό και να παραμένουν φωτεινοί φάροι σε ενα σκοτείνο αιώνα και βοήθησαν τα μέγιστα να αντλήσουμε δύναμη και πίστη για το μέλλον.

Αυτή η βεβαιότητα και οι αστείρευτες δυνατότητες αυτών των ανθρώπων, η βαθιά πίστη στη Δημοκρατία και τον Ουμανισμό, συνδιασμένη με ενα οξύ κριτικό πεύμα, ειναι μερικά απ τα βασικά γνωρίσματα αυτών των ανθρώπων που οπλίζουν με αισιοδοξία και δύναμη τον άνθρωπο. Και στη χώρα μας δεν ειναι λίγοι αυτοί που σκέφτηκαν και έδρασαν με αυτό το πνεύμα.

Μετά το τέλος του Β! Παγκοσμίου Πολέμου, οι ΗΠΑ στήριξαν κάθε Δεξιά και σε πολλές περιπτώσεις εξέθρεψαν κάθε Δεξιά δικτατορία στον πλανήτη. Οπως στην Ινδονησία, Ελλάδα, Ουραγουάη, Βραζιλία, Παραγουάη, Αϊτη, Τουρκία, Φιλιππίνες, Γουατεμάλα Ελ Σλβαδόρ και φυσικά στη Χιλή. Εκατοντάδες χιλιάδες θάνατοι έγιναν σε αυτές τις χώρες. Τα εγκλήματα των ΗΠΑ μετά τη νίκη στον εμφύλιο πόλεμό και τη διαμόρφωση του στρτιωτικό-βιομηχανικού πλέγματος, υπήρξαν συστηματικά, διαρκή, διευθαρμένα, ανήθικα και αμείλικτα. Δυστυχώς όμως ελάχιστοι ανθρωποι τόλμησαν να μιλήσουν γι αυτά. Αρα αφού δεν εχουν λόγω συμφερόντων και έλλειψη θάρρους καταγραφεί και καταλογιστεί σε αυτούς που τα διέπραξαν. Ειναι σαν μήν έγιναν ποτέ!

Ο Πρόεδρος Μπούς, ανακήρυξε τον 21ο αιώνα, αιώνα των ΗΠΑ. Για να ειναι ομως αντάξιος των ΗΠΑ ο 21ο αιώνας, πρέπει να μην ειναι βεβαρυμένος με τα εγκλήματα του παρελθόντος. Και για μην ειναι από καιρό τώρα στις ΗΠΑ γίνεται ενας τεράστιος αγώνας. Η θρησκευτικό-πολιτική Δεξιά Ελίτ, εδώ και χρόνια ξοδεύει τόνους χαρτί και μελάνι, προκειμένου να τα απαλείψει απ την ιστορία ή να τα απαλύνει κάπως αντιπαραβάλωντάς τα με αυτά των Σοβιέτ, λες και αφού διέπραξαν και αλλοι εγκλήματα παραγράφονται τα δικά τους.

Σύμφωνα με την έκφραση που χρησιμοποίηθηκε ευρύτατα την επομένη της λήξης του πολέμου, η ρίψη των ατομικών βομβών στη Χιροσίμα και το Ναγκασάκι, προκάλεσε βέβαια απώλειες στην Ιαπωνία, αλλα ετσι «σώθηκε» ενας μεγάλος αριθμός Αμερικανών. Σε ενα εκατομμύριο τους υπαλόγησαν τους νεκρούς που αλλιώς θα ειχαν «θυσιαστεί» στα πεδία των μαχών. Ενα αλλο σύνολο αιτιών που συνδέεται απευθίας με την Ιαπωνία ειναι η τότε συγκυρία του Πέλ Χάμπορ. Το Πέλ Χάρμπορ την εποχή εκείνη για λόγους προπαγάνδας βιώθηκε, στη πραγματικότητα, σαν ταπείνωση, σαν ντροπή για τις ΗΠΑ, που έπρεπε να ξεπλυθεί. Γι αυτό και δεν έγινε γνωστό οτι το Πέλ Χάρμπορ, ηταν καθόλα επιθυμητό, αν οχι το ζητούμενο απ τον Ρούσβελτ, προκειμένου να επηρρεάσει μια κοινή γνώμη που ηταν κατά πλειοψηφία ενάντια στον πολεμο, ακόμα και θετικά δικείμενη απέναντι στον χίτλερ.

Αλήθεια ποιός χρηματοδώτησε τον Χίτλερ, που από καταστραμένη απ τον πόλεμο Γερμανία και τους κατάπτιστους ορους των πολεμικών αποζημιώσεων μέσα σε ελάχιστα χρόνια έγινε η μεγαλύτερη πολεμική υπερδύναμη;

Για να μπορέσει η Αμερική να βγεί στον πόλεμο, το Πέλ Χάρμπορ της ηταν απαραίτητος. Συνεπώς οσο και αν επικαλούνται την ανταπόδωση δικαιοσύνης, τέτοιες τιμωρητικές επιχειρήσεις, οπως η ρίψει των ατομικών δεν απέχουν πολύ από εγκληματική εκδίκηση, ενω παράλληλα με την πράξη αυτή θα εντυπωσίαζαν και τον Στάλην, να ειναι προσεχτικός στις επόμενες κινήσεις και κυρίως να σταματήσει κάθε κίνηση και σκέψη ακόμα για συμμετοχή στον πόλεμο κατά της Ιαπωνίας.

Η αμερικανική Ελίτ, αντί ως όφειλε να ορθωθεί, να ενοχλήσει, να πιέσει, να αποκαλύψει στα μάτια του κόσμου το μέγεθος των εγκλημάτων, να συμβάλει στη διαμόρφωση συνείδησης. Προσπάθησε με χίλια δυό μέσα και τρόπους να μήν καταγραφούν, να μην αναγνωρισθούν και κυρίως να μην καταλογιστούν τα εγκλήματα αυτά σε αυτόν που τα προκάλεσε, μα και τα διέπραξε οπως της Χιροσίμας και του Ναγκασάκι, τη Νότια Αμερική, Ελλάδα, τη Τσιτσιρισμένη απ τις βόμβες Ναπάλ Κοπελίτσα στο Βιετάμ και τη σφαγή στο Μάϊ Λάϊ κλπ. Προσπαθούν με την επανεγραφή της ιστορίας αφ' ενός να τα καταχωνιάσουν, ενώ παράλληλα να ρίξουν τους πρωταγωνιστές τις νίκης του Β! Παγκοσμίου Πολέμου στη λήθη και την ανυπαρξία.

Το ίδιο έκανε και το ελληνικό καταστημένο για το έγκλημα της εγκατάλειψης λαού και χώρας, τη πολύμορφη ένοπλη και μη συνεργασία και τον μικρό αλλα καραμπινάτο δοσιλογισμό. Μα και η ελλινική Ελίτ, που άφησε ανυπεράσπιστο τον αγωνιζόμενο λαό. Η έλλειψη δημόσιας αντιπαράθεσης δεν έβλαψε μόνο τους αγωνιστές, αλλα το λαό και την Ελλάδα στο σύνολο. Βέβαια δεν λέω οτι τα ανάστημα των πνευματικών ανθρώπων μπορούσε να υπερβεί τους εξουσιαστικούς μηχανισμούς, αλλα μπορούσε να επιρρεάσει και να λειτουργήσει για λογαριασμό της ιστορίας.

Την επανεγραφή της ιστορίας την θέλουν και μαλιστα πολύ και οι αποικιακές χώρες της Ευρώπης. Θέλουν με την θέλουν για να ξεχαστούν και τα δικά τους εξ ίσου απάνθρωπα και ειδεχθή εγκλήματα. Μα και τα δικό μας καταστημένο το ίδιο επιδιώκει. Θέλει αφού η ηγεσία εγκατάλειψε λαό και χώρα και αφού πολέμησε με ολα τα μέσα και τρόπους την Αντίσταση, και οι μετεπελευθερωτικές ηγεσίες σφιχτά αγκαλιάστηκαν με τους συνεργάτες και το δοσιλογισμό, ειναι επόμενο να θέλει εκτός απ το μακρόχρονο πέπλο σιωπής που επέβαλε με του διωγμούς την επανεγραφή. Θέλει και η δικά μας άρχουσα τάξη οπως και των ΗΠΑ, να απαλλαγεί απ τις όποιες ευθύνες και εγκλήματα διέπραξαν οι συνεργάτες και ο δοσιλογισμός με τους οποίους συνεργάστηκε. Θέλει να ξεχαστεί οτι υπήρξε λαϊκή

Αντίσταση και ο τρόπος που η πολιτεία αντιμετώπισε τους αγωνιστές που συμμετείχαν σε αυτήν. Γι αυτό η λέξη Ενθική Αντίσταση για τις μετακατοχικές γενιές ηταν και παραμένει κάτι θολό, απόμακρο και άσχετο με την ζωή των προγόνων και την πραγματικότητα.

Ακόμα και σήμερα που η Πολιτεία εχει εντάξη την Αντίσταση στο σύστημα. Μπορεί να ακούγονται λόγια και υποσχέσεις πολλές, η Αντίσταση ομως εδώ και 63 χρόνια με εξαίρεση κάποια μικρά κομματάκια, σαν Εθνικό Κεφάλαιο ειναι εκτός Παιδείας. Και η ζωή λέει πως ό,τι δεν Γράφεται Ξεχνιέται και ό,τι ξεχνιέται παραποιείται. Και η ιστορία οταν δεν καταγράφεται την ώρα που διαδραματίζονται τα γεγονότα χάνει την αμεσότητα του ιστορικού γίγνεσθαι. Μόνο τότε καταγράφονται ετσι οπως ακριβώς έγιναν και οχι οπως θέλαμε να ειχαν γίνει. Αυτό γίνεται με μια μεταγενέστερη προσπάθεια για εξωραϊσμό, απόκρυψη ή δικαίωση για να εξυπηρετήσει κατοπιινές σκοπιμότητες τοπικές και ατομικές ακόμα.

Δεν ειναι η αλήθεια που βλάφτει, οσο δυσάρεστη και αν ειναι. Ούτε ειναι αυτή που που καλλιεργεί μίση, διχασμό και συμφορές. Ειναι, αντίθετα,η απόκρυψη της αλήθειας, ή θεληματική ή αθέλητη αλλοίωση και διαστρεύλωση των προγματικών γεγονότων τα μισόλογα και η παραποίηση. Ετσι τα μηνύτα των αγώνων κατευθύνονται σε δρόμους που αποκτούν αντί για εθνικό κεφάλαιο εθνικιστικό περιεχόμενο.

Την απόδειξη το ό,τι δεν γράφεται ξεχνίεται μας το επιβεβαιώνουν τα γκάλπ που γίνονται κατά τη διάρκεια των επετείων στα σχολεία. Γεγονός που δείχνει πως οι μεταπολεμικές γενιές στην Ελλάδα μεγαλώνουν χωρίς να μπορούν να ξεχωρίσουν τους αγωνιστές του 21 απ τους αγωνιστές της Εθνικής Αντίστασης, μα και τους αγωνιστές γενικά απ τους συνεργάτες και τους δοσίλογους.

Και το πιο τραγικό και ασυγχώρετο ειναι το γεγονός, οτι οι μετακατοχικές γενιές γεννήθηκαν και πολλοί πέθαναν χωρίς στο μεταξύ να μάθουν οτι μετά τον αλβανικό πόλεμο, η χώρα κατακτήθηκε από τρείς κατακτητές και οτι αφού οι πολιτειακοί, πολιτικοί και οι στρατιωτικοί ταγοί, αγκατάλειψαν λαό και χώρα, ο λαός ύστερα από πρωτοβουλία των κομμουνιστών,οργάνωσε σε Εθελοντική βάση πολιτική και στρατιωτική Εθνική Αντίσταση και πολέμησε τους κατακτητές μέχρι την ημέρα που απελευθερώθηκε και η Αθήνα στις 12 Οκτωβρίου 1944.

Μπορεί μετά την «αναγνώριση» να εχουν αναρτηθεί πλακέτες στους τόπους της θυσίας. Να εχουν στηθεί μνημεία και περιφερειακά Μουσεία, η προσπάθεια ομως επανεγραφής της ιστορίας εξακολουθεί να ειναι το υπ αριθ ενα θέμα για την άρχουσα τάξη. Αφού δεν εχει το θάρρος να αναλάβει τις όποιες ευθύνες της αναλογούν και στεντόρια τη φωνή να αγνωρίσει τα λάθη, να αναγνωρίσει χωρίς εισαγωγικά:την Λαϊκή Εθελοντική Εθνική Αντίσταση, η επανεγραφεί και η λύθη εναι ο μόνος τρόπος να τις αποποιηθεί ή να τις απαλύνει κάπως.

. Οι συμμετέχοντες σε αυτήν την προσπάθεια καταφεύγουν σε μια σειρά ενέργειες και συνθήματα σαν αυτά που οι εθνικιστές στη χώρα μας ιδεολογικοποιώντας την ιστορία εχουν μουνζουρώσει-βρωμίσει ολη την Ελλάδα με το σύνθημα «εθνικισμός τώρα».

Ενα σύνθημα που στη μετάφρασή του σημαίνει «πίσω ολοταχώς». Στη σημερινή αντιφατική πραγματικότητα, πληθαίνουν οι ενδείξεις ισχυροποίησης των αντιδραστικών και φασιστικών τάσεων παρά τις διαβεβαιώσεις των κυβερνήσεων ο,τι ολα πηγαίνου καλά. Και αλοίμονο στους λαούς που πέφτουν στην παγίδα του ενθικισμού-περιούσιου λαού κλπ. Για το λαό αυτό μοιραία συνέπεια: ο φασισμός, ο ρατσισμός: (κανείς δεν ειναι σαν και εμάς,) άρα εκείνο που μένει οταν λείπει η αποδοχή και η παραδοχή του διαφορετικού ο πόλεμος, για να επιβληθούμε εμείς οι «καλύτεροι». Εμείς που τα ξέρουμε και τα μπορεύμε ΟΛΑ.

Αυτή η παράλειψη της πολιτείας να αναγνωρίσει και τίμησει ώς ώφειλε την Αντίσταση ζημίωσε πολύπλευρα το Εθνος. Αποδίδοντας τον οφειλόμενο φόρο τιμής προς τους συμπολεμιστές της μεγάλης αριθμητικά στρατιάς των Εθελοντών της Αντίστασης, η πολιτεία 62 χρόνια μετά τη λήξη του Β! Παγκοσμίου Πολέμου, το ιστορικό ώφελος θα ειναι τεράστιο. Και αυτό γιατί θέλω να πιστεύω πως όλοι λίγο ως πολύ, ο καθένας γνωρίζει οτι υπάρχει αν

οχι τεράστια αλλα σημαντική διαφορά ως προς την πατριωτκή έξαρση ανάμεσα στον στρατιώτη-πολεμιστή και στον Εθελοντή αγωνιστή της Αντίστασης. Η αναγνώρισει από την Πολιτεία αυτού του ξεχωριστού και ανεπενάληπτου γεγονότος ανθρώπινα, μα και ιστορικά-εκπαιδευτικά εχει να κερδίσει πολλά το Ελληνικό Εθνος. Κρίμα που δεν το εχει κάνει μέχρι τώρα!

Δεν πρέπει σαν λαός να ξεχνάμε οτι η εθνικιστική και ατομοκεντρική παιδεία αφ' ενός και οι υπερβολικές και συγχρόνως κενές περιεχομένου-οπως η 28η Οκτωβρίου του 40-εκδηλώσεις των επετειακών περιόδων, μας οδήγησαν σε ενα εσωτερικό κλοιό, σε ενα πεσιμισμό-εμείς και εμείς-και πάλι. Εγώ και Εγώ, που τα μηνύματα του ειναι πως τελικά είμαστε μόνοι και βεβαίως αβοήθητοι. Αποτέλεσμα: Σ αυτήν την εποχή της ατομικότητας, το άτομο να εχει χάσει την αυτοπεποίθησή του και, μην πιστεύωντας πιά στις διαχρονικές, μα και σύγχρονες έμπρακτα επιβεβαιωμένες απ τη ζωή αξίες, όπως αυτή του Εθελοντή αγωνιστή προσπαθεί να ομαδοποιηθεί οπου βρεί. Ο Εθελοντισμός μπορεί και σήμερα να αποτελέσει το πρότυπο του σύγχρονου Ελληνα. Και μπορεί, γιατί με τον Εθελοντισμό χτυπήθηκε και νικήθηκε η Οθομανική αυτοκρατορία το 21 και ο φασισμός στην Ελλάδα το 1941-44.

Σαν λαός και χώρα ευτυχήσαμε να έχουμε την πρώτη και αναλογικά πολυπληθέστερη πολιτική και ένοπλη Αντίσταση σε ολήκληρη την Ευρώπη κατά του άξονα και αντίστοιχη συμμετοχή στον αντιφασιστικό αγώνα. Μια Αντίσταση καθολική και ανεπανάληπτη. Μια Αντίσταση που δεν υπήρξε όμοια στις ιστορίες των αλλων Ευρωπαϊκών χωρών. Γι αυτό και μεγαλοποιούν μικρά γεγονότα για να αποκτήσουν τίτλους τιμής. Μια Αντίσταση που αντιμετώπισε ολο το μίσος και την εμπάθεια του Χίτλερ και Νίκησε. Πόλλά ειναι τα μικρά και Πενήντα τρεία (53),τα μεγάλα ολοκαυτώματα. Χιλιάδες οι κρεμασμένοι και οι εκτελεσθέντες για εκδίκηση που δεν υποταχτήκαμε και κυρίως γιατί τους πολεμίσαμε πολιτικά και ένοπλα. Κατί που δεν αντίκρισαν οι κατακτημένες ευρωπαϊκες χώρες.

Μια Αντίσταση που αντιμετώπισε εκτός απ την πιό προηγμένη πολεμική μηχανή του Χίτλερ και τα αντίποινα της αλληλέγγυας ΕΥΘΥΝΗΣ.Και το πιό τραγικό, φρικτό και απάνθρωπο, ειναι το απαράδεκτο και εγκληματικό για την κοινωνία των Ανθρώπων γεγονός: η υπερτίμηση της ζωής του Δυτικού ανθρώπου, σε σχέση με τον άνθρωπο του υπολλοίπου πλανήτη. Και ηταν αυτή η αντίληψη που οδήγησε στο ακόμα πιο φρικτό και ειδεχθές έγκλημα. Το έγκλημα της αλληλέγγυας ΕΥΘΥΝΗΣ. Ενά έγκλημα που συνίσταται στο γεγονός, οτι ο παθόν δεν αναζήτα να τιμωρήσει τον συγκεκριμένο εγκληματία ή τρομοκρατή. Αυτόν, που διέπραξε το συγκεκριμένο έγκλημα. Αλλα με άκριτη και ευρύτατη εφαρμογή της αλληλέγγυας ευθύνης, ενω διαπράτει σωρεία εγκλημάτων στο όνομα του εγκληματία-τρομοκράτη, ο πραγματικός ένοχος μένει ατιμώρητος. Αυτό το τραγικό γεγονός το έζησε σε όλο του το μαγαλείο ο λαός μας στη διάρκεια της τριπλής κατοχής, με τις χιλιάδες άμαχους νεκρούς και τα 53 ολοκαυτώματα.
Και επειδή η αποτίμηση της αξίας της ζωής του Γερμανού στρατιώτη με αυτή του Ελληνα, μόλις άρχισε η Αντίσταση ηταν ενα προς δέκα (10), στο βαθμό που ο λαός πύκνωνε τις γραμμές της Αντίστασης, προκειμένου να ανακόψουν αυτή Εθελοντική συμμετοχή του, η σχέση οδηγήθηκε από το ενα προς (10) στο ενα (1) προς εκατό (100) ή και στο ολοκαύτωμα του χωρίου ή της συνοικίας.

Οπως αναφέρω πιο πάνω, 53 ηταν τα μεγάλα ολοκαυτώματα στην Ελλάδα. Βέβαια υπήρχαν και εκατοντάδες αλλα μικρά. Για την ιστορία θα αναφερθώ σε 4 μόνο: αυτό των Καλαβρύτων, που άρχισε στις 5 Δεκεμβρίου 1943 και ολοκληρώθηκε στις 15 του ίδιου μήνα, με απολογισμό την πυρπόληση της ιστορικής Πόλης των Καλαβρύτων, 23 χωριών και οικισμών της Επαρχίας Καλαβρύτων, καθώς και των Μονών Μ Σπήλιου, Αγίας Λαύρας και Ομπλού με 800 εκτελεσθέντες αμάχους και τα τρεία (3) του Βερμίου. Τα δυό στο χωριό Μεσόβουνο. Το πρώτο έγινε στις 23 Οκτωβρίου 1941, με 268 αμάχους θύματα και πολύ περισσότερους στο δεύτερο τον Απρίλιο του 1944 και το τέταρτο στους Πύργους (Κατράνισα) Επαρχία Εορδαίας του Ν Κοζάνης που έγινε στις 26 Απριλίου 1944 με 318

αμάχους. Και ενδεικτικά τους λόγους και τον τρόπο που γίνονταν τα ολοκαυτώματα στους 4 συγκεκριμένους χώρους.

Το πρώτο στο Μεσόβουνο έγινε 24 μέρες πριν από την ίδρυση του ΕΑΜ. Ο λόγος για τον οποίο έγινε ειναι ο εξή: Η περιοχή Αμυνταίου, ηταν βάση ανεφοδιασμού του αλβανικού μετώπου. Με την κατάρευση του μετώπου, οσοι ειχαν συνειδητοποιήσει τη σημαίνει καταχή οχι μόνο δεν παρέδοσαν τα όπλα οπως το απαιτούσαν οι Γερμανοί αλλα τα πήραν μαζί τους. Και οταν γύρισαν στα χωριά το πρώτο πράγμα που έκαναν ηταν μα μαζέψουν οσα όπλα περισσότερα μπορούσαν απ τα εγκαταλλειμένα στην περιοχή. Το γεγονός αυτό μετά από λίγο το έμαθε η Νομαρχία Κοζάνης και ο Συνταγματάρχης Χρυσοχόου, ο οποίος πρωτοστάτησε στη δημιουργία της ΠΑΟ, ζήτησαν τη συνδομή και των Γερμανών προκειμένου να αφοπλίσουν τους ενόπλους και να πάρουν τα όπλα που ειχαν μαζέψει οι χωριάτες για να τα παραδώσουν στους Γερμανούς.

Ετσι το πρωϊ στις 21 Οκτωρίου 1941, η χωροφυλακή μαζί με τους Γερμανούς πήγαν στο χωριό και ζήτησαν: να αφοπλιστούν οι οπλισμένοι και να παραδώσουν όλα τα όπλα που εχουν πάρει απ την περιοχή. Οι οπλισμένοι και οι χωρικοί σχημάτισαν μια επιτροπή και είπαν ορθά κοφτά και στη χωροφυλακή που πρωτοστατούσε μα και στους Γερμανούς οτι «δεν υπάρχουν όπλα, μα και αν υπήρχαν δεν θα τα παραδίνανε». Εκαναν μερικές συλλήψεις και στς 23 το πρωϊ του Οκτώβρη του 1941, το χωριό ξύπνησε περικυκλωμένο απ την χωροφυλακή και αρκετή γερμανική δύναμη. Εκανάν τις ίδιες συστάσεις και οταν πήραν την ίδια «απάντηση» αγριεμένοι απ την τέτοια απάντηση οι βάνδαλοι Ναζί, με την αρωγή της χωροφυλακής μάζεψαν στην Πλατεία του χωριού ολους τους κατοίκους και σε λίγο τα πολυβόλα κροτάλιζαν ασταμάτητα μέχρις ότου οι 268 κάτοικοι του χωριού αφήσουν την τελευταία τους πνοή.

Το αλλο έγινε τον Απρίλιο του 1944, λίγες μέρες σε σχέση με αυτό των Πύργων (Κατράνιτσα) οταν οι γερμανικές δυνάμεις άρχισαν τις περίφημες εαρινές εκαθαριστικές επιχειρήσεις περικυκλώνοντας πεμετρικά το Βέρμιο, προκειμένου να εγκλωβίσουν τις δυνάνεις του 16ο συντάγματος και την ενάτη μεραρχία του ΕΛΑΣ. Αρωγοί στην προσπάθεια των κατακτητών συμμετείχαν και οι γερμανοπροδότες Πουλικοί, ΠΑΟτζήδες και οι τοπικοί εθνοϊσμοι. Και ηταν αυτοί που ρήμαζαν τα ορεινά χωριά με κατάληξη τα ολοκαυτώματα.

Ο Λόγος: Η εξόντωση της Αντίστασης και η τροκράτησης του λαού να μή δίνει τροφή, στέγη και πληροφορίες στον ΕΛΑΣ και κυρίως να μη συμμετάσχει στη Αντίσταση. Οι κάθε μορφής κατά τόπους συνεργάτες, ηταν αυτοί που με τις πληροφορίες που μάζευαν για την δράση της Αντίστασης και ειδικά της ΕΑΜικής εισηγούνταν στους κατακτητές οτι στο τάδε ή το δείνα χωριό ή συνοικία, υπάρχουν και δρούν «Κομμουνιστικές» οργανώσεις ή οτι στα χωριά αυτά στρατωνίζονταν οι ΕΛΑΣίτες. Οσον αφαρά τον Τρόπο της οργάνωσης ηταν ο εξής:

Τα μεσάνυχτα οι Γερμανοί καθοδιγούμενοι και οδηγούμενοι απ τους Ταγματασφαλίτες, την ΠΑΟ ή ανάλογα με το είδος του εθνοϊσμού που δρούσε στην περιοχή έφταναν το χώρο όπου θα γίνονταν το Μπλόκο ή χωριό που θα συντελούνταν το ολοκαύτωμα. Οι Γερμανοί πριν καλά-καλά ξυπνήσει ο Κόσμος, με τους τηλεβόες με εκείνο το ανατριχιαστικό Αχτο-Αχτον οι Γερμανοί και προσοχή-προσοχή κάποιοι απ τους συνεργάτες, καλούσαν τον κόσμο να συγκεντρωθεί στην πλατεία του χωριού. Οι συνεργάτες, αντί για το χωριό ακροβολιζόταν γύρω γύρω απ το μπλόκο ή το χωριό, ετσι ώστε αυτοί που θα προσπαθούσαν να ξεφύγουν απ το Μπλόκο να τους συλλάβουν ή να τους βγάλουν για σιγουρία οι ίδιοι από τη μέση.

Αυτό το ανατριχιαστικό Αχτον-Αχτον οι επιζόντες Βεροιώτες, το νοιώθουν ακόμα στα αυτιά τους από τότε που έγινε λιγες μέρες μετά τη γενική απεργία και το Πάνδημο συλλαλητήριο στην Πλατεία Αγίου Αντωνίου και εν όψη των εαρινών εκκαθαριστικών επιχειρήσεων στο μεγάλο Μπλότο στη Βέροια.

Μετά που συγκεντρώνονταν ο κόσμος στην πλατεία έφερναν και αυτοί οσους απ τους συλληφθέντες δεν ειχαν έστειλει στον Αγιο Πέτρο. Τώρα ο ρόλος τους στην Πλατεία ηταν κάθοριστικός και κυρίαρχος. Τώρα δεν εκτελούσαν οι ίδιοι. Τωρα διέταζαν τον κόσμο να μπεί σε γραμμές και αυτοί με γυμνό το πρόσωπο στην αρχή και με κουκούλα μετά, που αυγατίσε η Αντίσταση, αποφάσιζαν με το δάχτυλο και με το νεύμα ακόμα, ποιοί θα συλληφθούν για να ανακριθούν, συνήθως στελέχη του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ. Αφού τελείωναν και αυτήν την αποστολή σκορπούσαν στα σπίτια, τις αχυρώνες και στις Εκκλησίες ακόμα, με τη σακούλα της βενζίνης σε σκόνης και έβαζαν φωτιά να καούν ζωντανοί αυτοί που υποτίθεται οτι ηταν κρυμένοι. Οι Γερμανοί αφού φότρωναν στα αυτοκίνητα αυτούς που συνέλλαβαν καθ' υπόδειξη πάντα, όπλιζαν τα πολυβόλα και θέριζαν αδιάκριτα φύλου και ηλικίας τους συγκεντρωμένους στην πλατεία.

Οσον αφαρά τη σύνθηση της κάθε μονάδας που έκανε τις επιχειρήσεις αυτές θα αναφέρω μόνο στο ολοκαύτωμα των Καλαβρύτων. «Ο συνολικός αριθμός των γερμανικών στρατευμάτων ηταν 3.000. Από αυτούς λέει ο ιστορικός Δημήτρης Κανελόπουλος μόνο οι 800 ηταν Γερμανοί. Ολοι οι υπόλοιποι ηταν ελληνες συνεργάτες. Εκτός από τους 300 γερμανοντυμένους που συνέδραμαν στη σφαγή ακόμη 1.500 συνεργάτες των ναζί ειχαν παραταχθεί περιμετρικά της περιοχής με τις δυνάμεις του συνταγματάρχη Βολφίγκερ. Σε ολους αυτούς δόθηκε ρουχισμός και οπλισμός απ΄τις αποθήκες της Βέρμαχτ» πολλές μέρες πριν απ την επιχείρηση.

Ευτυχίσαμε να εχουμε οπως γράφω και πιο πάνω, μια Αντίσταση εφάμιλλη των πιό λαμπρών στιγμών της Νεοελληνικής ιστορίας. Μια ιστορία γεμάτη αγώνες και θυσίες. Στην Αντίσταση αυτή πήρε μέρος με τον ενα ή τον αλλο τρόπο ο ελληνικός λαός, εκτός από μια μειοψηφία που οχι μόνο συνεργάστηκε με τους κατακτητές, αλλα και την πολέμησε ένοπλα στο πλευρό τους.

Οι Αντιστασιακοί πιστέψαμε πως το μεγαλύτερο και Ιερότερο καθήκον κάθε λαού και ατόμου, ειναι να υπερασπίζεται την πατρίδα του για να μπορεί να ΕΙΝΑΙ και ΖΕΙ Ελεύθερος. Ο μεγάλος Περικλής στο Επιτάφιο ειχε πεί επί λέξη: «Ενθα βραβεία αρετής μέγιστα πρόκειται εκεί ζώσιν πολίται και άριστοι άνδρες». Οι Ελληνες στη μακραίνη ιστορική τους πορεία, οσες φορές χρειάστηκε να υπαρασπιστούν την πατρίδα και την Ελευθερία, παλιά και πρόσφατα το έκαναν πρόσβαρα και στην κατοχή Εθελοντικά για τη χιαλιάκριβη τη Λευτεριά.

Οπως πάντα ετσι και στην κατοχή, Χιλιάδες ηταν οι νεκροί και εκατοντάδες οι διά βίου ανάπηροι από αυτούς που πορεύτηκαν στον αγώνα για την υπεράσπιση αρχών και αξιών, ιδανικών και οραμάτων. Οι νεκροί έλεγαν οι αρχαίοι προγονοί μας «δομούν και κοσμούν το μεγαλείο της Πολιτείας». Και η ΕΑΜική Αντίσταση ειχε αρκετούς Εθελοντές νεκρούς. Αλήθεια γιατί ούτε μια λέξη ανθρώπινης συμπόνοιας δεν εκφώνησε η πολιτεία και γι αυτούς επί 40 και πλέον χρόνια ενώ τους έβλεπε να πορεύονται κυνηγημένοι και διαπομευμένοι...

«Στην Ελλάδα του 1945 και αργότερα το να εχεις διατελέσει μέλος της Εθνικής Αντίστασης, έφτανε να θεωρείται πολιτικό έγκλημα, ενώ η συνεργασία με τους Γερμανούς εναντίον του κομμουνισμού πολιτική αρετή». Αυτά ειναι λόγια του Αγγλου Συνταγματάρχη Γουτχάουζ, επρόσωπο του Τσιώτσιλ στην Ελλάδα σε όλη τη διάρκεια της κατοχής.

Αρκετοί ειναι ακόμα εκείνοι, που μας αποκαλούν κουμμούνια και «συμμορίτες». Ομως χωρίς αυτούς, χωρίς τέτοιας υψηλής ποιότητας πολίτες-σε όλα τα μήκη και πλάτη του πλανήτη-απροσκύνητους και αποφασισμένους να πεθάνουν Νέοι, για αξίες, αρχές, ιδανικά και οράματα, το ιστορικό κοινωνικό γίγνεσθαι θα ειχε παγώσει. Και η προοδευτική πορεία της ανθρωπότητας θα ειχε υποστεί αγκύλωση αν οχι παράληση.

Μέσα στο έρεβος της σκλαβιάς, στο σκοτάδι της απεπλισίας, με την εθνική-παλαϊκή αυτοεπιστράτευση για την απαλλαγή της Ελλάδας απ την πανούκλα του Φασισμό-Ναζισμό, οι αγωνιστές της Ελεύθερης Ελλάδας, συνειδητοποίησαν, για πρώτη φορά, απαλλαγμένοι απ τον πολιτικό φατριασμό και την εκλογικίστικη πελατειολογία, οτι δικαιούνται διαφορετική τύχη για το μέλλον. Μια τύχη και μια ζωή διαφορετική από εκείνη που μαγείρευαν οι ΞΕΝΟΙ

«προστάτες», οι συνεργάτες, το παλάτι, η αντιδραστική παράταξη και οι μέλλοντες δικτάτορες.

Και έπρεπε να βρούν τρόπο, οχι μόνο να εκτιμήσουν και να εξάρουν, αλλα και να το προβάλουν σε ολους τους τόνους αυτή την ξεχωριστή αυτοθυσία-κόσμημα του ΕΘΕΛΟΝΤΗ ΛΑΟΥ. Και έπρεπε, γιατί ετσι οπως ηταν διαμορφωμένα τα πράγματα μετά την κατοχή της χώρα, την φυγή της ηγεσίας και του σχηματισμού Ελληνόφωνης κυβέρνησης από ανώτερους αξιωματικού, μόνο σε Εθελοντική βάση μπορούσε να ξεκινήσει ο Απελευθερωτικός Αγώνας.

Το ίδιο συνέβει και με την ιστορία του Μακεδονικού αγώνα το 1821 που και αυτός οργανώθηκε σε εθελοντική βάση. Καμιά αναφορά που να εξάρει, να τιμήσει και να καταγράψει πράξεις ηρωϊσμού και αυτοθυσίας. Και ηταν τόσες πολλές οι επαναστάσεις στο χώρο της Μακεδονίας το 21, και τόσο αξιοθαύμαστες οι πράξεις αυτοθυσίας και ηρωϊσμού, που αν καταγράφονταν στην πραγματικές τους διαστάσεις, οπως έγινε με το Μοριά και τη Ρούμελη, θα είχαμε ενα ξεχωριστό πλούτο οχι μόνο πολεμικών γνώσεων, αλλα και πολιτικό-κοινωνικής εθνικής συνείδησης.

Αν η Ελλάδα ειχε ενα Ζαλόγγο, η Μακεδονία και ειδικά ο Νομός Ημαθίας ειχε δυό: Την Αραπίστα της Νάουσας και το μοναστήρι του Προδρόμου στη Βέροια. Και αν μερικοί ιδιώτες οπως ο κ Μόδης κλπ δεν έπαιρναν την πρωτοβουλία να γράψουν μερικά πράγματα δεν θα γνωρίζαμε και αυτά τα λίγα.

Οπως για τον Μαδεδονικό αγώνα ετσι και για την Αντίσταση, δεν υπάρχουν Μνημεία αγάλματα, πίνακες, Γκαβούρες και όποια αλλα ιστορικά αναμνηστκά, που να θυμίζουν χώρους που εχουν διεξαχθεί μάχες, γεγονότα και πρόσωπα που έδρασαν και τον σκοπό για τον οποίο έδρασαν. Μα ούτε και οι κινηματογραφος ασχολήθηκε σοβαρά με το θέμα Μακεδονικός αγώνας και Αντίσταση 65 χρόνια τώρα μένει στα αζήτητα.

Κάθε χρόνο στις 14 Ιουνίου γιορτάζεται η Παγκόσμια Ημέρα του Εθελοντή Αιμοδότη με σύνθημα Εθελοντική Αιμοδοσία: Δώρο Ζωής και «Τιμή σε Εκείνον που Μπορεί το Χέρι του να Τεντώσει Προσφέροντας το Αίμα του Ανθρωπο για να Σώσει». Οταν λοιπόν, για τον αιμοδότη Εθελοντή γιορτάζεται Παγκόσμια η προσφορά του, αναρωτιέται ο καθένας ποιά τιμή πρέπει να αποδοθεί σε εκείνον που τη ζωή-κορμί, αντι μόνο για το χέρι του εχει δώσει Πατρίδα και λαό να σώσει;

Σε μια εποχή που τα Ματαξικά φασιστικά ιδεώδη (που κάθε χρόνο γιορτάζουμε την 28η σαν εθνική επέτειο) ειχαν ελαχιστοποιήσει τη γνώση, την κρίση και δολοφονήσει με τις προκαταλήψεις, και τις φοβίες και αυτην ακόμα την ελπίδα, Ο Εθελοντισμός, πολιτικός και ένοπλος ηταν η μόνη ελπίδα να διατηρήσει ο λαός μας την αξιοπρέπεια και η Ελλάδα να επεκταθεί στα νέα της σύνορα αντίστοιχα με την προσφορά της.
Για το καλό του λαού και του έθνους δεν έπρεπε να διαφύγει της προσοχής του ιστορικού, του δημοσιογράφου και του λογοτέχνη αυτή η ξεχωριστή και αξιοθαύμαστη διάκριση που υπάρχει ανάμεσα στον στρατευμένο και τον ΕΘΕΛΟΝΤΗ πολεμηστή. Βεβαία δεν έλλειψαν οι εξαιρέσεις. Και αυτό γιατί: ο Εθελοντισμός ειρηνικός και πολεμικός ειναι ενα δεδομένο,που οχι μόνο ξεχωρίζει αλλα και χαρακτηρίζει την αγάπη προς τον συνάνθρωπο ο ειρηνικός και την πατρίδα ο πολεμικός.

Τον πολεμικό Εθελοντισμό τον συναντάμε με δυό μορφές και τρόπους κατάταξης. Αυτόν που τον καλεί η οργανωμένη πολιτεία να καταταγεί βάση νόμου που η ίδια εκδίδει, προκειμένου να εκπαιδεύσει τον άρενα πληθυσμό σε κάποια συγεκριμένη ηλικία στην πολεμική τέχνη, ετσι ωστε να ειναι πολεμικά έτοιμος σε περίπτωση απειλής πολέμου και εισβολής οπως έγινε τον Οκτώβρη του 1940, που μας κήρυξε τον πόλεμο η Ιταλία και την 6η Απριλίου 1941 η Γερμανία να επιστρατευθούν, οπως στον αλβανικό πόλεμο επιστρατεύτηκαν τα τρεία μου αδέρφια: Αντώνιος, Στέφανος και Στέργιος Κόγιας του Γεωργίου. Ο πρώτος πολύτεκνος και ο δεύτερος ηταν ήδη επιστρατευμένος απ τις αρχές του 1940 για μετεκπαίδευση στο Καλπάκι.

Η επιστράτευση σκοπό έχει την απόκρουση της εισβολής. Και οταν στις 6 Απριλίου 1941, τα γερμανικά φουσάτα με τις σιδηρόφρακτες μεραρχίες ξεχύθηκαν απ τα Μακεδονικά οχυρά, χτυπώντας μια χούφτα γεναίων απ την πλάτη, μόλις γύρισαν απ το μέτωπο και άρχισαν οι πρώτοι πυρήνες για τη δημιουργία του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου, οπως οι πλειοψηφία των αλβανομάχων και τα αδέρφια μου εντάχθηκαν στην Αντίσταση απ τους πρώτους και έπαιξαν σημαντικό ρόλο. Ο πρώτος μετά την ίδρυση του ΕΑΜ εκλέχθηκε δημοτικός σύμβουλος στο παράνομο δημοτικό συμβούλιο.Τώρα στην Αντίσταση εντάχθηκα και εγώ που λόγω ηλικίας δεν επιστρατεύθηκα στον αλβανικό πόλεμο. Τώρα πλέον μαζί με τους γονείς μας γίναμε 9 οι εθελοντές, αλλά και μερικά παιδιά τους, που διακινούσαν τύπο, προκηρύξεις και εντολές.

Μια ακόμα μορφή Εθελοντισμού ειναι αυτή που σκοπό εχει να καλύψει συγκεκριμένες ανάγκες και ειδικότητες. Συνήθως κατατάσσονται εθελοντικά υπαξιωματικοί σαν μόνιμοι για επαγγελματική σταδιοδρομία σε δύο κυρίως κλάδους, σαν διοικητικοί και σαν τεχνικοί. Επίσης πολλοί κατατάσσονται εθελοντικά για να εκπληρώσουν την στρατιωτική του θητεία ή και την διασφάλιση μιας σταδιοδρομίας. Οι εθελοντές αυτοί ειναι αμοιβώμενοι.

Αλλη μια μορφή συγκρότησης Εθελοντικών στρατιωτικών σωμάτων ειναι αυτές που συγκροτούνται στη διάρκεια του πολέμου και ειδικά των απελευθερωτικών κινημάτων. Τα σώματα αυτά αυτοεπιστρατεύονται από γνήσιο πατριωτισμό, ευγενικά αισθήματα και ιδελογία. Τα σώματα αυτά ειναι προεκτάσεις του εθνικού κράτους για απελευθέρωση μερικών ακόμα κατακτημένων εδαφών: όπως τα Μακεδονικά, Θεσσαλικά και τα Κρητικά αντάρτικα σώματα. Το σώμα του Μελλά, του Αγρα κλπ. Τα σώματα αυτά εξοπλίζονται απ τα υπάρχοντα κράτη και οργανώνονται για να ενισχύσουν τις τακτικές ένοπλες αντιστασιακές δυνάμεις στο έργο τους. Λειτουργούν κατά κάποιον τρόπο υπο την ηγεσία και τις διαταγές του γενικού επιτελείου στρατού και του κράτους που τα συγκρότησε.

Αυτού του είδους τα αυτοεπιστρατευόμενα σώματα, εκτός τα αυτοφυή αντιστασιακά και αυτά που δεν ειναι προεκτάσεις του κράτους: συγκρότησης, εξοπλισμού και καθοδήγησης, δεν εχουν καμιά σχέση με την κατοχική Αυτοεπιστράτευση. Και αυτό γιατι στην κατοχή το ελληνικό κράτος με την κατάληψη και της Αθήνας ειχε καταλυθεί. Οι Κατακτητές επέβαλαν το δίκό τους κράτος και μια κυβέρνηση Κούϊσλίγκς διορισμένη απ τους ίδιους που λειτουργούσε για λογαριασμό τους, μα και με συγκεκριμένους στόχους. Να μην αποσχολήσουν οι κατακτητές δική τους μάχημη δύναμη και να ελέγχουν τις διαθέσεις του λαού.

Πρότυπο Αυτοεπιστράτευσης στην προεπαναστατική Ελλάδα, ηταν οι κλέφτες και οι αρματολοί, οι «Φιλικοί», ο Ιερός λόχος που οργάνωσε ο Αλέξανδρος Υψηλάντης το 1821, τα σώματα των φιλελλήνων που πήραν μέρος στην Επανάσταση και οι Μακεδόνες οπλαρχηγοί το 1821, τα σώματα των Γαριβαλδίνων Ερυθροχιτώνων και η «Λεγεώνα των φιλελλήνων» το 1897. Εκτοτε δεν υπήρξε Αυτοεπιστράτευση μέχρι που φτάσαμε στην κατοχή.

Ιδεολογικά και ταξικά η ευρώπαϊκή αστική τάξη και η διανόηση ήθελε να βοηθήσει τους Ελληνες το 21. Καμιά χώρα ομως δεν μπορούσε να βοηθήσει στρατιωτικά. Και αυτό γιατί, όποια χώρα και αν επιχειρούσε κρατική ένοπλη συμπαράσταση, εκτός του οτι η συμπαράσταση αυτή θα θεωρούνταν επέμβαση απ τις αλλες χώρες. Θα υποπτεύονταν οτι η στρατιωτική αυτή βοήθεια θα μπορούσε να απέβλεπε σε κατακτητικά σχέδια, οπότε θα ήθελαν και οι αλλες χώρες μια τέτοια επέμβαση. Και οι Ελληνες αγωνίζονταν για την ελευθερία τους. Γι αυτό έπρεπε με τις δικές τους δυνάμεις και μόνο να πολεμήσουν. Επρόκετω για την ελευθερία τους, γι αυτό όποιος θέλει το έπαθλο του αγώνα, πρέπει να δώσει σε αυτόν τα αγαθά και το αίμα του.

Συνεπώς ενας μόνο τρόπο υπήρχε. Η Εθελοντική υποστήριξη με χρήματα και Εθελοντές στρατιώτες οι οποίοι βέβαια θα πληρώνονταν απ τα χρήματα που θα συγκεντρώνονταν. Στο πλευρό της επαναστατημένης Ελλάδα τάχθηκαν αρκετοί φιλέλληνες διανοούμενοι οχι μόνο στα λόγια αλλά και πρακτικά στο πλευρό των Ελλήνων. Μια λοιπόν, που δεν ηταν

δυνατή κρατικά η στρατιωτική βοήθεια δεν έμεινε παρά η ιδιωτική Εθελοντική βοήθεια με χρήματα και Εθελοντική συμμετοχή οσων νέων και αντρών ήθελαν να πάρουν μέρος στον αγώνα των Ελλήνων.

Ηταν δε τόσο μεγάλη η συμπαράσταση και ειδικά του Θηέρσου και του Thiersch, που προκάλεσε την αγανάκτηση του Μέττερνιχ. Ετσι προκειμένου να ανακόψει αυτή την έμπρακτη προσφορά, στις 17/91821 έκανε διαβήματα προς τις κυβερνήσεις να «δείξουν οχι μόνο πλήρη αδιαφορία στις εκκλήσεις των φιλελλήνων, αλλα και να παρέμβουν σοβαρά και έντονα στην προσπάθεια συγκρότησης ένοπλου σώματος με το όνομα «Γερμανική λεγεών» για υποστήριξη των Ελλήνων».

Στη διάρκεια του 1821-1826 όλη η προοδευτική και φιλελεύθερη Ευρώπη, με τους μεγαλύτερους βάρδους της, με κάθε λογής συνδρομές, με φιλέλληνες αγωνιστές και Εθελοντές συμπαραστάθηκαν στον αγώνα του Ελληνικού λαού και τον βοήθησαν ποικιλοτρόπως. Δίπλα τους μεγάλους μας Ελληνες: Ρληγα, Σολωμό, Κάλβο, συμπαραστέκονται ο Φιλόσοφος Μπινιόν, Ο Βίκτωρ Ουγκό, ο μεγάλος Πούσκιν, ο Σελλεύ, ο Μίλερ, ο Βεραντζέρος, ο Λαμαρτίνος και πρώτος από ολους ο μεγάλος Μπάυρον, ο γνωστότατος λόρδος Βύρων που πέθαινε τελικά στο Μεσολόγγι. Δόξα τους και αιώνια τιμή τους.

Και στο εσωτερικό της επαναστατημένης Ελλάδας υπήρξαν τέτοιες προσωπικές-ιδιωτικές παρεμβάσεις για συγκρότηση Εθελοντικών επί αμοιβή σωμάτων οπως αυτή του Ανδρέα Τρούκα ή Λυκούργου, που το 1828 ζούσε στην Υδρα. Το Σεπτέμβριο του 1928 έχοντας φτάσει σε αδιέξοδο, έστειλε στον Καποδίστρια μια επιστολή στην οποία διατραγωδεί τα συμβάντα κατά τη διάρκεια της επανάστασης και το δικό του τραγικό τέλος. Εκείνο που την κάνει ξεχωριστή, ανάμεσα τις χιλιάδες ανάλογες επιστολές που βρίσκονται στα Γενικά Αρχεία του Κράτους, ειναι η βίωση της επανάστασης με όρους που βρίσκονται πολύ καντά στις πραγματικότητες της εποχή, χωρίς ωραιοποιήσεις και αποσιωπήσεις.

Μπορεί η πολιτεία του αγωνιστή ανδρέα να του γύρισε την πλάτη. Δεν τον συνέλλαβε ομως για τη συμμετοχή του στον αγώνα, δεν τον βασάνισε, δεν τον έστειλε εξορία, ισόβια η είκοσι χρόνια φυλακή και το απόσπασμα. Απλώς η πολιτεία του γύρισε την πλάτη. Βέβαια, δεν μπορεί να υποθέσει κανείς πως αντέδρασε ο αγωνιστής αυτός μετά που η πολιτεία του γύρισε την πλάτη ή αν το αίτημά του έγινε αποδεκτό και του έδωσαν κάποιο «υπούργημα θαλάσης» πολεμικό. Αυτόν τον ανεπανάληπτο και Τιτάνιο κατοχικό αγώνα η πολιτεία τον συνόψησε οπως και αυτόν του 21 σε δυο μόνο λέξεις: «Εθνικά ειδεώδη» και πέταξε στον Καιάδα της λήθης ό,τι δεν εκφράζει τα καθιερωμένα ταξικά, τοπικά και ατομικά ακόμη σε «Εθνικά ειδεώδη»
Εμείς πάντως όσοι απομείναμε πιστοί στον αγώνα, οσοι δεν αρνηθήκαμε το γάλα που βυζάξαμε σε ιδανικά, ιδέες και αξίες αγωνιζόμαστε ο καθένας με το δικό του τρόπο κατά της ψευτιάς τα σύμβολα και θέλουν την Ελλάδα ενα κουφάρι, χωρίς ψυχή, ενα λουλούδι χωρίς μυρουδιά και αγωνιστικό άρωμα.
Η Εθνική Αντίσταση γενικά και η ΕΑΜική ειδικά, διέθετε πολλούς φωτισμένους αγωνιστές, πολλούς διανοούμενους των ελληνικών γραμμάτων, της επιστήμης και της τέχνης. Ανθρώπους, που, αντάλλαξαν την πένα με το ντουφέκι του Εθελοντή αντάρτη και βγήκαν στο βουνό για να πολεμήσουν τους κατακτητές. Και σήμερα αγωνίζονται να διατηρηθεί αυτή η πλούσια αγωνιστική παράδοση και να τη μεταλαμπαδεύσουν (λόγω της τροπής που πήραν τα μεταπολεμικά πράγματα) στη χώρα στις νεώτερες γενιές, οι οποίες πολύ λίγα εχουν ακούσει, λιγότερα εχουν διαβάσει και ακόμα πιο λίγα εχουν ζήσει, αφού η πολιτεία ειχε καταχωνιάσει την Αντίσταση κάτω από ενα μολυβαίνιο πέπλο τρόμου και σιγής. Και το πιο τραγικό για στους αγωνιστές ειναι το γεγονός, οτι η πολιτεία οχι μόνο τους γύρισε την πλάτη, αλλά οτι ηταν η ίδια η πολιτεία, που οργάνωσε αντί τη συμφιλίωση την αχαλύνωτη εκδίκηση, προκειμένου να εξυπηρετήσει ΞΕΝΑ και ταξικά μόνο συμφέροντα

Με βάση τα γραπτά του αγωνιστή Ανδρέα Τρούγκα ή Λυκούργο, σε κάποια σημείο γράφω οτι θα «τολμούσα να πώ, οτι και σε αυτό το 21 ακόμα, για πολλούς η συμμετοχή στον αγώνα ηταν τρόπος ζωής» οπως πχ οι κοτζαμπασάδες που προσχώρησαν στην

επανάσταση για να γλιτώσουν το χρέος προς τους Τούρκους-κάτι που επιβεβαιώνουν και οι σύγχρονες έρευνες-και να καρπωθούν μέρος της εξουσίας αποτελεί την πιο πιθανή εξήγηση της συμμετοχής τους σε μια επανάσταση που ανερούσε τις παραδοσιακές τους εξουσίες.

Ο στρατιώτης στρατεύεται απ την Πολιτεία υποχρεωτικά και η ενδεχόμενη άρνησή του, επισύρει εις βάρος του βατύτατες κυρώσεις και ποινές ακόμα. Και κάτι ακόμα που δεν το εχει ο Εθελοντής. Πριν ακόμα ξεκινήσει για τη μάχη: η Πολιτεία στον επιστρατευμένο του παρέχει επένδυση, υπόδεση, διατροφή και εξοπλισμό. Εξοπλισμό ικανό να προστατεύσει τον εαυτό του και να υπερασπιστεί με αυτόν την πατρίδα. Και το βασικότερο ο επιστρατευμένος, εκτος του οτι θα αποτελεί μέρος του οργανωμένου εθνικού στρατού, θα εχει αρωγό και συμπαραστάτη του συντεταγμένου κράτους, την οργανωμένη επιμελητεία, τα μέσα επικοινωνίας και μεταφοράς και κυρίως οταν μπεί στη μάχη θα καθοδηγείται από το Γενικό Επιτελείο. Δεδομένα που ο Εθελοντής οχι μόνο δεν τα είχε, αλλα αν ήθελε να φέρει σε πέρας το έργο για το οποίο Εθελοντικά Αυτοεπιστρατεύτηκε, έπρεπε να τα δημιουργήσει μόνος του ολα. Και αυτά πάντα σε Εθελοντική βάση με εφόδια τα ιδεολογικά πιστεύω, τις αξίες και τα οράματα που μας έδωσαν οι πρόγονοι αρχαίοι και σύγχρωνοι.

Αλλη μια σημαντική διαφορά που υπάρχει ανάμεσα στον επιστρατευμένο και τον Εθελοντή ειναι η εξής: Ο επιστρατευμένος λειτουργεί και δρά κάτω από συγκεκριμένες διαταγές. Διαταγές τις οποίες οφείλει να εφαρμόσει κατά γράμμα. Αν με οποιονδήποτε τρόπο τις παραβιάσει προσθέτονταν δικές του απόψεις κατά τη διάρκεια της δράσης τιμωρείται. Το ίδιο τιμωρείται και αν παραλείψει-ολιγορήσει σε κάτι που πρόβλεπαν οι διαταγές. Αυτό δεν συμβαίνει με τον Εθελοντή. Και δεν συμβαίνει γιατί απ την ώρα που θα ενταχθεί ο Εθελοντής κάνει κατάθεση ΖΩΗΣ. Θεωρεί τον εαυτό του συμμέτοχο στο έργο που από κοινού οι Εθελοντές εχουν επομιστεί. Και στη συγκεκριμένη περίπτωση την απελευθέρωση της χώρας και την ήττα του φασισμού.

Σε αντίθεση με τον επιστρατευμένο που εχει κληθεί να προσφέρει τις υπηρεσίες του κάτω από συγκεκριμένες διαταγές και όρους. Αλλη μια διαφορά που υπάρχει ανάμεσα στον επιστρατευμένο και τον Εθελοντή ειναι αυτό που ζήσαμε στον αλβανικό πόλεμο με τους Πεμποφαλαγγίτες στρατηγούς.

Η μνήμη δεν ειναι πάντα μαύρη και, οπως εχει αποδείξη και η ιστορία, δύσκολο μέν, αλλα χρήσιμο μάθημα για τις μεθεπόμενες γενεές. Οι αξίες του Εθελοντισμού γίνονται φωτεινές σελίδες και οχι οι σκοτεινές (οπως αυτές που έγραψαν οι αργυρώνητοι) πόλεμοι διακρατικοί και εμφύλιοι, σφαγές, λιμοί κλπ επαναλαμβάνονται με ζηλευτή τακτηκότητα, αλλα ανάμεσα στο φώς της κλασικής Ελλάδας και τη διαδοχό της την Ευρωπαϊκή Αναγέννηση πέρασαν δυό και πλέον χιλιάδες χρόνια.
Βέβαια οι σημερινές γενιές, δεν αντιμετωπίζουν τα τάνκς και τα μεδραλιοβόλα, ειναι ομως αντιμέτωπες με τη σύγχρονη εκδοχή των κατασταλτικών μηχανισμών. Οπως οι γενιές της Αντίστασης εμπνεύστηκαν απ τις ιδέες, τις αξίες και τα οράματα του 21. Το ίδιο οι αξίες και τα οράματα της Αντίστασης, οσο και αν πολλοί τα θεωρούν ξεπερασμένα, αποτελούν διαχρονικά δομικά υλικά. Δομικά, με τα οποία θα χτίσουν οι νέες γενιές τις σύγχρονες αντιστάσεις, μέσα απ τις γραμμές των πολύχρωμων κοινωνικών κινημάτων ενάντια στην παγκοσμιοποίηση και την ομοιογενοποίηση, γιατί οι ιδέες αυτές και τα οράματα δείχνουν το δρόμο της ενότητας και της συλλογικής δράσης. Αλλωστε οι πιό μεγάλοι, οι πιό όμορφοι και η πιό κρίσιμοι αγώνες, ειναι οι αγώνες που έρχονται.

Στα χρόνια της κατοχής δεν υπήρχε η συγκροτημένη ελεύθερη πολιτεία. Μετά την κατάκτηση της χώρας ειχαν διαλυθεί τα πάντα. Οι Ελληνες ομως με την πατρογονική τους κληρονομιά των αρχαίων προγόνων και των σύγχρονων πατεράδων του 21, δεν ηταν δυνατόν να μην πολεμήσουν σαν θεριά στην Αλβανία και να νικήσουν. Και δεν ηταν δυνατόν μετά την εισβολή των Γερμανών και το τέλος της μάχης της Κρήτης, να μείνουν σε εθνική νάρκη και εθελούσια δουλεία. Αφού λοιπόν, ειχαν διαλυθεί τα πάντα ο αγωνιστής της Εθνικής Αντίστασης Αυτοεπιστρατεύτηκε. Ειναι ο Εθελοντής αυτός που έδωσε αυτόν τον σκληρό και άνισο αγώνα κατά των τριών κατακτητών.

Τον Εθελοντή αγωνιστή δεν τον υποχρεώνει κανένας να βάλει σε κίνδυνο τη μοναδική, μικρή σε μέγεθος και ανεπανάληπτη ζωή του. Η πατριωτική του συνείδηση και μόνο του το επέβαλε. Θέλει αρετή και τόλμη η ελεθερία λέει σε μια ωδή του ο ποιητής Ανδρέας Κάλβος. Και οι δυο αυτές ιδιότητες συνυπάρχουν στον αγωνιστή της Αντίστασης και κυρίως της ΕΑΜικής.

Με την Αυτοεπιστράτευση ο αγωνιστής, εκτός του οτι έβαζε σε κίνδυνο τη δική του ζωή, με βάση την αλληλέγγυα ευθύνη που εφάρμοζαν οι κατακτητές, έβαζε στον ίδιο κίνδυνο και τη ζωή των υπολοίπων μελών της οικογενείας, του συγγενικού, ακόμα και του φιλικού του κύκλου. Ενα αλλο, εξ ίσιου μεγάλο και καθοριστικής σημασίας γεγονός, που ειχε να αντιμετωπίσει ο εθελοντής σε σχέση με τον επιστρατευμένο, ειναι το γεγονός οτι η προσχώρησή του εθελοντικά στην Αντίσταση αφού δεν ειναι γενική, και κυρίως υποχρεωτική οπως στην περίπτωση της επιστράτευσης ειναι η διαταραχή της οικογενειακής γαλήνης και συνοχή της οικογένειας και ειδικά στις οικογένειες που δεν αντιλαμβάνονταν με τον ίδιο τρόπο την ανάγκη να οργανωθεί Αντίσταση.

Για την μονογαμική-αντροκρατούμενη οικογένεια την εποχή εκείνη, ο άντρας αντιστοιχούσε με τον ήλιο, Ο Ηράκλητος εφιστούσε την προσοχή στην παραδοχή πως ακόμα και «ο ήλιος, αν τολμήσει να απομακρυνθεί έστω και κατά ενα μέτρο απ την καθορισμένη τροχιά του-θέση», θα προκαλέσει τέτοια αναταραχή, της οποίας πρώτο θύμα δεν θα ειναι μόνο ο ίδιος...Και όμως αυτός ο «ήλιος» ενώ γνώριζε οτι «αν τολμήσει να απομακρυνθεί» θα ειναι ο ίδιος θύμα, προκειμένου να συμμετάσχει σε αυτό τον υπέροχο αγώνα για τη λευτεριά, δεν δύστασε να «απομακρυνθεί απ την τροχία του», προκειμένου να απελευθερωθεί η χώρα.

Βέβαια το σθένος με το οποίο ο καθένας συμμετάσχει στην διεξαγωγή αυτού του αγώνα για την απελευθέρωση της χώρας απ την τριπλή κατοχή και την ήττα του Ναζισμού, ευλόγως εχει υμνηθεί απ τους ποιητές σαν αρετή: η αρετή του γενναίου ήθους μπροστά στους κινδύνους που διέτρεχε η χώρα, και εύστοχα ο λόγος του Θουκυδίδη: «και επί τοις δεινοίς ευέλπιδες». Ομως ο ωραίος αυτός αγώνας για τη λευτεριά άφησε πίσω του αρκετά οικογενειακά δράματα.

Δεν ειναι λίγες οι περιπτώσεις που η εθελοντική ένταξη στην Αντίσταση, κάτω απ το βάρος των ατομικών και οικογενιακών αναγκών, καθώς και υπό την απειλή πλήθος κινδύνων που διέτρεχαν αυτοί που άφησε πίσω του ο εθελοντής προέκυψαν προβλήματα διάλυσης δεσμών, μνηστείας και διαζυγίων ακόμα.

Και κάτι ακόμα πιο τραγικό: Ο επιστρατευμένος οταν συλληφθεί θεωρείται αιχμάλωτος πολέμου. Και σαν αιχμάλωτος δεν εκτελείται, δεν βασανίζεατι και αν συμβεί να ειναι τραυματίας περιθάλπεται. Η σύμβαση της Γενεύης του καλύπτη-εξασφαλίζει οχι μόνο τη ζωή, αλλα του εγγυάται ολα τα ανθρώπινα δικαιώματα, ακόμα και τα έξοδα επιστροφής στη χώρα της καταγωγής του μετά τη λήξη του πολέμου.

Ενώ λοιπόν, τα βάσανα του επιστρατευμένου αιχμαλώτου πολέμου τελειώνουν με τη σύλληψή του. Του εθελοντή με τη σύλληψή του αρχίζουν, και αυτό γιατί για τον εθελοντή η σύμβαση της Γενεύης δεν ισχύει. Ο συλληφθής εθελοντής αιχμάλωτος, σπάνια φτάνει στη βάση του εχθρού και πιο σπάνια στο στρατόπεδο. Αν συνέβαινε δε να ειναι και τραυματίας, τελειώνει με την χαριστική βολή αφού ο εκτελεστής του, αν δεν επιβραβέβαιται δεν επιπλήτεται πολύ περισσότερο δεν τιμωρείται. Ο εθελοντής βασανίζεται για να δώσει χρήσιμες για τον κατακτητή πληροφορίες. Πληροφορίες που μπορούν να βοηθήσουν στη σύλληψη και αλλων εθελοντών ανταρτών η και ολοκληρη τη μανάδα που υπηρετούσε ο συλληφθής. Επειτα ειναι και το κόστος της περίθαλψής του τραυματία, η διατροφή και η φύλαξη. Δεδομένα που εχουν άμεση σχέση με την απόσπαση μάχημης δύναμης για τη φύλαξη και κόστος για τη διατροφή του. Ο εθελοντής συνειδητά δεδηλωμένος εχθρό του κατακτητή, η εκτέλεση ηταν η πιο προσφιλής και λυσιτελής πράξη.

Την τέτοια βάναυση και απάνθρωπη συμπεριφορά του ο κατακτητής, την διακιολογούσε με το σκεπτικό οτι αφού η χώρα κατακτήθηκε, τα όπλα παραδώθηκαν και η πολιτεία σχημάτισε κυβέρνηση εστω Κούϊσλιγκς ΕΣΥ ανθρωπάκι μου: γιατί δεν πειθάρχισες στις αρχές και

τους νόμους, αν οχι στους δικούς μας νόμους και αρχές, τουλάχιστο της δική σας «κυβένρησης» οπως πειθάχισαν οι υπόλοιποι συμπολίτες σου; Ποιός εισαι ΕΣΥ, που οχι μόνο αγνόησες νόμους και διατάξεις της κυβέρνησης της χώρας σου και μια κατοχή σαν τη γερμανική, οχι μόνο δεν πειθάρχησες, αλλα και τόλμησες να σηκώσεις όπλο ενάντια στη θέληση του Φίρερ; Δεν σκέφθηκες οτι παίρνοντας το όπλο θα ειχες να αντιμετωπίσεις ενα στρατό που μέσα σε λίγο χρόνο υπέταξε ολόκληρη την Ευρώπη και σε λίγο η σβάστικα θα κυματίζει στο Κρεμλίνο;

Βίωσα προσωπικά απ το ξεκίνημα την Αντίσταση και από προσωπική εμπειρία ξέρω πως υπήρξαν πολλές Αντιστασιακές οργανώσεις στη χώρα μας. Εκτός απ το ΕΑΜ, ο ΕΔΕΣ (μέχρις οτου δεν ενέδωσε στον πειρασμό...) η ΕΚΚΑ , η ΠΕΑΝ και πολλές μικρότερες, μα και ατομικές ακόμα που πολέμησαν τους κατακτητές. Ομως κατά γενική ομολογία το ΕΑΜ και το στρατιωτικό σκέλος του τον ΕΛΑΣ και το ΕΛΑΝ, ηταν η σπονδυλική στήλη της Αντίστασης. Αλλη μια διαφορά που υπάρχει ανάμεσα στις Αντιστασιακές οργανώσει, ειναι το γεγονός οτι ολες οι αλλες οργανώσεις έδρασαν τοπικά, ενώ το ΕΑΜ ειχε σε πανελλαδική κλίμακα δράση. Δεν θα ηταν δε υπερβολή αν έλεγε κανείς πως το ΕΑΜ ειχε οργανώσεις και πιο μικρό και απόμακρο χωριό.

Επειδή ολη η δομή των πολιτικών οργανώσεων (ΕΑΜ) και οι μονάδες του στρατού (ΕΛΑΣ) συγκροτούνται από Εθελοντές οι αποφάσεις που παίρνονταν και οι διαταγές που δίνονταν περιείχαν και το στοιχείο της ατομικής πρωτοβουλίας και του αυτοσχεδιασμού. Σαν συμμέτοχος ο Εθελοντής εκτός του οτι συμμετέχει στο πάρσιμο των αποφάσεων, μπορούσε να προσθέτει και να αφαιρεί ανάλογα με τα κάθε φορά δεδομένα. Από τη στιγμή που η μονάδα ανεξάρτητα αν ειναι διμοιρία, λόχος ή τάγμα θα πάρει τη διαταγή να δράσει αυτονομείται. Κινείται και δρά σαν ελεύθερος σκοπευτής και οι σχέσεις εμπιστοσύνης ειναι σχέσεις Τσίρκου. Η ζωή του ενός εξαρτάται απ τη ζωή του άλλου.

Εχοντας ενα τέτοιο πλούσιο σε προσφορά και δράση στο άμμεσο παρελθόν, Η Ελλάδα του 21ου αιώνα, δεν μπορεί να ζεί με τα φαντάσματα, τα ψευδεπίγραφα του απότερου παρελθόντος και τις προκαταλήψεις: είτε αυτά αφορούν την ιστορία, είτε τις επετείους, είτε τη λειτουργία του συστήματος και της κρατικής μηχανής. Πρέπει οχι μόνο να κλείσει τις πληγές, αλλά χωρίς υστεροβουλίες, προθέσεις και καιροσκοπισμούς, απαλλαγμένη απ τα βαρίδια του παρελθόντος να τραβήξει μπροστά Η επούλωση των τραυμάτων που άφησαν πίσω τους οι περιπέτειές του άλλοτε δεν σημαίνει λήθη. Ενα απ τα ποιό μεγάλα και ασήκωτα βαρίδια αντί να γιορτάζουμε σαν Εθνική Επέτειο την 12η Οκτωβρίου που απελευθερώθηκε η Ελλάδα, εμείς γιοτράζουμε τα κατάλλειπα της Αγγλό-βασιλό-Μεταξικής δικτατορίας.

Οι Ελληννες, οπως και οι αλλοι λαοί του κόσμου, κουβαλούν μέσα τους την ιστορία τους. Αυτή δίνει το στίγμα και την ταυτότητά τους. Η αναφόρα στα γεγονότα του παρελθόντος αποτελεί σταθερή βάση, ίσως την πιό σταθερή, για να στηριχθεί πάνω της η αίσθηση του πολίτη. Δηλ του ελεύθερου οσο και υπεύθυνου μέλους μιας κοινότητας Ανθρώπων. Μια κοινότητα που η ανάγκη του αγώνα και το εργαστήρι της ιστορίας έφερε κοντά, τους οδήγησε να ζούν μαζί, μέσα στο ίδιο πλαίσιο σχέσεων, αξιών, συμπεριφορών και αντιλήψεων. Συνεπώς η αναφορά στο παρεθλόν σημαίνει αναζήτηση, έρευνα, προσπάθεια κατανόησης και οχι διχασμό.

Οι όποιες ιστορικές περιπέτειες των προηγούμενων γενεών μπορεί να ειναι εξειρετικά χρήσιμες οταν επιτρέπουν την κατανόηση, τη λογική ερμηνεία των οσων συνέβησαν, οταν προσθέτουν την ανθρώπινη εμπειρία στην παιδεία των σημερινών ενεργών πολιτών. Αντίθετα μπορούν να γίνουν καταστροφικές οταν περιορίζονται στο απόλυτο, στο επιμέρους, και σε ό,τι μόνο το φανατισμό και τον φατριασμό μπορεί να υπηρετήσει. Σήμερα, η τετράχρονη κατοχική ιστορία και του εμφυλίου πολέμου, αν ερμηνευθεί και γραφτεί αντικειμενικά ο Εθελοντικός κατοχικός αγώνας και ο εμφύλιο ακόμα μπορούν πολλά να προσφέρουν στο γένος των Ελλήνων. Η μνήμη δεν ειναι πάντα μαύρη ή και, οπως εχει αποδείξει και η ιστορία, δύσκολο μέν αλλα χρήσιμο μάθημα για τις μεθεπόμενες γενεές. Το έθνος που θέλει να αγνοεί τους αγώνες, τις θυσίες και τους αγωνιστές που τις έκαναν και

κυρίως, που τιμά επιλεκτικά αυτούς που το πολέμισαν συνεργαζόμενοι με τον κατακτητή, ειναι καταδικασμένο να πάρει αργά ή γρήγορα το δρόμο της αντιπαράθεσης με ολες τις καταστρεπτικές συνέπειες.

Ο λαός γεμάτος αυτοπεποίθηση έβλεπε και στην νέα φάση του αγώνα την Ελλάδα της ειρήνης και της ανάπτυξης οπως πάντα με αισιοδοξία. Πίστευε κατάβαθα στις δυνάμεις του, την ελληνική ζωτικότητα και στο λαμπρό μέλλον της Ελλάδας. Αν οι ζωντανοί το αμφιβάλουν, οι νεκροί των αλαβανικών βουνών και της Αντίστασης, αυτοί, ούτε αμφέβαλαν ποτέ και ούτε αμφιβάλλουν. Πίστευαν και πιστεύουν πως υπήρχαν όλα τα δεδομένα-σπέρματα και φύτρα για την μεταπολεμική αναγέννηση της Ελλάδας.

Αλήθεια πόσο ενωμένο θα ηταν το εθνος, αν αντί για την 28η Οκτωβρίου γιορτάζαμε σε εθνική κλίμακα επίσημα την 25η Μαρτίου, την απελευθέρωση της Θεσσαλονικής και την 12η Οκτωβρίου 1944 την απελευθέρωση της Ελλάδας απ την τριπλή κατοχή και οχι μόνο στην Αθήνα; Μια τέτοια απόφαση θα ηταν η πιό έντιμη και η πιό ιερή προσφορά στο βωμό της εθνικής ενότητας και ομοψυχίας. Για να μην μείνουμε σαν λαό και χώρα όμηροι της παλιάς και παροχημένης λογικής. Πρέπει πάσει θυσία να αναγνωρίσουμε τους αγώνες αυτών που συνειδητά και εθελοντικά έδωσαν το «Παρών» στο προσκλητήριο των καιρών, Αυτών που ξεκίνησαν να αναμετρηθούν με το χάρο και κοιμήθκαν μάγουλο με μάγουλο μαζί του και ήξεραν γιατί...

Κάθε χρόνο στις 7 Ιουλίου, γιορτάζουμε την παγκόσμια ημέρα του εθελομτή αιμοδώτη. Και με το σύνθημα, χαρά σε εκείνον που το χέρι του : «Απλώνει αίμα να δώσει Ανθρωπό για να σώσει», προς τιμή του, ο καθένας αντιλαμβάνεται τη διαφορά που υπάρχει ανάμεσα στο αιμοδώτη που το χέρι του απλώνει Ανθρωπο «για να σώσει» σε σχέση με τον εθελοντή αγωνιστή που το κορμί του έβαλε εθελοντικά Βορρά Πατρίδα και Λαό να Σώσει! Και όμως οπως γράφω

Βέροια Κόγιας Νίκος

Από τη πιο μακρινή αρχαιότητα, η ανθρωπότητα καταπιάστηκε με το πρόβλημα της καταγωγής του σύμπαντος κόσμου. Οι πιο αρχαίες μυθολογικές παραδόσεις, τα πιο παλιά ιερά βιβλία των θρησκειών αρχίζουν πάντα με για αφήγηση της δημιουργίας του κόσμου. Ειναι πιθανό οτι ο πρωτόγονος άνθρωπος, μόλις βρήκε την ευκαιρία να σκεφθεί για το μέλλον του, ασφαλώς θα αναρωτήθηκε πρώτα από όλα ποιά ηταν η «καταγωγή» της φύσης, που στους κόλπους της ζούσε...
Οι αιώνες κύλησαν. Οι ερμηνείες που φανταστήκανε και δώσανε οι μακρυνοί μας πρόγονοι, μας φαίνονται σήμερα παιδικά απλοϊκές. Διαβάζοντας τες, τώρα έχουμε την εντύπωση πώς ξεφυλλίζουμε τα ποιητικά λίγο γελοία απομνημονεύματα ενος κόσμου παιδικού που χάθηκε για πάντα.
Ολοι οι Ανθρωποι, από την κούνια μέχρι τον τάφο, χωρίς διάκριση σε φυλή ή χρώμα, περνούν από τους ίδιους σταθμούς ανάπτυξης. Δοκιμάζουν σε κάθε ηλικία με ελάχιστες διαφορές, ανάλογα την αιτία, φυλετικής, κλιματολογικής και βιοτικών αναγκών τις ίδιες κρίσεις ανάπτυξης ωριμότητας και παρακμής. Το ίδιο και οι ανθρώπινες κοινωνίες διατρέχουν ανάλογες μορφές, κοινωνικές θρησκευτικές και πολιτικές, με μέσα παραγωγής και ιδέες που ανταποκρίνονται σε κάθε μια από αυτές τις κοινωνικές μορφές.
Ομως οι αιώνες εξακολουθούσαν να κυλούν και σε κάποια ιστορική στιγμή οι πρωτόγονοι μακρινοί μας πρόγονοι, με το ψάξιμο, το μάτι, το αυτί και την αφή και κυρίως με το πλησίασμα, τη χειραψία και την ανταλλαγή της όποιας πείρας ειχε ο καθένας συνέβαλαν ο καθένας χωριστά και αργότερα από κοινού στην ανάπτυξη των μέσων παραγωγής-εργαλεία΄Με τον τρόπο αυτό και τη συνεργασία, διαμόρφωσαν τις προϋποθέσεις εκείνες για τη δημιουργία της οικογένειας που αποτέλεσε το δομικό κύτταρο της κοινωνίας και σε συνέχεια την κοινωνία.
Την πρωτόγονη κομμουνιστική κοινωνία. Ο κομμουνισμός υπήρξε το λίκνο της Ανθρωπότητας. Η καταστροφή του πρωτογενούς αυτού κομμουνισμού ειναι έργο του πολιτισμού, που βασικά χαρακτηριστικά του γνωρίσματα ειναι : α) η ιδιοκτησία και ειδικά η

ατομική ιδιοκτησία στα μέσα παραγωγής β) η εκμετάλλευση Ανθρώπου από ανθρωπο, γ) ο ταξικός διαχωρισμός της κοινωνίας σε τάξεις και δ) ο πόλεμος για το αυγάτισμα της ιδιοκτησίας και μέσω της ιδιοκτησίας το παραπέρα αυγάτισμα της δύναμης.
Στο έργο του «Νέα Επιστήμη» ο Βικό, που θεωρείται «πατέρας της φιλοσοφίας της ιστορίας» μιλά για μια «ιδεώδη αιώνια ιστορία, που σύμφωνα με αυτήν αναπτύσσονται διαδοχικά οι ιστορίες ολων των εθνών και οτι από οποιοδήποτε στάδιο αγριότητας, θηριωδίας ή βαβραρότητας, οι Ανθρωποι προχωρούν προς την κοινωνική ζωή».
Αυτό το Αέναο Γίγνεσθαι της Ανθρωπότητας, και η τάση της προς μια ενότητα ολοένα πιο εσωτερική, πιο απόλυτη και πιο συνεκτική, πραγματοποιείται προοδευτικά με την ανάπτυξη των μέσων παραγωγής και το ανέβασμα των ομάδων προς τη συγκρότηση των φυλών, των εθνών και σήμερα μιλάμε για οικουμενική κοινωνία.
Οι αιώνες ομως εξακολουθούσαν να κυλούν, και οι προδιαγραφές που περιείχε στον πυρήνα της η ατομική ιδιοκτησία, άρχισαν να κάνουν την εμφάνισή τους και να προσδιόριζαν με σαφήνεια τον τρόπο με τον οποίο θα λειτουργούσε πλέον η κοινωνία των Ανθρώπων με βάση την ατομική ιδιοκτησία στα μέσα παραγωγής. Βέβαια Ιδιοκτησία υπήρχε και στο πρωτόγονο κομμουνιστικό σύστημα, στα ατομικά-προσωπικά είδη επένδυσης και υπόδησης. Η άλλη ιδιοκτησία δεν ηταν ατομική, αλλα κοινωνική-συλλογική.
Στό κοινοτικό σύστημα ηταν τόσο βασικό και αναγκαίο, να πάρει κάθε μέλος του γένους τη μερίδα της τροφής του, που στην ελληνική γλώσσα η λέξη «μοίρα» που αρχικά σήμαινε μερίδα τροφής, πήρε αργότερα τη σημασία του «πεπρωμένου-μοίρας», της υπέρτατης θεότητας, όπου θεοί και Ανθρωποι υποτάσσονταν, που μοιράζει στον καθένα το χρόνο της ζωής του, όπως ακριβώς η Μητριαρχία των κρατικών «συσσιτίων» μοίραζε την μερίδα της τροφής. Στην ελληνική μυθολογία λέει ο Paıl Lafarcıe, το «πεπρωμένο» προσωποποιείται σε γυναίκες-θεές (Μοίρες Κήρες κλπ) και οτι αρχικά τα ονόματα αυτά σήμαιναν την μερίδα τροφίμων και μοίρασμα των λαφύρων.
Το γεγονός αυτό οτι τώρα πλέον το κάθε μέλος, εκτός από τη μερίδα τροφής που δικαιούται, δικαιούται και μερίδα απ τα λάφυρα, δείχνει οτι μέσα στο σύστημα της κοινοκτημοσύνης στα μέσα παραγωγή οτι η κοινωνία ειχε άρχισε να παρουσιάζει ενα μικρό πλεόνασμα, εστω και με τη μορφή του λάφυρου, καθώς και οι διεργασίες για το πώς θα χρησιμοποιηθεί αυτό το πλεόνασμα. Για αρκετούς αιώνες το πλεόνασμα αυτό, έδωσε τη δυνατότητα στη κοινότητα να αποσύρει ανθρώπους από την άμεση καθημερινή παραγωγή και να τους αναθέσει να ερμηνεύσουν πιο αντικειμενικά την «καταγωγή» της φύσης, που τράβηξε από πολύ νωρίς την προσοχή τους και που στους κόλπους της ζούσε αλλα και έρευνα για την παρά πέρα ανάπτυξη των μέσων παραγωγής-εργαλείων.
Αυτό το ίδιο το πλεόνασμα, στο καθεστώς της κοινοκτημοσύνης, ενώ απαντούσε και έλυνε μια σειρά προβλήματα ανάπτυξης και πολιτισμού, διαμόρφωνε παράλληλα μέσα στα σπλάχνα της κοινότητας, τα φύτρα, τις δομές, τους θεσμούς και τα αντίστοιχα όργανα, για την ιδιοποίησή του από τα άτομα πλέον και οχι οπως προηγούμενα και ειδικά από αυτούς, που δεν συμμετείχαν άμεσα στην παραγωγή, αλλα καταγίνονταν με την παρατήρηση και την έρευνα.
Αυτοί τρεφόμενοι από την κοινωνία, ειχαν τον χρόνο και την πείρα να διαμορφώσουν τις δομές εκείνες που θα τους επέτρεπε να ιδιοποιηθούν ατομικά αυτό το πλεόνασμα. Αρα, δεν ηταν ο πάσσαλος, οπως πολλοί ισχυρίζονται, αυτός που δημιούργησε τα πρώτα φύτρα-έμβρυα της ιδιοκτησίας και το πέρασμα της κοινωνίας των ανθρώπων από καθεστώς της κοινοκτημοσύνης στο καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας. Αλλά αυτό ακριβώς το πλεόνασμα και η γνώση που δημιούργησαν τις κοινωνικό-οικονομικές προϋποθέσεις, να περάσει η τότε κοινωνία των Ανθρώπων από το Καθεστώς της κοινοκτημοσύνης στο Καθεστώς της Ιδιοκτησίας.
Το πλεόνασμα λοιπόν, ηταν αυτό που μετακίνησε τον άξονα της ζωής από την Εργασία στην ιδιοκτησία. Από την κοινωνία της εργασίας στην κοινωνία της ιδιοκτησίας. Αυτό το ίδιο το πλεόνασμα-υπεραξία ειναι αυτό που θα επαναφέρει τον άξονα της ζωής από το καθεστώς της ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγή στο καθεστώς της εργασίας και την κοινοκτημοσύνης στα μέσα παραγωγής και θα απαλλάξει το γένος των Ανθρώπων από τη δουλειά- δουλεία και τη σκλαβιά. Θα το απαλλάξει από την υποταγή, την ταπείνωση, τον

εξευτελισμό και τον μηδενισμό. Η επαναφορά στο καθεστώτος της εργασία θα επανασυνδέσει τον Ανθρωπο με την αλληλεγγύη, την ηθική, την αξιοπρέπεια, την αυτογνωσία και θα λειτουργεί πλέον, οπως παλιά αυτόβουλα και αυτεξούσια.
Και θα απαλλαγεί γιατί αλλο πράγμα ειναι η εργασία και αλλο πράγμα η δουλειά. Οταν εργάζεσαι επιλέγεις, σκέπτεσαι, σχεδιάζεις, τροποποιείς ή ανακαλείς και μετά αποφασίζεις να δράσεις. Ενώ οταν δουλεύεις δεν συμμετάσχεις στο σχεδιασμό και την απόφαση. Την απόφαση την παίρνουν άλλοι. Εσύ ο δουλευτής εισαι υποχρεωμένος μόνο να εκτελείς αδιαμαρτύρητα)και να δέχεσαι ανά πάσα στιγμή υπό ην απειλή της απόλυσης, με τις όποιες δικαιολογημένες ή αδικαιολόγητες παρατηρήσεις. Ανάμεσα λοιπόν, στη δουλειά και την εργασία υπάρχει μια τεράστια ειδοποιός διαφορά.
Μια διαφορά που οχι μόνο προσδιορίζεις αλλά και επιβεβαιώνει την διαφορά των δυο συστημάτων: τρόπο παραγωγή ,ζωής και κατανομής που κοινωνικά παραγόμενου πλούτου. Στο καθεστώς της ιδιοκτησία ο κοινωνικά παραγόμενος πλούτος κατανέμεται ιδιωτικά, ενώ στο καθεστώς της ΕΡΓΑΣΙΑΣ κοιννωνικά
Η εργασία απελευθερώνει το στοιχείο της δημιουργίας που κλείνει μέσα του ο κάθε Ανθρωπος. Τότε η εργασία ειναι Λευτεριά, ειναι Φως, ειναι ζωή, ειναι πολιτισμός. Στην εργασία, ο εργαζόμενος πηγαίνοντας στο χώρο της εργασίας, επειδή την εχει επιλέξει κουβαλά μαζί του ολόκληρο τον εαυτό του, ολόκληρο το ΕΙΝΑΙ του.
Και αυτό γιατί πάει να κάνει κάτι που το θέλει, που το ποθεί, που το αγαπά, που θα ειναι το έργο των Χεριών και του Νου τού. Ένα έργο που θα καταξιώσει τον δημιουργό. Το έργο που επιβεβαιώνει το ΕΙΝΑΙ αυτού που το συνέλαβε, σχεδίασε και εκτέλεσε. Θα ειναι ενα έργο, που εκτός ολων των αλλων, θα περιέχει την άμιλλα και οχι τον δολοφόνο ανταγωνισμό. Τον ανταγωνισμό που σκοτώνει εκτός από έργο και τον ίδιο των άνθρωπο Ενα έργο πολύτιμο και χρήσιμο για τον συνάνθρωπο. Ενα έργο που θα εκφράζει σε ολη την έκταση το στοιχείο της δημιουργίας, την ίδια τη δημιουργία. Τον Ανθρωπο καλλιτέχνη και τον καλλιτέχνη Ανθρωπο.
Αντίθετα η δουλειά, η μισθωμένη δουλειά, που ουσία και περιεχόμενο ειναι μια προσαρμοσμένη στο καπιταλιστικό σύστημα παραγωγής δουλεία. Η μελέτη της ιστορίας επιβεβαιώνει οτι μετά το πέρασμα της κοινωνίας των Ανθρώπων στο καθεστώς της ιδιοκτησίας, η δουλεία ανεξάρτητα από την ονομασία, δούλος, δουλοπάρικος και τώρα προλετάριος, πήρε τη θέση της εργασίας. Επαψε πλέον να εργάζεται αλλα δουλεύει. Εκτοτε ο ανιδιοκτήτης Ανθρωπος, μετατράπηκε σε αντικείμενο-πράγμα-εκμετάλλευσης. Εχασε την προσωπική του αξιοπρέπεια. Εχασε την Ανθρώπινη υπόσταση.
Αναγκάζεται να κάνει οποιαδήποτε δουλειά άσχετη με τους ικανότητες και δεξιότητες προκειμένου να εισπράξει, σαν μισθό ή μεροκάματο εκείνο το απαραίτητο κόστος για να διατηρηθεί στη ζωή και για να αναπαραχθεί η μυϊκή και πνευματική δύναμη-ικανότητα του σύγχρονου δούλου. Δεν υπάρχει χειρότερο πράγμα, μεγαλύτερη σκλαβιά από το να ειναι ο άνθρωπος υποχρεωμένος για ολόκληρη τη ζωή του να κάνει μια δουλειά που δεν τον εκφράζει και κυρίως που δεν ειναι αντίστοιχη με τις σωματικές και πνευματικές προδιαγραφές του.
Δεν θα ηταν δε υπερβολή αν έλεγε κανείς, οτι δούλος στο δουλοκτητικό σύστημα μα και ο δουλοπάρικος αργότερα στο Φεουδαρχικό βρίσκονταν σε πλεονεκτικότερη θέση σε σχέση με τον σημερινό προλετάριο από άποψη δικαιωμάτων. Μπορεί ο δουλοκτήτης να ειχε το δικαίωμα να πουλήσει τον δούλο, δεν ειχε ομως το δικαίωμα να τον αφήσει νηστικό, απροστάτευτο και χωρίς στέγη, περίθλψη κλπ, εστω αντίστοιχη με την φροντίδα και το ενδιαφέρον που θα έδειχνε για κάποιο άρρωστο ζώο του, αφού η μυϊκή και η πνευματική δύναμη παράγεται με την τροφή. .
Και θα το φρόντιζε γιατί αν δεν του πρόσφερε ολα αυτά και δεν τον φρόνντιζε δεν θα ηταν σε θέση να παράγει. Ο δούλος ηταν ταυτισμένος με τη ζωή του δουλοκτήτη. Μπορεί να μην ηταν ελεύθερος να φύγει. Δεν πέθαινε ομως απ την πείνα και δεν ειναι απροστάτευτος από τους όποιους κινδύνους. Ενώ ο προλετάριος μπορεί να ειναι ελεύθερος να φύγει απ τον σύγχρονο αφέντη του ειναι ελεύθερος ομως να πεθάνει από την πείνα σαν του χιλιάδες κλωσσάρ.

Αυτό το πλεόνασμα με την πάροδο των αιώνων, οπως οδήγησε την πρωτόγονη κομμουνιστική κοινωνία στο καθεστώς της ιδιοκτησίας. Οταν λέμε πλεόνασμα, εννοούμε αυτό το κομμάτι που περισέβει μετά την κάλυψει των ζωτικών και πνευματικών αναγκών του Ανθρώπου.
Τί ειναι ομως αυτό το πλεόνασμα, πως, που και πότε παράγεται αυτή η αόρατη δύναμη που μετακίνησε τον άξονα της ζωής από την κοινοκτημοσύνη στην ιδιοκτησία.
Αν, για παράδειγμα, σήμερα, ο εργάτης δουλεύει οχτώ ώρες ενώ αρκούν μόνο οι τέσσερες ώρες δουλειάς για να παράγει μια αξία ίση με εκείνη του δικού τους κόστους παραγωγής, δηλαδή αρκούν να αγοράσει τα υλικά και τα πνευματικά αγαθά για να αναπαράγει την μυϊκή και πνευματική δύναμη. Τη δύναμη που κατανάλωσε κατά τη διάρκεια της δουλειάς, οι αλλες τέσσερες ώρες αντιπροσωπεύουν το πλεόνασμα-«υπεραξία». Μια αξία που, δημιουργήθηκε κατά τη διάρκεια της παραγωγικής διαδικασίας με την ενσωμάτωση-υλοποίηση της εργατικής δύναμης, του δούλου στο δουλοκτικό σύστημα, που ήταν και το πρώτο ταξικό κοινωνικό σύστημα κοινής παραγωγής και ατομικής διανομής αυτού του κοινωνικά παραγόμενου πλούτου. Η ίδια με ορισμένες αλλαγές ήταν ο τρόπος δουλεία και η ζω των δουλοπάρικων η και των κολίγων αργότερα.
Ο εργάτης λοιπόν, παίρνει μια αξία, η οποία, αντιστοιχεί σε τέσσερες ώρες δουλειάς και δίνει σε αντάλλαγμα μια αξία που αντιστοιχεί σε οχτώ ώρες δουλειάς. Αυτή ειναι η πραγματική ουσία της «ελεύθερης» ανταλλαγής- συναλλαγής και σύμβαση, ανάμεσα στον εργάτη και τον ιδιοκτήτη μετά την μετακίνηση του άξονα της ζωής από την εργασία στην ιδιοκτησία προ καπιταλιστικά «πλεόνασμα» και σήμερα υπεραξία με τον κεφαλαιοκράτη. Από τη σχέση αυτή-συναλλαγή, ανάμεσα στην εργάτη και τον καπιταλιστή προκύπτει η τετράωρη πρόσθετη απλήρωτη δουλειά και ειναι αυτό το πλεόνασμα-υπεραξία, που παράγει κέρδος, το οποίο κέρδος ιδιοποιείται ο ιδιοκτήτης-κεφαλαιοκράτης.
Η εμφάνιση του καθεστώτος ιδιοκτησίας προ ϊδιοκτησιακά και το πέρασμα της κοινωνίας των ανθρώπων στον καπιταλισμό και η ανάπτυξή του στηρίζεται εξ ολοκλήρου, στην εκμετάλλευση Ανθρώπου από άνθρωπο. Το κεφάλαιο σε τελευταία ανάλυση δεν ειναι τίποτε αλλο, παρά το συσσωρευμένο κέρδος ή αλλιώς η απλήρωτη δουλειά.
Η ατομική ιδιοκτησία, έδωσε στο ιδιοκτήτητή της, με τη μορφή της υπεραξίας, μια πρόσθετη δύναμη. Μια δύναμη πέρα από την μυϊκή δύναμη και την όποια πνευματική του ικανότητα. Η ξεχωριστή αυτή δύναμη, επέτρεψε στους ιδιοκτήτες να τρέφονται αποκλειστικά από την δουλειά των άλλων, και ο παρασιτισμός να γίνει ενα πρόσθετο μέσο δύναμης. Η δύναμη αυτή επέτρεε στην ιδιοκτησία να διαμορφώσει εκείνες τις κατάλληλες δομές και θεσμούς για την εκμετάλλευση του Ανθρώπου από τον άνθρωπο. Κάτι τέτοιο ηταν εντελώς ξένο στην προηγούμενη κοινωνική οργάνωση, στα πλαίσια της οποίας η κοινή ιδιοκτησία καθώς και η γενική υποχρέωση όλων να εργάζονται, αποτελούσε μακραίωνα βαθειά ριζωμένη προταρχική, αρχή και εκούσιο βίωμα.

Ομως οι αιώνες κυλούσαν, και στο βαθμό που εξελίσσονταν τα μέσα παραγωγής το πλεόνασμα μεγάλωνε και σύστημα της ατομικής ιδιοκτησία στα μέσα παραγωγής επεκτείνονταν διαμορφώνονται τα έθνη. Τα έθνη, το ενα ύστερα από το αλλο διαμορφώνονται σε κράτη. Τα κράτη εθνη οργανώνουν στρατούς και πολεμικούς μηχανισμούς. Η τάση της ζωής προς μια ολοένα πιο εσωτερική, πιο πνευματική, διαστρέφεται και παίρνει τη μορφή μιάς φρικτής γελοιογραφίας- του Ιμπεριαλισμού. Κάθε εθνικό κράτος ονειρεύεται να κατακτήσει και να υποδουλώσει όλα τα αλλα.

«Δεν θα ζήσουν παρά οσοι πουλούν και αγοράζουν. Αυτός ειναι ο νόμος του πολέμου(...) Δίκαιο, ομορφιά, δίψα για την αλήθεια, ειναι πράγματα ανυπόστατα για το θεριό». Παντ Πολεμάκης «Ο ήλιο του θανάτου» απ την Εστία
Κίγιας Νίκος

«ΤΟ ΣΥΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟ ΕΝΟΣ ΠΙΛΑΤΟΥ»

Πριν από καιρό και συγκεκριμένα στα ογδόντα εξάχρονα γενέθλιά μου, ενας αγαπητός συναγωνιστής και για πολλά χρόνια συγκρατούμενος, ειχε την καλή έμπνευση να μου στείλει για δώρο το βιβλίο του Εισαγγελέα Εφετών Παύλου Δελαπόρτα, με τίτλο

«Σημειωματάριο ενός Πιλάτου». Και εγώ την καλή τύχη να διαβάσω ενα αξιόλογο βιβλίο από τα παλιά. Στην ευχητήρια κάρτα έγραφε «Να θυμιθείς τα παλιά καθώς και το πως εμείς οι άνθρωποι της προσφοράς βρεθήκαμε, οπως και οι αγωνιστές του 21 στα κάτεργα της Γυούρας και μεσαιωνικές φυλακές της Πύλου, της Κέρκυρας, του Επταπυργίου, της Κεφαλονιάς κλπ, τις (χάψες) του Μακρυγιάννη» και τα φρικτά μεσαιωνικά κάστρα όπως τις χαρακτήρισε ο Κοραής»

Η ευχητήρια κάρτα σου αγαπητέ αξέχαστε φίλε και συναγωνιστή, μου θύμισε οχι μόνα πολλά από τα «παλιά» αλλά και σύγχρονα γεγονότα και ιστορικά δεδομένα, πολλά από τα οποία είχαν εξ ίσου μεγάλη ιστορική σημασία, κόστος και συνέπειες για το λαό και τη χώρα. Και το βασικότερο μου θύμισε οτι η ζωή και η πορεία της ζωής κάθε ανθρώπου, λειτουργεί ακριβώς οπως λειτουργεί και η ιστορία. Η ιστορία κάθε ανθρώπου και χώρας, την περίοδο εκείνη, εκτός από αυτούς που της γύρισαν την πλάτη, ειναι μια πληγή στο σώμα κάθε ανθρώπου και της χώρας συνολικά. Μια πληγή, που ενώ με τον χρόνο κλείνει. Η **ΟΥΛΗ** ομως, παραμένει για να θυμίζει στον Ανθρωπο το διάβα της ζωής του και στη χώρα την ύπαρξη και τη συμβολή της στο κοινωνικό-πολιτιστικό γίγνεσθαι στην κοινωνία των Ανθρώπων.

Οσο για το Βιβλίο του Εισαγγελέα Κ Παύλου Δελαπόρτα, σε ευχαριστώ από καρδιάς. Ειναι ενα ντοκουμέντο που βίωσε και έγραψε ο ίδιος «Και εύγε του». Ενα ντοκουμέντο, αν οχι αντίστοιχο με αυτό των Δικαστών Τερτσέτης και Νικολαϊδης, που έμειναν στην ιστορία γιατί τόλμησαν να σηκώσουν το Ανθρώπινο και Δικαστικό τους ανάστημα και έσωσαν τα κεφαλιά των Αγωνιστών: Κολοκοτρώνη και Πλαπούτα και στο πρόσωπό τους την Παλιγγενεσία της Ελλάδας.

Οποίος ειχε την τύχη να διαβάσει τη «Δίκη του Στρατηγού Κολοκοτρώνη» ασφαλώς θα γνωρίσε το βαρύ κόστος που πλήρωσαν αυτοί οι αξιοθαύμαστοι Ανθρωποι και Δικαστές, επειδή αρνήθηκαν να υπογράψουν την ποινή του θανάτου, που επέβαλε με την υπόδειξη του Υπουργού δικαιοσύνης και την απειλή των όπλων το Δικαστήριο. Μα και τον εισαγγελέα κ Δελαπόρτα, δεν τον άφησαν Αλώβητο. .

Μπορεί το έργο του κ Δελαπόρτα, να μην ειναι σαν πράξη αντίστοιχο με αυτή του Τερτσέτη-Νικολαίδη. Καταγράφει όμως και φωτίζει πως λειτούργησε η μετά απελευθερωτική **ΔΟΤΗ** με τα Αγγλικά όπλα εξουσία, το ρόλο και τη σχέση των συνεργατών και του παρακράτους με αυτή την εξουσία. Μα και πως αυτή η ΔΟΤΗ εξουσία, λειτούργησε και εξόντωσε χιλιάδες αγωνιστές του Εθνικού Απελευθερωτικού αγώνα και την συμβολή του, καθώς ηταν ενταγμένος στο στρατηγείο του συμμαχικού αγώνα συνέβαλε στην ήττα του άξονα.

Με την Κεφαλονίτικη καλλιτεχνική και λογοτεχνική του φλέβα, ο Εισαγγλέας κ Δελαπόρτας, ζωγράφισε με ανεξίτηλα χρώματα την εποχή εκείνη και μας παρέδωσε ενα συγκλονιστικό πίνακα, ενα ζωντανό και αναμφισβήτο ντοκουμέντο. Ενα ντοκουμέντο που δείχνει ανάγλυφα τη μετά Δεκεμβριανή Ελλάδα, οπως ακριβώς λειτουργούσε. Γιατί αυτά που συνέβαιναν στο Γύθειο, τα ίδια και απαράλαχτα γινόταν στο πολλαπλάσιο σε ολόκληρη την Ελλάδα και ειδικά στην Μακεδονία και την ύπαιθρο χώρα. Σε μια εποχή που η χώρα επανασυνδέθηκε από ενα απίστευτο σκοτεινό καθεστώς παρανομίας, και μετά την απελευθέρωση, ασύστολα καταστρεφόταν μέρα με την ημέρα κυρίως οι ενσυνείδητοι ένοπλοι, πολιτικοί και οικονομικοί συνεργάτες των κατακτητών.

Ο κ Δελαπόρτας, που όντας εν ενεργεία Εισαγγελέας, βίωσε αυτοπροσώπος αυτό, πρότυπο συμβάν το οποίο λειτουργούσε σε ολη τη χώρα και σε πολές περιοχές με πιο επαχθείς όρους! Το ίδιο θα μας βοηθήσει να καταλάβουμε γιατί και αυτοί οι μερικοί δωσίλογοι που οδηγήθηκαν στα ειδικά δικαστήρια δωσίλογων, οχι μόνο έμειναν ατιμώρητοι, αλλα και ενταγμένοι προνομιακά σε θέσεις κλειδιά στον μεταπολεμικό κρατικό μηχανισμό σαν οι πιο δοκιμασμένοι αντί κομμουνιστές, οχι μόνο έμειναν ατιμώρητοι αλλα και πολέμησαν με πάθος και εμπάθεια τους Εθελοντές αγωνιστές της Αντίστασης.

Διαβάζοντας το βιβλίο του Εισαγγελέα Δελαπόρτα, οχι απλώς θυμήθηκα τα παλιά, αλλα ξανά έζησα, μέρα τη μέρα, χρόνο με το χρόνο ολα τα δεδομένα για πώς ξεκινήσαμε, πως φτάσαμε στην Απελευθέρωση της χώρας και κυρίως γιατί, μετά την απελευθέρωση φτάσαμε στα ξερονήσια και τις φύλακές. Ο Εισαγγελέας Δελαπόρτα, με τον δικό του τρόπο εξηγεί πολλούς απ τους λόγους γιατί φτάσαμε εκεί: στις «Χάψες», τα Μακρονήσια και στα κάστρα του Κοραή και αρκετές χιλιάδες στον Αγιο Πέτρο!

Ο εισαγγελέας εφετών Παύλος Δελαπότρας, στο βιβλίο του «Το Σημειωματάριο ενός Πιλάτου», μας δίνει πολλές και σημαντικές πληροφορίες για τη συμπεριφορά του ελληνικού κατεστημένου και των δικαστικών λειτουργών την εποχή εκείνη, προερχόμενα από τα ίδια τα σπλάχνα του ίδιου του δικαστικού σώματος. Από αυτά που αναφέρει στο βιβλίο θα πάρουμε μια μικρή, πολύ πικρή «γεύση», ομως αυτούσια και αναμφισβήτητη γεύση, για το πώς λειτούργησε το επίσημο μετά απελευθερωτικό κράτος και ειδικά η «ανεξάρτητη» και τότε «τυφλή» δικαιοσύνη.

Ήταν λέει, ότι οι απειράριθμες μηνύσεις που ειχαν υποβληθεί εναντίον αριστερών για φόνος, που έκαναν ή δεν έκαναν κατά το διάστημα της εχθρικής κατοχής, σε συνδυασμό με τον αφάνταστα μεγάλο αριθμό μηνυομένων στην ιδια μήνυση και για το ίδιο έγκλημα. Ιδού ενα τυπικό παράδειγμα: Υστερα απ το κατεβατό των ονοματεπωνύμων, κατοικίας κλπ των μηνυομένων, οι υπ αρίθ 1-10 έλεγαν οτι ήσαν μέλη του ΕΑΜ, από το 11-20 ήσαν μέλη του ΕΛΑΣ, απ το 21-30; ήσαν μέλη της ΕΠΟΝ του χωριού μας, οι υπ αρίθ 31-40 ήσαν μέλη της αυτοδιοικήσεως, οι υπ αριθ 41-50 ηταν μέλη της ΕΤΑ-Επιμελητεία Του Αντάρτη-οι υπ αριθ 51-60 ησαν μέλη της Πολιτοφυλακής, οι υπ αρίθ 61-70 ήσαν στο Φρουραρχείο, οι υπ αρίθ 71-80 ήσαν φρουροί στο στρατόπεδο συγκεντρώσεως κλπ».

»Πολλές μηνύσεις έφταναν να καταγγέλουν και 60-100 πρόσωπα ως δράστες. Και συνέχιζαν οι μηνύσεις την εξιστόρηση των συνθηκών που ειχε διαπραχθεί το έγκλημα, μιάς η περισσοτέρων ανθρωποκτονιών και πια συμμετοχή ειχαν όλοι οι κατηγορούμενοι ως συνένοχοι εγκλήματος...»(σελ 109)

«...Διευκρινίζω οτι ο τύπος αυτών των μηνύσεων ειχε μεθοδευθεί μετά από διαβουλεύσεις εισαγγελέων και αστυνομικών αρχών και, όπως ηταν επόμενο, η δίωξη των αριστερών προσέλαβε απίθανες διαστάσεις. Οσον αφορά στο πού κατέληξε η βιομηχανία αυτή των μηνύσεων, την απάντηση τη έδωσε ο κ Δελαπόρτας «...στον τρομακτικό αριθμό των 40,000 προφυλακισμένων που έφταναν να κρατούνται σε στρατόπεδα συγκεντρώσεων...» σελ 91.

«...Στο χωριό Βολίμες της Ζακύνθου, συνεργάτες των Ιταλών πρόδωσαν συγχωριανούς τους οτι ειναι μέλη του ΕΑΜ. Οι Ιταλοί τους πιάσανε, τους βασανίσανε και τους κλείσανε στις φυλακές. Μετά την απελευθέρωση, οι παθόντες κάνανε μήνυση κατά των ανθρώπων που τους κατέδωσαν. Εγινε ανάκριση, απ την οποία αποδεικνύονταν πλήρως το γεγονός, οτι οι κατηγορούμενοι «κατέδωσαν Ελληνες υπηκόους εις τον εχθρό», οπως ακριβώς ορίζεται το αδίκημα στην υπ αριθ 6 το Γενάρη του1945 Συντακτική Πράξη (για τη δίωξη των δωσίλογων).

«...Εκανα πρόταση στο δικαστικό συμβούλιο Ζακύνθου και το συμβούλιο με βούλευμά του δέχθηκε την πρόταση μου και τους παρέπεμψε. Οι κατηγορούμενοι έκαναν έφεση στο Εφετείο Πατρών και ενας αντιεισαγγελέας Εφετών, που ενσάρκωνε το πνεύμα του Δεκέμβρη, δηλ της τυφλής κουμμουνιστοφαγίας και της άφεσης των αμαρτιών στους δωσίλογους, πήρε την υπόθεση. Μη μπορώντας να στηρίξει αλλου την απαλλακτική πρόταση για τους κρατουμένους, γιατί αποδεικνυόταν με συντριπτικά στοιχεία η πράξη τους, βρήκε μια αυθαίρετη, τελείως αστήρικτη νομικά και τερατώδη, μέσα στην αντικομμουνιστική εμπάθειά του αιτιολογία για να προτείνει την απαλλαγή των αγαπημένων του δωσίλογων. Και ενώ δινόταν με ποικίλους τρόπους άφεση αμαρτιών στους δεδηλωμένους δωσίλογους, οι Αντιστασιακοί στα στρατοδικεία πήγαιναν σαν apri ori ένοχοι και συνεπώς έπρεπε να ομολογήσουν και οχι να αποδείξουν την αθωότητάς τους.

» Εγραψε λοιπόν, στην πρόταση του πως η πράξη τους δε συγκεντρώνει τα στοιχεία του αδικήματος που τους αποδίδεται: «κατάδοση στον εσωτερικό... Γιατί εξηγούσε, ο

νόμος, για να στοιχειωθετηθεί το αδίκημα αυτό, απαιτεί να καταδώσει κανείς Ελλήνες στον εχθρό, αλλά οι μηνυτές απ τη στιγμή που προσχώρησαν στο ΕΑΜ, έπαψαν να ειναι Ελληνες και συνεπώς, αφού δεν κατέδωσαν Ελληνες, πρέπει να γίνει δεκτή η έφεσή τους και να απαλλαγούν από την κατηγορία...». Το συμβούλιο Εφετών δε δέχθηκε αυτή την αιτιολογία, αλλα βρήκε αλλη φόρμουλα, και τους απάλλαξε» (σελ 179-180). Κρίμα που ο κ Δελαπόρτας, δεν θέλησε να αποκαλύψει και το όνομα αυτού του «αξιοθαύμαστου ανθρώπου»!!!.

Ο Εισαγγελέας εφετών Παύλος Δελαπότρας, στο βιβλίο του «Το Σημειωματάριο ενός Πιλάτου», μας δίνει πολλές και σημαντικές πληροφορίες για τη συμπεριφορά των δικαστικών λειτουργών την εποχή εκείνη, προερχόμενα απ τα ίδια τα σπλάχνα του δικαστικού σώματος. Από αυτά που αναφέρει στο βιβλίο θα πάρουμε μια μικρή, πολύ πικρή, «γεύση» για το πώς λειτούργησε η «ανεξάρτητη» και τότε δικαιοσύνη και το επίσημο μετά απελευθερωτικό κράτος. Καθώς και το πώς οι εντός και εκτός δωσίλογοι έγιναν οχι μόνο «αγωνιστές» και «ήρωες» αλλά «κυβέρνησαν-διαχειρίστηκαν» για λογαριασμό των ξένων τη χώρα.

Τον Παύλο Δελαπόρτα τον Γνώρισα στις φυλακές Μεσολογγίου. Ήταν ο μόνος Εισαγγελέας που εφάρμοζε αδιάκριτα τον νόμο σε αυτούς που συμπλήρωναν τα δυο τρίτα της ποινής ανεξάρτητα αν ήταν ποινικός ή πολιτικός ο κρατούμενος.

Ποιος όμως ήταν ο Παύλος Δελαπόρτας; Μικρός στο «Δέμας»!... Το ύψος του μόλις 1,57μ…Πλην μέγας, μέγιστος στη λεβεντιά και στην αντρειωμένη του ψυχή!...Με τη ζωή και με τη δράση του χάραξε τα ίχνη του βαθιά στη δραματική ιστορία της κατοχικής Ελλάδας και των μετά τη Βάρκιζα αιματοβαμμένων δεκαετιών μέχρι τη χούντα

Και επρόκειτο να σφραγίσει τη λαμπρή καριέρα του με την υπόθεση της στυγερής δολοφονίας του βουλευτή της ΕΔΑ Γρ Λαμπράκη στις 22 του Μάη του 1963, που συντάραξε το Πανελλήνιο και την παγκόσμια κοινή γνώμη. Αντιεισαγγελέας Εφετών Θεσσαλονίκης τότε ο Παύλος Δελαπόρτας στάθηκε βράχος ασάλευτος και «Σηματώρος Δικαίου»

Και επικεφαλής ενός «Αστερισμού» έξ ίσου γενναίων δικαστών λειτουργών διεξήγαγαν από κοινού ένα τιτάνιο αγώνα κατά του παρακράτους της Δεξιάς και του ισχυρού μπλοκ υψηλόβαθμων στελεχών της χωροφυλακής και του παλατιού που συντηρούσαν το καθεστώς της βίας και τρομοκρατίας και δρούσαν όπως πάντα ασύδοτοι υπό την κάλυψη κίβληλης και ξενόβουλης κυβέρνησης.

Δεν δίστασαν αψηφώντας ακόμα και τη ζωή τους, να τους «καθίσουν στο σκαμνί» σαν ηθικούς αυτουργούς (Βέβαια υπήρχε η εγγύηση…ποτέ όμως η υποψία ότι ύστερα απ τα όσα ειχαν προηγηθεί ότι θα βρεθεί κάποιος Εισαγγελέας Δελαπόρτας και κάποιος Αστερισμός γενναίων δικαστών που θα τους καθίσουν στο σκαμνί) της δολοφον΄΄ίας Λαμπράλη και τον θανάσιμο στραυματισμό του Τσαρουχά, βουλευτές και οι δύο της Αριστεράς.

Όταν η Ελλάδα του «Φωτός» ειχε καταντήσει σε Ελλάδα του σκότους και του Ζόφου. Όταν οι Ελευθερίες και ι δημοκρατικοί θεσμοί ειχαν καταρρακωθεί απ τις συμμορίες των αιμοσταγών ταγματασφαλιτών και δωσίλοων σε ολη την Ελλάδα π άκρου σ' άκρου ειχε μετατραπεί σε ζούγκλα και σε Γκέτο

Όταν κι αυτή η δικαστική εξουσία, κυρίαρχος θεσμός του Συντάγματος κι εγγυητής των λαϊκών Δικαιωμάτων κι Ελευθεριών ειχε «Αλωθεί»…κατά τα το «Εαλώ η Πόλις». Τι κρίμα!-εξουθενωθεί πλήρως!.. Ε! ΤΟΤΕ λοιπόν άστραψε και βρόντηξε μεσούρανα η τιτανομαχία του αστερισμού αυτού των Δικαστών κι Εισαγγελέων με «πλοηγό και συντονιστή τον Παύλο Δελαπόρτα, που πάλεψαν απεγνωσμένα για να αποκαταστήσουν την βαρύτατη πληγείσα και νοσούσα Δικαιοσύνη ακμαία και θαλερή επί του Ιερού Βωμού της.

Και όταν το δικαστικό κατεστημένο με βούλευμα των πλημμελειοδικών διέταξε την αποφυλάκιση τω προφυλακισθέντων αξιωματικών της χωροφυλακής-ηθικών αυτουργών

της δολοφονίας-ο ανάξιο αυτό βούλευμα δειλών και προσκυνημένων δικαστών το ξετίναξε σαν κουρελόχαρτο ο Εισαγγελέας Πρωτοδικών Στυλιανός Μπούτης «κέρβερος» του νόμου και την μεστή δυναμισμού και ευψυχία έφεσή του. Την έφεση την οποία σε συνέχεια υποστήριξε ενώπιον του Συμβουλίου Εφετών ο Εισαγγελέας Εφετών Παύλος Δελαπόρτας με τις περισπούδαστες προτάσεις του, 380 σελίδων που σίγουρα θα καταλάβουν περίοπτη θέση στο Μουσείο των Δικαστικών θυσαυρών της χώρας.

Αφού δεν είχαν αλλες απόψεις για το πως θα έπρεπε να διαχειριστούμε σαν λαός την κατοχή και την απελευθέρωση της χώρας από τους τρις κατακτητές, διατύπωσαν αυτές τις παιδαριώδεις αντιλήψεις και απλουστεύντας ιστορικά εθνικά γεγονότα στα μέτρα τους που αποτελούν το πιο αντεθνικό και αντεθνικό μάθημα για το λαό. Τη στιγμή μάλιστα που γνωρίζουν οτι τα πράγματα δεν εξελίχθηκαν τόσο ειδυλλιακά. Αυτό που έγινε δεν ειναι αποτέλεσμα της τύχης, της σύμπτωσης, αλλα αποτέλεσμα της δράσης των προοδευτικών δυνάμεων.

Τώρα γιατί αυτοί οι παράγραφοι της προκήρυξης αποτέλεσαν τον πυλώνα πάνω στο οποίο δομήθηκε η φιλοσοφία της συνεργασίας και κυρίως οχι μόνο να μη συμμετάσχει των δυνάμεων αυτών που εξέφραζε η προκήρυξη στην εθνική Αντισταση. Θα σταχυολογήσω μερικά δεδομένα από τα αναφερόμενά του, την περίοδο που υπηρετούσε σαν Εισαγγελέας στο Γύθειο. Απ τον Οκτώβρη του 1945, έως τον Αύγουστον του 1946. Για μια εποχή που χώρα και λαός μόλις είχαμε μπει στο λάκκο των λεόντων.

???????*Το 1945 μόλις είχαμε βγει από μια πολεμική θύελλα που ξεθεμελίωσε τη χώρα και άφησε πίσω της ερείπια και τάφους. Μια εποχή που, ή σαν από θαύμα νεκραναστημένη δωσίλογη Δεξιά και οι αλλες συντηρητικές πολιτικές δυνάμεις, που έτρεμαν την απελευθέρωση του λαού για ολα τα ανομήματά τους. Μια εποχή που πουλούσαν και την ψυχή της ακόμα στο διάβολο για να μπορέσουν να επιβιώσουν. Είδαν σαν σωτήρες τους, τους Εγγλέζους και τους Αμερικανούς, οπως προηγούμενα ειχαν δει τους Γερμανούς. Τους Γερμανούς με τους οποίους σενεργάστηκαν σε όλα τα επίπεδα μαζί τους. Και πως η ελληνική ολιγαρχία από την αλλη μεριά έπεσε αχόρταγη πάνω στην κατασπαραγμένη χώρα, στήριξε τους ξένους και εκείνοι τη στήριξαν, κοινός στόχος τους ηταν ο ανήσυχος και ανυπότακτος λαός.*

Δυστυχώς στην πιο κρίσιμη στιγμή για το λαό και τη χώρα, και μια μεγάλη μερίδα της αστικής τάξης, αντί να προσεταιριστεί αυτό το λαογέννητο Λαϊκό κίνημα, στηριγμένη σε αυτό να ολοκληρώσει την αστικής επανάσταση, συντάχθηκε με τους φύσει εχθρούς της. Τους βοήθησε και ξανά οδηγήθηκε η χώρα εκ νέου στο λάκκο των λεόντων από τον οποίο λάκκο μόλις είχαμε βρει στις 12 του Οκτώβρη 1944, που απελευθερώθηκε η Αθήνα. Η αστική τάξης της χώρας μας για αλλη μια φορά διέπραξε ενα τραγικό, εγκληματικό θα έλεγα λάθος δίπλα σε αυτό του 1821, με την εγκατάλειψη του λαού και της χώρας πολύ πριν την κατάληψή της από τους Γερμανούς.

Ενώ γνώριζε οτι ύστερα από τη συμφωνία Τριώρτσιλ-Στάλιν οτι ο Κόκκινος στρατός δεν θα παραδίαζε τα ελληνικά σύνορα και ενώ το ΕΑΜ επί 53 μέρες, μετά την απελευθέρωση της Αθήνα, έλεγχε πολιτικά, οργανωτικά και ένοπλα ολόκληρη τη χώρα, με εξαίρεση ενα μικρό κομμάτι της Ηπείρου, συμμετέχοντας στην κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας με 5ή 6 υπουργούς, σεβόμενο τη συμφωνία του Λιβάνου και της Καζέρτας, που πρόβλεπε: οι δυνάμεις του ΕΛΑΣ, να στρατωνίσουν σε απόσταση 70 ή 80 τουλάχιστον χιλιόμετρα από την Αθήνα και τη Θεσσαλονίκη. Σεβόμενη και τη συμφωνία αυτή το ΕΑΜ, στρατώνισε την ομάδα στρατιών της Στερεάς Ελλάδα στη Λαμία και της Μακεδονίας στη Βέροια.

Στη Αθήνα και τη Θεσσαλονίκη δεν ειχε παρά μόνο δυνάμεις της πολιτοφυλακής για την τήρηση της τάξης, αφού δεν ειχε σκοπό οπως ισχυρίζονται οι δυνάμεις που κάλεσαν τους Αγγλους και οι Αγγλοι για να επέμβουν οτι θα καταλάβαινε με τα όπλα την εξουσία, κάτι που μπορούσε άνετα να το κάνει στις 53 μέρες που έλεγχε απόλυτα ένοπλα και πολιτικά ολόκληρη την Ελλάδα. Οι Αγγλοι σαν αυτοκρατορική δύναμη ακόμα τότε ήθελαν αντί πάσει

θυσίας τον έλεγχο της Ελλάδας. Για τα μελλοντικά τους σχέδια τους χρειάζονταν αυτό το στραυδρόμι του κόσμου. Γι' αυτό οι Αγγλοι εκτός τη συμφωνία με τον Στάλιν, για ειναι βέβαιοι οτι η Ελλάδα μετά τη λήξη του Β! Παγκοσμίου Πολέμου θα επανέλθει στη δική της Γαιωστραγική σφαίρα επιρροής, έκανε στο ίδιο υψηλότατο επίπεδο και με τον Χίτλερ στη Λισαβόνα.

Για μεν τη συμφωνία Τσιώτσιλ-Στάλιν μας ειναι γνωστή-μόνο από το σημείωμα που παραθέτει ο ίδιος στα απομνημονεύματά του, τη συμφωνία ομως με τον Χίτλερ μας της έδωσε αυτούσια ο συγγραφέας Μαθιοπουλος διασταυρωμένη στο έργο του «Εθνική Αντίσταση» σελ 134. Γράφει λοιπόν ο Μαθιόπουλος:??????????????????????????????????

Γνώριζαν οτι με τις πολιτικές δυνάμεις που ειχε οργανώση το ΕΑΜ και τον ένοπλο στρατό που κατόρθωσε να δημιουργήσει, στη διάρκεια της κατοχής, τις 600 μεγάλες και μικρές μάχες, που ειχε δώσει με τους κατακτητές και τους ένοπλους συνεργάτες, (τους σύγχρονους Νενέκους), ήξεραν οτι ενας τέτοιος εκ νέου εγκλωβισμός της Ελλάδας δεν ηταν εφικτός παρά μόνο εξαπάτηση οχι μόνο του ΕΑΜ και με όποιον αλλον θα μπορούσε να του φανεί χρήσιμος

Το σχέδιο ΜΑΝΝΑ ομως, στο οποίους συμμετείχαν στο σχέδιο εξόντωσης του ΕΑΜ, που ηταν ήδη έτοιμο από τον Αύγουστο του 1943. Οι δυνάμεις αυτές γνωρίζοντας την ύπαρξή του από κοινού κάλεσαν τους Αγγλους να επέμβουν ένοπλα για να τους λύσει μονομερώς και δια των όπλων το θέμα της εξουσίας. Στις 4 του Δεκέμβρη, αυτό που ηταν σχέδιο το έκαναν πράξη.

Το κάλεσμα των Αγγλων να επέμβουν ένοπλα αποτελεί έμπρακτη ομολογία, οτι δεν ειχε καμιά ελπίδα να πάρει την εξουσία με την ψήφο του λαού, οπως πρόβλεπε η συμφωνία του Λιβάνου. Ομως και μετά της δια των αγγλικών όπλων εξασφάλιση της εξουσίας, τη συμφωνία της Βάρκιζας και τον αφοπλισμό του ΕΛΑΣ, γιατί δεν θέλησε να το προσεταιριστεί αυτό το λαϊκό κίνημα, και στηριγμένο σε αυτό, θα άνοιγε ο δρόμος και στις καινούριες λαϊκές δημιουργικές δυνάμεις και κόμματα, μαζί με ό,τι καλύτερο και ηθικότερο θα ειχε μείνει ζωντανό από τα παλιά κόμματα. Αν το ειχε προσεταιριστεί η Ελλάδα, θα βάδιζε ενωμένη εθνικά και σύμφωνη προς την Ικανοποίηση των εθνικών της διακίων, προς την αποκατάσταση, μέσα στα νέα της σύνορα ολων των ελληνικών περιοχών.

Θα συγχρονιζόταν, η αναγεννημένη αυτή Ελλάδα, μέσα στα πλαίσια της νέας δημοκρατικής και αντιφασιαστικής Ευρώπης, περήφανη και αληθινα ανεξάρτητη, στο πλευρό των δύο μεγάλων συμμάχων της, εξ ίσου της Αγγλίας και της ΕΣΣΔ κατά πρώτο λόγο, αλλα και στο πλευρό ολων των αλλων Ενωμένων Εθνών.

Με τη σοφία που μας πλούτησαν τα 64 αυτά σημαδιακά χρόνια, βλέπουμε σήμερα ολοκάθαρα-σε όποια παράταξη και αν ανήκει ο καθένας μας-οτι χάσαμε τότε τη μοναδική ευκαιρία που είχαμε σαν λαός να συνταχθούμε σε ανεξάρτητη πολιτεία, να κρατήσουμε την Ελλάδα μόνο για μας τους Ελληνες, να πάρουμε τα προβλήματά μας στα δικά μας αποκλειστικά χέρια, να την ανασυγκροτήσουμε, να κρατήσουμε μεταξύ μας τις όποιες διαφορές και να τις λύσουμε μόνοι μας.

Επειτα από τις συγκρούσεις 33 ημερών και παρά τις τόσες προβοκάτσιες των Αγγλων, για να μην επεκταθούν οι συγκρούσεις και στην υπόλοιπη Ελλάδα το ΕΑΜ δέχθηκε να αρχίσουν συνομιλίες ειρήνευσης στη Βάρκιζα. Ανάμεσα στα θέμα που έθεσε το ΕΑΜ ηταν με βάση να συντάξουν η σύθαυτώ της πιο πάνω συνταχτικής πράξης και τον τρόπο εφαρμογής της. Οι Αγγλοι για να διασκεδάσουν τους φόβους του ΕΑΜ, διαβεβαίωσαν τους εκπροσώπου του ΕΑΜ, οτι με δική τους «εγγύηση» οι όποιες συμφωνίες γίνουν αμοιβαία αποδεκτές θα εφαρμοστούν απαρέγκλετα.

Στις 6 του Γενάρη του 1945, προκειμένου να σταματήσουν οι συγκρούσεις διατυπώθηκαν οι βασικοί όροι λήξης των συγκρούσεων. Ενας από τους όρους ηταν να συλληφθούν και να οδηγηθούν στη Δικαιοσύνη οι δοσίλογοι. Μετά την υπογραφή της συμφωνίας, αυτή η

Συντακτική Πράξη δεν αφορούσε πλέον τους συνεργάτες και τους δωσιλόγους, αλλά τους Αντιστασιακους του ΕΑΜ, ΕΛΑΣ, του ΕΛΑΝ, της ΕΠΟΝ και της Ε.Α. Και οχι μόνο δεν αφορούσε τους δωσιλόγους, αλλα ερμηνεύοντά την κατά το δοκούν διεύρυναν τον κύκλο των αδικημάτων που πρόβλεπε για τους τυχόν παρανομίσαντες από το πλαίσια του αγώνα ΕΑΜ-ΕΛΑΣίτες και αντί για τους δοσιλόγους οπως προέβλεπε η Συνταχτική .Πράξη της 6ης Ιανουαρίου 1945, τώρα πλέον την εφάρμοζαν εκτεταμένα και μόνο εις βάρος των αγωνιστών, χαρακτηρίζοντάς τους συλλήβδην δολοφόνους, απάτριδες και άθεους. Και ομως παρά τους τέτοιους αφορισμούς, η πίστη των αγωνιστών και του λαού στο δίκαιο του αγώνα δεν πτωήθηκε.

Το εγκάθεκτο με τα αγγλικά όπλα κατεστημένο θεώρησε νίκη τη συμφωνία της Βάρκιζας. Και ηταν πράγματι νίκη. Ομως η νίκη αυτή ηταν νίκη του μεταπολέμικού ιμπεριαλισμού. Το ΕΑΜ στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων, ενώ ειχε συγκροτημένη πρόταση για την μεταπολεμική Ελλάδα οπως : Διεκδηκήσεις, Ιδιωκτησιακό, Τοπική Αυτοδιοίκηση, Δικαιοσύνη, Εκκλησία κλπ, δεν συζητούσε με τους Ελληνες ή με μιά αλλη ελληνική άποψη-πρόταση για τη μεταπολεμική Ελλάδα. Στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων στη Βλαρκιζα δεν συζητούσε με Ελληνες, αλλα με μιά αλλη δύναμη. ***ΜΕ ΜΙΑ ΞΕΝΗ ΔΥΝΑΜΗ****. Με τη δύναμη, της αγγλικής αυτοκρατορίας, που εκπροσωπουσε ο Τσιώρτσιλ και που ειχε ήδη κατακτήσει με την δύναμη των όπλων την απελευθερωμένη ήδη χώρα και ασκούσε εξουσία. Ανέβαζε και κατέβαζε κυβερνήσεις, διόριζε υπουργούς και θυρορούς ακόμα.*

Ομως πριν ακόμα στεγνώσει το μελάνι των υπογραφών, με απροκάλυπτη επίθεση κατά των δυνάμεων του 12ου συντάγματος του ΕΛΑΣ στις 13-1-45, παραβιάστηκε απροκάλυπτα από τις ίδιες τις αγγλικές δυνάμεις στην Πάτρα, παρά την ειδική συμφωνία να μην επεκταθούν οι εχθροπραξίες της Αθήνας και στην υπόλοιπη χώρα. Οχι μόνο οι Αγγλοι, αλλα και η Αγγλοελληνική τώρα κυβέρνηση της Αθήνας, οχι μόνο δεν εμπόδιζε την επέκταση των εχθροπραξιών, αλλα άφησε ελεύθερες και ασύδωτες τις παρακρατικές οργανώσεις και τα υπεύθυνα ακόμα για την τάξη όργανα, να εγκληματούν εις βάρος του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ χωρίς καμιά προστασία από το επίσημο κράτος.

Σε χιλιάδες ανέρχονται οι δολοφονημένοι στη διάρκεια του 1945-46 από τις παρακρατικές ληστοσυμμορίες του Σούρλα, Μαγκανα, Βουρλάκη και την πλειάδα των εθνοϊσμών, που οι ίδιοι οι εγγλεζοι οργάνωσαν, καθοδηγούσαν παρότρυναν και ανέχονταν. Τα στρατοδικεία σκοπιμότητας στέλνανε στο εκτελεστικό απόσπασμα με καταθέσεις ψευδομαρτύρων και επιστρατευμένων ψευτοαγανακτησμένες στα «μαύρα» χήρες και ορφανών εκαταντάδες αγωνιστών. Και οσους δεν μπορούσε να πιάσει η τσιμπίδα της ψευδορκίας για το στρατοδικείο ο δρόμος της πολύχρονης εξορίας στα ξερονήσια ηταν διάπλατα ανοιχτός, με μοναδικό αιτιολογικό «επικίνδυνος για τη δημόσια ασφαλεια».

Για την ιστορία, στο σημείο αυτό θα θυμίσω, πως οταν ο Τσιώρτσιλ σε συζήτηση με τον στρατηγό, χαρακτηρίζοντας «τυχοδιωκτική οργάνωση» το ΕΑΜ και τον ΕΛΑΣ «Γκάγκστρερ», ο στρατηγούς Ουϊσλον, που θα ειχε την ευθύνη να αναμετρηθεί με του τυχοδιώκτες και τους Γκάνγστερ του είπε: «Καλά με την Αθήνα, με την υπόλοιπη με την Ελλαδα ομως; Ολες οι πληροφορίες λένε, οτι την Ελέγχει το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, τί θα γίνει;» Και ειναι σε ολους γνωστή η ομολογία του Τσιώρτσιλ οτι «...μέρχι εκεί την ώρα δεν γνώριζε την πραγματική δύναμη του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ».

Απόδειξη αποτελεί το γεγονός, οτι ενώ συνεχίζονταν ο πόλεμος με τον άξονα για την «κονιοτροποιήση» το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, που ηταν ήδη προαποφασισμένη, απέσπασε δυνάμεις από το συμμαχικό μέτωπο. Αποτέλεσμα της μη τήρησης των συμφωνηθέντων στη Βάρκιζα, οι αγέροχοι Τζώνιδες τον Μάρτη του 1947 να τα μαζέψουν και να φύγουν ηττημένοι από την αναμέτρηση με τους «τυχοδιώκτες» και τους «Γκάνστερ», οπως τις 10 του Οκτώβρη τον 1944 τα είχαν μαζέζει και οι αγέροι Φρίτς.

Το εγκάθεκτο με τα αγγλικά όπλα κατεστημένο θεώρησε νίκη τη συμφωνία της Βάρκιζας. Και ηταν πράγματι νίκη. Ηταν ομως νίκη του Τσιώτσιλ και του Τρούμαν. Ηταν νίκη του

μεταπολέμικού ιμπεριαλισμού, και οχι του Ελληνικού κατεστημένου. Και ειναι σ ολους γνωστό το κόστος που πλήρωσε η χώρα, για να επανέλθουν οι Αγγλοι τοποτηρητές στην Ελλάδα και σε συνέχεια οι Αμερικάνοι που με την ετεροδικία τα πήραν όλα.

Για να μην επεκταθούν οι συγκρούσεις και στις υπόλοιπη χώρα, το ΕΑΜ δέχθηκε να αρχίσουν οι συνομιλίες ειρήνευσης. Στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων ομως, ενώ το ΕΑΜ ειχε συγκροτημένη πρόταση για την μεταπολεμική Ελλάδα οπως : Διεκδηκήσεις, Ιδιωκτησιακό, Τοπική Αυτοδιοίκηση, Δικαιοσύνη, Εκκλησία κλπ..Στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων δες συζητούσε με τους Ελληνες ή με μια αλλη ελληνική άποψη-πρόταση για τη μεταπολεμική Ελλάδα. Στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων στη Βλαρκιζα δεν συζητούσε με Ελληνες, αλλα με μιά αλλη δύναμη. ***ΜΕ ΜΙΑ ΞΕΝΗ ΔΥΝΑΜΗ****. Με τη δύναμη, της αγγλικής αυτοκρατορίας, που εκπροσωπουσε ο Τσιώρτσιλ, που ειχε ήδη κατακτήσει με την δύναμη των όπλων την απελευθερωμένη ήδη χώρα και ασκούσε εξουσία. Ανέβαζε και κατέβαζε κυβερνήσεις, διόριζε υπουργούς και θυροροούς ακόμα.*

Ομως πριν ακόμα στεγνώσει το μελάνι των υπογραφών, με απροκάλυπτη επίθεση κατά των δυνάμεων του 12ου συντάγματος του ΕΛΑΣ στις 13-1-45, παραβιάστηκε απροκάλυπτα από τις ίδιες τις αγγλικές δυνάμεις στην Πάτρα, παρά την ειδική συμφωνία να μην επεκταθούν οι εχθροπραξίες της Αθήνας και στην υπόλοιπη χώρα. Οχι μόνο οι Αγγλοι, αλλα και η Αγγλοελληνική τώρα κυβέρνηση της Αθήνας, οχι μόνο δεν εμπόδιζε την επέκταση των εχθροπραξιών, αλλα άφησε ελεύθερες και ασύδωτες τις παρακρατικές οργανώσεις και τα υπεύθυνα ακόμα για την τάξη όργανα, να εγκληματούν εις βάρος του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ χωρίς καμιά προστασία από το επίσημο κράτος.

Σε χιλιάδες ανέρχονται οι δολοφονημένοι στη διάρκεια του 1945-46 από τις παρακρατικές ληστοσυμμορίες του Σούρλα, Μαγκανά που έπαιρνε απ τη φυλακή με το ετ σι θέλω τους κρατουμένους και τους σκότωνε, Βουρλάκη και την πλειάδα των εθνοϊσών, που οι ίδιοι οι εγγλεζοι οργάνωσαν, καθοδηγούσαν παρότρυναν και ανέχονταν. Τα στρατοδικεία σκοπιμότητας στέλνανε στο εκτελεστικό απόσπασματα με καταθέσεις ψευδοματρύρων και επιστρατευμένων ψευτοαγανακτησμένες στα «μαύρα» χήρες και ορφανών εκαταντάδες αγωνιστών. Και οσους δεν μπορούσε να πιάσει η τσιμπίδα της ψευδορκίας για το στρατοδικείο ο δρόμος της πολύχρονης εξορίας στα ξερονήσια ηταν διάπλατα ανοιχτός, με μοναδικό αιτιολογικό «επικίνδυνος για τη δημόσια ασφαλεια».

Την εποχή εκείνη οπως θα θυμούνται οι ολιγάριθμοι ακόμα αγωνιστές της Εθνικής Αντίστασης-που από κάποια εύνοια των βιολογικών νόμων-έχουμε ακόμα απομείνει από τη μεγάλη, την αναρίθμητη στρατιά των μυριάδων εθελοντών, που με τον τετράχρο σχεδόν αγώνα δημιουργήσαμε το Αντιστασιακό Επος. Τότε που πάνω στη χρυσή μας Νιότη, οταν στη σκλαβωμένη πατρίδα μας, ολα τάσκιαζε η φοβέρα και τα πλάκωνε η σκλαβιά και ο λαός μας στέναζε κάτω από τη βαριά μπότα των βάρβαρων κατακτητών, αυτοεπιστρατεύθηκε και πολέμησε ο καθένας από το μετερίζι του, για να διώξουμε από τα άγια χώματα της πατρίδας μας αυτούς τους ειδεχθείς εισβολείς. Μια εποχή αφάνταστα δύσκολη με απρόβλεπτους και καθημερινούς κινδύνους, αλλα και φάνταστο ηρωϊσμό από τους αγώνιστες. Εναν ηρωϊσμό το μεγαλείο του οποίου δεν μπόρεσαν να διανοηθούν τότε, ούτε αυτοί που έκαναν αυτόν τον αγώνα.

Οταν οι αγωνιστές εντάχθηκαν στην Αντίσταση ξεκίνησαν μια πορεία. Μια καινούρια πορεία ίσως προς στο θάνατο. Τη στίγμη που αυτοί ξεκίνησαν την πορεία προς το θάνατο, αρκετοί Ελληνες ενταχθηκάν στο πλευρό των κατακτητών και από τις θέσεις αυτές, συνεργαζόμενοι σε όλα τα επίπεδα πολέσαν μαζί με τους κατακτητές την Αντίσταση. Διέπραξαν πολλαπλά εγκλήματα εις βάρος του λαού και της χώρας. Αυτοί λοιπόν, οι παντός είδους συνεργάτες της κατοχικής περιόδου μετά την απελευθέρωση, που διέπρεψαν στην κατάδοση, στα Μπλόκα και στα ολοκαυτώματα, με την απρόσμενη βοήθεια: την ένοπλη επέμβαση των Αγγλων το Δεκέμβρη του 1944 διαφόρων «προστατών», έγιναν κατάγοροι και έστειλαν στις εξορίες, τις φυλακές και στο εκτελεστικό απόσπασμα χιλιάδες αγωνιστές, οχι μόνο δεν τιμωρήθηκαν, οπως τους έπρεπε και οπως

το περιμένανε και οι ίδιοι, αλλα γίνανε ξαφνικά αγνοί Ελληνες, καλοί πατριώτες και ενθικόφρονες.

Με την Κεφαλονίτικη καλλιτεχνική και λογοτεχνική του φλέβα, ζωγράφισε με ανεξίτηλα χρώματα την εποχή εκείνη και μας παρέδωσε ενα συγκλονιστικό πίνακα. Ενα ζωντανό και αναμφισβήτητο ντοκουμέντο. Ενα ντοκουμέντο που δείχνει ανάγλυφα τη μετά δεκεμβριανή Ελλάδα, οπως ακριβώς λειτουργούσε, γιατί αυτά που συνέβαιναν στο Γύθειο, τα ίδια και απαράλαχτα γινόταν στο πολλαπλάσιο σε ολόκληρη την Ελλάδα και ειδικά στην Μακεδονία και την ύπαιθρο χώρα. Σε μια επόχη που η χώρα ειχε συγκροτηθεί από ενα απίστευτο σκοτεινό καθεστώς παρανομίας, και ασύστολα μέρα με την ημέρα κατέστρεφαν ενσυνείδητα οι ένοπλοι, πολιτικοί και οικονομικοί συνεργάτες των κατακτητών.

Τότε που οι επιζώντες θυμούμαστε, οτι οι συνεργάτες των κατακτητών, οι εγκαταλείψαντες λαό και χώρα, οι κιοτήδες, οι απόλεμοι, οι αδιάφοροι και οι προδότες, που κατά την διάρκεια της κατοχής, με την ένοπλη επέμβαση των Αγγλων και την απρόσμενη βοήθεια των διαφόρων «προστατών», οχι μόνο δεν τιμωρήθηκαν, οπως τους έπρεπε και οπως το περιμένανε και οι ίδιοι, αλλά γίνανε ξαφνικά αγνοί «Ελληνες» καλοί «πατριώτες» και πολλοί μα πάρα πολλοί κατ' επάγγελμα «εθνικόφρονες»

Τότε που εντελώς κατά παράδοξο τρόπο, αντιστράφηκαν οι όροι. Οι αγωνιστές της λευτεριάς γίνανε «προδότε», «απάτριδες» και «εγκληματίες» ακόμα. Δηλαδή τότε έγινε κάτι το πρωτάκουστο, το εξωφρενικό, το αφάνταστο, το απαράδεκτο. (Κάτι παρόμοιο συνέβει και το 21). Οι συνεργάτες-προδότες αναγορεύονται πατριώτες και «προδότες» οι αγωνιστές της λευτεριάς. Οι αγωνιστές της Ενθικής Αντίστασης, οι αγωνιστές του ΕΛΑΣ στις «χάψες», την Γυούρα και το Μακρονήσι και οι δωσίλογοι απελευθερωτές...

Πρωτοστάτες στις συλλήψεις, τα βασανιστήρια, τις εξορίες και κατήγοροι στα στρατοδικεία. Οι προδότες της κατοχής, οι συνεργάτες, οι καταδότες και οι μασχοφόροι στα διάφορα κατοχικά μπλόκα και τα ολοκαυτώματα, αφού βέβαια τους μεταμόρφωσαν κατά τρόπο μαγικό, από τη μια στιγμή στην αλλη σε «πατριώτες». Αυτό που έγινε τότε, δεν ηταν κάτι το προτάκουστο πατρίδα μας. Ειχε συμβεί και το 21. Να βραβεύεται το πνεύμα του δοσιλογισμού και της υποτέλειας, να τιμούνται και να καταξιώνονται οι πράξεις της εθνικής προδοσίας και να τιμωρείται ο Εθελοντικός παριωτισμός!

Μόνο από τις 12 του Φλεβάρη 1945, που υπογράφτηκε η συμφωνία της Βάρκιζας εως τις 14 του Νοέμβρη 1945, δηλαδή μόνο σε δέκα μήνες έγιναν 780 δολοφωνίες, 5,677 τραυματισμοί, 28,528 βασανισμοί και 70,528 συλλήψεις από την ανασυγκροτημένη με τη βοήθεια των Αγγλων Δεξιά. Αφού μέσα σε δέκα μόνο μήνες είχαμε σε αυτή την έκταση συγκομιδή κάθε μορφής θυμάτων. Θυμάτων που αποτέλεσε το προζύμι του εκ παρατάξεως εμφυλίου πόλεμου που κρίθηκε σαν τον μόνο τρόπο να «κονιορτοποιηθεί» το ΕΑΜ, που ηταν απαίτηση του Μέγα Τσιώρτσιλ, ο καθένας αντιλαμβανεται τη έγινε στην διάκρεια του εμφυλίου και σε συνέχεια μέχρι την πτώση του χούντας τον Ιούλιο του 1974.

Τότε για λόγους σκοπιμότητας ξεχαστήκαν οι συστάσεις, οι υποδείξεις, οι κατηγορίες καθώς και οι απειλές και προειδοποιήσεις της κυβέρνησης Εθνικής Ενότητας του Καϊρου και των συμμαχικών κυβερνήσεων, για τη σκληρή και δίκαιη τιμωρία που την περιμένανε, λόγω της συνεργασίας τους με τους μισητούς κατακτητές της πατρίδας μας στα χρόνια της 4ης Αυγουστιανής Φάλαγγας και τη διάρκεια της κατοχής. Και ειδικά ξεχάστηκε η υπόδειξη και η προτροπή του του αρχηστρατήγουν του συμμαχικού αντιφασιστικού αγώνα Ανζενχάουερ. Την εντολή που τους έδεινε ενα μήνα προθεσμία να παραδοθούν και σε συνέχεια οσοι δεν παραδοθούν να σκοτωθούν.

Η εποχή εκείνη ηταν η εποχή της λησμονιάς, η περίοδους της ιστορικής αμνησία. Εποχή που στην Ελλάδα, οι εγκαταλείψαντες λαό και χώρα, οι απόντες και οι συνεργάτες νικήτες,

οχι μόνο δεν έγραφαν την ιστορία αυτής της περιόδου, αλλα δεν κρατούσαν ούτε καν σημειώσεις. Και δεν κρατούσαν, γιατί ήξεραν, πως οταν κάτι δεν γράφεται ξεχνιέται, ετσι ωστε μέσα στην λησμονιά και την αμνησία να μεταλλάξουν τους κάθε είδους συνεργάτες σε «αγωνιστές» και «ήρωες», για να πείσουν το λαό και κυρίως τις επόμενες γενιές, πως ολοι αυτοί μαζί σαν καλοί «πατριώτες», ηταν αυτοί που «πολέμησαν» και «έδιωξαν» τους τρεις κατακτητές από την Ελλάδα και στις 12 του Οκτώβρη 1944 απελευθέρωσαν την Αθήνα.

Σε αυτήν λοιπόν, την εποχή της λησμονιάς και της αμνησίας, έγινε κάτι το πρωτόγνωρο, κάτι το εξ ίσου πρωτάκουστο, εξωφρενικό και απαράδεκτο: Οι προδότες ονομάστηκαν πατριώτες και προδότες οι αγωνιστές της λευθεριάς, οι αγωνιστές της Εθνικής Αντίστασης, οι αγωνιστές του ΕΛΑΣ. Εκμεταλλευόμενοι δέ την ευκαιρία, σχεδόν στο γόνατο συνέταξαν το Γ! Ψήφισμο, το νόμο 509, συγκρόσαν έκτακτα τα έκτακτα μέτρα και στρατοδικεία και σειρά συμπληρωματικά αλλα διατάγματα. Διατάγματα που σκοπό ειχαν να πνίξουν τη φωνή του λαού στο λάρυγγα, να του ατονήσουν τη σκέψη.

Ταύτισαν τν φασισμό με τον Σοσιαλ- κομμουνισμό, το ΕΑΜ με το ΚΚΕ, την Αντίσταση με τον εμφύλιο, ενώ παράλληλα οι χρυσοπληρωμένες πένες ακόμα και «αριστερόχερες» έγραψαν μερικά βιβλία. Βιβλία σαν την «Ελλένη» του Αμερικανού Γκατσζογιάννη και ακρετών αλλων, στα δίχτυα της «Αράχνης», το σπίτι των «Ανέμων» κλπ, Εργα που ενώ τότε αποτελούσαν ιδεολογικό κεφάλαιο, οταν άρχισαν να έρχονται στο φώς τα πραγματικά γεγονότα, αποσύρθηκαν από τις προθήκες των βιβλιοπώλείον και αργότερα πολτοποιήθηκαν.

Την ίδια εποχή ξεχάστηκαν οι έπαινοι και τα συγχαρητήρια προς τους αγωνιστές της αντίστασης για τους πατριωτικούς αγώνες τους, καθώς και οι προτροπές και παροτύνσεις για τη συνέχιση του αγώνα με περισσότερη μαζικότητα και πείσμα από τις συμμαχικές κυβερνήσεις και του Καϊρου. Ξεχάστηκαν τα χειροκροτήματα και οι υποδείξεις να πυκνωθούν οι τάξεις των ανταρτών και οι τόσες πολλές μεταπολεμικές υποσχέσεις... προς το μαχόμενο λαό για τη συντριβή του φασισμού και τη λευτεριά της κατακτημένης Ευρώπης και της Ελλάδας.

Στις αρχές του Γενάρη του 1945, προκειμένου να σταματήσουν οι συγκρούσεις διατυπώθηκαν οι βασικοί όροι λήξης των συγκρούσεων. Ενας από τους όρους ηταν να συλληφθούν και να οδηγηθούν στη Δικαιοσύνη οι δοσίλογοι. Μετά την υπογραφή της συμφωνίας, αυτή η Συντακτική Πράξη δεν αφορούσε πλέον τους συνεργάτες και τους δωσίλογους, αλλά τους Αντιστασιακους του ΕΑΜ, ΕΛΑΣ, του ΕΛΑΝ, της ΕΠΟΝ και της Ε.Α. Και οχι μόνο δεν αφορούσε τους δωσίλογους, αλλα ερμηνεύοντά την κατά το δοκούν διεύρυναν τον κύκλο των αδικημάτων που πρόβλεπε για τους τυχόν παρανομίσαντες από το πλαίσοα του αγώνα ΕΑΜό-ΕΛΑΣίτες και αντί για τους δοσιλόγους οπως προέβλεπε η Συνταχτική .Πράξη της 6ης Ιανουαρίου 1945, τώρα πλέον την εφάρμοζαν εκτεταμένα και μόνο εις βάρος των αγωνιστών, χαρακτηρίζοντάς τους συλλήβδην δολοφόνους, απάτριδες και άθεους. Και ομως παρά τους τέτοιους αφορισμούς, η πίστη των αγωνιστών και του λαού στο δίκαιο του αγώνα δεν πτωήθηκε.

Και από καιρό τώρα, αρκετούς από αυτούς που τους συνελλάμβαναν σαν «εγκληματίες, «απάτριδες» και «προδότες» ακόμα. Που τους προπηλάκιζαν, βασάνιζαν τους έστελναν εξορία στα Νησιά του Αιγαίου και τη Μακρόννησο, που τους καταδίκαζαν με συναπτικές διαδικασίες σε βαριές ποινές και κατά προτίμηση σε ισόβια και πολλές φορές εις θάνατο σήμερα ειναι μέλη της Ακαδημίας.

Και δεν πτοήθηκε γιατί λειτουργώντας και δρώντας με τα πρότυπα των σύγχρονων και αρχαίων προγόνων. Δεν ηταν λίγοι αυτοί που ειχαν διαβάσει αυτά που έκαναν οι πρόγονοι για την πατρίδα και αυτά που δίδασκε ο Πλάτωνας, οσον αφορά τη σημαίνει πατρίδα με εκείνο το αξιοθαύμαστο απόφθεγμα, στο οποίο συγκρίνει και συμπυκνώνει την ιστορική και αθάνατη έννοια της Πατρίδας: ***«Μητρός Τε Και Πατρός Τε Και Των Αλλων Προγόνων Πάντων Τιμιώτερον Εστι η Πατρίς».*** *Οι αγωνιστές γνώριζαν, οτι οι ιδεολογίες και οι ταξικό-κοινωνικές θεωρίες ακόμα, έρχονται και παρέρχονται, ενώ η Πατρίδα, ειναι μια και*

μοναδική. Αλλωστε για αυτή την πατρίδα ο λαός πολέμισε το 21 για να την αναστήσει, το 97, το 12 και το 22 για να την επεκτύνει, το 40 να μην κατακτηθεί και το 1941-44 να απελευθερωθεί.

Ακόμα γνώριζαν οτι ο εθνικισμός, δεν ειναι σε ολες του τις μορφές κακός και οτι οι ιδεολογίες και ταξικό-κοινωνικές θεωρίες (με πρώτο τον Μάρξ) έρχονται και παρέρχονται ενώ η Πατρίδα ειναι μια και μοναδική. Και πιο βασικό για να εφαρμόσεις κάποια ιδεολογία και την πιο ιδανική ακόμα, πρέπει να υπάρχει η Πατρίδα για να την υλοποιησείς. Συνεπώς τα περί απάτριδων κλπ ηταν...

????????? *Η Αντιστασιακή Γαλλία καταδίκασε σε θάνατο το μεγαλύτερο Στρατάρχη της που ηταν 90 χρονών. Τον καταδίκασε σαν σύμβολο της προδοσίας και του «πνεύματος του Βισύ». Το πνεύμα της συνεργασία. Η καταδίκη του έρθε σαν κορωνίδα για τις χιλιάδες καταδίκες σε θάνατο και άμεσες εκτελέσεις για δοσιλογισμό. Ολοκληρη η Ευρώπη άρχισε με την αιματηρή κάθαρση να λύσει το δράματος της εθνικής προδοσίας. Με σκοπό να θεμελιώσει πάνω σε δημοκρατικά θεμέλια τη Νέα της ζωή: τη δημοκρατία που αλλιώς δεν θα ηταν νοητή και αποδεκτή δημοκρατία.*

Η Αντιστασιακή Γαλλία καταδίκασε σαν σύμβολο προδοσίας το «Πνεύμα του Βισύ» χωρίν την οποία δεν θα ηταν κατανοητή και αποδεκτή μετά πολεμική δημοκρατία. Σε πολλές εκατοντάδες ανέρχονται αυτοί που έδωσαν τη ζωή τους πολεμώντας για να ξανά αποκτήσουν πατρίδα, να επεκτείνουν τον εθνικό ορίζοντα, να μην κατακτηθεί και μετά την κατάκτηση να απελευθερωθεί η χώρα από τους τρεις κατακτητές. Και σε εκατοντάδες ανέρχονται αυτοί που για την πατρίδα για την οποία πολέμησαν η ίδια η πατρίδα, οχι μόνο δεν τους αναγνώρισε την προσφορά, αλλά γι αυτήν ακριβώς την προσφορά τους έστειλε στο εκτελεστικό απόσπασμα και αμούστακα παιδία ακόμα.

Ενώ λοιπόν, σε ολόκληρη την Ευρώπη οι λέξεις «προδότες του Εθνους» και «δοσίλογος» σήμαιναν ανανεξητιλο στίγμα και ειχε κηρύξη τον πόλεμο κατά της προδοσίας και του δοσιλογισμού, υπήρχε το πρώτυπο της «γνήσιας δημοκρατίας», η μεταδεκεμβριανή Ελλάδα η προδοσία και ο δοσιλογισμός αφού κατάκτησαν το κράτος κηρύξει πόλεμο εναντίον του εθνους. Διεύθιραν με τη βοήθια των Αγγλων σε σοβαρό βαθμό, την αστυνομία και τη χωροφυλακή και τις ένοπλες δυνάμεις. Και κρατώντας δέσμια τη δικαιοσύνη εξέδωσαν εκατοντάδες χιλιάδες εντάλματα, άνοιξαν απέραντες φυλακές κλείνοντας μέσα το άνθος του εθνους. Και με την καλά οργανωμένη λευκή τρομοκρατία βιάζοντας να γίνουν οι «έκλογες» για να νομιμοποιήσουν στον αιώνα το άγος της προδοσίας τους.

Και επειδή ο δοσιλογισμός και η προδοσία έβγαζε μάτι προκειμένου να ρίξουν στάχτη στα μάτια του λαού συγκρότησαν δικαστήρια «δόσιλόγων». Ετσι το Β! Δικαστήριο που δίκαζε τους δήμιους της ειδικής Ασφάλειας, χωρίς βέβαια καμιά ειδική «έρευνα» για το μέγεθος των εγκλημάτων αποφασίζει:

Καταδικάζει εις θάνατο α) τον Αλ Λάμπρου και Εμμανουλ Πουλή σε θάνατο. Τον Εύστρατη Παρθενίου, τον Θωμά Μπουρτζάλα, Αθανάσιο Μαντά σε Ισόβια. Τον Κώστα Μιχαλέα και Αλ Φλώρο σε είκοσι χρόνια. Τον Αγγελο Βλαχόπουλο σε δύο χρόνια και Κώστα Ραμπαούνη ενα χρόνο και κηρύτει αθώους τους Δ Κουρεμπανά, Δ Μητρόπουλο, Θρασ Παπασακελλαρίου, Ευαγ Χασιώτη, Γ Καστάνη, Σωτ Δεστούνη και Ιωαν Βελισσαρόπουλο αθώους. Και Β Τσάτσιος, Γ Πρινόπουλος και Δ Καραγιάννης καταδικάστηκαν ερήμην αθώοι. Με αποκορύφωμα και αυτός ο Γ Ράλλης, δημιουργός των «Ταγμάτων Ασφαλείας» που και αυτό το Κάϊρο ακόμα τον αποκλούσε μαστρωπό, παρά την καταδίκη του εις θάνατο πέθανε στο σπίτι του.

Και αναρωτιέται ο καθένας πως αυτή η Πατρίδα, για την οποία πολλοί αντιστάθηκαν με τις γνωστές συνέπειες στην επιβουλή της δικτατορίας, που πολέμησαν στο Ιταλό-ελληνικό πόλεμο να μην κατακτηθεί και στην Αντίσταση να απελευθερωθεί, χαρακτηρίστηκαν συλήβδην «απάτριδες» και «προδότες» ακόμα; Ενώ αυτοί που την πολέμησαν πολιτικά και ένοπλα στο πλευρό των κατακτητών και που συνεργαζόμενοι την απογύμνωσαν, την αποστράγγισαν υλικά, ηθικά και την πρόδοσαν, οχι μόνο στη διάρκεια της κατοχής αλλα

πολύ πριν με την 4η αυγούστου, την κατάρευση του μετώπου και απελευθερωμένη πιά, την μόσχο μεταπούλησαν στους Αγγλους πρώτα και τους Αμερικάνους μετά.

Και ομως παρ' ολα αυτά μετά την απελευθέρωση, βρέθηκαν να ειναι οι μοναδικοί υπερ πατριώτες και συνιδιοκτήτες της Πατρίδας, ενώ αυτοί που πολέμησαν για την πατρίδα, εκτός από τους διωγμούς: τις εξορίες, τις φυλακίσεις και εκτελέσεις στη διάκρεια των οποίων με γεμάτη την καρδιά τους Ελλάδα, τη στιγμή που άφηναν την τελευταία τους πνοή βροντοφώναζαν: Γενιά σας αδέρφια, συμπολεμιστές και συγκατούμενοι: Ζήτω η Ελλάδα.γγραφέας παραθέτει σημαντικά στοιχεία για τη βιομηχανία των μηνύσεων-ειναι η κυριολεξία-για το πώς οργανώθηκε αυτή η κατάπτυστη βιομηχανία παραγωγής ενόχων την εποχή εκείνη. Γράφει λοιπόν : ***????????????****«...ηταν οι απειράριθμες μηνύσεις που ειχαν υποβληθεί εναντίον αριστερών για φόνος, που έκαναν ή δεν έκαναν κατά το διάστημα της εχθρικής κατοχής, σε συνδιασμό με τον αφάνταστα μεγάλο αριθμό μηνυομένων στην ιδια μήνυση και για το ίδιο έγκλημα. Ιδού ενα τυπικό παράδειγμα: Υστερα απ το κατεβατό των ονοματεπωνύμων, κατοικίας κλπ των μηνυομένων, οι υπ αρίθ 1-10 έλεγαν οτι ήσαν μέλη του ΕΑΜ, από το 11-20 ήσαν μέλη του ΕΛΑΣ, απ το 21-30 ησαν μέλη της ΕΠΟΝ του χωριού μας, οι υπ αρίθ 31-40 ησαν μέλη της αυτοδιοικήσεως, οι υπ αριθ 41-50 ηταν μέλη της ΕΤΑ-Επιμελητεία Του Αντάρτη-οι υπ αριθ 51-60 ησαν μέλη της Πολιτοφυλακής, οι υπ αρίθ 61-70 ησαν στο Φρουραρχείο, οι υπ αρίθ 71-80 ησαν φρουροί στο στρατόπεδο συγκεντρώσεως κλπ».*

»Πολλές μηνύσεις έφταναν να καταγγέλουν και 60-100 πρόσωπα ως δράστες. Και συνέχιζαν οι μηνύσεις την εξιστόρηση των συνθηκών που ειχε διαπραχθεί το έγκλημα, μιάς η περισσοτέρων ανθρωποκτονιών και πιά συμμετοχή ειχαν όλοι οι κατηγορούμενοι ως συνένοχοι εγκλήματος...»(σελ 109)

«...Διευκρινίζω οτι ο τύπος αυτών των μηνύσεων ειχε μεθοδευθεί μετά από διαβουλεύσεις εισαγγελέων και αστυνιμικών αρχών και, όπως ηταν επόμενο, η δίωξη των αριστερών προσέλαβε απίθανες διαστάσεις. Οσον αφορά στο πού κατέληξε η βιομηχανία αυτή των μηνύσεων, την απάντηση τη έδωσε ο κ Δελαπόρτας «...στον τρομακτικό αριθμό των 40,000 προφυλακισμένων που έφταναν να κρατούνται σε στρατόπεδα συγκεντρώσεων...» σελ 91.

Πως ομως να μην φτάσουν σε αυτόν τον απίθανο αριθμό προφυλακισμένων, αφού οι κοινές αυτές διαβουλεύσεις αστυνομίας και εισαγγελέων, διεξάγονταν και στόχευαν στο να διωχθούν και να συλληφθούν οσο το δυνατόν περισσότεροι αγωνιστές της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης. Για να το πετύχουν αυτό τα αρρωστημένα μυαλά τους, οχι μόνο αντέστρεψαν και εφάρμοσαν στο σύνολο και αυστηρά την Συντακτική Πράξη, που εκδόθηκε στις 6/1/1945. Μια Συντακτική Πράξη που συντάχθηκε από την κυβέρνηση Εθνικής ενότητας, στην οποία κυβέρνηση συμμετείχε και το ΕΑΜ με πέντε υπουργούς, η οποία Σ.Π καθόριζε οποίος ηταν συνεργάτης και δωσίλογος και πρόβλεπε την σύλληψη και την καταδίκη των κάθε μορφής δοσιλόγων και συνεργατών κατά της χώρας και του λαού.

Σε όλες τις κατεχόμενες χώρες εκτός του οτι υπήρχε η υποδομή της 5ης φάλαγγας θα προστήθονταν και αρκετά άδεια πουκάμισα να κάνουν καριέρα πολιτική και να πλουτίσουν συνεργαχόμενοι με τους κατακτητές. Γι αυτό μετά την ήττα του άξονα, ενα απ τα πρώτα θέματα που έμπαινε σε κάθε κατακτημένη χώρα, ηταν να περάσουν από δίκη σαν δοσίλογοι οι συνεργάτες των κατακτητών και όποιοι άλλοι έβλαψαν με οποιονδήποτε τρόπο τη χώρα και το λαό:

Και επειδή στη διάρκεια της κατοχής έγινε πολλές φορές λόγος, για το τι σημαίνει και ποιός ειναι συνεργάτης-δοσίλογος. Οι ηγέτες του αντιφασιστικού αγώνα γνωρίζοντας, οτι σε κάθε κατακτημένη χώρα, θα βρεθούν κάμποσα φιλόδοξα και υποτελή καθάρματα και πολλά άδεια πουκάμισα που πρόθυμα θα εξυρετήσουν τον κατακτητή. Ανθρωποι, που θα εξυπηρετήσουν πρόθυμα τους σκοπούς του κατακτητή, αφού αυτός ειναι ο μόνος τρόπος να ανδειχθούν και να πλουτίσουν και με πράξεις εθνικής προδοσίας ακόμα.

Για να μην υπάρχει καμιά σύγχιση και καταβούληση άποψη και ερμηνεία για το ποιός ειναι δωσίλογος, εξέδοσαν ενα Μανιφέστο με το οποίο με σαφήνεια προσδιόριζαν ποιός ειναι δωσίλογος. Και με βάση αυτό το Μανιφέστο ο αρχηστράτηγος Αϊνζενχάουερ κάλεσε, τους κάθε είδους συνεργάτες να παραδωθούν. Μάλιστα τους έθεση και προθεσμία, μέσα στην οποία πρέπει να παραδωθούν και αν δεν παραδοθούν σε αυτή την χρονική διάρκεια εδοσε εντολή στην Αντίσταση να τους σκοτώνει.

Μετά την ήττα του άξονα, ενα απ τα πρώτα θέματα που έμπαινε σε κάθε κατακτημένη χώρα, ηταν να περάσουν από δίκη σαν δοσίλογοι οι συνεργάτες των κατακτητών και όποιοι άλλοι έβλαψαν με οποιονδήποτε τρόπο τη χώρα και το λαό.

α) Δοσίλογοι κατά τη Συντακτική Πράξη υπ αρίθ 6 που εκδόθηκε στις 20 Ιανουαρίου 1945 ειναι α) : Αυτοί που κατα τη διάρκεια της κατοχής ανέλαβαν τον σχηματισμό κυβέρνησης και την προερδία της με την συγκατάθεση των εχθρών της πατρίδας. β) Οσοι διατέλεσαν Υπουργοί και υφυπουργοί αυτών των κυβερνήσεων. γ) Όσοι, ενώ ειχαν δημόσια θέση στρατιωτική, διοικητική, δικαστική η αλλη, έγιναν συνειδητά όργανα του εχθρού ή άσκησαν (χρησιμοποίησαν) το λειτούργημά τους για να δυευκολύνουν το έργο της κατοχής. δ) Οσοι ανέλαβαν υπηρεσία στο πλευρό των αρχών κατοχής και διευκόλυναν το έργο της. ε) Οσοι έγιναν συνειδητά όργανα του εχθρού για να διαδοθεί η προπαγάνδα του. ζ) Οσοι κατέδωσαν στον εχθρό Ελληνες ή ξένους υπήκοους που εργάζονταν χάρη του εθνικού ή συμμαχικού αγώνα. η) Οσοι διέπραξαν πράξεις βίας εις βάρος Ελλήνων εξ αιτίας της δράσης τους εναντίον των εχθρών. θ) Οσοι παρείχαν συστηματικά πληροφορίες για κινήσεις ατόμων και οργανώσεων που εργάζονταν για τον εθνικό και συμμαχικό αγώνα. ι) Οσοι εμπόδισαν με οποιονδήποτε μέσο εθνική και συμμαχική ενέργεια. ια) οσοι με τη βοήθεια του εχθρού έγιναν αρχηγοί ή οποία ειχε για σκοπό της την προσβολή της ακεραιότητα της χώρας. ιβ) Οσοι εκμεταλλεύτηκαν την οικονομική τους συνεργασία με τον εχθρό και προκάλεσαν ζημιές στον ελληνικό λαό η αποκόμισαν ασυνήθιστα οικονομικά ωφελήματα. ιγ) Οσοι κατά τη διάρκεια της εχθρικής κατοχής συνεργάστηκαν με τον εχθρό και ωφελήθηκαν η ζημείωσαν το συμμαχικό αγώνα ή Ελληνες πολίτες ή πολίτες συμμαχικού κράτους.

Η τιμωρία που προβλέπει η Συντακτική αυτή Πράξη του 1945 ηταν θάνατος και ισόβια ή πρόσκαιρα δεσμά ή ειρκτή το λιγότερο τριών (3) ετών, ανάλογα με την ιδιότητα και τη θέση που κατείχαν ή τη σοβαρότητα και τα αποτελέσματα της πράξής τους. Το δικαστήριο μπορούσε να επιβάλει και μερική ή ολική δήμευση της περουσίας του δοσιλόγου.

β) Οσοι συνεργάστηκαν με όποιονδήποτε τρόπο με τους κατακτητές. α) Αυτοί που δεν συνεργάστηκαν μέν ιδεολογικά και πολιτικά, με τους κατακτητές αλλά εκμεταλλεύτηκαν τη δυστυχία του λαού να πλουτίσουν. Τεράστιες περιουσίες άλλαξαν χέρια στη διάρκεια της κατοχής για ενα κομμάτι ψωμί και κυρίως από τις οικογένειες των αγωνιστών να εξαγοράσουν ομηρίες, καταδίκες και θάνατο. Αυτοί ηταν οι μαυραγορίτες και κάθε είδους προαγωγοί β) Αυτοί που έστησαν διάφορες εταιρίες μεσαζόντων, ανάμεσα στις αρχές κατοχής και τους συγγενείς των συλληφθέντων. Των συλληθφέντων κατ υπόδειξη των ανθρώπων της εταιρίας, συλληθφέντων με σκοπό την απόσπαση χρημάτων. γ) Ηταν αυτοί που διαλλαλούσαν και υπόσχονταν οτι εχουν γνωριμίες και τα μέσα να αποφυλακίσουν τους συλληφθέντες, αυτούς που προόριζαν οι Γερμανοι για ομήρους, αυτούς που θα παιρνούσαν από τα κατοχικά στρατοδικεία και αυτοί που ειχαν καταδικάστεί σε βαριές ποινές ή σε θάνατο ακόμα δ) Τους κοινούς εγκληματίες, πλαστογράφους, εκβιαστές, απατεώνες, λωποδύτες, προαγωγούς, λαθρεμπόρους κλπ και ε) Και γιατί όχι και αυτοί που στις δύσκολες στιγμές που περνούσε η πατρίδα της γύρισαν την πλάτη.

?????*Δυστυχώς αντί για διάλογο μετά τη Βάρκιζα ολόκληρη η Εθνική Αντίσταση κηρύχθηκε εκτός Νόμου! «Χάος ειχε ονομάσει το μεταδεκεμβριανό κράτος ο κ Καφαντάρης, πριν γίνει Α! Αντιπρόεδρος» της κυβέρνησης. «Αισχος ειχε χαρακτηρίσει την κατάσταση ο κ Σοφούλης, πριν γίνει Πρωθυπουργός». Και πράγματι η κατάσταση που επικρατούσε δεν ηταν μόνο χάος και αίσχος. Ηταν ενα καλά οργανωμένο σχέδιο εξόντωσης των αγωνιστών της ΕΑΜικής Αντίστασης και όσων δεν ενέκριναν αυτό το εγκληματικό σχέδιο.*

Μετά τη συμφωνία της Βάρκιζας, αυτή η Συντακτική Πράξη δεν αφορούσε πλέον τους συνεργάτες και τους δωσιλόγους αλλά τους Αντιστασιακους του ΕΑΜ, ΕΛΑΣ, του ΕΛΑΝ, της ΕΠΟΝ και της Ε.Α. Και οχι μόνο δεν αφορούσε τους δωσιλόγους αλλα ερμηνεύοντά την κατά το δοκούν διεύρυναν τον κύκλο των αδικημάτων και αντί για τους δοσιλόγους οπως προέβλεπε η Σ.Π, τώρα πλέον την εφάρμοζαν εκτεταμένα εις βάρος των αγωνιστών, χαρακτηρίζοντάς τους συλλήβδην δολοφόνους, απάτριδες και άθεους. Και ομως παρά τους τέτοιους αφορισμούς, η πίστη των αγωνιστών στο δίκαιο του αγώνα δεν πτωήθηκε.

Και δεν πτωήθηκε γιατί λειτουργώντας και δρώντρας με τα πρότυπα των σύγχρονων και αρχαίων προγόνων, οι αγωνιστές γνώριζαν, οτι οι ιδεολογίες και οι ταξικό-κοινωνικές θεωρίες έρχονται και παρέρχονται, ενώ η Πατρίδα, ειναι μια και μοναδική. Αλλωστε για αυτή την πατρίδα ο λαός πολέμισε το 21 για να την αναστήσει, το 97, το 12 και το 22 για να την επεκτύνει, το 40 να μην κατακτηθεί και το 1941-44 να απελευθερωθεί. Και δεν ηταν λίγοι εκείνοι που ειχαν διαβάσει αυτά που έκαναν οι πρόγονοι για την πατρίδα που δίδασκε Ο Πλάτωνας οσον αφορά τη σημαίνει πατρίδα με εκείνο το αξιοθαύμαστο απόφθεγμα, στο οποίο συγκρίνει και συμπυκνώνει την ιστορική και αθάνατη έννοια της Πατρίδας: ***«Μητρός Τε Και Πατρός Τε Και Των Αλλων Προγόνων Πάντων Τιμιώτερον Εστι η Πατρίς».***

Η Αντιστασιακή Γαλλία καταδίκασε σε θάνατο το μεγαλύτερο Στρατάρχη της που ηταν 90 χρονών. Τον καταδίκασε σαν σύμβολο της προδοσίας και του «πνεύματος του Βισύ». Το πνεύμα της συνεργασία. Η καταδίκη του έρθε σαν κορωνίδα για τις χιλιάδες καταδίκες σε θάνατο και άμεσες εκτελέσεις για δωσιλογισμό. Ολοκληρη η Ευρώπη άρχισε με την αιματηρή κάθαρση να λύσει το δράματος της εθνικής προδοσίας. Με σκοπό να θεμελιώσει πάνω σε δημοκρατικά θεμέλια τη Νέα της ζωή: τη δημοκρατία που αλλιώς δεν θα ηταν νοητή και αποδεκτή δημοκρατία.

Οπως ειναι γνωστό ο Μεταξάς, οχι μόνο στη διάρκεια της 4ης Αυγούστου, αλλά σε ολη τη διάρκεια του βίου του, οχι μόνο ονειρεύονταν αλλα και πρακτικά έκανε ό,τι ηταν δυνατόν να καρπίσουν και στην Ελλάδα οι φασιστικές αντιλήψεις. Αντιλήψεις, συνδεδεμένες με το εθνικιστικό πνεύμα που επικρατούσε στον σκληρό πυρήνα της Δεξιάς και τον Κλήρου. Η κατάρευση του μετώπου έκλεισε με τον σχηματισμό της ελληνόφωνης γερμανικής κυβέρνησης. Οι Γερμανοί κατακτητές βρήκαν στο εσωτερικό της χώρας εκτός από ιδεολογικό-πολιτικά στηρίγματα που ειχε δομήσει με βαθειές ρίζες η 4η Αυγούστου. Στηρίγματα πολλά, ισχυρά και πρόθυμα που τους βοήθησαν πολύπλευρα στο έργο τους. Οι πολιτικοί και οικονομικοί συνεργάτες του κατακτητή, ηταν η νέα μορφή του προδότη και εγκληματίας ο ένοπλος συνεργάτης. Λόγω της φύσης του κατακτητή, η γερμανό-φασιστική κατοχή για τον ελληνικό λαό, ηταν ενας από τους μεγαλύτερους κινδύνους που διέτρεξε ποτέ.

Οι πολιτικοί και οικονομικοί συνεργάτες-κυβερνήτες, αυτούς που με διάφορα διατάγματα και ρυθμιστικές παρεμβάσεις, εν αγνοία του λαού στην κοινωνία και την οικονομία. Αυτούς που με κάποιο διάταγμα ενέταξαν την ελληνική βιομηχανία, και κυρίως τη μεταλλευτική, πολεμική βιομηχανία και τις εμπορικές επιχειρήσεις, στην πολεμική μηχανή του άξονα. Δεδομένα για τα οποία κάνενας μέχρι σήμερα, δεν ξέρει ποιό ακριβώς ειναι το μέγεθος της οικονομικής ενίσχυσης του πολέμου από τις κατοχικές κυβερνήσεις.

Τα σκληρά κατασταλτικά και οικονομικά μέτρα των κατακτητών, η κατάσχεση με τη βοήθεια των συνεργατών ολων των αποθεμάτων, η επίταξη και η διαρπαγή της παραγωγής, σε συνδιασμό με τον πληθωρισμό, ειχαν φυσικό επακόλουθο τον επισιτισμό το καλοκαίρι του 194, και την πείνα που οδήγησε στο ***ΛΙΜΟ*** *το χειμώνα του 1941-42. Ο Λιμός, που στοίχισε τόσα βάσανα, συμφορές και θανάτους στο λαό και τον απείλησε με αφανισμό. Η πείνα! Δεν μοιάζει με μια φοβερή αρρώστια. Ειναι μια ύπουλη και απολέμητη αρρώστια. Μια αρρώστια που απλωνόταν ολοένα πάνω από την πόλη, πάνω από την Ελλάδα.*

Στο χρονικό ημερολόγιο του ποιητή Νικού Παπά, στο έργο του «Τετράχρονη Νύχτα» υπάρχουν δυό στίχοι που δίνουν με δύναμη την πραγματικότητα και την ατμόσφαιρα της

κόλασης, που έζησε η Αθήνα-Ελλάδα την περίοδο εκείνη: «Είδαμε σκελετούς να περπατάνε εξω από τα σπίτια. Κι ακούσαμε φωνές από τον αλλο κόσμο...»

Σε καμία αλλη κατεχόμενη από το φασιστικό άξονα χώρα δεν έγινε τέτοια και με τόσο μέσα και μορφές καταλήστευση του εθνικού πλούτου, οσο στην Ελλάδα, και κανενός αλλου λαού το βιοτικό επίπεδο δεν έπεσε τόσο χαμηλά οσο του ελληνικού. Κανένας αλλος λαός της κατεχώμενης Ευρώπης δεν καταδικάστηκε από τους θηριώδεις χιτλερικούς ετσι ενσυνείδητα στον θάνατο με την πείνα και δεν ειχε τις εκατοντάδες χιλάδες νεκρούς, του μαύρου και παγερού χειμώνα του 1941-42. Ποτέ και σε καμία περίοδο της ιστορίας δεν επιχειρήθηκε παρόμοιο έγκλημα εις βάρος ενος λαού, με την απάνθρωπη και αποκρουστική μορφή της πείνας. Μια πείνα που επιτελικά και εν ψυχρώ οργάνωσαν και εξαπέλησαν οι χιτλεροφασίστες κατακτητές εναντίον του λαού της Ελλάδας.

Σε αυτό το εν ψυχρώ έγκλημα έβαλαν το χεράκια τους και τα εσωτερικά στηρίγματα. Ενα τέτοιο έγκλημα και σε αυτήν την έκταση, δεν μπορούσε να γίνει χωρίς αυτούς, που γνώριζαν πρόσωπα και πράγματα! Και αν το ΕΑΜ δεν οργάνωνε την Εθνική Αλληλεγγύη, το έργο της Λαϊκης Πρόνοιας, που δεν το πραγματοποίηση το ελληνικό κράτος στη διάρκεια της κατοχή, οι νεκροί θα αριθμούσαν αρκετές χιλιάδες ακόμα.

Ενα μεγάλο μέρος αυτού του εγκλήματος που διαπράχθηκε εις βάρος του λαού και της χώρας, οφείλεται στο γεγονός, οτι 4 και πλέον χρόνια η χώρα μας κυβερνήθηκε από μια φασιστικού τύπου δικτατορία. Στο θερμοκήπιο της φασιστικής ευγονίας εκολάφθηκαν αυτοί, που δεν ήθελαν να ρίξουμε τους Ιταλούς στη θάλασσα, που σχημάτισαν τις αλληλοδιάδοχες ελληνόφωνες κυβερνήσεις, με πρώτους τους στρατηγούς, που συνεργάστηκαν σε ολα τα επίπεδα με τους κατακτητές πολιτικά και ένοπλα, που ταύτισαν τα συμφέροντά τους με αυτά των κατακτητών, που παρέδωσαν στο κρατικό μηχανισμό και οικονομία στους κατακτητές και βασικότερο μέσω της συνεργασίας καθοδηγούσαν τις όποιες εγκληματικές πράξεις των κατακτητών.

Ηταν και παραμένει αναμφισβήτητο, οτι αν η Ελλάδα έμπαιανε στη 10ετία του 40, με ενα ανεκτό από το λαό βαθμό πολιτικής νομιμότητας, κοινωνικής ομοψυχίας και προόδου, ο Β! Παγκόσμιος Πόλεμος, δεν θα ειχε τέσες καταστρεπτικές συνέπειες για τη χώρα και το λαός. Η κατοχή δεν βρήκε ούτε το λαό ούτε και αυτήν την αστική τάξη σε κατάσταση ομοψυχίας που απαιτούσαν οι περιστάσεις. Το γεγονός αυτό οχι μόνο διευκόλυνε τους κατακτητές να βρούν στηρίγματα και προθύμους, αλλα αποτέλεσε και το προϊμιο του εμφυλίου.

Μέσα σε αυτό το κλίμα μπήκαμε στην κατοχή, περίπου αμήχανοι, περίπου ηττημάνοι, αλλα ευτυχώς κάπως συνερχόμενοι από το λήθαργο. Τα χαστούκια ηταν ηδη πολλά. Δεν χρειάζονταν κλωτσιές για να ξυπνήσουμε. Περιθώρια για αυταπάτες δεν υπήρχαν πλέον. Οι μάγοι ειχαν πεθάνει, οι σοφοί αμφισβητήθηκαν και ο καλός Θεός μας εγκατέλειψε στο έλεος μας. Τότε οι Ελληνες κοιτάχθηκαν στα μάτια. Ηταν η στιγμή που έπρεπε ο κάθε Ελληνας να πεί το μεγάλο ΝΑΙ στην Αντίσταση και το μεγάλο ΟΧΙ στη συνεργασία. Αυτό το μυριόστομο ΟΧΙ έβγαλε την Ελλάδα στην παγκόσμια πολιτική σκηνή.

Μετά απελευθερωτικά ολόκληρη η Ευρώπη, συνειδητοποίησε οτι αν η εθνική προδοσία ειναι ντροπή και ζημιά, η ατιμωρησία και η επιβράβευση της εθνικής προδοσίας θα σήμαινε ανεπανόρθωτη καταστροφή για τα έθνη και τη δημοκρατία. Γι αυτό και στιγμάτισε, δίκασε, καταδίκασε και εκτέλεσε τους προδότες του έθνους. Ενώ η Ευρώπη, συνελλάμβανε, δίκαζε, καταδίκαζε και εκτελούσε στους προδότες. Στην μετά απελευθερωτική Ελλάδα οι συνεργάτες δωσίλογοι και Τάγματα Ασφαλείας επάνδρωσαν την σχολή Ευελπίδων, και τις θέσεις κλειδιά στον κρατικό μηχανισμό. Οσο για την ηγεσία τους έγιναν στρατηγοί Παπαδόγκωνας κλπ.

???????*Τόσο ηταν το μίσος και η εμπάθεια που τους οδήγησε στις πιό απίθανες σκέψεις. Σκέψεις έξω από κάθε ανθρώπινη λογική. Τους οδήγησαν στο πιό τερατώδες σύλληψη εκδίκησης. Ανάμεσα σε ολες τις αλλες εμπνεύσεις, εφεύραν πολλά και κατ' ιδίαν αδικήματα, οπως αυτό της «αντιποίησης αρχής» ή της «αντιποίησης εξουσίας». Και οχι μόνο εμπνεύστηκαν αλλα και τα έθεσαν σε εφαρμογή και για τα μέλη ακόμα της Πολιτικής*

Επιτρπής Εθνικής Απελευθέρωσεις (ΠΕΕΑ). Το μίσος και η εμπάθεια τους οδήγησε στο να κάνουν ακόμα και επιδρομές στις φυλακές, για να δολοφονήσουν πριν από τη δίκη, τους κρατούμενους που οι ίδιοι έβαλαν στη φυλακή με το ποιό πάνω σκεπτικό.

Και αν ο κ Δελαπόρτας, δεν ειχε ανοικτές τις κεραίες να πιάσει την ελεγμένη πληροφορία, οτι «οι ένοπλοι παρακρατικοί προετοιμάζανε επιδρομή στις φυλακές της πόλης του Γυθείου με σκοπό να απαγάγουν τους κρατουμένους και να τους εκτελέσουν οπως έκανα στις φυλακές της Σπάρτης. Και αν με δικές του ενέργειες και γνωριμιές δεν πετύχαινε την μεταφορά τους στις φυλακές της Αίγινας, θα ειχαν την ίδια τύχη με αυτούς της Σπάρτης.

***??????????????????** Και το ερώτημα που μπαίνει ειναι: Αλήθεια από ποιόν κατά την άποψη αυτών, που κατηγορούσαν τα μέλη του ΕΑΜ, του ΕΛΑΣ, της ΕΠΟΝ κλπ, και αυτά ακόμα τα μέλη της ΠΕΕΑ του ΕΑΜ, για «αντιποίηση αρχής» και για «αντιποίηση εξουσίας» έπρεπε να πάρει ο λαός άδεια για να οργανώσει Εθνική Αντίσταση; Μήπως από την ελληνόφωνη γερμανική κυβέρνηνση; Από αυτούς που έτρεξαν και ένταξαν την ελληνκή βιομηχανία, και κυρίως την μεταλλευτική και τις όποιες εμπορικές επιχειρήσεις στην πολεμική βιομηχανία του άξονα; Από αυτούς που ενώ ο λαός και ειδικά τα παιδιά και οι γέροι πέθαιναν από την πείνα που και σήμερα ακόμα δεν μπορεί κανείς να φαντασθεί το μέγεθος της οικονομικής συνεισφοράς;*

Μήπως από το Βασιλιά και την κλίκα της 4της Αυγούστου, που εγκατάλειψαν πριν από την κατάρευση του μετώπου λαό και χώρα για τα απάνεμα λιμάνια; Η μήπως από τους ίδιους τους κατακτητές; Ολες οι ποινές που επιβλήθηκαν στους ΕΑΜίτες, ΕΛΑΣίτες και ΕΠΟΝίτες, επιβλήθηκαν στο όνομα της «αντιποίησης αρχής και εξουσίας». Οι ερωτήσεις ομως για τη συνεργασία και το μέγεθος της προσφοράς εχουν μείνει αναπάντητες. Τα ερμητικά κλεισμένα αρχεία το ενα μετά το αλλο ανοίγουν...

Αυτά οσον αφορά τον τρόπο με τον οποίο συντάσσονταν τα κατηγορητήρια. Και αν ο κ Δελαπόρτας, εκτός το τον κ Βλάχο που προανάφερα, έκανε αναφορά και στον αντιεισαγγελέα του Εφετείου Πατρών, με τον οποίο σαν Εισαγγελέας Ζακύνθου ειχε υπηρεσιακή σχέση μαζί του. Τώρα οσον αφορά τους δωσίλογους συνεργάτες και τους καταδότες Γράφει:

«...Στο χωριό Βολίμες της Ζακύνθου, συνεργάτες των Ιταλών πρόδωσαν συγχωριανούς τους οτι ειναι μέλη του ΕΑΜ. Οι Ιταλοί τους πιάσανε, τους βασανίσανε και τους κλείσανε στις φυλακές. Μετά την απελευθέρωση, οι παθώντες κάνανε μήνυση κατά των ανθρώπων που τους κατέδωσαν. Εγινε ανάκριση, απ την οποία αποδεικνύονταν πλήρως το γεγονός, οτι οι κατηγορούμενοι «κατέδωσαν Ελληνες υπηκόους εις τον εχθρό», οπως ακριβώς ορίζεται το αδίκημα στην υπ αριθ 6 το Γενάρη του1945 Συντακτική Πράξη (για τη δίωξη των δωσίλογων).

«...Εκανα πρόταση στο δικαστικό συμβούλιο Ζακύνθου και το συμβούλιο με βούλευμά του δέχθηκε την πρόταση μου και τους παρέπεμψε. Οι κατηγορούμενοι έκαναν έφεση στο Εφετείο Πατρών και ενας αντιεισαγγελέας Εφετών, που ενσάρκωνε το πνεύμα του Δεκέμβρη, δηλ της τυφλής κουμμουνιστοφαγίας και της άφεσης των αμαρτιών στους δωσίλογους, πήρε την υπόθεση. Μη μπορώντας να στηρίξει αλλου την απαλλακτική πρόταση για τους κρατουμένους, γιατί αποδεικνυόταν με συντριπτικά στοιχεία η πράξη τους, βρήκε μια αυθαίρετη, τελείως αστήρικτη νομικά και τερατώδη, μέσα στην αντικομμουνιστική εμπάθειά του αιτιολογία για να προτείνει την απαλλαγή των αγαπημένων του δωσίλογων. Και ενώ δινόταν με ποικίλους τρόπους άφεση αμαρτιών στους δεδηλωμένους δωσίλογους, οι Αντιστασιακοί στα στρατοδικεία πήγαιναν σαν apri ori ένοχοι και συνεπώς έπρεπε να ομολογήσουν και οχι να αποδείξουν την αθωότητάς τους.

» Εγραψε λοιπόν, στην πρόταση του πως η πράξη τους δε συγκεντρώνει τα στοιχεία του αδικήματος που τους αποδίδεται: «κατάδοση στον εσωτερικό... Γιατί εξηγούσε, ο νόμος, για να στοιχειωθετηθεί το αδίκημα αυτό, απαιτεί να καταδώσει κανείς Ελλήνες στον εχθρό, αλλά οι μηνυτές απ τη στιγμή που προσχώρησαν στο ΕΑΜ, έπαψαν να ειναι Ελληνες και

συνεπώς, αφού δεν κατέδωσαν Ελληνες, πρέπει να γίνει δεκτή η έφεσή τους και να απαλλαγούν από την κατηγορία...». Το συμβούλιο Εφετών δε δέχθηκε αυτή την αιτιολογία, αλλα βρήκε αλλη φόρμουλα, και τους απάλλαξε» (σελ 179-180). Κρίμα που ο κ Δελαπόρτας, δεν θέλησε να αποκάλύψει και το όνομα αυτού του «αξιοθαύμαστου ανθρώπου»!!!.

Και ενώ συνέβαιναν αυτά για τους ελάχιστους, έστω τυπικά συλληφθέντες δοσιλόγους, οταν κάποιος δοσίλογος έφτανε τελικά στο δικαστήριο ηταν έκδηλη η προσπάθεια των δικαστών να τους απαλλάξουν. Και οταν συνέβαινε οι μάρτυρες κατηγορίας, που ειχαν δεινοπαθήσει-οπως της Ζακύνθου) απ τους κατηγορούμενους, ηταν αριστεροι και αυτός ηταν ο κανόνας, γιατί αυτοί οι άνθρωποι τους αριστερούς προδίδανε, τότε ειχαν σίγουρη την απαλλαγή. Το δικαστήριο προκειμένου να μήν υποστεί, έστω και ενας δοσίλογος και αυτός ακόμα ο Μπουραντάς αθωώθηκε για να μην υποστεί τις συνέπειες των πράξεών τους, εξέταζε τα φρονήματα του παθόντος και οχι τις βδελυρές πράξεις της κατάδοσης και του καταδότη.

Την επομένη της παράδωσης των όπλων οι συμμετέχοντες στην Εθνική Αντίσταση, βρέθηκαν στην «μετά Κεκεμβριανή Κόλαση». Μια ατμόσφαιρα πογκρούμ επικρατούσε στην χώρα, στην οποία ατμόσφαιρα ο πρώτος τυχόν καταδότης μπορούσε να μπήξει μια φωνή εναντίον ενος ατομικού του εχθρού οτι ειναι κουκουές για να τρέξουν οι διάφοροι Χίτες, εδεσίτες, βενίτες και κάθε είδους φασίστες, συχνά και «όργανα της τάξης» να βοηθήσουν στη σύλληψη, τον διασυρμό και τον ξυλοδαρμό. Αφού παραδώθηκαν τα όπλα η «δημοκρατική» πολιτεία, που ανέλαβε με την υπογραφή της και την εγγύηση των Αγγλων σαν αντιστάθμισμα της παράδοσης των όπλων, να περιφρουρήσει τα δικαιώματα ζωής και αξιοπρέπειας των αγωνιστών, δεν επέτρεπε στους αγωνιστές ακόμα και το δικαίωμα της αυτοπροστασίας. Για τους Αντιστασιακούς ειχαν καταστεί ανενεργές και οι ελάχιστες ακόμα διατάξεις των νόμων, που πρόβλεπαν την προστασία και το σεβασμό των ατομικών δικαιωμάτων, της ιδιοκτησίας, και κυρίως της εργασίας και της ζωής. Τότε ενας και μόνο νόμος κυριαρχούσε:

Ο Νόμος του παρά στρατιωτικού και πολιτικού παρακράτους. Ο νόμος του χαφιέ, του καταδότη και του κουκουλορόρους. Ενός παρακράτους που ειχε και την έγκριση του επίσημου κράτους. Και υπήρχε οχι μόνο η επίσημη έγκριση, γιατί χωρίς την δική του έγκριση, δεν μπορούσαν να συμβούν αυτά τα φρικτά απάνθρωπα, ανεξίτηλα και ανεκδιήγητα κατουργήματα εις βάρος των Αντιστασιακών. Και μεταπελευθερωτικά έγινε αυτό που συνέβει και στην διάρκεια της κατοχή. Αν οι συνεργάτες δεν καθοδηγούσαν τους κατακτητές στην αρπαγή του όποιου πλούτου, στις συλλήψεις, τις λεηλασίες της υπαίθρου και στις εκκαθαριστικές επιχειρήσεις στις μάχες με τον ΕΛΑΣ και το Εθνικό Λαϊκό Απελευθερωτικό Ναυτικό (ΕΛΑΝ) ο αριθμός σε νεκρούς και οι υλικές καταστροφές δεν θα ειχαν πάρει την εκταση που πήραν .

Για το κλίμα που τότε επικρατούσε και την συμπεριφορά των επισήμων οργάνων και τη φρίκη που ζούσε ο Αντιστασιακός, η οικογένεια και ο συγγενικός κύκλος, μας την εξιστορεί με γεγονότα που τα έζησε ο ίδιος ο κ Δελαπόρτας στη διάρκεια της άσκησης των καθηκόντων του πάλι ο κ Δελαπόρτας. Γράφει λοιπόν :

«...Στο σπίτι που έμενα συγκατοικούσα με την οικογένεια του πρωτοδίκη Αντωνόπουλου. Στον κάτω όροφο κατοικούσε η οικογένεια του μακαρίτη Θεμ Μούντριχα, διακεκριμένου εκπαιδευτικού και συγγραφέα, που ηταν διευθυντής της Εμπορικής σχολής Γυθείου. Η γυναίκα του, η κυρία Ελένη Μούντριχα-Μητσάκου, οδοντίατρος, ειχε το Ιατρείο της στο ίδιο διαμέρισμα...Δεν ίσχυε σε τίποτα πως ο κ Μούντριχας ηταν αγνότατος πατριώτης και συντηρητικών αρχών ούτε μάλιστα πως ηταν Ιεροψάλτης στο Μητροπολικό ναό για να ειναι αναμφισβήτητη η εθνικοφροσύνη του και ανάλογα και της κ Μούντριχα. Ισχυε μονάχα πως ενας αδερφός της ο Π.Μητσάκος, μόνιμος αξιωματικός του στρατού ενετάχθει στον ΕΛΑΣ, για να μπεί στην καραντίνα της απομόνωνσης όλη η οικογένεια Μούντριχα σαν να ηταν παναλώβλητη...» (σελ 192).

Οταν λοιπόν, ο εισαγγελέας και ο Πρωτοδίκης του Γυθείου, για να πάνε να περάσουν λίγες ώρες στο σπίτι της θαυμάσιας αυτής οικογένειας, που ειχε και πνευματικά ενδιαφέροντα, έπρεπε ο εισαγγελέας και ο Πρωτοδίκης να πάρουν μύριες προφυλάξεις για να μην γίνουν αντιληπτοί απ τα αδιάκριτα μάτια, γιατί το σπίτι τους το παρακολουθούσαν νύχτα μέρα οι γείτονες εθνικόφρονες. Για να χαρούμε γράφει μερικές ώρες τη χαρά της επικοινωνίας : «...Συνενογιόμαστε προηγουμένος με την οικογένεια Μούντριχα ποιά ώρα θα κατέβαινε, σβήναμε όλα τα φώτα του ορόφου μας, οταν ερχόταν η ώρα, έσβηναν και οι Μούντριχα τα δικά τους και ψηλαφιστά κατεβαίναμε τη σκάλα. Ανοιγε η πόρτα των Μούντριχα, που ειχε λαδωθεί στους αρμούς για να μην τρίζει και ακουστεί ο θόρυβος, και χωνόμασταν λαθραία, σαν να ήμασταν διαρρήκτες στο τόσο φιλόξενο εκείνο σπίτι...»(σελ 122).

Αλήθεια πως αλλιώς, θα μπορούσε να το χαρακτηρίσει κανείς αν οχι τρομερό, αδιανόητο και ασύλυπτο για αν θρώπους σκεπτόμενους αυτό και μόνο το γεγονός, που τόσο παραστατικά μας περιγράφει ο συγγραφέας ; Και μόνο να φανταστεί κανεί οτι ο εισαγγελέας και ο πρωτοδίκης, αυτοί οι δυό κρατικοί λειτουργοί, που ηταν και οι ανώτεροι στην πόλη και που το λειτούργημά τους έπρεπε να εμπνεύει σεβασμό σε όλους. ΔΕΝ τολμούσαν να κάνουν φανερά μιά επίσκεψη σε αυτήν την οικογένεια που περιγράφει ; Αφού αυτοί δεν τολμούσαν και μάλιστα σε μια πόλη σαν το Γύθειο, αλήθεια τότε τί θα γινόταν στην ύπαιθρο με τους προγραμμένους ανθρώπους της Αντίστασης; Ο καθένας μπορεί να φανταστεί τα φοβερά μαρτύρια που τραβούσαν μετά την απελευθέρωση για την οποία οι άνθρωποι της Αντίστασης αγωνίστηκαν;

Αυτήν την κατάσταση που τόσο ζωντανά μας την περιγράφει ο αδέκαστος αυτός Εισαγγελικός λειτουργός, στο πολλαπλάσιο ηταν το κλίμα τρομοκρατίας που επικρατούσε σε ολόκληρη την μετά δεκεμβριανή Ελλάδα. Η πατρίδα μας ειχε μεταβληθεί σε ενα απέραντο Γκέτο, μια πραγματική ζούγκλα για τον κάθε αγωνιστή της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης, το συγγενικό και φιλικό του περιβάλλον. Η ζωή στην Επαρχιακή Ελλάδα ειχε καταντήσει, για κάθε προοδευτικό άνθρωπο, πραγματική κόλαση.

Η κόλαση αυτή προχωρεί και εφαρμόζεται μεθοδικά και προς ολες τις κατευθύνσεις. Υστερα απ το δράμα Αντιστασιακών προέκυψε το δράμα των δημοσίων υπαλλήλων, που βρέθηκαν στο δρόμο αυτοί που ενδεχομένως ειχαν κάποια σχέση με την Αντίσταση. Ακολούθησε το δράμα των εργαζομένων στον ιδιωτικό τομέα. Από τα εργοστάσια, τις βιοτεχνίες, τα εμπορικά καταστήματα, από παντού έπρεπε να απολκειστούν οι ύποπτοι αριστερών φρονημάτων. Δεν ηταν ανεκτό να δουλέψουν ούτε εκεί. (εμένα μετά από 16 χρόνια, στην πρώτη μου δουλειά που κατόρθωσα να βρώ, μετά την αποφυλάκιση δεν μου επέτρεψαν περισσότερο από τρείς μέρες να ρίχνω πέτρες στο ασβεστοκάμινο του κ Μπάκη). Ευκολα αντιλαμβάνεται κανείς την φοβερή δοκημασία των εργαζομένων και τις επιπτώσεις της ανεργίας στις οικογένειες γενικά και των κρατουμένων ειδικά.

Οι υποδείξεις γινόταν προς όλους τους εργοδότες από την ασφάλεια της περιοχής σε κάθε επιχείρηση. Το ευτύχημα ηταν οτι εκτός από τους εργοδότες που ανήκαν ιδεολογικά στους κρατούντες και που εκτέλεσαν για αλλη μια φορά το «πατριωτικό» τους καθήκον, ηταν πολλοί αυτοί που δεν συμορφώθηκαν με αυτήν την έξαλλη και απάνθρωπη απαίτηση των αρχών και ειναι προς τιμή τους. Οι Αντιστασιακοί διωκόμενοι και μή τους συγχαίρουμε από καρδιάς που παρά τις συνέπειες όρθωσαν το ανάστημά τους.

Βέροια 12 Ιανουαρίου 2008 Κόγιας Νίκος

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΠΙΚΗ ΚΑΙ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΓΡΑΦΕΤΑΙ ΜΟΝΟ ΜΙΑ ΦΟΡΑ

Ξέρω πως η ιστορία δεν γράφεται ποτέ. Πάντα αντιγράφεται. Γιατί το πρωτότυπο της ιστορίας ειναι γραμμένο με αίμα ηρώων ζωντανών, αναπήρων και προπάντων νεκρών, αραιωμένο το αίμα αυτό με τα δάκρυα των μανάδων και των ορφανών. Αν δεχθούμε οτι η ιστορία ειναι οι κάθε φορά σε συγκεκριμένο τόπο και χρόνο πράξεις των ανθρώπων,

πρέπει να δεχθούμε οτι πραγματική ιστορία ειναι βιωματική. Γι' αυτό εκείνος που θα τολμήσει να γράψει ιστορία ή ενα μέρος της ιστορίας ή ακόμα ενα ιστορικό γεγονός, πρέπει να σταθεί με σεβασμό και ευλάβεια επάνω στο πρότυπο. Η ιστορία γράφεται πάντα όπως ειναι, όπως διαμορφώνεται στην εξέλιξή της. Δεν διαστρευλώνεται, διότι οταν διαστρευλωθεί, δεν αποδίδει εμπειρία και γνώση στο λαό. Απεναντίας κάνει μεγάλο κακό στις επόμενες γενιές, γιατί με τη διαστρεύλωση μετατρέπεται σε ιστορία του νικητή. Και οταν αυτό γίνεται σκόπιμα και ηθελημένα, τότε ειναι ενα πρόστυχο έγκλημα. Για να γραφτεί ιστορία χρειάζονται τουλάχιστόν δυο. Οταν λοιπόν, η ιστορίας μέσω της προσαρμογής εκφράζει στις απόψεις και τα συμφέροντα του νικητή (ενός) παύει να ειναι ιστορία. Ειναι ενεξέλεχτη έκφραση θέλησης και συμφερόντων.

Αλήθεια τι γίνεται με τη δική μας ιστορία, τη στιγμή μάλιστα που κάθε φορά η επίσημη ιδεολογία τονίζει σε ποικίλους τόνους τη δόξα της; Τί και ποια ιστορία διδάσκεται στα σχολεία; Μήπως αυτή η ταλαίπωρη που γράφεται κατά καιρούς για να εξυπηρετήσει τις ανάγκες του συστήματος, γι΄ αυτό και ειναι γραμμένη στα μέτρα του; Περήφανη και τρισένδοξη η ιστορία μας εχει καταντήσει το μάθημα της ιστορίας ο φτωχός, ο πάμφτωχος συγγενής της σχολικής ύλης και ειδικά αυτή της τετράχρονης κατοχικής περιόδου. Η ιστορία του δεύτερου 21, του λαού μας εξακολουθεί να ειναι ακόμα στα αζήτητα. Αποτέλεσμα οι νέες γενιές να μη γνωρίζουν τίποτε για το 21, τον αλβανικό πόλεμο, την Αντίσταση. και τον εμφύλιο.

Ποιος αλήθεια, ερμηνεύει την «ιστορία» και ποιο δικαιούται να μιλάει στο όνομά της, οταν ξέρουμε οτι το κύριο συστατικό στοιχείο της ειναι οι αγώνες για την ελευθερία, τα Ανθρώπινα δικαιώματα, την κατοχύρωση της αρχής της Λαϊκής κυριαρχίας για ενα καινούριο κόσμο στον οποίο δεν θα ηταν ανεκτό το κέρδος να μπαίνει πάνω απ τον Ανθρωπο. Αντικειμενική ιστορία, ιστορία άξια του εαυτού της που μπορεί να μεταφέρει αυτούσια τις εμπειρίες στο κοινωνικό γίγνεσθαι ειναι αυτή που χρονικά παραπέμπει στον κυρίαρχο Λαό, που ειναι ο αυθεντικός δημιουργός, συνθέτης και ερμηνευτή της.

Ενώ σαν λαός έχουμε μια μακραίωνη και πλούσια σε προσφορά ιστορία, ζούμε με το «δίκαιο και τις αλήθειες» της ιδιοκτησίας, που μας εχουν δοθεί σαν οριστικές και αμετάκλητες. Και ενώ ειναι αυτό το «δίκαιο» και αυτή η «αλήθεια» που αξιολογούν τον άνθρωπο και αποφασίζουν για τη ζωή του, ειναι αυτές ακριβώς οι «αλήθειες» και αυτό το «δίκαιο» που εχει διαμορφώσει η ιδιοκτησία, που δεν επιτρέπουν στον άνθρωπο να τις κρίνει και να αποφασίζει γι' αυτές τις αλήθειες και αυτό το δίκαιο. Ετσι ζούμε ανάμεσα σε άπειρα μυστήρια και με μια κατά τρίς γενιές παροχημένη κουλτούρα, αφου η Γιαγιά διαπαιδαγωγεί τα εγγόνια και προγιαγιά τα δισέγγονα. Οι άνθρωποι, γεννιούνται και πεθαίνουν, Ετσι με προαπαιτούμενο αυτό το «δίκαιο» και τις «αλήθειες» αυτού του δικαίου, ήμαστε κατά κάποιον τρόπο οριστικά και για πάντα αποκομμένοι, οχι μόνο απ την ιστορική αλήθεια και το φυσικό δίκαιο του Ανθρώπου, αλλα και απ τις πήγες και τις αρχές της ζωής.

Η ύπαρξη και η λειτουργία αυτού του «δικαίου» και οι «αλήθειες» αυτές, δεν μας επιτρέπουν να δούμε και να ζούμε παρά μέσα σε ενα αιώνιο και ανεξιχνίαστο μυστήριο. Ενα συγκεκαλυμένο μυστήριο που περιβάλλει αυτό το «δίκαιο» και αυτές τις «αλήθειες», που και με τη δύναμη των όπλων απαγορεύει στο Ανθρωπο απ τη ιστορική στιγμή που μπήκαν στη ζωή της κοινωνίας των Ανθρώπων, να φτάσει σε εκείνο που ειναι γι' αυτόν το πιο αναγκαίο και το πιο σπουδαίο : Τον εαυτό του.

Αυτό που ονομάζουμε σήμερα «αλήθεια» και «δίκαιο», αυτό που πετυχαίνουμε με τη σκέψη, βρίσκεται να ειναι, κατά κάποια έννοια αμέτρητο, οχι μονάχα με τον αινιγματικό κόσμο, όπου μας βυθίζουν αμέσως απ τη γέννησή μας, αλλα επίσης και με την εμπειρία που με την πάραδο του χρόνου διαμορφώνεται σε γνώση. Εχουμε επιστήμες, ξέρουμε πολλά πράγματα και η γνώση μας ειναι μια γνώση καταφανής σε έκταση. Η επιστήμη θαυμάζει με περηφάνεια τις απέραντες κατακτήσεις της και εχει κάθε δικαίωμα να ελπίζει, πως κανένας δε θα μπορέσει να σταματήσει τη θριαμβευτική της πορεία. Κανένας δεν αμφιβάλλει και δεν μπορεί να αμφιβάλλει για την τεράστια σπουδαιότητα των επιστημών.

Στον χώρο ομως της παραγωγής του Ανθρώπου με κεφαλαίο λειτουργούμε αποκλειστικά και μόνο με τις «αυτονόητες» διαχωριστικές γραμμές του «καλού, της «αλήθειας» και του δικαίου» που ειναι τα πιστεύω των σκοταδιστών. Αυτών που με ολα τα μέσα παρεμβάλουν κάθε είδους εμπόδια στη θριαμβευτική πορεία του Ανθρώπου και της επιστήμης προς φωτεινό παρόν και το ακόμα πιο φωτεινό μέλλον που άνοιξε ο 20ος αιώνας, Μα επιτέλους είμαστε εξ ορισμού στο τρίτο τέταρτο του 20ου αιώνα και οχι στα μέσα του 19ου αιώνα να μεγαλώνουμε και να διαπαιδαγωγούμε κάθε γενιά με την αυτοσχέδια αγωγή και την παιδεία της γιαγιάς και της προγιαγιάς. Η μήπως δεν ειναι έτσι;

Ακόμα και στο φως των θετικών μας επιστημών, αν δεν αλλάξουν οι δομές του ιδιοκτησιακού «δικαίου» και οι «αλήθειες», που αυτό το δίκαιο εκφράζει και με τη δύναμη των όπλων επιβάλει, ο κόσμος για τον Ανθρωπο, που έχασε την ελευθερία της θέλησης και την ελευθερία της σκέψης του, θα παραμένει οχι μόνο ενα σκοτεινό και πένθιμο υπόγειο αλλα αλυσοδεμένος και φυλακισμένος σ αυτό το σκοτεινό και πένθιμο υπόγειο. Θα παίρνει τις αυταπάτες που του εχει διαμορφώσει το σύστημα για «δίκαιο» και τις πλάνες για «αλήθειες».

Το «δίκαιο» και οι «αλήθειες» που έχει διαμορφώσει μέσω της δύναμης των όπλων το καθεστώς της ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής, πιέζει βαριά οχι μόνο τη δράση αλλα και τον μηχανισμό της σκέψης. Κάνει τους ανθρώπους υποτακτικούς. Ανθρώπους χωρίς θέληση και βούληση. Ανθρώπους που δεν αναζητούν, δεν βλέπουν, δεν εκτιμούν στη ζωή παρά την «τάξη», τους «νόμους» και τους «κανόνες», που καθιερώθηκαν απ την τάξη των εκμεταλλευτών αιώνιοι και αναλύνωτοι.

Το κείμενο αυτό οπως γράφω και πιο πάνω, δεν αποβλέπει για να ξύσει πληγές, πολύ περισσότερο να αναμοχλεύσει πάθη. Εξιστορεί πραγματικά γεγονότα. Και τα γεγονότα που εχουν λάβει χώρα σε συγκεκριμένο τόπο και χρόνο, όσο σκληρά καταδικαστέα και αποτρόπαια και αν είναι. Ειναι αυτά που φωτίζουν το παρελθόν και βοηθούν τον ιστορικό να καταγράψει, τις παρανομίες απ όποιον και αν διαπράχθηκαν, τα φρικτά βασανιστήρια, τις άδικες δίκες και καταδίκες, που έχουν υποστεί αθώοι πολίτες. Το ίδιο πρέπει να καταγραφούν η ασυδοσία του στρατιωτικού και πολιτικού παρακράτους, η υπερβολική ανοχή του επίσημου κράτους στην χωρίς όρια δράση του παρακράτους. Του παρακράτους που λειτούργησε βάση προ διαγεγραμμένου σχεδίου και αυθέραιτο «δικαίωμα» του να προβαίνει και να υπερβαίνει ανεξέλεγκτα σε πράξεις, που δεν μπορούν να δικαιολογηθούν ακόμα και σε εναν εμφύλιο πόλεμο.

Ακόμα πρέπει να καταγραφούν, πως λειτούργησε το κράτος, οι δομές και οι θεσμοί όπως : η Δικαιοσύνη, η Εκκλησία, το Σώμα των Αξιωματικών και τα Σώματα Ασφαλείας Χωροφυλακή και Αστυνομία πόλεων, η Ελίτ. Η υψηλά ιστάμενη Ελίτ, που ενώ μεσολαβούσαν γεγονότα συνταρακτικά. Γεγονότα καθοριστικής σημασίας για το λαό και τη χώρα δεν πήραν-τόλμησαν να τα επικρίνουν-καταδικάσουν γιατί η ίδια η Ελίτ ειναι που τα τριτοεγγυάτε. Γεγονός που πείθει οτι η Ελίτ συνδέεται άμεσα με την εξουσία και ο ρόλος που της εχει ανατεθεί ειναι να δικαιολογεί τις όποιες ενέργειες της εξουσίας. Αντί να σηκώσει φωνή διαμαρτυρίας και να τα καυτηρίασει καταδικάσει τα όποια κακώς κείμενα. Και οταν μιλάει μιλάει για όλα χωρίς θέση και άποψη για το συγκεκριμένο θέμα. Ακολουθούν την τακτική «συμφωνεί με όλους και με όλα» και τα θέματα παραμένουν ως εχουν. Κατοχή Δεκέμβρης, συλλήψεις, βασανιστήρια, εμφύλιος, στρατοδικεία, εξορίες, Μακρόνησος, φυλακές, εκτελέσεις κλπ, δεν την άγγιξαν. Οπως η Εκκλησία ετσι και αυτή εστω για τον τύπο δεν εξέδωσε ενα ψήφισμα διαμαρτυρίας. Η Ακαδημία Αθηνών ειχε καταντήσει σαν τη βουλή των Λόρδων. Αφομειώνουν αυτούς που τολμούν να αρθρώσουν κάποια λέξη. Τον ανακηρύσσουν σε Ακαδημαϊκό και μετά και πάλη σιωπή.

Το ίδιο τα ανώτατα στελέχη του στρατού, μα και ολες οι άλλες κοινωνικές δομές στη διάρκεια της κατοχής και μετά την απελευθέρωση. Το ίδιο δεν πρέπει να παραλείψουμε να καταγράψουμε πώς το καθεστώς δέχθηκε-επανένταξε στην κοινωνία τους ιδεολογικό-πολιτικούς του αντιπάλους, όσοι επέζησαν βέβαια απ αυτήν τη λαίλαπα και απολύθηκαν ύστερα από 5 έως και 20 χρόνια φυλακή. Αν μετά την αποφυλάκιση η πολιτεία τους έδωσε

τη δυνατότητα να νοιώσουν ελεύθεροι και κυρίως άνθρωποι ή τους τραβούσε απ το ενα αστυνομικό τμήμα στο άλλο, όπως συνέβει με μένα, που μετά την δεκαεξάχρονη (16) φυλάκιση για τέσσερα (4) χρόνια πριν τη Χούντα και τέσσερα (4) μετά την απόλυσή μου απ το Παρθένι της Λέρου, μέχρι την πτώση της χούντας, ο ασφαλίτης όλα αυτά τα οκτώ (8) χρόνια ηταν η σκιά μου. Και το πιο τραγικό δεν μου επέτρεψαν να ριζώσω σε κάποια δουλεία και σε αυτό ακόμα το ασβεστοποιϊο που αντικείμενο έργασίας μου ηταν τα πετάω πέτρες στο καμίνι. Μια δουλειά που μου την επέβαλαν με στημένα τα πολυβόλα επί πολλά χρόνια στη Γυάρο.

Αν κρίνω απ τη δική μου περίπτωση το κατεστημένο, οχι μόνο συνέχιζε να ειναι εχθρικό, αλλά και οταν τα θυματά του πλήρωσαν πρόσβαρα με το πιο πολύτιμο τίμημα τη λευτεριά και πολλοί με τη ζωή, οταν και οσοι επέζησαν και απολύθηκαν, η πολιτεία ούτε καν γύρισε να τους κοιτάξει. Το ίδιο ισχύει και για τους πολιτικούς πρόσφυγες, που επέστρεψαν ύστερα από τριάντα χρόνια, την ιθαγένεια, τους ανάπηρους της κατοχής την εργασία κλπ.

Αν κρίνω απ τη δική μου προσωπική περίπτωση το κατεστημένο, οχι μόνο συνέχιζε να ειναι εχθρικό προς τους Ιδεολογικό-πολιτικούς του αντιπάλους, αλλα δεν θα ηταν υπερβολή αν έλεγα εξουθενωτικό και βάρβαρο. Εξακολουθούσε να μας εχει προγραμμένους. Και οχι μόνο μας ειχε προγραμμένους, αλλα αυτό προσπαθούσε να μας το θυμίζει κάθε μέρα με την παρουσία του και με την πρώτη ευκαιρία οτι δεν παρετήθηκε απ την προσπάθεια εξόντωσης. Στο δρόμο, στη δουλεία στο καφενείο κλπ. Η κατοχή αρκετούς μας βρήκε 13-16 και 17 χρονα παιδιά, ανειδίκευτα επαγγελματικά και πολλοί ακόμη σχολιαρόπαιδα και αποφυλακισθήκαμε όπως εγώ σαραντάριδες. Πολλών ειχαν πεθάνει οι γονείς, τα αδέρφια ειχαν κάνει τα δικά τους νοικοκυριά, ειχαν τις δικές τους υποχρεώσεις. Τα σπίτια διαλύθηκαν, τα νοικοκυριά καταστράφηκαν. Πολλών τα σπίτια και τα χωράφια ειχαν καταληφθεί απ τους ασύδοτους «ενθικό-πατριώτες» και αρκετών ειχαν δημευθεί απ το στρατοδικείου οι περιουσίες τους και πολλοί δεν ειχαν που την κεφαλή κλίνει.

Η πολιτεία και η κοινωνική αρωγή, Εκκλησία ερυθρός σταυρός κλπ, έκριναν φαίνεται οτι δεν ειχαν καμιά σχέση με το πρόβλημα και ας ηταν άνθρωποι, και ας γύριζαν απ τα κάτεργα που τους είχαν καταχωνιάσει οι ίδιοι. Το κατεστημένο οχι μόνο σφύριζε αδιάφορα, αλλά έπαιρνε όλα εκεί τα μέτρα να τους κάνουν τη δύσκολη ζωή δυσκολότερη. Η ζωή μας ηταν ενα ανεκδιήγητο δράμα. Βέβαια ως ενα βαθμό δικαιολογώ την τέτοια συμπεριφορά και αδιαφορία. Από μάς που παρακολουθούσαμε τα κοινωνικό-πολιτικά πράγματα στη χώρα, ηταν και αναμενόμενη και κατανοητή ακόμα αυτή την συμπεριφορά. Και ηταν κατανοητή η συμπεριφορά και τα όποια μέτρα, γιατί οι άνθρωποι χρειάστηκε και ειχαν αναγκαστεί απ την προπολεμική αντικειμενική πραγματικότητα πρώτα να κάνουν την βασιλό-ματαξική δικτατορία και μετά απελευθερωτικά για να επανέλθουν στην εξουσία να κάνουν τα Δεκεμβριανά και σε συνέχεια για να διασφαλίσουν μια μακρόχρονη ανενόχλητη εξουσία να κάνουν εναν εξοντωτικό εμφύλιο πόλεμο και έβλεπαν οτι οι αλκυονίδες μέρες...

Τρία νούμερα επιβεβαιώνουν την δική μας κατανόηση και τη σκληρότητα του κατεστημένου η οποία συμποσούτε σε αυτό που μου είπε ο Διοικητής Ασφαλείας Θεσσαλονίκης «καλύτερα να μην έκανες αίτηση αποφυλάκισης» α) Στις πρώτες εκλογές που έγιναν το 1951 η εκλογική δύναμη του ειχε μείνει απ το ενάμυσι εκατομμύριο του ΕΑΜ ηταν 180,640 ψήφους. Το 1958 ειχαν φτάσει στους 939,902 ψήφους και 1964 μόνο στις μεγάλες πόλεις (στην ύπαιθρο δεν ειχε συνδιασμούς) 542,865 ψήφους. Τα κομματικά μέλη της ΕΔΑ, το 1958 ηταν 9,352 και το 1966 ειχαν φτάσει στις 85,000. Και ο τύπος της το 1952 η «Αυγή» ειχε 23,719 φύλλα ημερησίως και το 1967 διατήρησε με διάφορες αυξομοιώσεις αυτό περίπου τον ίδιο αριθμό κυκλοφορίας.

Βέβαια, έκτοτε μεσολάβησαν σπαρακτικά γεγονότα. Γεγονότα που όχι μόνο ‘εβαλαν ανεξίτηλη τη σφραγίδα στην ζωή των Ελλήνων και ειδικά των Αριστερών και ειδικότερα των εξορίστων και των φυλακισμένων, μα και αυτών που αποφυλακίστηκαν. Ενώ ήταν σε ισχύ ο Ν 509, επεκτάθηκαν τα έκτακτα μέτρα. Εγινε με επικεφαλής τον στρατηγό Μίτσου τέθηκε σε εφαρμογή το σχέδιο Κάρδαμα και το σχέδιο Περικλής που σκοπό ειχε

δολοφονία του βουλευτή της ΕΔΑ Γρηγ Λαμπράκη, του Γεωγ Τσαρουχά, το κοινοβουλευτικό πραξικόπημα του Νόβα κλπ.

Το ίδιο και στο εμφύλιο πόλεμο δεν μπορούν να λειτουργήσουν όλα σωστά και δίκαια. Θα γίνουν και ορισμένα παρατράγουδα, που θα μπορούσαν να δικαιολογηθούν, οχι όμως και προσχεδιασμένες και οργανωμένες σκόπιμα πράξεις : συλλήψεις (όμηροι μελλοθάνατοι για την κλούβα και αναφανδόν αθώους και άσχετους). Συλλήψεις στηριγμένες στο οργανωμένο παρακράτος, τους ανεύθυνους και καλό πληρωμένους χαφιέδες, που τον πρώτο τυχόντα προσωπικό του εχθρό μπορούσε, χωρίς καμιά ευθύνη και συνέπεια να τον μετατρέπει σε κρατούμενο. Και με κατηγορητήρια στηριγμένα στα απάνθρωπα βασανιστήρια, με αποκορύφωμα την περίφημη φάλαγγα, που καθιστούσε ανίκανο τον βασανιζόμενο να σταθεί σε όρθια πλέον στάση. Την εποχή εκείνη το κυνήγι των Αντιστασιακών ειχε γίνει μια «συνήθης καθημερινή ιστορία» Το παρακράτος ειχε εθιστεί σε ενα είδος μιθριδατισμού στην ιδέα του να προκαλεί φόβο και φρίκη.

Στο κατά Ιωάννη Ευαγγέλιο 15,6 μια παράγραφος λέει «Εάν μή τις μείνη εν εμοί, εβλήθη έξω ως το κλήμα και εξηράνθη, και συνάγουσιν αυτό και εις το πύρ βάλλουσι και καίεται» που σημαίνει: (όποιος δεν μείνει ενωμένος με μένα, πετιέται έξω, οπως το κλήμα, ξεραίνεται, το μαζεύουν και τα ρίχνουν στη φωτιά και καίγεται). Με βάση αυτήν την αρχή οι Ασφάλειες, ηταν ο μηχανισμός του τρόμο και της φρίκης. Χαρακτηρίζοντας συλλήβδην «εχθρούς» της Ελλάδας τους Αντιστασιακούς, προσπαθούσαν με τα πιο φρικτά βασανιστήρια να τους εξοντώσουν. Για την Ασφάλεια αξία ειχε η «κατηγορία» καθ' εαυτή και οχι η εγκυρότητά της...Και ενώ βασάνιζαν έλεγαν, «πες την αλήθεια για να αποφύγεις τα χειρότερα», έτσι άρχιζαν τη δουλεία οι βασανιστές, απευθυνόμενοι στον συλληφθέντα. Ο «κατηγορούμενος» αγνοούσε παντελώς το περιεχόμενο της κατηγορίας και καλούνταν να απολογηθεί στα τυφλά. Και επειδή δεν υπήρχε περίπτωση να αθωωθεί, μερικοί κάτω από φρικτά βασανιστήρια καταθέτανε, συνήθως κατά φαντασία, πταίσματα που δεν ειχε διαπράξει, για να ελαφρύνουν τη θέση τους. Ο κρατούμενος βρίσκονταν σε πλήρη και διαρκή απομόνωση.

Οπως ειναι γνωστό για τον πολιτικό κρατούμενο μετά τη σύλληψη ακολουθεί το «μαρτύρα»!...Ο συλληφθής-τι να μαρτυρήσω;-Αυτά που ξέρεις! Με χαμηλωμένα τα μάτια και ακίνητα από το φόβο μήπως τα μάτια του μαρτυρήσουν, αυτά που κρατά στο μυαλό του: Σπίτια, πρόσωπα, λόγια, μονάδα κλπ ή αν ειναι άσχετος αναρωτιέται γιατί τον συνέλλαβαν; Η απάντηση ειναι -δεν ξέρω τίποτε. Και οταν τον αρπάξουν μερικοί «ειδικοί» μπρατσωμένοι και ποιος και τι να πει....Αν δεν μας τα πεις εσύ με το καλό, σε λίγο θα τα «μάθεις» και εσύ αυτά του ξέρεις! Γι' αυτό μαρτύρα για το καλό σου!

Τότε ο χώρος μικραίνει, το σάλιο στεγνώνει και ο κόμπος στο λαιμό δυσκολεύει την ανάσα.-Τι να πω; Μα σας είπα δεν ξέρω τίποτε. Μετά την τρίτη άρνηση μπαίνει σε κίνηση ο μηχανισμός της δύναμης, η φάλαγγα και τα τυφλά χτυπήματα και αν δεν μιλήσει, τότε πετάνε σε ενα κελί το κουφάρι του. Υστερα από λίγο κρυώνει και τότε το κεφάλι μεγαλώνει. Μέσα του λες και ειναι γεμάτο κορτώνες, χαλίκια και άμμο και κάποια στιγμή νομίζει πως κουτρουβάλα και ο ίδιος. Τινάζει τα χέρια του να πιαστεί από κάπου και λιποθυμάς. Τώρα σωριασμένος στο τσιμέντο χωρίς κόκκαλα και νεύρα...μαζεύει τα κομμάτια του...

Και αφου συνεχίσει αυτή η αναμέτρηση για αρκετό διάστημα ανάμεσα στη δύναμη με τη θέληση, τρείς δρόμοι ανοίγονται μπροστά του: δήλωση μετανοίας, οπότε παύει να υπάρχει το όποιο «έγκλημα», εξορία ή το στρατοδικείο και από εκεί στη φυλακή. Και οταν φτάσει στην πόρτα της φυλακής και του τα πάρουν όλα, και κλείσει η πόρτα της φυλακής πίσω του, ο πολιτικός κρατούμενος δεν χάνει τον εαυτό του. Τον ανασυγκροτεί σιγά σιγά τα κομμάτια του και κρατά σφυχτά ο,τι εχει πάρει μαζί του: γυναίκα, παιδιά και γονείς, συγγενείς, γνωστούς και φίλους, την πόλη ή το χωρίο και την Ελλάδα και συζητά νοερά μαζί τους. Ζει τη δυστυχία τους και τις επιπτώσεις της δικής του απουσίας. Η φυλακή και η εξορία σε σχέση με τους χώρους ανάκρισης φάνταζε όαση. Ενώ παράλληλα οργανώνει τη ζωή του με τους συγκρατούμενους πολιτικούς κρατουμένους. Μια παλιά παράδοση...

Σαν παθών θα δώσω μια μικρή απειρό-ελάχιστη εικόνα για τον τρόπο διεξαγωγής των ανακρίσεων. Ο χώρος όπου γίνονταν η ανάκριση, τον φώτιζε μια μικρή μυγοφτυσμένη λάμπα, κρεμασμένη στην άκρη ενός καλωδίου. Κρεμασμένα στο τοίχο χειροπέδες, όπλα περίστροφα και τα αντίστοιχα εργαλεία για τη φάλαγγα.

--Μαρτύρα!...

---Τι να μαρτυρήσω; Δεν ξέρω τίποτε είπα σαν κρατούμενος. Ειχα χαμηλωμένα τα Μάτια και τα ακίνητα τα βλέφαρα. Φοβόμουν μήπως φανούν στα μάτια μου, αυτά που κρατούσα στο μυαλό μου: Σπίτι, πρόσωπα και λόγια για μένα και τους δικούς μου.

Με ειχαν κυκλώσει αρκετοί άντρες με τις αντίστοιχες εξαρτήσεις και με πρόσωπα αγριεμένα με τα βλέμματα καρφωμένα στο πρόσωπό κάνοντας και λέγοντας ένα σωρό απειλές.

--Σε λίγο θα τα μάθεις και εσύ αυτά που ξέρεις; Σάλιωσα τα στεγνά μου χείλια,

Εξω αέρας χτυπούσε με ορμή τον τοίχο του υπογείου

---Μαρτύρα για το καλό σου! Το υπόγειο παρ' ότι μεγάλο μίκραινε. Μου μίκραινε και μου στένευε την ανάσα. Στα ρουθούνια μου λες και δεν έμπαινε αέρας,

---Τι να πω;

Με ένα σπρώξιμο με έριξαν κάτω, Στο ταβάνι του υπογείου ξεχώρισα μερικές βέργες στο μπετόν. Αρχισαν τη φάλαγγα…

Δεν πονούσα ακόμα στα πόδια. Σουβλιές σαν μυτερά σύρματα, μου τρυπούσαν, μου ξέσκιζαν την καρδιά. Το μέτωπό μου είχε υδρώσει. Ο υδρώτας έτρεχε μαζί με αίμα απ τα ρουθούνια. Εσφιξα τα δόντια..

---Μαρτύρα!...

Επεσαν επάνω μου σαν τις τίγρης και με χτυπούσαν στα τυφλά…

Δεν μίλησα**.-**

Ξεκλείδωσαν μια αποθήκη και με πέταξαν μέσα. Σωριάστηκα στο τιιμέντο: Χαλαρός χωρίς κόκαλα και νεύρα, ματωμένος παντού και τα πόδια μου έτρεχε ακατάσχετα το αίμα…Φεύγοντας μου έριξαν και ενώ τενεκέ νερό

Υστερα από αρκετές ώρες…Κρύωσα. Θέλησα φαίνεται να αλλάξω θέση. Τίποτε ξανά προσπάθησα πάλι Τίποτε. Μετά από πολύ ώρα άνοιξα τα μάτια: Σκοτάδι, Τα έκλεισα: Πάλι σκοτάδι Μπερδεούν δεν μπορούσαν αν κρατήσω όρθιο το κεφάλι. Το κεφάλι μου

μεγάλωνε. Μέσα του κυλούσαν χαλίκια, χώματα, ψιλή κόκκινη άμμο. Σε μια στιγμή νόμισα ότι κατρακυλούσα και ο ίδιος. Κάποια στιγμή τίναξα τα χέρια να πιαστώ από κάπου και ξανά λιποθύμισα.

Όταν συνήλθα, ένιωσα μόνο το στόμα μου. Αυτός ήμουν όλος και όλος. Ναι το στόμα. Καμένο, στεγνό. Σιγά σιγά δεν ξέρω πότε σύρθηκα μέχρι την πότρα. Τι χτύπησα με τον αγκώνα και με όση δύναμη μου είχε μείνει φώναξα

---Νερό!

Και ξανά λιποθύμισα. Δεν ξέρω πότε. Μερικές μύτες παπουτσιων μου τρυπούσαν τα πλευρά. Αντί για νερό μου έριξαν έναν κουβά!...Αυτό έγινε πολλές φορές, αφού κάθε φορά που έρχονταν άρχιζε η φάλαγγα, η λιγοθυμία και το νερό…

Κυρίαρχο στοιχείο που καθόριζε την έκβαση των ανακρίσεων ειναι οτι αποκλείονταν η κατ' αντιπαράθεση εξέταση των μαρτύρων κατηγορίας τόσο στην Ασφάλεια, αλλο τόσο και στο στρατοδικείο. Και αυτό γιατί αν υπήρχε αντιπαράθεση δεν θα υπήρχε μυστικότητα και οταν δεν υπάρχει μυστικότητα, δεν προκαλείται τρόμος. Και οταν δεν προκαλείται τρόμος δεν παραδειγματίζεται αποτελεσματικά ο λαός. Ο τρόμος ηταν προϊόν της άκρας μυστικότητας με την οποία διενεργούνταν η όλη διαδικασία. Και η μυστικότητα δεν πρέπει να ξεχνάμε οτι ειναι η καλύτερη φίλη και συνεργάτης της διαπλοκής, της διαφθοράς και της όποιας παρανομίας.

Τα κατηγορητήρια ηταν ενας κατάλογος ονομάτων, που με εξασφαλισμένη την ανωνυμία του πράκτορα, καταδότη συνεργάτη και χαφιές πληροφοριοδότη, ο οποίος συνήθως αράδιαζε ασύστολα ψέματα και κατάθετε άσχετες κατηγορίες, με την απέλπιδα προσπάθεια αφού αμείβονταν με μπόνους και ηταν υπεράνω υποψίας συνέτασαι ενα κατάλογο, που έπρεπε οπωσδήποτε να συλληφθούν. Και ηταν αυτά τα ψεύδη που πολλαπλασίαζαν με γεωμετρική πρόοδο τη συγκομιδή. Και να πώς: Κατά τη διάρκεια των βασανιστηρίων ένας απ το Γκρούπ των βασανιστών, εκφωνούσε τα ονόματα του καταλόγου, με την παράλληλη βεβαίωση του επικεφαλής οτι «αν πέντε έστω ονόματα απ αυτά που άκουσε, δεχθεί να τους κατονομάσει σαν συνεργάτες του, θα τον αφήσουν ελεύθερο».

Ο κατάλογος αυτός με την κατάλληλη επιξεργασία...θα πολλαπλασιαστεί και με τον αντίστοιχο εμπλουτισμό των στοιχειών αυτών, θα αποτελέσει το υλικό για την διατύπωση κατηγορητηρίου, ή κάποιος κρατούμενος σε κατάσταση αφασίας κρατώντας το σακατεμένο χέρι του, ο ασφαλίτης γρατσούνισε, έστω και δυσανάγνωστη μια υπογραφή σε ενα κατηγορητήριο, που ενοχοποιούσε πρώτα τον εαυτό του για πράξεις, που ίσως ο ίδιος δεν έκανε ούτε γνώριζε σε μια λίστα με ονόματα που έπρεπε να συλληφθούν. Η μέθοδος αυτή θα εξασφαλίσει την πρώτη ύλη-εργαλείο πλέον για την εξόντωση των ιδεολογικών αντιπάλων. Σε πολλές περιπτώσεις ο βασανισμένος κρατούμενος γρατσουνούσε και μια δεύτερη «υπογραφή» κάτω από μια «δήλωση», μετανοίας.

Μέσω των Επιτροπών Ασφαλείας στην αρχή, Δικαστήρια μετά και τα έκτακτά μέτρα και τα Στρατοδικεία σε συνέχεια, όπου η μόνη κατάληξη του συλληφθέντα θα ειναι η εξορία, η φυλακή και το εκτελεστικό απόσπασμα. Με αυτόν τον τρόπο και τα μέσα προσπαθούσαν να διαλύσουν το ΕΑΜ. Μια «υπογραφή» που πολλές φορές ηταν και εντελώς πλαστή, γι αυτό στο στρατοδικείο πριν απ τη δίκη το πρώτο πράγμα που έκανε ο κατηγορούμενος ηταν να δηλώσει πως ο,τι «είπε και έκανε» τα έκανε σε κατάσταση εκτός εαυτού και ελέγχου, γι' αυτό και δεν δέχεμαι το κατηγορητήριο γιατί ειναι προϊόν βασανιστηρίων και ανακαλώ τη «δήλωση μετανοίας».

Βέβαια η ανάκληση της δήλωσης, ανεξάρτητα απ τον τρόπο που αυτή αποσπάστηκε επιβάρυνε τη θέση του κρατουμένου και στην προσμέτρηση της ποινής παίρνονταν σοβαρά υπόψη. Επιβάρυνε και μάλιστα σοβαρά τη θέση στην προσμέτρηση της ποινής γιατί με την ανάκληση εξέθετε το σύστημα παραγωγής κρατουμένων.

Γράφονται, γιατί με αυτό το γενικόλογο και άσχετο κατηγορητήριο, επί μίσω σχεδόν αιώνα οι αγωνιστές της Αντίστασης ηταν τα μιάσματα, οι απόβλητοι της κοινωνίας και της ζωής. Με τον ίδιο «φυσικό» τρόπο που θα έκαναν τη σωματικής τους ανάγκη σκότωναν στο δρόμο, τους έκαιγαν το σπίτι, τους άρπαζαν το όποιο βιός ειχαν. Συνελλάμβαναν όποιον ήθελαν, έστελναν στην εξορία, τη φυλακή και στο εκτελεστικό απόσπασμα με την ίδια ευκολία, που θα μετακινούσαν ενα έπιπλο απ τη μια σε μια αλλη θέση στο σπίτι τους. Για τον ίδιο λόγο τους βασάνιζαν στις ασφάλειες, τους καταδίκαζαν χωρίς δίκη σε βαριές ποινές και πολλές εκατοντάδες στάλθηκαν με αυτόν τον τρόπο στο Αγιο Πέτρο.

Τότε για το παρακράτος και το επίσημο κράτος ακόμα, το ζητούμενο «έγκλημα»,δεν υπήρχε λόγος να αναζητηθεί, να βρεθεί και διατυπωθεί σαν πράξη-κατηγορητήριο. Το «έγκλημα» γι' αυτόν που πήρε μέρος στην ΕΑΜική Αντίσταση, συνειρμικά ηταν αυτονόητο. Γι' αυτό και το σύνθημα ηταν «Εξοντώστε τους, σκοτώστε τους. Δεν ειναι Ελληνες και οσοι δεν ειναι Ελληνες, δεν εχουν θέση στην Ελλάδα»!!! Και ειχαν «δίκαιο» οι «άνθρωποι» πως να εξομοιώσεις εναν τρισχιλιετή Ελληνα με εναν κομμουνιστή!!!

Αλλωστε γι' αυτόν ακριβώς το σκοπό αμέσως μετά τη Συμφωνία της Βάρκιζας, το νεκραναστημένο κράτος της δωσίλογης Δεξιάς και του υπέρογκου και καλοθρεμένου απ τους κατακτητές παρακράτος, με την βοήθεια του αγγλικού στρατού κατοχής με τους οποίους ξανά ταύτισαν τα συμφέροντα μαζί τους, εξαπέλυσαν ανά τη χώρα λευκή τρομοκρατία για να εξοντώσουν αδιάκριτα όποιον συμμετείχε με οποιονδήποτε τρόπο και σε οποιαδήποτε οργάνωση πολιτική ή ένοπλη.

Το επικυρίαρχο το 4ο Αύγουστιανο Μεταξικό παρακράτος εμπλουτισμένο με το κατοχικό, τους κάθε λογείς δωσίλογους συνεργάτες των κατακτητών και οι απόντες, σε συνεργασία με το επίσημο κράτος, οι ασφάλειες ειχαν μετατραπεί σε Γενικά Στρατηγεία με αντικείμενο την εξόντωση των αγωνιστών της Εθνικής Αντίστασης. Της Αντίστασης στην οποία οχι μόνο οι ίδιοι δεν πήραν μέρος για την απελευθέρωση της Ελλάδας, απ τους τρίς κατακτητές, αλλά και συνεργάστηκαν «διά ίδιον όφελος» και για να κατακτηθεί η χώρα, αλλά και για να μην οργανωθεί Αντίσταση για την απελευθέρωσή της. Και λέω «δια ίδιον όφελος» γιατί δεν μπορεί να ισχυριστεί κάνεις, οτι δεν κατακτήθηκε η χώρα και δε βρέθηκε από νικητής ο λαός μας σκλαβωμένος. Οτι πέθαινε απ την πείνα στους δρόμους και οτι τον σκότωναν σαν να επρόκειτο για σκυλιά στους δρόμους των πόλεων οι κατακτητές βοηθούμενοι και απ τους ίδιους.

Στα Τμήματα Ασφαλείας, κάτω απ τις γνωστές τότε συνθήκες τακτική ανάκριση συνήθως δεν γίνονταν ή αν γίνονταν λειτουργούσε κατά τέτοιον τρόπο, που να παράγει την πρώτη ύλη για την ταχύριθμη λειτουργία των εκτάκτων στρατοδικείων. Οι στόχοι της ασφάλειας ηταν πολλοί και ποικίλοι βασικά ομως α) Να κάνει οσο το δυνατόν περισσότερες συλλήψεις. β) Να «πείσει χωρίς βρισιές, απειλές, φάλαγγες κλπ» αλλά με «ευγενικό» και «πολιτισμένο» τρόπο το συλληφθέντα να αποδεχθεί το «κατηγορητήριο ώς εχει» γ) Να εκμαιευθούν στοιχεία για μια νέα υπόθεση, με την προτροπή και την υπόδειξη οτι «αν βοηθήσει»το έργο της ασφάλειας το δικαστήριο την βοήθεια αυτή οχι μόνο θα τη «λάβει σοβαρά υπόψη του, αλλα και θα εκτιμηθεί σαν μια πράξη πατριωτική», αλλά και με την απειλή πως «αν δεν βοηθήσεις θα το φάς το κεφάλι σου και εισαι Νέος ακόμα παναθεμάσαι». Κρίμα! Κρίμα!!

Αν το κατάστημα της Ασφάλειας ηταν κοντά σε στεγασμένο χώρο, για να μην ακούγονται οι φωνές απ τα βασανιστήρια, έβαζαν μπρος μια μοτοσικλέτα ή μια γεννήτρια, *ώστε να* καλύπτονται οι φωνές.

Ο χρόνος που μεσολαβούσε απ τη σύλληψη μέχρι την καταδίκη ηταν τόσο λίγος, που ηταν αδύνατο στη μικρή αυτή διάρκεια, να εχουν βρεθεί όλα εκείνα τα στοιχεία για να εξακριβωθεί η ενοχή του κατηγορουμένου. Στοιχεία που να συνθέτουν, έστω βάσιμες ενδείξεις αν οχι αποδείξεις για την τεκμαιρίωση του κατηγορητηρίου και κυρίως χρόνο για την αναζήτηση-ανέβρεση μαρτύρων υπεράσπισης του κατηγορουμένου. Η αναζήτηση και η ανεύρεση μαρτύρων υπεράσπισης την εποχή εκείνη, ηταν κάτι που ταυτίζονταν με το θα:

«έρθει και σένα η σειρά σου αν τολμήσεις να μας διαψεύσεις» γι' αυτό και ηταν ενα απ τα πιο δύσκολο έως ακατόρθωτα θέματα. Και ηταν δύσκολο, γιατί ολος ο κόσμος ειχε πεισθεί, οτι οι μάρτυρες υπεράσπισης εκτός του οτι δέχονταν πιέσεις, δεν εισακούονταν συνεπώς, γιατί να εκτεθούν χωρίς να προσφέρουν κάποιο αποτέλεσμα.

Ακόμα και αυτοί οι αυτόπτες που μπορούσαν να αποδείξουν την αθωότητα του κατηγορημένου, αναλογιζόμενοι τις συνέπειες, δεν έβαζαν και δικαιολογημένα σε κίνδυνο τη ζωής τους. Και δεν την διακινδύευαν γιατί δεν ηταν λίγες φορές που δέχονταν απειλές, χαρακτηρισμούς όπως «κρυφοκουμμούνι, Βούλγαρε», γιουχάρονταν, προπηλακίζονταν, δέρνονταν έξω απ τα δικαστήρια πρώτα και στην αίθουσα του στρατοδικείου ακόμα.

Δεν ειναι λίγοι αυτοί που από μάρτυρες υπεράσπισης, ύστερα από λίγο σύρθηκαν σαν κατηγορούμενοι στο Στρατοδικείο. Οσο για τους μάρτυρες κατηγορίας συνήθως ηταν χωροφύλακες, ΜΑΗδες και ανθρωποι απ τα ΤΕΑ ή κάποιος που δεν άντεξε τα βασανιστήρια και πήρε στο λαιμό του, εκτός απ τον εαυτό του και όσους άλλους του ειχαν απαριθμήσει-υποδείξει να τους συμπεριελάβει στην «οργάνωση»

Επί ενάμιση και πλέον αιώνα, οι ξένες δυνάμεις και ειδικά η Αγγλία με την ανοχή, παραδοχή και αποδοχή των ντόπιων συνεργατών τους: Κοτζαμπάσηδες, Κλήρος και η ανερχόμενη αστική τάξη, με τις παρεμβάσεις ή με τη βοήθειά τους, ηταν σχεδόν πάντοτε λίγο ή πολύ υπεύθυνες για τη γέννηση ή και την επίλυση των κρίσεων που γνώρισε η Ελλάδα! Η άρχουσα τάξη της χώρας, οι οικονομικές και πολιτικές δυνάμεις λόγω εξάρτησης, δεν ηταν ποτέ σε θέση να αναπτυχθούν ή να λειτουργήσουν κατά τρόπο αυτόνομο. Ο Ελληνικός λαός δεν τα κατάφερε ποτέ να γίνει κύριος και αφέντης της χώρας και του εαυτού του. Για να διατηρηθεί η εξάρτηση δημιούργησαν και τα αντίστοιχα κόμματα και τους ενδεδειγμένους «αρχηγούς» τους γνωστούς Γέσμαν.

Η διαλογή των αρχηγών και το κοινωνικό περιεχόμενο των κομμάτων το καθόριζαν οι ξένοι. Αυτοί ρύθμιζαν τα πάντα. Τα ελληνικά πολιτικά κόμματα, Ιδεολογία, πολιτικά και κοινωνικά προγράμματα ειχαν, μα και σήμερα ακόμα: Τον διογκωμένο κρατικό μηχανισμό, τα ρουσφέτια, τις πολιτικές συναλλαγές, τα εκλογικά συστήματα, τη δημαγωγία, τη διαφθορά, τη πολιτική τρομοκρατία, τη νοθεία και τη βία. Και οταν αυτά δεν ηταν αρκετά τότε το λόγο τον ειχε η δικτατορία.

Το ταξικό κράτος, δεν δέχεται αμφισβήτηση πολύ περισσότερο δεν επιτρέπει ανατροπή. Και στο κεφαλαιοκρατικό καθεστώς, όπως και στη Φεουδαρχία, η εξουσία ειναι «Ελέω Θεού δοσμένη», γι' αυτό και δεν επιτρέπει ούτε σκέψη για αμφισβήτηση πολύ περισσότερο ανατροπή. Το μόνο που δέχεται και επιτρέπει και αυτό κάτω από πολύ αυστηρό έλεγχο οταν δεν μπορεί να κάνει αλλιώς, ειναι η διεκδίκηση-βελτίωση των όρων ζωής και των συνθηκών εργασίας!

Τα έκτακτα μέτρα, οι στρατιωτικοί Νόμοι, οι δικτατορίες και οι εμφύλιοι πόλεμοι, δεν γίνονται μόνο για να «Εμπαιδώσουν» μια προσωρινή δύσκολη κατάσταση. Γίνονται κυρίως για να εγγράψουν υποθήκες στη σκέψη-συνείδηση του Λαού, οτι το υπάρχων καθεστώς ειναι και θα παραμείνει αιώνιο. Οι θεωρίες και τα συνθήματα για αμφισβήτηση και ανατροπή ειναι «κούφια λόγια κάποιων ρομαντικών ουτοπιστών». Γίνονται για να εμπνεύσουν δέος στη συνείδηση του λαού και να επιβεβαιώσουν το αιώνιο της ύπαρξης του καθεστώτος, μα και την αδιατάρακτη στο χρόνο συνέχειά του. Γίνονται για να επιβάλουν μακρόχρονη σιωπή-φίμωση, οχι μόνο του λόγου, αλλα και την παραίτηση του λαού απ τα κεκτημένα ήδη δικαιώματα και την διεκδίκηση νέων. Γίνονται με την προοπτική να αντέξουν σε βάθος χρόνου. Τόσο χρόνο, που οταν ο λαό ξαναβρεί τον εαυτό του και αρχίσει να διεκδικεί ξανά δικαιώματα, και έστω αμφισβητήσεις αν οχι ανατροπές, να εχει ήδη οργανώσει την επόμενη δικτατορία.

Το κάθε λαϊκό κίνημα απειλείται απ τους παρακρατικούς μηχανισμούς πρώτα αλλα και το επίσημο κράτος μετά, πως αν δεν σταματήσει τις διεκδικήσεις, η μέρα που θα επιβληθεί η νέα δικτατορία δεν ειναι πολύ μακριά...

Ακόμα και σήμερα ο Ελληνικός λαός, παρά τα μεγαλόστομα λόγια για Ελευθερία, Δημοκρατία και Ανθρώπινα Δικαιώματα, λόγω της βάβραρης και απάνθρωπης μεταχείρισης του απ το ταξικό και εκδικητικό κράτος, σε όλη τη διάρκεια της κρατικής του οντότητας, δεν ειχε και δεν εχει ακόμα λόγο. Δεν μπορεί να εκφρασθεί ελεύθερα, να διεκδικήσει και κυρίως να καταθέσει άποψη για το κοινωνικό-οικονομικό γίγνεσθαι. Αυτά τα αγαθά, του τα εχουν στερήσει με τα έκτακτα μέτρα, τους στρατιωτικούς Νόμους και τις συχνόπυκνες δικτατορίες, τις συλλογικές ευθύνες και κυρίως με τον εν δυνάμει εμφύλιο πόλεμο.

Ο Ελληνικός λαός δυστυχώς, και μετά το 21, με την επικράτηση της η Αγίας και Ομοουσίου Τριάδα. Απ αυτό το συνειδητό λαοκτόνο κομπρεμί : Αστοι-Τσιφλικάδες-Κλήρος, με τον «ιστορικό συμβιβασμό» που επισφραγίστηκε με την επιβολή και της μοναρχίας απ του ξένους, δεν του επέτρεψαν να αρθρώσει λόγω. Δεν επέτρεψε και ας κόπτεται για το αντίθετο: την ελεύθερη διακίνηση λόγου και ιδεών. Και όσες φορές το αποπειράθηκε το κτύπημα ηταν τόσο σκληρό και το κόστος που πλήρωσε τόσο παραδειγματικά μεγάλο...και ακριβό που...

Στη διάρκεια του κατοχικού αγώνα, ηταν τόσο μεγάλος και διακαής ο πόθος του λαού για την Εθνική και Οικονομική Ανεξαρτησία, Ακεραιότητα και Αυτοτέλεια, για Δημοκρατία και Ελευθερία, που δεν δίστασε να κάνει τις όποιες θυσίες χρειάστηκαν για να τον ικανοποιήσει αυτόν τον μακρόχρονο πόθο. Πίστεψε, πως μετά απελευθερωτικά ηταν η μοναδική ευκαιρία που είχαμε σαν λαός, να συνταχθούμε σε Ανεξάρτητη Πολιτεία και να κρατήσουμε την Ελλάδα για τους Ελληνες. Τόση ηταν η πίστη του οτι νέες δομές που διαμορφώθηκαν στη διάρκεια της κατοχής στην Τοπική Λαϊκή Αυτοδιοίκηση, της Κοινωνικό-Λαϊκής Δικαιοσύνη, την αλληλεγγύης και τη Συλλογικότητα, που τόσο αρμονικά λειτούργησαν στη διάρκεια της τετράχρονης κατοχής, οτι μπορούσαν να αποτελέσουν τη βάση για να ανοίξει ο δρόμος στις καινούργιες λαϊκές δυνάμεις. Να ανοίξει ο δρόμος της Λαϊκής Δημοκρατίας, που ηταν το όνειρο και η προσδοκία του λαού απ το 1821.

Αυτήν την ανάταση και πεποίθηση του λαού να γίνει επιτέλους νοικοκύρης στον τόπο την ανέκοψαν, η σαν από θαύμα νεκραναστημένη δωσίλογη Δεξιά, που έτρεμε την απελευθέρωση του λαού για τα τόσα ανομήματά της. Πουλούσε και την ψυχή της στο διάβολο για να μπορέσει να επιζήσει. Είδε σαν σωτήρες της, τους Αγγλους και Αμερικανούς, όπως προηγούμενα ειχε δει και συνεργασθεί σε όλα τα επίπεδα με τους Γερμανούς. Εμπόδιο για την επαναφορά της χώρας στην πολιτική τις 27-10 1940, ηταν η δύναμη που έκρυβε μέσα του ο λαός. Μιά δύναμη που ανέκαθεν την περιφρονούσαν. Ο λαός που για πρώτη φορά απόκτησε πλήρη συναίσθηση και συνείδηση της δύναμής του. Εμπνευσμένος απ τα νάματα των προγόνων και τα καινούρια ιδανικά, που ο ίδιος ειχε σφυριλατήσει στη νικηφόρα αναμέτρηση με τους κατακτητές. Ιδανικά εμπνευσμένα απ την έξαρση, την αισιοδοξία και ρωμαλαίο δυναμισμό που εκπέμπουν οι καινούριες ιδέες και δυνάμεις που ειχαν βγει απ την αφάνεια στο προσκήνιο της ιστορίας δεν θα το έβαζε κάτω.

Η περήφανη γενιά του αλβανικού πολέμου και της Αντίστασης, που μέσα απ την αποσύνθεση, τις συνεργασίες και τις προδοσίες που άφησαν πίσω τους οι «ταγοί και ειδικοί προστάτες», φεύγοντας κατόρθωσε μέσα σε ελάχιστο χρόνο και με απίστευτα επαναστατικούς ρυθμούς, να δημιουργήσει το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο και να μαζέψει στις γραμμές του το απογοητευμένο απ την μέχρι τότε πολιτική τους και τώρα εγκατελλειμένο Εθνος, σε μια αγωνιστική στρατιά. Την μεγάλη ΕΑΜική στρατιά, που αποτέλεσε τον εθνικό κορμό και τη νέα δομή της επαναστατικής δημιουργίας. Η γενιά που λειτούργησε Δομές και Θεσμούς και μετέβαλε πολλά απ τα δεδομένα της εθνικής πραγματικότητας. Μια πραγματικότητα που αποτέλεσε την κυρίαρχη Εθνική, πολιτική και στρατιωτική πραγματικότητα, αλλά και κοινωνικό-πολιτική παρουσία εκείνα τα χρόνια της αδυσώπητης πάλης με τους τρείς κατακτητές. Τους ντόπιους εθνοπροδότες και πρωτεργάτες στις καταδόσεις, τις καταστροφές και τα εγκλήματα.

Αυτός ο λαός που έπαιξε αποφασιστικό ρόλο για τον τόπο την εποχή εκείνη, που βγήκε νικητής από μια πολεμική θύελλα. Μια θύελλα, που ξεθεμελίωσε τη χώρα και άφησε πίσω του ερείπια και τάφους. Την περήφανη και ηρωϊκή γενιά της Αντίστασης, που με αυτοπεποίθηση και θάρρος έδωσε με αυτοθυσία, πρόσβαρο το αίμα που χρειάστηκε και βγήκε νικηφόρα στην αναμέτρησή με τους Ούνους κατακτητές, Δημιουργώντας όλες εκείνες τις προϋποθέσεις για να πάρουν σάρκα και οστά το όραμα της Λευτεριά, της Αυτοτέλειας και της Εθνικής ανεξαρτησίας. Να ανήκει επιτέλους η ΕΛΛΑΔΑ ΣΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΕΣ, να μην μπορούν πλέον να την χρησιμοποιούν-παραχωρούν σαν αντάλλαγμα για να τους διατηρούν στην εξουσία και να ξεπουλούν όσο-όσο τον συλλογικά παραγόμενο υλικό και πνευματικό πλούτο της. Τώρα ηταν το ΕΑΜ που θα έμπαινε εμπόδιο στα καταχθόνια σχέδια τους.

Η γενιά μας ήταν γέννημα-θρέμμα παιδιά της Αντίστασης. Η γενιά που ξεκίνησε με σύνθημα : «Συμμετέχω, προσφέρω, δημιουργώ». Είχαμε προλάβει να κοινωνήσουμε μια βαθιά πρωτόγνωρη αλληλεγγύη, γεμάτη ανιδιοτέλεια και αυταπάρνηση ανάμεσά μας. Είχαμε βαθύνει στον πόνο, στις στερήσει και τις απώλειες. Ενας μήνας κοινής συντροφικής ζωής στο εκπαιδευτικό έμπεδο και την ομάδα, το εμψυχωτικό όραμα της λευτεριάς, και οι δέκα μέρες της κοινής δοκιμασίας, ηταν αρκετές για να διαμορφωθεί η τόσο απαραίτητη για τον κοινό αγώνα ομοψυχία, μα και η ταύτιση,

Η γενιά της Αντίστασης κατόρθωσε στη διάρκεια του αγώνα να συμπυκνώσει το περιεχόμενο του σε δυο μόνο σύνθημα α) :«Λευτεριά, ζωή και φώς, μόρφωση πολιτισμός» και β) :«προχώρα εμπρός στη Ζωή Νεολαία, πάλευε, γέλα και μάχου μαζί...».Τα συνθήματα αυτά δημιουργούσαν τεράστιες δυνάμεις συνοχής. Ο χρόνος και ο χώρος αυτός, σε μετετρέπει σε ενα ενιαίο ζωντανό οργανισμό, προορισμένο ή να ζήσει ολόκληρος ή να πεθάνει. Αυτό το μαχητικό πνεύμα και την αισιόδοξη διάθεση ηταν που χαρακτήριζε τους Νέους, όταν τους κερδίζει ενα υψηλόπνοο όραμα οπως το όραμα της λευτεριάς, της αλληλεγγύης και του δικαίου.

Χωρίς κομπορημοσύνες, αλλά και χωρίς ψευτικές σεμνοτυφίες. Βαθιά μέσα μας γνωρίζαμε και αυτό μας στήριζε, προκειμένου να ανταπεξέλθουμε σε όλες τις απάνθρωπες δοκιμασίες και να αντέξουμε και σε αυτήν τη λάμια πείνα, που εχει νικήσει στην ιστορία φοβερούς και αήττητους στρατούς. Η επίγνωση πως είχαμε μεταγγίσει όλοι όση φλόγα έκλεινε ο καθένας μέσα του, μας έδινε το κουράγιο για να ανταπεξέλθουμε στις απαιτήσεις του αγώνα.

Στη διάρκεια της τετράχρονης κατοχής αποθησαυρίσαμε ό,τι υψηλότερο σε ήθος, Ανθρωπιά και ανδρεία στο ύψος,των αυθεντικότερων άθλων της ιστορίας μας. Ηταν τραγικό αλλά ανθρώπινο. Υστερα απ τους τόσους ηρωϊσμούς, θυσίες και κατακόμβες νεκρών, οσοι είχαμε επιζήσει είχαμε την πικρή γεύση της ήττας στο στόμα. Και το κακό έγινε χειρότερο οταν αμέσως μετά την απελευθέρωση ενα μολυβένιο, αδιαφανές πέπλο, λες και ειχε πέσει πάνω στην Ελλάδα και η κυβέρνηση, έκανε το κάθετι να πυκνώσει, να το κάνει πιό σκοτεινό αυτό το μολυβένιο πέπλο, ετσι ωστε να καλύπτει τα προηγούμενα, τα τρέχοντα και τα μελλοντικά να διαπράξει ανώνυμα και επώνυμα-εγκλήματα.

Αρχίζοντας απ τον Οκτώβρη του 1940, εμείς οι Ελληνες, η γενιά μας, δεν ξαστοχήσαμε στους μεγάλους στόχους του καιρού μας. Οι δυσκολίες, τα εμπόδια, οι θυσίες ειναι οι στιγμές που έγιναν εφιαλτικά πλοκάμια που σφράγισαν τη ζωή μας.

Οταν αποφασίσεις να βγεις στο βουνό δεν εχει πίσω, η πετυχαίνεις το σκοπό για τον οποίο πήγες η χάνεσαι μαζί του. Το λαό και ειδικά την αριστερά και τους κομμουνιστές στον αγώνα για τη Λευτεριά και το δίκαιο (οπως γράφω και πιο πάνω), η σφαίρα του κατακτητή ή του Εκμεταλλευτή, δεν τον βρίσκει-σκοτώνει ποτέ απ την πλάτη. Πάντα η σφαίρα που θα τον σκοτώσει θα εχει περάσει στο κορμί του από εμπρός. Απ το στήθος. Ο αντάρτης, εκτός απ τη σφαίρα, σαν άτακτος δεν προστατεύεται από καμιά συνθήκη σε περίπτωση σύλληψης. Ξέρει καλά τι τον περιμένει αν συλληφθής αιχμάλωτος: Βασανιστήρια-θάνατος. Το ίδιο ισχύει και γι αυτόν που συμμετέχει στην αντίστοιχη

πολιτική οργάνωση, που στήριζε και υποστήριζε ηθικά και υλικά τον αντάρτη. Σαν άτακτος δεν υπάγεται στη Διεθνή σύμβαση της Χάγης που προβλέπει ειδική της Γενεύης για τη μεταχείριση των αιχμαλώτων.

Η γενιά της Αντίστασης, ηταν η γενιά που δεν διέσπασε τη συνέχεια της ζωής, αλλά με τα παλιά υλικά διαμόρφωσε νέες ιδέες και εξέφρασε νέες αντιλήψεις για τη χώρα και τη ζωή. Η γενιά αυτή ηταν η γενιά που μπολιασμένη με τα Νάματα του 21, μπόρεσε με την αρετή του αγώνα και το Φως της αλήθειας, να συνδέσει το παλιό ελληνικό πνεύμα που άρδευσε την Ανθρωπότητα με το σύγχρονο. Η λεβεντιά της λαϊκής ψυχής και η νέα Ελλάδα, που αυτή ονειρεύονταν ειναι δυό πράγματα που πάνε μαζί. Συμπορεύονταν και οδηγούσαν οχι μόνο στην Ανθρωπιά, την Αλληλεγγύη και το Δίκαιο, αλλά και την ελεύθερη διακίνηση ιδεών, την ακώλητη διαπάλη των όποιων ιδεών που αποτελούν το θεμέλιο της Δημοκρατίας και της προόδου.

Ομως ο πόλεμος ειχε τελειώσει, και η Ελλάδα έπρεπε για τη νεκραναστημένη Δεξιά και τους ξένους όπως και αν λέγονται Αγγλοι, Γερμανοί και πάλι Αγγλοι ή Αμερικανοί, αποικιοκρατία η νεοαποικιοκρατία, όλοι τον ίδιο ειχαν σκοπό : να δέσουν και να σιγουρέψουν απ τα ΜΕΣΑ, την αναδιοργανωμένη κρατική τους μηχανή, να μην τους ξεφύγει κάποια έστω και μικρή βιδίτσα.

Για να μην τους ξεφύγει λοιπόν καμιά, έστω και η παραμικρή βιδίτσα και για να γυρίσει η ρόδα της ιστορίας πίσω στις 27-10-40, έπρεπε αυτό το παντοδύναμο λαϊκό κίνημα που βρίσκονταν σε κάθε αποφασιστικό και επίκαιρο αρμό της κρατικής μηχανής, που έλεχγε και παρακολουθούσε με άγρυπνο μάτι τις τετράχρονες με θυσίες και αίμα κατακτήσεις, έπρεπε να εγκαταλείψει το κοινωνικό σκέλος του προγράμματός του. Να αρκεσθεί στο απελευθερωτικό μόνο σκέλος ή να εξοντωθεί μέχρι ενός. Και η Ελλάδα των κιοτήδων, των δωσίλογων, των ριψασπίδων, των μαυραγοριτών, υπό την επίβλεψη των ξένων και με το λαό στη γωνιά, δε θα ειχε καμιά σχέση με την Ελλάδα της Αντίστασης. Αν εγκατάλειπε το κοινωνικό σκέλος, τότε η μεταπολεμική πολιτεία της Δεξιάς, θα τους απένεμε περγαμηνές, παράσημα και κοινωνικό-οικονομικές καταξιώσεις, θα τους αναγνωρίζονταν ο αγώνας και οι θυσίες.

Η αντιδραστική και δωσίλογη Δεξιά, σφυχταγκαλιασμένη με το παρακράτος και όλους τους άλλους εθνϊσμούς, που η ίδια με εκπρόσωπό της το Ράλλη δημιούργησε, εξόπλισε με γερμανικά όπλα και χρυσοπλήρωνε ο εκφραστής της διεθνούς του κεφαλαίου Τσώρτσιλ, με συντονιστή τον ΙΔΕΑ, τους 4ο Αυγ/νους και την αμέριστη υλική και ηθική συμπαράσταση των Αγγλων πρώτα και των Αμερικανών μετά. Αυτών που θα ξανά έπαιρναν για λογαριασμό τους τις τύχες τους λαού και της χώρας στα χέρια τους. Χωρίς Εθνικές, ηθικές και ανθρώπινες αναστολές, για λίγα ψήγματα δοτής «εξουσίας», ανέλαβαν να «κονιοτροποιήσουν» κατ' εντολή και την αυτοπρόσωπη συμμετοχή του Τσώρτσιλ, αυτό το πρωτόγνωρο λαϊκό κίνημα. Να διαπράξουν αυτό το ειδεχθές εθνικό έγκλημα.

Να περάσουν εναν λαό ολόκληρο απ τη φωτιά, το σίδερο και το κοφτερό λεπίδι των δολοφόνων. Των δολοφόνων που θήτευσαν στα Ες Ες και τη Γκεστάπο. Και οχι μόνο να «κονιοτροποιήσει», αλλα και να ξεριζώσει και το πιο μικρό, αδύναμο και καχεκτικό φύτρο αυτής της τρισκατάρατης-Αρχιεπίσκοπος Δαμασκηνος-Αντί βασιλιάς πρωθυπουργός και αρχιγός των ενόπλων δυνάμεων και των σωμάτων ασφαλείας-Κοινωνική πλευρά της Εθνικής Αντίστασης. Εκαναν αυτό που έκαναν και το 21 που κατακρεούργησαν όσους απ τους αγωνιστές, που αντιδρούσαστην παρέκκλιση της Επανάστασης απ τον αρχκό σκοπό και στόχο και την πρόσδεση της Νεοσύστατης Ελλάδα στο Γαιωστρατηγικό Αρμα της τότε Αλβιώνας.

Το σχέδιο εξόντωσης ηταν από καιρό έτοιμο και μελετημένο σε όλες τους τις λεπτομέρειες. Ετσι που, να μην υπάρξει και η ελάχιστη αμφιβολία οτι θα δώσει το προσδοκόμενο αποτέλεσμα. Ολα τα ειχε προβλέψει το σχέδιο «ΜΑΝΑ», ακόμα και το σχέδιο «Κιβωτός», που σκοπό ειχε να φθείρει τις δυνάμεις του ΕΛΑΣ : τον τρόπο διεξαγωγής, τις φάσεις απ τις οποίες θα περνούσε ο εμφύλιος πόλεμος, που προπολλού ειχε κηρύξει στην ΕΑΜική

Εθνική Αντίσταση. Ακόμα και αυτά τα συνθήματα τα ειχε προβλέψει ο μεγάλος Τσώτσιλ. Ο Τσώρτσιλ που ξεπουλούσε-μεταβίβαζε τις χώρες και τους λαού του κόσμου, λες και ηταν το τσιφλίκι του πατέρα του στον ανερχόμενο αμερικάνικό νεό αποικισμό για να φαίνεται «μεγάλος».

«Ειναι εξαιρετικά σημαντικό έλεγε μια εντολή του Τσώρτσιλ, να χτυπήσουμε απροειδοποίητα, χωρίς να προηγηθεί καμιά φανερή κρίση». Και ολοκληρώνοντας την εντολή «αυτός ειναι ο καλύτερος τρόπος να προκαταλάβουμε το ΕΑΜ». Και εμπιστευτική στο στρατηγό Σκόμπυ και τους εδώ λακέδες του η «ελληνική κυβέρνηση δεν ξέρει τίποτε για το σχέδιο και δεν πρέπει σε καμιά περίπτωση να μάθει τίποτε γι' αυτό».(Αλήθεια ποιος έπαιρνε τις αποφάσεις; Ποιος κυβερνούσε); Και το Νοέμβρη του 1943 έγραφε στον Ηντεν:«Θα πρέπει το χτύπημα για να ειναι αποφασιστικό να καταφερθεί κατά του ΕΛΑΣ, στην ακατάλληλη στιγμή». Και στις 4 του Δεκέμβρη, την μέρα που θα άρχιζε η βασικότερη φάση εφαρμογής του σχεδίου, πίεζε τον στρατηγό Ουϊλσον να «επισπεύσει τις συγκρούσεις» με την ταυτόχρονη εντολή «πρώτος στόχο σας, με απόλυτη προτεραιότητα ειναι η νίκη στην Αθήνα».Και όταν ο σκοπός της σύγκρουσης επιτεύχθηκε και οι μάχες άρχισαν με νέα εντολή διατάζει:«Οχι ειρήνη χωρίς νίκη»

Δεν ήθελε διαπραγμάτευση. Πολύ περισσότερο δεν ήθελε συμφιλίωση, ήθελε εκδίκηση-κονιορτοποίηση. Δεν ήθελε ούτε και αφομοίωση, ήθελε εξόντωση. Ο Τσώρτσιλ ήξερε, πως μόνο με εκδίκηση εξοντώνεται ενος λαος. Για να λειτουργήσει η εκδίκηση θέλει κίνητρα ηθικά και υλικά. Θέλει νεκρούς, θέλει αναπαράσταση, θέλει υποσχέσεις και εξαγορά, γι' αυτό και δεν αρκέστηκε μόνο σε αυτές τις προκαταρτικές εντολές για τον τρόπο δράσης. Οταν έκρινε πως ηταν η κατάλληλη στιγμή, δεν δίστασε να δώσει και τη δολοφονική εντολή :«Ενεργήστε σαν να βρίσκεστε σε κατεχόμενη χώρα», ενώ παράλληλα ετοίμαζε την πτωματολογία.

Τότε για να υπάρξουν οι νεκροί μπήκαν σε δράση τα αγγλικά τάνκς, τα αεροπλάνα και τα καράβια και οι εθνοϊσμοί τρόχισαν τα κονσερβοκούτια για να χαράξουν λαιμούς, να κόψουν μύτες, αυτιά και γεννητικά όργανα. Ολα αυτά δεν θα έπαιζαν το ρόλο, αν δεν είχαν την αναπαράσταση, τη μεγένθυση και τον πολλαπλασιασμό. Για την αναπαράσταση και τον πολλαπλασιασμό ηταν απαραίτητοι οι φωτογράφοι και ρεπόρτερ. Μαζί με τα αλλά πολεμικά υλικά για την ευόδωση του έργου της εκδίκηση ειχαν φέρει τους φωτογράφους και δημοσιογράφους. Αυτοί θα έκαναν τον πολλαπλασιασμό και την μεταφορά της είδησης και της εικόνας ανά τον κόσμο. Δεν έμεινε παρά κάποιος «επίσημος» να επιβεβαιώσει του λόγου το αληθές. Για το σκοπό αυτό έφεραν τον εκπρόσωπο των αγγλικών συνδικάτων Σετρίν. Η πτωματολογία έδεσε...με το σκοπό.

Οσους λοιπόν, δεν μπόρεσαν από διεθνή αλληλεγγύη να βγάλουν απ τη μέση οι Γερμανοί, με τις κρεμάλες, τις εκτελέσεις, τους ομήρους κλπ και τα εθνοπροδοτικά τάγματα ασφαλείας, οι ποικιλώνημες και πολύμορφες ορδές των Τσιαούσων, Αγάδων κλπ, την επόμενη της απελευθέρωσης ο Κ.Ρέντης σαν Υπουργός Εσωτερικών, μπήκε επί το έργο. Συνέλλαβε 80,000 και πλέον χιλιάδες και τους έστειλε στην Αλτάμπα της Αφρικής. Αυτούς που έκρινε σκόπιμο οτι έπρεπε να βγουν απ τη μέση. Ειναι ακόμα άγνωστο πόσοι επέζησαν απ αυτούς. Ομως Ελλάδα δεν ηταν μόνο η Αθήνα. Και ο μεγάλος όγκος των ΕΛΑΣιτών μετά την κατάθεση των τιμημένων όπλων ηταν στην ύπαιθρο. Ετσι:

Μέχρις ότου υπογραφεί η συμφωνία της βάρκιζας, η Δεξιά έκρυβε ύπουλα τις πραγματικές προθέσεις. Με μια πολιτική ανεντιμότητα, σπάνια και γι' αυτά ακόμα τα χρόνια της φαυλοκρατίας, έβαλε την υπογραφή της κάτω από μια συμφωνία, που ΡΗΤΑ υπόσχονταν στον ελληνικό λαό: «Κατοχύρωση των Δημοκρατικών Ελευθεριών, πολιτική αμνηστία και τη δημιουργία ενος πραγματικού εθνικού Δημοκρατικού Στρατού, χωρίς ΙΔΕΑ, ΣΕΑ και Συνδέσμους καθώς, και την κάθαρση του δωσιλογισμού απ τον κρατικό μηχανισμό και την ελληνική κοινωνία.

Απ την επόμενη ομως της υπογραφής, άρχισε η συστηματική, απρόκλητη, απροκάλυπτη και κυνική παραβίαση της συμφωνίας: Χιλιάδες αθώοι πολίτες άντρες, γυναίκες και παιδιά

βρέθηκαν στα κρατητήρια. Δεκάδες χιλιάδες εργάτες και υπάλληλοι, απολύθηκαν και πολλές χιλιάδες δεν τόλμησαν να πάνε στη δουλειά απ το φόβο των οργανωμένων φασιστικών ομάδων, που βοηθούμενες απ τα όργανα του κράτους οργίαζαν ανεξέλεγχτοι.

Αντί για κάθαρση του δοσιλογισμού άρχισε η εντατική και εξονυχιστική εκκαθάριση στο στρατό, τα Σώματα Ασφαλείας και τον κρατικό μηχανισμό, πετώντας στο δρόμο χιλιάδες εργαζόμενους στο δημόσιο και τον ιδιωτικό τομέα. Στις πόλεις και την ύπαιθρο επικρατούσε ατμόσφαιρα τρόμου. Ο πρώτος τυχόν καταδότης μπορούσε να υποδείξει εναν ατομικό του εχθρό «οτι ειναι κομμουνιστής» και αμέσως έτρεχαν οι διάφοροι χίτες, εδεσίτες, βενίτες και κάθε είδους φασιστικοειδή συνοδευόμενα και από «όργανα της Τάξης» να βοηθήσουν στη σύλληψη, τον ξυλοδαρμό, το κούρεμα των κοριτσίων και τον βιασμό των γυναικών.

Από πολλούς και πολλές φορές έγινε προσπάθεια να σταματήσει αυτό το μακελειό. Αυτό το απάνθρωπο δράμα. Τα ποσοστά επιρροής όμως του ΕΑΜ, δεν ειχαν πέσει στα ποθητά όρια. Πριν φτάσουμε στα ποθητά όρια μπήκε στο φόρτε του ο ψυχρός πόλεμος, η μεταβίβαση της Ελλάδας στους Αμερικανούς. Το «Δόγμα Τρούμαν», με αντάλλαγμα την τελειωτική πλέον εξόντωση και οχι τη μείωση των ποσοστών.

Κύριος στόχος ο εμφύλιος πόλεμος. Γιατί μόνο με τον εμφύλιο πόλεμο μπορείς να εξοντώσεις ενα λαό ολόκληρο. Ενα λαό που οχι μόνο πίστεψε, αλλα και αγωνίστηκε με νύχια και με δόντια κάτω απ την τριπλή κατοχή, τις πιό αντίξοες και απάνθρωπες συνθήκες με τη βεβαιότητα οτι θα δεί επιτέλους τη πατρίδα του οχι απλώς απελευθερωμένη αλλα και Ελεύθερη, απ τις παλιές υποθήκες στους ξένους και τις κάθε είδους παρεμβάσεις και επεμβάσεις. Αντί γι αυτό έβλεπε στο άμεσο ορίζοντα να κοιοφορείται ο προσχεδιασμένος εμφύλιος πόλεμος. Βασικά εργαλεία και πρόγραμμα για να φτάσουμε στο εμφύλιο: Η ασύδωτη, ανεξέλεγκη, ατιμώρητη και επιβραβευμένη ΛΕΥΚΗ τρομοκρατία.

Με τον τρόπο αυτό η τρομοκρατία έγινε ιδεολογία. Η ιδεολογία της αναζήτησης του εσωτερικού εχθρού: «του απάτρη, του προδότη, του Βούλγαρου, το μίασμα, των εχθρών Ελληνων, που καραδοκούν να καταστρέψουν την Ελλάδα».Η αναγωγή της τρομοκρατίας σε ιδεολογία, που δικαιολογεί και κατ επέκταση καταξιώνει την τρομοκρατική δράση, σε συνδυασμό με τη διαβεβαίωση οτι η συμμετοχή και η δράση στο «πατριωτικό και θεάρεστο έργο» της τρομοκρατίας, το έγκλημα και τις καταστροφές θα αναγνωριστεί οχι μόνο σαν πράξη «εθνική» και θα εχει, την κοινωνικό-οικονομική καταξίωση, αλλά και θα παραγραφούν τα όποια εγκλήματα εχουν διαπραχθεί στη διάρκεια της κατοχής. Εγκλήματα για τα οποία θα έπρεπε να λογοδοτήσουν στη δικαιοσύνη. Καθώς και η διαβεβαίωση οτι οι πράξεις αυτες, θα τους αποφέρουν και προσωπικό πλουτισμό ειδικά στους επικεφαλείς, άνοιξε ξανά διάπλατα το δρόμο σ αυτό το συνοθύλευμα ακροδεξιών και εραστών της εξουσίας να μετατρέψουν το έγκλημα σε ενα επικερδές επάγγελμα.

Σε αυτούς λοιπόν, τους σκληρούς στην όψη, άνδρους στην καρδιά, τα αισθήματα και απάνθρωποι στην πράξη. Σε αυτού τους εργολάβους του μίσους και της εκδίκησης, στο όνομα του «εθνους» και του «πατριωτισμού». Σ αυτά τα άδεια πουκάμισα όλων των εθνοϊσμών, παρέδωσαν τον αγωνιζόμενο λαό και τους επέτρεψαν ανεξέλεγχτα, να αναπτύξουν μια χωρίς προηγούμενο άμμιλλα ανάμεσά τους, οχι μόνο για να δολοφονήσουν τη Νεογέννητη μετά απελευθερωτική Δημοκρατία, αλλα να κάνουν και την υποδομή του εμφυλίου πολέμου, προκειμένου να στραγκαλίσουν τη θέληση του λαού να απαλλαγεί απ τα 4ο Αυγ/νά κατάλοιπα και να ζήσει ύστερα απο ένα πολύχρονο και αξιοθαύμαστο αγώνα με Δημοκρατία και ειρήνη.

Ετσι λοιπόν, οι δωσίλογοι εθνοπροδότες, απαλλαγμένοι απ τις ευθύνες των εγκλημάτων που διέπραξαν σε βάρος του λαού και της χώρας στο παρελθόν και τη διάρκεια της κατοχής και με διασφαλισμένη την ατιμωρησία για τα νέα να διαπράξουν εγκλήματα, τη σύνδεση του όποιου εγκλήματος με τον προσωπικό πλουτισμό και τη διαβεβαίωση για την κοινωνικό-οικονομική καταξίωση, δεν συνέτρεχαν λόγοι ενδιασμών και αναστολών. Χωρίς

Εθνικές, ηθικές και ανθρώπινες αναστολές επιδόθηκαν απερίσπαστοι στο «πατριωτικό και θεάρεστο έργο» της εξόντωσης με ολα τα μέσα όσων πήραν μέρος στην ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση: Συλλαμβάνανε, βασανίζανε, δολοφονούσανε και έστελναν στην εξορία,τη φυλακή και το εκτελεστικό απόσπασμα όποιον ήθελαν και όσους ήθελαν.

Η δωσίλογη Δεξιά, με του επιγόνους της 4ης Αυγ/ου βοηθούμενη απ τους Αγγλους νεοκατακτητές, έκαναν εναν πόλεμο ολοκληρωτικής εξόντωσης του ιδεολογικό-πολιτικού της αντιπάλου. Δεν ήθελε όπως και το αφεντικό της ο Τσιώρτσιλ, μόνο να τον νικήσει, ήθελε να τον εξαφανίσει απ το πρόσωπο της Γής. Να ξεκαθαρίσει μιά για πάντα με αυτό το λαϊκό-κοινωνικό κίνημα. Ετσι ώστε να εξασφαλίσει μια μακρόχρονη ανενόχλητη εξουσία για την Δεξιά και τον εξ ίσου μακρόχρονο έλεγχο αυτού του Βράχου απ την Αγγλία, για να τον μοσχοπουλήσει λίγο αργότερα στους Αμερικάνους. Για να το πετύχει αυτό ομως, έπρεπε να μήν υπάρχουν επιζώντες και οι μνήμες ή αυτοί που θα επιζούσαν απ τη λαίλαπα, να εχουν τόσο ταπεινωθεί που και αν ακόμα άρχιζαν να αναπτύσσουν πολιτική δράση να μη γίνονται πιστευτοί. Για αυτόν ακριβώς το σκοπό μετέτρεψαν την Ελλάδα σε μια μεγάλη έρημο.

Η απαλλαγή της Δεξιάς απ τα βαρίδια του δοσιλογισμού, που υποχρεωτικά την βάρυναν και η νοσηρή πεποίθηση, οτι με τη αμέριστη βοήθεια των Αγγλων, θα εχει τη δυνατότητα να ξανά διαμορφώσει μια σχέση ισοβιότητας με την εξουσίας, την μετέτρεψε από κατηγορούμενη σε κατήγορη. Απόρροια αυτής της αλλαγής ρόλων και η βεβαιότητα για τον ρόλο που κλήθηκε να παίξει αυτή και οι εθνοϊσμοί, που εργολαβικά τους ανέθεσε την βιολογική και ηθική εξόντωση των αγωνιστών, ηταν η δημόσια στάση της: Υπεροπτική, δηλητηριώδης, αγενής, ανεκτήρμονη, αδιάλακτη, επιθετική, με δυο λόγια ηταν ανίκανη να διαχειριστεί με ορθολογικό τρόπο τα προβλήματα, που θα απασχολούσαν το λαό και τη χώρα μετά απελευθερωτικά. Αυτά τα θέματα μπορούσαν να περιμένουν. Εκείνο που προείχε ηταν η διασφάλιση της εξουσίας και η εξόντωση αυτών που ειχαν και παρέδωσαν την εξουσία, ετσι ωστε να μην διανοηθεί να την διεκδικήσει με την ψήφο του λαού . Οσο για τους εργολάβους τα όρια της βαβραρότητας και της αλαζονείας που τους παραχωρήθηκε, ηταν απεριόριστα...

Η αλαζονεία ειναι ακόμα και σε καιρούς ομαλής λειτουργίας του πολιτεύματος, ενα παθολογικό σύμπτωμα που αναπτύσσεται παράλληλα στα πλευρά όλων των εξουσιών. Πολύ περισσότερο οταν μια ομάδα προσώπων εχει αγκυροβολήσει επι χρόνια στους θεσμούς και τους μηχανισμούς του κράτους. Η αλαζονεία σε συνδυσμό με την ανικανότητα και το άδικο ειναι ενα επικίνδυνο φαινόμενο. Ενα φαινόμενο, που υπονομεύει τη λαϊκή κυριαρχία και απειλεί την έτσι κι αλλιώς αναιμική κοινωνία των πολιτών. Προκειμένου να καλύψει τις όποιες εγκληματικές πράξεις και τις ευθύνες, ορθώνει Σινικά τείχη ανάμεσα στο λαό και την ηγεσία. Οταν λοιπόν, αυτό συμβαίνει στην ομαλή λειτουργία των θεσμών, αντιλαμβάνεται κανείς το μέγεθος της αλαζονείας και του πάθους με το οποίο εκδικούνταν αυτούς, που αν δεν τους εξόντωναν η επικρατούσα αντίληψη ηταν, οτι αν τα πολιτικά πράγματα αφηνόταν να εξελιχθούν «φυσιολογικά», η χώρα θα διολίσθαινε προς τον «κομμουνισμό» η στην καλύτερη περίπτωση σε μια μορφή δημοκρατίας και αδέσμευτης ουδετερότητας, οπότε θα καλούνταν να δώσουν λόγω σαν δωσίλογοι και εχθροί της Ελλάδας.

Μια τέτοια εξέλιξη, εκτός του οτι θα επιρίαζε τα μακρόχρονα ιδιοτελή συμφέροντα του ακροδεξιού κατεστημένου, θα έβαζε σε κίνδυνο και τα συμφέροντα των Αγγλων. Το ενδεχόμενο αυτό σε συνδυασμό με το φόβο που κατείχε τους συνεργάτες των κατακτητών να λογοδοτήσουν στη Δικαιοσύνη, για τις αντεθνικές πράξεις να συνεργασθούν με τους εχθρούς της πατρίδας και για τα όποια εγκλήματα που διέπραξαν εις βάρος της χώρας και του λαού. Ο φόβος αυτός δημιούργησε μια κοινότητα συμφερόντων ανάμεσα στους Αγγλους, την Ακροδεξιά και τους δωσίλογους, απόρροια της οποίας υπήρξε η αναγωγή της λευκής τρομοκρατίας σε ιδεολογία.

Και τότε πια οι Αντιστασιακοί, δεν τιμωρούνταν μόνο απ τη διοίκηση, τη δικαιοσύνη με ποινικές κυρώσεις, αλλά και απ την «κοινωνία» με το στίγμα του άθεου, του απάτρη και

του προδότη. Τον στιγματισμό των Αριστερών οι εθνικόφρονες το ειχαν ex offitcio. Πολλοί μάλιστα το ειχαν κάνει οχι απλώς βιοποριστικό επάγγελμα, αλλα επικερδές και ειδικά οι συμμορίτες.

Οπως κατά τη διάρκεια της κατοχής δρούσαν στο φούλ οι διάφοροι εθνοϊσμοί, το ίδιο και με μεγαλύτερη ένταση λειτουργούσαν νύχτα και μέρα οι καταδοτικοί, οι 3ελίτικοιτες μηχανισμοί και οι κοκουλοφόροι. Δεν αρκέστηκαν ομως σε αυτό. Αμέσως μετά τη Βάρκιζα εξαπέλησαν μια χωρίς όρια και έκταση λευκή τρομοκρατία. Μια ολομέτωπη επίθεση των παρακρατικών συμμοριών σε συνδιασμό με τις Αστυνομικές και στρατιωτικές δυνάμεις του επίσημου «κράτους» της πλατείας Συντάγματος, που το προστάτευαν με τα τάνκς,τα αεροπλάνα και τα καράβια, τα στρατά του Τσώρτσιλ, που και αυτοί συμμετείχαν ενεργά με τα τάνκς και τα αεροπλάνα στην επίθεση εναντίον της ΕΑΜικής Αντίστασης με φανατική και φονική αγριότητα.

Ενα όργιο βίας και τρομοκρατίας σε βαθμό που και αυτός ακόμα ο Κρίς Γουτχάουζ, ο πολιτικός και ιδεολογικός εκπρόσωπος της Αγγλίας στην Ελλάδα. Αυτός ο μεγάλος πολέμιος της Αντίστασης, ύστερα απ αυτήν τη φρίκη που έβλεπε γύρω του, υποχρεώθηκε να γράψει μια κάποια μικρή η εστω μερική αλήθεια. Γράφει λοιπόν, στο βιβλίο του «Μήλο της έριδος» ο κατ' εξοχήν εκπρόσωπος της διεθνούς του κεφαλαίου και ειδικά απεσταλμένος απ τις μυστικές υπηρεσίες και το Φόριν Οφφίς, για να παρακολουθήσει τα ελληνικά πράγματα και ειδικά την πορεία εξέλιξης του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ: Αυτός που οργάνωνε τη συνεργασία με τους Γερμανού.

«Στην Ελλάδα του 1945 και αργότερα, το να εχεις διατελέσει μέλος της Εθνικής Αντίστασης, έφτανε να θεωρείται πολιτικό έγκλημα, ενω η συνεργασία με τους Γερμανούς εναντίον του κομμουνισμού ηταν πολιτική αρετή».

Το ανεύθυνο, το ασύδοτο, το ατιμώρητο, η σκληρότητα και η απανθρωπιά για τη δημιουργία του εμφυλίου πολέμου, ηταν τα εργαλεία για να οδηγηθεί η χώρα στον τελικό στόχο. Ο στόχος που θα επέτρεπε στην Δεξιά, την ολιγααρχία και τους ξένουν να επαναφέρουν την Ελλάδα στο καθεστώς της 4ης αυγ/του την περιέγραψαν οι Αγγλοι δημοσιογράφοι και οι Αμερικανοί ανταποκριτές. Αυτοί που με εντολή των κυβερνήσεών τους ειχαν σαν αποστολή: Αν οχι να διαστρευλώσουν -να κάνουν το άσπο μαύρο- τουλάχιστον να αμβλύνουν-απαλύνουν κάπως τη σκληρότητα και την απανθρωπιά. Και στο βαθμό που ηταν δυνατό να δικαιολογήσουν ορισμένες υπερβολές και εγκλήματα σαν τυχαία και συμπτωματικά.

Οι Δημοσιογράφοι, ομως που οχι μόνο έβλεπαν, αλλα και ζούσαν αυτό το όργιο βίας, αυτές τις σκηνές φρίκης, αυτόν το ζόφο της απανθρωπιάς και τα αδικαιολόγητα εν ψυχρώ πολυάριθμα καθημερινά εγκλήματα έγραφαν: «Η Ελλάδα, για αρκετό καιρό τώρα βρίσκεται κάτω απ τη διαλυτική μανία της Δεξιάς». Και ο Αμερικανός ανταποκριτής της «φωνής της Αμερικής» Λίλιαν Στόου :«Η Αθήνα σήμερα ειναι η πιο θλιβερή πρωτεύουσα της Ευρώπης».Και όταν η πρωτεύουσα ηταν η πιο θλιβερή πόλη της Ευρώπης, ο καθένας αντιλαμβάνεται τι συνέβαινε στις μικρές πόλεις και κυρίως στην ύπαιθρο, που ειχα φωλιάσει οι κάθε είδους, μορφής και σύνθεσης συμμορίες. Ο μεγάλος στρατολόγος του εμφυλίου ηταν η βία που ασκούσαν αναίτια, ασύδοτα, ανεξέλεχτα και ατιμώρητα αυτές οι συμμορίες.

Η βία αυτή ειχε και ενα ιδιόμορφο χαρακτηριστικό: Την ασκούσαν α) οι Αγγλοι κατακτητές, που τους ήταν αδιανόητο, μια απόλυτα εξαρτημένη απ αυτούς χώρα, να επιρεάζει τα ζωτικά τους συμφέροντα σε στρατηγικό επίπεδο. Οι Αγγλοι θεωρούσαν και ήθελαν τη Μεσόγειο σαν τον αυτοκινητόδρομο που συνδέει την Ελλάδα με την Μέση Ανατολή, την Ευρασία και την Αφρική. β) Το Παλάτι που ηταν και τοποτηρητής τους καθώς και οι κάθε είδους παλατιανοί λακέδες. γ) Το ακροδεξιό κατεστημένο του οποίου απειλούνταν τα ιδιοτελή ζωτικά συμφέροντα με προπομπό την ολιγαρχίας, που δεν έβλεπε την ώρα να ξανά εδραιώσει τη θέση της και στη νέα τάξη πραγμάτων, και δ) οι συνεργάτες δωσίλογοι,

οι απόντες και οι μαυραγορίτες που μετέτρεψαν τον θάνατο σε χρυσάφι: Ολοι από κοινού οι νικημένοι στην Αντίσταση.

Στις συμμορίες αυτές συμμετείχαν ό,τι πιό πρόστυχο, βρώμικο, άτιμο και διευθαρμένο γέννησε η χώρα. Και αυτό ηταν που μετέτρεπε τη βία σε ΥΒΡΗ...με την έννοια που δίνανε οι αρχαίοι Ημων πρόγονοι: «Οίηση, αλαζονία, ασέβεια,περιφρόνηση του μέτρου και των ορίων που διέπουν τις ανθρώπινες πράξεις στα πλαίσια της τάξης του Σύμπαντος».

ΑΤΙΣ λοιπόν,(η Δωρική Ατα)Το μοιραίο και αποτρόπαιο όνομα της ύβρεως. Μόνο η λέξη Ατις, θα μπορούσε να ερμηνεύσει με μοιραίο και αποτρόπαιο τρόπο που αυτοί ασκούσαν και εφάρμοζαν τη βία. Αυτήν ειχαν θεοποιήσει, αυτήν λάτρευαν και δόξαζαν, απ αυτήν ζούσαν αυτήν προσκηνούσαν και εφάρμοζαν, Η μοναδική θεά που πίστευαν και αγαπούσαν ηταν η θεά της καταστροφής, Η ΑΤΙΣ: «Η υπό του θείου εμβαλομένη μανία εις αλαζόνας προς όλεθρόν των, θόλωσις του Νού, θεά της καταστρφής.Τα θύματά της ειναι ανίκανα για λογικές επιλογές, και μένουν ανήμπορα να διακρίνουν το ηθικό και το σκόπιμο...».«Θεά της καταστροφής,λοιπόν...Αίτια απερισκέπτων πράξεων και οι συνέπειες της απερισκεψίας...». Δολοφονούσαν αυτούς που εκτός απ την ομοψυχία, ειχαν πετύχει και ανάλογη πρόοδο στην ηθική στάση, που πρέπει να τηρεί κάθε άνθρωπος απέναντι στο συνάνθρωπο και τον σεβασμό στην εθνική κληρονομιά. Ο φόνος λοιπόν, και η καταστροφή. Ο φόνος των ανθρώπων και η καταστροφή της Ελλάδας ηταν το περιεχόμενό τους.

Σε αυτούς τους «ειδικούς» στρατολόγους, λάτρες της βίας και εγκληματίες στο επάγγελμα, ανέθεσαν να αλέσουν μέσω της ΑΤΙΣ, τους αγώνιστες και παράλληλα να δημιουργούν κόλαση για τον άμαχο πληθυσμό της υπαίθρου, ο οποίος ειχε υποστεί τα πάνδεινα στην κατοχή απ τους κατακτητές και του ντόπιους συνεργάτες και τώρα απ τις επιδρομές των συμμοριών. Χωριά καίγονταν, άμαχοι και γυναικόπεδα σκοτώνονταν. Χιλιάδες πολίτες που ειχαν αρχίσει να αναστήνουν το νοικοκυριό με τα απομεινάρια απ τη λαίλαπα της κατοχής, στέλνονταν ομαδικά στα στρατόπεδα συγκεντρώσεων και τα ξερονήσια. Αλλοι κατά χιλιάδες εγκαταλέιπουν τα ειρηνικά τους έργα και τα σπίτια τους και καταφεύγαν σε άθλια κατάσταση πρόσφυγες, στα αστικά κέντρα για να γλυτώσουν τη ζωή τους. Και αργότερα η ίδια η πολιτεία προκειμένου να στερήσει τον Δημοκρατικό στρατό απ την επικοινωνία και ανεφοδιασμό, μάζεψε ολο τον κόσμο στις πόλεις.

Περιέφραξαν τις πόλεις με συρματοπλέγματα, έβαλαν σκοπιές στις εισόδους των πόλεων και στα σταυροδρόμια και έκαναν εξονυχιστικό έλεγχο και έρευνα κατά την είσοδο και έξοδο απ την πόλη. Ηταν τόσο αυστηρά τα μέτρα που δεν επέτρεπαν στους κτηνοτρόφους, τους αγωγιάτες, του γεωργούς και τις συσκευάστριες ακόμα, να εχουν μαζί τους μια φέτα ψωμί να φάνε το μεσημέρι. Πήγαινε ο κόσμος νυστεικός στη δουλειά, για να μην «τροφοδοτήσουν» το Δημοκρατικό στρατό με τις φέτες το ψωμί που θα έπαιρναν μαζί τους, αυτοί που έβγαιναν εκτος του συρματοπλέγματος.

Σε τέτοια κατάσταση πολιορκίας έζησε για πολλά χρόνια ο λαός μας, προκειμένου να βάλουν ξανά κάτω απ τον έλεγχό τους τη χώρα μας οι Νέο αποικιοκράτες-Ιμπεριαλιστές και η Δεξιά να κατοχυρώσει την αμφίβολη μέχρι τότε εξουσία. Ολον αυτόν, τον κόσμο μετά τη λήξη του εμφυλίου πολέμου, δεν τον ξανασκέφτηκαν και τα λίγα μέτρα που πήραν για να ξαναγυρίσουν στα χωριά ατόνησαν πολύ γρήγορα. Μα και οταν γύρισαν πολλοί Αντιστασιακοί βρήκαν τα σπίτια και τα χωράφια τους κατελημένα απ τους «εθνικόφρονες». Ευτυχώς που δεν μιμήθηκαν τους Τούρκους, που για τον ίδιο ακριβώς λόγω το 1822, για να στερήσουν τους αγωνιστές από επικοινωνία με το λαό και το ανεφοδιασμό, ενας αντίστοιχος τότε εθνικόφρονας (το ονομά του ειναι κάπου γραμμένο στην πόλη) εισηγήθηκε στον Τούρκο διοικητή της Βέροιας Μπουλούμπεη : Λέγοντας του πως αν θέλουν να εχουν «ήσυχο το κεφάλι τους και να απομονώσουν τους αγωνιστές απ το λαό, οχι μόνο να μαζέψουν τον κόσμο απ τα ορεινά χωριά στις πόλεις, αλλα και να τα κάψουν». Με βάση την εισήγηση αυτή, οι Τούρκοι έκαψαν ολα τα ορεινά χωριά της περιοχής του Νομού μας: Οπως το Ντορμάνι, τον Αγιο Γιάννη, το Αυγότσι, την Αγια Παρασκευή, το Ντιχαλεύρι, τη Μαρούσια κλπ.

Αμέσως μετά τη συμφωνία της Βάρκιζας, οι Αντιστασιακοί βρεθήκαμε αντιμέτωποι οχι μόνο με ενα καλά και μακρόχρονα οργανωμένο σχέδιο εξόντωσης, αλλα και με μιά τεράστια σε έκταση κτηνώδη, εμπαθής και μοχθηρή μηχανή, που κάθε μέρα που περνούσε έσφυγγε τον θανάσιμο κλειό γύρω τους. Μια καλοστημένη και καλά κουρδισμένη κρεατομηχανή που άλεθε με μια αχόρταγη και ακόρεστη βουλεμία τους αγωνιστές του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, της ΕΠΟΝ. Και τα Αετόπουλα ακόμα δεν τα σεβάστηκαν. Πολλά οδηγήθηκαν στη Μακρόνησο, τη Βίδο και τα αναμορφωτήρια ανηλίκων.

Η αντιπάθεια και η εχθρότητα της αγγλικής κυβέρνησης, δεν ηταν μόνο μεγάλη προς το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, αλλα και εκδηλώθηκε απ την εμφάνιση και την απήχηση του ΕΑΜ μέσα στον ελληνικό λαό. Την εχθρότητα αυτή την εκδήλωνε σε κάθε ευκαιρία και με πολλούς τρόπους, η λεγόμενη συμμαχική αποστολή πάνω στα βουνά, τότε που παιζόταν η τύχη και το μέλλον της πατρίδας μας. Οι Αγγλοι σύνδεσμοι υπονόμευαν κάθε προσπάθεια του ΕΑΜ για εθνική ομοψυχία. Τρανή απόδειξη αυτού του γεγονότος αποτελεί το παρακάτω απόσπασμα αναφοράς αυστηρά εμπιστευτική, προς το στρατηγείο Μ Ανατολής του Αγγλου Ταξιάρχου Εντυ, και σε αντίθεση προς το υπό ημερομηνία 22.6.43 μήνυμα του Αρχιστρατήγου Μ Ανατολής : «Χ- 12 Αυγούστου 1943». Αυστηρά εμπιστευτικό 85-4 Α.Σ ... Που την εκθειάζει...Λέει λοιπόν η αναφορά του Ταξιάρχου Εντυ:

«Σύμφωνα με την εμπιστευτική σας διαταγή, έδωσα οδηγίες στους Αγγλους και Ελληνες πράκτορές μας, που εργάζονται κάτω απ τις διαταγές μου, να ΥΠΟΝΟΜΕΥΟΥΝ τα έργα του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, να εμποδίζουν, ωστε οι οργανώσεις αυτές να επιτύχουν, να εδραιώσουν τη θέση τους και να αποκτήσουν δεσπόζουσα επιρροή στην Ελλάδα. Θεωρώ οτι θα ειναι χρήσιμο για τους πράκτορές μας, να έρχονται σε επαφή με αντιπροσώπους της κυβέρνησης, δηλ με ανώτερους αξιωματικούς, αστυνομικούς κλπ, με σκοπό να τους ενσφηνώσουν την ιδέα, οτι εχουν το ΚΑΘΗΚΟΝ και το ΔΙΚΑΙΩΜΑ, να ΚΑΤΑΓΓΕΛΟΥΝ τους αρχηγούς του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ στις αρχές κατοχής, και να ΒΟΗΘΟΥΝ στη ΣΥΛΛΗΨΗ των πρακτόρων τους, ωστε όταν έρθει η στιγμή, οι οργανώσεις αυτές, να μη μπορούν να βλάψουν τα αγγλικά συμφέροντα. Με βάση αυτή τη διαταγή καταγγελθήκανε στο συνταγματάρχη Ντερτιλή και τον υπουργό Ταβουλάρη, πολλά ενεργά πρόσωπα και στελέχη του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, που βρέθηκαν στα χέρια των Γερμανών». Υπογραφή: Ταξίαρχος Εντυ.

Λόγω του τρόπου που ειναι οργανωμένη και λειτουργεί η παγκόσμια κοινωνία γίνονται εγκλήματα και μάλιστα πολλές φορές ειδεχθή. Θεωρώ ομως, οτι δεν υπάρχει μεγαλύτερο και ειδεχθέστερο έγκλημα στη διάρκεια του πολέμου, να παραραδίνεις τους συμπολεμιστές σου στον εχθρό σου. Αυτήν λοιπόν, τη συνειδητή και εγκληματική πράξη, δεν δίστασαν να την κάνουν οι «φίλοι» και «συμπολεμιστές μας» Αγγλοι, προκειμένου να πετύχουν τον στόχο που ειχαν προαποφασίσει για την τύχη του λαού και της χώρας για την μεταπολεμική περίοδο. Ενος λαού που πολέμησε στο πλευρό τους στην Αλβανία και συνέχιζε να πολεμά τον άξονα και μετά την κατάληψη της χώρας. Ενος λαού που ηταν ο μόνος σύμμαχος, που τους ειχε απομείνει μετά την κατάκτηση της Ευρώπης απ τον άξονα. Ο σκοπός για αυτούς αγίαζε τα μέσα. Αυτά για τους Αγγλους ηταν πταίσματα...

Τόση ηταν η «μετεκλογική μέθη» των σφετεριστών της λαϊκής κυριαρχίας, που έκαναν οχι μόνο μαρτυρική, αλλα και επισφαλή τη ζωή των δημοκρατικών πολιτών, οι οποίοι αφού η συντεταγμένη απ τους Αγγλους πολιτεία, δεν τους προστάτευε άρχισαν να αυτό αμύνονται. Σε χιλιάδες ανέρχονται οι δολοφονηθέντες κατά την χρονική περίοδο 1945-46, απ τις παρακρατικές ληστοσυμμορίες του Σούρλα, Μαγκανά-Βουρλάκη κλπ, που οι ίδιοι οι εγγλέζοι οργάνωναν και παρότρυναν στη διάρκεια της κατοχής να λειτουργούν εμφυλιό-πολεμικά. Η προσπάθεια αυτή εντάθηκε πολύ περισσότερο μετά την απελευθέρωση, με την ανοχή και τη συμμετοχή και του επίσημου κράτους. Του κράτους που πρωτοστατούσε στην οργάνωση και τον εξοπλισμό αυτών των συμμοριών. Αυτό το όργιο βίας, αυτή τη φρίκη που ζούσε το σύνολο του λαού αμέσως μετά τη Συμφωνία της Βάρκιζας, προσπάθησαν οχι μόνο να την ερμηνεύσουν, αλλα και να την εξηγήσουν με μια περίεργη θεωρία οι σφετεριστές της δοτής εξουσίας οτι : «αυτή η θλιβερή κατάσταση που επικρατεί

στη χώρα και ειδικά στην ύπαιθρο, ειναι απότοκος του αίματος που χύθηκε το Δεκέμβρη του 1944».

Βέβαια γι αυτόν που έζησε τα γεγονότα, ξέρει πολύ καλά οτι η θεωρία αυτή οχι μόνο δεν απαντά στο πρόβλημα, αλλα αποτελεί και μιά προέκταση της ασύστολης προπαγάνδας, όπως αυτή της περίφημης πτωματολογίας του περιβόητου Σεπτρίν, που οι αφίσες κατά χιλιάδες και σε τεράστιο μέγεθος κοσμούσαν όλες τις πόλεις και τα χωριά της Ελλάδας. Και δεν απαντά στο πρόβλημά γιατί οι συγκρούσεις του Δεκέμβρη, έγιναν μόνο στην Αθήνα, τον Πειραιά και τα προάστια. Εκεί συνεπώς, υπήρξαν και τα θύματα των συγκρούσεων. Πουθενά αλλού δεν έγιναν πολεμικές επιχειρήσεις ανά τη χώρα ή έκτροπα κατά τη διάρκεια των Δεκεμβριανών συγκρούσεων. Επομένως αν η θεωρία αυτή ειχε κάποια βάση, τότε θα έπρεπε στους χώρους που έγιναν οι συγκρούσεις να γίνουν και οι πράξεις αντεκδίκησης.

Επειτα στις μάχες του Δεκέμβρη, δεν ειχε θύματα μόνο η μια πλευρά. Πολλά περισσότερα υπήρχαν απ την πλευρά του λαού κατά του οποίου αδιάκριτα γύρισαν τις κάνες των πυροβόλων ξηράς και θάλασσας, τα αεροπλάνα και τα τάκνς των Αγγλικών στρατευμάτων που ειχαν άλλωστε και την ΡΗΤΗ ΕΝΤΟΛΗ απ τον μέγα Τσώρτσιλ, να «ενεργήσουν όπως θα ενεργούσαν εάν βρίσκονταν σε μια κατεχόμενη πόλη» και τα όλπα των δυνάμεων της τότε «ελληνικής κυβερνήσεως» και των ενόπλων παρακρατικών. Του Τσιώρτσλ που ήθελε να κονιορτοποιήσει το ΕΑΜ-ΕΑΛΣ. Και κονιορτοποίηση ένος λαϊκού κινήματος σαν αυτό του ΕΑΜ, σημαίνει πρόθεση, σχέδιο, οργάνωση και ανθρώπους ανεύθυνους που θα υλοποιούσαν το σχέδο. Σημαίνει συγκεκριμένο στόχο : Να μειωθεί αυτός ο ΕΑΜικός χείμαρος απ το 60-70 και πλέον στο 10%. Για να επισπεφθεί αυτός ο στόχος, σημαίνει οτι αμέσως μετά την απελευθέρωση συλλαμβάνουμε, σκοτώνουμε και δολοφονούμε αδιάκριτα. Σημαίνει οτι για να μπορούν να γίνουν όλα αυτά με άνεση, ευτελίζουμε την ανθρώπινη αξία και μηδενίζουν την ίδια τη ζωή. Σημαίνει οτι στην περίπτωση αυτήν δεν ισχύει ο σεβασμός στη μοναδικότητα και το ανεπανάληπτο της ζωής. Πολύ περισσότερο σημαίνει πως δεν ισχύουν τα οσα έλεγε ο κλήρος πριν απ την εκτέλεση στον ετοιμοθάνατο προκειμένου να του αποσπάσει δήλωση μετανοίας με αντάλλαγμα τη ζωή οτι: « τη ζωή τη δίνει ο Θεός και αφού την δίνει ο Θεός, μόνο αυτό εχει το δικαίωμα να την πάρει».

Ο Ανθρωπος για τρείς λόγους ειναι το πιο τραγικό ζώο σε σχέση με ολόκληρο τον έμβιο κόσμο α) Σε αντίθεση με τα άλλα ζώα, γνωρίζει οτι υπάρχει: Εχει υπαρξιακή αντίληψη. β) Ξέρει εκ των προτέρων οτι θα πεθάνει και γ) Κάνει τόσο όνειρα, που δεν του φτάνουν πολλές ζωές για να τα πραγματοποιήσει. Οταν λοιπόν, ειναι τραγικό ξέροντας οτι κάποια μέρα θα πεθάνει από γηρατειά κοντά στους δικούς τους και την επιστήμη, προκειμένου να παρατείνει εστω και μερικά χρόνια, μέρες ή και στιγμές ακόμα τη ζωή του, δίνει και κάνει τα πάντα για να το πετύχει, αντιλαμβάνεται κανείς την τραγικότητα των καταδικασμένων σε θάνατο. Ανθρωποι στην πλειοψηφία 20 εως 50 χρόνων μα και αμούστακα ακόμα παιδιά να περιμένουν μέρα τη μέρα, ώρα την ώρα, στιγμή τη στιγμή: Την αναμονή της ημέρας, την αγωνία της ώρας και της στιγμής του θανάτου.

Η ζωή, για ολόκληρο τον έμβιο κόσμο εχει την ΜΟΝΑΔΙΚΟΤΗΤΑ της, γι αυτό και ο καθένας αντιλαμβάνεται τι σημαίνει ζωή και τι θάνατος και κυρίως τι σημαίνει για λόγους υποκειμενικούς η αφαίρεση της ζωής ενος Ανθρώπου. Χάρις σε αυτήν την μοναδικότητα, δεν υπάρχει Ανθρωπος στον πλανήτη Γή, που δεν θα έδινε τα πάντα για να ζήσει έστω και μερικά μόνο χρόνια ακόμη. Η ζωή και ο θάνατος ειναι φαινόμενα που νοούνται απ την αντίθεσή τους. Συνεπώς μπορούμε να χαρακτηρίσουμε, αλλα οχι και να ορίσουμε τη ζωή.

Στην αρχαιότητα οι αθάνατοι πρόγονοί μας, έκαναν εκτεταμένες φιλοσοφικές έρευνες γύρω απ το νόημα και την αρχή της ζωής. Στον Μεσαίωνα ομως οι έρευνες αυτές σταμάτησαν, γιατί το θέμα της ζωής θεωρήθηκε λυμένο με την παραδοχή, πως η ζωή εκπορεύεται αποκλειστικά απ τον θεό.

Με τον όρο θάνατο εννοούμε το σταμάτημα των ζωϊκών λειτουργιών ενός ενόργανου όντος. Το σταμάτημα των πνευματικών και κατ’ επέκταση της πνευματικής ζωής. Το ποιος

γέννησε το θάνατο αποτελεί πρόβλημα. Πάντως η θεογονία του Ησίοδου, «τον δέχεται σαν τέκνο της νύχτας ή τουλάχιστο σαν θρέμα της». Ενώ στην Ιλιάδα ο θάνατος «θεωρείται σαν δίδυμος αδερφός του ύπνου. Ο θάνατος και ο ύπνος κατοικούν στα σκοτεινά τάρταρα που δεν φωτίζονται ποτέ απ τον ήλιο». Δεν θα ηταν καθόλου υπερβολή, αν κάποιος κρατούμενος έλεγε ή και παρομοίαζε ακόμα τη ζωή στις φυλακές με τα «σκοτεινά τάρταρα που δεν φωτίζονται ποτέ απ τον ήλιο» και ειδικά οι φυλακές των φυλακών, τα πειθαρχεία που συνήθως ηταν κάποιες υπόγειες στοές σε βάθος πολλών μέτρων κάτω απ την επιφάνεια της γής σε ολες τις εγκληματικές φυλακές : Επταπύργιο, Κέρκυρα κλπ. Στα οποία πειθαρχεία τα ντουβάρια ηταν μουχλιασμένα απ την υγρασία, θεοσκότεινα και ο αέρας ανανεωνόταν κάθε μερικές μέρες. Σε αυτά τα φέρετρα κλείνονταν για πολλές μέρες και μήνα ακόμη ή για ψιλό πήδημα οι «πειθαρχικά τιμωρημένοι».

Κάτω απ αυτές τις συνθήκες και ο ποιο νέος, ο ποιο εύρωστος και υγιής τιμωρημένος, οταν έβγαινε απ αυτό το Νεκροκούτι ηταν τόσο αδύνατος και χλωμός, (αν μάλιστα συνέβαινε η τιμωρία να ενέχει και τον όρο μια μέρα ναί και μια μέρα οχι τροφή) λές και τον τάϊζαν με αντιπιρίνες. Χρειάζονταν τουλάχιστο ενα και πλέον μήνα να συνέλθει. Αν συνέβαινε να ειναι φιλάσθενος ή γέρος. Ε! τότε και οι έξη μήνες δεν του ηταν αρκετοί για να ξαναβρεί τον εαυτό του. Σε αυτά τα αποπνικτικά φέρετρα απομόνωναν για δυο-τρίς ή και περισσότερες πριν απ την εκτέλεση τους μέρες οι θανατοποινίτες.

Οπως και αν εχει το πρόβλημα ζωή-θάνατος, ειναι γεγονός οτι ο Ανθρωπος (και γενικότερα ο έμβιος κόσμος) γεννιέται με μια καταδίκη σε θάνατο, χωρίς βέβαια προσδιορισμένη την ημερομηνία λήξης-εκτέλεσης αυτής της καταδίκης. Ευτυχώς γιατί αν ηταν γνωστή η ημερομηνία λήξης η ζωή του Ανθρώπου, θα ηταν ακόμα πιό τραγική απ ό,τι ειναι σήμερα. Αυτό λοιπόν, το αγαθό του απροσδιόριστου της ημερομηνίας που την κάνει υποφερτή, δεν το ειχαν οι αγωνιστές της Αντίστασης και ειδικά οι μελλοθάνατοι. Οι καταδικασμένοι που καταδικάζονταν παμψηφεί είς θάνατο, μόλις τελείωνε η δίκη, γνώριζαν πως αν δεν γίνει δεκτή η αίτηση αναστολής της ποινής, μετά την πάροδο τριών ημερών, θα οδηγηθεί στο εκτελεστικό απόσπασμα. Μα και αν ακόμα δεν οδηγηθεί την τρίτη μέρα στο απόσπασμα, οι μέρες του ειναι μετρημένες. Βέβαια, υπήρχε η ζωοποιός «δήλωση μετανοίας»...

Και το ακόμα πιο τραγικό ειναι οτι, ΑΥΤΟΙ που συνελλήφθησαν, βασανίστηκαν, εξορίστηκαν, καταδικάστηκαν σε ποινές από πέντε χρόνια, μέχρι ισόβια και σε θάνατο και την τρίτη μέρα «κατά τας γραφάς», μετά την καταδίκη ή σε λίγες μέρες αργότερα θα οδηγούνταν στο εκτελεστικό απόσπασμα ήταν οι Ανθρωποι ΑΥΤΟΙ: που οργάνωσαν εκείνον τον τιτάνιο αγώνα για την επιβίωση του λαού, στις σκληρές μέρες της φοβερής πείνας. ΑΥΤΟΙ που οργάνωσαν και καθοδήγησαν εκείνες τις ανεπανάληπτες παλλαϊκές συγκεντρώσεις για να μην κατέβουν οι Βούλγαροι στη Θασσαλονίκη, τις Πανελλαδικές απεργίες γαι την τρομόκρατία. ΑΥΤΟΙ, που όρθωσαν το αναστημά τους και ματαίωσαν την πολιτική επιστράτευση με δεκάδες νεκρούς και τραυματίες.

Ηταν ΑΥΤΟΙ, που έστησαν Αντιστασιακές οργανώσεις και στο πιό απομακρυσμένο χωριό της Ελλάδας. Που οργάνωσαν τον ένοπλο αγώνα κατά των τριών κατακτητών και τους προξένησαν ανυπολόγιστες απώλειες σε νεκρούς, τραυματίες και αιχμαλώτους. ΑΥΤΟΙ, που υποχρέωσαν τους κατακτητές να κρατούν στην Ελλάδα αρκετές επίλεκτες μεραρχίες αποσπώντας τις απ τα συμμαχικά μέτωπα. Που εξάρθρωσαν και σμπαράλιασαν τις τηλεπικοινωνίες και τις συγκοινωνίες στο οδικό, σιδηροδρομικό και θαλάσσιο δίκτυο. Που υποχρέωσαν τους κατακτητές να εκκενώσουν μεγάλες περιοχές και να δημιουργηθεί η «ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΕΛΛΑΔΑ» πολύ πριν φύγουν οι κατακτητές. Ηταν ΑΥΤΟΙ, που εξάλειψαν τη ζωοκλοπη, τις αγροτο-ζημιές, τη χαρτοπαιξία, που υποχρέωσαν τους όποιους άσχετους καταληψίες κτημάτων και σπιτιών να καταβάλουν το επιδικαζόμενο απ τη λαϊκή δικαιοσύνη στους ιδιοκτήτες ενοίκιο. ΑΥΤΟΙ, που έβαλαν σειρά και τάξη στην ασυδοσία και τη ρεμούλα που προϋπήρχε και μετατράπηκε σε χάος την επόμενη της κατοχής.

Ηταν ΑΥΤΟΙ, που πριν φύγουν οι κατακτητές οργάνωσαν τη ζωή του λαού στην ύπαιθρο, του ενέπνευσαν το αίσθημα της εμπιστοσύνης στον εαυτό του, και την πίστη στις δυνάμεις

του για την οικοδόμηση ενός ελπιδοφόρου μέλλοντος σε μια αναγεννημένη και δυναμική Ελλάδα. ΑΥΤΟΙ, που όταν οι Αγγλο-αμερικάνοι αποφάσισαν να κάνουν την απόβαση στη Σικελία το καλοκαίρι του 1943, εκτέλεσαν στην εντέλεια τη σχετική διαταγή του Στρατηγείου της Μέσης Ανατολή (ΣΜΑ) και απόσπασαν επαίνους και τα συγχαρητήρια του στρατηγού Ουέϊβελ, για την άρτια οργάνωση και τις πολυαίμακτες μάχες πέτυχαν την πλήρη παραπλάνηση του άξονα για τις προθέσεις της απόβασης. Ηταν τόσο καλά σχεδιασμένη και συντονισμένη η δράση που πείσθηκαν πράγματι οι Γερμανοί, οτι η σχεδιασμένη απόβαση απ τους συμμάχους θα γίνει στην Ελλάδα.

Ηταν ΑΥΤΟΙ, που απέρριπταν την επικρατούσα άποψη και αρχή της εκάστοτε άρχουσας τάξης οτι : «Για να γίνει και να παραμένει ευτυχισμένη μια κοινωνία ειναι αναγκαίο η μεγάλη πλειοψηφία των ανθρώπων να μείνει αμαθής και φτωχή», και για να ειναι και να παραμείνε: «Ενα εθνος ελεύθερο, ο πιό σίγουρος τρόπος ειναι να αποτελείται από ενα πλήθος φιλόπονους φτωχούς», και οχι από ανθρώπους μορφωμένους, σκεπτόμενους και δημιουργικούς. Από ανθρώπους που να εμπνέονται από πνεύμα αυτοθυσίας, και εμποτισμένους από μιά τέτοια αποστολικότητα, να ειναι αταλάντευτα αποφασισμένοι να συγκρουστούν με την όποια Βαστίλη συμφερόντων και με το αδυσώπητο πολύμορφο μέτωπο του εγωϊσμού, του φανατισμού και της ιδιοτέλειας. Δεδομένα που οδηγούν και διατηρούν το διχασμό και κατ επέκταση στη σύγκρουση, ανθρώπους που να υπηρετούν, ότι αληθινό, δημιουργικό, αναγεννητικό και αναπτυξιακό. Ανθρώπους που δεν θα παίξουν σε κανένα παζάρι τις Ανθρώπινες αξίες και την εθνική ανεξαρτησία.

Μια ματιά στη Νεοελληνική ιστορία, αρκεί για γίνει αντιληπτό οτι την κύρια ευθύνη για τον ανερμάτιστο θεσμικά και τον απονευρωμένο ηθικά καθολικό μας εθνικό βίο, τη φέρνουν πρωταρχικά οσοι προβάλονται σαν ηγεσίες σ όλα τα επίπεδα και σ όλη την ιεραρχία. Μάλιστα σε αυτές τις «ηγετικές ιεραρχίες ελέω» λόγω των ειδικών μέτρων λειτουργίας... του ανερμάτιστου θέσμικά και απονευρωμένο ηθικά ο καθολικός εθνικός μας βίος, υπάρχει μια διάχυτη άποψη, αν οχι πεποίθηση οτι ο λαός δεν εχει μνήμη. Και δεν ειναι λίγοι εκείνοι που τον παρομοιάζουν με την πουτάνα που δεν εχει μυαλό.

Ο εραστή της (και εννοούν την ηγεσία) λένε, οτι μπορεί να την απατήσει χίλιες φορές, αυτή θα του γυρίζει πάντα. Αρκεί να της μιλήσει στην ψυχή με γλυκόλογα... Βέβαια αυτή η άποψη στηρίζεται στο γεγονός οτι παρά τις προσπάθειες, που κάθε φορά κάνει ο λαός να πάρει τις τύχες της ζωής και της χώρας στα χέρια του, οι πόθοι του μένουν ανεκπλήρωτοι. Ειναι ο «πάντα εύπιστος και πάντα προδομένος λαός». Αυτό έγινε και στην Παναθηναϊκή μετά απελευθερωτική συγκέντρωση ό που ο Γεώργιος Παπανδρέου, μιλώντας προς τα παραληρούντα από ενθουσιασμό λαό, για την απελευθέρωση του απ το γερμανικό ζυγό, δεν δίστασε σαν τον νταβατζή να υποσχεθεί «και λαοκρατία και κοινωνική δικαιοσύνη θα επιβάλουμε»...Ο χιλιοπροδομένος και εύπιστος λαός, ενθουσιασμένος για όσα άκουγε χειροκροτούσε, χωρίς να φαντάζεται τι τον περίμενε...

Αυτήν τη Λαϊκή Δημοκρατία, που τόσο περιπεχθηκά αναφέρθηκε ο κ Παπανδρέου, τη διεκδικεί ο ανιδιοκτήτης μόλις διαπίστωσε τα όμορφα, γλυκά και ευχάριστα λόγια που λένε οι ιδιοκτήτες των μέσων παραγωγής και τις κακές, άσχημες και εγκληματικές πράξεις που κάνει σαν σύστημα ζωής. Τη διεκδίκησε με το κίνημα των Ζηλωτών τον 14ο αιώνα στη Θεσσαλονίκη, τη διεκδίκησε το 21 και έκτοτε 120 χρόνια την ονειρεύεται ο λαός. Τη διεκδίκησε μέσα στις «ανταρσίες» και το σάλο του 1828-1832. Τη διεκδίκησε στα 1843. Τη διεκδίκησε και το 1909. Την ονειρεύτηκε ο Ρόκος Χοϊδάς και πολλά αλλα δημοκρατικά πνεύματα του περασμένου και αυτού του αιώνα. Νόμισε πως την άγγιξε στα 1924, με την ερμαφρόδιτη πρώτη «δημοκρατία», που το λίκνο της βάφτηκε στο αίμα ενός εργάτη, του εργάτη που σηματοδότησε για τη χώρα μας την έμπρακτη έναρξη του εμφυλίου που κήρυξε σε συνεργασία με τη διεθνή του κεφαλαίου το ελληνικό κατεστημένο στα κινήματα αμφισβήτησης και ανατροπής-αιώνιο σήμα κατατεθέν της αντιλαϊκότητας και της προδοσίας του

Η Λαϊκή Αυτοδιοίκηση, η Παιδεία και η Λαϊκή Δικαιοσύνη, τα τρία βάθρα της Λαϊκής Δημοκρατίας, δομημένα μέσα στα ίδια τα σπλάχνα του λαού, με απόλυτη ισοτιμία και

ισονομία, χωρίς καμιά διάκριση σε χρώμα, γλώσσα και θρησκεία θα συμμετείχαν μεγάλα λαϊκά στρώματα στην κοινωνικό-οικονομική και πολιτική δραστηριότητα.

Η Λαϊκή Δημοκρατίας ρωμαλαία κρατική ενσάρκωση του ελληνικού έθνους στην πιο μεγάλη ακμή του, λύνοντας ολα τα εσωτερικά προβλήματα, θα εξασφάλιζε και μια αξιόλογη, τίμια και αξιοπρεπή θέση μέσα στο σύνολο της νέας δημοκρατικής Ευρώπης. Η Λαϊκή Δημοκρατία, ανώτατος βαθμός και σταθμός μιας οδυνηρής κοινωνικής και πολιτικής πορείας, θα εξασφάλιζε έκτος ολων των αλλων στο λαό, για πρώτη φορά στην ιστορία του πολιτικές συνθήκες ελευθερίας. Θα ξεβρομιζε-καθάριζε τον τόπο απ το άγος του φασισμού και κυρίως θα άνοιγε διάπλατα τα παράθυρα του κρατικού μηχανισμού, του Στρατού και των Σωμάτων Ασφαλείας για να πλημμυρίσει μέσα σωτήριος ο λαϊκός, δημοκρατικός, αντιφασιστικός αέρας. Θα έδινε τη δυνατότητα στο έθνος να κάνει ενα τεράστιο εκσυγχρονιστικό άλμα με σκοπό να φέρει τη πολύ βασανισμένη και καθυστερημένη «Ψωροκώσταινα» στο ύψος των προχωρημένων δημοκρατικών εθνών.

Χρόνια και χρόνια διεκδίκησε, πάλεψε, αιματοκυλίστηκε, υπόφερε και χαροπάλεψε ο λαός με το όνειρο μιας δικής του ζωής, ενός δικού του καθεστώτος. Μα εύρισκε πάντα το δρόμο φραγμένο απ την πλουτοκρατική ολιγαρχία, άπληστη και κυνική, πουλημένη στους ξένους. Με τα ψέματα, όπως αυτά του Παπανδρέου ή με τα όπλα όπως του Δεκέμβρη του 1944, ο λαός έμενε μακριά απ το πολυπόθητο ονειρό του. Οταν δεν ζητούσε ντοπαρισμένος «τον παππού τον Δεληγιάννη», το «Βενιζέλαρο» και τον «Κώτσο βασιλιά» τον οδηγούσαν στο ματωμένο Κιλελέρ, το Πασαλιμάνη ή τη ρέγγα και το ρετσινόλαδο του Γκλύξμπουργκ-Μεταξά.

Εχοντας ο λαός δοκιμάσει τη βασιλευομένη και την αβασίλευτη ψευτό-δημοκρατία. Τα διάφορα ποικίλα κινήματα και πραξικοπήματα. Την ψευτό κοινοβουλευτική διαφθορά με τους κοινοβουλευτικούς «μανδύες» και κυρίως τις εντολές προς τους υποψήφιους δικτάτορες. Και έχοντας ζήσει το ανήκουστο φασιστικό αίσχος της 4ης Αυγ/ου. Τις κυβερνήσεις των Κούϊσλγκς που δεν ηταν παρά με μερικές μικρό-προσθήκες η συνέχειά της...Και έχοντας την «προκαταβολή» αυτής Λαϊκής Δημοκρατίας που ονειρεύονταν και δημιουργήσει στη Ελεύθερη Ελλάδα, πίστεψε πως η ώρα της Λαϊκής Δημοκρατίας ήρθε γι αυτό και την ζητούσε απ τον Παπανδρέου να την κάνει πράξη.

Η μνήμη εχει ανάγκη να βοηθιέται και κυρίως να ειναι επιτρεπτή. Και σήμερα η μνήμη ειναι και καταχωνιασμένη και επιλεκτική-ταξικη. Ειναι χειραγωγημένη απ τους δημαγωγούς. Ας μη γελοιούνται οσοι παρομοιάζουν το λαό με την πουτάνα. Ο λαός εχει μνήμη. Και η μνήμη στο λαό λειτουργεί με υπέρθεση στρωμάτων διαδοχικού βάθους. Ο λαός ειναι η κοινωνία και σαν κοινωνία, ξέρει πως δεν μπορεί να ειναι αενάως σε πόλεμο με τον εαυτό της. Η ζωή δεν ειναι ενας πόλεμος όλων, εναντίον όλων. Γι' αυτό με τον καιρό και πάντα με την υπέρθεση ενος Νέου στρώματος αγώνων και ανεξίτηλης μνήμης. Μνήμη και αγώνες που περνά απ την καταγγελία στην κατανόηση και απ την κατανόηση στο αγώνα. Και η μνήμη που υπέρθεσε η Επανάσταση του 1917, και Εθνική Αντίσταση στη χώρα μας, δεν ηταν υπέρθεση μνήμης σε μια χώρα αλλα, εχει παγκόσμια εμβέλεια.

Ειναι γεγονός οτι το κεφαλαιοκρατικό σύστημα στις βιομηχανικές κοινωνίες κατόρθωσε μέσα σε εναν αιώνα και ειδικά την περίοδο που η δεύτερη κοινωνική Επανάσταση έκανε τα πρώτα του βήματα να εκτινάξουν στα ύψη (ίσως εν όψη του επερχόμενου κινδύνου) την ποιότητα και το προσδόκιμο της ζωής. Μετά ομως την «πτώση του υπαρκτού», απαλλαγμένοι πια απ την αυτοκρατορία του «κακού» στέκονται αμήχανοι μπροστά στο γεγονός τόσο της ποιότητας της ζωής, αλλο τόσο και στην ηλικιακή πυραμίδα. Το πρώτο πράγμα που σκέπτονται ειναι τώρα που δεν υπάρχει τον αντίπαλο δέος, πώς θα κατορθώσουν να πάρουν πίσω όλες αυτές τις παραχωρήσεις που κάτω απ την πίεση της Επανάστασης του 1917 υποχρεώθηκαν να δώσουν. Αν οι λαοί τους το επιτρέψουν μέσω του νέο-φιλεύθερου μεσαιωνισμού και την κοινωνία της αγορά, που χτίζουν θα πάρουν πίσω, οχι μόνο αυτά αλλα και πολλά άλλα που δεν εχουν δώσει για να μην υποστούν μεγαλύτερες συνέπειες. Ακόμα ειναι γεγονός οτι οι σύγχρονες μεταβιομηχανικές κοινωνίες, έχουν τη δυνατότητα να προβούν στην αναγκαία αναδιανομή του παραγόμενου προϊόντος.

Μα και διαθέτουν και τα απαραίτητα τεχνικοοικονομικά μέσα. Την πολιτική απόφαση ομως δεν τολμούν να την πάρουν οι άρχουσες ομάδες, γιατί στρέφεται εναντίον της τρέχουσας λογικής: της λογικής της διάλυσης του κοινωνικού κράτους και κατ επέκταση της «κοινωνίας της αγοράς».

Μετά την διάλυση της Σοβιετικής Ενωσης και την πτώση του υπαρκού σοσιαλισμού οι ιδεολόγοι υπέρμαχοι του καπιταλισμού αισθάνθηκαν δικαιωμένοι στην πεποίθησή τους οτι ο καπιταλισμός ειναι η καλύτερη δυνατή μορφή οργάνωσης της οικονομίας και της κοινωνίας-παρά τις τόσες αντιφάσεις του και τα δεινά που έφερε το σύστημα αυτό στην ανθρωπότητα. Αλλα και οι λιγότερο ένθερμοι οπαδοί του καπιταλισμού ή ακόμα και εκείνοι που θεωρούν τον καπιταλισμό ενα κακό σύστημα, από ηθική άποψη, μή μπορώντας να προτείνουν στη θέση του κάτι αλλο, καλύτερο, αποδέχονται σαν αδιαμφισβήτητη την ιστορική του νομιμότητα και αναζητούν σ αυτόν τις δυνατότητες για τη βελτίωσή του. Μάλιστα τελευταία, μαζί με την καθολική αποδοχή του νεοφιλελευθερισμού (με τις διάφορες αποχρώσεις του) και την άποψη για τη μοναδικότητα του καπιταλισμού σαν μορφή οργάνωσης της κοινωνίας, διαδίδεται η θεωρία για τη δυνατότητα «εξανθρωπισμού του καπιταλισμού σε πλανητικό επίπεδο» Οι προπαγανδιστές αυτής της καθόλου πρωτότυπης «θεωρίας» ξεχνούν οτι:

Οι ΗΠΑ προσπαθούν με τον τρόπο αυτό να καλύψουν το ιδεολογικό κενό που άφησε η πτώση του «υπαρκτού», για να δυναμώσει τη δική της ιδεολογική, πολιτική και κοινωνικό-στρατιωτική μονοκρατορική παγκόσμια αυτοκρατορία. Ομως η εποχή που οι αυτοκρατορίες χτίζονταν με το στρατό πέρασε και η διεθνής αλληλεγγύη των λαών δεν ειναι πλέον αδιάφορη για τα παγκόσμια δρώμενα. Δεν ειναι μακρυά η μέρα που οι κολασμένοι της γής θα επανέλθουν στην αμφισβήτηση...

Το ίδιο ας μήν χαίρονται και ας μήν εξαπατούν τον εαυτό τους, οι ιεροφάντες του «τέλους της ιστορίας και των ιδεολογιών», της «οριστικής» -υποτίθεται-λύσης ολων των ιστορικών προβλημάτων με την παγκόσμια επικράτησης της «κοινωνίας της αγοράς» και όσοι γραφικοί νοσταλγοί πίστεψαν οτι η «πτώση του υπαρκού» σημαίνει οτι τελειώσαμε με την Επανάσταση του 1917. Θεωρούν οτι ξόφλησαν με το Σοσιλισμό. Ας μή χαίρονται οι αυτόκλητοι κοσμοσωρήρες, εθνοσωτήρες και οσφυοκάμπτες που πιστεύουν οτι η κοινή συνείδηση και η επίσημη ανάγνωση της «ιστορίας» που έγραψαν οι ίδιοι για την δεύτερη μεγάλη κοινωνική Επανάσταση του 1917, τη θεωρούν σαν μια «θλιβερή παρένθεση», που έκλεισε οριστικά και αμετάκλητα, καθώς πιστεύουν οι κράχτες της παγκοσμιοποίησης και της αγοράς οτι η αστική δημοκρατία, η αυτοκρατορία του «καλού» και του «φωτός, από κουμμουνιστικο-ποιημένη» και «εκσυγχρονισμένη» πλέον στο πλαίσιο της» κοινωνίας της αγοράς» προς τη δόξα τραβά (!).

Και χαίρονται οπως χαίρονταν και η φασιστική Δεξιά για την ένοπλη επέμβαση των Αγγλων το Δεκέμβρη του 44. Χρειάστηκε ομως να περάσει η χώρα έκτοτε, εκτός απ τον εμφύλιο πόλεμο με αποτέλεσμα να προστεθούν στις τόσες κατοχικές ανθρώπινες και υλικές καταστροφές, αυτές του 4χρονου εμφυλίου και μια εφτάχρονη στεγνή στρατιωτική δικτατορία για να επανέλθουν τα πράγματα στο σημείο που θα μπορούσαν να ειναι ακόμα από τις 12/10/44. Το ίδιο συμβαίνει και με τους θριαμβευτές του Νεό φιλεθευρισμού της Θάτσερ, της παγκοσμιοποίησης και της «κοινωνίας της αγοράς» που αποτελούν τους τρίς βασικούς πυλώνες της αμερικάνικης Αυτοκρατορίας.

Βέβαια, η μεγάλη συγκέντρωση πλούτου και εξωθεσμικής δύναμης από ανθρώπους, που μπορεί η άσκηση της εξουσίας απ τους ίδιους να παρατείνει για λίγο ακόμα τη διάρκεια ζωής του συστήματος ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής ειναι ενα γεγονός αναμφισβήτητο. Ολα τα επιφαινόμενα όμως έχουν την αρχή και το τέλος τους, στην ιστορία: αργά ή γρήγορα θα ακολουθήσουν και οι αστέρες των Μ.Μ.Ε, του πετρελαίου, του χάλυβα και του (G.6-7) που μεσουρανούν σήμερα στο στερέωμα της φαινομενικά παντοδύναμης τροχιάς προς τη δύση τους. Η ιστορία ομως ειναι μια καπριτσιόζα κυρία, που πάντα μας κρύβει κάποια έκπληξη για την απρόβλεπτη έκβαση των γεγονότων. Από ό,τι φαίνεται η ιστορία θα μας διδάξει για άλλη μια φορά οτι ο Ηρώδης ο Αττικός του Καβάφη-που ειχε την τύχη

«...κατά που θέλει και κατά που κάμνει / οι Ελληνες ολοι να τον ακολουθούν,/ μήτε να κρίνουν η να συζητούν,/ μήτε να εκλέγουν πια, να ακολουθούνε μόνο...».

Σαν έξυπνοι άνθρωποι που ειναι οι κεφαλαιοκράτες, τα μέσα που διαθέτουν ξέρουν πολύ καλά κάτω από ποιες συνθήκες γεννιούνται και αναπτύσσονται τα διάφορα ιστορικά φαινόμενα. Ξέρουν ακόμα οτι το κάθε φαινόμενο που εχει αρχή, εχει οπωσδήποτε και ενα προδιαγεγραμμένο τέλος. Αυτό ακριβώς το προδιαγεγραμμένο τέλος προσπαθούν με όλα τα μέσα που διαθέτουν, με κυρίαρχα εργαλεία την βία, την ένταση της εκμετάλλευσης, το ψευδεπίγραφο της «δημοκρατίας»,την κλοπή, την απάτη, τη διαφθορά, και την εξαγορά συνειδήσεων να παρατείνουν τον χρόνο επιβίωσης του καθεστώτος. Και επειδή ξέρουν, οτι η ιστορία ειναι αυτή που καταγράφει την αρχή και το τέλος των ιστορικών φαινόμενων, εκτός απ την προπαγάνδα οτι το σύστημα ιδιοκτησίας ειναι Θεόσταλτο, άρα αιώνιο και αμετάκλητο.

Σαν ίστατο μέσο αναπτύσσουν τη θεωρία για να «καταργήσουν» την ίδια την ιστορίας. Κανένας δεν απειλεί το σύστημα. Το ίδιο το σύστημα ειναι, που θα διαγράψει την ιστορική του τροχιά. Η μακραίωνη πείρα και ιστορική εμπειρία πείθουν οτι: η κάθε εποχή της ανθρώπινης ιστορίας χαρακτηρίζεται απ τη συνύπαρξη αλλά και τη διαλεκτική αντίθεση του Παλιού καθεστώτος με το Νέο και οτι ο επιθανάτιος ρόγχος του παλιού μόλις αφήνει, πολλές φορές, να ακούγεται το τιτίβισμα του Νεοσσού που μόλις αντικρίζει το πρώτο φως της ημέρας. Τα κινήματα αμφισβήτησης και ανατροπής, απλώς θα παίξουν το ρόλο της Μαμής να μην ταλαιπωρηθεί η Μάνα κατά τη διάρκεια της γέννας.

Και για να μην επιβιώσει μετά τη βάσανο του τοκετού ο Νεοσσός, μετά την πτώση, το Νεοσσού, άρχισε να ανθεί ο «Σοσιαλιστικός» λόγος διεθνώς, παγκοσμίως και να επενδύουν οι δολοφόνοι του Νεογνού την πολιτική με την παγκοσμιοποίηση, με τον φιλελευθερισμό, και την «κοινωνία της αγοράς» με τις επιθέσεις και τους αεροπορικούς βομβαρδισμούς, τον πόλεμο και τις όποιες αλλες καταστροφές εν ονόματι των «ανθρωπίνων δικαιωμάτων». Ειναι φανερή και οχι κρυφή πλέον η ανάγκη να εκφραστούν με «αριστερό -Σοσιαλιστικό» λόγο, να δείξουν αυτοί πλέον αυτό το αριστερό πρόσωπο, να προκαλούν αριστερές συζητήσεις, να ντύσουν με αριστερό ένδυμα τις νέες επιδιώξεις, ενώ παράλληλα θα καταστρέφουν ό,τι έμεινε ζωντανό μετά την πτώση του Νεοσσού. Να καταστρέψουν μύθους και απόλυτες αιώνιες αλήθειες, που κουβαλάει μέσα του ο Νεοσσός με ... αιώνια ισχύ για τον Ανθρωπο και τη ζωή.

Παρά την κομπορρημοσύνη των νικητών του ψυχρού πολέμου, ο επίλογος αυτής της δεύτερης μεγάλης κοινωνικής Επανάστασης της ανθρωπότητας του Οκτώμβρη του 1917. Της κοινωνικής Επανάστασης που συγκλόνισε την ανθρωπότητα, δεν εχει γραφτεί ακόμα. Αλλωστε στην ιστορία τίποτε δεν ειναι αιώνιο. Τα πάντα Ρεί. Και δεν πρέπει να κομπορρημονούν γιατί η πτώση του «υπαρκτού» δεν οφείλεται στη διάψευση των ιδεών του Μαρξισμού, αλλά στον τρόπο που αυτός εφαρμόστηκε τόσο στην ΕΣΣΔ, αλλο τόσο και απ τα διάφορα Κ.Κ που άσκησαν εξουσία και ειδικά στο θέμα της Δημοκρατίας, με αποτέλεσμα να μετατρέψουν τη Δημοκρατία του προλεταριάτου σε δικτατορία επί του προλεταριάτου.

Το μεγάλο τους λάθος ειναι, οτι δεν διάβασαν σωστά την ελληνική σκέψη, σχετικά με τον αρχαίο Ελληνικό Σοσιαλισμό με τη Δημοκρατία. Αυτό το πάντρεμα-ταύτιση, που κάνει το αρχαιοελληνικό πνεύμα ή αν το διάβασαν δεν την εφάρμοσαν σωστά. Και το ακόμα πιο μεγάλο λάθος ηταν οτι όποιος τολμούσε να επισημάνει τα λάθη της ηγεσίας ή να αντιταχθεί πρακτικά στην εφαρμογή τους τον στέλνανε στη Σιβηρία, το Ψυχιατρείο ή και στο απόσπασμα ακόμα, δεδομένα που είναι απαράδεκτα στην κοινωνική κουμμούνα..

Δεν διάβασαν ή δεν εφάρμοσαν αυτό που συλλάβανε οι Ελληνες. Οι Ελληνες συλλάβανε την ύψιστη ιδέα του Ανθρώπινου γένους: τη Δημοκρατία και το Σοσιαλισμό. Δεν μπορεί κανείς να ξεφύγει απ αυτή τη σκέψη χωρίς να κάνεις λάθη στη εφαρμογή τους. Στην παλιά ΕΣΣΔ, δεν εφάρμοσαν τη Δημοκρατία, που αν την εφάρμοζαν δεν θα ξέκοβαν απ το λαό, γεγονός που θα τους έδινε τη δυνατότητα να προσδιορίζουν έγκαιρα τα λάθη απ τις

πρώτες ακόμα αντιδράσεις του λαού. Δεν ειναι ηλίθιοι οι αστοί, που μέσω της «ψευδοεπίγραφης δημοκρατίας» και με το πέταγμα ενός κοκκάλου το λέμε εμείς, «καρότο και μαστίγιο», το λένε οι νεοαυτοκρατορικοί Αμερικάνοι, κερδίζουν χρόνο, αναπροσαρμόζον την πολιτική τους και προχωρούν. Ομως στη δίνη και στα αδιέξοδα που βρίσκεται σήμερα η ανθρωπότητα, αναδεικνύεται και πάλι σαν μοναδική λύση ο κοινωνικός Σοσιαλισμός. Ο Σοσιλισμός με Ανθρώπινο πρόσωπο.

Το Σοσιαλισμό, που απ τις αρχές του 14ου ακόμα αιώνα, πολύ πριν γεννηθεί ο Σοσιαλισμός στην Εσπερία, το κοινωνικό κίνημα των Ζηλωτών στη Θεσσαλονίκη, τα επανέφεραν στο προσκήνιο δημιουργώντας εκ νέου τις προϋποθέσεις εκείνες που επέτρεψαν να εμφανιστούν ξανά τα πρώτα Σοσιαλιστικά φύτρα. Τα φύτρα, που παρά τη λυσσώδη αντίδραση του τότε κατεστημένου, ο Νεογνός Σοσιαλισμός πήρε οργανωμένο πολιτειακό και πολιτικό χαρακτήρα. Το πρόγραμμα της οργάνωσης των Ζήλωτων, απέβλεπε στην προστασία των δικαιωμάτων των πολιτών και η συμμετοχή τους στη διοίκηση. Οταν το κίνημα των Ζηλωτών με επικεφαλής τον Μιχάλη Παλαιολόγο, επικράτησε στη Θεσσαλονίκη και εφάρμοσε στην πράξη αυτά που περιείχε το πρόγραμμά του, οι αντιδραστικές δυνάμεις και ο ίδιος ο Κατακουζινός κατέφυγαν στη γνωστή μέθοδο :ζήτησαν εξωτερική βοήθεια απ τους Σέρβους και απ αυτούς τους Τούρκους ακόμα για να ανατρέψουν, το νεογέννητο Σοσιαλιστικό σύστημα .

Ανέτρεψαν το πρώτο λαϊκό-σοσιαλιστικό κίνημα μετά το πέρασμα της κοινωνίας των Ανθρώπων στο καθεστώς στην ατομική ιδιοκτησία. Το κίνημα που επανέφερε έστω και για λίγο και αναγνώρισε για πρώτη φορά την ΕΡΓΑΣΙΑ, σαν το μοναδικό κεφάλαιο του κοινωνικού γίγνεσθαι και τα δομικά κοινωνικά στοιχεία: την άμιλλα, την συνεργασία, την αλληλεγγύη, το πνεύμα της Ανθρωπιάς και του στοχασμού. Αυτό το λαϊκό κίνημα έζησε και περιγράφει ο Βυζαντινός μας πρόγονος Αλέξιος Μακρομβολίτης : «Είδε τα πάντα κοινά, δηλόν ότι και η Γη και τα παραγόμενα εξ αυτής άπαντα».

Και μην ξεχνάμε τι ειχε πει ο Σπάρτακος, που ηταν ο πρόδρομος της πτώσης του δουλοκτητικού συστήματος απ την σταυρό, οταν η γυναίκα του σήκωσε το Νεογνό τους : «Θα επιστρέψω και θα είμαι εκατομμύρια».

Ηταν ΑΥΤΟΙ, που ο λαός για τους οποίους οι πριν απ την απελευθέρωση ηγεσία: Πρωθυπουργοί και Υπουργοί της κυβέρνησης Εθνικής Ενότητας. Ο Γ. Παπανδρέου τον Απρίλη του 1943 Δήλωνε :«Θεωρούμε άξιους ευγνωμοσύνης όλους τους αγωνιστάς της Ελευθερίας και το μέγα πλήθος των ανοργάνωτων και ανωνύμων ηρώων και μαρτύρων και τις Εθνικές μας Οργανώσεις ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, ΕΔΕΣ καθώς και όλας τας άλλας». Και στις 3,12,44 ο ίδιος: «Επαλαίσατε κατά την περίοδον της Εθνικής Αντιστάσεως, εναντίον των κατακτητών και προσθέσατε ενδόξους τίτλους εις την ιστορίαν των εθνικών μας αγώνων κατά το στάδιο της δουλείας, η φωνή της οργανώσεως ήτο συγχρόνως και φωνή της πατρίδος και οφείλατε να υπακούσετε». Ο ίδιος όμως καραδοκούσε!...

Ηταν ΑΥΤΟΙ, που ο Π. Κανελόπουλος, σαν εκπρόσωπος της κυβερνήσεως Εθνικής ενότητας 1944, Εξαίρωντας την αυτοθυσία των ηρώων του ΕΛΑΣ έλεγε: «Κλίνουμε το γόνυ μπρός στους νωπούς τάφους. Οι ανδρες του ΕΛΑΣ, έδωσαν τη ζωή τους στα ιδανικά της λευτεριάς και της πίστης προς το καθήκον, αντιμετώπισαν νικηφόρα και συνέτριψαν τα στίφη και τις μαχανοκίνητες δυνάμεις των Ούννων. Εκτελούμε καθήκον ευγνωμοσύνης για Σας θυσιασθέντα παιδιά του λαού. Η θυσία τους αποτελεί περηφανές παράδειγμα για τις νέες γενιές, για την εξασφάλιση της λευτεριάς και της νέας κοινωνίας, μέσα στους κόλπους της οποίας, όλοι θα βρούμε καλύτερη ζωή».

Ηταν ΑΥΤΟΙ, για τους οποίους ίδιος ο Π Κανελόπουλος, σε λόγο του την 1,10,44 στην Τρίπολη λέει:«Καταρώμαι τόσον εγώ, όσο και η κυβέρνηση του εξωτερικού, καθέναν ο οποίος προσέφερε τα δυνάμεις του εις τας χιτλερικάς ομάδας, αι οποίαι τόσας καταστραφάς επεσώρευσαν εις τον δύστυχον τούτον τόπον. Αι οργανώσεις Αντιστάσεως και η πολυπληθεστέρα τούτον ο ΕΛΑΣ, αποτέλεσαν τους απενηνείς τιμωρούς, τόσο των κατακτητών όσον και των συνεργατών των, δι αυτό όταν ησυχάσουμε, η πρώτη φροντίς

θα ειναι η αναστήλωσης των ερειπίων και η δι ηθικών αμοιβών αναγνώρισις των θυσιών και του αγώνος του απελευθερωτικού τούτου στρατού, ο οποίος αναμφισβητήτως θα αποτελέσει τον πυρήνα του Νεο ιδρυθησομένου Ελληνικού Στρατού». και συνεχίζει:«Ειμαι ευτυχής που μπορώ να δηλώσω οτι, με τη βοήθεια του στρατού του ΕΛΑΣ και την απόλυτη κατανόηση που επέδειξαν οι ηγέτες του, εις τας εντολάς μου, εκπληρώθηκε το χρέος της ειρηνεύσεως της Πελοποννήσου κατά τρόπον που έσωσε την Τρίπολη, το Ναύπλιο και την Κόρινθο απ τον κίνδυνο πλήρους καταστροφής.

Βρήκα την Τρίπολη πολιορκημένη και εντός της πόλεως τον Παπαδόγνωνα με 2,000 άντρες, με 24 πεδινά πυροβόλα, (μακάρι να ηταν μόνο αυτός ο οπλισμός που άφησαν οι Γερμανοί στους εθνοϊσμους φύγοντας), που του ειχαν αφήσει οι Γερμανοί, με πλήθος όλμων, πολυβόλα και αύθονα πυρομαχικά. Μετά δύο νυκτών και μιάς ημέρας πίεση, που άσκησα, ευρυσκόμενος εξω της Τριπόλεως στο Στρατηγείο του ΕΛΑΣ, ο Παπαδόγνωνας παρεδόθη». Και στις 16,10,44 στην Κόρινθο :

Ειναι θαυμαστή η αυτοπειθαρχία του ΕΛΑΣ και η μαχητικότητα του. Αξια θαυμασμού ειναι επίσης και η αυτοσυνείδηση των μελών του ΕΑΜ. Νομίζω οτι συνέβαλα κάπως κι εγώ τις τελευταίες αυτές στιγμές για το καλό της πατρίδος. Ετσι, και με τη συνδρομή πάντοτε και την ανώτερη πατριωτική στάση του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, αποφύγαμε μια αιματηρή λύση στη Τρίπολη, που με τη σειρά της επέδρασε για όμοιες λύσεις και σε άλλες πόλεις. Πηγαίνω στην Αθήνα μεταφέροντας την αισιοδοξία της Πελοποννήσου, τη θέληση του να ελευθερωθεί η πατρίδα και να κυβερνηθεί ελεύθερα και τον απέραντο θαυμασμό μου για το έργο που τρία χρόνια συντελέστηκε με τη δράση του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ».

Ηταν ΑΥΤΟΙ, που ο Ταξίαρχος Εντυ, αρχηγός της αποστολής στη χώρα μας κοινοποίισε στο ΕΑΜ μήνυμα από 22,6,43, στο οποίο κάνει γνωστο οτι «Αρχιστράτηγος Μ. Ανατολής, έλαβε υπό σημείωση μεθ' ικανοποιήσεως οτι το ΕΑΜ αγωνίζεται δια τας αρχάς τις ελευθερίας ώς ορίζει ο χάρτης Ατλαντικού και ειναι εν γνώσει των λαμπρών κατορθωμάτων μαχητικής αντιστάσεως του ΕΛΑΣ εναντίον των εισβολέων. Ο Αρχιστράτηγος Μ. Ανατολής παρακολουθεί την Ελλάδα, με μεγίστην προσοχήν και θεωρεί Ελληνας αντάρτας μέρος δυνάμεων υπό διαταγάς του». Και σε συνέχεια οταν εγκαταστάθηκε το Γενικό Στρατηγείο του ΕΛΑΣ στο Περτούλι της Πίνδου, κοινοποίησε τις παρακάτω διαταγές του Στρατηγού σερ Μαίτλαντ Ουϊλσων :

«Επιθυμώ να μεταβιβάσω εις όλους τους βαθμούς του αντάτρικου στρατού της Ελλάδας, τα ειλικρινή μου ευχαριστήρια και συγχαρητήρια δια τας προσφάτους μεγάλας επιτυχίας εις ολόκληρον την Ελλάδα. Αι επιχειρήσεις των εκείναι, επιμελώς προπαρασκευασθείσαι από ημάς και εκτελεσθείσαι μετά μεγάλης ακριβείας από σας, συνέβαλον εις τας επιτυχίας των συμμαχικών στρατειών επι της Σικελίας. Ο άξων παρασυρθείς υπέθεσε μιαν επίθεσιν εις τα Βαλκάνια. Αι ενισχύσεις εις άνδρας και αεροπλάνα, τα οποία ήσαν διατεθειμένα δια την Ιταλίαν απησχολήθησαν εις τα Βαλκάνια, Η προσοχή τους εστράφει προς την Ελλάδα και μιά μεγάλη νηοπομπή επέρασε ανενόχλητη μέσα εις την Μεσόγειον.

Παραδέχομαι οτι αι επιχειρήσεις των ανταρτών δεν ησαν ακίνδυνοι και ο άμαχος πληθυσμός υπέφερει πολύ. Παρακαλώ μεταβιβάσατε εις εκείνους και εις τον πληθυσμό της Ελλάδος την εκτίμησίν μου δια την αφοσίωσιν εις τους συνεργάτας αυτών. Ο πόλεμος βαθμιαίως βαίνει προς το βέβαιο τέλος του. Το τέλος θα ειναι η άνευ όρων παράδοσις του άξονος»

Αταιτώ συνεχή εμπιστοσύνη και απόλυτον αφοσίωσιν εις τους στρατιωτικούς αρχηγούς των συμμαχικών στρατιών της Μεσογείου, μια των οποίων ειναι το αντάρτικο σώμα της Ελλάδος. Εύγε εις τους αντάρτας» Υπογραφή Ουϊλσων (18,7,43)

Την ίδια περίοδο ο στρατηγός Αλεξάντερ, πρόσφερε στον συνταγματάρχη τότε Στέφανο Σαράφη, Αρχηγό του ΕΛΑΣ μια διόπτρα μεγάλης έντασης με τα ακόλουθα λόγια: «δια τον συνταγματάρχην Στέφανο Σαράφην πιστόν σύμμαχον της Μ. Βρετανίας και στενόν συνεργάτην μου εις τον κοινόν αγώνα δια την απελευθέρωσιν όλων των λαών» Η.Ρ Αλεξάντερ Τζενεραλ.

Και οταν ο Σαράφης, προβιβάστηκε στο βαθμό του στρατηγού, το Αρχηγείο της Στρατιωτικής συμμαχικής αποστολής στις Μ.Κ 21,4,44 με εγγράφου διαβίβασε το ακόλουθο τηλεγράφημα του Στρατηγού Σκόμπυ δια τον Στρατηγόν Σαράφη: «Παρακάλω δεχθήτε τα πλέον εγκάρδια συγχαρητήριά μου επί τω προβιβασμώ σας εις τον βαθμόν του Υποστρατήγου. Είμαι πολύ ευτυχής οτι αι υπήρεσίες σας εναντίον του κοινού εχθρού έτυχον αυτής της αναγνωρίσεως». Και ακολουθεί το μήνυμα του Στρατάρχη Ουϊλσων προς τον Ελληνικό λαό:

«Οι Γερμανοί φεύγουν απ την Ελλάδα και οι ηρωϊκοί Ελληνες αντάρτες, μέρα και νύχτα παρενοχλούν την υποχώρησίν των. Η γεναία συμβολή των Ελλήνων ανταρτών στην υπόθεση της Ελλάδος και των συμμάχων δεν θα λησμονηθεί ποτέ.

»Οι ανιδιοτελείς και πολύμορφοι λαϊκοί αγώνες ειρηνικοί και εμπόλεμοι, που κάθε φορά διέτρεχε κίνδυνο ο ελληνισμός και το ελληνικό Εθνος. Ειναι ΑΥΤΟΙ που οχι μόνο το κράτησαν συμπαγή και σε ομοψυχία, αλλα και με τους όποιους αγώνες χρειάστηκαν κατά καιρούς πνευματικούς και ηρωϊκούς, το έκαναν γνωστό στην παγκόσμια κοινότητα και υποχρέωσαν τους ηγέτες της παγκόσμιας κοινότητας στο παρελθόν και πρόσφατα να αναγνωρίσουν την αξιόλογη συμβολή και προσφορά του λαού σας στο παγκόσμιο κοινωνικό-οικονομικό γίγνεσθαι. Μια προσφορά που συμποσούται και εχει τον ανυπέρβλητο τίτλο-όρο : «Τίποτε δεν κινείται στον πλανήτη που να μην εχει ελληνική καταγωγή».

Ενας λαός προδομένος απ την πολιτική του ηγεσία και δεμένος στο άρμα του φασισμού, μόλις του το επέτρεψαν οι συνθήκες, αγνόησε τις εντολές «Για την τιμή των όπλων», πέταξε έξω απ τα σύνορα τον εισβολέα και όταν οι σιδηρόφρακτες στρατιές των Ούνων κατέλαβαν τη χώρα όρθωσε το ανάστημά του : οργάνωσε το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ) και θαρραλέα εντάχθηκε στο πλευρό των συμμάχων. Μέσα στην ένδοξη χωρία των λαών της Ευρώπης, που ύψωσαν το ανάστημά τους κατά του Μουσουλίνι και τον Χίτλερ, και της πέμπτης 4αυγ/ανής φάλαγγας και έγραψε με το αίμα του ενα ασύγκριτο ΕΠΟΣ. Πρώτος, μέσα στους πρώτους ειναι ο ελληνικός λαός. Αρχισε το έπος του στα αλβανικά βουνά, τον συνέχισε στις πόλεις, τα βουνά και τους κάμπους. Απελευθέρωσε τη χώρα μόνος του. Και πήρε θέση, ματωμένος, γυμνός, πεινασμένος, αλλά περήφανος και πανώριος ο ΛΑΟΣ μας στην πρώτη-πρώτη γραμμή και τις πρώτες σειρές της ιστορίας των ένδοξων λαών της Ευρώπης στο πλευρό των μεγάλων συμμάχων.

Τα αγωνιστικά πιστοποιητικά της Αντίστασης τα παραδέχτηκε όλη η οικουμένη και οι πολιτικοί και στρατιωτικοί ηγέτες εκείνης της εποχής. Απ τα πολλά μηνήματα αναγνώρισης αυτών των πιστοποιητικών προσφοράς του λαού μας στη σύγχρονη Νεοελληνική ιστορία θα σταχειωλογήσω ενδεικτικά μερικά.

Στις 28,10,1942 ο Πρόεδρος Ρούσβελτ είπε: «Πιρισσότερο ίσως άξιο θαυμασμού από την υπερήφανον απάντησιν του ελληνικού λαού, όπου έδωσε εις τους επιδρομείς, ειναι η σημερινή στάσις του ελληνικού λαού, που συνεχίζει τον αγώνα, όπου και όπως μπορεί, χωρίς συγκατάβαση, χωρίς δυσταγμούς, με απόλυτον αδιαλλαξίαν, αψηφών όλας τας θυσίας. Η στάση αυτή αποτελεί παράδειγμα για όλα τα Εθνη»

Στις 3,1,44, Ο Αϊζενχάουερ σε μήνημα του λέει: «Κάθε Ελλην που συνεχίζει τον αγώνα κατά των κατακτητών, ειναι αντάξιος των παραδόσεων που μας εκληροδότησε ο πολιτισμός των προγόνων του»

Ακολουθεί το μήνυμα του Στρατηγού Ντε Γλωλ:

«Ο αγών της Ελλάδας και τα κατορθώματά της δημιουργούν δι αυτήν δικαιώματα αναμφισβήτητα. Η Ευρώπη οφείλει πολλά εις την Ελλάδα. Τοιαύτα χρέη δεν λησμονούνται»

Στις 21,1,44: Ο Τσώρτσιλ : «Η δόξα της Ελλάδας κατά τας τραγικάς αυτάς ώρας, λάμπει με ενα φέγγος ακόμα ζωηρότερο από εκείνο της αρχαιότητος, χάρις εις την ακλόνητη

σταθερότητα του ελληνικού λαού, τον οποίον ο κατακτητής υποβάλλει εις απάνθρωπον δουλείαν. Το θαύμα του ελληνικού λαού θα μείνει εις τους αιώνας».

Εκτός απ αυτές τις προσωπικές αναφορές και εκτιμήσεις για τη δράση του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, θα μπορούσε να αναφερθούν και αυθεντικές διαταγές του Γενικού Στρατηγείου του ΕΛΑΣ προς τις μονάδες του, για εκτέλεση επιχειρήσεων εναντίον των κατακτητών, χωρίς καμιά διακοπή και καθ' όλο το διάστημα της εχθρική κατοχής και σε ολη την επικράτεια της χώρας, σε αντίθεση με τον περιορισμένο χώρο, που όριζε η διαταγή του Στρατηγείου της Μ. Ανατολής σε εφαρμογή του σχεδίου «Κιβωτός». Το γνωστό σχέδιο «κιβωτός» που και αυτό ήταν ενα καλά μελετημένο σχέδιο εξάντλησης των ελάχιστων πυρομαχικών που ειχε ο ΕΛΑΣ γενικά και στη Μακεδονία ειδικά.

Και αναρωτιέται ο κάθε καλόπιστος ανθρωπος: Γιατί το θαύμα του Ελληνικού λαού «έσβησε» απ τη μνήμη του καθεστώτος ; Η μήπως οι γνώμες αυτών των ιδίων των λεγομένων τότε συμμάχων και των εχθρών ακόμη, δεν αποδίδουν την αλήθεια, για τη συμβολή του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ στο συμμαχικό αγώνα; Μήπως και αυτών οι γνώμες εκφράζουν καθώς λένε μερικοί λόγους ανάγκης; Αν δεχθούμε σαν σωστή την άποψη αυτή, τότε προκύπτει το ερώτημα:

Μα αν το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ δεν πολεμούσε τους κατακτητές, για πιο λόγο συμμετείχε και το στήριζε ο λαός και του έστελναν συγχαρητήρια τηλεγραφήματα για τη δράση του κατά των κατακτητών οι ηγέτες του συμμαχικού αγώνα; Ποιοι λόγοι ανάγκης τους υποχρέωνε να εκθειάζουν το λαό μας και τους αγώνες του δια μέσου του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ ; Αν λοιπόν, το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, δεν πολέμησε τους κατακτητές, τότε ποιός αλήθεια τους πολέμησε;

Και το μεγάλο, το πελώριο, τραγικό και πανάρχαιο ερώτημα απ τους «Φιλιππικούς» του Κικέρωνα: «chi bomo»; «Ποιος τελικά τους πολέμησε και ποιος ωφελήθηκε απ αυτήν την έκβαση των γεγονότων »; Ερώτημα στο οποίο αβίαστα μπορεί να απαντήσει κανείς, δεν ηταν οι ντόπιες δυνάμεις (ο λαός και η Ελλάδα), που οργάνωσαν και στήριξαν-αιμοδότησαν την Αντίσταση, προσβέποντας σε μια ριζική αλλαγή του πολιτειακού-πολιτικού καθεστώτος. Τί συναίβει και οι δυναμείς που βγήκαν κερδισμένες ηταν οι πιο σκοτεινές αντιδραστικές δυνάμεις οι οποίες, αφού σε τελική ανάλυση με μια αλλαγή προσώπων διατηρήθηκε αυτούσιο το 4ο Αυγουστιανό καθεστώς και η μοναρχία επανήλθε. Ετσι λοιπόν, απ τα θερμά και αξιοθαύμαστα συγχαρητήρια, οδηγηθήκανε αμέσως μετά το Δεκέμβρη του 1944 στο «η Ελλάς ευγνωμονούσα» και παρά τη βούληση αλλα και την έμπρακτη θέληση της τεράστιας πλειοψηφίας του λαού, να μην επαναληφθεί το έγκλημα, να προσδέσουν για αλλη μια φορά χώρα και λαό στο Υπερατλαντικό ΑΡΜΑ, δεν το αποφύγαμε.

Μα και οταν το 1974, οι μεγάλοι παλιά «προστάτες» μετά «σύμμαχοι» και τώρα «φίλοι» έδωσαν τη μισή Κύπρο στην Τουρκία, για να καταλαγιάσει η αγανάκτηση του λαού, απειλήσαμε με έξοδο απ το ΝΑΤΟ, και σε συνέχεια έπεσε εκείνο το υπερφίαλο σύνθημα: «ΕΟΚ και ΜΑΤΟ το ίδιο συνδικάτο» και κραδαίνοντας μέχρι και «απειλητικά» τη σημαία του αντιαμερικανισμού η «Ελλάδα ανήκει στους Ελληνες» αποδείχθηκε απ την ίδια τη ζωή οτι και η νέα ΠΑΣΟκίκη ηγεσία, ηταν και παραμένει ενα κατ' εξοχήν αποτελεσματικό όργανο στην υπηρεσία της «θεωρίας του ντόμινο». Θεωρία που η αποδοχή της σημαίνει οτι εκτελείς κάποιο διατεταγμένο ρόλο...Να είσαι ο «μπράβος του Νονού» που αναλαμβάνεις να τελειώσεις τις βρώμικες δουλειές για λογαριαμό του αφέντη!.

Το κεφάλαιο της Νεότερης πολιτικής μας ιστορίας που επιγράφεται «Εθνική Αντίσταση» 1941-1944» που η ύπαρξη, η συμμετοχή και η προσφορά της αναγνωρίστηκε απ τα πιο επίσημα χείλη και με τον πιο αξιοθαύμαστο τρόπο. Χείλη και λόγια που αφυπνίζουν συνειρμούς και γεγονότα, που παραπέμπουν στη Νεοελληνική ιστορία, αρχής γενομένης απ το 21, το 1897, το 12, το 1916, το 22, το 1940 και σε αυτήν του 1941-44, όπου η κατάληξη των γεγονότων απ την όποια προσφορά μας, καταλήγει πάντα υπέρ των «εγγυητριών και προστάτιδων των ελευθεριών και των υψίστων συμφερόντων της Ελλάδος» Μεγάλων Δυνάμεων και ιδιαίτερα της Αγγλίας και της Αμερικής.

Η υπόδικη στη συνείδηση του λαού, «Αγια Τριάδα» απ το 21 μέχρι τώρα και για άλλη μια φορά δωσίλογη τώρα, δοσίλογη και άρρηκτα δεμένει με την αντιδραστική Δεξιά στην οποία συνυπάρχει: το Παλάτι και η ολιγαρχία στην προσπάθεια να δικαιολογήσουν τα τόσα ανομήματα εις βάρος του λαού και της χώρας διέπραξαν, και δεν δίστασαν να απεμπολήσουν και τα τελευταία ψήγματα εθνικής υπότασης. Η κυβέρνηση του Καΐρου, αυτό το υποκατάστατο του Φόρέϊ Οφις, προκειμένου να διασφαλίσει τη δοτή μετά απελευθερωτική εξουσία απ την ώρα που έφτασε στη Μέση Ανατολή, ανέθεσε τα πάντα στο Φορέϊ Οφις. Ετσι την ελληνική εξωτερική πολιτική έκτοτε την ασκούσε το υπουργείο των εξωτειρκών της Αγγλίας : «Αι υπηρεσίαι του Υπουργείου των εξωτερικών εξετέλουν πλέον χρέη οργάνων διαβιβάσεως των αγγλικών εντολών απ το Φόρέϊ Οφις ή τας ποικιλώνυμους αγγλικάς υπηρεσίας της Μέσης Ανατολής, συχνά δε σπουδαιοτάτων ενεργειών δια τας ελληνικάς υποθέσεις δεν ελάμβαναν καν γνώσιν».

Υστερα απ την τέτοια κατάντια, φαντάζεται ο καθένας πόσο μπορούσαν τέτοια «όργανα διαβιβάσεων» να εκστομίσουν λέξεις σαν αυτές : Κύπρος, Ανατολική Θράκη, στενά κλπ. Αποτέλεσμα εμείς οι άμεσα ενδιαφερόμενοι Ελλήνες, να μαθαίνουμε απ το 21 και μέχρι...οχι μόνο τα μυστήρια της εξωτερικής μας πολιτικής, αλλα και για όλα τα υπόλοιπα προβλήματα που αφορούν το λαό και τη χώρα πρώτα από το Φόρεϊ Οφίς και το ημιεπίσημο Λονδίνο. Και αργότερα απ την φωνή της Αμερικής. Ποτέ απ το 21 και μετά η «ηγεσία» της χώρας μας: Δεν όρισε και δεν έγραψε την ιστορία της. Σε τέτοιο βαθμό ειχε φτάσει η δουλικότητα της εκάστοτε «ηγεσίας» μας, που στα ελληνικά δελτία ειδήσεων μέχρι τον Μάρτιο του 1947 άρχιζαν με ό,τι αφορούσε και προέρχονταν απ το Λονδίνο, με εκείνο το υπερφίαλο «Εδώ Λονδίνο» και μετά μέχρι του 1974 απ την Ουάσιγκτων!

Αυτοί οι άνθρωποι εθισμένοι στη εξάρτηση διεκπεραίωναν τη δουλεία από συνήθεια. Σαν δούλοι δεν μπορούσαν να εχουν έμπνευση, όραμα, φαντασία και προβληματισμούς. Απλώς έχοντας πλάτες δεν φοβούνταν τίποτε και κανέναν. Λειτουργώντας ετσι, δεν μπορούσαν να εμπνευσθούν-ανακαλύψουν ενα κινητήριο εστω μύθο. Ενα στόχο-μύθο για να μπολιάσουν την ελληνική κοινωνία με αισιοδοξία και αυτοπεποίθηση. Η αισιοδοξία βασίζεται στην πίστη, οτι εχεις τη δύναμη, τη γνώση και κυρίως τη θέληση να αλλάξεις κάτι, και στη συγκεκριμένη περίπτωση να αλλάξεις την επικρατούσα προπολεμική κοινωνική και πολιτική πραγματικότητα στην κατεύθυνση της εθνικής ανεξαρτησία, την κοινωνικό-οικονομικής πρόοδο και τη δικαιοσύνη. Ο σεβασμός του δικαίου αποτελεί κοινό αγαθό, που ειναι τελικά η ταύτιση και συνταύτιση ατομικού με το κοινό συμφέρον. Μετά απελευθερωτικά για να προχωρήσει η χώρα μπροστά απαιτούνταν, αυτό που ζητούσε και αγωνίστηκε το ΕΑΜ : Τολμηρές προοδευτικές ρυθμίσεις στο χώρο της οικονομίας και ριζικές αλλαγές στις δομές του πολιτικού και κοινωνικού και κυρίως του εκπαιδευτικού συστήματος.

Οι μεταπολεμικοί «άρχοντές» μας, που ηταν άρρηκτα δεμένοι με το 4ο Αυγ/νό παρελθόν, σαν δούλοι και εργολάβοι της δοτής εξουσίας για ενα συγκεκριμένο σκοπό-την «κονιορτοποίηση» του ΕΑΜ-δεν μπορούσαν να εχουν προοπτική και όραμα για την Ελλάδα των δέκα εστω προσεχών χρόνων. Και δεν μπορούσαν γιατί έπρεπε να εξιλεωθούν απ το παρελθόν για να μπορέσουν να επιβιώσουν στο παρόν και το μέλλον. Η υποταγή, οπως και η πλάνη δεν ειναι τύφλωση, ειναι ανανδρία. Και η ανανδρία ούτε θέληση ούτε προοπτική μπορεί να εχει.

Στη διάρκεια του Β! παγκοσμίου πολέμου, όλοι οι λαοί του κόσμου και ειδικότερα ο δικός μας, με τη ολόψυχη συμμετοχή τους να ηττηθεί ο άξονας σαν ο εκφραστής του φασισμού, έκαναν τα πάντα προκειμένου να απαλλαγούν-ξεκόψουν μια για πάντα με την υποταγή και την εξάρτηση. Η προσπάθεια του λαού μας να ξεκόψει απ την υποταγή και τη εξάρτηση. Αρχισε απ τις πρώτες ακόμα μέρες του αλβανικού πολέμου. Σημείο εκκίνησης της απεξάρτησης ηταν η κάθετη διαφορά ανάμεσα στην «ηγεσία» που έκανε πόλεμο για την «τιμή των όπλων» και αυτή του λαού, που ήθελε-και αν τον άφηναν- να ρίξει τον φασίστα εισβολέα στη θάλασσα.

Η κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας, που μετά πολλών βασάνων και τις τόσες υποχωρίσεις απ την πλευρά της Πολιτικής Επιτροπής Εθνικής Απελευθέρωσης (ΠΕΕΑ, κυβέρνηση του βουνού), αν το υποκατάστατο του Φόεϊρ Οφφις, δεν ειχε εκ των προτέρων εναρμονιστεί με τις μεταπολεμικές βλέψεις των Αγγλων, που ο επανέλεγχος της Ελλάδας, ηταν ενας απ τους βασικότερους στόχους να οδηγήσει τη χώρα στον εμφύλιο πόλεμο, η μεταπολεμική εποχή έχοντας πίσω της όλον τον ελληνικό λαό, όλα τα κόμματα, τις κοινωνικές οργανώσεις του, όλα τα ελληνικά όπλα και την αξιοθαύμαστη ομοψυχία που πέτυχε ο λαός στο εσωτερικό της χώρας, ηταν μια εποχή που η κυβέρνηση αυτή μπορούσε να χαράξει μια πραγματικά εθνική, ανεξάρτητη και περήφανη εξωτερική πολιτική. Θα προσπαθούσε-θα μπορούσε να αξιοποιήσει τις τεράστιες θυσίες του Εθνους : Το αλβανικό Επος, το Ελ Αλαμέϊν, την προσφορά και τις θυσίες των αντρών και των αξιωματικών του πολεμικού και εμπορικού Ναυτικού και κυρίως την Εθνική Αντίσταση. Να πάψει να ειναι το υποκατάστημα του Φόρεϊ Οφις και φερέφωνο του Στέιντ Ντιπάρτμεν. Να γράψει και να ορίσει για πρώτη φορά την ιστορία της.

Το τραγικό με τη χώρα μας ειναι οτι η εκάστοτε «ηγεσία», οχι μόνο δεν αναγνώρισε στο λαό τη συμμετοχή και τη συμβολή του σ αυτό το τιτάνιο έργο, αλλά εμφορούμενη απ τα καθαρά ιδιοτελή και ταξικά συμφέροντα, ποτέ δεν αξιοποίησε οσο πραγματικά άξιζαν αυτοί οι λαϊκοί αγώνες παλιά και τώρα.Με αποτέλεσμα η μεταπολεμική Ελλάδα να γίνει ξανά το κλωτσοσφούφι των λαών. Υπάρχουν μερικά πράγματα που δεν ξεπερνούνται εύκολα, που αφήνουν ανεξίτηλα τα σημάδια στη χώρα και το λαό, που εξηγούν γιατί κάθε φορά τα πράγματα οδηγούνται παρά την προσπάθεια στο ίδιο σημείο : Την Εξάρτηση και την υποταγή.

Την ευθύνη για την κάθε φορά κατάληξη στην Εξάρτηση, την εχει η ελληνική αστική τάξη η οποία για λόγους ιστορικούς στην αρχή, δεν μπόρεσε και αργότερα δεν θέλησε να τα σπάσει με τους τσιφλικάδες και τον Κλήρο. Να στηριχθεί στο λαό τον φύση σύμμαχό της και να διαμορφώσει τη δική της αστική ιδεολογία. Την ιδεολογία της αστικής εξουσίας. Και οταν προς το τέλος του εμφυλίου πολέμου, που άρχισε κάποια προσπάθεια διαμόρφωσης, αυτή έγινε με βάση τον άκρατο αντί κομμουνισμό. Το κράτος της νεκραναστημένης δωσίλογης Δεξιάς, που έτρεμε την απελευθέρωση αυτού του αγωνιζόμενου λαού, για τα τόσα ανομήματά της που πουλούσε και την ψυχή της στο διάβολο για να μπορέσει να επιβιώσει, είδε , όπως γράφω και σε άλλο σημείο σαν σωτήρες εκτός απ τους Αγγλους και μια μεγάλη μερίδα της αστικής τάξης να συντάσσεται ξανά μαζί της. Από κοινού εξαπέλησαν μια χωρίς προηγούμενο εκστρατεία «αποεαμοποίησης» με σκοπό να συντρίψη το πνεύμα της συλλογικής εξουσίας και της μαζικής συμμετοχής στην κοινωνική ζωή, που ειχε ενστερνιστεί και αποδεχθεί ο λαός στη διάρκεια της κατοχής.

Χρησιμοποίησε για να πετύχει, τις αυταπάτες της μικρής ιδιοκτησίας, το δυνάμωμα των μεσαίων στρωμάτων, παράλληλα με τη δημιουργία ιεραρχιών. Η αστική τάξη για μια ακόμα φορά στάθηκε ανήμπορη να δημιουργήσει ενα σύστημα δημοκρατικής διακυβέρνησης και ενα σύστημα κοινωνικό-οικονομικής δικαιοσύνης, προαπαιτούμενα που θα επέτρεπε και στο λαό να συμμετάσχει στις κοινωνικές-οικονομικές αλλαγές. Για να αποφύγει ακριβώς αυτές της κοινωνικές-οικονομικές αλλαγές, ταύτισε τον ταξικό εχθρό με τον «εξωτερικό εχθρό», ακόμα και γλωσσικά απαγορεύτηκε ο όρος « Αντίσταση-Εμφύλιος». Η λέξη λαός και τα παράγωγά του αντικαταστάθηκαν από πιο ανώδυνους και διαφορετικούς συμβολικούς όρους οπως «εθνικός» και «ελληνικός».

Απ το 1947 και μετά, ζητήματα που ηταν αντικείμενο ευρύτατης επιστημονικής συζήτησης στην Ευρώπη-για τα τεκταινόμενα στο Β! παγκόσμιο πόλεμο, δεν ακούγονταν στην Ελλάδα-έλλειπε τελείως η κριτική στο χώρο των κοινωνικών επιστημών: φιλοσοφία, φιλολογία ψυχολογία κλπ. Στην Ελλάδα την επιβολή και τη διατήρηση των εκτάκτων μέτρων, τα θέματα αυτά τα έλυνε το παρακράτος και η ασφάλεια. Και τα πιο δύσκολα, αν δεν ειχαν εγκαταλειφθεί, ειχαν μπει σε αυστηρότατη καραντίνα.

Στο χώρο της παιδείας αναβίωσε το σύστημα της εποχής του Μεταξά. Δόθηκε υπερβολικό βάρος στα Θρησκευτικά, η κοινωνιολογία θεωρήθηκε ύποπτη και η σύγχρονη ιστορία ηταν ανύπαρκτη. Εκτός απ το πρόβλημα της ταξικής, αλλά και κυρίως της πολιτικής τοποθέτησης των διανοουμένων, υπήρχαν και ορισμένες διαφωνίες για το ρόλο τους. Η κατάσταση στο πολιτικό-ιδεολογικό πεδίο ασχολήθηκε σχεδόν εξ ολοκλήρου με την δικαιολογία και την κάλυψη των Δεκεμβριανών και του εμφυλίου. Ετσι, ενώ ο Δεκέμβρης μέχρις ότου οδηγηθεί η χώρα στο εμφύλιο, ηταν το πρώτο θέμα στα καφενεία, τον τύπο και τα αλλα μέσα ενημέρωσης, ως δια μαγείας ξεχάστηκε. Θα έλεγε κανείς οτι επικράτησε η άποψη του μη «Θίγετε τα κακώς κείμενα».

Ο μετά απελευθερωτικός φασισμός, όπως και προπολεμικός προσπάθησε πρωταρχικά να ελέγξει τους διαπαιδαγωγικούς μηχανισμούς ιδιαίτερα της Νέας γενιάς. Αντί η εθνική Αντίσταση να ειναι πλαίσιο εθνικής αναφοράς και δημοκρατικής διαπαιδαγώγησης της νέας γενιάς, έκανε εκκαθάριση σε οτι προοδευτικό ειχαν οι εκπαιδευτικοί μηχανισμοί. Οπως παλιά η εκπαιδευτική διαδικασία εκπορεύονταν απ το Ιερατείο και απ τις τότε μυστικές κρατικές υπηρεσίες του Μανιαδάκη, ετσι και μετά απελευθερωτικά στήθηκαν οι μηχανισμοί διάβρωσης της συνείδησης των νέων. Επειδή εκτός απ τα Δεκεμβριανά έπρεπε να καλυφθεί και ο εμφύλιος, γιατί και αυτός υπάγονταν στα «κακώς κείμενα». Και υπάγονταν γιατί ο λαός, δεν έπρεπε να καταλάβει για πιο ακριβώς λόγο έγινε αυτό το μακελειό. Δεν μπορούσε να καταλάβει για πιό λόγο, ύστερα από εναν τέτοιο αξιοθαύμαστο εθνικό και ομόψυχο αγώνα για την απελευθέρωση της χώρας, οδηγηθήκαμε στον εμφύλιο πόλεμο; Γιατί; Γιατί; Αναρωτιόταν και ειδικά οι συμμετέχοντες.

Για να πάψει να αναρωτιέται και να πάψει να ψάχνει, γιατί ψάχνοντας...μετά τον εμφύλιο ενα παχύ πέπλο σιωπής κάλυψε τα Δεκεμβριανά και τον εμφύλιο και ενα ακόμα πιο παχύ μολυβένιο πέπλο λήθης για την Αντίσταση σκέπασε απ άκρου σ άκρου την Ελλάδα. Γι' αυτό και έστελναν εξορία και τον αγύριστο ακόμα, όποιον τολμούσε να κάνει λόγω για την ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση. Η σιωπή και η λήθη ομως, δεν ηταν μόνο απόρροια του ψυχρού πολέμου, ηταν σκόπιμη και καλομελετημένη η σιωπή και η λήθη απ το «κράτος της Δεξιάς». Τόσο η σιωπή αλλο τόσο και η λήθη τη φορά αυτή, δεν ειχε αποδέκτη μόνο το λαό. Στο στόχαστρο τώρα ειχε και την ίδια την αστική τάξη, που πανικόβλητη απ τη δύναμη του λαού, συμπαρατασόμενη με τη Δεξιά της έδωσε τη δυνατότητα, να «κονιορτοποιήσει» το ΕΑΜ. Τώρα πια ο εχθρός του εχθρού μου δεν ειναι φίλος. Το ΕΑΜ ειχε ηττηθεί. Το πρόβλημα που έμπαινε ήταν ποιες δυνάμεις θα έλεγχαν, την ελάχιστη εξουσία που τους ειχαν αφήσει οι Αμερικάνοι.

Η χώρα ειχε άμεση ανάγκη να γίνουν θεσμικές και δομικές αλλαγές στο όνομα των οποίων στην πιο κρίσιμη στιγμή για τη χώρα, η αστική τάξη για αλλη μια φορά συμπαρατάχθηκε με τη Δεξιά. Για να μην γίνουν αυτές οι αλλαγές και ειδικά στο χώρο της παιδείας, η Δεξιά κρατώντας σε ισχύ τα έκτακτα μέτρα ειχε τρείς βασικούς στόχους. α) Να κρατήσει σε συνοχή τους Μακελλάριδες με τους Μακιαβέλιδες. β) να κρατήσει μακριά απ τα κέντρα εξουσίας τις προοδευτικές δυνάμεις και γ) Να μην γίνει καμιά απολύτως μεταρρύθμιση στο χώρο της παιδείας και ο πιο αποτελεσματικός τρόπος να ελεγχθεί η παιδεία και για να παράγει η παιδεία τους ανθρώπους που χρειάζεται το σύστημα: Ένα χωροφύλακα, έναν Αγροφύλακα και ένα Παππά, αυτό ηταν στη δικαιοδοσία Υπουργείου Παιδείας και Θρησκευμάτων.

Για το πως λειτουργεί η σύζευξη αυτή αρκεί ενα παράδειγμα. Στο χωριό Κάτω Βέρμιο-Σέλι, επειδή το μεγαλύτερο μέρος των κατοίκων ηταν νομάδες και παραθεριστές απ τη Βέροια και τη Νάουσα. Και επειδή στα μέρη του πήγαιναν το χειμώνα οι νομάδες δεν υπήρχαν τότε σχολεία. Προκειμένου να εκκλησιασθούν και να μάθουν εστω και λίγα γράμματα τα παιδιά, τους κολοκαιρινούς μήνες υπήρχαν δυο Εκκλησίες και δυο σχολεία. Το ενα μάλιστα νεόχτιστο. Χτίστηκε το 1933 και αποτελούσε το κόσμημα του χωριού. Στο χωριό αυτό τα μεταπολεμικά χρόνια συνέβει το εξης παράδοξο: Ενώ οι δυο Εκκλησίες υπάρχουν συντηρούνται και λειτουργούν απ τα σχολεία δεν υπάρχουν ούτε τα θεμέλια και απ αυτό ακόμα το νεόχτιστο. Στο σχολείο αυτό που ηταν χτισμένο σε ένα απ τους ωραιότερους

λόφους του χωριού, στις αρχές Ιουλίου του 1946 ο κ Βαρδουλάκης ειχε εγκαταστήσει το στρατηγείο του. Στα υπόγεια αυτού του σχολείου βασάνιζε τους συλληφθέντες το απόσπασμα μεταξύ των οποίων και εμένα, τον Αρίζο και τον Μπέλλα, που πέθανε καθ' οδόν προς το Νοσοκομείο της Νάουσα.

Βέβαια, μπορεί να αντιλεχθεί οτι δεν έστειλε το Υπουργείο ειδικούς ανθρώπους να τα γκρεμίσουν. Ασφαλώς και δεν έστειλε. Ακόμα μπορεί να ειπωθεί οτι τα γκρέμισε ο κόσμος για να πάρουν τα υλικά. Ανεξάρτητα για το ποιος και πόσο ευθύνεται η κάθε πλευρά, το γεγονός οτι δεν υπάρχουν ούτε τα θεμέλια που να θυμίζουν οτι στο τάδε και το τάδε σημείο υπήρχε σχολείο, σημαίνει οτι ενώ για τις Εκκλησίες, και καλώς υπήρχε για την διατήρησή τους η απαιτούμενη προστασία και φροντίδα, για τα σχολεία αν δεν υπήρχε η συναίνεση υπήρξες εγκληματική αδιαφορία τόσο απ την πλευρά των κοινοτικών αρχών και πολύ περισσότερο απ την Αστυνομία. Οι χωριανοί και αν ακόμα προτρέπονταν την μεγαλύτερη ζημιά που μπορούσαν να κάνουν ηταν να πάρουν κάποιο κούφωμα. Οπως οι Εκκλησίες ετσι και τα σχολεία ηταν τα στολίδια του χωριού. Τα βλέπαμε και τα χαιρόμασταν. Τώρα ομως για τους γνωστούς... τα σχολεία δεν υπάρχουν. Και μη μου πει κανείς η καταστροφή αυτή δεν καλύφθηκε απ τους τρις βασικούς συντελεστές που έπρεπε να είναι οι φύλακες άγγελοι; Επρεπε μετά πολεμικά έπρεπε να γίνει ανοικοδόμηση. Και τα σχολεία…δεν ξανά έγιναν…

Απ τα αμερικανικά αρχεία φαίνεται όπως λέει ο Θεόδωρος Καρυώτης, οτι η «Αμερικανική οικονομική διείσδηση στην Ελλάδα απ τα τέλη της 10ετίας του 1940» και η αρχή της οικονομικής επέμβασης των ΗΠΑ στην Ελλάδα, ηταν στη μορφή χονδροκομμένη και στο χαρακτήρα Ιμπεριαλιστική. Η οικονομική ανοικοδόμηση της Ελλάδας, ηταν ζήτημα των ειδικών των ΗΠΑ και δεν ζητήθηκε ούτε καν, η γνώμη της ελληνικής κυβέρνησης. Οι στόχοι των παγωμένων πιστώσεων, των σχεδίων Μάρσαλ και Τρούμαν, σκοπό ειχαν να θεσμοθετήσουν την εξάρτηση της αναπτυσσόμενης Ελλάδας, απ την αμερικανική Μητρόπολη του καπιταλισμού». Η πολιτική των ΗΠΑ στην Ελλάδα, ειπε μπορεί να συνοψισθεί στην έκφραση «Ανάπτυξη της υπανάπτυξης». Δεν υπήρχαν σχέδια για αυτοδύναμη εξέλιξη της ελληνικής οικονομίας.

Ενα παράδειγμα που επιβεβαιώνει την άποψη του κ Καρυώτη αφορά τη χάραξη της βασικότερης μεταπολεμικά αρτηρίας που θα συνέδεε τη Βόρεια Ελλάδα με την Αθήνα. Με την προοπτική αυτή ήρθε και εγκαταστάθηκε στη Θεσσαλονίκη, η πετραιλαϊκή εταιρεία ΕΣΟ ΠΑΠΑΣ. Η ΕΔΑ Αξιωματική Αντιπολίτευση τότε οχι μόνο συμφώνησε με τη διάνοιξη αυτού του εθνικά απαραίτητου για την οικονομική ανάπτυξη της χώρας δρόμο, αλλά και το επιστημονικό επιτελείο της με επικεφαλής τον καθηγητή Ν.Κιτσίκη, εκπόνησε ενα σχέδια το οποίο πρόβλεπε εκτός απ την οδική και την παράλληλη σύνδεση με ηλεκτροκινούμενο Σιδηροδρομικό δίκτυο. Στο άκουσμα και μόνο μιας τέτοια μελέτης Η ΕΣΟ ΠΑΠΑ, απείλησε οτι αν εγκριθεί αυτό το σχέδιο «θα τα μαζέψει και θα φύγει» Η κυβέρνηση πιστή στην εξάρτηση υπέκυψε στην απειλή. Ο καθένας φαντάζεται τις συνέπειες για τη χώρα απ την απόρριψη αυτής της μελέτης.

Ενα αλλο θέμα άμεσα συνδεδεμένο με την εξάρτηση ειναι Ελληνικά συνδικάτα με αυτά των ΗΠΑ. Διασώζεται μια εντολή του στρατηγού Μάρσαλ, προς μια αποστολή Αμερικανών «ειδικών» που αναχώρησε για την Ελλάδα. Λέει επί λέξη η εντολή: «Μερικοί Ελληνες επίσημοι θα διαφωνήσουν με τα σχέδιά μας, και ειναι αναγκαίο να κινηθείτε για να φύγουν απ τις θέσεις τους». Πριν απ τη Βάρκιζα ενώ το ΕΕΑΜ (εργατικό ΕΑΜ) αντιπροσώπευε την πλειοψηφία της ελληνικής εργατικής τάξης, μετά την αποστολή Σιτρίν, που ειχε αντί κομμουνιστικά κίνητρα, θεσμοθετήθηκε ο κρατικός παρεμβατισμός. Και μετά τη Βάρκιζα, παρά τις συνθήκες της «λευκής Τρομοκρατίας» ο ΕΡΓΑΣ κέρδισε της εκλογές. Ενώ οι μόνοι αντίπαλοι του ΕΕΑΜ, ηταν οι μεταξικοί της ΓΣΕΕ, Δημητράτος κλπ, που ήταν όργανα του κράτους. Μετά τη νίκη του ΕΡΓΑΣ, τέθηκε σε κίνηση η εντολή του Μάρσαλ και διώχτηκαν τα εκλεγμένα μέλη: «έφυγαν από τις θέσεις τους». Ετσι χάθηκαν πια οριστικά οι προοπτικές για ανάπτυξη ελεύθερου συνδικαλισμού και η αυτοδύναμη ανάπτυξη στην Ελλάδα. Με αυτόν τον τρόπο ολοκληρώνεται η επιστροφή στη Μταξική περίοδο.

Και αν ακόμα δεχθούμε οτι η αντεκδίκηση ειναι πάθος, που ξεφεύγει απ τον έλεγχο της συνείδησης, θα έπρεπε λογικά να γίνονταν στην περιοχή των συγκρούσεων η αντεκδίκηση απ μέρους των θυμάτων των δημοκρατικών πολιτών. Αλλα δεν έγιναν ή αν έγιναν ήταν πολύ λίγα. Τα πολλά, τα μεγάλα και τα πιό ειδεχθή εγκλήματα έγιναν εκτός Αθηνών.

Και αν ακόμα ο στόχος το 10%, (που πρόβλεπε η συμφωνία Τσώρτσιλ-Στάλιν) δεν επιτευχθεί με τα πολλά και ποικίλα σκοτεινά «Νομιμό-παράνομα» μέσα, η λευκή τρομοκρατία θα κάμψει τη ορμή-ζωτικότητα του κινήματος και θα εμπεδώσει-διαμορφώσει εκείνες τις προϋποθέσεις, θα καταφύγει στα έκτακτα μέτρα και θα στηθούν τα στρατοδικεία σκοπιμότητας. Τα στρατοδικεία που στέλνανε στα εκτελεστικά αποσπάσματα και αμούστακα ακόμα παιδιά, με καταθέσεις ψευδομαρτύρων και επιστρατευμένων ψευτό αγανακτισμένων χηρών και ορφανών εκατοντάδες αγωνιστών. Και όσους δεν μπορούσε να πιάσει η τσιμπίδα της ψευδορκίας για το στρατοδικείο, ο δρόμος της πολύχρονης εξορία στα ξερονήσια ηταν ανοιχτός. Με μοναδικό αιτιολογικό «επικίνδυνος για την δημόσια τάξη ασφάλεια». Την ίδια τύχη και χειρότερη ειχαν και οσοι αθωώνονταν απ τα στρατοδικεία. Αντί για το σπίτι μετά την αθώωση έπαιρναν το δρόμο για τα νησιά.

Ενδεικτικό παράδειγμα η περίπτωση του αδερφού μου, Κόγια Αντώνιο, που ενώ αθωώθηκε και απ τα δυο κατηγορητήρια, που του ειχαν σκαρώσει δεν απολύθηκε, αλλα με ενα ευφυολόγημα του Προέδρου : «Αφού αθωώθηκες και για δεύτερη φορά σου αξίζουν μερικά χρόνια περισυλλογής» πήρε το δρόμο αντί για το σπίτι για τα νησιά των κολασμένων.

Το στρατοδικείο των Γιαννιτσών λόγω γειντίασης με το Βέρμιο και το Πάϊκο και τις συχνές συμπλοκές που γίνονταν ηταν το πιο αυστηρό και αλίμονο σε αυτόν που θα... Και οι δυο υποθέσεις που σκάρωσαν του αδερφού μου εκδικάστηκαν στο στρατοδικείο των Γιαννιτσών. Αυτό λοιπόν, το τόσο αυστηρό Στρατοδικείο κατά την εκδίκαση του κατηγορητηρίου και παρά την επίμονη και φιλότιμη προσπάθεια που κατέβαλαν οι ψευδομάρτυρες και η έδρα-στρατοδίκες, δεν κατόρθωσαν να βρουν κάποιο στοιχείο, που να τεκμηριώνουν κάποια συγκεκριμέμη πράξη. Πράξη που να δικαιολογεί για να επιβάλει μια ελάχιστη εστω ποινή, για να δικαιολογήσει έστω τον χρόνο της εξάμηνης προφυλάκισης. Γι' αυτό και τον αθώωσε.

Και μια που ο λόγος για τον τρόπο που κατασκευάζονταν τα κατηγορητήρια οι συνταγές ηταν πολλές και αξιοποιούνταν όλες. Τα προβλήματα που αντιμετώπιζαν η δωσίλογη Δεξιά και οι Αγγλοι ηταν πολλά και αλληλό-ξαρτώμενα: Οι Αγγλοι :α) Να μειώσουν το ποσοστό του ΕΑΜ στο 10% όπως το συμφώνησε λέει με τον Στάλιν. Για να το πετύχει αυτό έπρεπε να «κονιορτοποιήση» το ΕΑΜ, ενας και μόνος τρόπος υπήρχε. Να εφαρμόσουν χωρίς καμιά παρέκλιση το σχέδιο «ΜΑΝΑ» ετσι ωστε να ολοκληρώσουν τον προσχεδιασμένο και προαπαφασισμένο εμφύλιο πόλεμο. β) Να παλινορθώσουν τη μοναρχία και γ) Να επαναφέρουν την κοινωνικό-οικονομική πολιτική στα προπολεμικά επίπεδα.

Και η Δεξιά συγκεκριμένα: α) Να εδραιώσει τη δοτή εξουσία όποιο και αν ηταν κόστος σε ανταλλάγματα. β) Να ξεχάσουν οι ΕΑΜίτες το κοινωνικό-οικονομικό περιεχόμενο του ΕΑΜικού προγράμματος και γ) Να εξοντώσει, αν οχι ολους τους αγωνιστές της Αντίστασης, οπωσδήποτε ομως τους πρωτεργάτες και το στελεχικό δυναμικό, που ηταν και φύση ιδεολογικοί της αντίπαλοι.

Πουθενά αλλού και ίσως πότε προηγούμενα, δεν ειχε διεκδικήσει με τόση αγριότητα «η Αγία τριάδα την εξουσία». Ολοι ειχαν κάνει ενα κλοιό γύρω απ το πελώριο ΕΑΜ. Τυχοδιώκτες κεροσκόποι, έμποροι σε ολες τις γωνιές της Ελλάδας, άρπαζαν και από ενα κομμάτι απ τα ΕΧΗ του ΕΑΜ. Τα τμήματα ασφαλείας και τα άντρα των συμμοριτών υπήρξαν θέατρα φρικαλεοτήτων, οργίων, μηχανοραφιών και προβοκάτσιας, αλλά και μεγαλείου των ανθρώπων που βασανίζονταν! Και οι συμμορίτες το έκαναν κέφι να καταστρέφουν οτιδήποτε δεν μπορούσαν να το συναποκομισουν : το αίμα ηταν πηγήπλούτου. Μετατρέπονταν σε χρήμα ειδικά για τους επικεφαλής των συμμοριών.

Το 1821, για την αποτίναξη του ανελέητου ζυγού, χρειάστηκε ένας οκτάχρονος αγώνας. Ενας αγώνας άνισος και σκληρός, αδυσώπητος και τιτάνιος, αιματηρός και πολύνεκρος, γεμάτος εξάρσεις, αυτοθυσίες και ολοκαυτώματα. Τα όνειρα και οι πόθοι τεσσάρων αιώνων έγιναν πραγματικότητα. Ο Μοριάς ελευθερώθηκε, μαζί και η Ρούμελη. Το τίμημα της λευτεριάς ομως ηταν βαρύτατο. Ο Μοριάς σφαγμένος και ερειπωμένος οχι μόνο απ τον δυνάστη, αλλα και τους εμφυλίους που ακολούθησαν. Το ίδιο και η Ρούμελη. Το Νεοσύστατο κράτος λευτερώθηκε, με τους κοτζαμπάσηδες και τον Κλήρο παντοδύναμους διαδόχους των Μπέηδων και των Πασάδων. Τα Τζάκια και ο Κλήρος κυρίαρχα και πηγή μεσαιωνικού σκοταδισμού και πολιτικής φαυλοκρατικής διαφθοράς αναδείχθηκε στο μεγαλείο του. οι ξένοι καλλιέργησαν συστηματικά την κοινωνική μιζέρια, την οικονομική καθυστέρηση, τη φαυλοκρατική συναλλαγή και την ηθική δολιοφθορά.

Το ίδιο και ο κατοχικός Αντιστασιακός αγώνας, που κράτησε τέσσερα χρόνια ηταν εξίσου άνισος και σκληρό, αιματηρός και πολύνεκρος. Γεμάτος αυτοθυσίες και ολοκαυτώματα. Οπως το 21, ετσι και τώρα η σύγχρονη Ελλάδα στις 12/10/1944 απελευθερώθηκε Το τίμημα όμως της λευτεριάς και τη φορά αυτή ηταν ίδιο βαρύτατο. Η Ελλάδα απελευθερώθηκε σαν χώρος. Η μετά απελευθερωτική εποχή ομως υπήρξε για την Ελλάδα και τους Ελληνες μια απ τις πιο δραματικές και απ τις πιο τραγικές στην ιστορία του λαού και του τόπου. Με την ωμή και ξετσίπωτη αγγλική επέμβαση το Δεκέμβρη, το καθεστώς της μεταξικής δικτατορίας επανήλθε, με τα αγγλικά όπλα παντοδύναμο στην εξουσία. Ο λαός μας που πρόσφερε τα πάντα στον αγώνα εναντίον του φασισμού με την εποποιϊα του 1940/41, που αντιμετώπισε την τριπλή κατοχή και φάνταξε σε όλο τον κόσμο, με την ηρωϊκή Εθνική Αντίσταση 1941/44, βρέθηκε: υπό κατοχή και αναγκασμένος να παραδώσει τα όπλα, που πήρε απ τον εχθρό. Βρέθηκε άοπλος να αντιμετωπίσει τις ορδές των συμμοριτών και την οργανωμένη λευκή τρομοκρατία του επίσημου κράτους. Η τρομοκρατία έγινε ιδεολογία και η ιδεολογία καθεστώς.

Κανένα έθνος δεν πέρασε στο διάβα της ιστορικής του διαδρομής τόσες πολλές δοκιμασίες όσες το ελληνικό. Και κανένα αλλος λαός, δεν εχει να επιδείξει τόση αδάμαστη θέληση, οχι μόνο για να ζήσει αλλα και να ζήσει ελεύθερος. Το 21 ήταν η αποθέωση του παράτολμου ηρωϊσμου σε αντίθεση προς κάθε λογική πρόβλεψη. Και η Αντίσταση του 1941-1944 για τη δική μας τη γενιά και την παγκόσμια διαμορφωμένη πολιτική και πολεμική ατμόσφαιρα, ηταν το ίδιο παράτολμη και έξω από κάθε λογική και πρόβλεψη.

Η Επανάσταση του 1821 σηματοδότησε στα Βαλκάνια την εθνική και κοινωνική αφ' ύπνυση των υποδούλων λαών της Οθωμανικής αυτοκρατορίας. Ηταν επανάσταση ενταγμένη στον κύκλο των εξεγέρσεων που πυροδότησαν, ο ουμανισμός, ο διαφωτισμός, η αναγέννηση και η Κομμούνα του Παρισιού. Που προ ανείγγιλε την αυτοδιάθεση των ατόμων και λαών.

Το 1821, ειναι η ευρωπαΪκότερη στιγμή της Νεοελληνικής ιστορίας και αυτό οχι γιατί το 21, μετάλλαξε τους όρους του Ανατολικού ζητήματος και ενέταξε το ελληνικό πρόβλημα στα ενδιαφέρονταν των Μεγάλων Δυνάμεων, αλλα κυρίως γιατί ο ευρωπαϊκός φιλελευθερισμός, ζητούσε να αναγνωρίσει στο πρόσωπό του την επανάσταση αυτή. Να πρόκειται άραγε μόνο για φιλελεύθερη πρόσληψη της Ελληνικής Επανάστασης. Πρόσληψη που διαιωνίζεται απ τον τρόπο της ένταξης της επανάστασης αυτής στη γενικότερη Ευρωπαϊκή ιστορία ή πρόκειται για κάτι πιο σύνθετο; Το συνθετότερο θα αφορούσε τη σύμπτωση στο πραγματικό πεδίο των ευρωπαϊκών και των ελληνικών πραγματικοτήτων.

Μια σύμπτωση που ευνοούσε το πέρασμα μέσα από διαφορετικούς δρόμους του φιλελεύθερου προτύπου διακυβέρνησης, και την ετοιμότητα όλων των ηγετικών παραγόντων της επανάστασης να αποδεχθούν δημοκρατικά Συντάγματα. Ειναι φανερό οτι με την Επανάσταση του 21 καθιερώθηκε ταυτόχρονα μια πολιτική θεωρία, εθνοκεντρική και δημοκρατική. Παράλληλα ομως δημιουργήθηκαν φαινόμενα πολλαπλών ωσμώσεων που φυσικά δεν απέκλεισαν τις βίαιες αντιπαραθέσεις.

Με την Επανάσταση του 1821, που αποτελεί την αποδέσμευση του ελληνισμού απ το οθωμανικό πλαίσιο στην προοπτική της δημιουργίας έθνους-κράτους, δρομολογούνται και πριμοδοτούνται διαδικασίες ανατροπής των προεπαναστατικών σχέσεων και μορφών κυριαρχίας. Αυτό πραγματοποιείται-οπως και στη διάρκεια της κατοχής-με την διαμόρφωση ενος Νεοτερικού πολιτικού πεδίου και Νέων «τόπων» εξουσίας, που αντλούν νομιμοποίηση στο όνομα του έθνους τότε-λαού στην κατοχή («Η κυριαρχία ενυπάρχει εις το Εθνος-Λαό στην κατοχή. Πάσα εξουσία πηγάζει εξ αυτού και υπάρχει υπέρ αυτού» άρθρο 5, Σύνταγμα Τροιζίνας) και συγκροτούνται σε αναφορά προς τις αρχές οργάνωσης και τα θεσμικά πρότυπα του σύγχρονου δυτικής μορφής κράτους.

Οι Εθνοσυνελεύσεις -Πολιτική Επιτροπή Εθνικής Απελευθέρωσης (ΠΕΕΑ) εκλεγμένη απ το λαό στην κατοχή-και τα όργανα διοίκησης (Εκτελεστικό, Βουλευτικό, Κυβερνήτης), που συγκροτήθηκαν για τη διεύθυνση και τον συντονισμό των πολεμικών επιχειρήσεων και τη διοίκηση των επαναστατημένων περιοχών, δεδομένα που σήμαιναν την κατίσχυση διαφορετικών σε σχέση με το παρελθόν διαδικασιών και τρόπων συμμετοχής στο «πολιτικό». Οπως το 21, έτσι και στη διάρκεια της κατοχής, οχι μόνο διαμορφώθηκαν και πριμοδοτήθηκαν δυναμικές αναδιατάξεις των σχέσεων εξουσίας, και διαμόρφωσαν νέες κοινωνικές και πολιτικές ιεραρχίες, συμβατές με τους θεσμούς και τις αρχές του σύγχρονου κράτους το 21 και αντίστοιχο με αυτό του Βουνού-κατοχικό. Αυτό σήμαινε οπως το 21, άρχισε την αποδυνάμωση των «παραδοσιακών» δομών, θεσμών και εξουσιαστικών παραγόντων.

Αναφέρομαι στους κοινοτικούς, Εκκλησιαστικούς, Φαναριώτες κλπ άρχοντες, το 4ο Αυγουστιανό καθεστώς, ο,τι κατάλοιπο αυτού προ υπήρχε και ό,τι αντιδραστικό και αντιδημοκρατικό προστέθηκε απ τους κατακτητές.

Οπως η Επανάσταση του 21, εμφορούμενη και καθοδηγούμενη απ τα Νάματα των αρχαίων προγόνων, τον ουμανισμό, τον διαφωτισμό και την αναγέννηση που ξεπήδησε μέσα απ τον Μεσαίωνα σαν αδήριτη ανάγκη και κουβαλώντας μαζί του ο,τι πολύτιμο διασώθηκε απ τη μεσαιωνική λαίλαπα. Προσπαθεί να αναστήσει τη συνέχεια του ελληνισμού και τη διαμόρφωση εθνικής αντίληψης, που ιστορικά προηγείται απ την ίδρυση εθνικού κράτους, δύο ιστορικές αντιλήψεις-κουλτούρες, αντιθετικές και ανταγωνιστικές μεταξύ τους, διεκδικούν τη συνείδηση των Ελλήνων του 21: απ τη μια η αντίληψη του ομανισμού, του Διαφωτισμού και της αναγέννησης με αναφορές στην αρχαία Ελλάδα, την ελληνική γλώσσα το γένος-έθνος των Ελλήνων-και απ την άλλη η ορθόδοξη-παραδοσιακή, με αναφορές στη Βασιλεύουσα, την ορθόδοξη χριστιανική θρησκεία και το γένος των Ρωμαίων-τη Ρωμιοσύνη.

ΕΤΣΙ ΣΤΑ ΠΕΤΑΧΤΑ

Πρόκειται ουσιαστικά για τη σύγκρουση δύο ταυτοτήτων: μιάς ελληνικής και μιάς καθαρά χριστιανικής, αυτής που στο διάβα των αιώνων εγκατάλλειψε την ΑΡΧΑΙΟΕΛΛΗΝΙΚΗ Εκκλησια πάνω στην οποία σρηρίχθηκε. Στη μεγάλη σχετικά περίοδο, μέσα στην οποία ξετυλίχθηκαν τα γεγονότα στην Ευρώπη και τη χώρα μας, που οδήγησαν στη γαλλική Επανάσταση του 1798 και τη δική μας το 1821, συνάντησε τόσο η γαλλική αλλο τόσο και η δική μας μια συγκροτημένη και καλά οργανωμένη αντεπανάσταση με κυρίαρχο σύνθημα των «ελέω Θεού Φεουδαρχών» :«δεν υπάρχουν παγκόσμια δικαιώματα παρά στη φαντασία των τρελών». Η αντεπανάσταση χωρίς να παρουσιάζεται παντού ενωμένη, στηριγμένη στη συντηρητική Ευρώπη (Αυστρία, Ρωσία, Ισπανία, Ιταλία και Οθωμανική Αυτόκρατορία), συσπειρωμένη την αντίδραση γύρω απ τους μονάρχες και τις Εκκλησίες και στηριγμένη στην παντοδυναμία της παράδοσης, αρνείται την ομοιογένεια των ανθρώπων και των συνθηκών και εξείρε μόνο τον ρόλο του κράτους, σαν την μόνη ανώτερη αξία, που πρέπει να επιβληθεί στο προσωπικό συμφέρον άποψη του (xegkel), οταν δεν προχωρούσε στην υπέρβαση κράτους-Εθνους, βρήκε με την βοήθεια της χριστιανικής «μεγαλοψυχίας», πολλούς τρόπους να αντιδράσει πρακτικά στην Ευρώπη και ειδικά στη χώρα μας.

Ετσι, τα κοινωνικό-οικονομικά συστήματα κινήθηκαν μεταξύ της επανάστασης και την παράδοση. Με την παράδοση να παρουσιάζει αντιστάσεις που θα επικρατήσουν όπως και στο μεγαλύτερο μέρος της Ευρώπης και τη δική μας χώρα στην εξουσία των παλιών οικονομικών δομών και αυτό γιατί και η ιδία η αστική τάξη, αν δεν πρόδοσε στο σύνολο τις αρχές και αξίες τις που έφερνε στο προσκήνιο, δεν τις υπαρασπίστηκε σθεναρά τις αρχές της. Συμβιβάστηκε με τους φεουδάρχες και τον Κλήρο και σε συνέχεια δέχθηκε η χώρα μας και την Μοναρχία του Οθωνα.

Τίποτε δεν διευκολύνει περισσότερο την κατανόηση του παρελθόντος απ τη σύγκριση με παρόμοιες καταστάσεις του παρόντος. Αρκεί να θυμηθούμε την Ελλάδα κάτω απ τον ζυγό των Τούρκων...και τότε θα καταλάβουμε το νόημα που εχουν οι λέξεις «ελέω Θεού» φεουδάρχης και Ραγιάς υποτελής. Οι λέξεις γαιοκτήμονας συνεργαζόμενος με τον δυνάστη και το Ραγιά επαναστάτη, τους λογάδες της Εκκλησίας και τους γραμματικούς των Φαναριωτών, τότε θα καταλάβουμε πόσες όψεις ειχε η σκλαβιά του Ραγιά και σήμερα του ανιδιοκτήτη. Αν σε αυτό προστεθεί και το πολυμήχανο πνεύμα στους ιθαγενείς «ευγενούς» καταγωγής, που αφιερώνεται στην υπηρεσία των κατακτητών την ανηθικότητα των Φαναριωτών το 21 και της πλουτοκρατικής ολιγαρχίας στη σύγχρονη κατοχική και μετά κατοχική Ελλάδα, θα βρούμε, πολλές και μεγάλες ομοιότητες ως προς την αντικειμενική κατάσταση και τις συνέπειες που πλήρωσαν οι νικητές τότε Ραγιάδες αγωνιστές και στην κατοχή οι αγωνιστές του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ
ΚΌΓΙΑς ΝΊΚΟΣ μετά το 1963

Ο Π Λ Α Ν Ι Τ Η Σ Ο Α Ν Θ Ρ Ω Π Ο Σ Κ Α Ι Η Δ Ι Α Σ Ω Σ Η Τ Ο Υ

Στις 12/13/ Ιουνίου 07, ο πρώην αντιπρόεδρος των ΗΠΑ Αλ Γκόρ, προκειμένου να συμμετάσχει στην εκδήλωση του Ινστιντούτου «Δημοκρατίας Κωσταντίνος Καραμανλής» με θέμα «τις κλιματολογικές αλλαγές» και αφού έκαναν μια αρκετά εκτεταμένη συζήτηση με τον Πρωθυουργό μας με αντικείμενο το περιβάλλον. Αναφερώμενος ο κ Πρωθυπουργός στη συνάντηση των «G8», είπε οτι «Μπορεί μέν να μην αποτελεί ενα «Κιότο 2», αναδεικνύει ωστόσο, εστω και με έμμεσο τρόπο, τη διάθεση των ισχυρών για συννενόηση και ανάλυψη πολιτικής δράσης».
Στη συζήτηση πήρε μέρος και ο κ Αλογοσκούφης, ο οποίος μάλιστα επέκτεινε το θέμα αυτό και έκανε μια συγκεκριμένη πρόταση: «την ίδρυση ενος ειδικού οργανισμού προκειμένου οι διεθνείς παρεμβάσεις για την προστασία του περιβάλλοντος να ειναι αποτελεσματικότερες... Η απάντηση του κ Γκόρ ηταν: «Θα μπορούσαμε να δημιουργήσουμε εναν τέτοιο οργανισμό». Πρόσθεσε, ομως, πως «προϋπόθεση για την επιτυχία του ειναι να συνοδεύεται η ίδρυση αυτού του οργανισμού και απ την απαιτούμενη πολιτική βούληση».
Σε συνέχεια έδωσε μια συγκλονιστική διάλεξη στο Μέγαρο Μουσικής, οπου μίλησε οχι μόνο για το βιβλίο του «Αβολη Αλήθεια» που έγινε μπέ σέλερ στα πρωτοβάθμια και δυτεροβάθμια Σχολεία της Αμερική και το βραβευμένο με Οσκαρ ντοκιμαντέρ του. Στη διάλεξη παραβρίσκονταν εκτός από τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας Κάρολο Παπούλια, ο Πρωθυπουργός Κώστας Καραμανλής, ο Γεώργιος Παπανδρέου, ο τέως πρωθυπουργός Κώστας Σιμίτης, μέλη του Υπουργικού συμβουλίου, της Βουλής και αρκετοί επιχειρηματίες. Εκανε δε γνωστό οτι το 100% εσόδων από το βιβλίο του διατίθενται σε αμερικανικό μη κερδοσκοπικό ίδρυμα για την προστασία του περιβάλλοντος.

Ειναι γεγονός οτι ο κ Γκόρ, κάνει αρκετές διαπιστώσεις στο βιβλίο του και επικαλείται αρκετά επιχειρήματα, οσον αφορά τον κίνδυνο που διαστρέχει ο Πλανήτης: «Στο σχολείο τα παιδία μας εχουν μάθει οτι έχουμε τέσσερις εποχές και η κάθε μια διαρκεί τρείς μήνες» και σε συνέχεια είπε: «από ό,τι φαίνεται ομως, τώρα έχουμε δύο-μια θερμή και ξηρή, απ τον Μάρτιο ως τον Οκτώβριο, και μια κρύα και ξηρή, απ τον Νοέμβριο ως τον Μάρτιο». Και

συνέχισε «Με λίγη τύχη, σε μια «καλή» χρονιά, έχουμε άνοιξη ή φθινόπωρο που κρατάει δέκα, μπορεί και είκοσι μέρες. Αλλα «η άνοιξη και το φθινόπωρο ειναι ήδη ενα σπάνιο δώρο» συμπλήρωσε ο κ Κώστας Καραμανλής.

Για να συμπληρώσει ο Κ Γκόρ, οτι «δεν χρειάζεσαι μετεωρολόγο για να ξέρεις προς τα πού φυσά ο άνεμος». Και αφού επικαλέστηκε την Ινδική φιλοσοφία του **Γκάντι,** αναφέρθηκε για τη δύναμη της υπομονής και της αλήθειας, τη «**Σάτσα Γκράχα**», ταύτισε τον αγώνα για το περιβάλλον με αυτόν τον Θερμοπυλών λέγοντας οτι «Αυτές ειναι οι Θερμοπύλες της δικής μας γενιάς» .Και κατέληξε με την διαπίστωση οτι ο «Πλανήτης εχει υψηλό Πυρετό» και οτι «**Δέκα Χρόνια Φτάνουν για να Σώσουμε τον Πλανήτη**».

Και έκλεισε με ενα μήνυμα- κραυγή απ την Αθήνα, για τη ανάληψη μέτρων για το περιβάλλον λέγοντας πως : «ειναι κατεπείγον! Ειναι πιεστικό! Πρέπει ολοι να αφυπνισθούμε νέοι, γέροι! Ειναι θέμα επιβίωσης του πολιστισμού μας» και φώναξε: «Ο εφιάλτης δεν έρχεται. Εχει, ήδη, έρθει». Και προς τιμήν του ο κ Γκόρ, δεν αρκέστηκε μόνο στα λόγια, αλλα με το σύνθημα «το χρωστάμε στα παιδιά μας, το χρωστάμε στα εγγόνια μας» κάλεσε τους καλλιτέχνες να οργανώσουν συναυλίες με καλλιτεχνικές και πολιτιστικές εκδηλώσεις στις 7 Ιουνίου, που γιορτάζουμε την ημέρα **Γης,** με σκοπό την ενημέρωση των λαών του κόσμου για τον κίνδυνο που διατρέχει ο Πλανήτης. Συναυλίες που τις παρακολούθησαν αρκετά εκατομμύρια άνθρωποι σε αρκετά σημεία του κόσμου.
Ειναι αναμφισβήτητο γεγονός οτι ο κ Αλ Γκόρ, ξεκίνησε μια παγκόσμια εκστρατεία για την διάσωση του Πλανήτη και Εύγε του. Το πρόβλημα ομως ειναι οτι και αυτός, οπως και πολλοί αλλοι προηγούμενα, απευθύνεται και καλεί την ατομική πρωτοβουλία να λύσει ενα τέτοιο σοβαρό παγκόσμιο θέμα, τη στιγμή που ειναι γνωστό οτι και οι ποιό μεγάλες χώρες του κόσμου μεμονωμένα οπως πχ οι ΗΠΑ, οσο ισχυρές και αν ειναι οικονομικά και ένοπλα και αν ακόμα το θελήσουν, δεν μπορουν να το λύσουν μόνες τους και ειδικά με ιδιωτικά κριτήρια ή με τη συγκρότηση ενος νέου «ειδικού οργανισμού», οπως πρότεινε ο κ Αλογουσκούφης.
Με βαση την άποψη αυτή, εκείνο που θα πετύχουμε τελικά, με τη δημιουργία ενος τέτοιου οργανισμού θα ειναι δίπλα στους τόσο άλλους που έχουμε οπως πχ η Παγκόσμια τράπεζα, οι G8, το διεθνές νομισματικό ταμείο κλπ. Εναν ακόμα αντίστοιχο αναποτελισματικό για την περίπτωση οργανισμό.
Οπως κάθε προσπάθεια προς την κατεύθυνση αυτή, ετσι και του κ Γκόρ, ειναι οχι μόνο αξιόλογη αλλά άξια επαίνου και προσοχής. Ομως η διάσωση του Πλανήτη ειναι ενα θέμα που αφορά ολόκληρη την Ανθρωπότητα. Και σαν τέτοιο δεν μπορούμε, αν πράγματι θέλουμε την διάσωσή του να το αφήσουμε στην διάθεση κάθε χώρας και ατόμου, πολύ περισσότερο στην διάθεση της ατομικής πρωτοβουλίας να το «λύσει». Σαν Παγκόσμια κοινότητα, δεν μπορούμε και ούτε επιτρέπεται να αναθέσουμε τη λύση σε αυτούς που το οδήγησαν στην **Καταστροφή.**
Αξιότιμε κύριε Γκόρ, και όποιοι αλλοι εντολοδόχοι του σημερινού κόσμου:
Πλανήτης και το **Περιβάλλον** ειναι μια πανανθρώπινη **Συνιδιοκτησία.** Ειναι το **Κοινό** μας **Σπίτι.** Ενα **Κοινόχρηστο** Παγκόμιο **Αγαθό.** Ειναι ο **Βιότοπος** του Ανθρώπινου **είδους,** χωρίς το οποίο θα πάψει να υπάρχει ο ενόργανος ζωϊκός και φυτικός κόσμος. Αυτός ο πανέμορφος πολυποίκιλος κόσμος, μέσα στον οποίο συκγαταλέγεται και ο άνθρωπος.
Αυτό λοιπόν, το **Πανανθρώπινο Σπίτι** δυστυχώς, σύμφωνα με την τετραετή έρευνα του γνωστού wortdwatch ihstitute και πολλών άλλων ειδικών, αποδείχθηκε οτι «**Απειλούνται τα οικοσυστήματα στη στεριά και στις θάλασσες. Μέχρι 40% των ειδών κινδυνεύουν να εξαλειφθούν ήδη με μιά άνοδο της θερμοκρασίας κατά 2 βαθμούς κελσίου**» και οτι «**τα 15 από τα 24 κρίσιμα για την ανθρώπινη επιβίωση** (και οχι την ποιότητα της ζωής) **οικοσυστήματα από καιρό τώρα τείνουν να βρεθούν πέραν των ορίων της φέρουσας ικανότητά τους»**.
Ο αγώνας συνεπώς, για τη διάσωση αυτού του Παγκόσμιου κοινόχρηστου αγαθού, δεν μπορούμε να το αφήσουμε σε μεμονωμένα άτομα ή εταιρίες ατόμων. Σήμερα υπάρχει ο ΟΗΕ. Και οταν υπάρχει αυτός ο Παγκόσμιος οργανισμό δεν μπορεί να υπάρχει και σκέψη ακόμα για τη λύση του εκτος του ΟΗΕ. Βέβαια και οι εταιρείες και τα άτομα ακόμα εχουν

θέση τους, με την προϋπόθεση ομως οτι θα λειτουργήσουν υπό την εποπτεία και τον έλεγχο του ΟΗΕ.
Αξιότιμε κ Γκόρ απ την 1/1/07, στο τιμόνι του μοναδικού οργανισμού που διαθέτει η Παγκόσμια κοινότητα, στον οποίο συμμετέχει οργανικά και αντιπροσωπευτικά ολόκληρη η Ανθρωπότητα βρίσκεται ο Μπάν Σι Μούν.
Στον οργανισμό όπου η ανθρωπότητα στο σύνολό της, έχει εναποθέσει τα όποια όνειρα και στηρίζει ολες τις ελπίδες για την: διασφάλισει της ειρηνικής συμβίωσης των λαών του πλανήτη, την ειρηνική επίληση των όποιων προβλημάτων απασχολούν την Ανθρωπότητα, την μή χρήση Βίας, την οριστική κατάργηση των πυρηνικών όπλων και κυρίως την διάσωση του πλανήτη:
Ο σημερινός αγώνας για τη διάσωση του Πλανήτη, του ανθρώπινου είδους και του Πολιτισμού δεν βρίσκεται ποιά, οπως κάποτε στη σφαίρα της φαντασίας ή της ουτοπίας, γιατί εχει αποδεχθεί και γίνεται αποδεκτό απ όλους, οτι τόσο οι αντικειμενικοί οσο και η υποκειμενικοί όροι που ειναι απαραίτητοι για τη διάσωση υπάρχουν. Τους εχει δημιουργήσει στο διάβα των αιώνων από κοινού η κοινωνία των Ανθρώπων. Ειναι κρίμα αν οχι έγκλημα να μην αξιοποιήσουμε τον ΟΗΕ. Στο τιμόνι του οποίου βρίσκεται ενας καθ' ολα αξιόλογος άνθρωπος. Δεν μένει παρά να του δώσουμε το πράσινο **Φως** να καλέσει μια **Εκτακτη** Συνέλευση με μοναδικό τη διάσωση του Πλανήτη.
Η **Διάσωση** του Πλανήτη ενα απ τα βασικότερα, ποιό σύνθετα και ποιό **Επείγοντας Θέματα** που εχει να αντιμετωπίση η Ανθρωπότητα. Αν θέλουμε πράγματι την διάσωσή του πρέπει να αναζητήσουμε τις αιτίας, πως και ποιός οδήγησε τον Πλανήτη στα πρόθυρα της μή αναστρέψιμης καταστροφής του. Ποιά ηταν τα κίνητρα, που στο όνομά τους έβαλαν σε άμεσο κίνδυνο οχι μόνο το περιβάλλον αλλα και τον ίδιο τον Πλανήτη.
Χρονολογικά και ιστορικά, μια πρώτη διαπίστωση ειναι οτι οι: Θρησκείες και κυρίως οι μονοθεϊκές που με τη ρήση, οτι τους ανήκει ο Πλανήτης: «σε αέρα, γή και θάλασσα και τα εν αυτοίς», χώρησαν με σύνορα τον Πλανήτη και ιδιοποιήθηκαν το κομμάτι που κατά την άποψή τους, τους ανήκει και έκαναν κατά το Δοκούν χρήση του «δικού τους μοναδικού» Πλανήτη. Μια δεύτερη διαπίστωση ειναι οτι και ενα μέρος της «επιστήμης», που πιστεύει και θεωρεί το ανθρώπινο είδος, σαν το ανώτερο προϊόν της φύσης και ως εκ τούτου, ο Πλανήτης και το περιβόλλον- φύση του ανήκει δικαιωματικά. Ο ίδιος και η όποια χρήση του.
Εμφορούμενες : Θρησκείες και μέρος της Θεογονικής και μή επιστήμης απ την άποψη αυτή, αντί για συνεργασία και συμβίωση με τη φύση, προσπαθησαν να εξουσιάσουν, Πλανήτη και φύση, να την υποτάξουν και σε συνέχεια να την εκμεταλλευτούν οχι μόνο ασύστολα, αλλα και απερίσκεπτα, χωρίς να υπολογίζουμε τις όποιες συνέπειες. Αντί λοιπόν, για συμπόρευση και αρμονικό γίγνεσθαι, οδηγούμαστε στην αντιπαράθεση με στόχο την κατάκτηση κυρίως απ τις μεγάλες δυνάμεις. Ευτυχώς που δεν μπορέσαμε να την κατακτήσουμε ακόμα, γιατί κατάκτηση σημαίνει πάντα την καταστροφή του κατακτημένου.
Αν δεν το καταστρέψαμε ακόμα αυτό το μοναδικό μέχρι σήμερα αυτόνομο εργαστήρι. Αυτό το στρόγγυλο, αυτεξούσιο και αυτό-διαχειριζόμενο εργαστήρι, που παρήγαγε αυτόν τον πολύμορφο και απέροντο σε ποικιλία έμβιο κόσμο, μέσα στον οποίο συγκαταλέγεται και ο Ανθρωπος, αλλα παράγει και τα αντίστοιχα μέσα για τη διατροφική αλυσσία και την ύπαρξη τους, το οφείλουμε στην ευαισθησία ορισμένων ανθρώπων, μεταξύ των οποίων προς τιμή Σας συγκαταλέγεσθαι και Εσείς κ Γκόρ.
Των Ανθρώπων, που πρώτοι αυτοί αντιλήφθηκαν την άρρηκτη έμβια σχέση της ζωής του ανθρώπου με το φυσικό περιβάλλον-βιότοπο, μα και τις κακές προθέσεις αυτών που τον μοίρασαν πρώτα σε μικρότερα κομμάτια, και σε συνέχεια τον ιδιοποίηκαν για να ειναι πιό εύκολη η άλογη και ανεξέλεγχτη η κατά βούληση χρήση αυτού του **Παγκόσμιου Κοινού Αγαθού**.
Βέβαια και οι Φιλόσοφοι, έκαναν πράγματι αρκετές προσπάθειες στο διάβα των αιώνων, να πείσουν αυτούς που εχουν υπό την κατοχή τους τον πλανήτη, να τον χρησιμοποιούν συνετά και λελογισμένα. Ομως παρά τις γνώσεις που ειχαν για τους Νόμους και τον τρόπο που λειτουργεί η φύση. Τα τεράστια επιχειρήματα που χρησιμοποίησαν οσον αφορά τις

συνέπειες που θα προκύψουν από την αλόγιστη χρήσης του, δεν κατάφεραν πολλά πράγματα. Και δεν κατάφεραν γιατί λειτουργούσαν σαν άτομα και πολλές φορές σε αντιπαράθεση.
Ας μην διαπράξουμε και Εμεις Κ Γκόρ, εν έτη 2007 το ίδιο λάθος που διέρπαξαν οι Φιλόσοφοι ενεργώντας ο καθένας σαν άτομα. Το θέμα γι αυτούς θα ηταν φιλοσοφικό. Αυτοί ειχαν το χρόνο μπροστά. Τότε ο Πλανήτης μόλις ειχε δείξει τα πρώτα καταστροφικά σημάδια. Αρα ειχαν τον χρόνο με το μέρος τους και να αντιδικήσουν ακόμα. Εμείς ομως, οχι μόνο δεν έχουμε την πολιτέλεια του χρόνου. Αν τότε οι φιλόσοφοι έκαναν ενα ίσως ασύγνωστο λάθος, Εμεις αν αδιαφορήσουμε εστω και λίγο θα διαπράξουμε ενα ασυγχώρητο συνειδητό έγκλημα, τη στιγμή που γνωρίζουμε οτι ο Πλανήτης **Ψυχοραγεί.**
Η αύξηση των εκπομπών αερίων του θερμοκηπίου, το διοξειδίου του άνθρακα που συνεπάγεται αυτού του τύπου η οικονομική «ανάπτυξη», εχουν αλλάξει τη γεωγραφία του πλανήτη, με αποτέλεσμα μεγάλες περιοχές του πλανήτη θα πλημμυρίσουν, οι τυφώνες να σηκώνουν σπίτια στον αέρα, τα τσουνάμι να εξαφανίζουν νησιά, αλλού θα γίνουν έρημοι και εκατομμύρια άνθρωποι θα αναγκαστούν να εγκαταλείψουν τις πατρίδες τους ακατοίκητες, συγκροτώντας το μεγαλύτερο μεταναστευτικό ρεύμα της νεώτερης εποχής.
Αν λοιπόν, δεν το καταστρέψαμε ακόμα αυτό το οφείλουμε στην ευαισθησία των ανθρώπων που προανάφερα κυρίως ομως στο γεγονός οτι αυτοί οι ευαίσθητοι και αξιοθαύμαστοι πρωτοπόροι, δεν αρκέστηκαν στη διαπίστωση, τις καταγγελίες και τους αφορισμούς, αλλα οργανώθηκαν και μέσα απ την οργάνωση έκανα διασκέψεις, Συνέδρια απόρροια των οποίων ηταν η δημιούργία σε παγκόσμια σχεδόν κλίματα τις Οικολογικές οργανώσεις, με αντικείμενο τη διάσωση του πλανήτη απ τη βέβαιη καταστροφή του, μα και την εξασφάλιση του δικαιώματος του Ανθρώπου στην **Εργασία**. Ενα εξ ίσου κοινό **Αγαθό** για τη ζωή και την ύπαρξη του Ανθρώπου.
Οι ιδιοκτήτες-διαχειριστές του Πλανήτη και του περιβάλλοντος, συνειδητά ή ασυνείδητα, μπροστά στο σύνορο και το κέρδος, από ό,τι αποδείχθηκε ποτέ, μα τότε δεν έλαβαν υπόψη τους αυτό το κοινόχριστο κοινωνικό αγαθό. Γιατί αν το σκέφτονταν έστω και κατ' ελάχιστο, δεν θα προέβαιναν σε αυτές τις εγκληματικές για τον άνθρωπο πράξεις οπως: οι ατομικές πυρινικές δόκιμες ατον αέρα, τη γή και τη θάλασσα. Δεν θα κατέστρεφαν την βιοποικιλία της πανίδας με το κάψιμο των δασών (η Ελλάδα φλέγεται) για να εκμεταλλευτούν τη Γή, την εκτεταμένη χρήση φυτοφαρμάκων, την αλόγιστη εκπομπή του δολοφόνου αερίου του θερμοκηπίου κλπ.
Τον περασμένο Ιούνιο, γιορτάσαμε την παγκόσμια ημέρα για το περιβάλλον. Βασικός εχθρός του πλανήτη ειναι :το γρήγορο, το πολύ και το εύκολο κέρδος. Και ενώ γιοτράζουμε την Παγκόσμια Ημέρα του πλανήτη χάριν του κέρδους, συνεχίζουμε απτόητοι να τον ρυπαίνουμε, γενικά και ειδικά με τις συνθετικές χημικές ουσίες που βιοσυσσωρεύονται και ξαναέρχονται πίσω στους ενόργανους ζωϊκούς και φυτικούς οργανισμούς, μέσω του αέρα, του νερού και της τροφικής αλυσσίδας. Για την κατάντια του Πλανήτη και το Περιβάλλον, υπάρχει μια φράση του Μεγάλο Φερνάντο Πεσσόα, που τα λέει όλα: «Αυτό που βλέπουμε δεν ειναι αυτό που βλέπουμε ειναι αυτό που είμαστε», στο θέμα της μόλυνσης του περιβάλλοντος.
Με τον Πλανήτη αξιότιμε κ Αλ Γκόρ, οπως θα έχεται διαπιστώσει παίζεται ενα παιγνίδι εξουσίας επί του Πλανήτη με τον πιό σοβαρό τρόπο. Ενα παιγνίδι που δεν ειναι παράλογο. Το αντίθετο, ετσι οπως τον εχουν μοιράσει-χωρίσει, σε Θρησκείες, χώρες και άτομα. Ειναι τραγικά λογικό μέσα σε αυτήν την άθλια λογική του άρπαγα (κέρδους) που εχει κατακυριεύσει τα πάντα ως και το τελευταίο τετραγωνικό πόντο του Πλανήτη. Ομως οπως και Εσείς κύριε Γκόρ λέτε υπάρχει **Ελπίδα.**
Η Διάσωση του **πλανήτη**, στο σημείο που έφτασε ειναι πλέον ενα πρόβλημα που αφορά ολόκληρη την Ανθρωπότητα. Ειναι το μεγαλύτερο διακύβευμα που εχει να λύσει η Κοινωνία τωνΑνθρώπων. Ετσι εκτος απ τα όποια μέτρα, σαν αυτά που προτείνει ο κ Αλ Γκόρ και πολλοί αλλοι, για να ειναι αποτελεσματικά ο μοναδικός τρόπος και ελπίδα που υπάρχει ειναι ο Οργανισμός των

Ηνωμένων Εθνών. Η λύση του προϋποθέτει μια άμεση έκτακτη σύγκληση της Γενικής Συνέλευση του ΟΗΕ, με μοναδικό θέμα: **Διάσωσει του ιδίου του Πλανήτη και του πολιτισμού.** Και πρέπει να συγκληθεί γιατί εκεί η ίδια η ανθρωπότητα στο σύνολό της σε μια έκτακτη Γενική Συνέλευση, θα μπορέσει η Ανθρωπότητα στο σύνολό της, να καταμερίσει ευθύνες κατά το μέγεθος που ευθύνεται η κάθε χώρα, να δηλώσει συμμετοχή, να **πεί** τη γνώμη της, να κάνει προτάσεις, να πάρει συγκεκριμένες αποφάσεις. Να εκπονήσει κοινό και αποδεκτό από ολους χρονοδιάγραμμα.
Συνεπώς, η μόνη **Ελπίδα** που υπάρχει και που μπορεί να επαναφέρει την βιόσφαιρα στα φυσιολογικά της όρια ειναι ο Οργανισμός των Ηνωμένων Εθνών. Ολα τα αλλα και ειδικά η ιδιωτική λεγόμενη «**ΛΥΣΗ**» θα ειναι ασπιρίνη. Ο ιδιώτης και η ατομική πρωτοβουλία ενδιαφέρεται και επενδύει εκεί που υπάρχει **Κέρδος.** Και ειναι ακριβώς αυτό το κέρδος, το πολύ και γρήγορο και το εύκολο που οδήγησε τον Πλανήτη να ψυχοραγεί.
Και το πιό δυσάρεστο ειναι το γεγονός οτι η χώρα μας, παρά τα πολλά και μεγάλα λόγια για υποχρεωτικά φίλτρα στα φουγάρα κλπ, ειναι η 5η χώρα παγκοσμίως σε αύξηση των εκπομπών του δολοφόνου αερίου του θερμοκηπίου.
Με οδηγό λοιπόν, τις Ανθρώπινες αξίες, την αλληλεγγύη και την προσφορά, με κίνητρο την ελπίδα για ενα καθαρό πλανήτη, ενα δίκαιο, ειρηνικό και δημοκρατικό κόσμο, με δύναμη την ενότητα και με κριτήριο την κοινωνική πολιτική πράξη, μπορούμε οχι μόνο να σώσουμε τον πλανήτη, αλλα και πλατύνουμε τους ορίζοντες. Με θέμα τη διάσωση του Πλανήτη μέσω του ΟΗΕ θα ανοίξουμε νέους ορίζοντες και νέους δρόμους. Δεν αξίζει να προσπαθήσουμε για τη διάσωση του πλανήτη και εναν τέτοιο κόσμο; Ειναι οχι μόνο αναρωτιέται, αλλά κα να απορεί κανείς με τις απόψεις κα τα πιστεύω ορισμένων ανθρώπων που ενώ ξέρουν οτι εδώ και 62 χρόνια, υπάρχει και λειτουργεί ο ΟΗΕ, στον οποίο συμμετέχει δια αντιπροσώπων ολόκληρη η ανθρωπότητα, ψάχνουν να βρύν-εναν ιδιωικό τρόπο-λύσης αυτού του παγκόσμιου εμβέλειας προβλήματος αρχιστεύοντας με αυτόν τον τρόπο τον παγκόσμιο οργανισμό στον οποίο η ανθρωπότητα πιστεύει οτι αποτελεί το πρόπλασμα της παγκόσμιας διακύβέρνηση του Πλανήτη.
Αξιότιμε κύριε Γκόρ, αρκετά τον έχουμε κακοποιήσει και περισσότερο αδιαφορήσει, γι αυτό το αξιοθαύμαστο, αυτο-διαχειριχόμενο εργαστήρι. Χώρος και χρόνος για **Σιωπή** δεν υπάρχει. Η **Σιωπή** θα οδογήσει οπως «σωστά λέτε» με μαθηματική ακρίβεια στην **καταστροφή**. Ιδιωτικά και η ιδιωτική πρωτοβουλία δεν μπορεί να λύση αυτό το Παγκόσμιας σημασία πρόβλημα. Η συμβολή Σας θα ειναι πολίτιμη. Αν ο σκοπός της πρασπάθεια ειναι πράγματι η διάσωση του Πλανήτη:Τολμήστέ το. Αντί για οργανώσεις ιδιωτικά και «αφιλοκερδώς» πρωτοστατήστε για τη δημιουργία, ανα τον κόσμο και πρώτα στη δικής σας χώρα, που η ευθύνη της στην καταστροφή ειναι τεράσια.
Πρωτοστατήστε για τη δημιουργία οργανώσεων που θα πιέσουν για τη λύση του μέσω του ΟΗΕ: Ρίξτε και διαλαλλήστε στον κόσμο το σύνθημα: **Εκτακτη Γενική Συνέλευση του ΟΗΕ, με Μοναδικό Θέμα τη διάσωση του Πλανήτη,** και να είστε βέβαιος, οτι η Ανθρωπότητα στο σύνολό της, οχι μόνο θα εκτιμήσει αυτήν Σας την απόφαση και θα συστοιχιθεί μαζί Σας, σαν ενας Ανθρωπος αλλα και η Παγκόσμια Ιστορία θα γράψει με Χρυσά Γράμματα το έργο αυτό, μα και το ονομά Σας. Ιδού Πεδίο Δόξας Λαμπρόν.

Ο κ Αλ Γκόρ έφυγε απ τη χώρα μας. Χορτασμένος από τιμές και ασφαλώς ικανοποιημένος. Ησυχός οτι στην Ελλάδα τουλάχιστον το περιβάλον δεν απειλείται. Δεδομένου οτι οι Ελληνες ηγέτες πάσχουν και αγωνιούν για το μέλλον του Πλανήτη οσο και ο ίδιος για να μη πούμε περισότερο. Και επειδη περιβάλλον δεν ειναι μόνο η εκπομπή αερίων. Περιβάλλον ειναι και τα Δάση και κυρίως τα δάση, που καθημερινά λόγω της μη έγκαιρης πρόβλεψης και συντονισμού Λαμπαδιάζουν με ό,τι αυτό συνεπάγεται για το περιβάλλον.

Βέροια 17 Ιουλίου 2007 Κόγιας Νίκος

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΚΑΙ Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΚΑΙ ΕΛΠΙΔΑ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑΣ.

Συνήθως κάθε τέλος του χρόνου κάνουμε κάποιον απολογισμό: σαν άτομα, οικογένεια, λαός, αλλα και ανθρωπότητα. Ο φετινός απολογισμός όπως και της προηγούμενης 10ετίας αρκετοί αλλοι προαν δεν απαγοητεύει δεν ενθαρρύνει. Και δεν ενθαρρύνει γιατί βαριά ειναι η κληρονομιά που αφήνει ο παλιός στο Νέο. Στενεύουν τα περιθώρια για άμεσες και αισιόδοξες προβλέψεις. Ο στυγνός νεοφιλελευθερισμός και η αδίσταχτη μονομερή παγκοσμιοποίηση. Η απόρριψη του διαφορετικού και η βίαιη ομοιογενοποίηση. Το μεγάλο δημοκρατικό και κοινωνικό έλλειμμα, το περιθώριο, ο ραστισμός, ο ακροδεξιός επεκτατισμός, το πετρέλαιο και η ανισότητα.είναι που γενούν την πείνα και ο πόλεμος την καταστροφή: Ανθρώπινη και υλική. Η συχνότητα των φυσικών καταστροφών, η κρίση στον Ινδικό και τη Μέση Ανατολή, απλώνει τη σκιά της και υπενθυμίζει στους λαούς του κόσμου με τραγικό τρόπο, τα αδιέξοδα και οι ανισότητες και ειδικά η αλόγιστη υπεθέρμανση του πλανήτη ειναι προβλήματα που μεταθέτει ο παλιός χρόνος στον καινούριο.

Χριστιανικές στην πλειοψηφία τους, ειναι οι αναπτυγμένες χώρες, που καλύπτουν πλέον τις βασικές ανάγκες σε τροφή, στέγη, υγεία, μόρφωση και ασφάλεια των λαών τους δαπανώντας ολοένα περισσότερα για το πλήθος των πιό εξελισμένων αναγκών που ανέπτυξαν με τον πολιτισμό τους. Και ομως, οι χώρες αυτές που τον πλούτο τους ως ενα βαθμό, τον οφείλουν στις χώρες για τις οποίες, δεν διαθέτουν ούτε το 0,7% του εισοδήματός τους που ειχαν συναποφασίσει στον ΟΗΕ για να μειωθεί η φτώχεια έως το 2015. Και αυτό συμβαίνει δυστυχώς τη στιμγή που γνωρίζουμε, οτι πριν απ το τέλος του 20ού αιώνα, με τον πλούτο, τις επιστημονικές και τεχνολογικές γνώσεις που έχουν αποκτηθεί, η εξάλειψη της πείνας ,των ασθένειων και του αναλφαβητισμού στον πλανήτη ειναι πλέον εφικτή.

Αντί γι αυτό διατηρούν προς όφελός τους ενα σύστημα οικονομικών, εμπορικών και πολιτικών σχέσεων που αναπαράγει τις ανισότητες και τη φτώχεια, και με τα όπλα της στρατιωτικής τους υπεροχής, κάθε φορά που τα χρειάζεται επιβάλουν τις όποιες απόψεις τους...

Ο τρόπος που αντιδρούν οι ηγεσίες του Δυτικού πολιτισμένου κόσμου. Του κόσμου που δεν εννοεί να απαλλαγεί απ το αποικιακό σύνδομο και ειδικά η «ηγέτιδα» υπερδύναμη. Η φειδωλή μέχρι ελάχιστη χρηματική βοήθεια προς τους δοκιμαζόμενους λαούς του κόσμου, με την επίμονη ως μηδενική οπως αποδείχθηκε τον Σεπτέμβρη παράκαμψη του ΟΗΕ απ τις ΗΠΑ, με αποτέλεσμα να μην καταλήξει σε αποφάσεις ουσιαστικές για μια σειρά κυρίαρχα θέματα: Οπως τα οπλα μαζικής καταστροφής(πυρηνικά, αστρικά) για τα οποία δεν αποφασίστηκε ούτε κάν ο περιορισμός τους, πόσο μάλλον η κατάργηση και η καταστροφή τους. που ειναι το ζητούμενο των Ανθρώπων οπου Γής.

Η άνιση για μια ακόμη φορά αποτυχημένη συγκρότησει του Συμβουλίου Ασφαλείας. Η ιστορική Επιτροπή του ΟΗΕ για τα Δικαιωμάτων του Ανθρώπου οδηγείται σε διάλυση. Και το κυριότερο, δεν διασφαλίστηκε με δεσμευτικές αποφάσεις της Γενικής Συνέλευσης, για τους στόχους της Νέας χιλιετίας οπως: η καταπολέμηση της φτώχιας, των ασθενειών στον 3ο και τον 4ο κόσμο, την αναπαραγωγή των αντιλήψεων που συνιστούν τον ιδεολογικό πυρήνα του κοινωνικού και φυλετικού ρατσισμού, σαν προέκταση των θεωριών περί «καθαρότητας» των πολιτισμών.

Η δογματική προσήλωση στις προτεραιότητες του «πολέμου και της τρομοκρατίας» και την αδιαφορία για τις μεγάλες πλανητικές απειλές. Απειλες, των οποίων η αντιμετώπιση επιβάλλει τη διεθνή συνεργασία και την ανατροπή των Νεοφιλελεύθερων πολιτικών. Ολα αυτά και πολλά αλλα συνιστούν αρνητικές προσημειώσεις του παλιού πάνω στον καινούριο χρόνο.

Συγκλονισμένοι δηλώνουν ολοι οι ηγέτες του πλανήτη απ τις πρωτοφανείς φυσικές καταστροφές, χωρίς στο μεταξύ να κάνουν αναφορά στις αιτίες που τις προκαλούν και κυρίως πως και πότε θα επανέλθει η ζωή ... Και η Ευρώπη άμοιρη και αμήχανη τη στιγμή, που στο όνομα της «ασφάλεια» ξεθεμελιώνεται η δημοκρατία, υποθηκεύεται η ελευθερία, υπονομεύονται τα ανθρώπινα δικαιώματα και δολοφονείται βάναυσα το δικαίωμα στην εργασίας, παραβιάζοντας άμεσα και αυτό το δικαίωμα στη ζωή.

Τέσερα χρόνια μετά το τρομοκρατικό χτύπημα της 11ης Σεπτεμβρίου του 2001, η «ανταγωνιστική» σχέση μεταξύ «ασφάλειας» και δημοκρατίας συνεχίζει να αναδιαμορφώνεται κατά τρόπο ετεροβαρή υπέρ της τρομοκρατίας Εν ονόματι της «ασφάλειας» οι κατασταλτικοί θεσμοί και οι όποιοι μηχανισμοί ενισχύονται, ενώ απ την αλλη πλευρά θεμελιώδη δικαιώματα και εγγυήσεις της δημοκρατίας και του κοινωνικού κράτους υποχωρούν σε απαράδεκτο βαθμό.
Οι περιορισμοί αυτοί συνδέονται σε μεγάλο βαθμό με την κρίση του κοινωνικού κράτους, την κατεδάφιση των κοινωνικών δικαιωμάτων και την «υποκατάσταση» των μηχανισμών κοινωνικής προστασίας από μέτρα επιτήρησης και καταστολής. Μέτρα που αναστρέφουν τη συλλογική συνείδηση και την τάση παραμόρφωσης του ισοζυγίου μεταξύ «ασφάλειας» και δημακρατίας, με αποκορύφωμα τους ανελέητους ιδιωτικούς στρατούς!
Το κεντρικό ρόλο και την κύρια ευθύνη, σε αυτή την αναζητούμενη αλλαγή των παγκοσμίων συσχετισμών τον εχει η Ευρώπη. Η Ευρώπη, που ακόμα πορεύεται μακάρια, χλωμή και αμήχανη, μακριά απ τις αγωνίες των πολιτών της διαιρεμένη στην «Παλιά» ήπειρο του γαλλο-γερμανικού άξονα και τη «Νέα» των φιλοαμερικανικών Εταιρειών και του ΝΑΤΟ.
Η Ευρώπη για να ξαναβρεί τον εαυτό της, πρέπει να απαλλαγεί απ το σύνδρομο του αποικισμού και οχι μόνο, αλλα και να αναλάβει πλήρως την ευθύνη για ό,τι συμβαίνει σήμερα στον τρίπο κόσμο. Εκτός απ το σύνδρομο του αποικισμού, πρέπει να απαλλαγεί και απ το καταστροφικό συνδρομο του «Σχεδίου Μάρσαλ», που στο όνομα του αντικομμουνισμού υπόταξε, αν δεν παράδωσε ολους τους εθνικούς αμυντικούς, κατασταλτικούς και όποιους αλλους μηχανισμούς υπό την αμερικάνικη ηγεσία σε βαθμό που να προσγειώνονται εν αγνοία στα εδάφη της αμερικάνικα αεροπλάνα ...
Η Ερώπη, που παρ' οτι δημόσια κράτησε αποστάσεις απ τις πρακτικές του Μούς και του Μπλέρ, για τους ποιό πάνω λόγους, δεν τήρησε την ιδια στάση πίσω απ τις κλειστές πόρτες, ίσως επειδή ολες οι πληροφορίες έλεγαν οτι υφηλόβαθμα στελέχη των ευρωπαϊκών κυβερνήσεων γνώριζαν τις δραστηριότητες και τις μεθόδους της CIA, αλλά...δεν αφήναν καθόλου περιθώρια ελιγμών.
Και η Ελλάδα, πληρώνοντας τον Ολυμπιακό μεγαλοϊδεατισμό της, βρίσκεται αντιμέτωπη με πολλαπλά κοινωνικά ελλείμματα, με αυξημένη ανεργία, την αχαλύνωτη ακρίβεια και το Νέο κύμα νεοφιλελεύθερης πολιτικής, που κορυφώθηκε αμέσως μετά τη διακομματική συναίνεση για την εκλογή του Προέδρου της δημοκρατίας, με όλα τα γνωστά επακόλουθα της Εκκλησιαστικής, Δικαστικής, Δημοσιονομικής και όποιας αλλης διαπλοκής.
Η ελπίδα, παρά τις αντιφάσεις και τα οικονομικά αδιέξοδα, σε μιά Ευρώπη που θα πρέπει να αποκτήσει συνείδηση οχι μόνο για τη δική της αλλαγής, αλλα συνολικά για μια διαφορετική κοινωνικό-οικονομική πορεία του πλανήτη. Η ελπίδα στις κινητοποιήσεις των πολιτών, για εναν κόσμο στον οποίο τα κέρδη δεν θα ειναι πάνω απ τους ανθρώπους, για δημοκρατικές και ισότιμες διεθνείς σχέσεις, για εναν κόσμο που θα χωράει πολλούς και διαφορετικούς κόσμους.
Ελπίδα και παράδειγμα ο δραστήριος ρόλος της κοινωνίας των πολιτών και στη συγκεκριμένη περίπτωση, οι μή κυβερνητικές οργανώσεις και το ατομικό παράδειγμα, που δεν λύνει βέβαια το πρόβλημα μιας τέτοιας έκτασης καταστροφή, ανακουφίζει ομως εστω και λίγο τα εκατομμύρια θύματα του φονικών Τσουνάμι, τις όποιες«Κατρίνιν», τους σεισμούς και τα θύματα του πολέμου όπου γής.Τα θύματα που οι κυβερνήσεις, ιδιαίτερα οι πολεμοκάπηλοι Μπούς και Μπλέρ, που ούτε τις διακοπές τους διακόπτουν, μα και ούτε ποτέ κατάλαβαν το μέγεθος των καταστροφών. Και αφού δεν καταλαβαίνουν αρκούνται σε εξαγγελίες για βοήθεια μερικών εκατομμυρίων δολαρίων, οταν η επανόρθωση των ζημιών και η επαναφορά της ζωής εστω στους προηγούμενους ρυθμούς προϋποθέτουν πολλά δίς.
Και όταν συμβεί, να μην υπάρχουν δυτικοί μεταξύ των θυμάτων, τα Τσουνάμι, οι σεισμοί και οι επιδημίες με χιλιάδες νεκρούς, τραυματίες και εκατομμύρια άστεγους σε αυτές τις περιοχές, μπορεί να ειχε θεωρηθεί φυσική καταστροφή ρουτίνας. Ομως το Τσουνάμι στο Ιράκ δεν λέει να σταματήσει.

Η αυθόρμητη και αφειλώδευτη βοήθεια των απλών ανθρώπων της χώρας μας προς τα θύματα των όποιων καταστροφών, που κάθε φορά εκφράζεται με τους τηλεμαραθώνιους και τις πρωτοβουλίες της ΓΕΣΕ, της ΑΔΕΔΥ, τους Δήμους, τις Νομαρχίες, την Εκκλησία, τους καλλιτέχνες, αλλα και τους φορείς των πολιτών και μενονωμένα άτομα ακόμα, φέρνει στην προσκήνιο το απόθεμα ανθρωπιάς και κατανόησης που υπάρχει στη χώρα μας για τους απόκληρους και κολασμένους του πλανήτη.
Γι αυτούς που πολλοί-δεν ξέρουμε ούτε κάν που ειναι οι πατρίδες τους. Γι αυτούς τους ξοφλημένους και υποτελείς στο παγκόσμιο σύστημα κοινωνική παραγωγής και ατομικής κατανάλωσης. Τους ανθρώπους που το σύστημα δεν τους αγαπήσαμε ποτέ ζωντανούς και που μέσω της ληστρικής εκμετάλλευσης και της αδιαφορίας δοφόνησε και την ίδια την ανθρώπινη αξία τους. Μετά από κάθε μεγάλη φυσική καταστροφή καλούμαστε από αυτό το ίδιο το σύστημα, να τους συμπαρασταθούμε, λές και οι άνθρωποι περίμεναν τη δική τους εντολή για να εκφράσουν την ανθρωπιά και την αλληλεγγύη.
Την αλληλεγγύη που υπάρχει πάντα απλόχερη στη χώρα μας, οχι μόνο σαν ανάμνηση των σχετικά κοντινών δύσκολων χρόνων ή επιβίωση και επιβεβαίωση «ψυχοπονιάς», αλλα σαν μια συνειδητή ανθρώπινη και πολιτική στάση. Αλλωστε, και στις άλλες αναπτυγμένες χώρες διαπιστώνει κανείς ανάλογη κινητοποίηση των πολιτών.
Πρόκειται για ενα φαινόμενο, που σε ενα μεγάλο βαθμό το οφείλουμε στην διεθνοποίηση της επικοινωνίας και στη συνειδητοποίηση των λαών οτι ο πλανήτης ειναι ενα μικρό χωρίο και οτι αυτού του μεγέθους προβλήματα, οσο μεγάλη και δυνατή και αν ειναι μια χώρα, δεν μπορούν να λυθούν χωρίς την παγκόσμια συνεργασία και συμπραράσταση. Χωρίς την ισχυροποίηση και την συμμετοχή του ΟΗΕ. Ενα γεγονός που δείχνει οτι οι ανθρωποι, δεν εχουν να χωρίσουν τίποτε και οτι ενας αλλος κόσμος ειναι μπορετός, οπως εκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι βροντοφωνάζουν με ολη τη δύναμη της ψυχής στις διεθνείς εκδηλώσεις κατά του οδοστρωτήρα της Νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης.
Και μια «λεπτομέρεια» με σημασία ειναι το γεγονός οτι, η κάθε φορά υποσχημένη βοήθεια απ τις κυβερνήσεις του δυτικού κόσμου, ποτέ δεν ειναι οπως το καλεί η ανάγκη μετρητοίς, ούτε μελλοντικά κονδύλια, αλλα χαμηλότοκα δάνεια και οχι βοήθεια!
Ειναι φανερή η απόσταση ανάμεσα στους λαούς που γέμισαν με την ανθρωπιά τους τα οποια «ταμεία αλληλεγγύης» και των πλουσίων και ειδικά των δανειστριών χωρών και τραπεζών, που διαχειρίζονται τα κεφάλαια του παγκοσμίου χρέους. Τα χρέη αυτά που έχουν εισπραχθεί στο πολλαπλάσιο, αν δεν παραγραφούν θα αποτελέσουν κάποια μέρα μπούμεραγκ για τους άπληστους.
Το 2005 μας αποχαιρέτησε αναδεικνύοντας περισσότερο από κάθε αλλη φορά τα προβλήματα, που-πέρα απ αυτά που εχει η κάθε χώρας-δημιουργούν παρενέργειες στους πολίτες, τις κοινωνίες και τις συνθήκες διαβίωσης. Δίπλα ομως στα απαισιόδοξα έχουμε, ευτυχώς στη χώρα μας την παρέμβαση των δύο οργάνων (Ολομέλεια Δικηγορικών Συλλόγων και Ενώσεων Εισαγγεέων) ενα αξιόλογο δείγμα αντοχής του ελληνικού δικαιϊκου πολιτισμούς μας και της δημοκρατίας μας ανάχωμα απέναντι στις νέες ισοπεδωτικές πρακτικές.
Ίσως το μεγαλύτερο διακύβευμα τα επόμενα χρόνια να αποτελεί κατά πόσο το αξιακό σύστημα που βασίζεται στις ατομικές ελευθερίες, τις ανθρωπιστικές αξίες και την κοινωνική αλληλεγγύη θα επιβιώσει ή θα αποτελέσει και αυτό «παράπλευρη απώλεια» του λεγομένου πολέμου κατά της τρομοκρατίας.
Με οδηγό λοιπόν, τις αξίεςτης αλληλεγγύης και της προσφοράς, με κίντρο την ελπίδα για ενα δίκαιο, ειρηνικό και δημοκρατικό κόσμο, με δύναμη την ενότητα, με κριτήριο την κοινωνική, πολιτική πράξη, μπορούμε να ανοίξουμε νέους ορίζοντες και δρόμους δράσης. Δεν αξίζει να προσπαθήσουμε σ εναν τέτοιο κόσμο;
Επειδή εχουν συμβεί πάνπολλα στο παρελθόν. Οχι βέβαια οτι σαν λαός θέλουμε να είμαστε δίσπιστοι και μίζεροι, αλλα αν κάποιος εκπρόσωπος των τραπεζών μας διαβεβαίωνε, οτι οι τράπεζες κάθε φορά που θα συμβούν κάποιες φυσικές καταστροφές, δεν θα κρατήσουν τη «νόμιμη» προμήθεια απ τη διαχείση της ανθρωπιστικής βοήθειας, θα νιώθαμε πιό αισιόδοξοι για το μέλλον του πλανήτη. Κάλη χρονιά και με υγεία.
Βέροια 3 Ιανουαρίου 2006 Κόγιας Νίκος.

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΚΑΙ Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΚΑΙ ΕΛΠΙΔΑ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑΣ.

Συνήθως κάθε τέλος του χρόνου κάνουμε κάποιον απολογισμό : σαν άτομα, οικογένεια, λαός, αλλα και ανθρωπότητα. Ο φετινός απολογισμός αν δεν απαγοητεύει δεν ενθαρρύνει. Και δεν ενθαρρύνει γιατί βαριά ειναι η κληρονομιά που αφήνει ο παλιός στο Νέο. Στενεύουν τα περιθώρια για άμεσες και αισιόδοξες προβλέψεις. Ο στυγνός νεοφιλελευθερισμός και η αδίσταχτη μονομερή παγκοσμιοποίηση. Η απόρριψη του διαφορετικού και η βίαιη ομοιογενοποίηση. Το μεγάλο δημοκρατικό και κοινωνικό έλλειμμα, το περιθώριο, οραστισμός, ο ακροδεξιός επεκτατισμός, το πετρέλοιο και ανισότητα.είνα που γενούν την πείνα. Η συχνότητα των φυσικών καταστροφών, η κρίση στον Ινδικό και τη Μέση Ανατολή, απλώνει τη σκιά της και υπενθυμίζει στους λαούς του κόσμου με τραγικό τρόπο, τα αδιέξοδα και τις ανισότητες που απειλούν τον πλανήτη.

Χριστιανικές στην πλειοψηφία τους, ειναι οι αναπτυγμένες χώρες, που καλύπτουν πλέον τις βασικές ανάγκες σε τροφή, στέγη, υγεία, μόρφωση και ασφάλεια των λαών τους δαπανώντας ολοένα περισσότερα για το πλήθος των πιό εξελισμένων αναγκών που ανέπτυξαν με τον πολιτισμό τους. Και ομως, οι χώρες αυτές που τον πλούτο τους ως ενα βαθμό, τον οφείλουν στις χώρες για τις οποίες, δεν διαθέτουν ούτε το 0,7% του εισοδήματόςτους που ειχαν συναποφασίσει στον ΟΗΕ για να μειωθεί η φτώχεια έως το 2015. Και αυτό συμβαίνει δυστυχώς τη στιμγή που γνωρίζουμε, οτι πριν απ το τέλος του 20ού αιώνα, με τον πλούτο, τις επιστημονικές γνώσεις και τις τεχνολογίες που έχουν αποκτηθεί, η εξάλειψη της πείνας ,των ασθένειων και του αναλφαβητισμού στον πλανήτη ειναι πλέον εφικτή.

Αντί γι αυτό διατηρούν προς όφελός τους ενα σύστημα οικονομικών, εμπορικών και πολιτικών σχέσεων που αναπαράγει τις ανισότητες και τη φτώχεια, και με τά όπλα της στρατιωτικής τους υπεροχής, κάθε φορά που τα χρειάζεται επιβάλουν τις όποιες απόψεις τους...

Ο τρόπος που αντιδρούν οι ηγεσίες του Δυτικού πολιτισμένου κόσμου. Του κόσμου που δεν εννοεί να απαλλαγεί απ το αποικιακό σύνδομο και ειδικά η «ηγέτιδα» υπερδύναμη. Η φειδωλή μέχρι ελάχιστη χρηματική βοήθεια προς τους δοκιμαζόμενους λαούς του κόσμου, με την επίμονη ως μηδενική οπως αποδείχθηκε τον Σεπτέμβρη παράκαμψη του ΟΗΕ απ τις ΗΠΑ, με αποτέλεσμα να μην καταλήξει σε αποφάσεις ουσιαστικές για μια σειρά κυρίαρχα θέματα: Οπως τα οπλα μαζικής καταστροφής(πυρηνικά, αστρικά) για τα οποία δεν αποφασίστηκε ούτε κάν ο περιορισμός τους, πόσο μάλλον η κατάργηση και η καταστροφή τους που ειναι το ζητούμενο των Ανθρώπων οπου Γής.

Η άνιση για μια ακόμη φορά αποτυχημένη συγκρότησει του Συμβουλίου Ασφαλείας. Η ιστορική Επιτροπή του ΟΗΕ για τα Δικαιωμάτων του Ανθρώπου οδηγείται σε διάλυση. Και το κυριότερο, δεν διασφαλίστηκε με δεσμευτικές αποφάσεις της Γενικής Συνέλευσης, για τους στόχους της Νέας χιλιετίας οπως: η καταπολέμηση της φτώχιας, των ασθενειών στον 3ο και τον 4ο κόσμο, την αναπαραγωγή των αντιλήψεων που συνιστούν τον ιδεολογικό πυρήνα του κοινωνικού και φυλετικού ρατσισμού, σαν προέκταση των θεωριών περί «καθαρότητας» των πολιτισμών.

Η δογματική προσήλωση στις προτεραιότητες του «πολέμου και της τρομοκρατίας» και την αδιαφορία για τις μεγάλες πλανητικές απειλές. Απειλες, των οποίων η αντιμετώπιση επιβάλλει τη διεθνή συνεργασία και την ανατροπή των Νεοφιλελεύθερων πολιτικών. Ολα αυτά και πολλά αλλα συνιστούν αρνητικές προσημειώσεις του παλιού πάνω στον καινούριο χρόνο.

Συγκλονισμένοι δηλώνουν ολοι οι ηγέτες του πλανήτη απ τις πρωτοφανείς φυσικές καταστροφές, χωρίς στο μεταξύ να κάνουν αναφορά στις αιτίες που τις προκαλούν και κυρίως πως και πότε θα επανέλθει η ζωή ... Και η Ευρώπη αμήχανη τη στιγμή, που στο όνομα της «ασφάλεια» ξεθεμελιώνεται η δημοκρατία, υποθηκεύεται η ελευθερία, υπονομεύονται τα ανθρώπινα δικαιώματα και δολοφονείται βάναυσα το δικαίωμα στην εργασίας, παραβιάζοντας άμεσα το δικαίωμα στη ζωή.

Τέσερα χρόνια μετά το τρομοκρατικό χτύπημα της 11ης Σεπτεμβρίου του 2001, η «ανταγωνιστική» σχέση μεταξύ «ασφάλειας» και δημοκρατίας συνεχίζει να αναδιαμορφώνεται κατά τρόπο ετεροβαρή υπέρ της τρομοκρατίας Εν ονόματι της «ασφάλειας» οι κατασταλτικοί θεσμοί και οι όποιοι μηχανισμοί ενισχύονται, ενώ απ την αλλη πλευρά θεμελιώδη δικαιώματα και εγγυήσεις της δημοκρατίας και του κοινωνικού κράτους υποχωρούν σε απαράδεκτο βαθμό.
Οι περιορισμοί αυτοί συνδέονται σε μεγάλο βαθμό με την κρίση του κοινωνικού κράτους, την κατεδάφιση των κοινωνικών δικαιωμάτων και την «υποκατάσταση» των μηχανισμών κοινωνικής προστασίας από μέτρα επιτήρησης και καταστολής. Μέτρα που αναστρέφουν τη συλλογική συνείδηση και την τάση παραμόρφωσης του ισοζυγίου μεταξύ «ασφάλειας» και δημακρατίας, με αποκορύφωμα τους ανελέητους ιδιωτικούς στρατούς!
Κεντρικό ρόλο και την κύρια ευθύνη, σε αυτή την αναζητούμενη αλλαγή των παγκοσμίων συσχετισμών τον εχει η Ευρώπη. Η Ευρώπη, που ακόμα πορεύεται μακάρια, χλωμή και αμήχανη, μακριά απ τις αγωνίες των πολιτών της διαιρεμένη στην «Παλιά» ήπειρο του γαλλο-γερμανικού άξονα και τη «Νέα» των φιλοαμερικανικών Εταιρειών και του ΝΑΤΟ.
Η Ευρώπη για να ξαναβρεί τον εαυτό της, πρέπει να απαλλαγεί απ το σύνδρομο του αποικισμού και οχι μόνο, αλλα και να αναλάβει πλήρως την ευθύνη για ό,τι συμβαίνει σήμερα στον τρίπο κόσμο. Εκτός απ το σύνδρομο του αποικισμού, πρέπει να απαλλαγεί και απ το καταστροφικό συνδρομο του «Σχεδίου Μάρσαλ», που στο όνομα του αντικομμουνισμού υπόταξε, αν δεν παράδωσε ολους τους εθνικούς αμυντικούς, κατασταλτικούς και όποιους αλλους μηχανισμούς υπό την αμερικάνικη ηγεσία σε βαθμό που να προσγειώνονται εν αγνοία στα εδάφη της αμερικάνικα αεροπλάνα ...
Η Ερώπη, που παρ' οτι δημόσια κράτησε αποστάσεις απ τις πρακτικές του Μούς και του Μπλέρ, για τους ποιό πάνω λόγους, δεν τήρησε την ιδια στάση πίσω απ τις κλειστές πόρτες, ίσως επειδή ολες οι πληροφορίες έλεγαν οτι υφηλόβαθμα στελέχη των ευρωπαϊκών κυβερνήσεων γνώριζαν τις δραστηριότητες και τις μεθόδους της CIA, αλλά...δεν αφήναν καθόλου περιθώρια ελιγμών.
Και η Ελλάδα, πληρώνοντας τον Ολυμπιακό μεγαλοϊδεατισμό της, βρίσκεται αντιμέτωπη με πολλαπλά κοινωνικά ελλείμματα, με αυξημένη ανεργία, την αχαλύνωτη ακρίβεια και το ενα Νέο κύμα νεοφιλελεύθερης πολιτικής, που κορυφώθηκε αμέσως μετά τη διακομματική συναίνεση για την εκλογή του Προέδρου της δημοκρατίας, με όλα τα γνωστά επακόλουθα της Εκκλησιαστικής, Δικαστικής, Δημοσιονομικής και όποιας αλλης διαπλοκής.
Η ελπίδα, παρά τις αντιφάσεις και τα οικονομικά αδιέξοδα, σε μιά Ευρώπη που θα πρέπει να αποκτήσει συνείδηση οχι μόνο για τη δική της αλλαγής, αλλα συνολικά για μια διαφορετική πορεία του πλανήτη. Η ελπίδα στις κινητοποιήσεις των πολιτών, για εναν κόσμο στον οποίο τα κέρδη δεν θα ειναι πάνω απ τους ανθρώπους, για δημοκρατικές και ισότιμες διεθνείς σχέσεις, για εναν κόσμο που θα χωράει πολλούς και διαφορετικούς κόσμους.
Ελπίδα και παράδειγμα ο δραστήριος ρόλος της κοινωνίας των πολιτών και στη συγκεκριμένη περίπτωση, οι μή κυβερνητικές οργανώσεις και το ατομικό παράδειγμα, που δεν λύνει βέβαια το πρόβλημα μιας τέτοιας έκτασης καταστροφή, ανακουφίζει ομως εστω και λίγο τα εκατομμύρια θύματα του φονικών Τσουνάμι, τις όποιες«Κατρίνιν», τους σεισμούς και τα θύματα του πολέμου όπου γής.Τα θύματα που οι κυβερνήσεις, ιδιαίτερα οι πολεμοκάπηλοι Μπούς και Μπλέρ, που ούτε τις διακοπές τους διακόπτουν, μα και ούτε ποτέ κατάλαβαν το μέγεθος των καταστροφων. Και αφού δεν καταλαβαίνουν αρκούνται σε εξαγγελίες για βοήθεια μερικών εκατομμυρίων δολαρίων, οταν η επανόρθωση των ζημιών και η επαναφορά της ζωής εστω στους προηγούμενους ρυθμούς προϋποθέτων πολλά δίς.
Και όταν συμβεί, να μην υπάρχουν δυτικοί μεταξύ των θυμάτων, τα Τσουνάμι, οι σεισμοί και οι επιδημίες με χιλιάδες νεκρούς, τραυματίες και εκατομμύρια άστεγους σε αυτές τις περιοχές, μπορεί να ειχε θεωρηθεί φυσική καταστροφή ρουτίνας. Ομως το Τσουνάμι στο Ιράκ δεν λέει να σταματήσει.
Η αυθόρμητη και αφειλώδευτη βοήθεια των απλών ανθρώπων της χώρας μας προς τα θύματα των όποιων καταστροφών, που κάθε φορά εκφράζεται με τους τηλεμαραθώνιους και τις πρωτοβουλίες της ΓΕΣΕ, της ΑΔΕΔΥ, τους Δήμους, τις Νομαρχίες, την Εκκλησία,

τους καλλιτέχνες, αλλα και τους φορείς των πολιτών και μενονωμένα άτομα ακόμα, φέρνει στην προσκήνιο το απόθεμα ανθρωπιάς και κατανόησης που υπάρχει στη χώρα μας για τους κολασμένους του πλανήτη.
Γι αυτούς που πολλοί-δεν ξέρουμε ούτε κάν που ειναι οι πατρίδες τους. Γι αυτούς τους ξοφλημένους και υποτελείς στο παγκόσμιο σύστημα παραγωγής. Τους ανθρώπους που το σύστημα δεν τους αγαπήσαμε ποτέ ζωντανούς και που μέσω της ληστρικής εκμετάλλευσης και της αδιαφορίας δοφόνησε και την ίδια την ανθρώπινη αξία τους. Μετά από κάθε μεγάλη φυσική καταστροφή καλούμαστε από αυτό το ίδιο το σύστημα, να τους συμπαρασταθούμε, λές και οι άνθρωποι περίμεναν τη δική τους εντολή για να εκφράσουν την ανθρωπιά και την αλληλεγγύη.
Την αλληλεγγύη που υπάρχει πάντα απλόχερη στη χώρα μας, οχι μόνο σαν ανάμνηση των σχετικά κοντινών δύσκολων χρόνων ή επιβίωση και επιβεβαίωση «ψυχοπονιάς», αλλα σαν μια συνειδητή ανθρώπινη και πολιτική στάση. Αλλωστε, και στις άλλες αναπτυγμένες χώρες διαπιστώνει κανείς ανάλογη κινητοποίηση των πολιτών.
Πρόκειται για ενα φαινόμενο, που σε ενα μεγάλο βαθμό το οφείλουμε στην διεθνοποίηση της επικοινωνίας και στη συνειδητοποίηση των λαών οτι ο πλανήτης ειναι ενα μικρό χωρίο και οτι αυτού του μεγέθους προβλήματα δεν μπορούν να λυθούν χωρίς την παγκόσμια συνεργασία και συμπραράσταση. Χωρίς την ισχυροποίηση και την συμμετοχή του ΟΗΕ. Ενα γεγονός που δείχνει οτι οι ανθρωποι, δεν εχουν να χωρίσουν τίποτε και οτι ενας αλλος κόσμος ειναι μπορετός, οπως εκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι βροντοφωνάζουν με ολη τη δύναμη της ψυχής στις διεθνείς εκδηλώσεις κατά του οδοστρωτήρα της Νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης.
Και μια «λεπτομέρεια» με σημασία ειναι το γεγονός οτι, η κάθε φορά υποσχημένη βοήθεια απ τις κυβερνήσεις του δυτικού κόσμου, ποτέ δεν ειναι οπως το καλεί η ανάγκη μετρητοίς, ούτε μελλοντικά κονδύλια, αλλα χαμηλότοκα δάνεια και οχι βοήθεια!
Ειναι φανερή η απόσταση ανάμεσα στους λαούς που γέμισαν με την ανθρωπιά τους τα οποια «ταμεία αλληλεγγύης» και των πλουσίων και ειδικά των δανειστριών χωρών και τραπεζών, που διαχειρίζονται τα κεφάλαια του παγκοσμίου χρέους. Τα χρέη αυτά που έχουν εισπραχθεί στο πολλαπλάσιο, αν δεν παραγραφούν θα αποτελέσουν κάποια μέρα μπούμεραγκ για τους άπληστους.
Το 2005 μας αποχαιρέτησε αναδεικνύοντας περισσότερο από κάθε αλλη φορά τα προβλήματα, που-πέρα απ αυτά που εχει η κάθε χώρας-δημιουργούν παρενέργειες στους πολίτες, τις κοινωνίες και τις συνθήκες διαβίωσης. Δίπλα ομως στα απαισιόδοξα έχουμε, ευτυχώς στη χώρα μας την παρέμβαση των δύο οργάνων (Ολομέλεια Δικηγορικών Συλλόγων και Ενώσεων Εισαγγεέων) ενα αξιόλογο δείγμα αντοχής του ελληνικού δικαιϊκου πολιτισμούς μας και της δημοκρατίας μας ανάχωμα απέναντι στις νέες ισοπεδωτικές πρακτικές.
Ίσως το μεγαλύτερο διακύβευμα τα επόμενα χρόνια να αποτελεί κατά πόσο το αξιακό σύστημα που βασίζεται στις ατομικές ελευθερίες, τις ανθρωπιστικές αξίες και την κοινωνική αλληλεγγύη θα επιβιώσει ή θα αποτελέσει και αυτό «παράπλευρη απώλεια» του λεγομένου πολέμου κατά της τρομοκρατίας.
Με οδηγό λοιπόν, τις αξίεςτης αλληλεγγύης και της προσφοράς, με κίντρο την ελπίδα για ενα δίκαιο, ειρηνικό και δημοκρατικό κόσμο, με δύναμη την ενότητα, με κριτήριο την κοινωνική, πολιτική πράξη, μπορούμε να ανοίξουμε δρόμους. Δεν αξίζει να προσπαθήσουμε σ εναν τέτοιο κόσμο;
Επειδή εχουν συμβεί πάνπολλα στο παρελθόν. Οχι βέβαια οτι σαν λαός θέλουμε να είμαστε δίσπιστοι και μίζεροι, αλλα αν κάποιος εκπρόσωπος των τραπεζών μας διαβεβαίωνε, οτι οι τράπεζες κάθε φορά που θα συμβούν κάποιες φυσικές καταστροφές, δεν θα κρατήσουν τη «νόμιμη» προμήθεια απ τη διαχείση της ανθρωπιστικής βοήθειας, θα νιώθαμε πιό αισιόδοξοι για το μέλλον του πλανήτη. Κάλη χρονιά και με υγεία.

Βέροια 3 Ιανουαρίου 2006 Κόγιας Νίκος.

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΚΑΙ Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΚΑΙ ΕΛΠΙΔΑ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑΣ.

Συνήθως κάθε τέλος του χρόνου κάνουμε κάποιον απολογισμό : σαν άτομα, οικογένεια, λαός, αλλα και ανθρωπότητα. Ο φετινός απολογισμός αν δεν απαγοητεύει δεν ενθαρρύνει. Και δεν ενθαρρύνει γιατί βαριά ειναι η κληρονομιά που αφήνει ο παλιός στο Νέο. Στενεύουν τα περιθώρια για άμεσες και αισιόδοξες προβλέψεις. Ο στυγνός νεοφιλελευθερισμός και η αδίσταχτη μονομερή παγκοσμιοποίηση. Η απόρριψη του διαφορετικού και η βίαιη ομοιογενοποίηση. Το μεγάλο δημοκρατικό και κοινωνικό έλλειμμα, το περιθώριο, οραστισμός, ο ακροδεξιός επεκτατισμός, το πετρέλοιο και ανισότητα.είνα που γενούν την πείνα. Η συχνότητα των φυσικών καταστροφών, η κρίση στον Ινδικό και τη Μέση Ανατολή, απλώνει τη σκιά της και υπενθυμίζει στους λαούς του κόσμου με τραγικό τρόπο, τα αδιέξοδα και τις ανισότητες που απειλούν τον πλανήτη.

Χριστιανικές στην πλειοψηφία τους, ειναι οι αναπτυγμένες χώρες, που καλύπτουν πλέον τις βασικές ανάγκες σε τροφή, στέγη, υγεία, μόρφωση και ασφάλεια των λαών τους δαπανώντας ολοένα περισσότερα για το πλήθος των πιό εξελισμένων αναγκών που ανέπτυξαν με τον πολιτισμό τους. Και ομως, οι χώρες αυτές που τον πλούτο τους ως ενα βαθμό, τον οφείλουν στις χώρες για τις οποίες, δεν διαθέτουν ούτε το 0,7% του εισοδήματόςτους που ειχαν συναποφασίσει στον ΟΗΕ για να μειωθεί η φτώχεια έως το 2015. Και αυτό συμβαίνει δυστυχώς τη στιμγή που γνωρίζουμε, οτι πριν απ το τέλος του 20ού αιώνα, με τον πλούτο, τις επιστημονικές γνώσεις και τις τεχνολογίες που έχουν αποκτηθεί, η εξάλειψη της πείνας ,των ασθένειων και του αναλφαβητισμού στον πλανήτη ειναι πλέον εφικτή.

Αντί γι αυτό διατηρούν προς όφελός τους ενα σύστημα οικονομικών, εμπορικών και πολιτικών σχέσεων που αναπαράγει τις ανισότητες και τη φτώχεια, και με τά όπλα της στρατιωτικής τους υπεροχής, κάθε φορά που τα χρειάζεται επιβάλουν τις όποιες απόψεις τους...

Ο τρόπος που αντιδρούν οι ηγεσίες του Δυτικού πολιτισμένου κόσμου. Του κόσμου που δεν εννοεί να απαλλαγεί απ το αποικιακό σύνδομο και ειδικά η «ηγέτιδα» υπερδύναμη. Η φειδωλή μέχρι ελάχιστη χρηματική βοήθεια προς τους δοκιμαζόμενους λαούς του κόσμου, με την επίμονη ως μηδενική οπως αποδείχθηκε τον Σεπτέμβρη παράκαμψη του ΟΗΕ απ τις ΗΠΑ, με αποτέλεσμα να μην καταλήξει σε αποφάσεις ουσιαστικές για μια σειρά κυρίαρχα θέματα: Οπως τα οπλα μαζικής καταστροφής(πυρηνικά, αστρικά) για τα οποία δεν αποφασίστηκε ούτε κάν ο περιορισμός τους, πόσο μάλλον η κατάργηση και η καταστροφή τους που ειναι το ζητούμενο των Ανθρώπων οπου Γής.

Η άνιση για μια ακόμη φορά αποτυχημένη συγκρότησει του Συμβουλίου Ασφαλείας. Η ιστορική Επιτροπή του ΟΗΕ για τα Δικαιωμάτων του Ανθρώπου οδηγείται σε διάλυση. Και το κυριότερο, δεν διασφαλίστηκε με δεσμευτικές αποφάσεις της Γενικής Συνέλευσης, για τους στόχους της Νέας χιλιετίας οπως: η καταπολέμηση της φτώχιας, των ασθενειών στον 3ο και τον 4ο κόσμο, την αναπαραγωγή των αντιλήψεων που συνιστούν τον ιδεολογικό πυρήνα του κοινωνικού και φυλετικού ρατσισμού, σαν προέκταση των θεωριών περί «καθαρότητας» των πολιτισμών.

Η δογματική προσήλωση στις προτεραιότητες του «πολέμου και της τρομοκρατίας» και την αδιαφορία για τις μεγάλες πλανητικές απειλές. Απειλες, των οποίων η αντιμετώπιση επιβάλλει τη διεθνή συνεργασία και την ανατροπή των Νεοφιλελεύθερων πολιτικών. Ολα αυτά και πολλά αλλα συνιστούν αρνητικές προσημειώσεις του παλιού πάνω στον καινούριο χρόνο.

Συγκλονισμένοι δηλώνουν ολοι οι ηγέτες του πλανήτη απ τις πρωτοφανείς φυσικές καταστροφές, χωρίς στο μεταξύ να κάνουν αναφορά στις αιτίες που τις προκαλούν και κυρίως πως και πότε θα επανέλθει η ζωή ... Και η Ευρώπη αμήχανη τη στιγμή, που στο όνομα της «ασφάλεια» ξεθεμελιώνεται η δημοκρατία, υποθηκεύεται η ελευθερία,

υπονομεύονται τα ανθρώπινα δικαιώματα και δολοφονείται βάναυσα το δικαίωμα στην εργασίας, παραβιάζοντας άμεσα το δικαίωμα στη ζωή.
Τέσερα χρόνια μετά το τρομοκρατικό χτύπημα της 11ης Σεπτεμβρίου του 2001, η «ανταγωνιστική» σχέση μεταξύ «ασφάλειας» και δημοκρατίας συνεχίζει να αναδιαμορφώνεται κατά τρόπο ετεροβαρή υπέρ της τρομοκρατίας Εν ονόματι της «ασφάλειας» οι κατασταλτικοί θεσμοί και οι όποιοι μηχανισμοί ενισχύονται, ενώ απ την αλλη πλευρά θεμελιώδη δικαιώματα και εγγυήσεις της δημοκρατίας και του κοινωνικού κράτους υποχωρούν σε απαράδεκτο βαθμό.
Οι περιορισμοί αυτοί συνδέονται σε μεγάλο βαθμό με την κρίση του κοινωνικού κράτους, την κατεδάφιση των κοινωνικών δικαιωμάτων και την «υποκατάσταση» των μηχανισμών κοινωνικής προστασίας από μέτρα επιτήρησης και καταστολής. Μέτρα που αναστρέφουν τη συλλογική συνείδηση και την τάση παραμόρφωσης του ισοζυγίου μεταξύ «ασφάλειας» και δημακρατίας, με αποκορύφωμα τους ανελέητους ιδιωτικούς στρατούς!
Κεντρικό ρόλο και την κύρια ευθύνη, σε αυτή την αναζητούμενη αλλαγή των παγκοσμίων συσχετισμών τον εχει η Ευρώπη. Η Ευρώπη, που ακόμα πορεύεται μακάρια, χλωμή και αμήχανη, μακριά απ τις αγωνίες των πολιτών της διαιρεμένη στην «Παλιά» ήπειρο του γαλλο-γερμανικού άξονα και τη «Νέα» των φιλοαμερικανικών Εταιρειών και του ΝΑΤΟ.
Η Ευρώπη για να ξαναβρεί τον εαυτό της, πρέπει να απαλλαγεί απ το σύνδρομο του αποικισμού και οχι μόνο, αλλα και να αναλάβει πλήρως την ευθύνη για ό,τι συμβαίνει σήμερα στον τρίπο κόσμο. Εκτός απ το σύνδρομο του αποικισμού, πρέπει να απαλλαγεί και απ το καταστροφικό συνδρομο του «Σχεδίου Μάρσαλ», που στο όνομα του αντικομμουνισμού υπόταξε, αν δεν παράδωσε ολους τους εθνικούς αμυντικούς, κατασταλτικούς και όποιους αλλους μηχανισμούς υπό την αμερικάνικη ηγεσία σε βαθμό που να προσγειώνονται εν αγνοία στα εδάφη της αμερικάνικα αεροπλάνα ...
Η Ερώπη, που παρ' οτι δημόσια κράτησε αποστάσεις απ τις πρακτικές του Μούς και του Μπλέρ, για τους ποιό πάνω λόγους, δεν τήρησε την ιδια στάση πίσω απ τις κλειστές πόρτες, ίσως επειδή ολες οι πληροφορίες έλεγαν οτι υφηλόβαθμα στελέχη των ευρωπαϊκών κυβερνήσεων γνώριζαν τις δραστηριότητες και τις μεθόδους της CIA, αλλά...δεν αφήναν καθόλου περιθώρια ελιγμών.
Και η Ελλάδα, πληρώνοντας τον Ολυμπιακό μεγαλοϊδεατισμό της, βρίσκεται αντιμέτωπη με πολλαπλά κοινωνικά ελλείμματα, με αυξημένη ανεργία, την αχαλύνωτη ακρίβεια και το ενα Νέο κύμα νεοφιλελεύθερης πολιτικής, που κορυφώθηκε αμέσως μετά τη διακομματική συναίνεση για την εκλογή του Προέδρου της δημοκρατίας, με όλα τα γνωστά επακόλουθα της Εκκλησιαστικής, Δικαστικής, Δημοσιονομικής και όποιας αλλης διαπλοκής.
Η ελπίδα, παρά τις αντιφάσεις και τα οικονομικά αδιέξοδα, σε μιά Ευρώπη που θα πρέπει να αποκτήσει συνείδηση οχι μόνο για τη δική της αλλαγής, αλλα συνολικά για μια διαφορετική πορεία του πλανήτη. Η ελπίδα στις κινητοποιήσεις των πολιτών, για εναν κόσμο στον οποίο τα κέρδη δεν θα ειναι πάνω απ τους ανθρώπους, για δημοκρατικές και ισότιμες διεθνείς σχέσεις, για εναν κόσμο που θα χωράει πολλούς και διαφορετικούς κόσμους.
Ελπίδα και παράδειγμα ο δραστήριος ρόλος της κοινωνίας των πολιτών και στη συγκεκριμένη περίπτωση, οι μή κυβερνητικές οργανώσεις και το ατομικό παράδειγμα, που δεν λύνει βέβαια το πρόβλημα μιας τέτοιας έκτασης καταστροφή, ανακουφίζει ομως εστω και λίγο τα εκατομμύρια θύματα του φονικών Τσουνάμι, τις όποιες«Κατρίνιν», τους σεισμούς και τα θύματα του πολέμου όπου γής.Τα θύματα που οι κυβερνήσεις, ιδιαίτερα οι πολεμοκάπηλοι Μπούς και Μπλέρ, που ούτε τις διακοπές τους διακόπτουν, μα και ούτε ποτέ κατάλαβαν το μέγεθος των καταστροφων. Και αφού δεν καταλαβαίνουν αρκούνται σε εξαγγελίες για βοήθεια μερικών εκατομμυρίων δολαρίων, οταν η επανόρθωση των ζημιών και η επαναφορά της ζωής εστω στους προηγούμενους ρυθμούς προϋποθέτων πολλά δίς.
Και όταν συμβεί, να μην υπάρχουν δυτικοί μεταξύ των θυμάτων, τα Τσουνάμι, οι σεισμοί και οι επιδημίες με χιλιάδες νεκρούς, τραυματίες και εκατομμύρια άστεγους σε αυτές τις περιοχές, μπορεί να ειχε θεωρηθεί φυσική καταστροφή ρουτίνας. Ομως το Τσουνάμι στο Ιράκ δεν λέει να σταματήσει.

Η αυθόρμητη και αφειλώδευτη βοήθεια των απλών ανθρώπων της χώρας μας προς τα θύματα των όποιων καταστροφών, που κάθε φορά εκφράζεται με τους τηλεμαραθώνιους και τις πρωτοβουλίες της ΓΕΣΕ, της ΑΔΕΔΥ, τους Δήμους, τις Νομαρχίες, την Εκκλησία, τους καλλιτέχνες, αλλα και τους φορείς των πολιτών και μενονωμένα άτομα ακόμα, φέρνει στην προσκήνιο το απόθεμα ανθρωπιάς και κατανόησης που υπάρχει στη χώρα μας για τους κολασμένους του πλανήτη.
Γι αυτούς που πολλοί-δεν ξέρουμε ούτε κάν που ειναι οι πατρίδες τους. Γι αυτούς τους ξοφλημένους και υποτελείς στο παγκόσμιο σύστημα παραγωγής. Τους ανθρώπους που το σύστημα δεν τους αγαπήσαμε ποτέ ζωντανούς και που μέσω της ληστρικής εκμετάλλευσης και της αδιαφορίας δοφόνησε και την ίδια την ανθρώπινη αξία τους. Μετά από κάθε μεγάλη φυσική καταστροφή καλούμαστε από αυτό το ίδιο το σύστημα, να τους συμπαρασταθούμε, λές και οι άνθρωποι περίμεναν τη δική τους εντολή για να εκφράσουν την ανθρωπιά και την αλληλεγγύη.
Την αλληλεγγύη που υπάρχει πάντα απλόχερη στη χώρα μας, οχι μόνο σαν ανάμνηση των σχετικά κοντινών δύσκολων χρόνων ή επιβίωση και επιβεβαίωση «ψυχοπονιάς», αλλα σαν μια συνειδητή ανθρώπινη και πολιτική στάση. Αλλωστε, και στις άλλες αναπτυγμένες χώρες διαπιστώνει κανείς ανάλογη κινητοποίηση των πολιτών.
Πρόκειται για ενα φαινόμενο, που σε ενα μεγάλο βαθμό το οφείλουμε στην διεθνοποίηση της επικοινωνίας και στη συνειδητοποίηση των λαών οτι ο πλανήτης ειναι ενα μικρό χωρίο και οτι αυτού του μεγέθους προβλήματα δεν μπορούν να λυθούν χωρίς την παγκόσμια συνεργασία και συμπραράσταση. Χωρίς την ισχυροποίηση και την συμμετοχή του ΟΗΕ. Ενα γεγονός που δείχνει οτι οι ανθρωποι, δεν εχουν να χωρίσουν τίποτε και οτι ενας αλλος κόσμος ειναι μπορετός, οπως εκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι βροντοφωνάζουν με ολη τη δύναμη της ψυχής στις διεθνείς εκδηλώσεις κατά του οδοστρωτήρα της Νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης.
Και μια «λεπτομέρεια» με σημασία ειναι το γεγονός οτι, η κάθε φορά υποσχημένη βοήθεια απ τις κυβερνήσεις του δυτικού κόσμου, ποτέ δεν ειναι οπως το καλεί η ανάγκη μετρητοίς, ούτε μελλοντικά κονδύλια, αλλα χαμηλότοκα δάνεια και οχι βοήθεια!
Ειναι φανερή η απόσταση ανάμεσα στους λαούς που γέμισαν με την ανθρωπιά τους τα οποια «ταμεία αλληλεγγύης» και των πλουσίων και ειδικά των δανειστριών χωρών και τραπεζών, που διαχειρίζονται τα κεφάλαια του παγκοσμίου χρέους. Τα χρέη αυτά που έχουν εισπραχθεί στο πολλαπλάσιο, αν δεν παραγραφούν θα αποτελέσουν κάποια μέρα μπούμεραγκ για τους άπληστους.
Το 2005 μας αποχαιρέτησε αναδεικνύοντας περισσότερο από κάθε αλλη φορά τα προβλήματα, που-πέρα απ αυτά που εχει η κάθε χώρας-δημιουργούν παρενέργειες στους πολίτες, τις κοινωνίες και τις συνθήκες διαβίωσης. Δίπλα ομως στα απαισιόδοξα έχουμε, ευτυχώς στη χώρα μας την παρέμβαση των δύο οργάνων (Ολομέλεια Δικηγορικών Συλλόγων και Ενώσεων Εισαγγεέων) ενα αξιόλογο δείγμα αντοχής του ελληνικού δικαιϊκου πολιτισμούς μας και της δημοκρατίας μας ανάχωμα απέναντι στις νέες ισοπεδωτικές πρακτικές.
Ίσως το μεγαλύτερο διακύβευμα τα επόμενα χρόνια να αποτελεί κατά πόσο το αξιακό σύστημα που βασίζεται στις ατομικές ελευθερίες, τις ανθρωπιστικές αξίες και την κοινωνική αλληλεγγύη θα επιβιώσει ή θα αποτελέσει και αυτό «παράπλευρη απώλεια» του λεγομένου πολέμου κατά της τρομοκρατίας.
Με οδηγό λοιπόν, τις αξίεςτης αλληλεγγύης και της προσφοράς, με κίντρο την ελπίδα για ενα δίκαιο, ειρηνικό και δημοκρατικό κόσμο, με δύναμη την ενότητα, με κριτήριο την κοινωνική, πολιτική πράξη, μπορούμε να ανοίξουμε δρόμους. Δεν αξίζει να προσπαθήσουμε σ εναν τέτοιο κόσμο;
Επειδή εχουν συμβεί πάνπολλα στο παρελθόν. Οχι βέβαια οτι σαν λαός θέλουμε να είμαστε δίσπιστοι και μίζεροι, αλλα αν κάποιος εκπρόσωπος των τραπεζών μας διαβεβαίωνε, οτι οι τράπεζες κάθε φορά που θα συμβούν κάποιες φυσικές καταστροφές, δεν θα κρατήσουν τη «νόμιμη» προμήθεια απ τη διαχείση της ανθρωπιστικής βοήθειας, θα νιώθαμε πιό αισιόδοξοι για το μέλλον του πλανήτη. Κάλη χρονιά και με υγεία.
Βέροια 3 Ιανουαρίου 2006 Κόγιας Νίκος.

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΚΑΙ Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΚΑΙ ΕΛΠΙΔΑ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑΣ.

Συνήθως κάθε τέλος του χρόνου κάνουμε κάποιον απολογισμό : σαν άτομα, οικογένεια, λαός, αλλα και ανθρωπότητα. Ο φετινός απολογισμός αν δεν απαγοητεύει δεν ενθαρρύνει. Και δεν ενθαρρύνει γιατί βαριά ειναι η κληρονομιά που αφήνει ο παλιός στο Νέο. Στενεύουν τα περιθώρια για άμεσες και αισιόδοξες προβλέψεις. Ο στυγνός νεοφιλελευθερισμός και η αδίσταχτη μονομερή παγκοσμιοποίηση. Η απόρριψη του διαφορετικού και η βίαιη ομοιογενοποίηση. Το μεγάλο δημοκρατικό και κοινωνικό έλλειμμα, το περιθώριο, οραστισμός, ο ακροδεξιός επεκτατισμός, το πετρέλοιο και ανισότητα.είνα που γενούν την πείνα. Η συχνότητα των φυσικών καταστροφών, η κρίση στον Ινδικό και τη Μέση Ανατολή, απλώνει τη σκιά της και υπενθυμίζει στους λαούς του κόσμου με τραγικό τρόπο, τα αδιέξοδα και τις ανισότητες που απειλούν τον πλανήτη.

Χριστιανικές στην πλειοψηφία τους, ειναι οι αναπτυγμένες χώρες, που καλύπτουν πλέον τις βασικές ανάγκες σε τροφή, στέγη, υγεία, μόρφωση και ασφάλεια των λαών τους δαπανώντας ολοένα περισσότερα για το πλήθος των πιό εξελισμένων αναγκών που ανέπτυξαν με τον πολιτισμό τους. Και ομως, οι χώρες αυτές που τον πλούτο τους ως ενα βαθμό, τον οφείλουν στις χώρες για τις οποίες, δεν διαθέτουν ούτε το 0,7% του εισοδήματόςτους που ειχαν συναποφασίσει στον ΟΗΕ για να μειωθεί η φτώχεια έως το 2015. Και αυτό συμβαίνει δυστυχώς τη στιμγή που γνωρίζουμε, οτι πριν απ το τέλος του 20ού αιώνα, με τον πλούτο, τις επιστημονικές γνώσεις και τις τεχνολογίες που έχουν αποκτηθεί, η εξάλειψη της πείνας ,των ασθένειων και του αναλφαβητισμού στον πλανήτη ειναι πλέον εφικτή.

Αντί γι αυτό διατηρούν προς όφελός τους ενα σύστημα οικονομικών, εμπορικών και πολιτικών σχέσεων που αναπαράγει τις ανισότητες και τη φτώχεια, και με τά όπλα της στρατιωτικής τους υπεροχής, κάθε φορά που τα χρειάζεται επιβάλουν τις όποιες απόψεις τους...

Ο τρόπος που αντιδρούν οι ηγεσίες του Δυτικού πολιτισμένου κόσμου. Του κόσμου που δεν εννοεί να απαλλαγεί απ το αποικιακό σύνδομο και ειδικά η «ηγέτιδα» υπερδύναμη. Η φειδωλή μέχρι ελάχιστη χρηματική βοήθεια προς τους δοκιμαζόμενους λαούς του κόσμου, με την επίμονη ως μηδενική οπως αποδείχθηκε τον Σεπτέμβρη παράκαμψη του ΟΗΕ απ τις ΗΠΑ, με αποτέλεσμα να μην καταλήξει σε αποφάσεις ουσιαστικές για μια σειρά κυρίαρχα θέματα: Οπως τα οπλα μαζικής καταστροφής(πυρηνικά, αστρικά) για τα οποία δεν αποφασίστηκε ούτε κάν ο περιορισμός τους, πόσο μάλλον η κατάργηση και η καταστροφή τους που ειναι το ζητούμενο των Ανθρώπων οπου Γής.

Η άνιση για μια ακόμη φορά αποτυχημένη συγκρότησει του Συμβουλίου Ασφαλείας. Η ιστορική Επιτροπή του ΟΗΕ για τα Δικαιωμάτων του Ανθρώπου οδηγείται σε διάλυση. Και το κυριότερο, δεν διασφαλίστηκε με δεσμευτικές αποφάσεις της Γενικής Συνέλευσης, για τους στόχους της Νέας χιλιετίας οπως: η καταπολέμηση της φτώχιας, των ασθενειών στον 3ο και τον 4ο κόσμο, την αναπαραγωγή των αντιλήψεων που συνιστούν τον ιδεολογικό πυρήνα του κοινωνικού και φυλετικού ρατσισμού, σαν προέκταση των θεωριών περί «καθαρότητας» των πολιτισμών.

Η δογματική προσήλωση στις προτεραιότητες του «πολέμου και της τρομοκρατίας» και την αδιαφορία για τις μεγάλες πλανητικές απειλές. Απειλες, των οποίων η αντιμετώπιση επιβάλλει τη διεθνή συνεργασία και την ανατροπή των Νεοφιλελεύθερων πολιτικών. Ολα αυτά και πολλά αλλα συνιστούν αρνητικές προσημειώσεις του παλιού πάνω στον καινούριο χρόνο.

Συγκλονισμένοι δηλώνουν ολοι οι ηγέτες του πλανήτη απ τις πρωτοφανείς φυσικές καταστροφές, χωρίς στο μεταξύ να κάνουν αναφορά στις αιτίες που τις προκαλούν και κυρίως πως και πότε θα επανέλθει η ζωή ... Και η Ευρώπη αμήχανη τη στιγμή, που στο όνομα της «ασφάλεια» ξεθεμελιώνεται η δημοκρατία, υποθηκεύεται η ελευθερία, υπονομεύονται τα ανθρώπινα δικαιώματα και δολοφονείται βάναυσα το δικαίωμα στην εργασίας, παραβιάζοντας άμεσα το δικαίωμα στη ζωή.

Τέσερα χρόνια μετά το τρομοκρατικό χτύπημα της 11ης Σεπτεμβρίου του 2001, η «ανταγωνιστική» σχέση μεταξύ «ασφάλειας» και δημοκρατίας συνεχίζει να αναδιαμορφώνεται κατά τρόπο ετεροβαρή υπέρ της τρομοκρατίας Εν ονόματι της «ασφάλειας» οι κατασταλτικοί θεσμοί και οι όποιοι μηχανισμοί ενισχύονται, ενώ απ την αλλη πλευρά θεμελιώδη δικαιώματα και εγγυήσεις της δημοκρατίας και του κοινωνικού κράτους υποχωρούν σε απαράδεκτο βαθμό.
Οι περιορισμοί αυτοί συνδέονται σε μεγάλο βαθμό με την κρίση του κοινωνικού κράτους, την κατεδάφιση των κοινωνικών δικαιωμάτων και την «υποκατάσταση» των μηχανισμών κοινωνικής προστασίας από μέτρα επιτήρησης και καταστολής. Μέτρα που αναστρέφουν τη συλλογική συνείδηση και την τάση παραμόρφωσης του ισοζυγίου μεταξύ «ασφάλειας» και δημακρατίας, με αποκορύφωμα τους ανελέητους ιδιωτικούς στρατούς!
Κεντρικό ρόλο και την κύρια ευθύνη, σε αυτή την αναζητούμενη αλλαγή των παγκοσμίων συσχετισμών τον εχει η Ευρώπη. Η Ευρώπη, που ακόμα πορεύεται μακάρια, χλωμή και αμήχανη, μακριά απ τις αγωνίες των πολιτών της διαιρεμένη στην «Παλιά» ήπειρο του γαλλο-γερμανικού άξονα και τη «Νέα» των φιλοαμερικανικών Εταιρειών και του ΝΑΤΟ.
Η Ευρώπη για να ξαναβρεί τον εαυτό της, πρέπει να απαλλαγεί απ το σύνδρομο του αποικισμού και οχι μόνο, αλλα και να αναλάβει πλήρως την ευθύνη για ό,τι συμβαίνει σήμερα στον τρίπο κόσμο. Εκτός απ το σύνδρομο του αποικισμού, πρέπει να απαλλαγεί και απ το καταστροφικό συνδρομο του «Σχεδίου Μάρσαλ», που στο όνομα του αντικομμουνισμού υπόταξε, αν δεν παράδωσε ολους τους εθνικούς αμυντικούς, κατασταλτικούς και όποιους αλλους μηχανισμούς υπό την αμερικάνικη ηγεσία σε βαθμό που να προσγειώνονται εν αγνοία στα εδάφη της αμερικάνικα αεροπλάνα ...
Η Ερώπη, που παρ' οτι δημόσια κράτησε αποστάσεις απ τις πρακτικές του Μούς και του Μπλέρ, για τους ποιό πάνω λόγους, δεν τήρησε την ιδια στάση πίσω απ τις κλειστές πόρτες, ίσως επειδή ολες οι πληροφορίες έλεγαν οτι υφηλόβαθμα στελέχη των ευρωπαϊκών κυβερνήσεων γνώριζαν τις δραστηριότητες και τις μεθόδους της CIA, αλλά...δεν αφήναν καθόλου περιθώρια ελιγμών.
Και η Ελλάδα, πληρώνοντας τον Ολυμπιακό μεγαλοϊδεατισμό της, βρίσκεται αντιμέτωπη με πολλαπλά κοινωνικά ελλείμματα, με αυξημένη ανεργία, την αχαλύνωτη ακρίβεια και το ενα Νέο κύμα νεοφιλελεύθερης πολιτικής, που κορυφώθηκε αμέσως μετά τη διακομματική συναίνεση για την εκλογή του Προέδρου της δημοκρατίας, με όλα τα γνωστά επακόλουθα της Εκκλησιαστικής, Δικαστικής, Δημοσιονομικής και όποιας αλλης διαπλοκής.
Η ελπίδα, παρά τις αντιφάσεις και τα οικονομικά αδιέξοδα, σε μιά Ευρώπη που θα πρέπει να αποκτήσει συνείδηση οχι μόνο για τη δική της αλλαγής, αλλα συνολικά για μια διαφορετική πορεία του πλανήτη. Η ελπίδα στις κινητοποιήσεις των πολιτών, για εναν κόσμο στον οποίο τα κέρδη δεν θα ειναι πάνω απ τους ανθρώπους, για δημοκρατικές και ισότιμες διεθνείς σχέσεις, για εναν κόσμο που θα χωράει πολλούς και διαφορετικούς κόσμους.
Ελπίδα και παράδειγμα ο δραστήριος ρόλος της κοινωνίας των πολιτών και στη συγκεκριμένη περίπτωση, οι μή κυβερνητικές οργανώσεις και το ατομικό παράδειγμα, που δεν λύνει βέβαια το πρόβλημα μιας τέτοιας έκτασης καταστροφή, ανακουφίζει ομως εστω και λίγο τα εκατομμύρια θύματα του φονικών Τσουνάμι, τις όποιες«Κατρίνιν», τους σεισμούς και τα θύματα του πολέμου όπου γής.Τα θύματα που οι κυβερνήσεις, ιδιαίτερα οι πολεμοκάπηλοι Μπούς και Μπλέρ, που ούτε τις διακοπές τους διακόπτουν, μα και ούτε ποτέ κατάλαβαν το μέγεθος των καταστροφων. Και αφού δεν καταλαβαίνουν αρκούνται σε εξαγγελίες για βοήθεια μερικών εκατομμυρίων δολαρίων, οταν η επανόρθωση των ζημιών και η επαναφορά της ζωής εστω στους προηγούμενους ρυθμούς προϋποθέτων πολλά δίς. Και όταν συμβεί, να μην υπάρχουν δυτικοί μεταξύ των θυμάτων, τα Τσουνάμι, οι σεισμοί και οι επιδημίες με χιλιάδες νεκρούς, τραυματίες και εκατομμύρια άστεγους σε αυτές τις περιοχές, μπορεί να ειχε θεωρηθεί φυσική καταστροφή ρουτίνας. Ομως το Τσουνάμι στο Ιράκ δεν λέει να σταματήσει.
Η αυθόρμητη και αφειλώδευτη βοήθεια των απλών ανθρώπων της χώρας μας προς τα θύματα των όποιων καταστροφών, που κάθε φορά εκφράζεται με τους τηλεμαραθώνιους και τις πρωτοβουλίες της ΓΕΣΕ, της ΑΔΕΔΥ, τους Δήμους, τις Νομαρχίες, την Εκκλησία,

τους καλλιτέχνες, αλλα και τους φορείς των πολιτών και μενονωμένα άτομα ακόμα, φέρνει στην προσκήνιο το απόθεμα ανθρωπιάς και κατανόησης που υπάρχει στη χώρα μας για τους κολασμένους του πλανήτη.
Γι αυτούς που πολλοί-δεν ξέρουμε ούτε κάν που ειναι οι πατρίδες τους. Γι αυτούς τους ξοφλημένους και υποτελείς στο παγκόσμιο σύστημα παραγωγής. Τους ανθρώπους που το σύστημα δεν τους αγαπήσαμε ποτέ ζωντανούς και που μέσω της ληστρικής εκμετάλλευσης και της αδιαφορίας δοφόνησε και την ίδια την ανθρώπινη αξία τους. Μετά από κάθε μεγάλη φυσική καταστροφή καλούμαστε από αυτό το ίδιο το σύστημα, να τους συμπαρασταθούμε, λές και οι άνθρωποι περίμεναν τη δική τους εντολή για να εκφράσουν την ανθρωπιά και την αλληλεγγύη.
Την αλληλεγγύη που υπάρχει πάντα απλόχερη στη χώρα μας, οχι μόνο σαν ανάμνηση των σχετικά κοντινών δύσκολων χρόνων ή επιβίωση και επιβεβαίωση «ψυχοπονιάς», αλλα σαν μια συνειδητή ανθρώπινη και πολιτική στάση. Αλλωστε, και στις άλλες αναπτυγμένες χώρες διαπιστώνει κανείς ανάλογη κινητοποίηση των πολιτών.
Πρόκειται για ενα φαινόμενο, που σε ενα μεγάλο βαθμό το οφείλουμε στην διεθνοποίηση της επικοινωνίας και στη συνειδητοποίηση των λαών οτι ο πλανήτης ειναι ενα μικρό χωρίο και οτι αυτού του μεγέθους προβλήματα δεν μπορούν να λυθούν χωρίς την παγκόσμια συνεργασία και συμπραράσταση. Χωρίς την ισχυροποίηση και την συμμετοχή του ΟΗΕ. Ενα γεγονός που δείχνει οτι οι ανθρωποι, δεν εχουν να χωρίσουν τίποτε και οτι ενας αλλος κόσμος ειναι μπορετός, οπως εκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι βροντοφωνάζουν με ολη τη δύναμη της ψυχής στις διεθνείς εκδηλώσεις κατά του οδοστρωτήρα της Νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης.
Και μια «λεπτομέρεια» με σημασία ειναι το γεγονός οτι, η κάθε φορά υποσχημένη βοήθεια απ τις κυβερνήσεις του δυτικού κόσμου, ποτέ δεν ειναι οπως το καλεί η ανάγκη μετρητοίς, ούτε μελλοντικά κονδύλια, αλλα χαμηλότοκα δάνεια και οχι βοήθεια!
Ειναι φανερή η απόσταση ανάμεσα στους λαούς που γέμισαν με την ανθρωπιά τους τα οποια «ταμεία αλληλεγγύης» και των πλουσίων και ειδικά των δανειστριών χωρών και τραπεζών, που διαχειρίζονται τα κεφάλαια του παγκοσμίου χρέους. Τα χρέη αυτά που έχουν εισπραχθεί στο πολλαπλάσιο, αν δεν παραγραφούν θα αποτελέσουν κάποια μέρα μπούμεραγκ για τους άπληστους.
Το 2005 μας αποχαιρέτησε αναδεικνύοντας περισσότερο από κάθε αλλη φορά τα προβλήματα, που-πέρα απ αυτά που εχει η κάθε χώρας-δημιουργούν παρενέργειες στους πολίτες, τις κοινωνίες και τις συνθήκες διαβίωσης. Δίπλα ομως στα απαισιόδοξα έχουμε, ευτυχώς στη χώρα μας την παρέμβαση των δύο οργάνων (Ολομέλεια Δικηγορικών Συλλόγων και Ενώσεων Εισαγγεέων) ενα αξιόλογο δείγμα αντοχής του ελληνικού δικαιϊκου πολιτισμούς μας και της δημοκρατίας μας ανάχωμα απέναντι στις νέες ισοπεδωτικές πρακτικές.
Ίσως το μεγαλύτερο διακύβευμα τα επόμενα χρόνια να αποτελεί κατά πόσο το αξιακό σύστημα που βασίζεται στις ατομικές ελευθερίες, τις ανθρωπιστικές αξίες και την κοινωνική αλληλεγγύη θα επιβιώσει ή θα αποτελέσει και αυτό «παράπλευρη απώλεια» του λεγομένου πολέμου κατά της τρομοκρατίας.
Με οδηγό λοιπόν, τις αξίεςτης αλληλεγγύης και της προσφοράς, με κίντρο την ελπίδα για ενα δίκαιο, ειρηνικό και δημοκρατικό κόσμο, με δύναμη την ενότητα, με κριτήριο την κοινωνική, πολιτική πράξη, μπορούμε να ανοίξουμε δρόμους. Δεν αξίζει να προσπαθήσουμε σ εναν τέτοιο κόσμο;
Επειδή εχουν συμβεί πάνπολλα στο παρελθόν. Οχι βέβαια οτι σαν λαός θέλουμε να είμαστε δίσπιστοι και μίζεροι, αλλα αν κάποιος εκπρόσωπος των τραπεζών μας διαβεβαίωνε, οτι οι τράπεζες κάθε φορά που θα συμβούν κάποιες φυσικές καταστροφές, δεν θα κρατήσουν τη «νόμιμη» προμήθεια απ τη διαχείση της ανθρωπιστικής βοήθειας, θα νιώθαμε πιό αισιόδοξοι για το μέλλον του πλανήτη. Κάλη χρονιά και με υγεία.
Βέροια 3 Ιανουαρίου 2006 Κόγιας Νίκος.

Ο ΒΑΣΑΝΙΣΤΗΣ: ΝΑ ΠΩΣ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΖΟΝΤΑΝ ΤΑ ΚΑΤΗΓΟΡΗΤΗΡΙΑ Η ΠΙΚΡΗ ΓΕΥΣΗ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ

Ο Μέγας Αθανάσιος ειχε πεί για τα βασανιστήρια και το ρόλο που αυτά παίζουν στη κατασκευή κάθε μορφής κατηγορητηρίου. Κατηγορητήρια προσαρμοσμένα στους σκοπούς και στόχους που κάθε φορά επιδιώκει αυτός που δίνει την εντολή. «Τα γαρ εκ βασάνων παρά την εξαρχής γνώμης γινόμενα, ταύτα ου των φοβησθέντων, αλλά των βασανιζόντων εστί βουλήματα». Εκτός και είναι από πέτρα που και αυτή κάποτε σπάει

Δεν θυμάμαι σε πιο βιβλίο το διάβασα αυτό το επιχείρημα και για ποιόν ακριβώς λόγο το επικαλέστηκε ή το χρησιμοποίησε ο Μέγας Αθανάσιος . Πάντος οπως και αν εχει το θέμα δυο ειναι οι εξηγήσεις που μπορεί να δώσει κανείς. Η πρώτη πιστεύω πως θα εννοεί τη θέση του βασανιστή με τον βασανιζόμενο, και στη δεύτερη τη σχέση ανάμεσα στους δυό. Ποιός δηλαδή τελικά εξευτελίζεται.

Σε λίγους μήνες συμπληρώνονται 40 χρόνια από την υπογραφή της Συμφωνίας της Βάρκιζας, που έβαλε τέλος στο πρώτο στάδιο του εμφυλίου σπαραγμού-1942-1945 και ταυτόχρονα δημιούργησε τις προϋποθέσεις για την έναρξη του δευτέρου και ασύγκριτα καταστροφικότερου σταδίου-1945-1949.

Στις φυλακές της Κέρκυρας, μετά τη λήξη του εμφυλίου και τη διάλυση της Μακροννήσου, του τρίκερι και τη Βίδο, δεν θυμάμαι ακριβώς πιό χρόνο με τα στοιχεία που ειχαν συγκεντρωθεί κάναμε μια ευρύτατη συζήτηση τι σημαίνει α) βασανηστήρια, β) πότε γίνονται και για πιό σκοπό γίνονται γ) ποιός απ τους ο βασανιστής η ο βασανιζόμενος τελικά ποιος εξευτελίζεται.

Και μια που ο λόγος για τον τρόπο που κατασκευάζονταν τα κατηγορητήρια, οι συνταγές ηταν πολλές και αξιοποιούνταν όλες. Τα προβλήματα που αντιμετώπιζαν η δοσίλογη Δεξιά, το αγγιλωμένο πολιτικά Κέντρο και οι Αγγλοι ηταν πολλά και αλληλοξαρτώμενα: Οι Αγγλοι :α) Να μειώσουν το ποσοστό του ΕΑΜ στο 10% όπως το συμφώνησε λένε με τον Στάλιν. Για να το πετύχει αυτό έπρεπε να «κονιορτοποιήσουν» το ΕΑΜ, που ηταν άλλωστε και επιθυμία του Τσιώρτσιλ, ενας και μόνος τρόπος υπήρχε. Να εφαρμόσουν χωρίς καμιά παρέκλιση το σχέδιο «ΜΑΝΝΑ». Το σχέδιο αυτό πρόβλεπε την επαναφορά της Ελλάδας στην 27/10/1940, ετσι ωστε και η Ελλάδα να επανέλθει στην προπολεμική γεωστρατηγική και οικονομική αγγλική υποταγή. Επρεπε να ολοκληρώσουν το προσχεδιασμένο και προαπαφασισμένο εμφύλιο πόλεμο. β) Να παλινορθώσουν τη μοναρχία και γ) Να επαναφέρουν την κοινωνικό-οικονομική πολιτική στα προπολεμικά επίπεδα.

Οι Αγγλοι α) να επανακτήσουν την επικυριαρχία στη Ελλάδα. Η Δεξιά : β) Να εδραιώσει ξανά τη δοτή εξουσία, όποιο και αν ηταν το κόστος σε ανταλλάγματα και το Κέντρο να αρπάξει και αυτό το δικό του αναλογικά κομμάτι. γ) Να ξεχάσουν οι ΕΑΜίτες το κοινωνικό-οικονομικό περιεχόμενο του ΕΑΜικού προγράμματος και δ) Να εξοντώσει, αν οχι ολους τους αγωνιστές της Αντίστασης, γιατί αυτό και αν το ήθελαν και μάλιστα πολύ, πρακτικά ηταν αδύνατο γιατί το ΕΑΜ, παρά την παράδοση των ολπων, ειχε υπό την επιρροή του εκατοντάδες χιλιάδες μέλη και οπαδούς, οπωσδήποτε ομως τους πρωτεργάτες και το στελεχικό δυναμικό που ηταν και φύσει ιδεολογικοί τους αντίπαλοι έπρεπε να βγούν απ τη μέση.

Το 1945 μόλις είχαμε βγεί από μια πολεμική θύελλα που ξεθεμελίωσε τον τόπο και άφησε πίσω της έρείπια και τάφους. Μέσα ομως απ αυτόν τον υπεράνθρωπο, τον τιτάνιο αγώνα βγήκε ενας λαός ψημένος και ατσαλωμένος στη φωτιά και στο σίδηρο του εθνικού-αντιφασιστικού αγώνα. Ενας λαός που για πρώτη φορά απόχτησε πλήρη συναίσθηση και συνείδηση της δύναμής του και γι αυτό περήφανος και αποφασισμένος να ξεκαθαρίσει μια για πάντα τους λογαρισμούς του που εδώ και ενάμιση αιώνα ειχε ανοίξει με τους ξένους και ντόπιους αφέντες.

Πουθενά αλλού και ίσως πότε προηγούμενα, δεν ειχε διεκδικήσει με τόση αγριότητα η Αγία τριάδα την εξουσία. Ολοι ειχαν κάνει ενα κλοιό γύρω απ το πελώριο ΕΑΜ. Παλαιό-πολιτικοί, τυχοδιώκτες κεροσκόποι, έμποροι, καταδότες, συνεργάτες, κουκουλοφόροι σε ολες τις γωνιές της Ελλάδας, άρπαζαν και από ενα κομμάτι απ τα ΕΧΗ του ΕΑΜ, οι μαυραγορίτες στην κατοχή και οι συμμορίιτες στον Εμφύλιο απ τα ΕΧΕΙ του λαού, με τα οποία ΕΧΕΙ αναστήθηκαν αρκετά πεταπολεμικά οικονομμικά Τζάκια. Τα τμήματα ασφαλείας και τα άντρα των συμμοριτών υπήρξαν θέατρα φρικαλεοτήτων, οργίων, μηχανοραφιών και προβοκάτσιας, αλλά και μεγαλείου των ανθρώπων που βασανίζονταν! Και οι συμμορίτες το έκαναν κέφι να καταστρέφουν οτιδήποτε δεν μπορούσαν να το συναποκομίσουν : το αίμα ηταν πηγή πλούτου. Μετατρέπονταν σε χρήμα ειδικά για τους επικεφαλής των συμμοριών.

Το 1821, για την αποτίναξη του ανελέητου ζυγού, χρειάστηκε ένας οκτάχρονος αγώνας. Οπως ειναι γνωστό οι Τουρκοι κατακτητές εκτός απ τα τόσα αλλα δοσήματα και φόρους που είχαν επιβάλει είχαν επιβάλει και εναν ειδικό φόρο. Ζητούσαν από κάθε χωριό και πόλη ενα συγκικρένο αριθμό παιδιών-χριστιανόπουλα που τα εξισλάμιζαν κι σε συνέχεια τα ενέτασαν στα τάγματα των γνωστών γενιτσάρων. Οι γενίτσαροι αποτελούσαν την προσωπική φρουρά του Πατισάχ και υπάγονταν υπό την δική του προστασία. Οι Ναουσαίοι το 1711, αφού οργάνωσαν-θωράκισαν την πόλη, οχι μόνο αρνήθηκαν να παραδόσον στην συγκεκριμένη ημερομηνία αριθμό παιδίων, αλλα πήραν τους Γκράδες, ανέβηκαν στον Αγιο Θεολόγο αι τραγούγούδησαν τη Μακρινίστα.

Ενας αγώνας που αφετηρία και ορόσημο εχει την Πόλη Νάουσα του Νομού Ημαθίας, με χρόνο εκκίνηση το 1711, άρχισε η πρώτη **ΣΠΙΘΑ** και εκτοτε αργά αλλα σταθερά τον Υιοθέτησε και η κλεφτουριά και αργότερα υπό την επίρροια και τα Νάματα της Γαλλική επανάστασης διαμορφώθηκε και η ηγεσία του αγώνα.Ενας αώνας μακρόχρονος, άνισος και σκληρός, αδυσώπητος και τιτάνειος, αιματηρός και πολύνεκρος, γεμάτος εξάρσεις, αυτοθυσίες και ολοκαυτώματα. Τα όνειρα και οι πόθοι τεσσάρων αιώνων έγιναν πραγματικότητα. Ο Μοριάς ελευθερώθηκε, μαζί και η Ρούμελη. Το τίμημα της λευτεριάς ομως ηταν βαρύτατο. Ο Μοριάς σφαγμένος και ερειπωμένος, οχι μόνο απ τον δυνάστη, αλλα και τους εμφυλίους που ακολούθησαν και ειδικάαπ τους Νενέκους.Το ίδιο και η Ρούμελη.

Το Νεοσύστατο κράτος λευτερώθηκε, με τους κοτζαμπάσηδες και τον Κλήρο, παντοδύναμους διαδόχους ομως των Μπέηδων και των Πασάδων. Τα Τζάκια και ο Κλήρος κυρίαρχα και πηγή μεσαιωνικού σκοταδισμού και πολιτικής βυζαντονολογίας και φαυλοκρατικής διαφθοράς. Μετά την διαγκωνισμό της «Φιλικής» και της όποιας αλλη αστικής Γαλλικής αντίληψης ηγεσίας, την εξότνωση των αγωνιστών, με τη βοήθεια των ξένων καλλιέργησαν συστηματικά την κοινωνική μιζέρια, την οικονομική καθυστέρηση, τη

φαυλοκρατική συναλλαγή και την ηθική διαφθορά. Αντι για πολιτική ανοιχτών οριζόντων και η Ελλάδα των Ελληνων Ελλλάδα, προτίμησαν για την Νεοσύστατη Ελλάδα στην αντίληψη και το μέγεθος του Δελιγιάννη.

«...Την πατρίδα και την εξουσία έλέγε ο Δεληγιάννης, ημείς την είχομεν συγκεντρωμένη εις τας οικογενείας μας προ αμνημονεύτων χρόνων και υπερασπιζόμεθα τους αδερφούς μας χριστιανούς [...] η εξουσία ηταν πάντοτε συγκεντρωμένη εις τας οικογενείας αυτάς [...] και είχον οι προύχοντες τας μεγάλας περιουσίας των, τας λαμπράς ιδιοκτησίας των και την αγάπη και το σέβας των συμπολιτών τους και οίτινες δια την απολύτρωσιν αυτής της πατρίδος εθυσίασαν αυθορμήτος και πλούτον και δόξαν και ιδιοκτησίαν και οικογενείας και νεότητα και ζωή. Για να καταλήξει: Αυτούς τους προύχοντες εσέβοντο άπαντες ώς ευεργέτες των ανέκαθεν». Εις αυτούς υπήκουον και αυτούς ακολουθούσαν και αυτούς υπηρετούσαν!

Μέσω των ευεργετημάτων-συναλλαγή το λέμε τώρα-η εξουσία αντλεί την υποταγή, την «εμπιστοσύνη», το «σεβασμό» και την «υπόληψη» η προυχουντική εξουσία απ την πλευρά των «ευεργετουμένων». Η πρακτική παροχής ευεργετημάτων με τη μορφή υλικών και συμβολικών αγαθών, καθώς και η φροντίδα στο πλαίσιο των δομών εξουσίας, συγκροτούν ενα πεδίο κοινωνικών και πολιτικών σχέσεων συναλλαγής-ανταλλαής, όπου η προσφορά διαδέχεται το χρέος, δημιουργώντας κατ αυτόν τον τρόπο ενα είδος οφειλής που πρέπει να ανταποδοθεί. Βάσει αυτής της λογικής, ο ευεργετούμενος εκτός από ευγνωμοσύνη που οφείλει στον ευεργέτη του, ειναι και υποχρεωμένος να ανταποδόσει το χρέος. Η ανταπόδοση πρέπει οπωσδήποτε να ειναι μεγαλύτερη, ωστε να δεσμεύσει τον ευεργέτη σε μια συνθήκη νέου χρέους, προκειμένου να εξοφλήσει τη δωρεά.

Αυτό ηταν έκτοτε το ελληνικό κράτος και αυτών των αντιλήψεων κράτος βιώνουμε και σήμερα ακόμα και ας έχουμε μπεί στον 21ο αιώνα.

Βέροια 5 Φεβρουαρίου 2009 Κόγιας Νίκος

Ο ΒΑΣΑΝΙΣΤΗ΄΄Σ ΔΕΝ ΓΕΝΙΕΤΑΙ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΖΕΤΑΙ

Το ίδιο και ο κατοχικός Αντιστασιακός αγώνας, που κράτησε τέσσερα χρόνια ηταν εξίσου άνισος και σκληρό, αιματηρός και πολύνεκρος. Γεμάτος αυτοθυσίες και ολοκαυτώματα. Οπως το 21, ετσι και τώρα η σύγχρονη Ελλάδα στις 12/10/1944 απελευθερώθηκε Το τίμημα όμως της λευτεριάς και τη φορά αυτή ηταν ίδιο βαρύτατο. Η Ελλάδα απελευθερώθηκε. Η μεταπελευθερωτική εποχή ομως υπήρξε για την Ελλάδα απ τις πιό δραματικές και απ τις πιό τραγικές στην ιστορία του λαού και του τόπου. Με την ωμή και ξετσίπωτη αγγλική επέμβαση το Δεκέμβρη του 1944, το καθεστώς της μεταξικής δικτατορίας επανήλθε, με τα αγγλικά όπλα παντοδύναμο στην εξουσία. Ο λαός μας που πρόσφερε τα πάντα στον αγώνα εναντίον του φασισμού με την εποποιϊα του 1940/41, που αντιμετώπισε την τριπλή κατοχή και φάνταξε σε όλο τον κόσμο με την ηρωϊκή Εθνική Αντίσταση 1941/44, βρέθηκε αναγκασμένος να παραδώσει τα όπλα, που σε άνισες μάχες πήρε απ τον εχθρό. Βρέθηκε άοπλος να αντιμετωπίσει τις ορδές των συμμοριτών και την οργανωμένη λευκή τρομοκρατία του επίσημου κράτους. Η τρομοκρατία εγινε καθεστώς.

Κανένα έθνος δεν πέρασε στο διάβα της ιστορικής του διαδρομής τόσες πολλές δοκιμασίες όσες το ελληνικό, και κανένα αλλος λαός, δεν εχει να επιδείξει τόση αδάμαστη θέληση, οχι μόνο για να ζήσει αλλα και να ζήσει ελεύθερος. Το 21 ήταν η αποθέωση του παράτολμου ηρωϊσμου σε αντίθεση προς κάθε λογική πρόβλεψη. Και η Αντίσταση του 1941-1944 για τη δική μας τη γενιά και την παγκόσμια διαμορφωμένη πολιτική και πολεμική ατμόσφαιρα, ηταν το ίδιο παράτολμη και έξω από κάθε λογική πρόβλεψη.

Η Επανάσταση του 1821 σηματοδότησε στα Βαλκάνια την εθνική και κοινωνική αφύπνυση των υποδούλων λαών της Οθωμανικής αυτοκρατορίας. Ηταν επανάσταση ενταγμένη στον κύκλο των εξεγέρσεων που πυροδότησαν, ο ουμανισμός, ο διαφωτισμός, η αναγέννηση και η Κομμούνα του Παρισιού. Που προανείγγιλε την αυτοδιάθεση, ατόμων και λαών.

Το 1821, ειναι η ευρωπαϊκότερη στιγμή της Νεοελληνικής ιστορίας και αυτό οχι γιατί το 21, μετάλλαξε τους όρους του Ανατολικού ζητήματος και ενέταξε το ελληνικό πρόβλημα στα ενδιαφέρονταν των Μεγάλων Δυνάμεων, αλλα κυρίως γιατί ο ευρωπαϊκός φιλελευθερισμός, ζητούσε να αναγνωρίσει στο πρόσωπό του την επανάσταση αυτή. Να πρόκειται άραγε μόνο για φιλελεύθερη πρόσληψη της Ελληνικής Επανάστασης; Πρόσληψη που διαιωνίζεται απ τον τρόπο της ένταξης της επανάστασης αυτής στη γενικότερη ευρωπαϊκή ιστορία ή πρόκειται για κάτι πιό σύνθετο; Το συνθετότερο θα αφορούσε τη σύμπτωση στο πραγματικό πεδίο των ευρωπαϊκών και των ελληνικών πραγματικοτήτων.

Μια σύμπτωση που ευνοούσε το πέρασμα μέσα από διαφορετικούς δρόμους του φιλελεύθερου προτύπου διακυβέρνησης, και την ετοιμότητα όλων των ηγετικών παραγόντων της επανάστασης να αποδεχθούν δημοκρατικά συντάγματα. Ειναι φανερό οτι με την Επανάσταση του 21 καθιερώθηκε ταυτόχρονα μια πολιτική θεωρία, εθνοκεντρική και δημοκρατική. Παράλληλα ομως δημιουργήθηκαν φαινόμενα πολλαπλών ωσμώσεων που φυσικά δεν απέκλεισαν τις βίαιες αντιπαραθέσεις.

Με την Επανάσταση του 1821, που αποτελεί την αποδέσμευση του ελληνισμού απ το οθωμανικό πλαίσιο στην προοπτική της δημιουργίας έθνους-κράτους, δρομολογούνται και πριμοδοτούνται διαδικασίες ανατροπής των προεπαναστατικών σχέσεων και μορφών κυριαρχίας. Αυτό πραγματοποιείται-οπως και στη διάρκεια της κατοχής-με την διαμόρφωση ενος Νεοτερικού πολιτικού πεδίου και Νέων «τόπων» εξουσίας, που αντλούν νομιμοποίηση στο όνομα του έθνους τότε-λαού στην κατοχή («Η κυριαρχία ενυπάρχει εις το Εθνος-και του Λαού στην κατοχή. Πάσα εξουσία πηγάζει εξ αυτού και υπάρχει υπέρ αυτού» άρθρο 5, Σύνταγμα Τροιζίνας) και συγκροτούνται σε αναφορά προς τις αρχές οργάνωσης και τα θεσμικά πρότυπα του σύγχρονου δυτικής μορφής κράτους.

Οι Εθνοσυνελεύσεις το 21-Πολιτική Επιτροπή Εθνικής Απελευθέρωσης (ΠΕΕΑ) εκλεγμένη από το λαό στην κατοχή-και τα όργανα διοίκησης (Εκτελεστικό, Βουλευτικό, Κυβερνήτης), που συγκροτήθηκαν για τη διεύθυνση και τον συντονισμό των πολεμικών επιχειρήσεων και τη διοιήκηση των επαναστατημένων περιοχών, δεδομένα που σήμαιναν την κατίσχυση διαφορετικών σε σχέση με το παρελθόν διαδικασιών και τρόπων συμμετοχής στο «πολιτικό». Οπως το 21, έτσι και στη διάρκεια της κατοχής, οχι μόνο διαμορφώθηκαν και πριμοδοτήθηκαν δυναμικές αναδιατάξεις των σχέσεων εξουσίας, και διαμόρφωσαν νέες κοινωνικές και πολιτικές ιεραρχίες, συμβατές με τους θεσμούς και τις αρχές του σύγχρονου κράτους, το 21 και αντίστοιχο με αυτό του Βουνού-κατοχικό.

Αυτό σήμαινε οπως το 21, οτι άρχισε την αποδυνάμωση των «παραδοσιακών» δομών, θεσμών και εξουσιαστικών παραγόντων. Αναφέρομαι στους κοινοτικούς, Εκκλησιαστικούς, Φαναριώτες κλπ άρχοντες, του 4ο αυγ/νού καθεστώς, ο,τι κατάλοιπο αυτού προϋπήρχε και ό,τι αντιδραστικό και αντιδημοκρατικό προστέθηκε απ τους κατακτητές στη διάρκεια της κατοχής από την ελληνόφωνη κυβέρνηση του συγκρότησαν οι επίορκοι στρατηγοί την επομένη της κατάρευσης του αλβανικού μετώπου.

Οπως η Επανάσταση του 21, εμφορούμενη και καθοδηγούμενη απο τα Νάματα των αρχαίων προγόνων, τον ουμανισμό, τον διαφωτισμό και την αναγέννηση που ξεπήδησε μετά τον Μεσαίωνα σαν αδήριτη ανάγκη και κουβαλώντας μαζί του ο,τι πολίτιμο διασώθηκε από τη μεσαιωνική λαίλαπα. Προσπαθεί να αναστήσει τη συνέχεια του ελληνισμού και τη διαμόρφωση εθνικής αντίληψης, που ιστορικά προηγείται απ την ίδρυση εθνικού κράτους, δύο ιστορικές αντιλήψεις-κουλτούρες, αντιθετικές και ανταγωνιστικές μεταξύ τους. Και οι δυό, διεκδικούν τη συνείδηση των Ελλήνων του 21: από τη μιά η αντίληψη του ομανισμού, του Διαφωτισμού και της αναγέννησης με αναφορές στην αρχαία Ελλάδα, την ελληνική Δημώδη γλώσσα το γένους-έθνος των Ελλήνων-και απ την άλλη η ορθόδοξη-παραδοσιακή, με αναφορές στη Βασιλεύουσα, την ορθόδοξη χριστιανική θρησκεία και το γένος των Ρωμαίων-τη Ρωμιοσύνη.

Πρόκειται ουσιαστικά για τη σύγκρουση δύο ταυτοτήτων : μιάς ελληνικής και μιάς καθαρά χριστιανικής. Στη μεγάλη σχετικά περίοδο, μέσα στην οποία ξετυλίχθηκαν τα γεγονότα στην Ευρώπη και τη χώρα μας, που οδήγησαν στη γαλλική Επανάσταση του 1798 και τη δική μας το 1821, συνάντησε τόσο η γαλλική αλλο τόσο και η δική μας μια συγκροτημένη και καλά οργανωμένη αντεπανάσταση με κυρίαρχο σύνθημα των ελέω Θεού Φεουδαρχών :«δεν υπάρχουν παγκόσμια δικαιώματα παρά στη φαντασία των τρελών».

Η αντεπανάσταση χωρίς να παρουσιάζεται παντού ενωμένη, στηριγμένη στη συντηρητική Ευρώπη (Αυστρία, Ρωσία, Ισπανία, Ιταλία και Οθωμανική Αυτόκρατορία), συσπειρωμένη η αντίδραση γύρω απ τους μονάρχες και τη Θρησεία και στηριγμένη στην παντοδυναμία της παράδοσης, αρνείται την ομοιογένεια των ανθρώπων και των συνθηκών και εξήρε μόνο τον ρόλο του κράτους, σαν την μόνη ανώτερη αξία, που πρέπει να επιβληθεί στο προσωπικό συμφέρον άποψη του (xegkel), οταν δεν προχωρούσε στην υπέρβαση κράτους-εθνους, βρήκε με την βοήθεια της χριστιανικής «μεγαλοψυχίας», πολλούς τρόπους να αντιδράση πρακτικά στην Ευρώπη και ειδικά στη χώρα μας.

Ετσι τα κοινωνικό-οικονομικά συστήματα κινήθηκαν μεταξύ της επανάστασης και την παράδοση. Με την παράδοση να παρουσιάζει αντιστάσεις, που θα επικρατήσουν όπως και στο μεγαλύτερο μέρος της Ευρώπης και τη δική μας χώρα στην εξουσία των παλιών οικονομικών δομών και αυτό γιατί και η ιδία η αστική τάξη, αν δεν πρόδοσε στο σύνολο τις αρχές και τις αξίες που έφερνε μαζί της, δεν τις υπαρασπίστηκε σθεναρά. Συμβιβάστηκε με τους φεουδάρχες και τον Κλήρο και σε συνέχεια δέχθηκε η χώρα μας και την Μοναρχία του Οθωνα.

Τίποτε δεν διευκολύνει περισσότερο την κατανόηση του παρελθόντος από τη σύγκριση με παρόμοιες καταστάσεις του παρόντος. Αρκεί να θυμηθούμε την Ελλάδα κάτω απ τον ζυγό των Τούρκων...και τότε θα καταλάβουμε το νόημα που εχουν οι λέξεις ελέω Θεού φεουδάρχης και Ραγιάς υποτελής. Οι λέξεις γαιοκτήμονας συνεργαζόμενος με τον δυνάστη και το Ραγιά επαναστάτη, τους λογάδες της Εκκλησίας και τους γραμματικούς των Φαναριωτών, τότε θα καταλάβουμε πόσες όψεις ειχε η σκλαβιά του Ραγιά και σήμερα του ανιδιοκτήτη. Αν σε αυτό προστεθεί και το πολυμήχανο πνεύμα στους ιθαγενείς «ευγενούς» καταγωγής, που αφιερώνεται στην υπηρεσία των κατακτητών, την ανηθικότητα των Φαναριωτών το 21 και της πλουτοκρατικής ολιγαρχίας στη σύγχρονη κατοχική και μετακατοχική Ελλάδα, θα βρούμε, πολλές και μεγάλες ομοιότητες αν οχι ταυτίσεις, ως προς την αντικειμενική κατάσταση και τις συνέπειες που πλήρωσαν οι νικητές τότε Ραγιάδες αγωνιστές και στην κατοχή οι αγωνιστές του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ

Οπως η Επανάσταση του 21, αποτέλεσε ενα κοσμοϊστορικό γεγονός και πήρε παγκόσμιο χαρακτήρα, γιατί ηταν η πηγή της αθάνατης αρχής της αυτοδιάθεσης των λαών. Το ίδιο μπορεί να πεί κανείς και για την Αντίσταση 1941-44, που αποτέλεσε το μοντέλο των εθνικό-απελευθερωτικών κινημάτων για τους λαού στη Λατινική Αμερική, Ασία, Αφρική και Ευρώπη, που μάχονταν και εξακολουθούν να μάχονται ενάντια στα τεράστια αποικιοκρατικά υπολείμματα. Κι άν παρά ολα αυτά αλλιώνεται, παραποιείται και διαστρεβλώνεται η ιστορία μας, τόσο του 21, αλλο τόσο και νεότερη, της αλβανοκατοχικής περιόδου, από ανεύθυνους και ιστορικά ανήθικους και κυρίως από τη στρατευμένη ιστοριογραφία, όπου η «ιστορία» μπαίνει στην υπηρεσία της εξουσίας, για να ενισχύσει με πρόσθετα επιχειρήματα τον «επίσημο», καθεστωτικό μύθο, μετετρέποντας την ιστορία σε θεραπαινίδα της εξουσίας προκειμένου να της δώσουν μια τεχνήτη διαχρονικότητα.

Την ημέρα που οι Γερμανοί στρατιώτες αντί για το στήθος όπως μέχρι τότε έδειξαν την πλάτη στους Ρώσους στρατιώτες στο Στάλιγκράτ ο ψυχρός πόλεμος μπήκε απ την πλευρά των Αγγλό-Αμερικάνων σε κίνηση. Η στρατηγική του ψυχρού πολέμου ηταν αυτή που οδήγησε στη διάλυση της συμμαχίας κατά του άξονα. Η 40χρονη αντιπαλότητα, που ακολούθησε αμέσως μετά τη διάλυση της συμμαχίας κατά του άξονα, οδήγησε στον ψυχρό πόλεμο και αυτός στον χωρισμό του κόσμου σε δυό στρατόπεδα. Ο χωρισμός αυτός δεν ηταν μια νοητή γραμμή ανάμεσα στους δύο κόσμους. Ηταν αποφάσεις, ηταν πράξεις και στάση ζωής απέναντι στα ματαπελευθερωτικά τεκτενόμενα στην χώρα μας.

Ο ψυχρός πόλεμος δεν ήταν μονάχα ενας εντονότατος πολιτικός, οικονομικός, στρατιωτικός και πολιτισμικός ανταγωνισμός. Ηταν η ισορροπία του τρόμου και κυρίως η εξόντωση των ιδεολογικών αντιπάλων. Αντίστοιχα συνεπώς θα έπρεπε να δράσει και το κράτος και οι μηχανισμοί υλοποίησης των στόχων του ψυχρού πόλεμου, προκειμένου να εξωφλήσει τις παλιές, μα και νέες υποθήκες που ειχε υπογράψει με αυτούς που τους επανέφεραν με τα όπλα στην εξουσία.

Οι στόχοι κοινοί, τα προβλήματα αλληλοεξαρτώμενα, δεν έμεινε παρά να μπούν σε κίνηση οι μηχανισμοί, που θα υλοποιούσαν αυτούς τους κοινούς και αλληλοεξαρτώμενους στόχους. Για την ελληνική «εξουσία», ο εμφύλιος πόλεμος ηταν ο πιό σύντομος και ο πιό αποτελεσματικός τρόπος να υλοποιηθούν οι στόχοι αφού οι νεοκατακτητές, εκτος του οτι έδειναν τα όποια υλικά μέσα χρειάζονταν για τον εμφύλιο, μα συμμετείχαν και η ίδιοι ένοπλα με αφετηρία τον Δεκάμβρη του 44. Το παρακράτος από προπολεμικά ακόμα ηταν εύρωστο. Στους κόπλους του φώλιαζαν στρατιές χαφιέδων. Τα κατοχικά τάγματα ασφαλείας λειτούργησαν άψογα στην κατοχή και στηριγμένα από τους Αγγλούς διατήρησαν συμπαγή την οντότητάς τους. Το ίδιο και οι τόσοι αλλοι εθνοϊσμοί .

Το κράτος και οι παραστρατιωτικές οργανώσεις επί ποδώς: Με ιδεολογία την εθνικόφροσύνη και εθνικοφροσύνη συνδεδεμένει με κοινωνικό-οικονομικά προνόμια. Και επειδή ή απόκτησει των προνομίων ηταν πολύμορφα συνδεδεμένη και με κάποια προσφορά η κατάδοση και ο χαφιεδισμός για να μή χαρακτηριστεί βδελυρή πράξη ως δια μαγείας πήρε την έννοια της αντεκδίκησης.

Οι συλλήψεις ειναι το πρώτο βήμα. Τα βασανιστήρια το ίδιο. Οι χαφιέδες σε διατεταγμένη υπηρεσία. Οι ψευδομάρτυρες το ίδιο απαραίτητοι για να τηρηθούν τα προσχήματα και να εχει κάποια «ισχύ»το κατηγορητήριο. Ετσι φτάσαμε στο σημείο μετά την κατάθεση του μάρτυρα καρηγορίας εξω από το στρατοδικείο των Γιαννιτσών, την ημέρα που ο αδερφός μου Αντώνιος Κόγια του Γεωργίου περνούσε στρατοδικείο. Κάποιος φίλος του να ρωτήσει τον ποιό βασικό μάρτυρα: --Τον ήξερες τον κατηγορούμενο; -Οχι καλά, δυό-τρεις φορές τον είδα στα κρατητήρια που τον είχαν. Κεφάλι αγύριστο. Φυσικά ο αδερφός μου αθωώθηκε οχι μόνο αυτή τη φορά αλλα και τη δεύτερη φορά, αθωώθηκε που με αλλους ψευδομάρτυρες τον ειχαν τυλίξει σε μια κόλλα χαρτί. Αλλοι ομως και ηταν πολλοί αυτοί οι «κατηγορούμενοι» που με παρόμιο τρόπο και για τους ίδιους λόγους σύλληψη και με αντίστοιχους με του αδερφού μου μάρτυρες καταδικάστηκαν-φυσικά- σε θάνατο και εκτελέστηκαν

Στον κρατικό μηχανισμό που στερέωναν, δεν θα έμεναν εκείνοι που ηταν υποπτοι ή διακατέχονταν από ευρύτερα δημοκρατικά ιδανικά και φρονήματα. Ολοι αυτοί, ο κόσμος της Αντίστασης, που έκαναν ό,τι μπόρεσαν για την απελευθέρωση της πατρίδας βρέθηκαν στο δρόμο. Και να σκεφθεί κανείς οτι ολος αυτός ο κόσμος αποτελούσε τους αρίστους, τους ικανότερους και τους τιμιότερους στις διάφορες υπηρεσίες που αποσχολούνταν. Προσόντα άχρηστα για το θεμελιούμενο νέο κράτος. Τα κλειδιά του κρατικού μηχανισμού, δεν θα παραδοθούν ούτε στους ικανους εθνικόφρονες. Σ αυτούς που η αγάπη τους για την πατρίδα και την πίστη στο κοινωνικό καθεστώς δεν έκρυβε καμιά ιδιοτέλεια, που επιθυμούσαν να βοηθήσουν στο ξεπέρασμα των δυσκολιών και να πάει μπροστά η χώρα.

Και αυτοί θα παραμεριστούν, θα μπούν στο περιθώριο και αν ακόμα κάποιοι χρησιμοποιηθούν σε καμιά περίπτωση, δεν θα ειναι οι πρώτοι και σε θέσεις κλειδιά. Θα κριθούν ακατάλληλοι να ειναι επικεφαλής δημοσίων υπηρεσιών. Δεν τους χρειάζονται τους πρώτους. Δεν διώξανε ολους τους άλλους, που διαθέτανε παρόμοια προσόντα, για να βάλουν στη θέση τους ανθρώπους, που δεν θα ηταν πειθήνια οργανά τους και εκτελεστές εντολών.

Γι αυτό τα κλειδιά της κρατικής μηχανής, θα τα εμπιστευτούν στα πιό δυναμικά στελέχη της εθνικοφροσύνης. Σε όλους εκείνους που πολέμησαν με πάθος και εμπάθεια το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, είτε σαν ταγματασφαλίτες είτε σαν μέλη των ποικιλώνυμων ενόπλων αντικομμουνιστικών οργανώσεων, είτε και σαν στενοί συνεργάτες των Γερμανών.

Μοναδικό κριτήριο για την πρόσληψη θα ειναι ο ενπράγματος δεδηλωμένος και αποδεδειγμένος αντικομμουνισμός. Σε αυτούς που ηταν πρόθυμοι να...σε ασήμαντα ανθρωπάκια, ανυπολήπτοι και δουλοπρεπείς. Αυτοί θα ειναι οι πρώτοι και αυτοί θα πέρνουν τις κέραιες θέσεις και καθοριστικές αποφάσεις στο μέλλον για το λαό και τη χώρα.

Οι ανθρωποι αυτης της ποιότητας κρίθηκαν οι πιό κατάλληλοι, γιατί ηταν και οι πιό παθιασμένοι εχθροί του προδευτικού κινήματος. Πρόθυμοι να εκτελέσουν ό,τι τους ζητηθεί. Θα ειναι πολύ επιμελημένη η επιλογή τους και θα αποτελέσουν τον κορμό του νεοδημιουργημένου κράτους. Στο εξής το πνεύμα τους θα κυριαρχήσει σε ολόκληρο τον κρατικό μηχανισμό. Θα επιδιώξουν να γίνει το πιστεύω των Ελλήνων. Θα αποτελέσουν το προζύμι της νέας εξουσίας.Το «ήθος» και ο «πατριωτισμός» τους, θα βάλουν ανεξίτηλη τη σφαγίδα τους στη μεταπολεμική Ελλάδα. Θα μπολιάσουνε με αυτό το ήθος και το μισαλλόδοξο πνεύμα τους και το τελευταίο γραναζάκι του κρατικού μηχανισμού. Για να διασφαλίσουν την ανικανότητά τους από τυχόν «εξυπνάκιδες» και για να μην φανούν τα κενά τους εξοβελήσανε κάθε έντιμο, αξιόλογο και λογικό άνθρωπο.

Οι ιδέες τους αυτές όπως και το ήθος τους καθιερώθηκαν. Θεωρήθηκαν θέσφατα και αναλύωτες αρχές. Και επειδή ηταν ισχυροί και στηρίζονταν σε γερές ξένες και ντόπιες πλάτες, παραμείνανε σταθερά και αμετακίνητοι εκεί που τοποθετήθηκαν και οι ιδέες και η συμπεριφορά τους αποτέλεσε το πρότυπο για τους υφισταμένους τους. Αποτελέσανε το παράδειγμα, έγιναν καθεστώς και παράδοση. Μέσω αυτού του μηχανισμού, άρχισε η ανακύκλωση αυτού του φαινομένου που ακούει στο όνομα μεταπολεμικό ελληνικό κράτος.

Το κράτος, που θα φέρει σε πέρας το «βαρύ και δύσκολο εργο της εξόντωσης του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ». Που θα δολοφωνήσει τη μελλοντική Ελλάδα, θα στείλει εκ προμελέτης, χωρίς φειδώ και περίσκεψη χιλιάδες ανθρώπους στον Αγιο Πέρτο. Που θα απλώσει ενα μολυβένιο αι αδιαφανή πέπλο σιωπής και λήθης πάνω από την Ελλάδα, θα σφραγίσει στόματα, θα απαγορεύσει σκέψεις, θα δολοφονήσει συνειδήσεις. Το κράτος, που θα αναλάβει να βάλει τη βαριά ταφόπετρα στην Αντιστασιακή ιστορία και να θάψει την ίδια την Ελλάδα, έπρεπει να ειναι αντάξιο αυτού του μακαύριου έργου. Μόνο ανθρωποι με προσποίηση, μεταμόρφωση και την αίσθηση της ευκαιρίας, μπορούσαν να διαπράξουν ενα τέτοιας έκτασης έγκλημα. Το κράτος, που θα αναλάβει να διαστρέψει, να παραποιήσει και να αλλιώσει την ιστορία, που θα παράγει τους αγωνιστικούς κατοχικούς μύθους, θα αναζητήσει τους Νενέκους και ας ξέρει οτι με τους Νενέκους δεν απελευθερώνονται, ούτε στεριώνονται τα έθνη (το 21), δεν ξεσκλαβώνονται οι κατακτημένοι λαοί και χώρες.

Αυτοί θα προσδιορίσουν τους «ήρωες» που «θυσίασαν» τα πάντα για την πατρίδα. Θα καθορίσουν τις πλατείες για να τους στήσουν τα αγάλματα και τις προτομές και τους δρόμους για να δώσουν το όνομα τους και ας έλεγε ο Κολοκοτρώνης για τους Τουρκολάτρες και τους συνεργάτες: «Βάλτε Φωτιά και Τσεκούρι, Στήστε Φούρκα και Παλούκι στους Προσκυνημένους...» για να προσθέσει : «Την Κατάρα της Πατρίδας Νάχετε Αμα δεν Κάνετε τα Πάντα για τη Σωτηρία της».

Το κράτος, που θα διεκδηκήσει την «προσάρτηση της Σόφιας» και την «κατάληψη της Μόσχας», αλλα δεν θα τολμήσει να ανοίξει το στόμα να προφέρει τη λέξη : Κύπρος, Ανατολική Θράκη, Δωδεκάνησα, Δαρδανέλια. Το κράτος, που θα εκποιήσει χώρα και λαό, αγώνες και θυσίες, μέλλον και ιστορία ξανά στους Αγγλους, για να εδραιώσει την ξουσία της η αντιδραστικής Δεξιά. Ξεχνώντας πως λαοί που αγνοούν το παρελθόν ή διαστρέφουν την ιστορία τους και εμπορεύονται ετσι επιπόλαια το παρόν τους, δεν δικαιούνται να εχουν μέλλον ελεύθερο.

Οπως το 21, ο Μοριάς λευτερώθηκε, μαζί με τη Ρούμελη, αλλά λόγω των Τουρκολαρτών και τους Νενέκους το τίμημα της λευτεριάς ηταν βαρύτατο. Ο Μοριάς «κατακαϊμένος» και η Ρούμελη ερειπωμένη. Το ίδιο και το 1944. Η Ελλάδα απελευθερώθηκε ο λαός και η χώρα παραδώθηκε τους αγγλοτρεφείς και αγγλολάτρες, τους σύγχρονους Νενέκους που δεν έλλειψαν ποτέ απ τη χώρα μας.. Η εκμετάλλευση .οΙ Πόλεμοι, και ο προδότες είναι συμφυής με το Ιδιοκτησιακό σύστημα: Ο Λεωνίδας συνοδεύεται απ τον εφιάλτη, οι

Σουλιώτες απ τον Πήλιο Γούση και οι αγωνιστές του 21 ειχαν απ του Νενέκους και η Αντίσταση από χιλιάδες συνεργάτες με τους κατακτητές που πολέμησαν που σκληρά και εκδικητικά στο πλευρό ων κατακτητών
ΒΕΡΟΙΑ Κόγιας Νίκος

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΕΡΟΙΑΣ